கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார்
அருளிச் செய்த

சிவப்பிரகாசம்

மூலமும்
மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் உரையும்

விளக்கவுரை
கழகப்புலவர், சித்தாந்த பண்டிதர்
திரு. ப. இராமநாத பிள்ளை.

கழக வெளியீடு.

24832

கழக வெளியீடு: ௬௨௫௮

பதிப்பாளர்:

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,

தலைமை நிலையம்:

1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

கிளை நிலையங்கள்:

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1

கும்பகோணம் திருச்சிராப்பள்ளி-2

மதுரை திருவரங்கனார் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பெற்றது.

கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார்

அருளிச் செய்த

சிவப்பிரகாசம்

மூலமும்

மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் உரையும்.

★

விளக்கவுரை:

கழகப் புலவர், சித்தாந்த பண்டிதர்

திரு ப இராமநாத பிள்ளை

★

கழக வெளியீடு

சிவப்பிரகாசம்

மூலமும் விளக்க உரையும்

விளக்கவுரை :
கழகப் புலவர், சித்தாந்த பண்டிதர்
திரு ப இராமநாத பிள்ளை

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியார்

அருளிச்செய்த

சிவப்பிரகாசம்

மூலமும்

மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் உரையும்

☆

விளக்கவுரை :

கழகப் புலவர், சித்தாந்த பண்டிதர்

திரு ப இராமநாத பிள்ளை அவர்கள்

☆

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,

1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1

1975

பரமசிவன் பிள்ளை இராமநாத பிள்ளை (1890-1972)

© 1975 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம் திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : கடஉச

முதற்பதிப்பு : பிப்ரவரி 1969
மறுபதிப்பு : செப்டம்பர் 1975

P673x6,8
N75

SIVAPPRAKAASAM
MOOLAMUM VILAKKA URAIYUM

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-600 001. (I/6)

பதிப்புரை

செம்பொருட்டுணிவு எனப்படும் சித்தாந்த சைவத்தின் இருகண் போன்றன சித்தாந்த நூல்களும் திருமுறைகளும் ஆகும். இவற்றுள் சித்தாந்த நூல்கள், முப்பொருள் தேற்றம் செய்யுள் எனப்படும் இலக்கியமாகிய திருமுறைகட்கு நூலெனப் படும் இலக்கணமாகும். திருமுறைகளுள்ளும் பத்தாந் திருமுறை யாகிய திருமந்திரமும் இலக்கணமேயாகும்.

''சிவஞானபோதம்'' நூலுணர்த்தும் நுண்ணிய ஆசானுக்கு ஒப்பாகும். ''சிவஞானசித்தியார்'' ஆசான் அருளால் நவின்றவை அனைத்தும் அமைவரக் கைக்கொண்டு திகழும் மாணவனுக்கு ஒப்பாகும். ''சிவப்பிரகாசம்'' அம் மாணவன் கேட்டவைகிளக்கும் மேன்மையும் நாட்டமுறச் செய்யும் நன்மையும் உடையவனும் விளங்குவதற் கொப்பாகும். இம் மூன்றும் முறையே சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண், வலக்கண், இடக்கண் போன்ற எழிலுடையனவாகும். அவை, அறிவு, ஆள்வினை, அன்பு என்னும் அவன்றன் முக்குணங்களும் போன்றனவாகும்.

சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கனுள் ''திருவுந்தியாரும்'' ''திருக்களிற்றுப்படியாரும்'' காலத்தால் முந்தியன. ஏனைய பன்னிரண்டனுள் க. ''திருவருட்பயன்'' உ. ''வினாவெண்பா'' ங. ''போற்றிப்பஃறொடை'' ச. ''கொடிக்கவி'' ரு. ''நெஞ்சுவிடு தூது'' சா. ''உண்மைநெறிவிளக்கம்'' எ. ''சங்கற்பநிராகரணம்'' ஆகிய ஏழு நூல்களையும் செய்தருளிய இவ்வாசிரியரே இச் ''சிவப்பிரகாசம்'' என்னும் சிறிய நூலினையும் செய்தருளினர். சிவஞானபோதமுதலாகச் சொல்லப்படும் சித்தாந்த நூல்கள் அனைத்தும் தனித்தமிழ் மந்திர நூல்கள் என்னும் உண்மையினை இவ்வாசிரியர் ''தொன்மையவாம்'' (கஉ) எனத் தொடங்கும் திருவிருத்தத்தில் ஓதியருளினர்! மந்திரநூல் - ஆகமநூல். இவ்வாசிரியர் தில்லை வாழந்தணருள் ஒருவராவர். மறைஞான சம்பந்தரின் மாணவராவர், கொற்றவன்குடி முதல்வராவர். அம்மை அம்பலவாணர் அருளிய சீட்டுப் பெறும் பேறுடையார். அதன் வாயிலாகப் பெத்தான் சாம்பானுக்கும், முள்ளிச் செடிக்கும் முத்தி கொடுத்தருளிய வித்தகராவர். இத் தில்லைச் செல்வர் ஆக்கியருளிய இச் சிவப்பிரகாசம் ''பொது, உண்மை'' என

இரண்டு பிரிவுகளைக் கொண்டது. ஒவ்வொன்றக்கும் ஐம்பது ஐம்பது திருவிருத்தங்களுள்ளன.

சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார் என்னும் இருபெரு நூல்களின் பிழிவாக அமைந்துள்ளது இது. இதன் உரையாசிரியர் அவ் வுண்மையினைத் தெளிவாக ஆங்காங்கே விளக்கியுள்ளார். அதுவுமல்லாமல், திருமுறைகள் சித்தாந்த நூல்கள் முழுவதிலுமுள்ள மேற்கோளுடன் ஞானாமிர்தம், திருவள்ளுவப் பயன், ஞானபூசைத்திரட்டு, போசனவிதி, பூசாகரணம், மெய்ஞ் ஞான விளக்கம், தத்துவ விளக்கம், திருநெறி விளக்கம், கோயிற் புராணம் முதலிய பல மெய்ந்நூல்களினின்றும் மேற்கோள் எடுத்தாண்டுள்ளார். அதுவுமல்லாமல், பெரும்பாலும் மேற்கோள் செய்யுள்கள் முழுமையாகவும் அமைத்துள்ளனர்.

மேலும் உரை, தடை விடைகளான் விளக்கிச் செல்லு முறை பேருரை போன்றே அமைந்துள்ளது. கற்பார் பற்பல நுணுக்கங்கள் கண்டு கைக்கொள்வதற்கான சிறந்த பகுதிகளும் பலவுள்ளன. இவ்வுரையாசிரியர், தம் விளக்கத்திற்கு ''நுட்பம்'' எனப் பெயர் கொடுத்துள்ளனர்.

இவ்வுரைகளுடன் கழகப் புலவர் சித்தாந்த பண்டிதர் திரு. ப. இராமநாத பிள்ளையவர்களைக் கொண்டு ஒவ்வொரு சூத்திரத்திற்கும் சிறந்த விளக்கமும் நுணுக்கமும் எழுதுவித்து இதனை வெளியிடுகின்றோம்.

இத்துடன் சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கும் கழக வாயிலாக வெளிவந்துள்ளன. இவை தனித்தனியாகவும் ஒருங்கு சேர்த்து இரண்டு பகுதிகளாகவும் வெளிப்படப் பெறுகின்றன.

இச் சிவப்பிரகாச நன்னூல் சித்தாந்தப் பிழிவாக இருப்பதால் செந்தமிழன்பர்களும் சித்தாந்தச் செல்வர்களும் வாங்கியும், வாங்குவித்தும், ஓதியும் ஓதுவித்தும் ஒரு பெரும் பயன் எய்துவார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
உமாபதிசிவ நாயனார் திருவரலாறு	ரு
நூல் வரலாறு	1
உரை வரலாறு	6
பாயிரம்	9
போது அதிகாரம்	
முதற் சூத்திரம்	46
இரண்டாஞ் சூத்திரம்	66
உண்மை அதிகாரம்	
மூன்றாஞ் சூத்திரம்	153
நான்காஞ் சூத்திரம்	205
ஐந்தாஞ் சூத்திரம்	220
ஆறாஞ் சூத்திரம்	230
ஏழாஞ் சூத்திரம்	233
எட்டாஞ் சூத்திரம்	238
ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்	247
பத்தாஞ் சூத்திரம்	253
பதினொராஞ் சூத்திரம்	284
பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்	296
செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை	305
கொளுச்செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை	306

உமாபதி சிவநாயனுர் திருவரலாறு

உமாபதி சிவநாயனுர் தில்லைவாழ் அந்தணரில் ஒருவர். இவர் காலம் கி. பி. பதினுன்காம் நூற்றுண்டு என்ப. இவர் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின்கண் திகழும் அம்மை அப்பலவாணரைப் பூசை செய்யும் உரிமையுடையவர். இவர் ஒருநாள் பூசை முடித்துப் பல்லக்கில் ஊர்ந்து குடை, கொடி, சின்னம், பகல் விளக்கு முதலிய சிறப்புகள் முன்னே வர வந்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது சந்தான ஆசாரியர் நால்வருள் மூன்றும் நிலையினராய் உள்ள மறைஞான சம்பந்தர் தெருவினில் நின்றுகொண்டிருந்தனர். அவர் இவர்தம் செலவினைக் கண்டு "பட்ட கட்டையிற் பகல்குருடு போகுது பாரீர்" என்று பகர்ந்தருளினர். அஃதாவது பட்ட மரத்தாலாகியது பல்லக்கு அதன்மேற் செல்பவன் பகலில் தீப்பந்தத்தின் துணைகொண்டு செல்லுவதால் பகல் குருடு என்பதாம். எல்லாரும் இரவில் விளக்கின் துணையினை வேண்டுவர்; இவர் பகலிலும் விளக்கின் துணை வேண்டுவதால் பகல் குருடு எனப்பட்டார்.

இதனைச் செவியுற்றதும் உமாபதி சிவநாயனுர் பல்லக்கினின்றுங் கீழிறங்கினர். நடுக்கத்துடன் மறைஞான சம்பந்தர் அடியில் வீழ்ந்து வணங்கினர். தம்மை ஆட்கொண்டருளும்படி முறையிட்டனர். ஆசிரியரும் இவர்தம் செவ்வி முதிர்வு நோக்கி ஏற்றருளினர். ஆசிரியர் முன்னே செல்ல இவரும் நீங்கா நிழல்போல் ஒங்கிய அன்பாற் பாங்குறப் பின் தொடர்ந்தனர். ஆசிரியர் கைக்கோளர் தெருவிற் சென்றனர். அவர்கள் நெசவுக்காக வைத்திருந்த கஞ்சியை வார்த்தனர். ஆசிரியரும் இருகையும் ஏற்று மகிழ்வொடு பருகினர். உமாபதி சிவனுரும் ஆசிரியர் முழங்கை வழியாக ஒழுகும் எச்சிற் கஞ்சியை மிக்க காதலொடுங் கை ஏற்றுப் பருகினர்.

ஆசிரியரும் சிவதீக்கை புரிந்து ஆதி மந்திரம் எனப்படும் அருந் தமிழ் மந்திரம் அஞ்செழுத்தைச் செவியறிவுறூஉ எனப்படும் உபதேசம் புரிந்தருளினர். பல்லக்கை விடுத்தலும் நடந்து தொடர்தலும் ஆகிய இரண்டானும் எனது எனப்படும் உடைமை உடற்பற்றுகள் நீங்கின. எச்சில் மயக்கி உபதேசங் கேட்டு அடிமையாயினமையின் யான் எனப்படும் அகப்பற்று நீங்கிற்று.

பின் "சிவஞான போதம்" எனப்படும் தனித் தமிழ் மெய் கண்ட முதல்நூலை உபதேசித்தருளினர். பின் தம் ஆசிரியர் அருளிய "சிவஞான சித்தியார்"யும் விளக்கியருளினர். இவ்

விருபெரு நூல்களையும் முறையே உயிரும் உடம்புமாகக் கொண்டுள்ளது. சித்தாந்தச் சைவ நன்னெறி என்று தலைமேற் கொண்டனர். கொண்டு ஓதினர். ஓதி "இவ்விரண்டு நூல்களையும் விரும்பி நோக்கிக் கருத்திலுறை திருவருளும் இறைவன் தாளும் கலந்து பொது உண்மையென" வகுத்துச் "சிவப்பிரகாசம்" என்னும் சித்தாந்த நூலை அருளினர். இஃது அந் நன்னெறிக்கு உடைபோன்றதாகும்.

இந் நிலையில் தில்லைவாழந்தணர்கள் இவர் தனித்தமிழ் மெய்கண்ட சந்தானத்தைக் குருவாகக்கொண்டு திகழ்கின்றமையானும், "சிவப்பிரகாசம்" என்னும் தனித்தமிழ்ப் புடைநூல் இயற்றினமையானும் தங்கள் மரபுக்குப் புறம்பென நீக்கினர். இவரும் கொற்றவன்குடியில் திருமடம் அமைத்து வீற்றிருந்தருளினர். நன் மாணவர் பலர்க்கும் மெய்கண்ட நூல்களை நவின்றருளினர். திருமுறை வழியாக நாள்வழி பாடும் சிறப்பு வழிபாடும் புரிந்து வந்தனர்.

... ...த்தனை அகந்தழீஇ ஒழுகுமிவர் தமக்குரிய பூசைமுறை வந்ததும், கால்நடையாக மாணவர் பலர் புடைசூழப் பொன்னம்பலம் வந்தனர். வந்ததும், ஆங்குள்ள அந்தணர் இவரை மறுத்துவிட்டனர். இவரும் திருமடம் திரும்பினர். அந்தணரில் ஒருவர் பூசைபுரியத் தொடங்கினர். முதற்கண் செய்யப்படும் உடையவர் பூசைக்குரிய அழகிய சிற்றம்பலம் உடையாரைப் பேழையைத் திறந்து பார்த்தனர்; அங்குக் காணப் பெறவில்லை. பெரிதும் நடுங்கினர். அருளொலியாக "உமாபதி சிவம் வந்தால் காணப்பெறும்" என ஒரு மொழி எழுந்தது. எல்லாரும் உமாபதி சிவத்தினிடம் வந்து அடி தொழுது வணங்கிப் பெரிதும் வேண்டினர். அவரும் வந்தனர். அழகிய சிற்றம்பல முடையாரும் காணப்பெற்றனர். முறைப்படி திருமுறை வாயிலாக வழிபாடும் இயற்றி மீண்டினர்.

தில்லைமா நகரில் "பெற்றான் சாம்பான்" என்னும் நற்றவப் பேறுடையார் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர் சிவப்பேறு எய்தும் காதலால் சிவத்தொண்டு புரிய உன்னினர். தாமும் மனைவியும் காட்டிற் சென்று விறகொடித்துக்கொண்டு வருவர். தம் சுமையைக் கூத்தப்பெருமான் திருமடைப் பள்ளிக்கு நல்குவர். மனைவியார் தம் சுமையை விற்றுவந்து வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்துவர். இவ்வாறு தொண்டு பல நாள் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. ஒருநாள் அம்பலவாணர் வெளிப்பட்டருளினர்; சாம்பானார்பால் செந்தமிழ்ச் சீட்டு ஒன்று அருளினர். அது வருமாறு :

"அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்
குடியார்க் கெழுதியகைச் சீட்டுப்—படியின்மிசைப்
பெற்றான்சாம் பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்க முறை"

என்பதாம்.

இதனைப் பெற்ற அவர் அந் நாள் முதல் தம் விறகுத் தொண்டைத் திருமடத்துக்குப் புரிந்து வந்தனர். இது "படமாடுங் கோயிலைவிட, நடமாடுங் கோயில் சிறப்புடைத்து" என்பதை நினைவுறுத்துவதாகும். பல நாள் செய்த தொண்டின்பின் ஒருநாள் மழை மிகுதியால் தொண்டு முட்டுப்பட்டது. அதனால் திருமடத்தில் சமையல் தொண்டு சுணக்க நேர்ந்தது. இதனால் உமாபதி சிவனார்க்கு இச் செய்தி எட்டியது. அவர் சாம்பானாரைத் தம்முன் கொண்டுவரப் பணித்தனர்.

மறுநாள் சாம்பானார் இரண்டு விறகுச் சுமையுடன் திருமடம் வந்தனர். அடியவர்கள் திருவாணைவழிச் சாம்பானாரை முதல்வர் திருமுன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். தொண்டனாரும் திருச் சீட்டை வைத்து வணங்கினர். முதல்வரும் சீட்டை உச்சி மேற்கொண்டு சிவதீக்கை புரிந்தருளினர். தீக்கைச் சிறப்பால் திருவருளின் துணையால் "பெற்றான் சாம்பானாரும்" உடனே திருவடிப்பேறெய்தினர்.

இதனை உணர்ந்த சாம்பானாரின் மனைவியார் தெளிவு பெறாமல் அரசன்பாற் சென்று முறையிட்டனர். அரசன் சிறிதும் ஐயுறவு கொண்டிலன். எனினும், அம்மையாரைத் தெளிவிக்கும் பொருட்டு அவரை உடனழைத்துக்கொண்டு முதல்வர்பால் வந்தனன். வந்து முதல்வரை வணங்கி அவரைத் தெளிவிக்கும் பொருட்டு இப்பொழுதொன்று இயற்றியருளும்படி வேண்டினன். முதல்வரும் அங்குள்ளாரை நோக்கினர். எவரும் செவ்வி வாய்ந்தவராகக் காணப்படவில்லை. எனினும், தாம் வழிபடும் உடையவர்க்கு ஆட்டுந் திருமஞ்சனநீர் பாய்ந்து அதனால் வளர்ந்து அடியவர் திருவமுதுக்குக் காய் நல்குந்தன்மையிலிருந்தது முள்ளிச் செடி. அதனை உணர்ந்து அச் செடியினுக்கு அப்பொழுதே சிவதீக்கை புரிந்தருளினர். அச் செடி பலருங்காண வானின்றும் வந்த விமானத்திலேறி மேலே சென்றது. யாவரும் தொழுதனர். அரசனுங் களிகூர்ந்தனன், அம்மையாரும் உள்ளம் தெளிந்து உவகையுற்று முதல்வர் அடிதொழுது சென்றனர்.

பின்னொருநாள் அம்பலவாணர் திருவிழா வந்தது. உமாபதி சிவனாரை அழையாமல் கொடி ஏற்ற முயன்றனர்.

பலர் கூடி இழுத்தும் கொடி ஏறிபாடில்லை. அனைவரும் வருந்தினர். அப்பொழுது முன்பு போலவே அருளொலி உண்டாகியது. அம்மொழி "உமாபதி சிவனார் வந்தால், கொடி ஏறும்" என்பதாம். எல்லாருஞ் சென்று உமாபதி சிவனாரைத் தொழுது அழைத்து வந்தனர். அவர் வந்ததும் கொடிக்கவி பாடியருளினர். அப்பொழுது அனைவருங் களிகூரக் கொடி தானாகவே ஏறி நிலை நின்றது. இதனால், திருவருள் உலகுக்கு உணர்த்தும் ஒரு பெரும் உண்மையொன்றுண்டு. அஃதாவது:

தமிழகத்துத் திருக்கோவில்கள் அனைத்திலும் நாள் விழாச் சிறப்புவிழா முதலிய எல்லாம் தனித்தமிழால் நிகழ்த்த வேண்டுமென்பதே. அதற்கென அருளால் அமைந்தனவே நால்வர் நற்றமிழ் மந்திரமும், திருமூலர் திருமந்திரமும் இவற்றொடிணைந்த ஏனைத் திருமுறைகளுமாம். இதுகொண்டே உமாபதிசிவனார் ஆற்றிய வழிபாடனைத்தும் திருமுறை வாயிலாக வென்பது துணியலாம். அம்மட்டுமன்றி உமாபதி சிவனார் மூவர் தேவாரத்தினின்றும் தொண்ணூற்று ஒன்பது திருப்பாடல்களைத் திரட்டிப் "பதிமுதுநிலை" முதலாக "அணைந்தோர் தன்மை" முடிவாகப் பத்துத்தலைப்புகள் அமைத்துத் "தேவார அருண்முறைத்திரட்டு" என்னும் பெயருடன் ஒரு நூல் வெளியிட்டுள்ளனர். இத் திரட்டு நூல் முப்பொருளுண்மை தெளிக்கும் ஒப்பரிய நூலாகும்.

இம் முதல்வர் "௧. சிவப்பிரகாசம், ௨. திருவருட்பயன், ௩. வினாவெண்பா, ௪ போற்றிப்பஃறொடை, ௫. கொடிக்கவி, ௬. நெஞ்சுவிடுதூது, ௭. உண்மைநெறி விளக்கம், ௮. சங்கற்ப நிராகரணம்" என எட்டுச் சித்தாந்த நூல்களை அருளியுள்ளார். அம் மட்டுமன்றிக் 'கோயிற்புராணம், திருமுறை கண்ட புராணம், சேக்கிழார் புராணம்' என மூன்று நூல்களும் அருளியுள்ளனர். சித்தாந்த நூல்கள் எட்டின் சிறப்புகளை அவ்வவற்றின் பதிப்புரைகளில் விளக்கியுள்ளாம். இம் முதல்வர் ஒரு சித்திரை அத்த நாளில் சிவபெருமான் திருவடியில் முப்புணர்ப்பாய் இரண்டறக் கலந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு எய்தினரென்ப.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

கொற்றவன்குடி - உமாபதிசிவாசாரியார்

அருளிச்செய்த

சிவப்பிரகாசம் மூலமும் மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் உரையும்

உரையாசிரியர் செய்த காப்பு

திருமேவு முண்மைச் சிவப்பிரகா சத்தின்
மருமேவு பேருரைக்கு மாணச்—செருமேல்
தோடக்குஞ் சமர்க்கட் சுரிகுழல்மான் தந்த
கடக்குஞ் சரக்கன்றே காப்பு.

நூல் வரலாறு

இந்தச் சிவப்பிரகாசமென்று சொல்லப்பட்ட நூலுக்கு வரலாறுவது:

பூரணகர்த்தாவாயிருக்கப்பட்ட ஸ்ரீகண்டபரமேசுவரன் தானருளிச்செய்த முன்னூலாகிய சிவாகமத்தில் ஞான காண்டமா யிருக்கப்பட்ட பதி பசு பாசத்தினுண்மையை ஸ்ரீநந்தி தேவ தம்பிரானார்க்குக் கடாக்ஷித்தருள, அந்த உபதேசத்தின் பயனாயிருக்கப்பட்ட சிவஞானபோதமாகிய மூலக்கிரந்தம் பன்னிரண்டையும் ஸ்ரீநந்திதேவ தம்பிரானார் சநற்குமாரபகவான் முதலாயுள்ள இருடிகளுக்குக் கடாக்ஷித்தருள; அந்தச் சநற்குமார பகவான் சத்திய ஞானதரிசனிகளுக்குக் கடாக்ஷித்தருள, அந்தச் சத்தியஞான தரிசனிகள் பரஞ்சோதிமாமுனிகளுக்குக் கடாக்ஷித்தருள, அந்தப் பரஞ்சோதிமாமுனிகள் திருவெண்ணெய்நல்லூரே திருப்பதி வீடாகவுடைய மெய்கண்டதேவ தம்பிரானார்க்குக் கடாக்ஷித்தருள, அந்த மெய்கண்டதேவ தம்பிரானார் அந்த மூலக்கிரந்தம் பன்னிரண்டின் வழியே பன்னிரண்டு சூத்திரமாக வகுத்து அந்நூற்பெயராலே சிவஞானபோதம் என்னுந் திரு

நாமத்தினையுஞ் சாத்தி வழிநூலாகச் செய்தருளித் தமது திருவடியைப்பெற்ற அருணந்திதேவ தம்பிரானர்க்குக் கடாக்ஷித் தருள, அவர் அந்நூலை ஆராய்ந்துபார்த்தருளி அந்நூல் சொற்சுருங்கி அத்தம் ஆழ்ந்திருக்கையினாலே அந்நூலின் அத்தத்தை விரித்துச் சிவஞானசித்தி யென்னுந் திருநாமத்தினையுஞ் சாத்தி வழிநூலாகச் செய்தருள, இந்த இரண்டு நூலையுங் கொற்றவன்குடியில் எழுந்தருளிய உமாபதிதேவ தம்பிரானர் திருவுள்ளத்தடைத்தருளி, அந்த இரண்டு நூலின் அத்தமுந் தீவிரதரமுள்ள புத்திமான்களுக்கொழிந்து மற்றொருவர்க்குந் தெரியாதென்று கண்டு யாவர்க்கும் எளிதாய் அறியத்தக்கதாக அந்த இரண்டு வழிநூலின் அத்தமும் முன்னூலாகிய சிவாகமத்தின் அத்தமுந் தம்மிடத்தில் விளைவதாயிருக்கப்பட்ட திருவருள்ஞானமுங் கூட்டிப் பொது ஐம்பது செய்யுளாகவும் உண்மை ஐம்பது செய்யுளாகவும் ஆகத் திருவிருத்தம் நூறாகக் கொண்டு சிவப்பிரகாசம் என்னுந் திருநாமத்தினையுஞ் சாத்திச் சார்பு நூலாகச் செய்ததென அறிக.

என்றிவ்வணஞ் சிவாகமம் முன்னூலென்பதற்கும் சிவஞான போதமுஞ் சிவஞானசித்தியும் வழிநூலென்பதற்கும் இந்தச் சிவப்பிரகாசஞ் சார்புநூலென்பதற்கும் பிரமாணமாவது :

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்”, (தொல் பொருள் - சூ - நூலின் மரபு. கூ) “முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப் பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி அழியா மரபினது வழிநூ லாகும்”, “இருவர் நூற்கும் ஒருசிறை தொடங்கித் திரிபுவே றுடையது புடைநூ லாகும்”. (நன்னூல், சூத்திரம் 7, 8), “தன்கோள் சித்திப் பிறர்கோள் மறுப்பின் எதிர்நூ லென்ப ஒருசா ரோரே” என்னும் இலக்கண விதியைப்பற்றி; “வினையி னீங்கி... முதனூ லாகும்” என்னும் விதியால் சிவாகமம் முன்னூலானதென அறிக; இரண்டாவது “முன்னோர்...வழிநூ லாகும்” என்னும் விதியால் சிவஞானபோதமுஞ் சிவஞான சித்தியும் வழி நூலானதென அறிக; மூன்றாவது “இருவர் நூற்கும்...புடை நூலாகும்” என்னும் விதியால், முன்னூலாகிய சிவாகமத்தின் அத்தமும் வழிநூலாகிய சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்தியின் அத்தமுங் கருத்திலுறை திருவருளாகிய வேற்றுமை அத்தமுங் கூட்டி அருளிச்செய்கையால் இந்தச் சிவப்பிரகாசஞ் சார்பு நூலானதென அறிக.

என்றிவ்வணஞ் சிவாகமம் முன்னூலென்பதற்குஞ் சிவஞான போதமுஞ் சிவஞானசித்தியும் வழிநூலென்பதற்குஞ் சிவப்

பிரகாசம் புடையாகிய சார்புநூலென்பதற்கும் பிரமாணம் ஏதென்னில் ஞானதீக்கைத் திருவிருத்தத்தில், “தேசமிகு மருட்பயின்ற சிவப்பிரகாசத்தில் இருந்துபோதுஞ் சங்கற்ப நிராகரணந் திருத்தி, ஆசிலருள் விளக்கவெண்பாச் சார்பு நூலா லருளினிதிற் குறிகூட வளித்து ஞானப், பூசை தக்ககாரண முன் புகன்றதனிற் புரிந்து புணர்விக்கச் சிவஞானபோத சித்தி வழிநூன், மாசில்சத மணிக்கோவை முன்னூல்சான்று மருவு திரு முறைத்திரட்டு வைத்தனன்மன் னுயிர்க்கே” என்பது கண்டு கொள்க. அன்றியும் இந்தச் சார்புநூலாகிய சிவப் பிரகாசமென்னும் நூலிலே முன்னூலின் அத்தமும் வழிநூலின் அத்தமும் அது நீங்கலாக வேற்றுமை அத்தமுங் கூட்டி யருளிச் செய்ததற்குப் பிரமாணம்: இந்நூலிலே, “தெரித்தகுரு முதல்வருயர்” (11) என்ற செய்யுளிலே “இறைவனூலுங் கலந்து” என்றமையான் முன்னூலின் அத்தமுங் கூடினதென அறிக; “விளம்பியநூ லவையிரண்டும் விரும்பிநோக்கி” என்றமையால் வழிநூலின் அத்தமுங் கூடினதென அறிக: “கருத்திலுறை திருவருளும்” என்றமையால் திரிபுவேறுடைய வேற்றுமை யத்தமுங் கூடினதென அறிக. ஆக மூன்று வகையும் இங்ஙனங் கண்டு கொள்க.

இந்தச் சிவப்பிரகாசமாகிய நூலிற் செய்யுள் நூற்றுக்குங் கருத்து ஏதென்னில் :—

பாயிரமீ ராறு பதியாறு பல்லுயிரோரன், றேயுந் திரோதமல மொன்றென்பர்—தூயபத, முத்திதரு மாமாயை யொன்றாகும் மூவுலகிற், புத்திதரு மாயைப் புணர்ப்பாறு—பெத்தம்விட, நின்றுதீ தாகும்வினை நாலாகும் நாடோறுந், துன்று மலத்தின் தொகையொன்று—பொன்றவருங், கேவல மைந்து இளக்கி லுயிருக்குப், பாவுணர்த்தும் வைகரியின் பாவிரண்டு—தேவர்களுங், கூடுஞ் சகலநா லைந்தாகும், கூடுமலம் விடுகின்ற சுத்த வியப்பொன்று—நீடுமின்ப, முத்திமொன் றாக மதித்தருளால் முன்னோர்கள், பத்தியாற் சொன்ன பரிசென்றல்—இத்தலமேல், உண்மை யுரைக்கி லுயிருண்மை ஒன்பதாம், கண்ணவத்தை மூன்று நலமாக—எண்ணரிய, தன்னை யுணர்த்துந் தகைமைந்து தன்னுணர்த்து, மன்னுணர்வின் ஞான வகைமூன்று—பின்னுயிரை; மாசறவே காணும் வகையைந்து மற்றதனில், ஆசொழிக்குந் தன்மையது நான்கு—தேசனுருப், பார்வையறப் பார்க்கும்வகை பத்தாம்பஞ் சாக்கரத்தைத், தேரும்வகை மூன்று தெரியுங்கால்—சீர்மருவும், அன்பாற் சிவனை அநுபவிக்கு மெய்யடியார், இன்பப் பகுதி யிருமூன்று—துன்பமறச், சொற்றரு நூலின் கருத்தொன்று

சொற்றருநூல், கற்றவருக் கேய்ந்ததலமொன்று—முற்றவரும், பந்த மறுத்த சனகாதன் பார்வையென, வந்தளித்த சம்பந்த மாமுனிவன்—எந்தை தபதன், சென்னியின்மேல் வைத்துச் சிவப்பிரகா சக்கருத்தை, மன்ன வயற்காவை யம்பலவன்— நன்னயத்தாற், சொன்ன செழும்பிறப்புந் தொல்லைவினை யுந்தீர, மன்னு மேத்தை மதித்து. எ - து கண்டுகொள்க.

அன்றியும், இந்நூலுக்குச் சிறப்புடையவாயும் அதிகாரமு மொழிக யரும் வகையாவது :—

"ஒங்கு பரந்த நலம்ஸ்ளைவர் தேவர்பார் - சங்கிவையாறும் மத்தவர் நூற்கருத் தாகும் - இறைவன் வணக்கம் - புறச்சம யத்தவர் நூற்கருத் தாகும் - மாவது தீக்கா மூவகை விருப்பிய கிரியையென மூன்று - மாவது தீக்கா முறைமைய தாகும் - தெரித்த தொன்மை யெனவிவ் விரண்டும் - விரித்த நான்மர பவைய டக்கமே - பலகலை நீடிங் குலகம் கந்த - மேற்ற விவ்வாறு பிறைய விலக்கணம் - எண்ணரி தோன்றும் பசுவி னிலக்கணம் - ஏகமா யொன்று மலமுந் திரோதமும் - உன்ன லொன்றுங் குடிலையினியல்பாம் - உருவாதி யென்னை படைத்த வல்லல் - அருத்தி மன்னிய வாறு மசுத்தத் - திருத்தகு மாயையின் செய்திய தாகும் நண்ணிய கன்ம மேலை யுற்றவென் - றெண்ணிய நான்குங் கன்மத் தியல் பே - மோக மிகவென் றெண்ணிய வொன்றும் - வேக - மிகுமல மைந்தின் விதியே - ஓங்கிவமை மாயை மங்கியம் புகலும் - சங்கிவை யைந்துங் கேவலத் தியல்பே - வந்தடைந் தித்தகை பேசரி யையவகை - அந்தமி லலகில் குணமான தனுவுடன் - சொன்ன முந்தி யிங்கிலை தோற்றி - யன்ன பத்துஞ் சகல வவத்தையே - இனைய நாடி யெனவிவ் - விரண்டும் - முனிவன் சுத்த முறைமைய தாகும் - அரிவைய ரொன்றும் பரசம யத்தவர் - மருவிய முத்தியின் வாய்மைய தாகும் - என்னும் பொதுவியல் விருத்த மைம்பதின் - மன்னிய ருத்தை வகுத்தன னிப்பால் - சங்கிவை யொன்று முண்மையிற் பாயிரஞ் - செறிந்திடு முருவுண ரறிவெனில் வாயில் - அறிவினு லெவ்வறி வசத்தறிந் ததுவுஞ் - சத்திது கண்ணொளி யோரிடத் தெட்டும் - இத்திற மான்ம விலக்கண மாகும் - எண்ண விவ்வகை நீக்கமின் மூன்றும் - அன்ன லனித்த வவத்தைய தாகும் - மருவிய தனக்கெனக் கண்டறி புலன்கள் - இருள்கனி யறிந்திடு மிவைமோ ரைந்தும் - பொருவிலான் மாவை யுணர்த்தல் புகலும் - காட்டிடும பன்னிற மாயையிம் மூன்றும் - ஊட்டு ஞான வாய்மையை யுணர்த்தும் - தேசுற மும்மையின் பாரிப்ப தாகும் - தன்னறி தத்துவ முறைதரு சுத்தம் - இன்னவை

நான்கு மன்னுயிர்த் தரிசனம் - புகலரு மின்று சோக் கின்வில மடைபவர் - இலைறு நான்கு மிலங்குயிர் சுத்தி - பொற்புற மொடுக்கிடா பற்றிடு முந்திய - சொற்பெறு பாசம் விளம்பிய பாவிக்கில் - ஒன்றிரண் டாகி யழிந்திடு மெல்லை - என்றிவை பத்து மிலங்குயி ரிலாபம் - பந்தந் திருவெழுத் தைந்தி லாசுறும் - அந்தமின் மூன்று மைந்தெழுத் தருணிலை - தீங்குறு குறிப்பக மண்டமண் டொண்டரென் - றுங்கிவை மாறு மணைந்தோர் தன்மை - நிலவுல கொன்று நூற்கருத் தாகும் - திருவரு ளொன்று மருளுறை நூலைக் - கொடுக்கு முறைமைப் பகுதிய தாகுமென் - றிப்படி யுமாபதி தேவனுரைத்த - மெய்ப்படு சிவப்பிர காச விருத்தக் - கருத்தின துண்மை விரித்துரைத் தருளினன் - சண்பையில் வாழுந் தவகுரு நாதன் - பண்பமர் சிற்றம் பலவன் தானே" எ - து கண்டுகொள்க.

என்றிங்ஙனங் கூறிவந்தவகையில் முன்னுள்ள சிவஞான போதத்தின் அத்தமுஞ் சிவஞானசித்தியின் அத்தமும் இந்தச் சிவப்பிரகாச வழிநூலின் அத்தமுங் கூடினதேயானால் அந் நூல்களைப்போலச் சூத்திரம் பன்னிரண்டும் இந்நூலினின்ற முறைமையெங்ஙனே யென்னில் அவை வருமாறு :—

"ஒங்கொளியா" யென்ற விருத்தந்தொடங்கி "தொன்மையவா" மென்னும் விருத்தமுடிவாகிய செய்யுள் பன்னிரண்டும் பாயிரமாக வகுத்தருளிச்செய்து. மேற் பதியிலக் கணமாகிய "பலகலையென்ற" விருத்தந்தொடங்கி "எற்றவிவை யென்ற" 'விருத்த முடிவாகிய செய்யுளாறும் முதற்சூத்திரமாகவும், பசுவிலக்கணமாகிய "எண்ணரிதா" யென்ற விருத்தந் தொடங்கி "அரிவைய ரின்புறு முத்தி" யென்ற விருத்த முடிவாகிய செய்யுள்முப்பத்திரண்டும் இரண்டாஞ் சூத்திர மாகவும் ஆகப் பொதுவைம்பதும் இங்ஙனம் வகுத்து, மேல் உண்மை யைம்பதில் "இங்கிவை" யென்ற விருத்தமொன்றும் இந்த உண்மைக்கு அதிகார வகுப்பாகவும், மேல் ஆன்ம இலக்கணமாகிய "செறிந்திடு" மென்ற விருத்தந்தொடங்கி "ஓரிடத்திருத்த" லென்ற விருத்த முடிவாகிய செய்யுளெட்டும் மூன்றாஞ் சூத்திரமாகவும், அவத்தைத் தன்மையாகிய "எண்ண "இவ்வகையவத்தை", "நீக்கமிலதீதம்" வொன்றிலாததீதம்", "இவ்வகையவத்தை", "நீக்கமிலதீதம்" ஆகச் செய்யுள் மூன்றும் நாலாஞ் சூத்திரமாகவும், உணர்த்து முறைமையாகிய "மருவிய பொறியி" லென்ற விருத்தந்தொடங்கி "அறிந்திடுமனுதி" யென்ற விருத்தமுடிவாகிய செய்யுளைந்தும் ஐந்தாஞ் சூத்திரமாகவும், ஞான வாய்மையாகிய "காட்டுடுக் காணம்", "பன்னிறங்கவரு", "மாயை மாமாயை" மென்னும் விருத்தமூன்றினுள் "காட்டிடுங் காண" மொன்றும் ஆறுஞ்

சூத்திரமாகவும், சின்ன விருத்தமிரண்டும் மேலதற்கொரு புறனடையாகிய ஏழாஞ் சூத்திரமாகவும், மேல் அதன் பய னென்றும் அதிகாரத்தினுள் "தேசுற மருவு" மென்ற விருத்தந் தொடங்கி "எல்லையில்பிறவி" யென்னும் விருத்த முடிவாகிய செய்யுள் பத்தொன்பதும் "புனிதனும" மென்னு மதிகாரமாகிய "பந்தமானவை", 'திருவெழுத்து", "ஆசுறு" என்னும் விருத்தமூன்றும் ஆக முன்னுங் கூட்டிச் செய்யுள் "தேசுறமருவு" மென்ற விருத்தமொன்றும் இவையிற்றுக்கு அதிகார வகுப்பாகவும், ஆன்மதரிசனமாகிய "தன்னறிவதனு" லென்ற விருத்தந்தொடங்கிச் "சுத்தமாஞ்சத்தி" யென்ற விருத்தமுடிவாகச் செய்யுள் நாலும் எட்டாஞ் சூத்திரமாகவும், ஆன்மசுத்தியாகிய "புகலரு மசத்தர் தம்பா" லென்ற விருத்தந்தொடங்கி "அடைபவர் சிவமேயாகு" மென்ற விருத்த முடிவாகிய செய்யுள் நாலும் பஞ்சாக்கர தரிசனத்தில் விருத்த மூன்றும் ஆக முன்னுங் கூட்டிச் செய்யுளேழும் ஒன்பதாஞ் சூத்திரமாகவும், ஆனமலாபமாகிய "பொற்புறு கருவியென்ற" விருத்தந்தொடங்கி "எல்லையில் பிறவி" யென்ற விருத்த முடிவாகிய செய்யுள் பத்தும் பத்தாஞ் சூத்திரமாகவும், மேல் அணைந்தோர் தன்மையாகிய "நீங்குறு மாயை" யென்ற விருத்தந்தொடங்கித் "தொண்டர்களிட" மென்ற விருத்த முடிவாகச் செய்யுள் ஆறினுள் "நீங்குறு", "குறிப்பிடம்", "அகம்புறம்", "அண்டம்" மண்முத" லென்னும் விருத்தமைந் தும் பதினொன்றாஞ் சூத்திரமாகவும், "தொண்டர்களிட" மென்ற விருத்தமொன்றும் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரமாகவும் நின்றதென அறிக. இங்ஙனஞ் சூத்திரம் பன்னிரண்டும் வகுத்து "இலவுலகாயதாதி" யென்னும் விருத்தமொன்றும் இந்நூலின் கருத்தாகவும் "திருவருள் கொடுத்து" என்னும் விருத்த மொன்றுஞ் சீடனுக்கு நூலும் அத்தமுங் கொடுக்கு முறையாகவும் வகுத்து இந்நூலருளிச் செய்ததென அறிக. ஆக இங்ஙனஞ் சூத்திரங்கள் வகுத்ததற்கு மேலெழுதுகிற வியாக்கியிலே அந்தந்த அதிகாரங்கள் தோறுஞ் சிவஞான போதத்திலுஞ் சிவஞான சித்தியிலும் வருஞ்சூத்திரத்தின் ஏதுக்களுங் காட்டியெழுதுகிற முறைமையிலே சூத்திரம் பன்னிரண்டுங் கண்டுகொள்க.

உரை வரலாறு

இந்த வியாக்கியானஞ் செய்தது மெய்கண்டசந்ததியில் காவையம்பலநாதத் தம்பிரானார் திருவடிமரபில் ஆசாரியரில் மதுரையில் ஞானப்பிரகாசத் தம்பிரானார் திருவடியடியாரில் சிவப்பிரகாசன் செய்த வியாக்கியானமென அறிக. இந்தச்

சிவப்பிரகாசமாகிய நூலுக்கு முன்னோர்களும் வியாக்கி செய்திருக்க இப்பொழுது இந்த வியாக்கி செய்யவேண்டுங் காரணமேதென்னில், முன்னுள்ள தம்பிரான்களெழுதின வியாக்கிகளெல்லாம் பொழிப்புரையாக எழுத அதனோடு சமயிகள் கருத்துகளுங் காட்டி என் தம்பிரான் ஞானப் பிரகாசத் தம்பிரானார் எழுதின வியாக்கியின் வழியே தொந்தனை யும் பாட்டுஞ் சேர்த்து, அது நீங்கலாகக் காவையம்பலநாதத் தம்பிரானார் இந்நூலின் கருத்தாகச் செய்தருளின குறள்வெண்பா நூறும் இந்நூலிற் பாட்டுகள்தோறும் பகுத்துச் சேர்த்து அந்தக் குறளின் கருத்தாகிய அத்தங்களுக்குந் தவறு வாராமல் முன்னுண் டான வியாக்கிகளின் பொழிப்போடும் விரிவோடும் நுட்பமும் அகலமுங் காட்டி வழிநூல்களினுண்டான சூத்திரம் பன்னிரண்டும் இந்நூலிலே வகுத்து வியாக்கி செய்ததென அறிக. இங்ஙனம் பலவகையாக வியாக்கி யெழுதுகைக்கு விதியேதென்னில், அஃதாவது, "பொழிப்பகலம் நுட்பநூல் எச்சமென் றுருக், கொழித்தகலங் காட்டாதார் சொற்கே - பழிப்பின், நிரையாமா சேக்கு நெடுங்குன்ற நாட, உரையாமோ நூலுக்கு நன்கு" (நாலடி, 319) என்றமையான் நூல்களுக்கு நால்வகைப் பொருள்களுங் கூட்டி வியாக்கிசெய்யும் விதியுண் டாகையால் அவ் விதியைப் பற்றிப் பொழிப்பும் அகலமும் நுட்ப மும் நூலெச்சமுங் காட்டி வியாக்கியெழுதினதென அறிக. அஃதாவது "பொழிப்பெனப் படுவது பொருந்திய பொருளைப் பிண்டமாகக் கொண்டுரைப் பதுவே" எ - ம், "அகல மென்ப தாசறக் கிளக்கின் விகலமின்றி விரித்துரைப் பதுவே" எ - ம், "நுட்ப மென்பது நுழைபொரு ளியாவுந் திட்பமாகத் தெளியக் கூறல்" எ - ம் "எச்ச மென்ப திருபொரு ளொழிவு மிச்சமாக விரித்துரைப் பதுவே" எ - ம் வரும் இலக்கண விதியைப் பற்றியென அறிக. இதிற் பொழிப்பாவது சத்தத்துக்கு அத்தமாகத் தொகுத்தெழுதுகையென அறிக; அகலமாவது அதனை விரித்தெழுதுகையென அறிக; நுட்பமாவது கடாவுக்கு விடைகொடுத்தெழுதுகையென அறிக. எச்சமாவது பாட்டிற் புகுதாத பொருள்களை யமைத்தெழுதுகையென அறிக.

மேற்பாயிரம் வருமாறு: இங்ஙனம் இந்த நூல்களுக்கு முந்தப் பாயிரங் கூறுகைக்கு விதி யேதென்னில்: "ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினும் பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே" (நன்னூல், 53) என்னும் விதியைப்பற்றி முந்தப் பாயிரம் அருளிச்செய்ய வேண்டி, இந்நூலுக் குக் காப்பு ஒருசெய்யுளாகவும் பாயிரம் பன்னிரண்டு செய்யுளாகவும் அருளிச்செய்வா னெடுத்துக்கொண்டருளியது.

காப்பு

ஒளியான திருமேனி உமிழ்தானம் மிகமேவு
களியார வரும்ஆனை கழல்நாளும் மறவாமல்
அளியாளும் மலர்தூவும் அடியார்கள் உளமான
வெளியாகும் வலிதாய வினைகூட நினையாவே.

[1]ஒலிமிகு காப்பருட் கணபதி கழலிணை
நினைபவ ருளம்வினை சேரா வென்றது.

(உரை) ஒளியான திருமேனி - ஞானப்பிரகாசமான திருமேனியிலே; உமிழ்தானம் மிகமேவு களியார வரும் ஆனை - பொழிகின்ற மதத்தினை மிகவும் பொருந்தப்பட்டுக் களிப்பு மிகுதியாலே யெழுந்தருளாநின்ற யானைமுகத்தினையுடைய மூத்த நாயனார்; கழல் நாளும் மறவாமல் - அவனது ஸ்ரீ பாதத்தை நாடோறும் மறவாமல்; அளியாளும் மலர் தூவும் அடியார்கள் - வண்டுகளை யாட்சியாகவுடைய பூக்களினாலே அர்ச்சித்து வழிபடுகிற தொண்டராயுள்ளவர்கள்; உளமான வெளியாகும் - உள்ளமானது அஞ்ஞானமாகிய இருள்நீங்கிச் சிவஞானம் பிரகாசியாநிற்கும். ஆகையாலே; வலிதாய வினை கூட நினையாவே - அவர்களை மிக்க வினைகளானதும் பொருந்த விசாரியாது. இந்நூல் காப்பது நிமித்தமாக வழிபடாநின்றே மென்பது கருத்து.

(நுட்பம்.) ஞானமென்றது அறிவென அறிக. தானமென்றது மதமென அறிக. அடியார்களென்றது தங்கள் சுதந்தரஹானியை யறிந்து வழிபடுந் தொண்டர்களென அறிக. சுதந்தரஹானியாவது யானெனது கெட நிற்கையென அறிக. வலிதாய வினையென்றது பிராரத்தம் புசிக்கச் செய்தே யேறுகிற ஆகாமியகன்மமென அறிக. இதற்குப் பிரமாணம், திருவருட்பயனில் "ஏன்ற வினையுடலோ டேகுமிடை யேறும்வினை - தோன்றி லருளே சுடும்" (98) என்பது கண்டுகொள்க. இதன் கருத்து இந் நூலுக்குக் காப்பென அறிக. இனிப் பாயிரம் பன்னிரண்டும் வருமாறு:

(விளக்கம்.) பூரணகர்த்தா - முழுமுதற்றலைவன். மூலக்கிரந்தம் - முதல் நூல். கிரந்தம் - நூல். கடாக்ஷித்தருளல் - திருநோக்கஞ் செய்தருளல். இருடிகள் - முனிவர்கள். சூத்திரம் - நூற்பா அகவல். அர்த்தம் - பொருள். தீவிரதரம் - மிகுவிரைவு. புத்திமான் - நுட்ப அறிவுடையவர். திருவருள்ஞானம் - உயிர்க்குயிராய் உணர்வினுள் நின்று உணர்த்தும் ஒருவன் திருவருள்.

---

1. இது முதலுள்ள நூறு செய்யுட்கள் நூலின் கருத்தாகக் காழை சம்பந்தநாதத் தம்பிரானவர்களால் செய்தருளப்பட்டன என்ப.

"வினையின்... ஆகும்" இது தொல்காப்பிய (பொருள்-மரபு-கச) நூற்பா, இந் நூற்பாவால் தொன்மைத்தமிழர் நன்மைபெற்றுய்யக் கைக்கொண்டொழுகிய சிறந்த நெறி "நன்னெறி" எனப்படும். நன்னெறியெனினும், செம்பொருட்டுணி நெறி எனினும் ஒன்றே. இதுவே சித்தாந்த சைவச் செந்நெறி. ஒருவர்பால் ஒன்று விளக்கமுறின், அஃது ஏனையர்பால் இயல்பாக உள்ளதொன்று விளக்கமுறுதற்கு உடனியைந்து உவாது துணைபுரிதற்கேயாம். இறைவன் அறிவு தானே விளங்குந்தன்மைத்து. மன்னுயிர்களின் அறிவு இறைவன் அறிவிக்க அறியுந்தன்மைத்து.

"முனைவன் கண்டது முதல்நூல்" என்பர். முதல் என்பது காரணம். எனவே இறைவன் திருவருள் முதனூல் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயுள்ளது. அம்முறையில் உலகிடை வழங்கும் முதனூலனைத்தும் திருவருள் கைவந்த, தெய்வம் ஏறிய சிவனடியார்கள் வழிமொழிந்த நூல்களேயாம். நூலே நல்வாழ்வுக்கு அகத்துணையாக நின்று அறிவிப்பதாம். இவ்வுண்மை "ஒழுகலி" (உ. எ · கஉ) தெனவும், 'மலையினுர் பகுப்பதம்' (க. எக - சு) எனவும் தொடங்கும் திருநெறிய தமிழ்களான் உணரலாம்.

"சிவப்பிரகாசம்" சார்பு நூல் என்னும் உண்மை "தேசுமிகும் அருட்பயின்ற" எனக் காணப்படும் (ஞானநிச்சாவிதி - அ) செய்யுளான் உணரலாம். இந் நூலும் "ஞானபூசாகரணம்", "ஞான அந்தியேட்டி" "ஞானபூசை", "போசனவிதி" என்னும் வேறுநான்கு நூல்களும் உமாபதி சிவநாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தென்பர்.

வைகரி - செவிப்போசை. கேவலம் - புலப்பு, தனிமை சகலம் - புணர்ப்பு; கூடுதல். சுத்தம் - பிரிவு; உண்மை. திரோதம்-மறைப்பு. வியாக்கி—வியாக்கியானம் - விரிவுரை. தொந்தனை - தொடர்பு 'நூற் கருத்தாகச் செய்தருளின குறள் வெண்பா நூறு" எனக் கூறப்பட்டுள்ளன குறட்டாழிசையே யாகும். க. பொழிப்பு, உ. அகலம், ங. நுட்பம், ச. எச்சம் இந்நான்கும் கூடிய வுரையே மிகச் சிறந்த பேருரையாகும். இவை முறையே பொதுவின் உரைத்தல், வினாவியுரைத்தல், எதுவினிறுத்தல், இவற்றுல் துணிதல் எனப்படும்.

பாயிரம்

நின்மல சொரூபமாயிருக்கப்பட்ட பரமசிவமானது ஆன்மாக்களுக்குண்டான சங்கார துக்கத்தை நீக்குதைப்பொருட்டாகத் திருவம்பலத்தின்கண்ணே நின்று திருநடனஞ்செய்த அவதரத்தை நோக்கி இந்நூல் செய்துமுடிவது பொருட்டாகத் தோத்திரம் பண்ணுவா னெடுத்துக்கொண்டருளியது.

1. ஓங்கொளியாய் அருள்ஞான மூர்த்தி யாகி
உலகமெலாம் அளித்தருளும் உமையம்மை காணத்
தேங்கமழும் மலரிதழி திங்கள் கங்கை
திகழரவம் வளர்சடைமேற் சேர வைத்த

நீங்கலரும் பவத்தொடர்ச்சி நீங்க மன்றுள்
நின்றிமையோர் துதிசெய்ய நிருத்தம் செய்யும்
பூங்கமல மலர்த்தாள்கள் சிரத்தின் மேலும்
புந்தியினும் உறவணங்கிப் போற்றல் செய்வாம்.
மன்னிய கடவுட் பேரன்னடி வாழ்த்தி
முன்னை மூன்றவை முறைமை மொழிந்தது.

(உரை) ஒளிகொளியாய் - நின்மல சொரூபமா யிருக்கப்பட்ட பரமசிவமானது மிகுந்த பிரகாசமான பரையினது சொரூபமாகிய பேரொளியாய்ப் பிரிவற நிற்கச்செய்தே பிரபஞ்சங் காரியப்படுத்து மதனாத்து; அருள்ஞான மூர்த்தியாகி - தனது காருண்ணியத்தினாலே இச்சா ஞானக் கிரியாசொரூபனும்; உலகெமெலாம் அளித்தருளும் உமையம்மை காண - பிரபஞ்சத்தையெல்லாம் இரட்சித்தருளுகிற உமா பரமேசுவரியார் திருக்கண் சாத்திநிற்ப; தேங்கமழும் மலரிதழி திங்கள் கங்கை திகழரவம் வளர்சடைமேல் சேரவைத்து - மணம் விட்டு வீசாநின்ற கொன்றை மலரினையும் திருஇளம்பிறையினையும் கங்கா பரமேசுவரியையும் படமணிகளினாலே விட்டு விளங்காநின்ற நாகத்தினையும் நீண்ட திருச்சடாபாரத்திலே பொருந்தவைத்து; நீங்கலரும் பவத்தொடர்ச்சி நீங்க - ஆன்மாக்களால் விட்டு நீங்குதற்கரிதாகிய பிறவித்தொடர்ச்சியை விட்டு நீங்குகைப் பொருட்டாக; இமையோர் துதிசெய்ய மன்றுள் நின்று நிருத்தஞ்செய்யும் - தேவர்களாயுள்ளோர்கள் தோத்திரம் பண்ணத் திருவம்பலத்தின்கண்ணே நின்று திருக்கூத்தாடல் செய்தருளுமவனது; பூங்கமல மலர்த்தாள்கள் சிரத்தின்மேலும் புந்தியினும் உற வணங்கிப் போற்றல் செய்வாம் - பொலிவினையுடைத்தாகிய தாமரைமலர்போன்ற ஸ்ரீபாதங்களை இந்நூல் செவ்வே முடிவதுபொருட்டாக எனது தலைமேலும் இதயத்திலும் அழுந்தவைத்துத் தோத்திரம் பண்ணுகின்றேன்.

(வி - ம்.) ஒளிகொளியாய் என்பதற்கு அந்தப் பரமசிவமானது பரையினது சொரூபமாகிய பேரொளியாயிருக்குமென்று பொருள் கூறியதேதென்னில், அந்நாவது: ஆய் என்ற விகாரசொற்கொண்டே அந்தப் பராசத்தி யிடம்பாகப் 'பரமசிவம் நிற்கையாலே யப்படிச் சொல்லப்பட்டதென அறிக. அதற்கு வழியேதென்னில், தனக்கென் றொரு நிறமில்லாத சுத்த படிகமானது கூடினதன் நிறமாயிருந்தாற் போலத் தனக்கென்றொரு சொரூபமில்லாத அந்தப் பரமசிவமானது தனது பரையினது சொரூபமாகிய பேரொளியாகையாலேயும் அந்தச் சத்தியிடமாக இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனாகையாலேயும் அப்படிச் சொல்லப்பட்டதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சிவஞானசித்தியாரில் "பொன்மை நீலாதிவன்னம்...முன்னையானன்றே" (1.68) எ-து கண்டு

கொள்க. அன்றியும் அந்தப் பரமசிவமானது தனக்கென்றொரு சொரூபமாயிராதென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "குறித்தடியி னின்றட்டகுண மெட்டுச்சித்தி" (9.6) என்னுஞ் செய்யுளில் "மேலொடுகீ ழில்லான், நிறத்துவதோர் குணமில்லான் தன்னையொரு வருக்கு நினைப்பரியா னொன்று மில்லான்" எ - ம் கண்டு கொள்க. அன்றியும் இந்நூலினும் "பலகலை" (13) என்னுஞ் செய்யுளிலே "பதிபரமே யதுதா னிலவும்அரு வுருவின்றிக் குணங் குறிகளின்றி நின்மலமாய்" எ - ம், தேவாரத்தினும் "இன்னதன்மைய னென்றறி யொணா எம்மானை" (7.59. 1) எ - ம், திருவாசகத்தினும் "ஒருநாம மோருருவ மொன்றுமிலார்" (8.11.1) எ- ம் இப் பொருள்பற்றியென அறிக. அன்றியும், அந்தப் பரமசிவமானது அப்படிப் பேரொளியா யிருக்குமென்றது அது சோம சூரியாக்கினி நக்ஷத்திரங்கள் முதலா யுள்ளவையிற்றுக்கும் ஒளிகளையுங் கொடுப்பதாய் கண்ணிந்திரியத்தை மறைக்கப்பட்ட புறவிருளைப்போலன்றி மற்றுள்ள விடயவிந்திரியங் களையும் மறைப்பதாய் ஆன்மாக்களுடைய இச்சா ஞானக் கிரியைகளை யும் மறைக்கப்பட்ட பேரந்தகாரமாகிய ஆணவமலத்தை நீக்குகை யாலே அப்படிச் சொன்னதென அறிக அப்படிச் சிவன் பேரொளியு மாயிருப்பனென்பதற்குப் பி - ம் தேவாரம் "காரொளிய திருமேனிச் செங்கண் மாலும்" (6. 1. 10) என்னுந் திருப்பாட்டிலே "பேரொளி யைப் பெரும்பற்றப் புலியூரானை" எ - து கண்டுகொள்க. அன்றியும் திருவாசகத்தில் "வெளிவந்திலேனை விடுதிகண்டாய் மெய்ச்சுடருக் கெல்லாம் ஒளிவந்த பூங்கழல்" (8. 6. 15) எ - ம், கோவைத் திருவாச கத்தில் "உருகுதலைச்சென்ற வுள்ளத்து மம்பலத்தும் மொளியே, பெருகுதலைச்சென்று நின்றேன்" (104) எ - ம் கண்டுகொள்க. அன்றி யும், சிவன் சோமசூரியாக்கினி நக்ஷத்திரங்கள் முதலாயுள்ளவையிற் றுக்கும் ஒளிகளைக் கொடுப்பானென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "நாயகன் கண்ணயப்பால்...தேயமா ரொளிகளெல்லாஞ் சிவனுருத் தேசதென்னார்" (1.52) எ - து கண்டுகொள்க. இனி அருள்ஞான மூர்த்தியாகி எ-கு ஞானமொன்றையுஞ் சொல்ல இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனென்று பொருள்கூறிய தேதென்னில் ஞானமுண்டான விடத்திலே இச்சையுங்கிரியையுமுண்டாகையால் அப்படிச் சொன்ன தென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "எத்திற ஞானமுள்ள தத்திற மிச்சை செய்தி வைத்தலான் மறைப்பின் ஞானம் மருவிடுங் கிரியை யெல்லாம்" (1.62) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, திங்கள் கங்கை திகழரவம் வளர்சடைமேற் சேரவைத்து எ - கு இவைகளைப் பொருந்தவைத்த என்றதேதென்னில் பாம்புஞ் சந்திரனுந் தம்மிற் பகையாயிருக்கவும் அவையிற்றைப் பகையறவைக்கையாலென அறிக. இதற்கு பி - ம் தேவாரத்தில் 'பாம்பொடு திங்கட்பகை தீர்த்தாண் டாய்" (6. 99. 2) எ - து கண்டுகொள்க. நிருத்தமென்றது - பஞ்ச கிருத்தியத்தையென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "உலகமே யுருவமாக...ஐந்து, நலமிகு தொழில்களோடு நாடக நடிப்ப னுதன்" (5, 7) எ - து கண்டுகொள்க. பவத்தொடர்ச்சி நீங்க நிருத்தஞ் செய்யுமென்றதும் இப்பொருள்பற்றியென அறிக. அப்படிச் சிவன் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யவே ஆன்மாக்களுக்கு மலபரிபாகம் வந்து முத்தியைப் பெறுவார்களென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "சொன்ன வித் தொழில்க ளென்ன...மலங்க ளெல்லாந் துடைப்பதுஞ் சொல்ல லாமே" (1. 36) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, சிரத்தின் மேலும் புந்தியினு முறவணங்கிப் போற்றல் செய்வாம் எ - து வஸ்து நிர்தே

பிரக்க சிரத்தின்மேலும் புந்தியினுமென்று இருவகையானதே தென்னில் தீக்ஷையிலுண்டான சகளத்தையுந் தியானத்திலுண்டான நிட்களத்தையுமென அறிக. அவையாவன: சகளமென்றது ஆசாரிய மூர்த்தியாகிவந்து அறிவித்துத் திருவடியை வைத்ததென அறிக; நிட்களமென்றது உயிர்க்குயிராய் நின்றறிவிக்கிற பேரறிவையென அறிக. இதற்கு சி-ம் சித்தியாரில் "என்னைப் பவத்திற் சேரா வகை யெடுத்தென்சித்தத்தே, தன்னைவைத் தருளி னாலே தாளிணை தலைமேற் சூட்டும்" (பாயிரம்-3) எ-ம், திருக்களிற்றுப்படியாரில் "சிந்தையிற் றன்றன் சிரத்தினிலுஞ் சேரும்வகை, வந்தவனை மண்ணிடைநாம் வாராமல்-தந்தவனை" (100) எ-ம் வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது நின்மலசொரூபியாயிருக்கப்பட்ட பரமசிவ மானது தனது பரையினது சொரூபமாகிய பேரொளியுமாய் இச்சா ஞானக் கிரியா சொரூபியுமாய்த் திருவம்பலத்தின்கண்ணே நின்ற திருநடஞ்செய்த அவதரத்தை நோக்கி இந்நூல்செய்து முடிவது பொருட்டாகத் தோத்திரம் பண்ணுமுறைமையை யறிவித்தது.

இங்ஙனந் திருநடஞ்செய்தருளுகிற சிவனுக்குண்டான கிருத்தி யங்களுக்கெல்லாம் உடனாயிருக்கப்பட்ட பராசத்தியை நோக்கித் தோத்திரம் பண்ணுவான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி-ம்.) ஒளியான திருமேனி-பேரறிவும் பேரொளிப்பிழம்பு மான திருக்கோலத்திருவுரு. உளமான-உள்ளமானவைகள். வெளி யாகும்-திருவடியுணர்வு கைவரப் பெற்றமையால் பேரறிவுப் பேரருட்பெரு வெளியாகும். வெளி-மெய்யுணர்வு: சிவஞானம்; பதிஞானம். வலிதாய-வலிமைக் கடந்த. வினை-ஏன்றவினையும் ஏறுவினையும். கூட-வந்துபொருந்த. நினையா-நினைக்கமாட்டா. அடியார்களுடைய சிவனருள் மறவாமையானாகிய தூயவுள்ளங்கள் பேரறிவுப் பேரருட் பெருவெளியாகும். அதனால் ஏன்றவினை ஏறுவினை ஆகியவைகள் தேவர் மூவர் முதலிய எவர் ஆற்றல்களையும் கடந்த வலியுடையன. அவைகள் இம் மெய்யடியார்களை வந்து பொருந்தக் கனவிலுங் கருதா. இவ்வுண்மை வருமாறு:

"செறுவிப் பார்சில யாக்மதில் தீர்த்தங்கள்
உறுவிப் பார்பல பத்தர்க ளூழ்வினை
அறுவிப் பாரது வன்றியும் நல்வினை
பெறுவிப் பாரவர் பேரெயி லாளரே." —தி.கஉ-ச.

பூ-பொலிவு. சக்ஷுரிந்திரியம்-கட்பொறி. பேரந்தகாரம்-பெரிய இருள். கிருத்தம்-திருத்தொழில்கள் ஐந்து. சிவபெருமான் "மன்னருட் சத்தி தன்பால் முகிழ்க்குந்தான் முளையான்" ஆதலின் பேரறிவே அவனுக்கு வடிவமாகும். நின்று நினைப்பூட்டல் நெஞ்சத் தாம் நேர்சிரத்தாம், என்றும் வழிநடத்தல் ஏத்து. மூர்த்தி-வடி வுடைப் பொருள். மூர்த்தம்-வடிவம். அளித்தருளும்-ஈன்றரு ளும். புந்தி-நெஞ்சம்; அறிவு. (க)

2\. பரந்தபரா பரையாதி பரன திச்சை
    பரஞானம் கிரியைபர போக ரூபம்
தருங்கருணை உருவாகி விசுத்தா சுத்தத்
    தனுகரண புவனபோ கங்கள் தாங்க
விரிந்தஉபா தானங்கள் மேவி ஒன்றாய்
    விமலமாய் ஐந்தொழிற்கும் வித்தாய் ஞாலத்
தரந்தைகெட மணிமன்றுள் ஆடல் காணும்
    அன்னையருட் பாதமலர் சென்னி வைப்பாம்.

புத்தியும் முத்தியும் பொருந்திநின் றளிக்குஞ்
சத்திதன் பேதத் தகைமை சாற்றுவது.

(உரை) பரந்த பராபரை-எங்கும் பரிபூரணமாயிருக்கிற மேலான பராசத்தியானது; ஆதி-திரோதசத்தியுமாய்; பரன திச்சை பரஞானங்கிரியை-பரனுடைய இச்சாசத்தியென்றும் மேலான ஞானசத்தியென்றுங் கிரியாசத்தியென்றும்; பரபோக ரூபந் தருங்கருணை உருவாகி-மேலான சிவபோகத்தைத் தன்னடியார்க்குக் கடாக்ஷித்தருளுகின்ற காருண்ணியசத்தி இப்படி இச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபமாகி; [இந்தப் பதத்துக்கு இதுவன்றியும் மேலான சுகசொருபத்தைத் தன்னடியார்க்குக் கடாக்ஷித்தருளுகிற காருண்ணிய கர்த்தாவுக்குத் திருமேனியுமாய் என்பாருமுளர்] விசுத்தா சுத்தத் தனு கரண புவன போகங்கள் தாங்க விரிந்த உபாதானங்கள் மேவி-சுத்தமாயையி லுண்டான தனுகரணபுவன போகங்களையும் அசுத்தமாயையி லுண்டான தனு கரண புவன போகங்களையும் தருவிற்பதாகப் பரந்த விந்து மோகினி மானென்கின்ற மூன்று உபாதானங்களையும் பொருந்தி; ஒன்றாய்-இங்ஙனம் பெயருந்தொழிலும் பலவாயிருந்தும் தான் ஒன்றாயிருப்பதாய்; விமலமாய்-இந்த உபாதனங்களோடு கூடியிருந்தாலுந் தான் நின்மலமா யிருப்பதாய்; ஐந்தொழிற்கும் வித்தாய்-சிவன் செய்யப்பட்ட சிருஷ்டி திதி சங்காரந் திரோபவம் அநுக்கிரகம் என்னப்பட்ட பஞ்சகிருத்தியங்களுக்குங் காரணமாய்; ஞாலத்தரந்தை கெட மணிமன்றுள் ஆடல் காணும்-பிரபஞ்சத்திலுள்ளார் பிறவிக் கிலேசம் நீங்குகைப் பொருட்டாக அழகிய திருவம்பலத்தின்கண்ணே சிவனைத் திருக் கூத்துக் கண்டருளும்; அன்னை அருட்பாத மலர் சென்னி வைப்பாம்-இந்த இயல்புகளையுடைய உலக மாதாவினது கிருபை பொருந்தின ஸ்ரீபாதகமலத்தை எனது தலைமேலே வைத்துக் கொள்ளாநின்றேன்.

(ப-ம்) பரந்த பராபரை எ-கு பூரணமாய மேலான பராசத்தி யென்றதேதென்னில் பூரண கர்த்தாவாகிய பரமசிவனுக்குச் சத்தியாய் நிற்கையாலென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "எத்திறம் நின்றான் ஈசன் அத்திறம் அவளும் நிற்பள்" (2.75. எ-து கண்டுகொள்க. இனி ஆதியென்றதைத் திரோதசத்தி யென்றது; திரோதசத்திக்கு ஆதியென்ற பேரானதேதென்னில் அந்தத் திரோதம் அவதரசத்தியாகி ஓரவதரத்திலே தோன்றுகையாலென அறிக. இனி மற்றுள்ள இச்சா ஞானக் கிரியா சத்திகளைப் பரனதிச்சை பரஞானக் கிரியையென்று இந்தச் சத்திகளுக்குச் சிவனைக் கூட்டிச் சொன்னதேதென்னில் சிவனுக்கு இந்தச் சத்திகள் இச்சா ஞானக் கிரியாசத்திகளாய் நிற்கையாலென அறிக. அவையாவன: சிவன் ஆன்மாக்களை இரக்ஷிக்க வேணுமென்று திருவுளத்திலே யொருநினைவெழுந்திருந்த அவதரத்துக்கு இச்சாசத்தியாகையாலும். அதிலேயோர் அறிவெழுந்திருந்த அவதரத்துக்கு ஞானசத்தியாகையாலும், அந்த ஆன்மாக்களைப் பிரபஞ்சகாரியப்படுத்தும் அவதரத்துக்குக் கிரியாசத்தியாகையாலும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இங்ஙனஞ் சொன்னதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமூன் றாகி, நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கருள் நேச மாகும், நன்றெலாம் ஞான சத்தி யாலறிந் தறிவன் நாதன், அன்றருட் கிரியை தன்னா லாக்குவன் அகில மெல்லாம்" (1.63) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, பரபோகரூபந்தரும் கருணை யுருவாகி எ-கு மேலான சுகசொரூபமாகிய சிவபோகத்தைத் தன்னடியார்க்குக் கடாக்ஷித்தருளுகிற சத்தியென்று பொருள் கூறியதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "பவமே விபநெறி பந்திக்கு மீசன் பசுக்கள் தம்மை" யென்னுஞ் செய்யுளில் சத்திகண்ணுச் சென்று சார்ந்த பின்னர்ச், சிவமேவ ரென்றுகாண் சொர்ச்சைக் காவலன் சித்திரிப்பே" எ-ம், இந் நூலினும் "முன்னைத் தகவிலா மலங்கள் வாட்டிபத்தனை யருளும்" (75) எ-ம், திருவாசகத்திலும் "அவனருளாலே யவன்தாள் வணங்கி" (8 1.18) எ-ம் கண்டுகொள்க. இனி விசுத்தாசுத்தத் தனுகரண புவனபோகங்கள் தாங்க விரிந்த உபாதானங்கள் எ-கு விந்துமோகினிமானென்று பொருள் கூறியதேதென்னில், விந்து என்றது சுத்தமாயையில் தோன்றப்பட்ட விந்துசத்தியென அறிக; மோகினி யென்றது அசுத்தமாயையென அறிக; மானென்றது அவ்வியத்தமாகிய பிரகிருதி மாயையென அறிக. இவ்வுபாதான மூன்றுக்கும் பி-ம் சித்தியாரில் "மந்திரம் அத்துவாவின் மிகுத்தொரு வடிவ மாகத், தந்ததென் அரனுக் கென்னிற் சகத்திலுக்குபாதானங்கள், விந்துமோ கினிமான் மூன்று மிவற்றின் மேலாகி விந்துச், சிந்தையா ரதீத மான சிவசத்தி, சேர்ந்து நிற்கும்" (1.57) எ-து கண்டுகொள்க இனி ஒன்றாய் எ-கு பெயருந் தொழிலும் பலவாயிருந்தும் தானொன்றா யிருப்பதா யென்று பொருட்படுத்தினதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "சத்திதான் பலவோ வென்னில் தானொன்றே யனேக மாக, வைத்திடுங் காரியத்தால்" (1.61) எ-து கண்டுகொள்க. இனி ஐந்தொழிற்கும் வித்தாய் எ-கு சிவன்செய்யுங் கிருத்தியங்களுக்கெல்லாம் இந்தச் சத்தி காரணமா யிருப்பளென்று பொருள் கூறியதேதென்னில் சிவன் யாதாமொன்றைச் செய்யுமிடத்து இந்தச் சத்தியைக் கூடாமற் செய்யானாகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் திருக்களிற்றுப்படியாரில் "நங்கையினால் நாமனைத்துஞ் செய்தாற்போல் நாடனைத்தும், நங்கையினாற் செய்தளிக்கும் நாயகனும்"

(78) எ-ம், "நேரிழையாள் தன்வசனா யிருப்பன் தான்" (46) எ-ம். சித்தியாரிலும் "அவளால் வந்த ஆக்கமிவ் வாழ்க்கையெல்லாம்" (1.69) எ-ம் வருமேதுக்களைக் கண்டுகொள்க. இனி அன்னையருட் பாதமலர் சென்னி வைப்பாம் என்ற பதத்தில் அன்னை யென்றதை உலகமாதா வென்று பொருள் கூறியதேதென்னில், இந்தச் சத்தி சர்வான்மாக்களையுந் தோற்றுவித்து ஊட்டி யுறக்கி யநுக்கிரகித்து நிற்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "பேசரிய வுயிரையெலாம் பெற்று நோக்கிப் பெரும்போக மவையளித்துப் பிறப்பினையு மொழித்திட், டாசகலு மடியருளத் தப்பறுட னிருக்கும் அன்னையருட் பாதமலர் சென்னி வைப்பாம்" (பரபக்கம், பாயிரம்-3) என்பதனுள் "ஆசகலு மடியருளத் தப்பறுட னிருக்கும் அன்னை" எ-து கண்டு கொள்க.

இதனாற் சொல்லியது பராசத்தியானது திரோதசத்தியுமாய் இச்சாஞானக்கிரியா சத்தியுமாய்ச் சிவனுக்குத் திருமேனியுமாய்ச் சுத்தமாயையும் அசுத்தமாயையுமாகிய விந்து மோகினி மானென்கிற உபாதானங்களையும் கூடிநின்று காரியப்படுத்திச் சிவன் செய்யும் பஞ்ச கிருத்தியங்களுக்குங் காரணமாய் ஆன்மாக்கள் ஜனனநீங்குகைப் பொருட்டாகத் திருவம்பலத்தின் கண்ணே சிவனைத் திருக்கூத்துக் கண்டருளுகிற பராசத்தியை நோக்கித் தோத்திரம் பண்ணின முறைமையை யறிவித்தது. இவையிரண்டும் வழிபடுதெய்வ வணக்கம்.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட பரமேசுவரியோடும் பரமேசுவரன் கூடின அவதரத்துத் திருவவதாரஞ் செய்தருளின முத்தநாயனாரை நோக்கித் தோத்திரம் பண்ணுகின்றது:

(வி-ரை.) பரந்த - எங்கும் நீக்கமற நிறைந்த; வியாபகமான. பரா - மேலான. பராசத்தி - செவ்வி வாய்ந்த ஆருயிர்களைத் திருவடியிற் கூட்டுவிக்குந் திருவருள். தனு, கரண, புவன, போகம்: உடல், உறுப்பு, உலகம், ஊண். விசுத்தம் - மிகுதூய்மை. அசுத்தம் - தூவாமை. உபாதானம் - முதற்காரணம். விமலம் - மாசின்மை; அழுக்கின்மை. வித்தாய் - காரணமாய். பரை - பராசத்தி. கடாக்ஷித்து - அளித்து. அவதரம் - தருவாய்; சமயம் பரபோகம் - சிவபோகம். ஆதி - ஆணவமலம் செவ்வியுற்றுத் தேய்ந்து ஒடுங்கும்படி ஆருயிர்களை உடலுடன் பொருத்தி அம்மல நோய்க்கு மருந்தாகிய இருவினைப் பயன்களைத் துய்ப்பிக்குந் திருவருள் இச்சை: அன்பாற்றலென்பது ஆருயிர்களுக்கு மலமகற்றித் திருவடியின்பந் துய்ப்பிக்கும்படி சிவபெருமான் திருக்குறிப்புக் கொள்ளுதல். ஞானம் - அறிவாற்றலென்பது அதன் பொருட்டு வேண்டும் வழிவகைகளை உணர்தல். கிரியை - ஆள்வினை யாற்றல் என்பது ஆருயிர்கட்கு உடல் முதலியவற்றை மாயையின் காரியமாக ஆக்கி அளித்தருளும் ஆற்றல்.

சிவசத்தியாகிய சிவை ஒன்றேயாம். அது காரிய வேறுபாட்டால் பலதிறப்படும்; அவை திருவருள். ஆதி, அன்பு, அறிவு, ஆள்வினை என ஐவகைப்படும். மேலும் ஈசானி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி என ஐவகையுமாகும். ஆரணி, செகதி, உரோதாயித்திரி, என மூவகையுமாகும். நிவர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை என ஐவகையுமாகும். வாமை, சேட்டை, இரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பலவிகரணி, பலப்பிரமதனி, சர்வபூததமனி, என எண்வகையு

மாகும். பரவாகீசுவரி, அபரவாகீசுவரி, மனோன்மணி, மகேசை, உமை, இலக்குமி, சரசுவதி என எழுவகையுமாகும். உன்மனி, சமனி முதலிய கலைகளுமாகும். இன்னும் பல்வேறு வகைப்பட்டும் நிற்கும். (௨)

3. நலந்தரானல் இருந்தமிழின் செய்யுட் குற்றம்
நண்ணாமை இடையூறு நலியாமை கருதி
இலங்குமிரு குழையருத பொருதுவரி சிதறி
இணைவேல்கள் இகழ்ந்தகயற் கண்ணியோடும் இறை
கலந்தருள வரும்ஆனை முகத்தான் மும்மைக் [வன்
கடமருவி யெனநிலவு கணபதியின் அருளால்
அலந்துமது கரமுனிவர் பரவவளர் கமலம்
அனையதிரு வடியிணைகள் நினைதல் செய்வாம்.

சொற்றந் நூலிற் குற்றமணு காவகை
பெற்றுபுகு கரிமுகன் நற்பதம் பணிந்தது.

(உரை) நலந்தா நூல் - இந்நூலுக்கு எல்லா நன்மைகளு முண்டாம்படியும்; இருந்தமிழின் செய்யுட்குற்றம் நண்ணாமை - பெரிய தமிழாகிய தொல்காப்பிய முதலாயுள்ள இலக்கணங்களின் நீக்கப்பட்ட பஞ்சவதிகாரக் குற்றங்களும் வந்து பொருந்தாத படியும்; இடையூறு நலியாமை கருதி - இந்நூல் செய்து முடிகைக்கு இராஜிக தெய்விகங்களினால் ஒரு விக்கினங்களும் வாராமலும் விசாரித்து; இலங்கும் இரு குழையருத பொருதுவரி சிதறி இணைவேல்கள் இகழ்ந்த கயற் கண்ணியோடும் இறைவன் கலந்தருள வரும் ஆனை முகத்தான் - விளங்கப்பட்ட இரண்டு மகரக்குழையளவுஞ் சென்று மோதிச் செவ்வரி பரந்து தனக் குவமையாகச் சொல்லப்பட்ட வேல்களையும் பழித்த கயல்போன்ற கண்ணிணையுமுடைய பரமேசுவரியோடும் பரமேசுவரன் கூடியருள எழுந்தருளின யானை முகத்தினையுடைய; மும்மைக் கடம் அருவி யென நிலவு கணபதியின் அருளால் - இரண்டு கன்னங்களாலும் உபத்தத்தினாலும் பாயும் மதமானது மலையிலே நின்றும் அருவி பாய்ந்தாற்போல என்னும்படி பொருந்தப்படாநின்ற விக்கி னேசுவரன் அநுக்கிரகத்தாலே; அலந்து மதுகர முனிவர் பரவ வளர் கமலம் அனைய திருவடியிணைகள் நினைதல் செய்வாம் - முனிவராகிய வண்டுகள் ஆசைப்பட்டுத் தோத்திரம் பண்ண நிறம் வளராநின்ற செவ்வித் தாமரைமலர் போன்ற அவனது ஸ்ரீபாதங்களைச் சிந்தியாநின்றேன்.

(வி - ம்.) நலந்தரநூல் எ - கு நன்மையுண்டாக என்றதே தென்னில் சைவசித்தாந்த அர்த்தத்துக்கு மலைவுவராமலென்றதென அறிக. இருந் தமிழின் செய்யுட்குற்றம் நண்ணாமல் எ-கு பஞ்சவதி

காரக் குற்றங்களும் பொருந்தாமலென்றதே தென்னில், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் யாப்பும் அலங்காரமு மென்னப்பட்ட இலக்கண விதிகளுக்குக் குறைவுபடாம லென்றதென அறிக. இடையூறு நலி யாமை எ-கு இராஜிக தெய்விகங்களினால் இடையூறுவராம லென் றதே தென்னில் இராஜிகமென்றது படைக்கலங்களினாலுண்டான விக்கினமென அறிக; தெய்விகமென்றது பசிகளினாலும் நோய்களினாலு முண்டான விக்கினமென அறிக; வரும் ஆனை முகத்தான் எ - கு எழுந்தருளின யானைமுகத்தானென்றதே தென்னில் எழுந் தருளினதென்றது திருவவதாரஞ் செய்ததென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது இந்நூல் செய்து முடியுமிடத்து இந் நூலுக்கு நன்மை யுண்டாம்படியும், இலக்கணவிதியிலுண்டான குற்றங்கள் பொருந்தாதபடியும், இடையூறு வாராதபடியும் விசாரித்து விக்கினேசுவரனை நோக்கித் தோத்திரம் பண்ணுமுறைமையினை யறிவித்தது.

இன்னமும் இந்நூல் செய்து முடிகைக்கு விக்கினங்கள் வாராமல் விநாயகனுக்குப் பின்பு திருவவதாரஞ் செய்தருளின சுப்பிரமணியனை நோக்கித் தோத்திரம் பண்ணுகின்றது.

(வி - ம்.) விக்கினம் - இடையூறு. விசாரித்து - கருதி. அலந்து - ஆசைப்பட்டு. அர்த்தம் - பொருள். மூத்தபிள்ளையார் அடியார்க்கு இடையூறு நேராவண்ணம் காத்தருளத் தோன்றிய அறிவாற்றல். அவ்வுண்மை வருமாறு :

"பிடியதனுருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே." — தே. ௧௨௩-௫. (௩)

4. வளநிலவு குலஅமரர் பதியாய் நீல
மயிலேறி வரும்ஈசன் அருள்ஞான மதலை
அளவில்பல கலைஅங்கம் ஆரணங்கள் உணர்ந்த
அகத்தியனுக் கோத்துரைக்கும் அண்ணல்விற லெண்
உளமருவு சூரனுரம் எனதிறம்பை ஓங்கல் [ணு
ஒன்றிரண்டு கூறுபட ஒளிதிகழ்வேல் உகந்த
களபமலி குறமகள்தன் மணிமுலைகள் கலந்த
கந்தன்மல ரடியிணைகள் சிந்தை செய்வாம்.

அருமறைச் சிரப்பொருள் அகத்தியற் குரைத்த
முருகன திருபதம் பரிவுடன் மொழிந்தது.

(உரை.) வளம்நிலவு குல அமரர் பதியாய் - புதுமை பொருந்தி யிருக்கிற தேவர்கள் கூட்டத்திற்குக் கர்த்தாவா யிருக்கப்பட்ட; நீலமயிலேறி வரும் ஈசன் அருள்ஞான மதலை - நீலநிறத்தை யுடைய மயிலை வாகனமாகவுடையனுமாய பரமேசுவரன் தந்

தருளும் ஞானப்பிள்ளை; அளவில் பல கலையங்கம் ஆரணங்கள் உணர்ந்த அகத்தியனுக்கு ஓத்துரைக்கும் அண்ணல் - அளவில்லாத பலகலையாகிய ஞானங்களையும் சிக்ஷை நிருத்தம் சந்தசு சோதிடம் கற்பம் வியாகரணம் என்னப்பட்ட ஆறங்கமாகிய அங்கமும் இருக்கு எஜுர் சாமம் அதர்வணம் என்னப்பட்ட நாலு வேதமும் ஓதியுணர்ந்த அகத்தியமஹாவிருடிக்குப் பிரணவ சொரூபத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்த சுவாமி; விறலென்னுள மருவு சூரனுரம் எனதிடும்பை ஓங்கல் ஒன்றிரண்டு கூறுபட ஒளி திகழ் வேலுகந்த - பிறருடைய வெற்றியினை விசாரியாத மனத்தினையுடைய சூரபத்மாவினுடைய மார்பையும் என்னுடைய பிறவிக் கிலேசத்தினையும் அசுரரொதுங்கப்பட்ட கிரவுஞ்ச பர்வதத்தையும் ஒவ்வொன்று இவ்விரண்டு கூறுபடத் தக்கதாகப் பிரகாசம் விளங்காநின்ற வேலிலே திருவுளம் வைத்தருளின; குறமகள் தன் களபமலி மணிமுலைகள் கலந்த கந்தன் - வள்ளி நாச்சியாருடைய களபச்சேறு மிகவும் பொருந்தின ஒளியை யுடைய திரு முலைத் தலங்களிலே முயங்கியருளின சுப்பிரமணியப் பிள்ளையாரது; மலரடியிணைகள் சிந்தைசெய்வாம் - தாமரை மலர்போன்ற ஸ்ரீபாதங்களையும் இந்நூல் விக்கினமறச் சென்று முடிவது பொருட்டாக நினையா நின்றேன்.

(கு - பொ.) தேவர்களுக்கதிபதி யென்றது அவர்களுக்குக் கர்த்தாவாயவென அறிக. நீலமயிலேறி வருமென்றது அஞ்ஞானமாகிய இருட்சியைவிட்டுத் தோய்வற நிற்கையாலென அறிக. ஞானமதலை யென்றது ஒருவர் அறிவியாமல் தானே யறிகைக் குண்டான மகத்துவத்தினாலென அறிக. இடும்பையிரண்டுபட என்றது பிறவித்துக்கமாகிய இடும்பை ஆன்மாவினோடுங் கூடிநின்று ஜநநமரணப்படுத்தி வருகையினாலே அருளோடுங் கூடி வழிபடுமவதரத்து அது நீங்குகையாலென அறிக. ஒளிதிகழ் வேலுகந்த என்றது தன்னை வழிபடும் அடியார்க் குண்டான துக்கங்களை ஜயிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளத் தடைத்து வேலை எடுக்கையினாலென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது இந்நூல் இடையூறுவராமல் முடிய வேண்டி ஈசனருள் ஞானமதலையாகிய சுப்பிரமணியப் பிள்ளையாரை நோக்கித் தோத்திரம் பண்ணுமுறைமையை யறிவித்தது.

இந்நூல் அருளிச்செய்கிற அத்தமுண்டான முறைமை யெப்படி யென்று வினவப் பாரம்பரியமாக உபதேசஞ் செய்தருளின சந்தான குரவர் திருமுடியடைவு மேல் அருளிச் செய்கின்றது.

(வி - பொ.) இடும்பை-பிறவிக்கிலேசம். கிலேசம்-துன்பம். கிரவுஞ்சம்-அன்றில். சூரனின் இரண்டாவது தம்பியாகிய தாருகனும் அவனைச் சார்ந்த அசுரர்களும் ஒதுங்குவதற்கு வாய்ப்பான மாயை மலை கிரவுஞ்சமலை எனப்படும். அதனை முருகப் பெருமான் வேற்படையினை விடுத்து இரண்டு கூறுக்கினன். வளம் - புதுமை. ஓத்து - மறை. சண்டு மறையின் அடிப்படையாகிய ஓங்காரம். விறல் - வலிமை.

நீலமயில் தன் தோகையினை விரித்து நிற்குங்கால் அஃது ஓங்கார வடிவமாகக் காணப்படும். நாதம்-ஒலி, ஓங்காரம். விந்து-வரியோங்காரம். நாதம் - சிவத்தின் தூண்டுதலால் இயங்குவது. விந்து - சிவையின் தூண்டுதலால் இயங்குவது. தூண்டுதல் - அதிட்டித்தல். சிவபெருமானின் திருவருளாற்றல் ஒன்றேயெனினும் காரணம்பற்றி இயக்கி இயங்குவன பலவாம். மூத்தபிள்ளையார் நாததத்துவத்தை நடத்துங் குறிப்பால் அஃதவர்க்கு வடிவம். அதுபோல் விந்துதத்துவம் இளைய பிள்ளையாரால் நடத்தப்படுதலால் அஃதவர்க்கு இருக்கையெனவும் புனைந்துரைக்கப்படும். அறுமுகப் பெருமான் திருத்தோற்றக்குறிப்பு வருமாறு:

"எம்பெரு மான்இறை வாமுறை யோஎன்று
வம்பவிழ் வானோர் அசுரன் வலிசொல்ல
அம்பவள மேனி அறுமுகன் போயவர்
தம்பகை கொல்லென்ற தற்பரன் தானே."—கா. நா. உ. (ஈ)

5\. தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல்பூண்ட
திருநந்தி அவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
பாவியசத் தியஞான தரிசனிகள் அடிசேர்
பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியாம் வெண்ணெய்
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலான் மாறு
விரவுபுகழ் அருணந்தி விறலார் செல்வத்
தாவில்அருள் மறைஞான சம்பந்தர் இவர்இச்
சந்தானத் தேமையாளுந் தன்மை யோரே.

ஆதிமா முனிவர்க் கப்பிகா பதிஅருள்
கோதிலா ஞானக் குருமர புரைத்தது.

(உரை.) தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட திருநந்தி - தேவர்களுக்குக் கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீகண்டபரமேஸ்வரன் எழுந்தருளி யிருந்துள்ள மிக்க கயிலாயத் திருமலையைக் காக்கிறதே விரதமாகப் பூண்ட ஸ்ரீநந்திகேஸ்வர நாயனர்; அவர் கணத்தோர் செல்வர் - அவரது திருவடியைப்பெற்ற மஹாவிருடிகளில் ஒப்பில்லாத ஞானச் செல்வத்தையுடைய சநற்குமார பகவான்; பாரிற் பாவிய சத்திய ஞான தரிசனிகள் - அவர் திருவடியைப் பெற்றுப் பூமியிலே எழுந்தருளின சத்தியஞான தரிசனிகள்; அடி சேர் பரஞ்சோதி மாமுனிகள் - அவரது ஸ்ரீ பாதத்தைப் பெற்ற பரஞ்சோதி மாமுனிகள்; சீர் வெண்ணெயாம் பதி மேவிய மெய்கண்ட திறலான் - சிறப்புமிக்க திருவெண்ணெய் நல்லூரே திருப்படை வீடாகவுடைய மெய்கண்ட தேவநாயனர்; மாறு விரவுபுகழ் அருணந்தி - அவரது திருவடியைப் பெற்ற அழியாத புகழைக் கலந்த அருணந்திதேவ நாயனர்; விறலார் செல்வத் தாவில் அருள் மறைஞானசம்பந்தர் - அவரது திரு

வடிவைப் பெற்று வெற்றி பொருந்தின செல்வமாகிய குற்றமில்லாத அருளைப் பெற்ற மறைஞானசம்பந்த நாயனார்; இவர் இச் சந்தானத்து எமையாளுந் தன்மையோரே - இவர்கள் ஆறு திருப்பெயருமுடைய இந்த மெய்கண்ட சந்தானத்து எம்மையடிமையாக ஏவற்செய்வித்துக் கொள்ளும் முறைமையினை யுடையோர்கள்.

(நு - ம்.) தேவர்பிரானென்றது பிரமவிட்டுணுக்கள் முதலாயுள்ள தேவர்களுக்குங் கர்த்தா என்றதென அறிக. வளர்கயிலையென்றது உயர்ந்த கயிலையென்றதென அறிக. அந்தக் கயிலையைக் காவல்பூண்ட திருநந்தியென்றதேதென்னில், சிலாதரமுனி புத்திரனில்லாமல் தவஞ் செய்யுமவதரத்து அவனுக்குச் சிவன்முன்னின்று உனக்கு வேண்டிய தேதென்று கேட்டருளத் தேவரீரைப்போலச் சாவுமூவா இயல்பினையுடைய புத்திரன் வேண்டுமென்று கேட்ப, அப்படிப் புத்திரனைக் கொடுத்தருளியபடி வருகையாலே அவர்கள் கன்மபூமியிலேயிருக்க வொண்ணாதென்று திருவுள்ளத்தடைத்தருளி அவர்க்கு நந்திகேஸ்வர நாயனாரென்று ஞானபிடேகமுஞ் செய்து மற்றுமுள்ள இருடிகளுக்கு ஞானோபதேசங் கொடுக்கக் கற்பித்து அவர்க்குக் கயிலாயத் திருமலையுங் காக்கிறது விரதமாக அன்றே கொடுத்தருளின தென அறிக. மெய் கண்ட திறலானென்றது உண்மைஞானமாகிய சத்தியத்தைத் தரிசித்த சாமர்த்தியத்தை யுடையவனென்றதென அறிக. விறலார்செல்வம் எ - கு வெற்றிபொருந்தின செல்வமென்றது அருட்செல்வத்தை யென அறிக; அருட்செல்வமென்றதேதென்னில் அருட்செல்வம் மேற்பட்ட செல்வமாகையாலும் அருட் செல்வமுடையவர்கள் பொருட்செல்வங் கொள்ளாதபடியாலும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இவ்விரு செல்வத்தினுள்ளும் அருட்செல்வம் பொருட்செல்வத்தினும் மேற்பட்டதென்பதற்கு பி - ம் திருவள்ளுவப் பயனில் "அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம், பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணு முள" (திருக்குறள்-241) என்னும் பொருள்பற்றி வந்ததென அறிக. அன்றியும் அருட்செல்வமுடையவர்கள் பொருட் செல்வங் கொள்ளார்களென்பதற்கு பி - ம் தேவாரத்தில் "துகிலுடுத்துப் பொன்பூண்டு திரிவார் சொல்லுஞ் சொற்கேட்கக் கடவோமோ துரிசற் றோமே" (6. 98. 2) எ - ம், பெரியபுராணத்தில் "கேடுமாக்க முங் கெட்ட திருவினர், ஓடுஞ் செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவார்" (12. 5. 8) எ - ம், சித்தியாரில் "ஓட்டில் தபனியத்திற் சமபுத்தி பண்ணிச் சங்கரனோ, டொக்க வுறைந்திவரவனே யவனிவரை விடாதே யுடந்தையாய்ச் சிவன்தோற்ற மொன்றுமே காண்பர்" (8. 29) எ - ம் கண்டுகொள்க. இச் சந்தான மென்ற சுட்டுகொண்டே மற்றுள்ள சந்ததிகளுக்கும் இப்படிப் பாரம்பரியமாக ஆசாரிய மரபுண்டாகையால் இந்த மெய்கண்ட சந்ததி யென்று பொருள்படுத்தினதென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது இந்த மெய்கண்ட சந்ததிக்குச் சைவ சித்தாந்த அர்த்தம் பாரம்பரியமாக உபதேசஞ் செய்தருளின சந்தான குரவரொழுங்கினை யறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட ஆசாரியரில் பிற்கூறிய மறைஞான சம்பந்தநாயனார் தம்மை இரட்சித்த ஆசாரியராகையால் அவரைநோக்கித் தனித்தொரு செய்யுளாகத் தோத்திரம் பண்ணுகின்றது.

(வி - ம்.) பிரான் - சீகண்ட பரமேசுரன். விரதம் - நோன்பு. இருடிகள் - முனிவர்கள். தாவில் - குற்றமில்லாத. பாவிய - பரந்த; புகழ்பரந்த. திருநந்தி - சிலாத முனிவரனார் மகனார் இவர் ஒருகோடியாண்டு சிவபெருமானை நோக்கி அரிய பெரிய தவத்தினைப் புரிந்தனர். அதன் பெறுபேறாகத் திருக்கயிலாயத் திருமலையினைக் காக்குங் காவற்றிருத் தொழில் புரியும் திருவாணை பெற்றார். இவ் வுண்மை வருமாறு :

"நெற்றியிற் கண்ணர் நாற்பெருந் தோளர்
நீறணி மேனியர் அனேகர்
பெற்றமேல் கொண்ட தம்பிரான் அடியார்
பிஞ்ஞகன் தன்னருள் பெறுவார்
மற்றவர்க் கெல்லாம் தலைமையாம் பணியும்
மலர்க்கையில் சுரிகையும் பிரம்பும்
கற்றைவார் சடையான் அருளினாற் பெற்றான்
காப்பதக் கயிலைமால் வரைதான்."

—௧௨. திருமலைச் சிறப்பு, ௯.

செந்தமிழ்ச் சிவஞானபோத முழுமுதல் நூலை முதற்கண் திருவெள்ளி மலையிலமர்ந்த சீகண்ட பரமேசுரன் க. நந்திபெருங் கடவுட்குச் செவி யறிவுறுத்தினர். இவர் உ. சனற்குமார முனிவரர்க்கு வழங்கினர். இவர் ௩. சத்தியஞான தரிசனிகளுக்கு அருளினர். இவர் ௪. பரஞ்சோதி முனிவரர்க்கு அருளினர். இந்நால்வரும் அகச்சந்தானம் எனப்படுவர். இப் பரஞ்சோதி முனிவர் திருக்கயிலையினின்று திருப்பொதிகை அகத்தியரைக் காண வானூடாக வந்தனர். வரும் வழியில் திருவெண்ணெய் நல்லூரை யடைந்ததும் அவ்வான்பொறியூர்தி மேற் செல்லாது தடைப்பட்டு நின்றது. அவர் கீழே உற்று நோக்கினர். ஈராட்டைப் பருவத்து மெய்கண்ட தேவநாயனார் சிவ பூசை புரிந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். கண்டதும் கீழேவந்து அவர்க்குச் சிவஞானபோதத்தைச் செவியறிவுறுத்தருளினர். மெய் கண்ட தேவர் அருணந்தி சிவனார்க் கருளினர். இவர் மறைஞான சம்பந்தர்க் கருளினர்.

திறல் - மெய்யுணர்வு கைவரப் பெற்று அது மேம்பட்டுத் திகழும் ஆண்டகைமை. திருப்படைவீடு: மாயப் படைவெல்லும் மந்திரமாம் ஐந்தெழுத்தும், பாயவருள் கல்விப்படை வீடு. (௫)

6. பார்திகழ வளர்சாம வேதம் மல்கப்
பராசரமா முனிமரபு பயில ஞானச்
சார்புதர வந்தருளி எம்மை யாண்ட
சைவசிகா மணிமருதத் தலைவன் அந்தண்
கார்மருவு பொழில்புடைசூழ் மதின்மீதே மதியம்
கடவாமை நெடுங்கொடியின் கரத்தகையும் கடந்தைச்
சீர்நிலவு மறைஞான சம்பந்தன் எந்தை
திருவளரு மலரடிகள் சென்னி வைப்பாம்.

மன்னிய வொருபொருள் வடிவுகொண் டிருபதஞ்
சென்னியின் வைத்த தேசிகன் வணக்கம்.

(உரை) பார் திகழ - பூமி விளங்குவதாகவும்; வளர் சாம வேதம் மல்க - ஆயிரஞ் சாகைகளாக விரியப்பட்ட சாமவேதம் வர்த்தியா நிற்கவும்; பராசரமா முனிமரபு பயில - பராசரப் பிரம விருடி கோத்திரந் தழைக்கவும்; ஞானச் சார்புதர வந்தருளி எம்மை யாண்ட சைவசிகாமணி-ஞான வொழுக்கமுண்டாகும்படி எழுந்தருளி ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னை அடிமையாகக் கொண்டருளின சைவசமயத்துக்கு ஓர் அபிடேக மாணிக்கம்; மருதத் தலைவன் - மருதூர்க்குக் கர்த்தாவானவன்; அந்தண் கார்மருவு பொழில் புடைசூழ் மதில்மீதே மதியம் கடவாமை நெடுங்கொடியின் கரந்தகையுங் கடந்தைச் சீர்நிலவு மறைஞான சம்பந்தன் - அழகினையுங் குளிர்ச்சியினையு முடைய மேகம் பொருந்தப்பட்ட சோலைப் பக்கங்களிலே சூழ்ந்த பெரிய மதிலுக்குமேலே சந்திரனோடாமல் நெடிய கொடியினது கைகளாலே தகையப்பட்ட சிறப்புடைய திருப்பெண்ணாகடத்துச் சிறப்பு விளங்காநின்ற மறைஞானசம்பந்த னென்கின்ற திருநாமத்தினை யுடைய; எந்தை திருவளரும் மலரடிகள் சென்னிவைப்பாம் - எம்முடைய சுவாமியது அழகுவளராநின்ற தாமரை மலர் போன்ற ஸ்ரீபாதங்களை யெனது தலைமேலே வைத்துக்கொள்ளா நின்றேன்.

(நு- க.) பார்திகழ எ - கு பூமி விளங்க என்றதேதென்னில் பிரபஞ்சத்திலுண்டான ஆன்மாக்களுக்கு ஞானம் பிரகாசிக்க என்றதென அறிக. சாமவேத மல்க எ - கு சாமவேதம் வர்த்திக்க என்றதேதென்னில் மற்றுள்ளவேத மூன்றிலும் இந்நூல் செய்தவுடையார்க்கு இது பாரம்பரியமாக அதிகரித்து வருகையாலென அறிக. பராசரமாமுனி மரபு பயில எ - கு பராசரப் பிரமவிருடி கோத்திரந் தழைக்க என்றதேதெனில் ஆசாரியே இந்நூல் செய்துடையார் ஆசாரியர் அந்தக் கோத்திரமாய் வருகையாலென அறிக. ஞானச் சார்புதர வந்தருளி எ-கு ஞானவொழுங்குண்டாக என்றதேதென்னில் இந்நூல் செய்துடையாரை ஞானவுபதேசத்தைச் செய்து அந்த ஒழுக்கிலே நிறுத்துகை யாலென அறிக. மருதூரென்றும் பெண்ணாகடமென்றும் திருப்படை வீடு இரண்டாக வேண்டுவானேனென்னில் மருதூர் திருவவதாரஞ் செய்த வூரென அறிக; பெண்ணாகடம் ஆசாரியர் அபிடேகஞ்செய்த வூரென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது இந்நூல் மலைவறச் சென்றுமுடிய வேண்டித் தம்மை இரட்சித்த ஆசாரியரை நோக்கி வழிபடு முறைமையை யறிவித்தது.

இந்நூலருளிச் செய்கிற அத்தமேதென்று வினவுதற்கு உத்தரம் மேல் அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ப.) பார் - பூமி. வர்த்தித்தல்-வளர்தல். சாகை-வேதத்தின் உட்பிரிவு. சார்பு - பற்றுக்கோடு. திரு-அருட்செல்வம். கடந்தை:நடு

நாட்டிலுள்ள திருப்பெண்ணாகட மென்னும் திருவூர். சாகையின் உண்மை வருமாறு:

"சாகை யாயிர முடையார் சாமமும் ஓதுவதுடையார்
ஈகையார் கடைநோக்கி யிரப்பதும் பலபலவுடையார்
தோகை மாமயிலனைய துடியிடை பாகமும் உடையார்
வாகைநுண் டுளி வீசும் வாழ்கொளி புத்தூருளாரே."

—உ. கச - க.

மறைஞானசம்பந்தர் - சாமவேதமுடையார். பராசர முனிவர் குடியிலே சார்ந்தவர் இவர். குடி - கோத்திரம், பராசர முனிவர் வியாசருடைய தந்தை, சுகருடைய பாட்டர். சத்தியுடைய மகனார். வசிட்டருடைய பெயரர். தென்னாடே சைவத்திருவூர் மறைஞானன் தன்வரவால் மெய்ம்மை தரும். இம் மறைஞானசம்பந்தருடன் இந்நூலாசிரியரும் சேர்ந்து புறச்சந்தானம் நால்வராவர். (சு)

7\. புறச்சமயத் தவர்க்கிருளாய் அகச்சமயத் தொளியாய்ப்
புகல்அளவைக் களவாகிப் பொற்பணிபோல் அபேதப்
பிறப்பிலதாய் இருள்வெளிபோற் பேதமும்சொற் பொருள்போல்
பேதாபே தமும்இன்றிப் பெருநூல் சொன்ன [போல்
அறத்திறனால் விளைவதாய் உடலுயிர்கண் அருக்கன்
அறிவொளிபோல் பிறிவரும்அத் துவித மாகும்
சிறப்பினதாய் வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ
சித்தாந்தத் திறன்இங்குத் தெரிக்க லுற்றாம்.

வளப்பயில் நூலின் மதிப்புடன் வருந்து
விளம்புறு பொருளின் மேன்மையை விரித்தது.

(உரை) புறச்சமயத்தவர்க்கு இருளாய்-பரசமயிகளாயுள்ள உலோகாயதன் முதல் பாஞ்சராத்திரியீறாகச் சொல்லப்பட்ட சமயிகளுக்குத் தெரியாததாய்; அகச்சமயத் தொளியாய் - உட்சமயமாயுள்ள சைவமுதல் வைரவமீறாகச் சொல்லப்பட்ட சமயங்களாறுக்குஞ் சைவத்திற் பேதமாயுள்ள சமயிகள் எட்டுபெயர்க்கும் அறியப்படுவதாய்; புகழளவைக்களவாகி - சர்வராலும் புகழ்ந்து சொல்லப்பட்ட அளவைப் பிரமாணங்களினாலே அளவிடப்படுவதாய்; பொற்பணிபோல் அபேதப்பிறப்பிலதாய் - கர்த்தாவும் பிரபஞ்சமும் பொன்னொன்றாய்ப் பணிபலவானாற்போல இருக்கு மென்கிற அபேத சித்தாந்தமுமடாததாய்; இருள் வெளிபோற் பேதமுஞ் சொற்பொருள்போற் பேதாபேதமுமின்றி - கர்த்தாவும் பிரபஞ்சமும் இருளும் வெளியும்போல ஒன்றோடொன்று கூடாமல் வேறாயிருக்குமென்கிற பேதவாதிகள் சித்தாந்தமும் சொல்லும் பொருளும்போலச் சத்தத்தைச் சொன்ன

திருத்தல்
கிரட்டு, அநுமானம், உரை
யுத்தியநுப ↑ அதிகட

பொழுது அந்தச் சத்தந்தானேயத்தமாய்த் தோன்றியும் அத்தத்தைக் கண்டபொழுது அந்தச் சத்தம் வேறாயும் அத்தம் வேறாயும் ஒன்றுமாமிரண்டுமாயிருந்தாற்போலக் கர்த்தா பிரபஞ்சமுமா யல்லவுமா யிருப்பானென்கிற பேதாபேதவாதிகள் சித்தாந்தமு மடாததாய்; பெருநூல் சொன்ன அறத்தினால் விளைவதாய் - பெரிய நூலாகிய வேதாகமங்களிற் சொல்லப்பட்ட சரியைகிரியா யோகங்களை அநுட்டித்ததனாலே யுண்டாக்கப்படுவதாய்; உடலுயிர்கண் அருக்கன் அறிவொளிபோற் பிரிவறும் அத்துவிதமாகுஞ் சிறப்பினதாய்-யாதாமொன்றை யறியுமிடத்து உடலுமுயிருந் தன்னில் ஒன்றுபட்டறியும் அறிவைப் பிரிக்கவொண்ணாதாற் போலவும் யாதாமொன்றைக் காணுமிடத்துக் கண்ணினொளியும் ஆதித்தப் பிரகாசமுந் தன்னிலொன்றுபட்டு நிற்குந் தன்மையைப் பிரிக்கவொண்ணாதாற் போலவும் கர்த்தாவையும் பிரபஞ்சத்தையுந் தன்னிற் பிரித்தற்கரிதாய் அத்துவிதமாயிருக்கிற சிறப்பினையுடைத்தாகிய; வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தத் திறன் இங்குத் தெரிக்கலுற்றாம் - வேதத்தின் முடிவில் தெளிவாயுள்ள சைவசித்தாந்தத்தின் உண்மையாகிய அத்தத்தை இந்நூலிலே விளங்கச் சொல்லாநின்றேன். (வேதத்தின் முடிவிற் றெளிவென்றது வேதாந்தம் உடம்புஞ்சித்தாந்தம் உயிருமாய் நிற்கையாலென அறிக.)

(த - ம்.) புறச்சமயிகளுக்கு இருளென்றதேதென்னில் அவர்கள் திரிபதார்த்தநிர்ணயமுடையவர்களல்லவாகையாலுஞ்சிவனைக்கர்த்தாவாகக் கொள்ளுகையும் இல்லாதவர்களாகையாலுமென அறிக. அகச்சமயிகளுக்கு ஒளியென்றதேதென்னில் இவர்கள் பதிபசுபாசமூன்றுமுண்டென்று நாட்டுகையாலுஞ் சிவனைக் கர்த்தாவாகக்கொள்ளுகையாலுமென அறிக. இவர்களும் அம்மாத்திரமொழிந்து சைவசித்தாந்த உண்மைக்குரியவர்களல்லரென அறிக. அஃதெங்கே காணப்பட்டதென்னில் சங்கற்பநிராகரணத்தில் ஐக்கியவாதி முதல் சிவாத்துவிதியாகிய சைவர் முடிவாகவுள்ள பேதமெட்டினுமுண்டான அத்தங்களை மறுத்தவொழுங்கிலே கண்டு கொள்க. அளவைகளினால் அளவிடப்படுவதாயென்றதேதென்னில் அளவைப்பிரமாணமாகிய காண்டல் கருதல் உரையென்னப்பட்ட பிரத்தியட்சம் அநுமானம் ஆகமம் என்கின்ற மூன்றுவகையினாலும் அளவிட்டறியப்படுவதா யென்றதென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "அளவை காண்டல் கருதலுரை அபாவம் பொருளொப் பாறென்பர், அளவை மேலும் ஒழி புண்மை யைதிகத்தோ டியல்பென நான், களவை காண்ப ரவையிற்றின் மேலு மறைவ ரவையெல்லாம், அளவை காண்டல் கருதலுரை யென்றிம் மூன்றி லடங்கிடுமே" (அளவை-1) எ - து கண்டுகொள்க. எனவே சித்தாந்தம் இம்மூன்று வகையாலும் அறியப்படுமென்பது கருத்து. இனி, பொற்றணிபோ லபேதப் பிறப்பிலதாய் எ - கு பொன்னிலே நின்றும் பணி பலவானாற்போலக் கர்த்தாவினிடத்திலே பிரபஞ்சமுண்டாமென்கிற அபேத சித்தாந்தமுமடாததா யென்றதேதென்னில் கர்த்தாவோ என்றால் சித்தாயிருப்பானொருவன், பிரபஞ்சமோ என்றால்

சடமாயிருப்பதொன்று, ஆகையாற் சித்தினிடத்துச் சடந் தோன்றாதது கொண்டே சிவனிடத்துப் பிரபஞ்சந் தோன்றாதென்றதென அறிக. இருள்வெளிபோற் பேதமும் எ - கு இருளும் வெளியும் போலக் கர்த்தாவும் பிரபஞ்சமுந் தன்னில் வேறாயிருக்குமென்ற பேதசித்தாந்தமும அடாததாயென்றதேதென்னில் இந்தப் பிரபஞ்சம் காரியப்படுமிடத்துக் கர்த்தாவாலே காரியப்படவேண்டுகையால் அப்படி வேறென்று சொல்லவொண்ணாதென அறிக. இனி, சொற் பொருள்போற் பேதா பேதமும் எ-கு சொல்லும் பொருளும்போலக் கர்த்தாவும் பிரபஞ்சமுந் தன்னிலொன்றுமா யிரண்டுமா யிருக்குமென்கிற பேதாபேத சித்தாந்தமும் அடாததாயென்றதேதென்னில் சித்தாயுள்ள சிவனிடத்துச் சடமாயுள்ள பிரபஞ்சந் தோன்றாதாகையால் ஒன்றெனவொண்ணாதென்றுஞ் சடமாயுள்ள பிரபஞ்சஞ் சித்தாயுள்ள சிவனாலே காரியப்படவேண்டுகையால் வேறெனவொண்ணாதென்றுஞ் சொன்னதென அறிக. பெருநூல் சொன்ன அறத்தினால் விளைவதாய் எ-கு அறத்தினாலென்றது குருபூசை சிவபூசை மகேஸ்வரபூசைகளினால் உண்டாவதா யென்னவுமாமென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "புண்ணியமேல் நோக்குவிக்கும் பாவங்கீழ் நோக்கும் புண்ணியனைப் பூசித்த புண்ணியத்தினாலே, நண்ணியஞா னத்தினால் இரண்டினையும் அறுத்து" (8 31) எ - ம். "தாபர சங்கமங்க ளென்றிரண் டுருவி னின்று, மாபரன் பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க் கருளை வைப்பன்" (2. 28) எ-ம் கண்டுகொள்க. இதில் தாபரமென்றது இலிங்கமூர்த்தமென அறிக. சங்கமமென்றது குருவையும் மகேஸ்வரரையுமென அறிக. இனி, உடலு முயிருங் கூடின அறிவையுங் கண்ணுமருக்கனுங் கூடின ஒளியையும் பிரிக்கவொண்ணாதாற்போலக் கர்த்தாவையும் ஆன்மாக்களையும் பிரிக்கவொண்ணாதாய் அத்துவிதமா யிருக்குமென்றதேதென்னில் சிற்றறிவாயுள்ள ஆன்மாக்களைப் பேரறிவாயுள்ள சிவன் அறிவிக்குமிடத்து இரண்டறிவையும் பிரிக்கவொண்ணாதென்றதென அறிக. அத்துவிதமென்றதேதென்னில் ஒன்றுமல்ல இரண்டுமல்ல என்றதென அறிக. அஃதாவது ஒன்றல்ல என்றது ஆன்மாவுஞ் சிவமுமொன்றல்ல என்றதென அறிக. இரண்டல்ல என்றது ஆன்மாக்கள் சிவிக்குமிடத்துச் சிவனறிவிக்க அறிந்து பிரிவறநின்று சிவிக்கையாலென அறிக. இதற்கு பி-ம் இருபாவிருபதில், "ஒன்றாகாமல் இரண்டாகாமல், ஒன்று மிரண்டு மின்றாகாமல்" (20. 9 10) எ - து கண்டுகொள்க. சிறப்பென்றது அத்தத்தின் மான்மியமென அறிக. வேதத்தின் முடிவிற் றெளிவென்றது சொல்லிறந்த பொருளென அறிக. இதற்கு பி-ம் கோயிற்புராணத்தில் "ஆரணங்கள் முடிந்த பதத் தானந்த வொளியுலகிற், காரணங் கற்பனை கடந்த கருணை" (பாயிரம்–2) எ - ம், இந்நூலினும் "ஈங்கிதுவென் றதை கடந்த இயல்பினனும்" (15) எ-ம் கண்டு கொள்க. அன்றியும் வேதாந்தத் தெளிவென்றதை வேதாந்தப் பொருளைவிட மேம்பட்ட சித்தாந்தமென் பாருமுளர்; அஃதத்தமன்று அதுவேனென்னில் வேதாந்தம் உடம்புஞ் சித்தாந்தம் உயிருமாய் நிற்கையால் அப்படி நீக்கஞ் சொல்லவொண்ணாதென்றதென அறிக. இதற்கு பி - ம் இந்நூலில் "வேதத் தங்கருப் பொருளாய்" (99) எ - து கண்டுகொள்க. சைவசித்தாந்தமென்றதேதென்னில் சைவமென்றது சிவாகமத்தையென அறிக; சித்தாந்தமென்றது அந்தச் சிவாகமத்தின் கருத்தாகி வந்த அத்தத்தையென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது இந்நூலிலே சொல்லுகிற அத்தமானது புறச்சமயமாகிய உலகாயதனுக்கும், புத்தரிற் சௌத்திராந்திகன் யோகாசாரன் மாத்தியமிகன் வைபாடிகன் ஆகப் பேர் நால்வருக்கும், அமணரில் நிகண்டவாதி ஆசீவகன் ஆகப்பேர் இருவருக்கும், மீமாஞ்சகரில் பட்டாசாரியன் பிரபாகரன் நையாயிகன் ஆகப்பேர் மூவருக்கும் ஏகப்பிரமவாதியான மாயாவாதி பாற்கரியன் கிரீடசரசாங்கியன் ஆகப் பேர் மூவருக்கும், வைணவனாகிய பாஞ்சராத்திரிக்கும் ஆக இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சமயம் ஆறினால்பேதமாகச் சொல்லும் பேர்பதினாலுக்குந் தெளிவில்லாததாயிருக்குமென்று முறைமையும், உட்சமயமாகிய சைவம் பாசுபதம் மாவிரதம் காளாமுகம் வாமம் வைரவமென்னப்பட்ட சமயமாறுக்கும் முதற் கூறப்பட்ட சைவத்திற் பேதமாயுள்ள ஐக்கியவாதி பாடாணவாதி பேதவாதி சமவாதி சங்கிராந்தவாதி ஈஸ்வரவவிகாரவாதி பரிணாமவாதி சிவாத்துவிதியாகிய சைவர் ஆகப் பேர் எட்டுக்குந் தெளிவாயிருக்குமென்று முறைமையும், அளவைப் பிரமாணமாகச் சொல்லப்பட்ட பிரத்தியட்சம் அநுமானம் ஆகமமென்கிற மூன்று வகையினாலும் அளவிடப்பட்டிருக்குமென்று முறைமையும், பொன்னும் பணியும்போலிருக்குமென்கிற அபேதசித்தாந்தங்களும் இருளும் வெளியும் போலவென்கிற பேத சித்தாந்தங்களும் சொல்லும் பொருளும்போலவென்கிற பேதாபேத சித்தாந்தங்களும் ஆக மூன்று வகையும் முன்னென்னப்பட்ட அகச்சமயத்திலும் புறச்சமயத்திலும் அடங்கியிருக்கையால் அந்த அத்தங்களுமல்லவாயிருக்குமென்று முறைமையும், இந்தச் சைவசித்தாந்தம் சிவபுண்ணியத்தினாலே யுண்டாவதாய் வேதத்தின் முடிவிற் றெளிவுமாம் அத்துவிதமுமாயிருக்கிறதே சைவசித்தாந்தமென்று முறைமையையும் அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லிவந்த அத்தத்தைப்பெறுகிற ஆன்மாக்கள் எத்தனை வகைப்பட்டிருப்பார்களென்றும் அவர்களுக்கு இந்த அத்தத்தைச் சிவன் கடாட்சிக்கிற முறைமை எப்படியென்றும் வினவின அவதாரத்து மேலருளிச்செய்வானெடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி – ம்.) இருளாய் - தெரியாததாய். ஒளியாய்-அறியப்படுவதாய். பெருநூல் - மறைமுறை எனப்படும் வேதாகமங்கள். அறம் – சீலம், நோன்பு. செறிவெனப்படும் சரியை, கிரியை, யோகம் என்பன.

இத் திருப்பாட்டால் செம்பொருட்டுணிவெனப்படும் சித்தாந்த சைவத்தின் உண்மை புலனாகும். புறப்புறச்சமயத்தார் - மறைமுறைகளைப் பழிப்பவர். புறச்சமயத்தார் - சிவாகமங்களைப் பழிப்பவர். தார்க்கிகர் வேதத்தை நேரே பிரமாணமாகக் கொள்ளாது வேதப் பொருளோடு மாறுபட்டுப் பொருட்டன்மை கொள்வர். மீமாஞ்சகர் வேதத்தின் கன்ம காண்டத்தை அளவையாகக்கொண்டு ஞான காண்டத்தை இகழ்வர். ஏகான்மவாதிகள் ஞானகாண்டத்தை மட்டும் அளவையாகக் கொண்டு கருமகாண்டத்தை இகழ்வர். ஏனைய மூவரும் தத்தம் கொள்கைக்கு வேண்டுவனவற்றை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு ஏனையவற்றிற்கு அளவை கொள்ளாது வேதத்துக்குப் புறமாகிய நூல்களை அளவையாகக் கொள்வர்.

(1) **புறப்புறச்சமயத்தார் :** ௧. உலோகாயதர் ௨. மாத்தியமிகர் ௩. யோகாசாரர் ௪. சௌத்திராந்திகர் ௫. வைபாடிகர் ௬. ஆருகதர் என அறுவர்.

(2) **புறச்சமயத்தார் :** ௧. தார்க்கிகர் ௨. மீமாஞ்சகர் ௩. ஏகான்மவாதிகள் ௪. சாங்கியர் ௫. யோகமதத்தினர் ௬. பாஞ்சராத்திரிகள் என அறுவர்.

(3) **அகப்புறச்சமயத்தார் :** ௧. பா[illegible]ர் ௨. மாவிரதர் ௩. காபாலர் ௪. வாமமதத்தர் ௫. வைரவர் ௬ ஐக்கியவாத சைவர் என அறுவருமாவர். இவருள்ளே பாசுபதர் முதலிய ஐவரும் வேதம் சிவாகமம்இரண்டையும் பொதுவகையாற் பிரமாணங்கொள்ளினும் அவற்றிற்கு வேறாகிய பாசுபதம் முதலிய நூல்களைச்சிறப்புவகையாற் பிரமாணமாகக் கொள்வர். ஐக்கியவாதசைவர் வேதசிவாகமம்இரண்டையும்சிறப்புவகையாற் பிரணமாகக்கொண்டு அவற்றில் விலக்கியவற்றை நீக்கி விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்வாராயினும் ஆணவமலம் ஒன்று உளது என்பதை மறுத்து அதனுண்மையைச் சாதிக்குஞ் சிவாகமங்களை இகழ்வர் இம் மூவகைச் சமயத்தாரும் வேதாகமங்களை இகழ்பவர் – பழிப்பவராகையால் அவருக்குச் சித்தாந்த சைவமாகிய இந்நூலிற் சொல்லப்படும் ௧. இறை ௨. உயிர் ௩. தொன்மலம் ௪. கன்மம் ௫. மாமாயை ௬. தூவாமாயை என்னும் ஆறுபொருள்களின் இயல்பைத் தெரிவித்தாலும் உணரமாட்டாராகையால் "புறச்சமயத்தவர்க்கிருளாய்" என்றனர். இவற்றை முக்கூற்றுப் புறச்சமயமெனவும் வழங்குப.

(4) **அகச்சமயத்தார் :** ௧. பாடாணவாத சைவர் ௨. பேதவாத சைவர் ௩. சிவசமவாத சைவர் ௪. சிவசங்கிராந்தவாத சைவர் ௫. ஈசுவரவவிகாரவாத சைவர் ௬. சிவாத்துவித சைவர் என அறுவருமாவர். இவர் சித்தாந்த சைவரோடொப்பப் பதிமுதலிய ஆறு பொருள்களையும்ஒப்புக்கொண்டு அப்பொருள்களுக்குக் கூறும் பொதுவியல்பு மட்டுமே கொண்டு தன்னியல்பு எனப்படும் உண்மைத் தன்மையில் மாறுபடலால் அவ்வேறுபாடு காட்டி அகச்சமயத்து ஒளியாய் என்றனர். சிவாத்துவித சைவர் எனினும் நிமித்தகாரண பரிணாமவாதி எனினும் ஒன்றே.

காண்டல், கருதல், உரை எனப்படும் அளவைகள் மூன்றானும் சித்தாந்தப் பொருள் அறியப்படும். இறைவனும் ஆருயிர்களும் பொன்னும் பணியும்போல் ஒன்றென்பவர் மாயாவாதிகள். இருளும் வெளியும்போல் வேறென்பவர் மாத்துவர். சொல்லும் பொருளும் போல் வேற்றுமையும் ஒற்றுமையும் உடையதென்பவர் பாஞ்சராத்திரிகள். சொற்பொருள் போலவென்பது பொருந்தாமை வருமாறு :

"சொல்லும் பொருளும் போற் பேதாபேத மென்னின், அபேதமும் பேதமுமாமென்றல் சமணர் கூறும் அநேகாந்தவாதமாம். சொல்லும் பொருளும் வேறேயாயினும், சொல்வந்தெழலும் பொருள் தோன்றுதல் பற்றி அபேதம் என்பார் மதத்தை ஒருவாற்றான் உடம்பட்டுப் பேதாபேதமென்னுந் துணையேயன்றி ஒரு பொருட்கு இரண்டு தன்மை கோடல் பொருந்தாமையின் அதுபோலியேயாம்."—சிவஞான போதம், உ. க. விளக்கம் சிவஞான முனிவரனார்.

சித்தாந்த சைவச் செம்பொருளாம் சிவபெருமான் ஆருயிர்களோடு கலப்பினால் உடல் உயிர்போல் ஒன்றாய்ப் பொருளின் தன்மையால் கண்ணும் அருக்கனும்போல் வேறாய், உயிர்க்கு உயிராதற்றன்மையால் கண்ணொளியும் உயிரறிவும்போல் உடனாய் நின்றருள்வன். இங்ஙனம் மூத்திறப்புணர்ப்பாய் நீக்கமின்றி நின்றருளுவதே அத்துவிதமென்ப.

வேதாந்தம் - உபநிடதம். இவ் வேதாந்தங்களில் பிறன் கோளாகிய பூருவபக்கப்பொருளும் சித்தாந்தப் பொருளும் விரவியிருக்கும். அவற்றுட் பூர்வபக்கப் பொருளை நீக்கிச் சித்தாந்தப் பொருளை இதுவென்று தெளிந்து எடுத்துரைப்பதால் "வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்தம்" என்றார். சித்தாந்தம், முடிந்தமுடிபு.

இறையுண்மை யில்லார் இறையுயிரே என்பார், இறைகோலம் பெற்றுயையில்லார் ஆகிய நால்வர்களும் முறையே புறப்புறச்சமயத்தார், புறச்சமயத்தார், அகப்புறச்சமயத்தார், அகச்சமயத்தாரென அழைக்கப்படுவர். சொல்லெழலும் அப்பொருள் தோன்றலால் வேற்றின்மை சொல்வர்மெய் வெவ்வேறறி. அபேதம் - வேற்றுமையின்மை; வேறன்மை. மெய் - பொருள்; பொருளின் தன்மை. (எ)

8. மூவகைத்து ருயிர்வர்க்கம் மலத்தார் கன்ம
மூலமலத் தார்மூன்று முடையா ரன்றே
தீவகமாம் எனவுருவாய் வந்து நாதன்
திருநோக்கால் பரிசத்தால் திகழும் வாக்கால்
பாவனையால் மிகுநூலால் யோகப் பண்பால்
பாவிவரும் அவுத்திரியாற் பாச நாசம்
மேவஅரு ளுதவும்அவுத் திரியிரண்டு திறனும்
வியன்கிரியை ஞானமென விளம்பு மாறே.

மூவகை யுயிரின் முறைமையும் அவர்க்குக்
காவல ளருக்புரி கடனும் நவின்றது.

(உரை) மூவகையாருயிர்வர்க்கம் - கிரம்பியிருக்கிற ஆன்மாக்கள் மூன்றுவகைப்பட்டிருப்பார்கள். அஃதாவது; மலத்தார் - ஆணவ மலமொன்றையுடைய விஞ்ஞானகலரென்றும்; கன்மமூலமலத்தார் - கன்மமலமும் ஆணவமலமுமுடைய பிரளயாகலரென்றும்; மூன்று முடையார் - ஆணவமலமுங் கன்மமலமும் மாயாமலமுமுடைய சகலரென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு இந்த மலங்கள் எந்த அவசரத்திலே யுண்டானதோவென்னில; அன்றே - இவை யநாதியேயுள்ளனவாயிருக்கும் அவர்களுக்கிந்த மலங்கள் நீங்கும்வழி எப்படியோவென்னில்; நாதன தீவகமாமென உருவாய் வந்து - சிவன் இந்த மூவகை யான்மாக்களுக்கு முண்டான மலங்களைப் பாகம் வருத்துமிடத்து யாதாமொரு பறவைகளை மிருகங்களைப் பிடிக்கவேண்டினவர்கள் அதற்கதற் கேற்ற பார்வையைக்காட்டிப் பிடித்தாற்போல ஒரு மலத்தையுடைய விஞ்ஞானகலருக்கும் இரண்டுமலத்தையுடைய பிரளயாகலருக்கும் மூன்றுமலத்தையுடைய சகலருக்கும் அவரவர் நின்ற நிலைக்குத் தக்கதாகத் திருமேனிகொண்டு இரட்சிக்குமிடத்து விஞ்

ஞானகலரும் பிரளயாகலரும் இந்தப் பூததேகசம்பந்தமற நிற்கையால் அவர்களை நிராதாரமாகிய திருமேனிகொண்டு இரட்சித்து இந்தச் சகலரை இரட்சிக்குமிடத்து இவர்கள் இந்தப் பூததேக சம்பந்தமாய் நிற்கையால் அவர்களைப்போலச் சாதாரணமாகிய மானுடச் சட்டை சாத்திவந்து இரட்சிக்கும். இங்ஙனம் இரட்சிக்குமிடத்து; திருநோக்காற் பரிசத்தால் திகழும் வாக்கால் பாவனையால் மிகுநூலால் யோகப்பண்பாற் பாவிவரும் அவுத்திரி யாற பாசநாசம் மேவ அருளுதவும் - திருநோக்கால் திருக்கண் சாத்தியும் ஸ்ரீபாத ஸ்ரீஹஸ்தங்களால் பரிசித்தும் விளங்க வுபதேசித்துந் தன்னைப்போல வினையிலமாகப் பாவித்தும் மகத்தாகிய நூலுரைத்துக் காட்டியும் பொருளோடுகூட்டியுங் குண்டமண்டலமிட்டுச் செய்யுந் தீக்கைகளாலும் பாசநாசமாம்படி பொருந்த ஞானத்தையுண்டாக்கும். இவையிற்றில்; அவுத்திரி இரண்டு திறனும் - அவுத்திரியாகிய தீக்கை இரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும். அஃதாவது; வியன் கிரியை ஞானமென விளம்புமாறே - வியப்பத்தையுடைய கிரியாவதியெனறும் மனோபாவத்தாற் செய்கிற ஞானவதியென்றுஞ் சிவாகமங்கள் சொல்லும்.

(நு - ம்.) மூவகையாருயிர் வர்க்கம் எ - து ஒரு மலத்தையுடைய விஞ்ஞானகலரென்றும்இரண்டுமலத்தையுடையபிரளயாகலரென்றும் மூன்று மலத்தையுடைய சகலரென்றும் பொருள் கூறியதற்குவகையேதென்னில், முற்கூறிய ஒரு மலத்தையுடைய விஞ்ஞானகலராவார் பக்குவரென்றும்அபக்குவரென்றும் இரண்டு வகைப்பட்டிருப்பார்கள் இதிற் பக்குவரானவர்கள் மலபரிபாகத்தின் மிகுதியாலே சிவனுடைய அநுக்கிரகத்தைப் பெற்றுச் சாயுச்சியத்தை யடைவர்களென அறிக. மற்ற அபக்குவர்களும் மலபரிபாகத்தின் மந்தத்தாலே சிவனுடைய அநுக்கிரகத்தைப் பெற்றும் அதிகாரமலத்தோடுங் கூடியிருப்பார்கள். அவர்களும் அணுசதாசிவரென்றும் அட்டவித்தேசுரரென்றும் சத்தகோடி மகாமந்திரேசுரரென்றும் மூன்றுவகைப் பட்டிருப்பார்கள். இதில் அணுசதாசிவர் சிவனுடைய அநுக்கிரகத்தைப் பெற்றுச் சாதாக்கிய தத்துவத்திலே இருப்பார்கள். மற்ற அட்டவித்தேசுரர் களுஞ்சுத்தமாயாகிருத்தியத்துக்கு அதிகாரமாய்மகேசுரதத்துவத்திலே இருப்பார்கள் சத்தகோடி மகாமந்திரேசுரர்களும் அட்டவித்தேசுரராலே பிரேரிக்கப்பட்டுச் சுத்தவித்தியாதத்துவத்திலேயிருப்பார்கள். அவர்களும் இருவகைப்படுவார்கள்; அஃதாவது: மூன்றரைக் கோடிபேர் சிவன் குருமூர்த்தத்தை யதிட்டித்துச் சகலரை இரட்சிக்குமிடத்து அதற்குக் காரணமாக இருந்து மகா பிரளயகாலத்திலே மோட்சத்தை யடைவார்கள்; மற்றைய மூன்றரைக்கோடிப் பேரும் சிவன்குருமூர்த்தத்தை யதிட்டியாமல் நிராதாரமாய்நின்று விஞ்ஞானகலரையும்பிரளயாகலரையும் அநுக்கிரகிக்குமிடத்து அதற்குக்காரணமாயிருந்து அதிகாரத்திலுள்ள வைராக்கியத்தாலே சிருட்டிக்குப் பின்பாக மோட்சத்தை யடைவார்களென அறிக. இங்ஙனங் கூறிவந்த வகைகளுக்கு பி-ம் தத்துவவிளக்கத்தில் "அறிந்தவர் திரிந்த துகளினர் திராத் துகளர் முன்னர்ச், செறிந்தவர் விஞ்ஞருக்கு நாயகர் எண்மரெனச் சிறந்தோர், பிறந்தவர் மந்திர ராமெழு கோடியர் பேரொளியால், மறிந்த திரைப்

புனல் வெங்குரு வானார் வருத்தவரே'' (14) எ-து கண்டுகொள்க. இங்ஙனங் கூறப்பட்ட விஞ்ஞானகலரில் முற்கூறிய அபக்குவர் தன்மை எங்ஙனேயென்னில் கேவலத்தில் ஆன்மா நிற்குந்தன்மைபோல ஒரு வடிவுமற்று ஆணவமல சொரூபராய்ச் சுத்த மாயையிலே தோற்றமொடுக்கமும் ஆகையாற்சுத்த மாயையாலே ஆணவமலபரிபாகம் வருமளவும் பெத்தராயிருப்பார்களென அறிக. இவர்களுக்கு இந்த விஞ்ஞானகலப்பிராப்தி எதனாலுண்டானதென்னில், ஞானமற்ற துறவாலும் யோகத்தாலும் அகம்பிரமமென்கிற ஞானத்தாலுங் கன்மக்ஷயம் வந்துஞ் சிவஞானம் பிரகாசியாததபடியாலே ஆணவமோசனம் பிறவாமல் வந்து கூடின நிலையென அறிக. இந்த விஞ்ஞானகல சத்தத்துக்குப் பொருளாவது அகம் பிரமமென்கிற விசிட்ட ஞானத்தாலே மாயாகாரியமான கலாபெந்த மற்றவர்களெனக் கொள்க. இங்ஙனங் கூறிவந்தவகையில் அணுசதாசிவர்க்கும் அட்டவித்தேசுரருக்குஞ் சத்தகோடி மகாமந்திரேசுரருக்கும் வயிந்தவ சரீரமென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "வித்தைகள் வித்தை யீசர் சதாசிவ ரென்றிவர்க்கும் வைத்துறும் பதங்கள் வன்னம் புவனங்கள் மந்திரங்கள், தத்துவஞ்சரீரம் போகங் கரணங்கள் தாமெலாமும், உய்த்திடும் வைந்தவத்தான் உபாதானமாகி நின்றே"(1. 25) எ-து கண்டுகொள்க

இனி இரண்டுமலத்தையுடைய பிரளயாகலர் தன்மை எங்ஙனேயென்னில் அவர்களும் பக்குவரென்றும் அபக்குவரென்றும் இரண்டு வகைப்படுவார்கள். அதில் பக்குவரானவர்களை மலபரிபாகத்தின் மிகுதியாலே சிருட்டிகாலத்திலே சிவன் இரட்சித்தருளுவன்; இவர்களும் பரமுத்திபெற்றவர்களென்றும் அபரமுத்தி பெற்றவரென்றும் இரண்டு வகைப்படுவார்கள்; இவர்களிற் பரமுத்தி பெற்றவர் மலபரிபாகத்தின் மிகுதியாலே சாயுச்சியத்தைப் பெற்றவர்களென அறிக; மற்ற அபரமுத்தி பெற்றவர்கள் சிவனாலே அநுக்கிரகத்தைப் பெற்று மலபரிபாகத்தின் மந்தத்தாலே அதிகார மலத்தோடுங்கூடி அட்டவித்தேசுரராலே பிரேரிக்கப்பட்டுப் பிரகிருதி மாயைக்குக் கீழுண்டான கிருத்தியங்களும் பண்ணிக்கொண்டு கலாமத்தியகத்திலே இருப்பார்களென அறிக. அப்படிப் பிரகிருதி மாயையோடுங் கூடியிருந்தாற் சகலரைப்போலக் கலாதியால் வாதைப்படார்களோ வென்னில் அதுவுண்டாகாது; அதுவென்போல வென்னில் பாம்பினிடத்திலுண்டான விடமானது பிறரை வருத்தஞ் செய்தும் அந்தப் பாம்பை வருத்தாதது போலவென அறிக. இந்தப் பிரளயாகலர்க்கு ஆணவமலமுங் கன்மமலமுமென்று சொல்லியிருக்க மாயாமல சம்பந்தம் வருவானேனென்னில், அவர்களிற் சிலர் முற்செய்த தபோபலத்தால் ஆணவமலமுங் கன்மமலமும் பரிபாகமாகிற அவதரத்திலே விஞ்ஞானகலரில் மந்திரேசுரர் பதத்தைப் பெற்றுச் சுத்தவித்தையை அர்ச்சித்திருந்த சிவனாலே யதிகாரத்தைப் பெற்று அந்த அதிகாரம் நடத்த வேண்டுகையாலே அந்த மாயையோடுங் கூடி நடத்தினாலும் அதில் தோய்வறநிற்பார்களென அறிக. அஃதெங்ஙனே யென்னின் சிவன் பிரபஞ்சத்தை நடத்துகைச் செய்தே அதில்தோய்வறநின்றதுபோலவென அறிக. அவர்களாவது மண்டலரெட்டு குரோதரெட்டு வீரரொன்று ஸ்ரீகண்டரொன்று உருத்திரர் நூறு ஆக நூற்றிருபத்தெட்டுப் பேரென அறிக. இதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "பெற்ற தவப்பலனாற்பிரளயாகல ரிற்சிலரைக், குற்றமில் மந்திர நாயக ராக்குமெங் கோச்சைபர்கோன், மற்றவர் மண்டலர் குரோதாதிபர்வீரர் ஸ்ரீகண்

டர்சி, ருத்ர உருத்திர ரெட்டெட்டோன் றென்று நூ றென்னிவர்க்கே'' (77) எ-து கண்டுகொள்க. இங்ஙனங் கூறப்பட்ட பிரளயாகலரில் பக்குவரானவர்கள் கன்மத்துக்கீடாகச் சிருட்டிகாலத்திலே சூக்குமதேகத்தோடுங்கூடிச் சகலராயும் விடுவர்களென அறிக. இதற்கு பி-ம் தத்துவவிளக்கத்தில் "வருத்தவ ரிற்புவ நாதிபரேனையர் மற்றவர்பின், தொகுத்த வரிற் பந்த முற்றினர் தாய்நெறிச் செல்வர் பின்பால், மிகுத்தவர் தாம்புரி யட்டகத் தோடும் விழைவழியிற், பகுத்த பிறப்பிற் சகலர்முப் பாசமும் பற்றினரே'' (15) எ-து கண்டுகொள்க.

இனி, சகலருடைய தன்மை எங்ஙனேயென்னில், அவர்களும் ஆணவம் மாயை காமியமென்னும் மூன்று மலத்தோடுங்கூடி யண்டசஞ் சுவேதசம் உற்பிசஞ் சராயுசமென்கிற நால்வகைத் தோற்றத்திலே சுரர் நரர் மிருகம் பசு பட்சி தாவரம் நீருறைவனவாகிய எழுவகைப் பிறப்பினையுமெடுத்து இருநூற்றிருபத்துநாலு புவனங்களினும் முழன்று திரியுமவதரத்திலே இருவினையொப்பு மலபரிபாகமுமுண்டாய்ச் சத்திநிபாதம் விளைந்து பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்குச் சிவன் அவர்களைப்போலே மானிடச்சட்டை சாத்திக்கொண்டுவந்து உண்மை ஞானத்தைக் கடாட்சித்துத் தனது பூரண ஞானத்தோடுங் கூட்டிக் கொள்ளுவனென அறிக. இதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "என்னும் வினைப்பயனாற்புவனந்தோறும் போகமென்று, நண்ணி வருஞ்சக லர்க்கொருகால் நயந்தங்ஙனே, பண்ணிய கன்மத் துலையொத்துச் சத்திநி பாதமுறக், கண்ணிய லுங்குரு வாய்க்காழி வேந்தன் கதிதருமே'' (18) எ-து கண்டுகொள்க.

இனி, நிவகமாமென வுருவாய்வந்து எ-கு மூவகை யான்மாக்களையுங் கர்த்தா இரட்சிக்குமிடத்து விஞ்ஞானகலரையும்பிரளயாகலரையும் நிராதாரமாக நின்று இரட்சித்தருளுவனென்றும் சகலரைச் சாதாரணமாக வந்து இரட்சித்தருளுவனென்றும் பொருள் கூறியதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் 'உரைதருமிப் பசுவர்க்க முணரின் மூன்றாம் உயரும்விஞ் ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் நிரையின்மல மலங்கன்ம மலங்கன்ம மாயை நிற்குமுத லிருவர்க்கு நிராதார மாகிக், கரையிலருட் பரன்துவிதா சத்திநி பாதத்தாற் கழிப்பன்மலஞ் சகலர்க்குக் கன்ம வொப்பில், தரையிலா சான்மூர்த்தி யாதார மாகித் தனித்தொழிப்பன் மலஞ்சதுர்த்தா சத்திநி பாதத்தால்'' (8. 2) எ-ம், சிவார்ச்சன போதத்திலும் "வைத்தமல மலங்கன்ம மலங்கன்ம மாயை மருவு விஞ் ஞானகலர் பிரளயா கலர்சகலர். இத்தகைமை யிவர்க்கீச னிலைவ யகல வருளால் இயற்றுவதோர் செய்தியிரண் டாகுந்தி விரதச் சத்தியினால் முன்னிருவர்க் காசான் மூர்த்தி தரியாதே தான்பண்ணு நிராதாரந் தரித்து, வித்தகமா மந்தத்தி விரத்தாற் பின்னர் விளம்புவர்க்குச் செய்தியுஞ்சா தாரமன்றே'' எ-ம் கண்டுகொள்க. அன்றியும் மூவகை யான்மாக்களையும் அவரவர் நின்ற நிலையிலே சிவன் கூடிநின்று இரட்சித்தருளுவனென்று பொருள் கூறியதற்கு பி-ம் போற்றிப்பஃறொடையில் "நன்னெறிவிஞ் ஞானகலர் நாடுமல மொன்றினையும், அந்நிலையே யுன்னின் றறுத்தருளிப் - பின் னன்பு மேவா விளங்கும் பிரளயா கலருக்குத், தேவாய் மலகன்மந் தீர்த்தருளிப் - பூவலயந், தன்னின்று நீங்காச் சகலர்க் கவர்போல,

முன்னின்று மும்மலந்தீர்த் தாட்கொள்கை - பன்னவருங், காதிருண்ட மாதவின்று வாடுந் திருத்தொழிலுஞ், சோதி மணிமிடற்றுச் சுந்தரமும்-பாதியாம், பச்சையிடமும் பவளத் திருச்சடைமேல், வைச்ச நதியும் மதிக்கொழுந்தும் - அச்சமற, ஆடு மரவு மழகார் திருநுதன்மேல். நீடுருவ வன்னி நெடுங்கண்ணுங் - கோடுலவுங், கூட்டுங் கைநகமுங் கோல எரிபகழும். பூட்டரவக் கச்சும் புலிபதளும் - வீட்டின்ப, வெள்ளத் தழுத்தி விடுங்காளினுமடியார், உள்ளத்தி னும்பிரியா ஒண்சிலம்புங்-கள்ளவினை, வென்று பிறப்பறுக்கச் சாத்துயவீ ரக்கழலும், ஒன்றுமுநந் தோன்றும் உள்ளடக்கி - என்றும், இறவாத விசைத் தெமை [illegible] வேண்டிப். பிறவா முதல்வன் பிறந்து" (60-69) எ-து கண்டுகொள்க. அன்றியும் அவரவர் நின்றநிலைக்குத் தக்கதாகத் திருமேனி கொண்டு இரட்சிப்பன் எ-கு பி-ம் பூசாகரணத்தில் "எவ்வுவ கத்து மூர்த்தி யேதுகொண் டிவணியங்கு, மவ்வுவ கத்து மேனி யதுகொண்டவ் கமருமீசன்" (13) எ-து கண்டுகொள்க.

இனி, 'திருநோக்கால்' என்ற பதந்தொடங்கிப் 'பரவி வருமவுத்திரியால்' என்ற பதமுடிவாகிய எழுவகைத் தீக்கைக்கும் வகையெதென்னில்: திருநோக்காலென்றது மச்சமானது சினையைப் பார்த்துகிறக அந்தச் சினை அந்த மச்சத்தின் சொரூபம் பெற்றாற்போல ஆசாரியனுண்மையிலே சித்தத்தை வைத்து ஞான ... பார்க்குமவதரத்து அத்துவாக்களிற் கட்டுண்ட சன்மங்களைத் தகித்து இராகுவினாலே விழுங்கிவிடப்பட்ட சந்திரனைப்போல மலத்திரயங்களின் மறைப்புண்டு கிடந்த ஆன்மாவையும் அந்த மலங்களின் நீக்குதலையென அறிக. இனி, இரண்டாவது பரிசத்தாலென்ற தீக்கையும் பஞ்சப்பிரம சடங்கங்களின் சொரூபமாயிருக்கிற ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை வலக்கையிலே செபித்து இந்தப் பிராரத்தவாதனையை நீக்குவது பொருட்டாகச் சீடனுடைய தலையிலே சோதிமயமாக வைத்து அந்தச் சோதியையும் அவனுடைய உள்ளும் புறமும் பூரணமாகத் தியானித்து அந்த ஸ்ரீ ஹஸ்தத்தாலே அவனுடைய வுடம்பிற் பஞ்சகலாத்தானங்களையும் பரிசித்து வாதனையை யொழிக்குமதுவென அறிக. இனி மூன்றாவது திகழும் வாக்காலென்றது வாசகதீக்கையென அறிக; அஃதாவது பதிபசு பாசத்திறுண்மையான ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை ஞானவொளியுடனே கூட உபதேசிக்கையென அறிக. இனி நாலாவது பாவனையாலென்றது சீடனைத் தன்னைப்போல நின்மலமாகப் பாவித்துப் பிரபஞ்சப் பற்றற மலத்திரயங்களில் தோய்வற இருத்துகையென அறிக. இனி ஐந்தாவது மிக்க நூலாலென்றது இந்த முறைமைகளெல்லாம் இவனுக்குச் சந்தேகந்தீரச் சாத்திரங்களிலே யொப்புக்கொடுத்துக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாயுள்ள மூவகையினும் இருத்துகையென அறிக. இனி ஆறாவது யோகப்பண்பாலென்றது அட்டாங்கயோகத்தினாலே மனோவிகாரத்தை யடக்குவித்து நிட்டையைப் புரிவிக்கையென அறிக. இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தீக்கை யறுவகையும் பக்குவர்க்குச் செய்வதென அறிக. இனி யேழாவது அவுத்திரியென்ற தீக்கை குண்டமண்டலமிட்டு அக்கினிகாரியமுஞ் செய்து பாசக்ஷயம் பண்ணுவதென அறிக; இஃது அபக்குவர்க்குச் செய்யுந் தீக்கையென அறிக. அதுவும் ஞானவதியாகவுங் கிரியாவதியாகவுஞ் செய்யப்படுமென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "பலவிதமாசான்பாச மோசனந்தான் பண்ணும் படிநயனத் தருள்பரிசம்

வாசகமா னதமும்" (8.3) எ-ம், "பாலரோடு வாலிசர் விருத்தர் பனிமொழியார்...நிர்வாணமெனச் சாற்றுங் காலே" (8.4) எ-ம், சிவார்ச்சனாபோதத்தில் "செய்யும்வகை யிரண்டுபடி யாகுந் தேரில், நிகழ்ஞான வதிகிரியா வதியென்று செப்பி, உய்யும்வகை யுவந்து மனோபாவ கத்தான் மலங்கள் ஓட்டுவது ஞானவதி ஒண்கிரியா வதி தான், வையநிகழ் குண்டமண் டலமிட்டு மற்றும் மருவுதிரு மேதட்டி கட்டிவளர் தருப்பை, கொப்புமல ராற்செய்த மாலைகளுந் தாங்கிக் கும்பகல சங்களுங்கொண் டியற்றுவன குறித்தே" எ-ம் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மவர்க்கம் மூன்றுவகைப்பட்டிருக்குமென்றும் அவர்களுக்கு இந்த மலம் அநாதியென்றும் இந்த மலங்களைச் சிவன் நீக்குமிடத்து விஞ்ஞானகலருக்கும் பிரளயாகலருக்கும் நிராதாரமாய் நின்றுபோக்குவனென்றும் சகலருக்கு மானிடச்சட்டை சாத்தி ஆசாரியமூர்த்தியாகி வந்துமலங்களைநீக்கி இரட்சிப்பனென்னும் முறைமையும் அறிவித்தது.

கர்த்தா இங்ஙனம் ஆசாரியமூர்த்தமாய் வந்து இரட்சிக்குமிடத்துண்டான தீக்கை எத்தனைவகைப்பட்டிருக்குமென்று வினவுதற்கு உத்தரம் மேலருளிச்செய்வா னெடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி-ம்.) அவதரம்-தருவாய்; பொழுது. அன்று-அநாதி. திவகம்-பார்வை விலங்கு. இரக்ஷித்தல் - ஆட்கொள்ளுதல். பரம் - மேல். அபரம் - கீழ். இவற்றை முடிமுறையென்றும் படிமுறையென்றும், வழிப்பேறென்றும் விழுப்பேறென்றும் கூறுப. ஆதாரம்-பற்றுக்கோடு. சாதாரம் - பற்றுக்கோடுள்ளது. நிராதாரம் - பற்றுக்கோடில்லது. மானிடச்சட்டை - மானுடத்திருமேனி. மூவகையுயிர்கள்: விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்ப. விஞ்ஞானகலர்-ஆணவமலம் ஒன்றுமட்டும் உடையவர். விஞ்ஞானகலர் - விஞ்ஞானத்தால் கலாபந்தமற்றவர். இவர் தொன்மையிலேயே மலப் பிணிப்பு மட்டும் உடையவர் எனவும் பிரளயாகலர் சகலரிலிருந்து இடையே மாயைப் பிணிப்பும், கன்மப் பிணிப்பும் முழுவதும் நீங்கி மலப் பிணிப்பு ஒன்றே உடையவரெனவும் இரு வகையர். இவருக்குரிய புவனங்கள் சுத்த வித்தைக்கும் அசுத்த மாயைக்கும் இடையேயுள்ளன. இவருக்குக் கன்மமும் மாயையும் இல்லையெனினும் உடல், உறுப்பு, உறையுலகு, உண்பொருள்கள் உண்டு. கன்மம் இல்லையென்றது ஏறுவினையாகிய ஆகாமியமில்லை யென்பதாம். மாயை இல்லையென்பது மூலப்பகுதியின் காரியமாகிய முக்குணங்களின் மயக்கமும், இன்ப துன்பப் பெருவேட்கைகளும் இல்லையென்பதாம். இன்பம் - சுகம். துன்பம்-துக்கம். மோகம்-பெருவேட்கை. உடலுறுப்பு முதலியன உளவாகவே மாயையும் கன்மமும் உள்ளனவேயாம். ஆயினும் அவற்றின் பிணிப்புட்பட்டு மயங்காமை நோக்கி அவை இல்லையென்றபடியாம். இவருக்கு வினையில்லாமையால் இருவினையொப்புமில்லை. சத்திநிபாதம் எனப்படும் திருவருள் வீழ்ச்சியும், விரைவு மிகுவிரைவு எனப்படும் தீவிரம் தீவிரதரம் என்னும் இரண்டும் இல்லையாம். ஏறுவினை இன்மையால் இவர் ஒரு பிறப்பிலே வீடுபேறெய்துவர். சிவபெருமான் இவருக்கு அருளுவது அறிவுக்கறிவாய் உண்ணின்றுணர்த்துவதாம்.

பிரளயாகலர்: ஆணவம், கன்மம் என்னும் இரு மலம் உடையவர். பிரளயம் எனப்படும் உலக வொடுக்கத்திலே கலாதி மெய்கள்

க்கப்பட்டவராவர். லயம் - ஒடுக்கம். பிரளயம் - ஒடுக்கம். இவர் தோன்மையேயுள்ள பிரளயாகலரும், இடையே சகலரினின்றும் செவ்விச் சிறப்பால் இடையே ஆயவரும், என இருவகைப்படுவர். இவர் மாயைப் பிணிப்பு நீங்கிக் கன்மமும்மலமும் ஆகிய இருவகைப் பிணிப்பும் உடையவர். இவருக்குரிய உலகங்கள் தூவா மாயை முதல் உவப்பெனப்படும் அராகமெய்ம்முடியவுள்ள மெய்களாகும். உவப்பு-விருப்பு. இவருக்கு மாயா மலமில்லை யென்பது முக்குணங்களின் மயக்கமும், இன்பம், துன்பம், பெருவேட்கை ஆகிய பயன்களும் இல்லையென்பதாம். ஏறுவினை ஏறுவதால் சில பிறவிகளில் வீடுபேறடைந்துவர். சகலர் - மும்மலப்பிணிப்புமுடையர். உழைப்பெனப்படும் கலை முதலிய மெய்களோடு கூடியவராகையால் சகலர் எனப்படுவர். இவர் தேவர் மக்கள் முதலிய பல வகையினராவர். இவருக்குரிய உலகங்கள் இருபத்து நான்காம் மெய்யாகிய மூலப்பகுதி முதல் நிலமுடிவான மெய்களில் உள்ளன. இவர்கள் மும்மல மயக்கத்தோடும் கூடியவராகையால் எண்ணில்லாத காலம் அளவிலாப் பிறவிகளை யெடுத்து மேலும் மேலும் வினைகள் ஈட்டிப் பிறந்து, இறந்து உழல்வர். மலச் செவ்வியும், இருவினை யொப்பும், திருவருள் வீழ்ச்சியும் நோக்கி முதல்வன் குருவாய் எழுந்தருளி வந்து திருவருள் புரிவன். மானைக் காட்டி மானைப் பிடிப்பது போன்று முதல்வன் மானுடச் சட்டை சாத்தி எழுந்தருளி மெய்யுணர்வை உணர்த்தியருள்வன். அதனால் பாசம் நீங்கப் பெறுவர். நோக்கம்-காண்டல். பரிசம்-தீண்டல். வாக்கு-திருவைந்தெழுத்தைச் செவியுறுத்தல். பாவனை-நினைத்தல். நூல்-மெய்ந்நூல்; தேற்றுதல். யோகம்-சிவயோக நெறியில் நிற்குமாறு பயிற்றுதல். இவற்றை வருமாறு நினைவு கூர்க: காண்டலொடு தீண்டல்மறை கன்னல்நூல் கைக்கொண்டவம், ஆண்டருளுந் தீக்கைவகை யாறு.

இரட்சித்தல் - ஆண்டருளுதல். கிரியாவதி - தொழிலையுடையது. ஹஸ்தம் - கை. மனோபாவம் - அகம்; நினைப்பு. பக்குவர் - தகுதியுடையவர், செவ்வியுடையவர். அபக்குவர்-தகுதியில்லாதவர். சப்த கோடி - ஏழு கோடி.

சிவதீக்கையின் இன்றியமையாமை வருமாறு :

"ஆவா அரிஅய" - அ. திருத்தெள்ளேணம், எ. எனவும், "நோவாய் முடுகி" - ச. கக-க. எனவும், "நினைந்துருகும்" ச.கச-ங. எனவும், பொன்னுனை" - எ. கஅ-அ. எனவும், "காதலாகி" - ங.சக-க. எனவும், "கோவாய் முடுகி" - கஉ. நாவுக்கரசர் - கசு. எனவும், "நன்மைபெரு கருள்நெறியே" - கஉ. நாவுக்கரசர், ககூ. எனவும், "ஞானமெய்ந் நெறிதான்" - கஉ. சம்பந்தர், கஉசக, எனவும், "அங்குமவன்" - கஉ. தடுத்தாட், அ௦. எனவும் வரும் திருமுறைத் திருப்பாட்டுகளாகும். (அ)

௯. விரும்பியமந் திராதிகாரம் அர்ச்சனாதி காரம்
மேவுமியோ காதிகாரம் எனச்சமய விசேடம்
வரும்பொருவில் நிருவாண மந்திரங்கள் பதங்கள்
வன்னங்கள் புவனங்கள் தத்துவங்கள் கலைகள்

இரங்கடையில் தொகைபதினொன் றைம்பத்தொன் றைம்பத்தொன்
றிருநூற்றே டிருபத்து நாலாறு றைந்திற்
பரந்தநெறி அறுவகையும் ஒருவிநினை வரிதாம்
பரபதத்துள் உயிர்விரவப் பயிற்றுமன்றே.

தக்க சரியை கிரியையோகத் தன்மையும்
மிக்க ஞான விதியையும் விரித்தது.

(உரை) விரும்பிய மந்திராதிகாரம் - சிவபுண்ணியத்துக்குரியவர்கள் சருவரும் விரும்பி இச்சிக்கப்பட்ட மந்திரங்களை யதிகரிக்கை; அர்ச்சனாதிகாரம் - பூசைகளை யதிகரிக்கை; மேவும் யோகாதிகாரம் - பொருந்தப்பட்ட யோகங்களை யதிகரிக்கை; எனச் சமய விசேடம் வரும்-இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட மூன்று பாதமுஞ் சமயதீக்கையினும் விசேடதீக்கையினும் உண்டாகாநிற்கும்; பொருவில் நிருவாணம் - ஒப்பில்லாத நிருவாணதீக்கையாவது; மந்திரங்கள் பதங்கள் வன்னங்கள் புவனங்கள் தத்துவங்கள் கலைகள் - மந்திரங்களென்றும் பதங்களென்றும் அக்கரங்களென்றும் புவனங்களென்றும் தத்துவங்களென்றும் கலைகளென்றும் இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட வகைகளாநிற்கும்; இரங்கடையில் தொகை - கூறுமடைவில் தொகையாவது; பதினொன்று எண்பத்தொன்று ஐம்பத்தொன்று இருநூற்றிருபத்து நாலுஆறு ஆறு ஐந்தில்-மந்திரங்கள் பதினொன்றென்றும் பதமெண்பத்தொன்றென்றும் அக்கரம் ஐம்பத்தொன்றென்றும் புவனம் இருநூற்றிருபத்துநாலென்றும் தத்துவம் முப்பத்தாறென்றும் கலைகள் ஐந்தென்றும் ஆக இங்ஙனம்; பரந்தநெறி அறுவகையும் ஒருவி - விரிந்த வழி ஆறு பிரகாரமாகிய அத்துவாக்களையும் விட்டுநீங்கி; நினைவரிதாம் பரபதத்துள் உயிர்விரவப் பயிற்றுமன்றே - மனத்தினால் நினைத்தற் கரிதாகிய மேலான சிவபதமாகிய சாயுச்சியத்திலே ஆன்மாவைப் பொருந்தும்படி செய்விக்கும்.

(ந - ம்) விரும்பிய மந்திராதிகாரம் எ-து சருவரும் விரும்பி இச்சிக்கப்பட்ட மந்திரங்களென்றதேதென்னில் ஞானவான்களன்றியே மற்றுள்ளவர்களு மதிகரிக்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இனி அர்ச்சனாதிகாரம் எ-து பூசைகளையதிகரிக்கையென்றதேதென்னில் குருபூசை சிவபூசை மகேசுரபூசை முதலாயுள்ளவையிற்றையென அறிக. இனி மேவும் யோகாதிகாரம் எ-து பொருந்தப்பட்ட யோகங்களை யதிகரிக்கையென்றதேதென்னில் இயமம் நியமம் ஆதனம் பிராணாயாமம் பிரத்தியாகாரம் தாரணை தியானம் சமாதி என்னப்பட்ட அட்டாங்கயோகங்களும், அன்றியும்- ஆதாரயோகம் நிராதாரயோகமென்னும் யோகங்களுமென அறிக. இனி, சமயவிசேடம் வரும் எ-து இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தீக்கைகளிரண்டினுள்ளும் மூன்று பாதமும் அடங்குமென்றதே

தென்னிற் சமயதீக்கையில் சரியையொன்றுமென அறிக; விசேட தீக்கையிலே கிரியையும் யோகமும் அடங்கிவருகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக; அப்படிச் சமய தீக்கைக்குச் சரியையொன்று மாயிருக்க விசேட தீக்கைக்குக் கிரியையும் யோகமுமாம் இரு தீக்கை பிலே இரண்டுபாதமும் அடங்கிநின்றவழி யெங்ஙனேயென்னில், விசேடதீக்கைக்குப் பூசைகளை யதிகரிக்கை வேண்டுகையாற் பூசை களை யதிகரிக்குமிடத்துப் பிராணாயாமமும் அந்தரியாகமுமாகிய உட்பூசையுஞ் செய்யவேண்டுகையால் அவையிரண்டும் யோகத்தி லடங்கி வருகையாலே விசேட தீக்கைக்குக் கிரியையும் யோகமுங் கூடிவருமென்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் ஞானவரம்பிரட்டையில் "மற்றதனில் தற்பணுதி சரியை கிரியை பூசை மருவு பிராணாயாம மன்னிவளர் யோகம்" எ-து கண்டுகொள்க. சமயத்துக்குத் தர்ப்பண முதலான தொழிலும் விசேடத்துக்குப் பூசைகளும் பிராணாயாமம் முதலான யோகங்களுங் கூடி வருகையாலேயப்படிச் சொல்லப்பட்ட தென அறிக. இனி பொருவில் நிருவாணம் எ-கு ஒப்பில்லாத நிருவாண தீக்கையென்றதேதென்னில் நிருவாணதீக்கை சாயுச்சி யத்துக்கேதுவாக்குகையாற் சாயுச்சியத்திற்கு வேறொப்பில்லாத தென அறிக. இனி இரங்கலை படியாலே அப்படிச் சொல்லப்பட்டதென அறிக. இனி இரங்கலை யென்றும் ஓசை சொல்லென் வில் தொகை எ-கு இரங்குதலோசை யென்றும் ஓசை சொல்லென்றும் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் இந்நூலில் "ஆசுஅறு நம் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் இந்நூலில் "ஆசு றுமோத மேலா தகலுமா சிவமுன்னுக வோசைகொள்" (82) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, மந்திரம் பதினொன் றென்றதேதென்னில் ஈசான முதல் அத்திரமுடிவாகிய மந்திரங்களையென அறிக. பதமெண் பத்தொன்றென்றதேதெனில் பிரணவமாகிய ஓங்காரமுதல் நமோநம அந்தமென அறிக. அக்கரம் ஐம்பத்தொன்றென்றதேதென்னில் அகார முதல் க்ஷகாரமுடிவென அறிக. புவனம் இருநூற்றிருபத்து நாலென்ற தேதென்னில் அநாசிருதை முதல் காலாக்கினியாந்தமென அறிக. தத்துவ முப்பத்தாறென்றதேதென்னில் பிருதிவி முதல் நாதமுடி வாகிய தத்துவங்களையென அறிக; அவையாவன: ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநாலும் வித்தியா தத்துவமேழும் சிவதத்துவம் ஐந்துமென அறிக. கலைகளைந்தென்றதேதென்னில் நிவிர்த்திகலை பிரதிட்டாகலை வித்தியாகலை சாந்தி கலை சாந்தியாதீதகலை யென்னுங் கலைகளென அறிக. இனி, பரந்தநெறி யறுவகையுமொருவி விளைவரிதாம் பரபதத் துளுயிர் விரவப் பயிற்றுமன்றே எ-கு ஆறு வழியாக விரியப்பட்ட அத்துவாக்களை விட்டு நீங்கி மேலான சிவபதத்திலே ஆன்மா பொருந்தும்படி செய்விக்குமென்று பொருள் படுத்தினதற்கு வழியே தென்னில், ஒரு புற்றிற் கிடக்கும் பாம்பினை யோட்டிவிட வேண்டின வர்கள் அந்தப் புற்றில் நீங்குவதற்க உபாயஞ் செய்யவே அந்தப் புற்றைவிட்டுப் பாம்பு தானே போனாற்போல ஆசாரியனுஞ் சீடனைச் சுவாசோதனை செய்துதிருநோக்கத்தினாலே பார்க்கவே ஆன்மாக்களும் அத்துவாக்களை விட்டுநீங்கித் திருவருளைப் பொருந்திச் சாயுச்சியத்தை யடையுமென்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "மூன்று திறத் தணுக்கள் செயுங்கன்மங்கட்கு முன்னில்லா மூவிரண்டா மத்துவாவை, ஆன்ற முறை பவையருத்தி யறுத்தமல முதிர்வித் தரும்பருவ மடைதலுமே யாசா னாகித், தோன்றிநகரா தவகை முற்செய் கன்மத் துகளறுத்தங் கத்துவாத்தொடக்கறவே சோதித், தேன்றவுடற் கன்மமனு பவத்தினை லறுத்தின் இனிச்செய் கன்மம் முயலாமலுணர்த்தா லிடிப்பன்" (8,10) எ-ம், இருபாவிருபஃதினும் "அநுவா மெந்தி யடங்கா வினைகளுஞ், சுத்திசெய் தனையே" (16. 16-19)

எ-ம், "சொரம் பிரக் கலியாழ் வேலையின் போரவிப்பத் திருந்திய பெரும" (2 3-4) எ-ம், ஞானாமிர்தத்தினும் "என்னை - அன்ன தாய தொன்மூது பிறவி-யறைபோக் கொழியக் குலமுழுதும் வளையி-ஞானவெள்வாள் பூமக மழுங்கக்-கொன்றுசினங் தணியாத் தன் டாச்சிற்றத்து - மறவனை யல்லையோ நீயே யிறைவ" (53. 12-17) எ-ம் வருமேதுக்களைக் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது சமயதீக்கையினும் விசேடதீக்கையினுஞ் சரியையுங் கிரியையும் யோகமுமடங்குமென்றும் நிருவாணதீக்கை யிலே சாயுச்சியமென்னும் முறைமையும் அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தீக்கை மூன்றினுள்ளும் நிருவாண தீக்கையினாலே சாயுச்சிய மென்றருளிச்செய்து மற்றுண்டான சமய தீக்கைக்கும் விசேடதீக்கைக்குஞ் சரியை கிரியா யோகமென்னுந் தொழில்களைக் கற்பித்ததொழிய அந்த ஞானதீக்கைபோல வொரு பயன்களையருளிச் செய்யாததேதென்று வினவுதற்கு உத்தரம் மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி-ம்.) விருப்பியமர்: சருவரும் - எல்லாரும். இச்சித்தல் - காதலித்தல். அதிகரிக்கை - அதிகாரஞ் செலுத்துதல்; கற்றல். பாதம் - நெறி. பொரு - ஒப்பு சாயுச்சியம் - ஒன்றிப்பு; தானுதல்: சிவ மாதல். அகத்தவமாகிய யோகவுறுப்பு எட்டு. அவை: க. இயமம், உ. நியமம், ௩. ஆசனம், ௪. வளிநிலை, ௫. தொகைநிலை ௬. பொறை நிலை, ௭. நினைதல், ௮. சமாதி என்பன. சமாதி - ஒடுங்கியிருப்பு. தள்ளு வன தள்ளல் இயமம்; நியமம் தான், கொள்ளுவன கொண்டொழுகலாம். ஆசனம் - இருக்கை. வளிநிலை - உயிர்ப்படக்கல். தொகைநிலை - புலனொடுக்கம். பொறைநிலை - மனத்தினை ஒருவழி நிறுத்தல். நினைவு - இறை நினைவு மாறாமை. சமாதி - இறை நினைவில் வேறறக் கலத்தல். இவற்றை "அறுவகைப்பட்ட" (தொல். புறம், 20) எனத் தொடங்கும் நூற்பாவில் "காவி நவழக்கில் தாபதப் பக்கமும்" என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் "ஊண் நசை தொலைவு" முதலாகத் "தகையது சமாதி" முடிவாகவுள்ள உரைச் சூத்திரங் கொண் டுணர்க.

தீக்கை மூவகைப்படும். அவை: சமயம், விசேடம், நிருவாணம் என்பன. சமய தீக்கை மந்ததரச் செவ்வியர்க்குரியது. மந்ததரம் - மிகு மந்தம். அவர்கட்கு வரும் அருள்வீழ்ச்சி (சத்திநிபாதம்)யும் மிகு மந்தமாக நிகழும். சமய தீக்கை பெற்றோர் மந்திரங் கணித் தற்குத் தகுதியுடையராவர். தகுதி - யோக்கியதை. அதிகாரம் விசேட தீக்கை மந்தச் செவ்வியுடையார்க்குரியது. இவர் மந்திரம், சிவபூசை, அகத்தவம் எனப்படும் யோகம் ஆகிய மூன்றற்குந் தகுதி யுடையராவர். இவர்கட்கு மந்த அருள்வீழ்ச்சி நிகழும்.

நிருவாண தீக்கை இருவகைப்படும்; அவை: தீவிரச் செவ்வியர் எனப்படும் விரைவினரும், தீவிரதரச் செவ்வியர் எனப்படும் வல் விரைவினரும் என்னும் இருவகையினர்க்குஞ் செய்வனவாகும். இவை அசத்தியோ நிருவாணம் எனவும் சத்தியோ நிருவாணம் எனவும் இரு வகையாகும். அசத்தியோநிருவாணம் என்பது அத்தீக்கை பெற்றவர் தம்முடம்பு நீங்குங்காறும் சிறப்புயிரினர் எனப்படும் சீவன் முத்தராக நின்று இறைபணி புரிந்து உடம்பு நீங்கியதும் திருவடிப் பேறெய்

றவர். சத்தியோ நிருவாணம் எனப்படும் வல்விரைவினர் தீக்கை பெற்ற அப்பொழுதே திருவடிப் பேறெய்துவர். அத்துவா எனப் படும் வழிகள் ஆறினும் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கும் எஞ்சுவினை எனப் படும் சஞ்சிதம் இத்தீக்கையால் வறுத்த வித்துப்போல் அழிந்தொழி யும். ஒழியவே அதற்கிடமாகிய மாயையும் நீங்கும். இவ்விரண்டும் இவ்வாறகலவே ஆணவமலவாற்றலின் மறைப்பும் அடங்கியொடுங் கும். இவ்வகையால் மும்மலப் பிணிப்பும் அகன்ற முற்றுணர்வின ராவர். முற்றுணர்வினர் என்பது முற்றுணர்வுடைய விழுமிய முழு முதல்வனுக்கு வேறறக்கலந்த மெய் அடியர் என்பதாம்.

வழியாறும் வருமாறு: க. மந்திரம், உ. சொல், ௩. எழுத்து, ௪. உலகம், ரு. மெய் (தத்துவம்), ௬. கலை என்பன. இவற்றுள் முன்னைய மூன்றும் சொல்லுலகெனப்படும் சத்தப்பிரபஞ்சம். பின்னைய மூன்றும் பொருளுல கெனப்படும் அத்தப்பிரபஞ்சம்.

சத்தி - வன்மை: ஆற்றல். அசத்தி - வன்மையின்மை; ஆற்ற லின்மை. நிருவாணம் - பற்றின்மை. அறுவகை வழிகளுள் மந்திரம் சொல்லிலும், சொல் எழுத்திலும், எழுத்து உலகத்திலும், உலகம் மெய்யிலும், மெய்கலையிலும், அடங்க ஒடுக்கிக், கலையை மறைப்பாற்ற லாகிய திரோதான சத்தியிலும், அம் மறைப்பாற்றலைச் சிவத்தின் கண்ணும் ஒடுக்குவ[illegible]படும் அருட்செயல் வழியாறின் ஆய்வென ([illegible]சோதனை) வழங்கப்படும். உலகங்கள் மெய் களைப் [illegible]பற்றும் (மெய்கள் கலைகளைப் பற்றி நிற்கும். மந்திரம், சொல், எழுத்து என்னும் மூன்றும் உலகங்களில் தோன்றிய உடம்பு களைப் பற்றி நிற்கும்.

மந்திரம், சொல், எழுத்து ஆகிய மூன்றும் தூமாயையின் ஆக்கம். தூமாயை - சுத்த மாயை. ஆக்கம் - காரியம். அதனால் இம் மூவழி யினையும் தூவழி - சுத்தாத்துவா என வழங்குப. மெய்யெனப்படும் தத்துவம் தூமாயை, தூவா மாயைகளின் ஆக்கப்பாடாதலால் கலப்புவழி எனப்படும். கலப்பு - மிசிரம். உலகம், தூமாயை, தூவாமாயை, பகுதி மாயை ஆகிய மூன்றன்கண்ணும் உளதாகலின் தூவழி, தூவாவழி, பகுதி வழி எனவும் பகர்வர். "கண்ணப்ப நாயனார்" ஏழாம் நாளில் விழுமிய முழுமுதல்வனும் சிவபெருமானின் திருவடிப் பெரும்பேற்றினை எய்தினர். இக் குறிப்பால் அவர் உண்ணாதுறங்கா திருந்த நாட்கள் ஆறு எனப்படும். இது வழியாறின் ஆய்வுண் மைக் குறிப்பாகும்

அது வருமாறு:

> "கருமுகில் என்ன நின்ற கண்படா வில்லி யார்தாம்
> வருமுறை ஆறும் நாளில் வருமிர வொழிந்த காலை
> அருமறை முனிவ னார்வந் தணைவதன் முன்னம் போகித்
> தருமுறை முன்பு போலத் தனிப்பெரு வேட்டை யாடி."
>
> —கே. கண்ணப்பர் ககை

பின்னையார், புரசைப் பிறை நான்கும் நாற்படியாம் உள்ளுசெவ்வேள் ஆறும்வழி யாறு. பிறை நான்கு - சதுர்த்தி. ஆறு - சட்டி. (௯)

10. கிரியையென மருவுமவை யாவும் ஞானம்
கிடைத்தற்கு நிமித்தமெனக் கிளக்கும் உண்மைச்
சரியைகிரி யாயோகத் தன்மை யோர்க்குச்
சாலோக சாமீப சாரூ பங்கள்
மருவியிடும் உயர்ஞான மிரண்டாம் மாறு
மலமகல அகலாத மன்னு போதத்
திருவருளோன் றொன்றதனைத் தெளிய வோதுஞ்
சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பும் நூலே.

மூவித மான முத்திப் பதமும்
மேவிய வருளுமெய் யாகம மென்றது.

(உரை) கிரியையென மருவும் அவை யாவுஞ் ஞானங்கிடைத் தற்கு நிமித்தமெனக் கிளக்கும் - சிவத்தொழிலாகப் பொருந்தப் பட்டவை யனைத்தும் ஞானமுண்டாகைக் கேது என்று சிவாக மங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும். அப்படியாகில் அந்த நிருவாண தீக்கையுள்ளவர்களைப்போல இவர்களுக்குச் சாயுச்சிய முண்டோ வென்னில் அப்படியாகாது, பின்னை எங்ஙனே யென்னில், உண்மைச்சரியை கிரியாயோகத் தன்மையோர்க்குச் சாலோக சாமீப சாரூபங்கள் மருவியிடும் - சிவாகமங்களால் நிச்சயித்து அறுதியிடப்பட்ட சரியைத்தொழிலுங் கிரியைத்தொழிலும் யோகத்தொழிலும் வழுவறச் செய்யுமவர்களுக்கு அந்தந்த ஒழுங்கிலே சாலோகபதஞ் சாமீபபதஞ் சாரூபபதமென்னும் பதமுத்திகளுண்டாய் வரும்; அப்படியானால் முன்னே சிவத் தொழில்களினாலே ஞானமுண்டாமென்று சொல்லி இப்போது பதமுத்திகளுண்டாமென்று சொல்லலாமோ என்னில், அப்படி ஞானத்துக்கேதுவாமென்று சொன்னதும் அந்தந்தத் தொழில் களினாலே பதமுத்திகளைப்பெற்று ஞானத்துக் கேதுவாமென்று சொன்னதாயிருக்கும்; அப்படியுண்டாகிய ஞானந்தான் முற் கூறிய சரியை கிரியா யோகங்களைப்போலப் பலவழியாயிருக்குமோ ஒருவழியா யிருக்குமோ வென்னில்; உயர்ஞான மிரண்டாம் - மேலான ஞானமும் இரண்டுவகைப்பட்டிருக்கும்; அஃதெப்படி யென்னில்; மாறு மலமகல அகலாத மன்னுபோதத் திருவரு ளொன்று - அநாதியே தன்னைவிட்டு நீங்காத ஆணவமல மறைப்பு விட்டு நீங்கும்படி தன்னைவிட்டு நீங்காத திருவருளோடுங் கூடி யிரண்டறநின் றநுபவிக்கிற ஞான மொன்று; ஒன்றதனைத் தெளிய வோதுஞ் சிவாகமம் - மற்றொரு ஞானமாவது அந்தத் திருவருள் ஞானத்தைத் தெளிய அறிந்தநுபவிக்கத்தக்கதாகச் சிவாகமங்களை யோதியுணர்தது; என்று உலகறியச் செப்பும்

உண்மைச் சரியை, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம்
உபாயச் சரியை

நூலே - என்று இங்ஙனம் உயர்ந்தோர்... அறியத்தக்கதாக நூல்கள் சொல்லும்.

(ந - பி.) கிரியையென்றது தொழில்களுக்கெல்லாம் பொதுப் படச் சொல்லியிருக்கச் சிவத்தொழிலொன்றையுஞ் சொல்லவேண்டு வான் ஏனென்னில் இது சிவனைப் பெறுகைக்குத் தொழில் சொல்லு கையால் சிவத்தொழிலென்று சொன்னதென அறிக. உண்மைச் சரியை கிரியா யோகம் எ-கு, சிவாகமஞ்சொன்ன முறைமைக்குத் தவறு வராமலென்றதேதென்னில் திருவலகு திருமெழுக்கு திருநந்தன வனம் முதலாயுள்ள சரியைத் தொழில்களுக்கும் சிவபூசை குருபூசை மகேசுரபூசை முதலான பூசைத்தொழில்களுக்கும் ஆதாரயோகம் அட்டாங்கயோகம் முதலான யோகத்தொழில்களுக்குந் தவறு வராம லென்றதென அறிக. இவை மூன்றுக்கும் பி-ம் சித்தியாரில் "தாதமார்க்கஞ் சாற்றில்...சரியைசெய்வோர் ஈசனுலகிருப்பர்" (8. 19) எ-து சரியைக்குக் கண்டுகொள்க: "புத்திர மார்க்கம் புகலில்... கிரியையினை இயற்றுவோர்கள் நின்மலன்றன் அருகிருப்பர் நினையுங் காலே" (8.20) எ-து கிரியைக்குக் கண்டுகொள்க: "சகமார்க்கம்... அட்டாங்க யோகமுற்றும் உழத்தலுழந்தவர் சிவன்ற னுருவத்தைப் பெறுவர்," (8-21) எ-து யோகத்திற்குக் கண்டுகொள்க. உயர் ஞானம் எ-கு மேலான ஞானமென்றதேதென்னில், அந்த ஞானத் துக்குரித்தானவர்கள் நூல்களை யோதி யுணர்ந்து சமயபேதங்களையும் அறிந்து மேலான பதிபசு பாசங்களையுந் தரிசித்துச் சாலோகமாதி யான பதமுத்திகளையுங் கடந்து மேற்பட்ட சாயுச்சியத்தைப் பெறு கையாலே யப்படிச்சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தி யாரில் "சன்மார்க்கஞ் சகலகலை புராண வேத சாத்திரங்கள் சமயங்கள் தாம்பலவு முணர்ந்து, பன்மார்க்கப் பொருள் பலவுங் கீழாக மேலாம் பதிபசுபாசந்தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டும், நன்மார்க்க ஞானத் தால் நாடி ஞான நேயமொடு ஞாதிருவும் நாடா வண்ணம், பின் மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றி ஞானப் பெருமையுடையோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே" (8. 22) எ-து ஞானத்துக்குக் கண்டு கொள்க. என்றிப்படியிருக்க இந்த ஞானத்தை உயர்ஞானம் இரண்டாம் என்று கூறியதற்குத் திருவருள்ஞானம் ஒரு ஞானமென்றும் சிவாகமங்களை யோதியறிகிற ஞானம் ஒருஞானமென்றும் பொருள்படுத்திக் கூறின தற்கு வழியேதென்னில், திருவருள் ஞானமாவது முதலிகள் மூவர் காரைக்காலம்மை முதலாயினோர்க் குண்டாகிய ஞானமென அறிக. சிவாகமங்களை யோதியறிந்து வருகிற ஞானமாவது ஸ்ரீநந்திதேவ நாயனார் முதலாயுள்ள சந்தானகுரவர்க்குண்டாகிய ஞானமென அறிக. இவையிரண்டிற்கும் பி-ம் சித்தியாரில் "பண்டைநற்றவத்தாற் றோன் றிப் பரமனைப் பத்திபண்ணுந், தொண்டரைத் தானே தூய கதி யினில் தொகுப்பன் மார்க்கர், கண்டநா லோதி வீடு காதலிப் பவர் கட் கீசன், புண்டரீ கத்தாள் சேரும் பரிசினைப் புகல லுற்றும்" (பாயிரம்-4) எ-ம் "போதமிகுத் தோர்தொகுத்த பேதைமைக்கே பொருந்தினோ ரிவர்க்கன்றிக் கதிப்பாற் செல்ல, ஏதுநெறி யெனுமவர்கட் கரிய முன்னூல் இறைவனருள் நந்திதனக் கியம்ப நந்தி, கோதிலருட் சநற்குமா ரற்குக் கூறக் குவலயத்தின் அவ்வழி யெங் குருநாதன் கொண்டு, தீதகல எமக்களித்த ஞான நூலைத் தேர்ந்துரைப்பன் சிவஞான சித்தியென்றே" (பரபக்கம்.10) எ-ம் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது சரியை கிரியா யோகங்களை முற்றச் செய் பவர்களுக்கு அந்தந்த முறைமையிலே சாலோக சாமீப சாரூபமென் னும் பதமுத்திகளுண்டாமென்றும், ஞானத்தார்க்குச் சாயுச்சிய முண்டாமென்றும் அந்த ஞானம் இரண்டுவகைப் பட்டிருக்குமென் றும், இதில் திருவருள் ஞானம் ஒரு ஞானமென்றும் சிவாகமங்களை யோதியறிகிற ஞானம் ஒரு ஞானமென்றும் வழிமுறைமையை யறிவித்தது.

அப்படிச் சிவாகமங்கள் உண்டாயிருக்கச்செய்தே, இந்தத் தமிழ் நூல்களை இப்பொழுது செய்யவேண்டுங் காரணமேதென்று வினவ, இந்தத் தமிழ் நூல்களிலுண்டாகிய அர்த்தங்களும் அந்தச் சிவாகமத் தின் அர்த்தந்தானாயிருக்குமென்றும் இந்தத் தமிழ்நூல்களும் பாரம் பரியமாக வருகிறதென்றும் அருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டரு ளியது.

(வி - பி.) கிரியையென மருவுமவை...கிரியை - தொழில்: சிவத் தொழில், நிமித்தம் - காரணம்; பொருட்டு. உலகம் - உயர்ந்தோர். சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்னும் நான்கும் சிவ புண்ணிய நாற்படியாம். இஃது உலகப் பயனோக்கி இயற்றப்படின் அஃது எண்மையெனப்படும் உபாய நிலையாகும். திருவடிப் பயன் நோக்கிச் செய்யப்படின், உண்மை எனப்படும். அஃதாவது உண்மைச் சீலம், உண்மை நோன்பு, உண்மைச் செறிவு, உண்மை அறிவு என வழங்கப் படுவதாகும். சீல முதலிய நான்கின் குறிப்பு முறையே "சிலை பெறுமா" (௬-௯௧, ௫) "தழைத்ததோ" (௪-௪௯, ௫) "இருந்தேன்" (௬0 - ௧௪௨) "ஞானத்தால் தொழு" (௫-௯௬-௫) என்னும் முதலினைப் புடைய திருப்பாட்டுகளான் உணர்க.

சிவபெருமானை வழிபடுமுறை ஐந்தாகும். அவை முறையே பூசை, தவம், சிவம் (செபம்) உள்குதல்' மெய்யுணர்வு எனப்படும். இவற்றுள் சிவஞ்செய்தல் ஒலித்தல், உன்னுதல், உணர்தலென மூவகைப்படும். இவ்வழிபாடுகள் திருவடியுணர்வு தோன்றுதற்குக் காரணமாகும். மேலும் இந்நான்கும் உபாயச் சீல முதலாகவும், உண்மைச் சீல முதலாகவும், உரைக்கப்படும். உபாயம் என்பது உலகியற் பயன் நோக்கி அன்பு காரணமாக எண்மையிற் செய்யப் படுவது. உண்மை என்பது திருவடிப்பயன் நோக்கிக் காதல் எனப் படும் பத்திகாரணமாகத் திண்மையொடு செய்யப்படுவது. எண்மை உபாயமாம் ஈதுலக நோக்கன்பாம், திண்மைப்பத்தி உண்மைச் சிறப்பு.

உண்மைச்சீலம் என்பது பொறியின் தொழிலாகிய புறத்தொழி லின் அளவானே சிவபெருமானின் உருவத் திருமேனியை நோக்கி வழி படுதல். நோன்பு என்பது பொறிகளும் மனமுங்கூடித் தொழிற் படுவதாகிய புறத்தொழில் அகத்தொழில் இரண்டானும் சிவபெரு மானின் அருவுருவத்திருமேனியை வழிபடுவது. செறிவென்பது அகத்தொழின் மாத்திரையானே அருவத்திரு மேனியை நோக்கி வழி படுவது. உண்மைச்சீலம் முதலிய இம்மூன்றற்றும் பயன் சீகண்ட வுலக முதல் ஆசான் மெய் எனப்படும் சுத்த வித்தைக்குக் கீழுள்ள உலகங்களில் சிவவுலகிருத்தல், சிவன் அண்மையிலிருத்தல், சிவ வடிவம் பெறுதல் ஆகிய வழிப்பேறுகளென்ப. வழிப்பேறு - பத முத்தி. இவை திருவடியுணர்வைப் பயப்பித்தற்குக் கருவியாகும். சிவஞானம் எனப்படும் திருவடியுணர்வே சிறப்பு எனப்படும் வீடு பேற்றிற்குச் சிறந்த வாயிலாகும். இத் திருவடியுணர்வும் மேல் நே

என இருவகைப்படும். மேல் - பரம். கீழ் - அபரம், மேலென்பது ஆருயிரின் மலவிருளை யொடுக்கும் திருவருளாகும். மற்றொன்று இதனைப் பயப்பிக்கும் கருவியாகிய இறைவன் நூலாகும். இறைவ னூல் எனினும் சிவாகமங்கள் எனினும் ஒன்றே. இவ்வுண்மை "சிவனடியே சிந்திக்கும்" (கஉ சம்பந்தர்-௧0) எனத் தொடங்கும் திருமுறைத் திருப்பாட்டானுணரலாம். மேலாம் உணர்வினுக்கு விழுப்பேறாகிய பரமுத்தி பயன். கீழுணர்வினுக்கு சுத்தவித்தை முதலிய உலகங்களில் எய்தும்வழிப்பேறாகிய அபரமுத்தி பயன். இவை மூன்று செய்யுளானும் மிகுமந்தம், மந்தம், விரைவு, வல்விரைவு முதலிய திருவருள் வீழ்ச்சியுடையராய்த் தீக்கை பெற்றவர் இம் மெய்ந்நூலை ஓதற்கு உரிமையரென்றும், அதனால் வரும்பயன் சிவஞானமும் சிவப்பேறுமாம் என்றும் உணர்த்தப்பட்டன. மெய்யுணர்வின் குறிப்பு வருமாறு:

மன்னு திருவருளுள் வாய்த்தல் அதற்குரித்தா
உன்னுமெய்ந்நூல் ஞானமிரண் டோர்.

திருவருள் - விட்டு நீங்காத நிலைபெற்ற மெய்யுணர்வு. (௧0)

11. தெரித்தகுரு முதல்வர்உயர் சிவஞான போதம்
செப்பினர்பின் பவர்புதல்வர் சிவஞான சித்தி
விரித்தனர்மற் றவர்கள்திரு வடிகள் போற்றி
விளம்பியநூல் அவையிரண்டும் விரும்பி நோக்கிக்
கருத்திலுறை திருவருளும் இறைவன் நூலும்
கலந்துபொது உண்மையெனக் கருதி யானும்
அருத்திமிக உரைப்பன்வளர் விருத்தம் நூறும்
ஆசில்சிவப் பிரகாசம் ஆகு மன்றே.

உன்னரும் பொருளை யுரையா னுணர்த்திய
முன்னவ ரருளால் நூற்பெயர் மொழிந்தது.

(உரை) தெரித்த குருமுதல்வர் உயர் சிவஞானபோதம் செப்பினர் - முற்கூறப்பட்ட ஆசாரியரில் விசேடத்துவத்தையுடைய மெய் கண்டதேவ தம்பிரானர் மேலான சிவஞானபோதமாகிய மூலக்கிரந்தம் பன்னிரண்டினுமுள்ள அத்தத்தைத் தமிழாக விரித்துப் பன்னிரண்டு சூத்திரமாக வகுத்து அந்த நூலின் பெயராலே சிவஞானபோதமென்று செய்தருளினர்; அன்றியும் தமிழாகிய சிவஞானபோதம் ஒன்றிலேயு மேற்றிப் பொருளுரைப் பினுமாம்; பின்பு அவர் புதல்வர் சிவஞானசித்தி விரித்தனர் - அதற்குப் பின்பாக அவரது திருவடியைப் பெற்ற சண்பையர் தலைவரானராகிய அருணந்திதேவ தம்பிரானர் சிவஞானசித்தி யென்னும் நூலை விரித்துச் செய்தருளினர்; மற்றவர்கள் திருவடிகள் போற்றி - அந்த இரண்டு தம்பிரானர்கள்

திருவடியையுந் துதித்து; விளம்பிய நூலவையிரண்டும் விரும்பி நோக்கி - அவர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட நூல்கள் இரண்டினையும் ஆசையோடும் ஆராய்ந்து பார்த்து அதிலுண்டான அத்தமும்; அதுவுமன்றி; கருத்திலுறை திருவருளும் இறைவன் நூலும் கலந்து - என்னுடைய இதயத்திலே பொருந்தி நின்று நிகழ்த்துகிற திருவருளையுந் தம்பிரானர் அருளிச்செய்த சிவாகமத்திலுண்டாகிய அத்தத்தையும் இந்நூலிலே விரவி; பொது உண்மை யெனக்கருதி - இந்நூல் செய்யுமிடத்துப் பொது வென்றும் உண்மையென்றும் இரண்டு பகுதியாக விசாரித்து; யானும் அருத்திமிக உரைப்பன் - ஒன்றுக்கும் பற்றாத நானும் ஆசைமிகுதியாலே ஒரு சாத்திரமாகச் சொல்லுவன்; வளர் விருத்தம் நூறும் - சிறப்பு வளரப்பட்ட விருத்தப்பாவாகிய செய்யுள் நூற்றினையும்; ஆசில் சிவப்பிரகாசம் ஆகுமன்றே - இந்நூலுக்குத் திருநாமங் குற்றமற்ற சிவப்பிரகாசமாம்.

(வி - ம்) உயர் சிவஞானபோதம் என்றதை மேலான சிவஞான போதம் என்றதேதென்னில் மற்றுள்ள சமயங்களிற் சொல்லப்பட்ட அத்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட உண்மைஞானத்தைச் சொல்லுகையா லெனக்கொள்க. சிவஞானசித்தியை விரியச்செய்தா ரென்றதேதென்னில் முற்கூறப்பட்ட நூலாகிய சிவஞானபோதம் சொற் சுருங்கி அத்தமாழ்ந்திருக்கையாலே அந்தச் சிவஞான சித்தியிற் சொல்லும் அத்தமும் விரியச்செய்கையினு லெனக் கொள்க. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "குவலயத்தி னவ்வழியெங் குருநாதன் கொண்டு, நிதகல எனக்களித்த ஞான நூலைத் தேர்ந்துரைப்பன் சிவஞான சித்தி யென்றே" (பரபக்கம் - 10) எ - து கண்டுகொள்க. கருத்திலுறை திருவருளும் என்றது உயிர்க்குயிராய் நின்று நிகழ்த்துகிற அநுபவ ஞானத்தையென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில், "அந்நிய மிலாமையாலும் அறிவினுள் நிற்றலானும், உன்னிய வெல்லா முன்னின் றுணர்த்துவ துதலானும்" (6 8) எ - ம், "மதியருக்க னணியரவம் போற்றோன்ற மான்மாவி லரனே" எ - ம், பூசாகரணத்தில், 'ஞானிக் குயிரினிற் குபிரு மன்றே" (22) எ-ம் வரும் ஏதுக்களும் இப்பொருள் பற்றி யென்பதைக் கண்டுகொள்க. இனி இறைவன் நூலுங் கலந் தென்றது அந்த இரண்டு நூலினும் வாராத அத்தங்களைக் கூட்டி அநுபவமாக அருளிச்செய்கையினு லெனக் கொள்க. பொது என்றது பதிபசு பாசங்களைச் சாமானியமாக அருளிச்செய்கையினு லெனக் கொள்க. உண்மையென்றது ஆன்மதரிசனம் சிவதரிசனம் முதலாயுள்ளவற்றை அநுபவமாக அருளிச்செய்கையினு லெனக் கொள்க. வளர்விருத்தம் நூறுமென்றது இந்நூல் ஆராயுந்தோறும் ஆராயுந்தோறும் அத்தமென்மேலும் வளருகையா லெனக் கொள்க. இதற்கு பி-ம் திருவள்ளுவப்பயனில், "நவில்தொறும் நூல் நயம்போலும்" (783) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது, இந்நூலிலே முன்னூலாகிய சிவாகமத்தின் அத்தமும் வழிநூலாகிய சிவஞானபோதத்திலுஞ் சிவஞான சித்தியிலு முண்டான அத்தமுங் கருத்திலே கூடிநின்று காரியப் படுத்துகிற அநுப ஞானத்தினையுங் கூட்டிச்செய்தோமென்றும் முறைமையையும் அறிவித்தது.

அப்படியே இங்ஙனம் பழமையதாக வருகிற நூலும் இப்பொழுது செய்யப்பட்ட புது நூலும் தன்னிலொக்குமோ என்று வரவ அஃதிரண்டும் இருவகையத்தமானுற் கொள்ளப்படுமென்னும் முறைமையும் இந்நூல் கொள்ளும் பகுதியுடையவர்கள் முறைமையும் அவையடக்கமும் மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) தெரித்தகுரு முதல்வருயர்......முன்னைய செய்யுளால் சிவஞானம் அடிஞானமாகிய அபரமும், முடிஞானமாகிய பரமும் என இருவகைப்படும் என்றனர். அவற்றுள் அபரஞானம் சிவாகமம் இந்நூலுக்கு வழி அவ்வாகமங்களின் பிழிவாயுள்ள தனித்தமிழ் முழுமுதல் நூலாகிய "சிவஞானபோதமும்" அதன் வழி நூலாகிய "சிவஞான சித்தியும்" என இதன்கண் ஓதினர். இந்நூலின் திருப்பெயர் "சிவப்பிரகாசம்" என்பதாம். கருத்திலுறை திருவருள்—அறிவிற் பொருந்தியிருக்கும் திருவருள் இதுவே அழுந்தல் எனப்படும் அனுபவஞானம். உண்மை-சிறப்பியல்பு. போதம் சிவவுணர்வாம் சித்திசிவம் கைகூடல் நிகழ்தல் பிரகாசம் ஒளிதேறு. உரையாசிரியர் "அன்றியும்... பெருநூரைப்பினுமாம்" எனத் தனித்தமிழ்ச் சிவஞானபோதவுண்மை யுணர்ந்து அதுவே முதனூல் என ஓதியுள்ள குறிப்பும் உளங்கொளற்பாலது. (௧௧)

12. தோன்மையவாம் எனும்எவையும் நன்றாகா இன்று
தோன்றியநூல் எனும்எவையும் தீதாகா துணிந்த
நன்மையினர் நலங்கொள்மணி பொதியுமதன் களங்கம்
நவையாகா தெனஉண்மை நயந்திடுவர் நடுவாந்
தன்மையினர் பழமைஅழ காராய்ந்து தரிப்பர்
தவறுநலம் பொருளின்கட் சார்வாராய்ந் தறிதல்
இன்மையினர் பலர்புகழில் ஏத்துவர்ஏ திலருற்
றிகழ்ந்தனரேல்இகழ்ந்திடுவர் தமக்கெனவொன் றிலரே

சான்றோர் செய்தியுஞ் சால்பிலர் தன்மையுந்
தோன்று மாறு சொல்லவை யடக்கம்.

(உரை) தொன்மையவாமெனும் எவையும் நன்றாகா - நூல்கள் பழையதேயாயினும் பதி பசு பாசத்தின் உண்மையைத் தெரியச் சொல்லாதபோது எவராலே சொல்லப்பட்டதாயினும் நன்மையுண்டாகாது; இன்று தோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா - இப்பொழுது புதிதாகச் சொல்லப்பட்ட நூலாயினும் பதி பசு பாசங்களைத் தெரியச்சொல்லுமாயின் அந்த நூலுக்குக் குற்றமுண்டாகாது; ஆகையால் இவையிரண்டினும் புதுநூல் கொள்ளுமிடத்து; துணிந்த நன்மையினர் - சித்தாந்த வழக்கினை யறிந்து உறுதிவந்த நல்லோர்கள் நூலின் புதுமைகொள்ளார்கள்; அதென்போலவென்னில்; நலங்கொள்மணி பொதியுமதன் களங்கம் நவையாகாதென உண்மை நயந்திடுவர் - நல்ல இரத்தினமானது பொல்லாததொன்றிலே பொதிந்திருந்தாலும் இரத்தி

னம் அறிந்தவர்கள் பொதிந்ததன் குற்றம் பாராமல் இரத்தினத்தினையே கொண்டாற்போலப் பொருளினுண்மையைக் கைக்கொள்ளுவார்கள். அன்றியும்; நடுவாந் தன்மையினர் - மத்திமராயுள்ளவர்கள் உத்தமரைப்போல நூலைக் கண்ட மாத்திரத்திலே பொருளைக் கொள்ளமாட்டார்களாதலாலே; பழமையழ காராய்ந்து தரிப்பர் - பழையதாயுள்ள ஆகமங்களின் அர்த்தத்தையும் இப்பொழுதுண்டான நூலின் அர்த்தத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்து, கொள்ளும் பகுதியானுற் கொள்ளுவார்கள். இவையிரண்டு பகுதியுமன்றி; தவறுநலம் பொருளின்கட் சார்வாராய்ந்து அறிதல் இன்மையினர் - நூலுக்குண்டாகிய குற்றமிது குணமிது என்று பொருளினிடத்திலே பொருந்தின முறைமையை ஆராய்ந்து பார்த்தறிய மாட்டாத அறிவினராயுள்ளவர்கள்; பலர்புகழில் ஏத்துவர் - நூலின் பயனறிந்த உத்தமர் கொண்டாடினுற் கூடியிருந்து கொண்டாடுவார்கள்; ஏதிலர் உற்று இகழ்ந்தனரேல் இகழ்ந்திடுவர் - இந்நூல் செய்தற்குப் பொறாமையாக அந்நியர் இகழ்ந்துரைக்குமிடத்து அதற்குங் கூடியிகழ்ந்துரையாநிற்பர்கள். அவர்களாரோ என்னில்; தமக்கென வொன்றிலரே - நன்றுதீது என்றறியத் தங்களுக்கெனவோர் அறிவில்லாதவர்கள்.

(நு - ம்.) எவையும் நன்றாகா என்றதுகொண்டே பழைய நூல்களிற் குற்றங்குறையுமெனக் கொள்க. எவையுந் தீதாகா என்றது கொண்டே புதிய நூல்களில் நன்மை குறையுமெனக்கொள்க. களங்கம் நவை என்றிருவகைக் குற்றமாகச் சொன்னதேதென்னில் இரத்தினத்தைப் பொதியப்பட்டது குற்றமுடையதானுலும் இரத்தினத்தைக் குற்றமாகக் கொள்ளார்களென்றதென அறிக. உண்மை நயந்திடுவரென்றதை நூலின் புதுமை விசாரியாமற் பொருள்கொள்ளுவார்கள் என்றது அர்த்தத்தின் மாண்பைக் கண்டுகொள்வார்கள் என்றதெனக் கொள்க. தமக்கென வொன்றிலரே என்றதைத் தமக்கெனவோரறிவில்லாதவர்கள் என்றதேதென்னில் முன் சகநத்தில் தமக்கென்ன ஒரு தவமில்லாதவர்கள் என்றதென்னவுமாமெனக் கொள்க.

இதனுற் சொல்லியது இந்நூல்கொள்ளுமிடத்து அறிவாலுயர்ந்த பெரியோர்கள் கொள்ளுமுறைமையும் மத்திமராயுள்ளவர்கள் கொள்ளு முறைமையும் அறிவீனராயுள்ளவர்கள் கொள்ளு முறைமையுஞ் சொல்லி அவையடக்கமும் அறிவித்தது.

(வி - ம்.) தொன்மையவா மெனு மெவையு...தொன்மை - காலப் பழமை. தீது - குற்றம். பொதிதல் - மூடியிருத்தல். களங்கம் - குற்றம், நவை - குற்றம்.

மக்கள் தலை இடை கடை என மூத்திறப்படுவர். தலையாயார் முப்பொருளுண்மையினைத் தப்பின்றிச் செப்பமுற ஓதும் நூல் காலப் புதுமை என்னும் களங்கம் கடந்ததாகுமெனப் போற்றுவர். இடையாயார் சுருக்கவிளக்க முதலிய அழகு நோக்கிப் போற்றுவர். கடையாயார் பலர் போற்றுவதைப் போற்றும் புன்மையர். இம்முறையில் தமிழ்ச் சிவஞானம் காலப் புதுமையென்னும் களங்கத்தற்கு அப்பாற்பட்டதென்ப. (௧௨)

பொது அதிகாரம்

முதற் சூத்திரம்

பதியிலக்கணம்

இங்ஙனம் பாயிரம் அருளிச்செய்து, மேல் முதற்சூத்திரமாகிய பதியிலக்கணம் அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

இந்தப் பதியிலக்கணத்தில் முதற்சூத்திரம் நின்ற முறைமையெங்ஙனே யென்னில் பதியிலக்கணமாக வகுத்த "பலகலை" என்ற விருத்தந் தொடங்கி "ஏற்றவினை" என்னும் விருத்த முடிவாகிய செய்யுளாறும் சிவஞானபோதத்தினுஞ் சிவஞானசித்தியினும் முதற்சூத்திரத்தில் வருங் கருத்தாகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படியந்நூல்களில் முதற்சூத்திரத்திலுண்டான கருத்து இந்த விருத்தம் ஆறினும் நின்றதற்கு வழியேதென்னில்;—சிவஞானபோதத்தில் முதற்சூத்திரமாகிய "அவனவளதுவெனு மவைமூ வினைமையில் தோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதாம், அந்த மாதி யென்மனார் புலவர்" (1) என்னுஞ் சூத்திரத்துக்குக் கருத்துச் 'சங்கார காரணனை முதலாக வுடைத்திவ் வுலக' மென்பதனால் சிவனே கர்த்தா வென்னுங் கருவைப்பற்றி இந் நூலினும் அச் செய்யுட்கள் ஆறினுள்ளும் "பீடுபெற நிறுவியவை யொடுக்கும் மேனி" எ-ம், "அவையெங் கடவுள்தானே பந்தமுற அழித்திடுவன்" எ-ம், "ஏற்றவினை யரனருளின் திருவிளையாட் டாக இயம்புவர்கள்" எ-ம் சிவனே கர்த்தா என்ற வருகையாலும், சித்தியாரில் முதற்சூத்திரத்தின் விருத்தங்களில் "சிவனரு உருவுமல்லன்" (1.70) என்னும் விருத்தத்தின் கருவைப்பற்றி இந்நூலினும் "பலகலை" என்ற விருத்தத்தில் "பதி பரமே யதுதா னிலவுமரு வுருவின்றி" என்று வருகையாலும், "பொன்மை நீலாதிவன்னம்" (சித்தி. 1.68) என்னும் விருத்தத்தின் கருவைப்பற்றி இந்நூலினும் "நீடுபராசத்தி" என்னும் விருத்தம் வருகையாலும், "குறித்ததொன் றாகமாட்டாக் குறைவிலனாதலாலும்" (சித்தி. 1.45) என்னும் விருத்தத்தின் கருவைப்பற்றி இந்நூலினும் "இங்கிது என்றது கடந்த இயல்பினனும்" என்னும் விருத்தம் வருகையாலும், "ஒருவனே யொருத்தி" "சித்தி. 1.1 என்னும் விருத்தத்தின் கருவைப்பற்றி இந்நூலினும் "உலகமெலா மொருவனே யொருத்தி" என்னும் விருத்தம் வருகையாலும், "தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னுந் துடைத்தருள் தொழில்கள் மூன்றும், போற்றவே யுடையன் ஈசன்" (சித்தி. 1.33) எ-ம் "உரைத்தவித் தொழில்கள் மூன்றும் மூவருக் குலக மோத, வரைத்தொரு வனுக்கே யாக்கி வைத்ததி தென்னை" (ஷை 1.34) எ-ம் வரும் விருத்தங்களின் கருவைப்பற்றி இந்நூலினும் "பந்தமல ரயன்படைக்கும்" என்னும் விருத்தம் வருகையாலும், "சொன்னவித் தொழில்களென்ன காரணந் தோற்றவென்னின் முன்னவன் விளையாட்டென்று மொழிதலுமாம்" எ-ம், "அழிப்பிளைப் பாற்றல்" (ஷை 1.36, 37) எ-ம் வரும் விருத்தங்களின் கருவைப்பற்றி இந்நூலினும் "ஏற்றவினை யரனருளின் திருவிளையாட்டாக இயம்புவர்கள்" என்னும் விருத்தம் வருகையாலும், இந்தப் பதியிலக்கணமாக அருளிச்செய்த விருத்த

மாறும் அந்நூல்களிற் கருத்து ஒத்துவருகையால் முதற்சூத்திரமாக நின்றதென அறிக. இங்ஙனம் சித்தியாரில் முதற்சூத்திரத்தில் விருத்தங்களா யெடுத்துக்காட்டின செய்யுட்களை விருத்தங்கடோறும் முடியவொட்டிக் கண்டு கொள்க.

மேல் முதற்சூத்திரமாக வகுத்த பதியிலக்கணமாகிய செய்யுள் ஆறினுள்ளும் முற்கூறிய 'பலகலை'யென்ற விருத்தத்துக்குத் தொந்தனை வருமாறு:—முன்னே பாயிரத்திற் கூறிய "தெரிந்தகுரு முதல்வர் உயர் சிவஞானபோதஞ் செப்பினர் பின்பவர் புதல்வர் சிவஞானசித்தி விரித்தனர்" என்றும் "இறைவன் நூலுங் கலந்து" என்றும் வரப்பட்ட முன்னூல் வழிநூல்களினும் இப்பொழுது கூறப்பட்ட இந்தச் சார்புநூலாலும் அருளிச்செய்கிற அர்த்தமேதென்று வினவ மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

13. பலகலைஆ கமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப்
பதிபசுபா சந்தெரித்தல் பதிபரமே அதுதான்
நிலவும்அரு உருவின்றிக் குணங்குறிக ளின்றி
நின்மலமாய் ஏகமாய் நித்த மாகி
அலகிலுயிர்க் குணர்வாகி அசல மாகி
அகண்டிதமாய் ஆநந்த உருவா யன்றிச்
செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாய்த்
திகழ்வதுதற் சிவமென்பர் தெளிந்து ளோரே.

விதிப்படி முதனூல் விளம்புழிப் பொருவில்
பதித்திறந் தெரிந்து பாரித் துரைத்தது.

(உரை) பலகலை ஆகமவேதம் யாவையினுங் கருத்து - பலகலை ஞானங்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஆகமங்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் இவையிற்றின் விரிந்த நூல்களுக்கும் துணிவாவது - பதி பசு பாசந் தெரித்தல் - பதியையும் பசுவையும் பாசத்தையும் கூறுசெய்தல் இவையிற்றின் முதற்கூறப்பட்ட பதியின்தன்மை யெங்ஙனேயென்னில்; பதிபரமே - அந்தப் பதியாவது எல்லாவற்றிற்கும் மேலாயிருப்பதொன்று; அதுதான் - அந்தப் பரமேயென்று சொல்லப்பட்ட பதியானதன் இயல்பு எங்ஙனேயென்னில்; நிலவும் அருவுருவின்றி - விளங்கக் காணப்படுவதும் காணப்படாததுமல்லவாய்; நிலவுமென்றது பொருந்தவெனவுமாமென அறிக; குணங்குறிகளின்றி - ஒரு குணங்களும் அடையாளங்களுமில்லையாய்; நின்மலமாய் - மலரகிதமாய்; ஏகமாய் - ஒன்றாயிருப்பதாய்; நித்தமாகி - அழியாததாய்; அலகிலுயிர்க் குணர்வாகி - எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களுக்கும் அறிவாய்; அசலமாகி - சலிப்பற்றதாய்; அகண்டிதமாய் -

சேதனம் அசேதனம் [illegible]

ண்டிக்கப்படாததாய்; ஆனந்த உருவாய் - இன்ப சொரூபமாய்; அன்றிச் செலவரிதாய் - மாறுபட்டவர்களுக்குச் சென்று கூடுதற் கரிதாய்; செல்கதியாய் - வழிபட்டவர்களுக்குச் சென்று பொருந்துகைக்கு இடமாகிய முத்திநெறியாய்; சிறிதாகிப் பெரிதாய் - அணுவுக்கணுவாய் மகத்துக்கு மகத்தாய்; திகழ்வது தற்சிவமென்பர் - இப்படி விளங்காநின்றது உண்மையான சிவமென்று சொல்லுவார்கள்; தெளிந்துளோரே - சித்தாந்தத் தெளிவுவந்த பெரியோர்கள்.

(ந - ம்.) பலகலை எ - கு வேதாகமங்களைச் சொல்லாமல் அவையிற்றைத் தவிர வேறே சில நூல்களென்று சொல்லுவாருமுளர்; அப்படியாகிலும் இந்தச் செய்யுளில் பலகலையை முந்தக்கூறி ஆகமமும் வேதமும் பிற்படக் கூறுகையாலே அது பொருளல்லவென அறிக. அல்லது பின்னை யெங்ஙனேயென்னில் வேதாகமங்களும் அவையிற்றின்றும் விரியப்பட்ட நூல்களுமென்பதொழிந்த வேறாகச் சொல்லவொண்ணாதென அறிக. அதற்கு வழியேதென்னில் கலைஞானமென்பது சர்வநாலுக்கும் பொதுப்பெயராகையால் அப்படிச்சொன்னதென அறிக. அதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "வேதசாத்திரமிருதி புராணகலை ஞானம்" (9. 2) எ - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "பெருங்கடலுதவுங் கருங்கடு வாங்கிக் - கந்தரத் தமைத்த அந்தமில் கடவுள் - பாலரை யுணர்த்த மேலவர் போலக் - கேட்போ ரளவைக் கோட்படு பொருளால் - அருளிய கலைக ளலகில அதனால்" (2 1-5) எ - ம். திருவருட்பயனில் "நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங் கற்குஞ் சரக்கன்று காண்" (காப்பு) எ - ம், இந்நூலினும் "அருங்கலைகள் முதிர்ந்துளோரே" (21) எ - ம் வருமேதுக்களைக் கண்டுகொள்க. யாவையினும் எ - கு வேதத்தினும் ஆகமத்தினும் விரியப்பட்டது மற்றுள்ள நூல்களெல்லாமென்று பொருள்படுத்தினதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "வேதநூல்சைவநூலென்றிரண்டேநூல்கள்வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்" (8. 15) எ - து கண்டுகொள்க. பதிபரமே எ - கு எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட பொருளென்றதே தென்னில் அண்டாண்ட பகிரண்டங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட பொருளென்றதென அறிக. இதற்கு பி - ம் திருப்பல்லாண்டில் "அண்டங் கடந்த பொருளள வில்லதோ ரானந்த வெள்ளப்பொருள்" (2) எ - து கண்டுகொள்க. நிலவும் அருவுருவின்றி எ - கு காணப்பட்ட பொருளுமல்ல காணப்படாத பொருளுமல்ல என்றதேதென்னில் காணப்படும் பொருளென்றால் தோன்றி நின்று அழியப்படும் பொருளாம்; காணப்படாத பொருளென்றால் முயற்கோடுபோலவும் ஆகாயப்பூப்போலவும் இல்லாததொரு பொருளாமென்றதென அறிக. இவையிரண்டுக்கும் பி - ம் சித்தியாரில் "அறிவுறும் பொருளோவீசனறிவுறு தியல்வேறெவன் னில், அறிபொருள் அசித்தசத்தாமறியாத தின்றுமெங்குஞ், செறிசிவ மிரண்டு மின்றிச் சித்தொடு சத்தாய் நிற்கும்" (6. 1) எ - து கண்டுகொள்க. இதில் ஆகாயப்பூப்போலக் காணாதபொருளாம் எ - கு பி - ம் சித்தியாரில் "வானத்திணரார் பூந்தொடையு மாமைக்கெழுமயிர்க்கயிறும் போலும்" (6. 4) எ - து கண்டுகொள்க. அன்றிச் செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய் எ - கு வழிபடாதவர்கள் சென்றுகூடுதற்கரிதாயென்றும் வழிபட்டவர்கள் சென்று கூடுதற்கெளிதாயென்றும் பொருள்படுத்

தினதற்கு வழியேதென்னில் சிவாகமஞ் சொன்ன வொழுங்கிலே நின்று அநுட்டியாதவர்களுக்குக் கூடலரிதென்றும் அநுட்டித்தவர்களுக்குக் கூடலெளிதென்றுஞ் சொன்னதென அறிக. இவையிரண்டுக்கும் பி - ம் சித்தியாரில் "இறைவனுவான்" (2 17) என்ற செய்யுளில், [1]"மறையாக மங்களினு லறிவெல்லாந் தோற்றும், [2]வரைவின்வழி வருவோர்க்கும் வாரா தோர்க்கும், முறைமையினு லின்பத்துன்பங் கொடுத்தலால்" எ - து கண்டுகொள்க. சிறிதாகிப் பெரிதாய் எ - கு அணுவுக்கணுவாய் மகத்துக்கு மகத்தாமென்றதேதென்னில் சர்வான்மாக்களுக்கும் எடுக்கப் பட்ட அச்சுக்களுக்கெல்லாம் அதற்கதற்குத் தக்கதாகக் கூடிநின்று சேட்டிக்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி - ம் இருபாவிருபஃதில் "யாவர் யாவையும் யாங்கணுஞ் சென்று - புக்குழிப் புக்கு" (13. 8 - 9) எ - து கண்டுகொள்க. தற்சிவம் எ - கு உண்மையான சிவமென்றதேதென்னில் ஒரு விகற்பங்களுமின்றித் தற்சுபாவமாய் நின்ற சொரூபத்தைச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "சிறத்தவதோர் குணமில்லான் தன்னையொருவர்க்கும் நினைப்பரியானென்றுமிவான்" (9.6) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது பல கலை ஞானமாகச் சொல்லப்பட்ட வேதாகமபுராண சாத்திரங்களெல்லாம் பதிபசுபாசத்தின் உண்மையைச் சொல்லுமென்றும் இதிற்பதியானது நிட்களசொரூபியாய் நிற்குமென்னும் முறைமையும் அறிவித்தது.

இங்ஙனம் நிட்கள சுபாவமாயிருக்கப்பட்ட சிவன் பிரபஞ்ச சிருட்டியை நடத்துமுறைமை யெங்ஙனேயென்று வினவத் தனது சத்திகளிடமாகத் திருமேனிகொண்டு நடத்துவனென்னும் முறைமையை மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) கருத்து - துணிவு. நித்தம் - அழிவில்லது. சலிப்பு - அசைவு. அன்றி - மாறுபட்டு. தற்சிவம் - உண்மைச்சிவம், தொன்மையிலேயே பாசமில்லதாய்ப் பேரறிவாய்ப் புறப்பொருளை நோக்காது ஒன்றிலுந் தோய்வின்றித் தானே இயற்கைப் பேரொளியாய் நிற்கும் நிலை சிவம். புறப்பொருளை நோக்கிப் படைத்தல் முதலிய ஐந்தொழில்களைச் செய்யும் நிலை பதி. புறப்பொருள் - எண்ணில்லாத ஆருயிர்கள், வினை, மாயை. துன்ப நீக்கி இன்பம் ஆக்கிக் காக்குந்தன்மையால் காவலன். எல்லார் உள்ளத்தும் நீங்காப் பதிவுடையவனுவன். அதனால் அவன் பதி என அழைக்கப் படுகின்றனன். பதி - காப்பவன். ப - காத்தல். இ - வினைமுதற் பொருளிறு. சது - விகுதி.

அருவும் உருவுமாய் விளங்குவன மாயையும் மாயையின் காரியங்களுமாகும். இவை அறிவில் பொருள்கள். இப்பொருள்களே அறிவு ஆட்சி, அழுந்தலெனப்படும் சாத்துவிக இராசத தாமத குணங்களுடன் கூடிக் குறி பெற்றும் விளங்கும். பதிப்பொருள் இவை போல் அறிவில்லாத பொருளன்று. பேரறிவு வாய்ந்தது. காரியப்படும் பொருளுமன்று. மாயைவினைகளைக் காட்டப்படுத்தும் பொருள். மேலும் நுண்ணிய அறிவு வாய்ந்தது. ஆருயிர்கள் பரிய அறிவு வாய்ந்தவை. நுண்மை - சூக்குமம். பருமை - தூலம். அசலம் - அசைவற்றது.

குருடன் பிறன் துணையின்றித் தானே வழிநடக்கமுடியாமைபோன்று ஆருயிர்களும் பதியின் துணையின்றி நடவா. அவ்வுயிர்கள் இயங்குதலும் அறிவுறுதலும் ஆகியவற்றைப் பதியின் துணையால் புரியும். (௩௨)

(பாடம்) 1. மறைகள் ஆ. 2. மரபின்வழி.

14 நீடுபரா சத்திநிகழ் இச்சா ஞானம்
நிறைகிரியை தரஅதனை நிமலன் மேவி
நாடரிய கருணைதிரு உருவ மாகி
நவின்றபல கலைநாத விந்து வாதி
கூடுமொளி வளர்குடிலை மாயை மேவிக்
கொடுவினைகொள் தனுகரண புவன போகம்
பீடுபெற நிறுவிஅவை ஒடுக்கு மேனி
பிறங்கியநிட் களசகளப் பெற்றி யாமே.

முன்னருட் சத்தி மூவித மான
தன்மையில் நிட்கள சகள முரைத்தது.

(உரை) நீடு பராசத்தி - அந்த நிட்கள சுபாவமாயுள்ள சிவத்துடனே நிலைபெற்றுள்ள மேலான சத்தியானது அந்தச் சிவனுக்குத் திருமேனியாக; நிகழிச்சா ஞான நிறை கிரியைதர - விரிந்து தோன்றப்பட்ட இச்சாசத்தியென்றும் ஞானசத்தியென்றும் நிறைந்த கிரியாசத்தியென்றும் ஒன்றிலேயொன்றாக வுண்டாக்க; அதனை நிமலன் மேவி - அந்தச் சத்திகளை நிமலனாகிய சிவன் பொருந்தி; நாடரிய கருணைதிரு உருவமாகி - குறித்தற் கரிய காருண்ணியத்தினாலே யட்டி இச்சா ஞானக் கிரியா சொரூபனுமாய்; ஒளிவளர் குடிலை கூடுமாத விந்துவாதி பலகலை நவின்று-பிரகாசம வளராநின்ற குடிலையாகிய சுத்தமாயையைப் பொருந்தி நாத விந்து முதலான தத்துவங்களையுந் தோற்றுவித்துப் பலகலையாகிய வேதாகமங்களையும் அருளிச்செய்து; மாயைமேவிக் கொடுவினைகொள் தனுகரணபுவனபோகம் பீடுபெற நிறுவி - அசுத்தமாயா காரணத்தையும் பொருந்திக் கொடிய வினைக்குக் கொள்கலமாக இருக்கிற சகலராயுள்ள ஆன்மாக்களுக்குத் தனுகரணபுவன போகங்களையும் பெருமைபெற நிறுத்தி; அவை யொடுக்கும் - இவ்வனஞ் சொல்லப்பட்டவற்றையெல்லாந் தோற்றின முறைமையிலே யொடுக்குவிக்கும்; மேனி - திருமேனியானது; பிறங்கிய நிட்கள சகளப் பெற்றியாமே - விளங்கப்பட்ட நிட்கள மென்றுஞ் சகளமென்றுஞ் சொல்லு முறைமையினை யுடைத்து.

(ந - ம.) நீடு பராசத்தி என - அந்தச் சிவத்துடனே நிலைபெற்றுள்ள சத்தியென்று பொருள்படுத்தினதற்கு வழியேதென்னில் அந்தப் பராசத்தியானது அந்தப் பரமசிவனைப்போலே தனக்கொரு போக்கு வரவின்றியே எப்பொழுதும் ஒரு தன்மையாய் நிற்கையாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "எத்திற நின்றா னீசன் அத்திற மவளு நிற்பள்" (2.75) என்றுங்கொள்க. ஒளிவளர்

குடிலை என்றதைப் பிரகாசத்தினையுடைய மாமாயையென்றதேதென்னில் சிவன்கொள்ளப்பட்ட திருமேனியெல்லாம் அதனிடமாகக் கொள்ளுகையாலென அறிக. நிட்கள சகளப் பெற்றியாமே என்றதை இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட திருமேனி நிட்களமுமாஞ் சகளமுமா மென்றதேதென்னில் தோற்றுகிற திருமேனி சகளமா மென்றும் ஒடுக்குகிற திருமேனி நிட்களமாமென்றுஞ் சொன்னதென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது சிவன் பிரபஞ்ச சிருட்டியாகச் சகளீகரிக்கு மிடத்துத் தனது சத்தியே வடிவாகத் திருமேனி கொண்டு சுத்தமாயையைப் பொருந்தி யதிலுண்டான நாதவிந்து முதலான தத்துவங்களையுந் தோற்றுவித்துப் பல கலைஞானமாகிய வேதாகமங்களையும் அருளிச் செய்து அசுத்தமாயையிலுண்டான தனுகரணபுவன போகங்களையும் நடத்தி மீளவுமொடுக்குவனென்றும் இங்ஙனம் நடத்துகிற திருமேனி சகளமென்றும் ஒடுக்குகிற திருமேனி நிட்கள மென்றும் வருமுறைமையும் அறிவித்தது.

அப்படி உம்முடைய சிவன் சகளீகரிக்குமிடத்து அவனைப் பிரமா சிருட்டிக்கிற தொழியத் தானே சகளீகரிப்பானென்னலாமோ என்ற பாஞ்சராத்திரியை நோக்கி யருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம.) பராசத்தி - மேலான அருளாற்றல். இவ்வாற்றலின் பல கோடிக்கூறுகளில் ஒரு கூறு உலகத் தோற்றத்தின் பொருட்டு ஆதிஆற்றலெனத் தோன்றும். அதுபோல இவ்வாதியாற்றலின் பல கோடிக் கூறுகளில் ஒரு கூறு அன்பெனப்படும இச்சையாற்றலெனத் தோன்றும்; அதுபோல் அவ்விச்சையினின்றும் அறிவாற்றலெனப் படும் ஞானந் தோன்றும். அந்த ஞானத்தினின்றும் ஆள்வினை எனப் படும் கிரியை தோன்றும்.

நிட்களம்-வடிவமில்லது, அருவம். சகளம் - வடிவமுள்ளது; உருவம்.

உலகத்தையொடுக்குங் காலத்து ஆதியாற்றல் அருவநிலையினை எய்தும். உலகத்தைத் தோற்றுவிக்குங்காலத்து உருவநிலையினை எய்தும். இவ்வுண்மை "கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை" எனத் தொடங்கும் புறநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாட்டில் "பெண்ணுரு வொருதிறனாகின்று, அவ்வுருத் தன்னுள் அடக்கிக் கரக்கினுங் கரக்கும்" என்னும் மெய்ம்மையான் இவ்வுண்மையுணரலாம். திருவுருவக்குறிப்பு "நீல மேனி வாலிழை பாகத், தொருவன் இருதாள் இணைக்கீழ், மூவகையுலகும் முகிழ்த்தன. முறையே" என்னும் ஐங்குறு நூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்தான் உணரலாம். சிவஞான சித்தியாரில், 'படைப்பாதித் தொழிலும்' எனத் தொடங்கும் திருவிருத்தத்தானும் திருவுருக்கொள்ளும் செய்கையுணரலாம்.

சிவன் அறிவாற்றலைப் பொருந்துங்கால் அருவத்திருமேனி யுண்டாம். அந்நிலையில் சிவன் என்றும், சுத்தர் என்றும், இலயசிவன் என்றும் நிட்களசிவன் என்றும், பெயர் பெறுவன். இலயத்தானம்-சிவதத்துவம். இலயம்-ஒடுக்கம். வியாபரித்தல்-தொழிற்படுதல்.

சிவன் அறிவாற்றலையும் ஆள்வினையாற்றலையும் சமமாகப்பொருந்துங்கால் அருவுருவத் திருமேனியுண்டாம். அருவுருவம் - நிட்கள சகளம். அப்பொழுது சிவன், சதாசிவர், உத்தியுத்தர், போகசிவர்,

நிட்களசகளசிவன் எனப்பெறுவன். ஆருயிர்க்கு உலப்பிலின்பமூட்டு மிடம் போகத்தானம். இது சதாசிவ தத்துவம்.

அறிவாற்றல் குறைந்தும் ஆள்வினை ஆற்றல் கூடியும் இருக்கும் நிலை உருவத் திருமேனியாகும். அப்பொழுது ஆண்டான் எனப்படும் மகேசுரர் எனப்படுவர். பிரவிருத்தர், அதிகாரசிவன், சகளசிவன் என்றும் பெயர் பெறுவர். ஆட்சி எனப்படும் அதிகார நிலைக்களம் ஆண்டான் மெய்யெனப்படும் ஈசுரதத்துவம்.

சிவன், சதாசிவன், மகேசுரன் ஆகிய மூன்றற்கும் தம்முள் வேறுபாடு இல்லை. ஆற்றல்களின் தொழில் வேறுபாட்டால் இவ் வேறுபாடுகள் உண்டென்ற எற்றுரையாகக் கூறப்படும். எற்றுரை. முகமன்; உவப்புரை; உபசாரம்.

அருவுருவத்திருமேனியாகிய அன்னை அத்தன் எனப்படும் சதாசிவத் திருமேனிக்கு ஐந்துதிருமுகங்கள் கூறப்படும். அவை முறையே "நடுவுகிழக்குத் தெற்குத்தரமேற்கு" எனக் காணப்படும். இவை முறையே "ஈசானம், தற்புருடம் அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம்" எனப்படும். இவற்றுள் "தற்புருடமுதலாகச் சொல்லப்படும் நான்கு திருமுகம் வாயிலாக நான்கு மறைகளும் தோன்றின என்ப. ஈசானமுகத்தினின்றும் இருபத்தெட்டு ஆகமங்களும் தோன்றின என்ப. இவற்றினின்றும் விரிந்தன ஏனை நூல்கள். இவை சொல்லுலகு. அம்மையின் அறிவாற்றல் (ஞானசத்தி) பொருந்துவதால் நுண்ஒலி எனப்படும் நாதமும், ஆள்வினையாற்றல் (கிரியாசத்தி) பொருந்துதலால் பரிய ஒலி எனப்படும் விந்துவும், அறிவும் ஆள்வினையும் சமமாகப் பொருந்துதலால் அத்தன் (சதாசிவம்) மெய்யும். ஆள்வினை ஏறி அறிவு குறைந்து பொருந்துதலால் ஆண்டான் (ஈசுரதத்துவம்) மெய்யும், அறிவு கூடி ஆள்வினை குறைந்து பொருந்துதலால் ஆசான் (சுத்தவித்தை) மெய்யும் தோன்றும். இவை பொருளுலகு. அருவம். அருவுருவம், உருவம் என்னும் மூன்று திருமேனிகளும் நீங்கு நிலைத்தாம் பொது (தடத்தம்) வியவு எனப்படும். தடத்தம் - செயற்கை: உள்வரிக்கோலம் அவ்விடத்திருப்பது. உண்மை நிலையைத் தடுக்கும் தன்மையால் தடத்தம் எனப்பட்டது. உண்மை-மாறுநிலை; சொரூபம். தடத்தம்-நீங்குநிலை; மாறுநிலை.

தன்னிடத்துத் தொன்மையே வேறல்லா ஒற்றுமையாய் விளங்கும் அறிவருளாற்றலாம் பராசத்தி, அன்பு, அறிவு, ஆள்வினைகளாகத் தோன்றிட, அவைகளை இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்கிய முழுமுதல்வனும் சிவபெருமான் பொருந்தித் திருவருளே திருமேனியாகக் கொண்டு, ஒலி (நாதம்) ஒளி (விந்து) முதலிய மெய்கள் தோற்றுகின்ற தூமாயையினைப் பொருந்துவன், ஈண்டுப் பொருந்துவதென்பது அம் மாயை தொழிற்படத் திருவருளால் கண்ணுதல். கண்ணுதல்-சந்தித்தல். பொருந்துதலால் மறைமுறைகள் எனப்படும் வேதாகமங்கள் தோன்றும். கேடிலர் எனப்படும் அனந்ததேவரை நிலைக்களமாகக்கொண்டு தூவாமாயையில் தோன்றும் உடல், உறுப்பு, உலகம், உண்பு (போகம்) களைப் படைத்தருள்வன். சீகண்டரை நிலைக்களமாகக் கொண்டு பகுதி மாயையிற் படும் உடல், உறுப்பு, உலகம் உண்புகளைப் படைத்தருள்வன். உடல்-தனு. உறுப்பு-கரணம். உலகம்-புவனம். உண்பு-போகம். அதிட்டானம்-நிலைக்களம்.

போந்து பொருளுணர்வாம் ஆற்றல் எழுந்தென்ப, ஆற்றமட்டும் சொல்லாம். வெற்றுரை உரையாம் வேண்டும் பொருளுணர்த்தும், மற்றுரைசெறிவாம் மற்று இவ்வுண்மை 'உரை பொலியெலா மானாய் நீயே''—ச. உ. அ. க. என்னும் திருமாமறையால் உணரலாம்.

(௧௪)

15\. ஈங்கிதென் றதுகடந்த இயல்பி னானும்
ஈறுமுதல் நடுவொன்று மிலாமை யானும்
ஓங்கிவளர் ஞானமயன் ஆத லானும்
உண்மைபிறர்க் கறிவரிய ஒருமை யானும்
தாங்கரிய வெறுப்பினொடு விருப்பு மெல்லாம்
சார்வரிய தனிமுதல்வன் ஆத லானும்
நீங்கலரும் உயிர்க்குயிராய் நிற்றலானும்
நிறுத்திடுவன் நினைந்தஉரு நிமலன் தானே.

துடைப்பவன் உருவாய்த் தோன்றுவ தன்றிப்
படைக்க வரிதாம் பரிசினை யுரைத்தது.

(உரை) ஈங்கிது என்றது கடந்த இயல்பினானும் - இவ்விடத்திது என்று ஆன்மபோகத்தாற் குறிக்கப்பட்டதற்கு அப்பாற்பட்டிருக்கிற முறைமையினை யுடையவனாகையாலும்; முதல் நடு ஈறு ஒன்றுமிலாமையானும்—தோன்றினேன் அழியப் பட்ட முதலும் நடுவு முடிவுமில்லாதவனாகையாலும்; ஓங்கிவளர் ஞானமயனாதலானும் - மிக்கு வளராநின்ற அறிவே வடிவாக வுடையவனாகையாலும்; உண்மை பிறர்க்கு அறிவரிய வொருமையானும் - தன்னுண்மையைப் பிறரால் அறிதற்கரிய நிலைமையினை யுடையவனாகையாலும்; தாங்கரிய வெறுப்பினொடு விருப்பு மெல்லாஞ் சார்வரிய தனிமுதல்வனாதலானும் - ஆன்மாக்களைப் போலப் பொறுத்தற்கரிய பிரியாப்பிரியங்களெல்லாம் பொருந்துதற்கரிய வொப்பில்லாத முதல்வனாதலானும்; நீங்கலரும் உயிர்க்குயிராய் நிற்றலானும் - தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து தனித்தொரு முதலாய் நில்லாத சர்வான்மாக்களுக்கும் பிராணனும் நிற்றலாலும்; நிறுத்திடுவன் நினைந்தவுரு நிமலன் தானே - இப்படிச் சொல்லிவந்த முறைமைகளை யுடையவனாதலாலே அவனுக்கு ஒருவர் ஒருவடிவு கொடுக்கவேண்டுவதில்லை, தனக்குத்தானே பொருந்தின வடிவை எடுத்துக்கொள்ளுவன்.

(வி - பி.) இந்தச் செய்யுளுக்கிட்ட தொடக்கத்திலே. சிவனையும் பிரமா சிருட்டிப்பானென்று பாஞ்சராத்திரி சொன்னதென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "உந்தியில் அயனை யீன்றும் வனைக்கொள் ஒருவன் டாக்கி, அந்தலத் தலைபிடிக்க அரனையு மாக்கு விட்டு

தந்திடுஞ் சுதந்திரருக்குந் திதிகர்த்தா தானே யாகி, வந்திடுந் தோற்ற மீறு நிலைமையும் பண்ணு மாவன்" (பரபக்கம் 265) எ-து கண்டு கொள்க. அவனப்படிச் சொன்னதனை மறுத்ததற்கு சி-ம் சித்தியாரில் "அயன்றனைப் படைத்தானென்றும் அரியயன் பிரஞ்சேதிப்பப், பயந்திடான் றனமால் தானும் படைத்திடான் சிரத்தைக் கிள்ளுஞ் சயந்தரு மரனைத் தந்தா னயனென்கை தப்பே யன்றோ, தியங்கி ரீறுணரா யெல்லாஞ் சிவன்செய லென்று தேர்ந்தே" (ஷை 275) எ-து கண்டுகொள்க. இனி சங்கிதை என்றது கடந்த இயல்பினன் எ-கு ஆன்மபோதத்தாற் சுட்டி யறிதற்கரியவனென்று பொருள் கூறியதற்கு சி-ம் சித்தியாரில் "குறித்ததொன் றாகமாட்டாக் குறைவில னுதலானும்" (1. 45) எ-ம், "தன்னறிவதனாற் காணுந் தகைமைய னல்லனீசன்" (6 8) எ-ம் கண்டு கொள்க. ஈறுமுதல் நடுவொன்று மிலாமையான் எ-கு தோன்றி நின்று அழிதலில்லாதவனென்றதே தென்னில் ஆன்மாக்களைப்போல யோனிசம்பந்தம் உள்ளவனல்ல என்றதென அறிக. ஓங்கிவளர் ஞானமயன் எ-கு மிக்கு வளராநின்ற அறிவனென்றதே தென்னில் அண்டாண்டபகிரண்டங்களுக் கெல்லாம் அப்பாலு மிப்பாலு முண்டாகிய இயல்புகளையெல்லாம் அறியப்பட்ட பேரறிவனுடையானென அறிக. உண்மை பிறர்க்கறி வரிய வொருமையான் எ-கு தன்னுண்மை பிறருக்கறிய அரியவனென்றதே தென்னில் பிரமவிட்டுணுக்கள் முதலாயுள்ளவர்களுக்குந் தன்னை யறிதற் கரியவனென்றதென அறிக. இதற்கு சி-ம் கோவைத் திருவாசகத்தில் "கடனும் வணங்குந் தொல்லோனெல்லை நான்முகன் மாலறியாக், கடனு முருவத்தரன்" (77) எ-து கண்டு கொள்க. நிறுத்திடுவன் நினைந்த உருவிமலன் தானே எ-கு தனக்குப் பொருந்தின வடிவு தானே யெடுத்துக்கொள்ளுவனென்றதே தென்னில் பத்தியினால் வழிபடுவோர்க்கு அதற்கதற்குத்தக்க திருமேனிகொண்டு இரட்சிக்கையாமென அறிக. இதற்கு சி-ம் பூசாகரணத்தில் "எவ்வுலகத்து மூர்த்திபேதங்கொண் டவனியந்தும், அவ்வுலகத்து மேனி யதுகொண்டங் கரமீசன்" (13) எ-து கண்டுகொள்க. அதுவன்றியும் மந்திரங்கள் இரத்தமாகவும் பதங்கள் தசையும் நரம்புமாகவும் வன்னங்கள் துவக்காகவும் புவனங்கள் உரோமமாகவும் தத்துவங்கள் அத்திமச்சை சுக்கில முதலான தாதுக்களாகவும் கலைகள் ஐந்தாகிய சாந்தியாதீதகலை முதல் திருமுடியாகவுந் திருமேனியாகக் கொண்ட அத்துவாமூர்த்தி யென்னவு மாமென அறிக. இதற்கு சி-ம் சித்தியாரில் "அத்துவா மூர்த்தி யாக அறைந்தது மென்னை யென்னில்...சேட்டிதனுடைகளாலும், வைத்ததா மத்துவாவும் வடிவென மறைகளெல்லாம்" (1. 56) எ-து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது நின்மல சொரூபனாகிய சிவன் வாக்கு மனாதீதனையாலுந் தோன்றி நின் றழியாதவனையாலும் ஞான சொரூபனையாலுந் தனக்குப் பொருந்தின திருமேனி தானே யெடுத்துக் கொள்ளுவனென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனங் கூறிவந்த செய்யுட்களில் 'பலகலை'யென்ற விருத்த முதலாகிய செய்யுள் மூன்றினுள்ளும் ஒரு கர்த்தாவை யுண்டென்று காட்டி அவன் நிட்கள சொரூபியா யிருப்பனென்றும், அவன் பிரபஞ்சத்தை நடத்துவது பொருட்டாகத் தனது சத்தியிடமாகச் சகளீகரித்து நடத்துவனென்றும், அப்படியவன் சகளீகரிக்குமிடத்துத் தனக்குப்

பொருந்தின திருமேனி தானேயெடுத்துக் கொள்ளுவனென்றுஞ் சொல்லுகிறதென்ன, அப்படி யொரு கர்த்தா இல்லையென்றும் இந்தப்பிரபஞ்சமும் ஒரு காலத்திலும் அழியாமல் நித்தமாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லுகிற உலோகாயதனை நோக்கி இந்தப் பிரபஞ்சம் அநித்தியமென்றும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவித்து நடத்திவொடுக்குதற்கொரு கர்த்தாவுண்டென்றும் மேல் மறுத்தருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி-ம்.) முதல்வன் உயிரறிவாகிய சுட்டுணர்வினால் அறியப்படுவானல்லன். சுட்டியறியப்படும் பொருளனைத்தும் அறிவில்லாத மாயா காரியப் பொருள்கள். முதல், நடு, ஈறு என்னும் நிலைகளும் மாயா காரியப்பொருள்களுக்கே யுள்ளன. முதல்வன் இவ்வனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவன் பேரறிவுடையன். உயிர்கள் முதல்வன் அறிவித்தாலன்றி அறியமாட்டாத சிற்றறிவுடையன. இறைவன் வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாதவன். உயிர்கள் அவை உடையன. முதல்வன் உயிர்க்குயிராய் நிற்கும் பேருயிர் ஆருயிர்-பரமான்மா. முதல்வனுக்கு மந்திர முதலியனவாகச் சொல்லப்படும் வழிபாடும் உருவமாம் உண்மை வருமாறு:

> மந்திரமே செங்குருதி சொல்தசைநாண் தேவெழுத்தாம்
> உந்துமயி ரேயுலகம் மெய்யென்பு —சிந்துமச்சை
> தாதாம்வெண் ணீர்முதல்கள் சாற்றமைதி யப்பால்தோட்
> டோதுகலை யேமுடியாம் ஓர்.

முதல்வன் சுட்டியறியப்படான் என்னுமுண்மை வருமாறு: "மைப் படிந்த கண்ணாளும்"—சு கவ.௪௦. எனத் தொடங்கும் திருமாமறையான் உணர்க. ஆன்ம போதம் - உயிரின் சுட்டறிவு. (௪௦)

16\. உலகமெலாம் ஒருவனோ டொருத்தி ஒன்றென் (று)
உளதாகி நின்றளவில் ஒடுங்கும் பின்னும்
மலமதனால் உளதாகும் உருவ மாறி
வருவதுபோ வதுசெல்வ தாத லானும்
அலகில்அசே தனமாயை ஆத லானும்
அணுக்களுக்கு அடையும்அறி விலாமை யானும்
நிலவுதொழில் மருவிஉரு நிற்ற லானும்
நின்றவையும் அளித்திடுவன் நிமலன் தானே.

ஒருவ னொருத்தி யொன்றென் றுணர்வரும்
உருவம் அவனால் வந்த தென்றது.

(உரை) உலகமெலாம் ஒருவனோ டொருத்தி யொன்றென் றுளதாகி நின்றளவி லொடுங்கும் - நித்தியமென்ற பிரபஞ்சமனைத்தும் அவனென்றும் அவளென்றும் அதுவென்றும் தோன்றி நின்று எல்லையிலே யழிபாடுற்றமையாலே - இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிக்கவுந் திதிக்கவுஞ் - சங்கரிக்கவுமொரு

கர்த்தா வேண்டு மென்றறிவாயாக; அப்படி யும்முடைய கர்த்தா வாலே சங்காரப்பட் டொடுங்கின பிரபஞ்சம் மீளவுந் தோன்றுவா னேனென்னில்; பின்னும் மலமதனு ளுளதாதும் - ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலபாகம் வருகைப் பொருட்டாக மீளவுந் தோன்றுவிக்கும்; அஃதாவது இந்தப் பிரபஞ்சமென்றது ஆன்மாக்களும் பாசங்களுங்கூடியே பிரபஞ்சமாகையால், அவை யிற்றுள் ஆன்மாக்கள் அநாதியே மலசகசராகையாலே யந்த மலபாகம் வந்தே முத்தியைப் பெறவேண்டுகையால் அந்த மலபாகம் வருமிடத்து மாயாசரீரங்களை யெடுத்துக் கன்மங்களைப் புசித்தே மலபாகம் வரவேண்டுகையால், அந்த முத்தியைப் பெறுமளவுஞ் சங்காரகாலம் மாயாகாரணத்திலே யொடுங்கியுஞ் சிருட்டிகாலம் அந்தக் காரணமாயையினின்றுந் தோன்றப்பட்ட காரிய மாயைகளாகிய கலாதி தத்துவங்களோடும் ஒக்கத் தோன்றிச் சீவித்து வருகையாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக; அப்படி யான்மாவென்பதும் ஒன்றுண்டாய் அதனை மறைக்கப்பட்ட ஆணவ மலமென்பதும் ஒன்றுண்டாம் அந்த மலபாகம் வருகைப் பொருட்டாக ஒடுங்கின பிரபஞ்சம் மீளவுந் தோன்றுமேயாகில், அதுதானே யொடுங்கியுந் தோன்றியும் வாராதோ அதற்குக் கர்த்தா என்றொருவன் வேண்டுமென்றதேதென்னில்; உருவமாறி வருவதுபோவது செல்வதாதலானும் - ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக்கீடாக அச்சுமாறித் தேகத்தை வந்தெடுத்தும் பிராரத்தந் தொலைந்தவாறே அந்தத் தேகத்தை விட்டுப்போயும் புண்ணிய பாவங்களுக்கீடாகச் சுவர்க்க நரகங்களிலே சென்றநுபவிக்கையினாலும்; அன்றியும்; அலைவிலசேதன மாயையாதலானும் - இந்த மாயாரூபங்கள் சடமானபடியாலே இவையிற்றுக் கியக்கமு மறிவு மில்லாதபடியாலும்; அன்றியும்; அணுக்கள் உருவுடையும் அறிவிலாமையானும் - ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக்கீடாக ஒவ்வொரு சரீரங்களையெடுக்குமிடத்து அந்தச் சரீரங்களிலே சென்று பொருந்துகைக்குத் தங்களுக்கென்ன வோரறிவில்லாதபடியாலும்; அன்றியும்; நிலவுதொழில் மருவி உருவிற்றலானும் - ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக்கீடாக அப்படி யெடுக்கப்பட்ட சரீரங்களோடுங் கூடிநின்று பொருந்தப்பட்ட தொழில்களிலே நாதாமொரு தொழில்களைச் செய்துநிற்கையாலும், இவையெல்லாந் தாமாகக் காரியப்படமாட்டாததுகொண்டே; நின்றவையும் அளித்திடுவன் நிமலன் தானே - தனக்கொரு நோக்குவரவின்றியே நின்று எல்லாவற்றையுஞ் செய்வித்து இரட்சித்தருளுவன் நின்மலனாகிய சிவன் தானே.

(ந - பி.) இந்தச் செய்யுளுக்கிட்ட சொற்றனையிலே, உலகாயதன் கர்த்தா இல்லையென்று மென்றும் இந்தப் பிரபஞ்சம் ஒரு காலத்திலும அழியாமல் நித்தியமாய் நிற்குமென்று மென்றுஞ் சொன்னதனை மறுத்த

உலகமேயா மொருவனொ டொருத்தியொன் றென்றுரைக்கின்றவை யொடுங்கும் எ-நு பொருள் கூறிய விடத்து இந்தப் பிரபஞ்சம் அவன் அவள் அதுவாய் நின்று காரியப்படுமிடத்துத் தோன்றி நின்றழிகையாலே இவையிற்றைக் காரியப்படுத்திச் சிருட்டித்துந் திதித்துஞ் சங்கரித்தும் வருதற்கொரு கர்த்தாவேணுமென்றவனை மறுத்தற்கு சி-ம் சித்தியாரில் உலகாயதன் மறுப்பாகிய செய்யுளில் "பூதமானவை நித்தமென்று புகன்றதென்னை......மாருதச் செய்கையே" (பரபக்கம். 37) எ-ம், "பூதமானவை காரியங்கள்...குலால னவ்வரு செய்கையென்று குறிப்பரே" (ஷ. 56) எ-ம் வருமது கண்டுகொள்க. அன்றியும், சுபக்கத்திலும் உலகாயதன் கருத்தை மறுத்த விருத்தத்தில் "ஒருவனோ டொருத்தி யொன்றென் றுரைத்திடும் உலகமெல்லாம் வருமுறை வந்து நின்று போவது மாதலாலே, தருபவ னொருவன் வேண்டுந் தான்முத லீறுமாகி, மருவிடு மநாதி முத்த சித்துரு மன்னி நின்றே" (1.1) எ-து கர்த்தா பிரபஞ்சத்தை நடத்துவனென்பதற்குக் கண்டுகொள்க. இனி பிரபஞ்சந் தோன்றியும் அழிந்தும் வருமென்றவனை மறுத்தற்கு சி-ம் சித்தியாரில் "உதிப்பது மிறுவும் வுண்டென் றுரைப்பதிங் கென்னை முன்னோர், மதித்துல காதியாக மன்னிய தென்பரென்னில், இதற்கு யான் அநுமானத்தி லெடேனிப் பூதாதியெல்லாம், விதிப்படி தோன்றி மாயக் காணலான் மேதினிக்கே" (1-2) எ-து கண்டுகொள்க. இனி இந்தப் பிரபஞ்சமாவது ஆன்மாக்களும் பாசங்களுங் கூடியே பிரபஞ்சமென்று பேர் பெற்று நிற்றதென்று விதப்பாகப் பொருள் கூறியதற்கு சி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "கருப்பவி பாசமசேதனங் கட்டுண்பர் சேதனரென் றிருமையில் வைய மடங்குமென் றெண்ணுக" (9) எ-து கண்டுகொள்க. இனியப்படி யொடுங்கின பிரபஞ்சம் மீளத்தோன்றுவானேனென் றுலகாயதன் வினவுதற்குத் தரமாகப் பின்னும் மலமதனுளதாகும் எ-து ஆன்மாக்கள் அநாதியே மலசகசராகையாலே யந்த மலபாகம் வருகைப் பொருட்டாகப் பிரபஞ்சம் மீளவுந்தோன்றுமென்றும் விதப்பாகப் பொருள் கூறியதற்கு சி-ம் சிவஞானபோதத்தில் "அவனவ ளதுவெனு மவைமூவினைமையிற், றோற்றிய திதியே யொடுங்கி மலத்துளதாம்" (சூ. 1) எ-ம், "இலயித்த தன்னி லயித்தகா மலத்தால்" (சூ.1. வெ. 2) எ-ம் வருமது கண்டுகொள்க. அன்றியும், ஆணவமலபாகம் வாராத ஆன்மாக்கள் மாயாரூபங்களோடுஞ் சங்காரங் காரணமாயையிலே யொக்கவொடுங்கியும், தோன்றுங்காலம் அந்த மலபாகம் வருகைப் பொருட்டாக மீளவும் அந்தக் காரணமாயையினின்றுங் காரியமாயைகளோடே யொக்கத் தோன்றுவார்களென்றும் விதப்பாகப் பொருள்படுத்தினதற்கு சி-ம் சித்தியாரில் "உயிரவை யொடுங்கிப்பின்னு முற்பவிக்கு மாயை வென்னிற், செயிருறு மலத்தினாலுஞ் சிதைந்திடா தெவ்வின் சித்தத், தயர்வொழி காரியங்க ளழியுங்கா ரணங்கிடக்கும், பயில்தரு காரியம்பின் பண்டுபோற் பண்ணு மீசன்" (1. 32) எ-து கண்டுகொள்க. இந்நூலினும் "மற்றத்தோற்றமலபாகம் வர" என்பதும் இப்பொருள் பற்றியென அறிக. இங்ஙனம் ஆன்மாவுக்குத் தோற்றஞ் சொல்லவே யுடம்போடுங்கூடித் தோன்றுகையால் பிரபஞ்சத்தோற்றஞ் சொல்லுதை கருத்தென அறிக. இனியந்த ஆணவமலபாகம் வருமிடத்து மாயா ரூபங்களை யெடுத்தே மலபாகம் வரவேணுமென்பதற்கு சி-ம் சித்தியாரில் "எழுமுடல் கரணமாதியிவைமல மலத்தாற், கழுவுவனென்று சொன்ன காரண மென்னை யென்னிற், செழுநவை யறுவை சாணி யுவர்செறி வித்தழுக்கை, முழுவதுங் கழிப்பன்மாயை கொடுமல

மொழிப்பன் முன்னே" (2.52) எ-து கண்டுகொள்க. இவ்வப்படிப் பிரபஞ்சந் தோன்றுமிடத்துத் தானே தோன்றுமோ கர்த்தாவும் வேறுண்டோ என்று உலகாயதன் வினவியதற்கு உத்தரமாக உருவமாதியென்ற பதந்தொடங்கி மற்றுமுள்ள பதங்களுக்கெல்லாம் பொருள் கூறுமிடத்து மாயாகன்மங்கள் சடமானபடியாலும் ஆன்மாக்கள் தங்களுக்கென வேறறிவில்லாதபடியாலும் அவையிற்றைக் கூட்டிக் காரியப்படுத்துவது சிவனேயென்றும், நின்றவையுமளித்திடுவன் விமலன் தானே எ-கு சர்வமுஞ் சிவனேசெய்வித்து இரட்சித்தருளுவனென்றும் பொருள் கூறியதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "உலகுடல் கரணங் கால முறுபல நியதி செய்தி, பலவிவை கொண்டு கன்மம் பண்ணுவ ரென்ப தாலும், நிலவிடா விவைதாஞ் சென்று நினைந்துயிர் நிறுத்தக்கொள்ளா, தலகிலா வறிவ னாணை யணைத்திடு மருளினாலே" (2.22) எ-து கண்டுகொள்க.

ஆக இங்ஙனங் கூறிவந்த பதங்களில் உருவமாதிவருவதுபோவது செல்வது எ-கு பொருள் கூறுமிடத்து வருவது சிருட்டியென்றும் போவது சங்கார மென்றுஞ் செல்வது திதியென்றும் பொருளுரைப்பாருமுளர். அது பொருளல்லவென அறிக. அதுவேனென்னில், இச்செய்யுளின் முதற்பதத்தில் உளதாகி நின்றளவிலொடுக்கும் எ-கு தோன்றி நின்றழியுமென்று சிருட்டியுந் திதியுஞ் சங்காரமுமாகப் பொருள்கூறி இதற்குமப்படிப் பொருளுரைக்கில் ஒரு செய்யுளிலே இரட்டித்த பொருள்கூறுகை வழக்கல்லாத படியால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. ஆகையால் செல்வதென்றது ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக்கீடாகச் சுவர்க்கநரகங்களிலே செல்வார்களென்பதே பொருளென அறிக. அன்றியும், அணுக்களுருவுடையும் அறிவிலாமையானும் எ-கு பூத அணுக்கள் நாலும் ஆன்ம அணுவொன்றும் ஆக ஐந்தணுவுந் தம்மிற்கூடி யுருப்படுமென்று பொருளுரைப்பாருமுளர். அப்படியானாலும் அணுக்கள் உருவுடையுமென்ற சொல்லுக்கு அந்த அணுக்களென்றது வேறே போருடம்பிலே சென்று பொருந்துமென்று பொருளாமொழிய அவைதாமிற்கூடி யுடம்பாமென்று பொருளாகாதபடியால், ஆன்மாக்களாகிய அணுக்கள் வேறேயோருடம்பிலே சென்று பொருந்துமென்பதொழிய ஆன்ம அணுவும் பூத அணுநாலுந் தம்மிற்பொருந்திக் காரியப்படுமென்பது இச்சப் பதத்துக்காகாதென்றதென அறிக. அணுக்களென்பது ஆன்மாக்களென்பதே இந்தப் பதத்துக்குச் சொல்லப்படுமென்பதற்கு இந்நூலிற் பின்சென்ற நூலாகிய திநெறி விளக்கத்திலும் இந்த விருத்தத்துக் கெதிரடை விருத்தமாகிய "வையமெலாம் ஆண்பெண்அலியென்னத் தோன்றி வல்வினையாலுழன்றொடுங்கி மலத்தாற் பின்னும், மெய்யணையும் வெகுவிதரும்பங்கள் மாறிவிடுவதுபத் துவதாகி விரிதலானும், பொய்யனைய மாயைசட மாதலானும் போதமுருவறிந்து பொருந்தாமையானுஞ், செய்வினைசெய் தவுருவி னிற்றலானுஞ் சகமுழுது நின்றுசிவன் செய்வன் றானே" என்னுமிதில் போதமுருவறிந்து பொருந்தாமையானும் என்ற பதத்தை அணுக்களுருவுடையும் அறிவிலாமையானும் என்ற பதத்துக்குக் கண்டுகொள்க. இந்தத் திருநெறிவிளக்கம் பின்னூலாயிருக்க இதனை எதற்காட்டியதேதென்னில் இந்தச் சிவப்பிரகாசத்துக்குப் பின்சென்றநூலாகையால் சத்தம் பேறுபட்டும் அர்த்த பொருள்பட்டும் ஒருமையாலே அது காட்டவேண்டியதென அறிக. இந்த நூலில் இவை வந்தவிடமெல்லாம் இதுவே கருத்தென்பது கண்டுகொள்க. அன்றியும், அணுக்களென்பதை ஆன்மாக்களென்று தனித்துஞ் சொல்லப்படுமென்றற்கு

பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "அமையா நிலைமை யணுக்களோர் மூன்று வகை யவைதாங், கமையா நிறைந்த விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர்" (12) எ-ம், "மூவகை யணுக்களுக்கு முறைமையால் விந்து ஞானமேவின" (1.26) என்று சித்தியாரிலுங் கண்டுகொள்க. ஆகையால் இந்தப் பதத்துக்கு அணுக்கள் உருவுடையுமென்றது ஆன்மாக்களென்பதே துணிவென அறிக. அன்றியும், நிலவுதொழில் மருவியுநிற்றலானும் எ-கு அறுவகைத் தொழிலிலே பொருந்தப்பட்டதொரு தொழிலைச் செய்து நிற்றலானுமென்று பொருளுரைப்பாருமுளர். அப்படி அறுவகைத்தொழில் மானுடர்க்கொழிய மற்றுள்ள ஆன்மாக்களுக்குப் படாதாகையால் இவ்விடத்துச் சர்வான்மாக்களையும் நோக்கிப் பொதுப்படக் கூறுகையாலே நிலவுதொழிலென்பது பொருந்தப்பட்ட தொழிலென்று பொருள்படுத்துகையே வழக்கென அறிக. அறுவகைத் தொழிலென்றால், மானுடர்க்கென்றதேதென்னில், அறுவகையாவது: உழவு தொழில் வரைவு வாணிபம் வித்தை சிற்பம் ஆகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக.

என்றிங்ஙனங் கூறப்பட்ட செய்யுளில் உலகமெலாம் ஒருவனோடொருத்தி யொன்றென்றுளதாகி நின்றளவில் ஒடுங்குமென்ற பதமொன்றையும் உலகாயதனை மறுத்ததாக்கி மற்றப் பதம் ஐந்தும் மற்றுள்ள புறச்சமயிகளை மறுத்ததாகப் பொருளுரைப்பாருமுளர். அது பொருளல்லவென அறிக. அஃது ஏனென்னில், இச்செய்யுள்பதந்தோறும் ஒருவன் கருத்தைப்பற்றித் தொடர்ந்து சொல்லுகையாலும் இச்செய்யுளுக்குக் கருத்தாகச் சேர்ந்த குறட்பாவும் உலகாயதனுடைய கருத்தைப்பற்றி நிற்கையாலும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படி மற்றுள்ள சமயிகளை மறுத்துக் கூறப்பட்டதானால் உலகாயதன் ஒருவனையும் நோக்கிச் சிவனையும் ஆன்மாவையும் ஆணவமலத்தையுங் கன்மமலத்தையுங் கூறவேண்டுங் காரணமேதென்னில் அவையிற்றை அவன் இல்லையென்று சொல்லுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அவையிற்றை யவனில்லையென்று சொன்னதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "இப்படி யன்றிக் கன்மமும் பிறவேறன்றென்று செப்பிடுமவர்க்கு மண்ணோர் செய்திடுங் குற்றமென்னோ, ஒப்பிலாவடி பெற்ற மகனொருவனத்தோம் பேறிக் தப்பிலா காயப் பூவைப் பறித்தமை சாற்றி னாரே" (பரபக்கம், 17) எ-து. அவன் மதத்திலே கண்டுகொள்க. இனி அவையெல்லா முண்டென்றுநாட்டியவனை மறுத்துக்கூறினதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "அநாதியேயலமை யில்லெனின் மல மாயைகன்ம மணுச்சிவன், அநாதிகன்ம மணுக்கள் செய்ய அறிந்து கன்மமுடற்செயா, அநாதிகாரிய மாமுடற்கு அசேதனம் அணையாவறிந். சநாதியாதி யமைக்க வேண்டும் அமைப்பிறேனும் அநாதியே" (சை 50) எ-து அவன் மறுப்பிலே கண்டுகொள்க. ஆகையால் இச்செய்யுள் இங்ஙனங் கூறிவந்த உவமானங்களினாலும் பிரமாணங்களினாலும் உலகாயதனை நோக்கி மறுத்ததென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது இதற்கு முன்னைச் செய்யுட்களிலே யுண்டென்று காட்டப்பட்ட கர்த்தாவை இல்லையென்றும் இந்தப் பிரபஞ்சம் நித்தியமென்றுங் கூறிய உலகாயதனை நோக்கி மறுத்து இந்தப் பிரபஞ்சம் அவன் அவள் அதுவாகத் தோன்றி நின்றழிகையாலே இவையிற்றைக் காரியப்படுத்துகைக்கு ஒரு கர்த்தா உண்டென்றும் முறைமையையறிவித்தது.

அப்படி மிக்கவன் கூறப்பட்ட முன்னைச்செய்யுள் முடிவிலே 'மீண்டுமவையுமளித்திடுவன் நிமலன்றானே' என்றதற்குச் சர்வமுஞ் சிவனே செய்விப்பனென்று நீர் சிவனொருவன்மேலேயும் வைத்துச் சொல்லுகிறதென்ன, இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் பிரமா சிருட்டிப்பனென்றும் விட்டுணு இரட்சிப்பனென்றும் உருத்திரன் சங்கரிப்பனென்றும் மூன்று தொழிலுக்கு மூவரையு மென்றல்லோ சொல்லுவது என்கிற பாஞ்சராத்திரியை நோக்கி மூன்று தொழிலுக்குஞ் சிவனே கர்த்தாவென்னும் முறைமையை மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) அலிலி - இயக்கமில்லாதது. அணு - ஆருயிர், ஆன்மா. விதப்பு - சிறப்பித்து எடுத்துச் சொல்லுதல். சத்தம் - சொல், அத்தம் - பொருள். மாற்றுமருந்தண்டே நோய்மாறும் மலமதாஉம், ஆற்று வினைத் துய்ப்பால் அறும்.

உலகத்தைப் பொடுக்குதல் ஆருயிர்களின் கன்மமலம் செவ்வி பெறும் பொருட்டு. மீளத்தோற்றுவித்தல் ஆணவமலம் செவ்வி எய்துதற்பொருட்டு. செவ்வி - பரிபாகம். "உருவமாறுதல்": ஆருயிர்கள் நிலவுலகத்துத் தோன்றுங்கால் பூதவேறுபாட்டுடம்புடன் தோன்றும். அவ்வுடம்பினைவிட்டு நீங்குங்கால் வினைக்குத் தக்கவாறு பூதசாரவுடம்புடன் துறக்கத்தும், பூத (யாதனா) வுடம்பொடு நரகத்தும் சென்று முறையே இருவினைப் பயனாகிய இன்பத்துன்பங்களை நுகரும். இவ்வுடம்புகள் அத்தனையும் பருவுடல்களே. இங்கெல்லாம் நுண்ணுடம்பு மாறுதல் இல்லை, மீண்டும் நிலவுலகத்துப் பிறக்குங்கால் ஆண் பெண் உடம்பு வினைக்கீடாக அச்சுமாறுதலும் உண்டு.

மாயை தன்காரியமாகிய உலகத்தையும் உலகப் பொருள்களையும் தோற்றுவிக்கும் என்பதும் பொருந்தாது. என்னை? மாயை அறிவில்லாதது. மேலும் தானே இயங்கும் இயக்கமுமில்லாதது. ஆருயிர்கள் உலகைப் படைத்திருக்கும் என்பதும் பொருந்தாது. அவ்வுயிர்கள் அறிவித்தாலன்றி யறியமாட்டா. "அங்ஙனம் அறிவதூஉம் அவ்வுயிர்கள் உலகு உடம்போடு பொருந்தி உறைந்தாலன்றிக் கூடாது. அந்நிலையில் அவ்வுயிர்களும் உலகுடல்களை மாயா காரியமாகப் படைத்திருக்க முடியாது. மேலும் அவ்வுயிர்கள் ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்டு அன்பு அறிவு ஆள்வினைகள் விளங்காமல் இருளோடு கூடிய கண்போற் கிடந்தன. அதனாலும் முடியாதென்க.

உலகத்தை மாயாகாரியமாகப் படைத்தளிக்கப் பேரறிவும் பேரிரக்கமும், பேராற்றலும் வாய்ந்த ஒருமுழு முதல்வன் வினைமுதற் காரணனாக வேண்டப்படுவன். வினைமுதற்காரணன் என்பது நிமித்த காரணன் என்பதாம். மண்ணின் காரியமாகிய சட்டிக்குக் குயவன் வினைமுதற் காரணனாவன். மண்பொருள் முதற்காரணம். தண்டு சக்கரம் துணைக் காரணம், இதுபோல் உலகிற்கு மாயை முதற்காரணம்; முதல்வன் நிமித்தகாரணம்: ஆருயிர்களின் இருவினையும் முதல்வனின் அருளறிவாற்றல் எனப்படும் ஆணையும் துணைக் காரணம்.

உடம்புகள் ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்னும் பாகுபாட்டிற் காணப்படும், உலகம், நிலம், கடல், மலை, காடு முதலிய உறுப்புடையதாகவுள்ளது. இதுவே அவயவப் பகுப்பு. இவற்றால் இவை மாயா காரியமாகிய செயற்கைப் பொருள்கள் என்பது தாமே பெறப்படும். செயற்கைப்பொருள் தோன்றி நின்று ஒடுங்கும் தன்மைத்து. (16)

17. கந்தமலர் அயன்படைக்கும் உலகமெல்லாம்
கண்ணன் அளித் திடும் அவைஎம் கடவுள் தானே
அந்தமுற அழித்திடுவன் ஆத லாலே
அயன் அரியும் அவனதுயர் அதிகா ரத்து
வந்தமுறை தன்தொழிலே மன்னுவிப்பன் எல்லாம்
வருவிப்பன் விகாரங்கள் மருவான் வானின்
முந்திரவி எதிர்முளரி அலர்வுறமோன் றலர்வான்
முகையாமோன் றென்றுலகு முறையி னுமே.

படைப்பு நிலையவன் படைப்பா தலினும்
துடைப்பவன் முதலெனத் தோன்ற வுரைத்தது.

(உரை) கந்தமலர் அயன்படைக்கும் உலகமெல்லாங் கண்ணனளித்திடும் - மணம் பொருந்தின தாமரை மலரிலே யிருக்கப்பட்ட பிரமா உலகங்களனைத்தையுஞ் சிருட்டிப்பன், அந்த உலகங்களை விட்டுணு இரட்சியா நிற்பன; அவை எம் கடவுள் தானே யந்தமுற அழித்திடுவன் - அவர்களால் படைத்தளிக்கப்பட்ட உலகங்களைச் சேர எம்முடைய கர்த்தாவாகிய உருத்திரன முடிந்துபோம்படி சங்கரிப்பன்; ஆதலாலே - அந்தத் தொழிலைச் சிவனப்படிச் சங்கரிக்கையாலே; அயனரியு மவனதுய ரதிகாரத்து வந்தமுறை - அந்தப் பிரம விட்டுணுக்களும் அந்தச் சிவனுடைய மிக்க ஆக்கினை வழியிலே வருகிற முறைமையினையுடைய அதிகார கர்த்தாக்களாயிருக்கும்; அப்படியானால் அந்தத் தொழில்களும் பிரமவிட்டுணுக்களுக்கும் அநாதியேயுடையதோ உம்முடைய கர்த்தாவாகிய சிவன்கொடுத்ததோ வெனில்; தன்தொழிலே மன்னுவிப்பன் - எம்முடைய சிவன் தனக்குண்டான தொழில்களிலே அந்தப் பிரமவிட்டுணுக்களையும் நிறுத்துவன; அவை யப்படி உம்முடைய சிவனுடைய தொழிலேயானால் அவையிற்றை யவனழிப்பானேனெனனில்; எல்லாம் வருவிப்பன் - அப்படி யவனழித்தாலும் தன்னுடைய கிருத்தியங்களை நடத்தவேண்டுங் காலத்துக் கெல்லாவற்றையும் மீளவுமுண்டாக்கியுங் கொள்ளுவன்; அப்படியானால், ஒருத்தன் ஒரு தொழில் செய்யமாட்டுகிறானில்லை, பலதொழிலு மொருவன் செய்வனாகில் உம்முடைய சிவன் விகாரப்படானோவென்னில்; விகாரங்கள் மருவான் - அப்படி யெம்முடைய சிவன் பல தொழிலும் நடத்தினாலும் அவனுக்கு விகாரங்களுண்டாகாது; அது என்போலவெனனில்; வானின முந்திரவி யெதிர்முளரி மலர்வுறமொன் றலர்வான் முகையாமொன் றென்றுலகு முறையினுமே - ஆகாசத்திலே தோன்றிச்செல்லும் ஆதித்தன்

சந்நிதியில் தாமரையானது முதிர்ச்சிக் குறைமொப்புக் கோசரியப்படுமிடத்து ஒன்றலராகின்றது ஒன்றலருகைக்குப் பக்குவமாகின்றது ஒன்றலராகின்றது: இப்படித் தாமரை மூன்று தொழிற் பட்டு நிற்கச்செய்தே ஆதித்தனுக்கு விகாரமில்லாதாற்போல.

(ஞா - ம.) இந்தச் செய்யுளுக்கிட்ட தொகுதியிலே, சிருட்டிக் குந்திதிக்குஞ் சங்காரத்துக்கும் பிரமா விட்டுணு உருத்திரனையுஞ் சொல்லியிருக்க உம்முடைய சிவனொருவனையுங் கர்த்தா என்பானேனென்று பாஞ்சராத்திரி வினவினன் என்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "உரைத்தவித் தொழில்கள் மூன்று மூவருக் குலகமோத, வரைத்தொருவனுக்கே யாக்கி வைத்ததிங் கென்னை யென்னில், விரைக்கமலத்தோனமாலுன் ஏவலான் மேவி னோர்கள், புரைத்ததிகார சத்தி புண்ணிய நண்ண லாலே" (1. 34) என்ற அவன் வினுபதற்குத் தரமாகக் கூறியது கண்டுகொள்க. இனி, கந்தமலரயன் எ - கு பூவுக்குப் பெயர் கூறுமல் மலரென்று பொதுவாகச் சொல்லியிருக்கத் தாமரைமலரென்று பொருள் கூறியதேதென்னில் பிரமாவுக் கிருப்பிடந் தாமரைமலரென்று நூல்களிற் சொல்லிவருகையாலே ஆசரணைபற்றி யழைத்துப் பொருள் கூறியதென அறிக. அப்படி வருமதற்கு பி-ம் "அலமேரான் நெடுமால் அமரர்கோன்" எ-ம், "பூவார் திசைமுகன்" எ - ம் முளரியன் எ - ம் தாமரையோன் எ - ம் வருமேதுக்களைக் கண்டுகொள்க. இனி யவைபெங் கடவுள்தானே அந்தமுற அழித்திடுவன் எ - கு அவையென்ற சுட்டுக்கொண்டே அந்தத் தொழில்களன்றியே அந்தத் தொழில்களுக்குக் கர்த்தாவாயுள்ள பிரம விட்டுணுக்களையும் அழிப்பனென்னவு மாமென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "இறுதியாங் காலந் தன்னிலொருவனே யிருவ ருந்தம் உறுதியாய் நின்ற ரென்னி லிறுதிதா னுண்டாகாதாம், அறுதியிலரனே யெல்லா மழித்தலா லவனு லின்றும், பெறுதுநா மாக்க நோக்கம் பேரதி காரணத் தாலே" (1. 35) எ - ம், "அழிப்பரி யேவவென்று யரிதனை யழிக்கு மன்றம், கழிப்பது தவிர்க்கமாட்டா ரங்கமு மழித்தே பூண்டான், அழிப்பரியேவ லென்றங் கறைந்தது மழிந்த தன்றே, அழித்திடு மரனே யாக்க நோக்கமு மாக்குவானே" (பரபக்கம்-278) எ - ம் வருமேதுக்களைக் கண்டுகொள்க. இனி அயனரியு மவனது யதிகாரத்தவர்த முறை எ - ம் எல்லாம் வருவிப்பன் எ-ம் வருகையாலே அந்தந்தத் தொழில்களையன்றியே யந்தந்தத் தொழில்களுக்குக் கர்த்தாவாயுள்ள பிரமவிட்டுணுக்களையுஞ் சிவனே யுண்டாக்குவ னென்னவுமாமென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "சேவகன் சனனம்போலச் சிலர்வயிற்றுதித்த மாலைத், தேவென்றே வையங் காக்கச் சுவேச்சையாற் சனித்தா னென்பீர் பூவன்பின் படைக்க மாட்டா தரனடி போற்றவேதக், கோவந்து முகத்திற் றோன்றிச் சிருட்டியைக் கொடுத்தல் கூறும்" (அடி 276) எ - து கண்டுகொள்க. இனிப்பெங்கடவுள் தானென்றதுகொண்டே சிவனே கர்த்தா என்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "காரணன் அயனை யீன்றும் அயனும் காரணனை யீன்றும் காரண மொருவருக்கங் கொருவர்தா மிருவருக்கும், வாரண முரித்த வள்ளல் காரண மென்னு மன்ற. ஆரண முரைக்கும் பக்கத் தவர்களு மடைந்தா ரன்றே" (அடி277) எ - து கண்டுகொள்க.

பிறருஞ் சொல்லியது பிரம விட்டுணுக்களுடைய சிருட்டியையும் திதியையுஞ் சிவனே யழித்துப்போடுவனென்றும் மீளவு முண்டாமிடத்துச் சிவனே யுண்டாக்குவனென்றும் வருமுறைமையை யறிவித்தது.

அப்படி இந்தத் தொழில்களை உம்முடைய கர்த்தா என்ன பயனைக் கருதிச் செய்கின்றானென்ற புத்தனை நோக்கி மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம.) சிருட்டி - படைப்பு. இரட்சிப்பு - காப்பு. அதிகாரம்-ஆணை. இரவி - ஞாயிறு; சூரியன்: ஆதித்தன். ஆசரணை - வழக்கம்.
முத்தொழில்களுள் பகுதிமாயையின்கண் நிகழ்ப்பாடெனப்படும் பகுதியில் அடிநிலைப்படைப்பு நிகழும். தூவாமாயையில் இடைநிலைப் படைப்பு. தூமாயையில் பெருமைசேர் முதன்மைப்படைப்பு, இம் முதன்மைப் படைப்புச்சிவபெருமானால் நேரே செய்யப்படுவது. தூவாமாயையில் செய்யப்படும் ஐந்தொழிலும் முதல்வன் தன் ஆள்வினையாற்றலெனப்படும் கிரியாசத்தியால் அனந்ததேவரை நிலைக்களமாகக் கொண்டு அவர் வாயிலாகச் செய்வர். பகுதி மாயையிற்படும் முத்தொழிலையும் அயன், அரி, அரன் என்னும் முத்தேவரையு நிலைக்களமாகக் கொண்டு அவர்வாயிலாகச் செய்தருள்வர். செய்தருளுங்கால் அயனிடமாகத் தன்னாற்றலாகிய படைப்போன் எனப்படும் சேனி என்னும் சத்தி நின்று தொழிற்படுத்தும், அதுபோல அரியினிடமாகக் காப்போன் எனப்படும் ரோதயித்திரி சத்தி நின்று தொழிற்படுத்தும். மறைத்தலைச் செய்யும் ஆற்றலும் இதுவேயாம். அரனிடமாக நின்று துடைப்போன் எனப்படும் ஆரணி சத்தி தொழிற் படுத்தும். எல்லாத் தொழில்களும் சிவபெருமானின் அறிவருளாற்றல் கூடுதலன்றி நிகழா. எனவே எல்லா நிகழ்வுகளும் சிவபெருமானின் அறிவாற்றல்களான் நிகழ்வன. துடைப்போனிடமாக நின்று அருளலைச்செய்தருளுகின்றனன். தாமரை யுவமை சிவபெருமான் திருமுன் என்று சொல்லப்படும் அறிவருளாற்றலின் கண்ணுதலேயாம். கண்ணுதல்-சங்கற்பம், இதனால் அவன்வேறு படான் என்னும் வாய்மை புலப்படுத்தவேயாம் (கஎ)

18 ஏற்றஇவை அரனருளின் திருவிளையாட் டாக
இயம்புவர்கள் அணுக்கள்இடர்க் கடல்நின்றும் எடுத்
தேற்றமிக அருள் புரிதல் ஏது வாக [தே
உரைசெய்வர் ஒடுக்கம்இளைப் பொழித்தல் மற்றைத்
தோற்றமல பாகம்வரக் காத்தல் போகம்
துய்ப்பித்தல் திரோதாயி நிறுத்த லாகும்
போற்றலரும் அருள்அருளே யன்றி மற்றப்
புகன்றவையும் அருளொழிவப் புகலொ ணாதே.

மன்னுயிர்க் கிரங்கி வகுத்தவைந் தொழிலும்
முன்னவ னருளெனு முறைமை மொழிந்தது.

(உரை.) எற்றவினை யானருளின் திருவிளையாட்டாக இயம்புவர்கள் - இங்ஙனம் பொருந்தப்பட்ட தொழில்கள் நம்பிரானார் அநுக்கிரகத்தாலே செய்யுந் திருவிளையாட்டென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள்; அப்படியானால் உம்முடைய கர்த்தாவானவன் பாலரைப்போலப் பயனற்ற காரியஞ் செய்வானோ எனனில், அப்படியல்ல, எம்முடைய கர்த்தாவானவன் அந்தத் தொழில்களைப் பாரமாகக் கருதாமலெளிதாகச் செய்கையினாலே விளையாட்டென்றதாம்; அவன் அவைபிற்றை ஏது காரியமாகச் செய்கிறானென்னில்; அணுக்களிடர்க் கடல்நின்றும் எடுத்தேற்றமிக அருள் புரிதலேதுவாக உரைசெய்வார் - ஆன்மாக்களைத் துக்கசாகரமாகிய சனனக் கடலிலே நின்றும் கரையேற்றித் தனது நிலைபேறுள்ள திருவடியிலே கூட்டிக் கொள்ளுகை காரணமாக என்று சொல்லுவார்கள், அறிவாலுயர்ந்த பெரியோர்கள்; அப்படி உம்முடைய கர்த்தா அநுக்கிரகஞ் செய்கிறவனேயானால் சங்கரிப்பானென்பான் ஏனென்னில் ஒடுக்கம் இளைப்பொழித்தல் - அப்படிச் சங்கரிக்கிறது கன்மத்தினால் அலைப்புண்ணும் ஆன்மாக்களை இளைப்பாற்றுகை; அப்படி இளைப்பாறிக்கிடவாமல் மீளவுந் தோற்றுவிப்பானேனென்னில்; மற்றைத் தோற்றம் மலபாகப்பவா - மீளவுஞ் சிருட்டிக்கிறது மலமிளகாதபடியாலே அந்த மலமிளகுகைப் பொருட்டாகத் தனுகரண புவனபோகங்களோடுங் கூட்டுகிறதாயிருக்கும்; அப்படிச் சிருட்டித்தபோதே அந்த மலத்தைப் பாகம் வருத்தித் தன்னிடத்திலே கூட்டிக்கொள்ளாமல் நெடுங்காலந் திதியென்கிற தொழிலிலே நிறுத்துவானேனென்னில்; காத்தல் போகந் துய்ப்பித்தல் - அப்படி நெடுங்காலந் திதியென்கிற தொழிலிலே நிறுத்தினது ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மங்கள் மிகுதியாயிருக்கையினாலே அந்தக் கன்மங்களைப் புசிப்பித்து இயல்பிலே மலபாகம் வருத்துகிறதாயிருக்கும்; அப்படிச் செய்கிற கர்த்தா மறைப்பானேனென்னில்; திரோதாயி நிறுத்தலாகும் - திரோதமாகிய மறைப்பாவது அந்தப் போகங்களைப் புசிப்பித்துக் கன்மங்களைத் தொலைப்பிக்கத்தக்கதாக அளவுகளிலே நிறுத்தினதாயிருக்கும்: அப்படியானால் அநுக்கிரகமேதென்னில்; போற்றலரும் அருளருளே - சொல்லுதற்கரிய அநுக்கிரகமாவது ஆன்மாக்களைத் தனது திருவடியிலே கூட்டிக்கொள்ளுவது தான் அநுக்கிரகமாயிருக்கும்; இதுவொழிந்து முன்சொல்லப்பட்ட நாலுதொழிலுமேதென்னின்; அன்றி மற்றுப் புகன்றவையும் அருளொழியப் புகலொணாதே - இவ்வநுக்கிரகமின்றி முன்சொல்லப்பட்ட சிருட்டி திதி சங்காரந் திரோபாவமென்னப்பட்ட நாலுந் தனது திருவடியிலே கூட்டிக்கொள்ளுகை நிமித்தமாக மலபாகம் வருத்துகிற அநுக்கிரகமொழிய மற்றொன்றாகச் சொல்லவொண்ணாது.

(கு - வி.) அரனருளின் திருவிளையாட்டு என்றதை உம்முடைய கர்த்தா பாலரைப்போலப் பயனற்ற காரியஞ் செய்வானோ என்று புத்தன் சொன்னானென்றதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "பெறுவதென் படைத்துப் பெற்றது விளையாட் டென்னிற், சிறுமழ விறைய தாகுஞ் செய்திடுங் கன்மத் தென்னி, னுறுபெருங் கன்மஞ் செய்வோர் முன்புளராவ ருண்மை, யறிவுறின் ஞாலமெல்லா மாதியென் னறிந்தி டாயே" (பரபக்கம், 87) எ-து அவன் மதத்திலே கண்டுகொள்க. இனி இந்தத் தொழில்களைப் பாரமில்லாமற் செய்தது கொண்டே யவனுக்கு இது விளையாட்டாமென்று உத்தரமாகக் கூறினதற்கு பி-ம் திருவாசகத்தில் "ஆர்த்தபிறவித் துயர்கெட நாமார்த்தாடுந், தீர்த்தனற்றில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீயாடுங், கூத்தனிவ் வானுங் குவலயமு மெல்லோமுங், காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி, வார்த்தையும் பேசி" (7-12) எ-ம், "ஐயா நீயாட்கொண்டருளும் விளையாட்டின்" (7.11) எ-ம் வருமேதுக்களைக் கண்டு கொள்க. அன்றியும் சிவனே பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்வனென்பதற்கு பி-ம் திருவாசகத்தில் "போற்றியெல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம், போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள், போற்றியெல் லாவுயிர்க்கு மீறாமிணையடிகள், போற்றி மால் நான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம், போற்றியா முய்யவாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்" (7. 20) எ-து கண்டு கொள்க. இதனுள் தோற்றமாம் பொற்பாதம் எ-து சிருட்டியென அறிக; போகமாம் பூங்கழல்கள் எ-து திதியென அறிக; ஈறாமிணையடிகள் எ-து சங்காரமென அறிக; மால் நான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம் எ-து திரோபாவமென அறிக; யாமுய்ய ஆட்கொண்டருளும் பொன்மலர்கள் எ-து அநுக்கிரகமென அறிக. ஆக ஐந்து கிருத்தியத்துக்கும் இங்ஙனங் கண்டு கொள்க. அன்றியும் கர்த்தா இந்தத் தொழில்களிலே ஆன்மாக்களைக் கூட்டிப் பஞ்சகிருத்தியப் படுத்துமிடத்துப் பாரமின்றி எளிதாக விளையாட்டாய்ச் செய்வனென்றும் அப்படிச் செய்யவே ஆன்மாக்களுக்குண்டான மலபாகமும் வந்து திருவடிக்கு முரித்தாவார்கள் என்பதற்கு பி-ம். சித்தியாரில் "சொன்னவித் தொழில்க ளென்ன காரணந் தோற்ற வென்னின், முன்னவன் விளையாட் டென்று மொழிதலு மாமுயிர்க்கு, மன்னிய புத்தி முத்தி வழங்கவு மருளான் முன்னே, துன்னிய மலங்க ளெல்லாந் தொலைப்பதுஞ் சொல்ல லாமே" (1-36) எ-து கண்டுகொள்க. "அணுக்களிடர்க் கடல் நின்று மெடுத்தே யூற்றமிக அருள்புரித லேதுவாக வுரைசெய்வர்" எ-கு ஆன்மாக்களை ஜனனக்கடலிலே நின்றுங் கரையேற்றித் தனது திருவடியிலே கூட்டிக் கொள்ளுகை நிமித்தமாகக் கர்த்தா இந்தத் தொழில்களைச் செய்வனென்று புத்தனை நோக்கிச் சொன்னதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "அநாதிமுத்த னப்பரனு பசலனுமெல்லா வறிவுதொழி லனுக்கிரக முடையவரன் கன்ம, மனாதிகமற் றொத்தவிடத் தேசத்தி நிபாதம் நுழைவித்து மலங்களெலா நுங்க நோக்கி, மனாதிகர ணங்களெலா மடக்கித் தன்னை வழிபடு நல் லறிவருளி மாக்கருணைக்கையால், இனாதபிறப் பிணிநின்று மெடுத்து மாறா வின்பமுத்திக் கேவைப்ப னெங்கள் முத்தி யிறைவே" (பரபக்கம், 134) எ-து அவன் மறுப்பிலே கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது உம்முடைய கர்த்தா இந்தத் தொழில்கள் என்ன பயனைக் கருதிச் செய்கிறானென்ற புத்தனை நோக்கி ஆன்மாக்களை மலபாகம் வருத்தித் தனது திருவடியிலே கூட்டிக்கொள்ளுகைப்

பொருட்டாக என்றும் அப்படிச் செய்யுமிடத்துப் பாரமின்றி எளிதாக விளையாட்டாய்ச்செய்வனென்றும்வருமுறைமையையறிவித்தது.(கஎ)

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

பசு இலக்கணம்

இங்ஙனம் முதற்சூத்திரமாகிய பதியிலக்கணம் அருளிச்செய்து மேல் இரண்டாஞ் சூத்திரமாகிய பசு இலக்கணமும் பாச இலக்கணமும் அருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

இதற்கு வழியேதென்னில், முதற்சூத்திரமாகிய பதியிலக்கணத்தில் முதல் விருத்தமாகிய "பலகலை" (13) என்றசெய்யுளில் "பசுபாசந் தேர்ந்தல்" என்ற பதத்துக்குப் பொருள் பதியையும் பசுவையும் பாசத்தையும் பிரித்துச் சொல்லியறிகிறதே பயனென்றமையால் பதிலக்கணமாகிய "ஏற்றவிவை" என்ற செய்யுள்முடிவாகியவிருத்தமாறுக்கு மேலாகப் பசு இலக்கணமும் பாச இலக்கணமுங் கூறமதே வழ்பாகையால், சிவன் ஆன்மாக்களை மாயா கன்மங்களோடுங்கூட்டிக் காரிப்படுத்தி மலபாகமும் வருத்தி முத்திக் கேதுவாக்குவன் என்னப்பட்டபசு இலக்கணமும்பாசஇலக்கணமுமாகிய "எண்ணரிதாய்" (19) என்ற விருத்தந்தொடங்கி "அரிவையரின்புறுமுத்தி" (50) என்னும் விருத்தமுடிவாகிய செய்யுள் முப்பத்திரண்டும் இரண்டாஞ் சூத்திரமாக வகுத்ததென அறிக. இந்தச் செய்யுட்கள் முப்பத்திரண்டும் இரண்டாஞ் சூத்திரமாக நின்றதற்கு வழியேதென்னில் சிவஞான போதத்திலுஞ் சிவஞானசித்தியாரினும் இரண்டாஞ் சூத்திரத்துக்குண்டான கருத்து இந்தச் செய்யுட்களினும் வருகையால் இவையிற்றையும் இரண்டாஞ் சூத்திரமாக வகுத்ததென அறிக. அது எங்ஙனே யென்னில் சிவஞானபோதத்தில் இரண்டாஞ் சூத்திரமாகிய "அவையேதானேயாயிரு வினையிற், போக்கு வரவு புரிய வாணையி, னீக்கமின்றி நிற்கு மன்றே" எ-ம் சிவஞானசித்தியாரில் இரண்டாஞ் சூத்திரமாகிய "உலகெலா மாகி வேறா யுடனுமா யொளியா யோங்கி, யலகிலாவுயிர்கள் கன்மத் தாணையி னமர்ந்து செல்லத், தலைவனா யிவற்றின் றன்மை தனக்கெய்த லின்றித் தானே, நிலவுசீ ரமலனாகி நின்றனன் நீங்காதெங்கும்" (2,1) எ-ம் இரண்டு செய்யுட்களினும் வருங்கருத்து இந்நூலினும் "எண்ணரிதாய்" என்னும் விருத்தம் வருகையாலும், சித்தியாரில் இரண்டாஞ் சூத்திரத்தில் மலமாயை கன்மங்களின் காரண காரியத்துக்கு வரும் விருத்தங்களில் "ஒன்றதா யனேக சத்தி யுடையதாய்" (2.60) எ-ம் ஆணவ மலத்திற்குச் சொல்லும் விருத்தத்தின் கருவைப் பற்றி இந்நூலினும் "ஏகமாய்த் தங்காலவெல்லைகளின் மீளுமென்ன ரியசத்தியதாய்" (20) எ-ம், இந்தஆணவமலத்தைத் திரோதாயி பாகம் வருத்துகைக்கு "ஏயுமும் மலங்கள் தந்தந் தொழிலினை யியற்ற ஏவுந், தூயவன் தனதோர் சத்தி திரோதான கரியதென்றும்" (சித்தி.2.87) வரும் விருத்தத்தின் கருவைப் பற்றி இந்நூலினும் "பாகமாம்வகை நின்ற திரோதான சத்தி பண்ணுதலான் மலமெனவும் பகர்வர்" எ-ம் வருகையாலும், இனி யசுத்தமாயாகாரணத்துக்குச் சொல்லப்பட்ட "நித்தமா யருவாய்" (சித்தி 2-53) என்னும் விருத்தத்தின் கருவைப் பற்றி இந்நூலினும் "உருவாதி சதுவிதமாய்" (22) என்னும் விருத்தம் வருகையாலும், இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட மாயை யென்றொரு

முதலில்லையென்றும் சிவன் வேண்டுவதில்லை கன்மங்கள் தாமே யான்மாக்களைக் காரியப்படுத்துமென்றுஞ் சொல்லுகிற சமயிகளை மறுத்து மாயையுண்டென்றும் இந்த மாயையுங் கன்மமும் சடமாகையால், தாமே காரியப்படமாட்டாத இவையிற்றைக் கூட்டிக் காரியப் படுத்துகைக்கு ஒருகர்த்தா வுண்டென்றும் வருங்கருத்தாகிய "உலகுடல் கரணங் கால முறுபல நியதி செய்தி, பலவிவை கொண்டு கன்மம் பண்ணுவதுண்ப தாலும், நிலவிடா திவைதாஞ் சென்று நின்றுயிர் பிறந்திக் கொள்ளா, தலகிலா அறிவ னாணையணைத்திடும் அருளினாலே" (சித்தி.2·22) என்னும் விருத்தத்தின் கருவைப்பற்றி இந்நூலினும் "என்னையிதுவெனில்" எ-ம், "படைத்த தொருபடி" எ-ம், "அல்லன்மிக வுயிர்க்கிவைதான்" (23, 24, 25) எ-ம் வரும் விருத்தங்கள் மூன்றும் வருகையாலும், அன்றியும் ஆன்மாக்களுக்கு மூன்று மலமும் அநாதி யென்பதற்குச் சிவஞான போதத்தில் இரண்டாஞ் சூத்திரத்து வெண்பாவில் "செம்பிற்களிம்பு சிறைச்செம்பினிற்களிம்புஞ், சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே" (2.7) எ-ம், சித்தியாரினும் "மும்மல நெல்லினுக்கு முமியோடு தவிடுமிப்போல் மம்மர்செய் தணுவி னுண்மை வடிவினை மறைத்து நின்று" (2.86) என்னும் இவ்விரண்டினுள்ளுமுள்ள கருவைப்பற்றி இந்நூலின் முற்கூறிய "அல்லன்மிக" (25) என்னுஞ் செய்யுள் முடிவிலே "நெல்லின் முளை தவிடுமிப்போ லநாதியாக" எ-ம் வருகையாலும், முற்கூறிய அசுத்தமாயையின் காரியமாயுள்ள கலாதி தத்துவங்களின் தோற்றங்களையும் காரியப்படுகையுஞ் சொல்லப்பட்ட "மாயையிற் காலமோடு" (சித்தி.2.54) என்னும் விருத்தந் தொடங்கி "குறிகள்வச் சிரத்திரோடு" (ஷ 2.68) என்னும் விருத்த முடிவாகிய செய்யுள் பதினைந்தினும் உண்டாகிய தோற்றத்தின் கருவைப்பற்றி இந்நூலினும் "அருந்திமிகுங் கலைகாலம்"; "மன்னியகன் மேந்திரியம்" (26,27) என்னும் விருத்த மிரண்டும் வருகையாலும், கன்மத்தின் காரண காரியத்துக்கு "தன்மமோ டதன்ம மாகி" எ-ம், "இருவினை யநாதி" எ-ம், "உடற்செயல் கன்மம்" எ-ம், "மேலைக்கு வித்து மாகி" எ-ம், முற்செயல் விதியை" (சித்தி.2 39, 40, 10, 12, 11) எ-ம் வரும் விருத்தங்களின் கருவைப் பற்றி இந்நூலினும் "நண்ணியிடும்" எ-ம், "கன்மநெறி" எ-ம், "மேலைக்கு வருவினை" எ-ம், "உற்றதொழில்" (28—31) எ-ம் வரும் விருத்தம் நாலும் வருகையாலும், இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட மலங்களின் தொகையாகிய "மலமாயை கன்மமாயேயந் திரோதாயி மன்னிச், சலமாரும் பிறப்பிறப்பிற் றங்கி" (சித்தி. 2.88) என்னும் விருத்தத்தின் கருவைப்பற்றி இந்நூலினும் "மோகமிக வுயிர்கள்தொறு முடனாய் நிற்கும்" (32) என்னும் விருத்தம் வருகையாலும் இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட மலம் ஐந்தினுள்ளும் ஆணவமலம் ஆன்மபோதத்தை மறைக்குமென்றும் அப்படி யாணவமலம் என்பதொன்றில்லை மாயா சரீரங்களே யான்ம போதத்தை மறைக்குமென்றும் மாயாகாரியமான கலாதி தத்துவங்களினாலே சிவன் ஆணவமலத்தைப் பாகமாக்குவனென்றும் வருங் கருத்தாகிய "போதகாரியமறைத்து நின்றது புலமலங்காண்" எ-ம், "மலமென வேறொன் றில்லை மாயாகாரியமதென்னில்" எ-ம், "மாயையே யான்ம ஞானக் கிரியையை மறைத்து நிற்கும்" எ-ம், "பரிதியை முகின்ம றைப்பப் பாயொளி பதுங்கினாற்போல்" எ-ம், "எல்லாமாய்த் தத்து வங்க ளிசைந்ததே னனுவுக்கு" (சித்தி.2.84,81,85,83,79) எ-ம், "எழுமுடலை கரணமாதி" (ஷ 2.52

என்றும் விருத்தத்தில் "மாயையொடு மலமொழிப்பன் மூன்றென்"
எ-ம் வரும் விருத்தங்களின் கருவைப்பற்றி இந்நாலினும் "ஐங்கெயுறும்
பலவுயிர்கள்" (33) என்னும் விருத்தந் தொடங்கி "புகலுமலமொழித்
தற்குக் கலாதி முதன்மாயை பொருந்தியிடு மரனருளால்" (37) என்னும்
விருத்தமுடிவாகிய செய்யுள் ஐந்தும் வருகையாலும், அந்தக் கலாதி
தத்துவங்களோடும் ஆன்மாக்கள் கூடிப் பிரபஞ்ச காரியப்படுகைக்கு
முற்கூறிய "மாயையித் காலமோடு" (சித்தி 2 54) என்னும் விருத்தந்
தொடங்கி "இராகரமாகி வான்றன்" (டெ. 2.66) என்னும் விருத்த
முடிவாகிய செய்யுள் பதின்மூன்றினுள் தத்துவங்கள் காரியப்படுங்
கருத்தைப் பற்றி இந்நாலினும் "இத்தகைமை யிறையருளால்" (39)
என்னும் விருத்தத்தில் "அசுத்த மாயை வைத்தகல்தான் மூலமலந்
தீர்ந்தேநீக்கி" என்னும் பதந்தொடங்கி "மூந்தியஐம்பூதங்கள் வாறுதி
பாக" 45) என்னும் விருத்தமுடிவாகிய செய்யுளேழும் வருகையாலும்
அன்றியும் தத்துவம் முப்பத்தாறின் தொகைக்கு மூவகைத் தத்துவங்
களுக்கும் ஆன்மாக்கள் யோனிவிட்டு யோனிபற்றி ஜனன மரணப்படு
கிறதற்கும் நால்வகைத் தோற்றத்துக்கும் என்பத்து நான்கு நூறுயிர
யோனிபேதத் தொகைக்கும் சித்தியாரில் வரும் விருத்தங்களாகிய
"சுத்தத் துவங்களென்று முன்னமே சொன்ன ஐந்தும், இத்தகை
மையி னியம்பு மிவைமுப்பத் தொன்றுமாகத், தத்துவமுப்பத்தாறும்"
எ-ம், "ஐந்துசுத் தத்தின் கீழேழ்சுத்தா சுத்த மசுத்தந், தந்திடும்
புமான்கீழென்மூன் றுயதத் துவஞ்சே வர்க்கும்" (சித்தி. 2.69, 70)
எ-ம். சிவஞான போதத்தில் இரண்டாஞ் சூத்திரத்து வெண்பாவில்
"அரவதன் றோலுரிவு மக்கனவும் வேறு, பரகாயம் போய்வரும
பண்பும்" (2.9) எ-ம், சித்தியாரில் "பன்னகம் அண்டசங்கள்
பரவைபந் தன்னிற் பாய்வோர், தன்றுதோல் முட்டையாக்கை துறந்து
செல் வதுவே போலே" (2 38) எ-ம், "அண்டசஞ் சுவேத சங்க
ளுத்பீசஞ் சராயு சத்தோ, டெண்தரு நாலெண் பத்து நான்குநூ
றுயிர்த்தால், உண்டுபல் யோனி" (2 89) எ-ம் வரும் விருத்தங்களின்
கருவைப் பற்றி இந்நாலினும் "இக்கிறையி லைந்து சுத்தம்" எ-ம்,
"தோற்றியிடு மண்டசங்கள்" (46, 47) எ-ம் விருத்தமிரண்டும்
வருகையாலும், அன்றியும் இங்ஙனம் ஆன்மாக்கள் பிரபஞ்ச காரியப்
பட்டு மலபாகம் வந்து முத்திக்கேதுவாவார்களென்பதற்குச் சித்தி
யாரில் "அரன்விதி யருளதென்றே யறைந்தன மதுவு முன்னே, நரை
ரசநந்தரக்கந் தனுகா ணுதி யெல்லாம், வருவ தஞ்செய்த நாதி
மலங்களிம் மருந்தாத் தீர்த்துப், பரகதி யதுவுந் தந்து பாதபங் கயமுஞ்
சூட்டும்" (2.51) எ-ம் வரும் விருத்தத்தின் கருவைப்பற்றி
இந்நாலினும் "இனைய பல பிறவிகளின்" எ-ம், "நாடிய சத்திநிபாதம்"
எ-ம், "அரிவைய ரின்புறு முத்தி" (48,49,50) எ-ம் விருத்த
மூன்றும் வருகையாலும், "எண்ணரிதாய்" (19) என்ற விருத்தந்
தொடங்கி "அரிவைய ரின்புறு முத்தி" (50) என்னும் விருத்த
முடிவாகிய செய்யுட்கள் இத்தனைக்கும் முன்னுள்ள நூல்களில்
இரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் செய்யுட்கள் எடுத்துக்காட்டி வருகையால்
இவையும் இரண்டாஞ் சூத்திரமாக நின்றதென அறிக.

அப்படியானால் இந்நூலில் இரண்டாஞ் சூத்திரமாக வகுத்த
செய்யுள் முப்பத்திரண்டினுள்ளுஞ் சுத்தமாயா காரண காரியத்துக்கு
வகுத்த "உன்னலரும் பரசிவன்ற னருளாலே நாத முதிக்கு மிகுங்
குடிலைதனில்" (21) எ-ம், வாக்குக்கள் நாலுக்கும் "வந்தடைந்த
பின்னமாய்" (38) எ-ம் வரும் விருத்தங்கள் இரண்டுக்கும் எடுத்துக்காட்

டாததேதென்னில் அந்தச் சுத்தமாயையின் பிரசங்கஞ் சித்தியாரில்
முதற் சூத்திரத்திலே வருகையாலே அதற்கு எடுத்துக் காட்டினதில்லை
யென அறிக. அப்படிச் சுத்தமாயையைச் சித்தியாரில் முதற்
சூத்திரத்திலே சொல்லியிருக்க இந்நூல் இரண்டாஞ் சூத்திரத்திலே
கூட்டுகைக்கு வழியேதென்னில் அந்தச் சுத்த மாயையானது சிவன்
கொள்ளப்பட்ட திருமேனிக் குடம்பாயிருக்கையாலும் மலங்களோடுங்
கூடி வருகையாலும் சித்தியார் செய்தருளினவர் அந்நூலின் முதற்
சூத்திரம் பதியிலக்கண மாகையால் அந்தப் பதியாகிய சிவனுக்குச்
சுத்தமாயை திருமேனியென்னுங் கருத்தைப்பற்றி "வித்தையோ டீசர்
சாதாக்கியஞ் சத்தி சிவங்கள் ஐந்துஞ், சுத்தத் துவஞ்சி வன்றன்
சுதந்திர வடிவ மாகும்" (1. 66) எ-ம் சுத்த மாயையை முதற் சூத்தி
ரத்திலே கூட்டியருளிச் செய்தாரென அறிக. இந்தச் சிவப்பிரகாசஞ்
செய்தருளினவர் சுத்த மாயையை மலமாயைகன்மங்களை வகுத்
தருளிச் செய்து சொல்லுகிற வொழுங்கிலே கூட்டியருளிச் செய்கையி
னாலும், அன்றியும் மலத்தொகைக் கருளிச்செய்த விருத்தமாகிய
"மோகமிக வுயிர்கள்தொறும்" (32) என்னும் விருத்தத்தின் முடி
விலே "தேகமுறு கரணமொடு புவனபோகச் செயலாரு மாமாயைத்
திரட்சியொன்றென், ருகமல மைந்தென்பர்" எ-ம் வருகையாலும்,
இரண்டாஞ் சூத்திரத்தின் கருவைப்பற்றிச் சிவன் ஆன்மாக்களை மாயா
கன்மங்களோடுங் கூட்டிக் காரியப்படுத்தி மலபாகம் வருத்து
முறைமையைச் சொல்லுகையாலும் இந்தச் சுத்த மாயைமலத்தோடுங்
கூடி வருகையால் இதனை இரண்டாஞ் சூத்திரத்திலே கூட்டப்பட்ட
தென அறிக. அப்படிச் சுத்தமாயையை மலத்தோடுங் கூட்டுகைக்கு
அநுபோகமேதென்னில் முத்தியைப் பெறும் ஆன்மாக்களுக்குத்
தத்துவ முப்பத்தாறும் நீங்கியே முத்தியென்னும் விதியைப் பற்றித்
தத்துவம் முப்பத்தாறினுள் சுத்த தத்துவங்களுங் கூடிவருகையால்
அவையும் நீங்கியே முத்தியைப் பெறவேண்டுமென்பதைப்பற்றி
அப்படி வைக்கப்பட்டதென அறிக. அப்படியானால் இந்நூல் சித்தி
யாரைப் பின்சென்ற நூலாயிருக்கச் சுத்தமாயையைச் சிவனுக்குத்
திருமேனியென்று அந்நூல் முதற் சூத்திரத்திலே சொல்லியிருக்க
அதனை இந்நூலின் மலத்தோடுங்கூட்டி வேற்றுமை கூறுதற்கு
விதியேதென்னில் சித்தியார் வழிநூலாகையாலும் இந்நூல் சார்பு
நூலாகையாலும் "இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித் திரிபுவே
றுடையது புடைநூ லாகும்" (நன். 8) என்பதைப்பற்றி அப்படி
வேற்றுமை கூறினதென வறிக.

ஆக இங்ஙனங் கூறிவந்த வகைகளால் "எண்ணரிதாய்" என்னும்
விருத்தந் தொடங்கி "அரிவைய ரின்புறு முத்தி" என்னும் விருத்த
முடிவாகிய செய்யுள் முப்பத்திரண்டும் இரண்டாஞ் சூத்திரமாக
நிற்குமென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. இங்ஙனம் இரண்
டாஞ் சூத்திரமாக வகுத்த செய்யுள் முப்பத்திரண்டினுள்ளும் முதல்
விருத்தமாகிய "எண்ணரிதாய் நித்தமாய்" என்னும் விருத்தஞ்
சிவஞான போதத்தில் இரண்டாஞ் சூத்திரமாகிய "அவையே தானே"
என்ற முதற் செய்யுளின் கருத்தைப்பற்றி நிற்குமேயானால், அந்
நூலில் இந்தச் சூத்திரத்தில் வரும் செய்யுட்களின் கருத்து அந்தச்
சூத்திரத்துக்கு அதிகாரமாகிய முதற்செய்யுளிலே நின்றாற்போல்
இந்நூலினும் இங்ஙனம் இரண்டாஞ் சூத்திரமாக வகுத்த செய்யுட்
களில் வருங் கருத்து "எண்ணரிதாய்" என்னும் விருத்தமாகிய முதற்
செய்யுளிலே வருமுறைமை யெங்ஙனே யென்னில், அஃதாவது:

"எண்ணரிதாய் நித்தமாய்" என்றதற்கு மேலாக "இருண்மலத்தி னழுந்தி" என்றது ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமல மறைப்புக்குச்சொன்ன "ஏகமாய்" என்னும் விருத்தம் வகுத்த செய்யுள் முப்பத்திரண்டி னுள்ளும் முதல் விருத்தமாகிய "எண்ணரிதாய் நித்தமாய்" என்னும் விருத்தம் சிவஞானபோதத்தில் இரண்டாஞ் சூத்திரமாகி அதின் கருவைப்பற்றி நிற்கையாலும், "இருவினையின் தன்மைகளுக்கீடான யாக்கை யண்ணலருளால் நண்ணி" எ-து சிவனருளாலே யான்மாக்கள் மாயா கன்மங்களோடுங் கூடுவார்க ளென்பதற்குச் சொன்ன "உன்ன லரும் பரசிவன்ற னருளாலே" என்னும் விருத்தந் தொடங்கி 'மோக மிக' என்னும் விருத்தமுடிவாகிய செய்யுட்களின் கருவைப்பற்றி நிற்கையாலும், "அவையவரா யதனா லலகினிகழ் போகங்க ளருந்து மாற்றாற் புண்ணியபா வம்புரிந்து போக்கு வரவுடைத்தாய்" எ-து ஆன்மாக்கள் கேவல சகலப்பட்டுப் யோனிவிட்டு யோனிபற்றி ஜனனமரணப்பட்டும் வருவர்களென்பதற்குச் சொன்ன "ஓங்கிவரும் பலவுயிர்கள்" என்னும் விருத்தந் தொடங்கி "இனையபல பிறவிகள்" என்னும் விருத்தமுடிவாகிய செய்யுட்களின் கருவைப்பற்றி நிற்கையாலும், "புணருமிருள் மலபாகம் பொருந்தியக்கா லருளால், உண் ணிலவு வொளியதனா லிருளகற்றிப் பாதமுற்றிடுநற் பசுவர்க்கம்" எ-து ஆன்மாக்கள் மலபாகம் வந்து திருவருளுண்டாய் முத்திக்கேது வாவார்களென்பதற்குச் சொன்ன "நாடிய சத்திநிபாதம்", "அரி வையரின்புறு முத்தி" என்னும் விருத்தங்களின் கருவைப்பற்றி நிற்கையாலும் "எண்ணரிதாய்" என்னும் விருத்தம் இங்ஙனம் இரண் டாஞ் சூத்திரமாக வகுத்த செய்யுட்களுக்கு அதிகாரமாக நின்றதென அறிக.

(வி-ம்.) போற்றுதல்-சொல்லுதல், ஊற்றம்-நிலைபேறு, அழித் தல் ஆருயிர்களின் இளைப்பொழித்தற் பொருட்டு, படைத்தல் மலச் செவ்வியெனப்படும் பரிபாகம் வருவித்தற் பொருட்டு, காத்தல் இரு வினைப் பயன்களை உண்பித்து அவ் வினைகளை ஒழித்தற்பொருட்டு, மறைத்தல் அவ்வினை நுகர்வுகளில் அழுந்துதற் பொருட்டு, அருளல் மலமகற்றி நலமுறுத்தித் திருவடியில் கூட்டிப் பேரின்பப்பெருவாழ்வு நல்குதற் பொருட்டு. இங்ஙனங் கூறப்பட்ட "எண்ணரிதா" யென்ற செய்யுள் முதற் சூத்திரமாகிய பதியிலக்கணத்துக்கு மேலாகப் பசு இலக்கணமாக நிற்கையால் அந்தப் பசுவிலக்கண மேலருளிச் செய் வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

19. எண்ணரிதாய் நித்தமாய் இருள்மலத்தின் அழுந்தி
இருவினையின் தன்மைகளுக் கீடான யாக்கை
அண்ணலரு ளால்நண்ணி அவைஅவரா யதனால்
அலகில்நிகழ் போகங்கள் அருந்தும் ஆற்றால்
புண்ணியபா வம்புரிந்து போக்குவர வுடைத்தாய்ப்
புணரும்இருள் மலபாகம் பொருந்தியக்கால் அருளால்
உள்நிலவும் ஒளியதனால் இருளகற்றிப் பாதம்
உற்றிடும்நற் பசுவருக்கம் எனஉரைப்பர் உணர்ந்தோர்

என்னிலா வுயிர்க ளிறந்துபிறந் தொருகால்
நண்ணிடு மரனடி யருளா லென்றது.

(உரை) எண்ணரிதாய் - ஆன்மாக்கள் இலக்கத்தினால் அளவுபடுத்துதற்கரிதாய்; நித்தமாய் - ஒருகாலத்திலும் அழி யாததாய்; இருள் மலத்தின் அழுந்தி - அஞ்ஞானமாகிய ஆணவ மலத்தினாலே மறைப்புண்டு கிடந்து; இருவினையின் தன்மை களுக்கீடான யாக்கை அண்ணல் அருளால் நண்ணி - அவரவர் களுக்குண்டான புண்ணிய பாவங்களுக்கீடானதோர் உடல்களைத் தம்பிரானார் காருண்ணியத்தினாலே பொருந்தி; அவையவராய் - அவன் அவள் அதுவாகிய அந்தவுடம்பென்னத் தாமென்னத் தோன்றாமற் பிரிவற்று நின்று; அதனால் அலகினிகழ்போகங்க ளருந்துமாற்றால் புண்ணிய பாவம் புரிந்து - அந்த உடம்புக ளோடுங் கூடுகையாலே யெண்ணிறந்த போகங்களைப் புசித்து அந்தப் புசிப்பாலுண்டாகிய ஹிதாஹிதங்களினாலே மீளவும் புண்ணிய பாவங்களை யார்ச்சித்துக்கொண்டு அதனாலே; போக்கு வரவுடைத்தாய் - இறந்து பிறந்து வருவதாய்; புணரும் - இவ்வணம் பொருந்திவாராநிற்கும். இப்படி வாசஞ்செய்தே; இருள் மலபாகம் பொருந்தியக்கால் அருளா லுண்ணிலவு மொளி - அனாதியே யான்மாவை மறைக்கப்பட்ட ஆணவமலமானது க்ஷயம் வந்த அவதரத்துச் சிவனுடைய அருளாலே யந்த ஆன் மாவிடத்திலே ஞானம் பிரகாசியா நிற்கும்; அன்றியும்; புணரு மிருள் மலபாகமென்று பதங்கூட்டி யான்மாக்களோடுங் கூடி நிற்கிற ஆணவமலமென்று பொருளுரைப்பினுமாம்; அதனால் இருளகற்றிப் பாத முற்றிடு நற்பசுவர்க்கம் - அங்ஙனம் பிரகாசிக் கப்பட்ட ஞானத்தினாலே யந்த ஆணவமல மறைப்பை நீங்கிச் சிவனுடைய திருவடியிலே பொருந்திடும் பக்குவப்பட்ட சுத்தான் மாக்கள்; எனவுரைப்ப ருணர்ந்தோர் - என்றிங்ஙனஞ் சொல்லு வார்கள் அறிவாலுயர்ந்த பெரியோர்கள்.

(வி-ம்.) எண்ணரிதாய் எ-கு ஆன்மாக்களை யிலக்கத்தினால் அளவுபடுத்தற் கரிதென்றதேதென்னில், ஒவ்வொரு யோனி வர்க்கங் கள்தோறுமுண்டான ஆன்மாக்களை யளவுபடுத்தப்படாதது கொண்டே எண்பத்து நான்கு நூறாயிரயோனி பேதத்திலுண்டான ஆன்மாக்களையும் அளவுபடுத்தப்படாத படியாலும், அன்றியும் அவ தரந்தோறும் திருவடியிலே கூடின ஆன்மாக்கள் மீளவும் ஜநநங் களில் வாராதிருக்கவும் பிரபஞ்ச காரியப்பட்டு வருகிற ஆன்ம வர்க்கந் தொலையாதது கொண்டும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் கோயிற்புராணத்தில் "எத்தகைய போகங்க ளெவற் றினுக்குங் காரணமாய், வைத்தபடி யிடம்போதா வகைநெருங்கு மன்னுயிர்கள்" எ-ம், "கற்பங்கள் தொறுநடஞ்செய் கழலணைந் தோர் கணிப்பில்லார்" (22) எ-ம் வருமது கண்டுகொள்க. இனி நித்தமாய் எ-கு ஒரு காலத்திலும் அழியாததென்றதேதென்னில் பதிபசுபாசமென்னப்பட்ட முதல் மூன்றும் நித்தியமென்று நூல்கள்

சொல்லுகையாலும் முத்தியிலும் ஆன்மாக்களுக்கு அறிவில்லாதபடியாலும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இங்ஙனம் பதிபசுபாசமூன்றும் அநாதியென்பதற்கு பி-ம் திருமந்திரத்தில் "பதிபசு பாசமெனப் பகர்மூன்றும், பதியினைப் போற்பசு பாச மநாதி" (115) எ-து கண்டுகொள்க. அன்றியும் முத்தியிலும் ஆன்மாக்கள் அறியாதென்றதற்கும் பி-ம் உண்மை விளக்கத்தில் "முத்திதனின் மூன்று முதலும் மொழியக்கேள், சுத்தவநு போகத்தைத் துய்த்தலணு - மெத்தவே, யின்பங் கொடுத்தலிறை யிச்சைவிளை வித்தல்மலம், அன்புடனே கண்டுகொளப்பா" (50) எ-து கண்டுகொள்க. அன்றியும் சித்தியாரிலும் "கரும்பைத்தேனைப் பாலைக் கனியமுதைக் கண்டைக் கட்டியையொத் திருப்பனந்த முத்தியினிற் கலந்தே" (11, 12) என்றமையால் ஆன்மாவில்லாத பொழுது அநுபவிப்பாரில்லாதாகையால் அநுபவமுண்டானது கொண்டே யான்மாவும் உண்டென்பதை யநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. இனி யிருண்மலத்தினழுந்தி எ-கு ஆன்மா ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்டு கிடக்குமென்றதேதென்னில் கேவலப்பட்டு மாயை தாரகமாக ஒடுங்கிக்கிடக்கும் அவதரத்துக் கலையாதித் தத்துவங்களாயுள்ள காரியமாயையும் நீங்கி யாணவமல மறைப்பாகக் கிடக்கையாலே யப்படிச்சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "அறிவிலனமூர்த்தனித்த னராகாதி குணங்களோடுஞ், செறிவிலன் கலாதியோடுஞ் சேர்விலன் செயல்களில்லான், குறியிலன் கர்த்தா வல்லன் போகத்துக் கொள்கையில்லான், பிறிவிலன் மலத்தினோடும் வியாபியே கேவலத்திலான்மா" (4. 38) எ-ம், "மும்மல னெல்லி னுக்கு முளைபொறு தவிடு மிப்போல்மம்மர்செய் தணுவி னுண்மை வடிவினை மறைத்து நின்று" (2. 86) எ-ம் கண்டுகொள்க. இனி அவை பவராய் எ-கு அவன் அவள் அதுவாமென்றது ஏதென்னில் உயர்திணை யஃறிணையாகிய யோனி பேதங்களிலுள் அவனென்றது ஆண்பாலென அறிக; அவளென்றது பெண்பாலென அறிக; அதுவென்றது ஆணும் பெண்ணுமல்லாத அலியென அறிக. உயர்திணை யஃறிணையென்றதேதென்னில் உயர்திணையாவது தெய்வயோனி மானுடயோனியென அறிக; அஃறிணையென்றது மற்றுள்ள யோனிகளையென அறிக. இனி யிருள்மலபாகம் பொருந்திடக்கா வருளா லுண்ணிலவு மொளி எ-கு மலபாகம் வந்த ஆன்மாக்களிடத்திலே சிவனருளாகிய ஞானம் பிரகாசிக்குமென்றது ஏதென்னில் பக்குவப்பட்ட சுத்தான்மாக்களுக்கு இருளாகிய அஞ்ஞானம் நீங்கி ஒளியாகிய ஞானம் பிரகாசிக்கையாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் கோவைத் திருவாசகத்தில், "உருகுதலைச் சென்ற உள்ளத்து மம்பலத்து மொளியே, பெருகுதலைச் சென்று நின்றோன்" (104) எ-து கண்டுகொள்க. இனி அதனாலிருளகற்றிப் பாதமுற்றிடு நற்பசுவர்க்கம் எ-கு அந்த ஞானத்தினாலே சிவனுடைய ஸ்ரீபாதத்தை யடையும் பக்குவப்பட்ட சுத்தான்ம வர்க்கமென்றது ஏதென்னில் அங்ஙனம் பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களிடத்தில் பிரகாசிக்கப்பட்ட சிவனருளாகிய ஞானமே பற்றாக அந்தச் சிவத்தோடுங் கூடுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "பவமே லியநெறி பந்திக்கு மீசன் பசுக்கள் தம்மை, யவமே லியநெறிப் போகங்க ளால்முற்ற வந்திலையே, தவமே லியநெறி சத்தி கன் னூற்சென்று சார்ந்தபின்னைச், சிவமே வுவரென்று காண் கோச்சை காவலன் சித்திரிப்பே" எ-து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மவர்க்கம் எண்ணிறந்திருக்குமென்றும் நித்தமாயிருக்குமென்றும் ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்டு கேவலப்பட்டுக் கிடக்குமென்றும் புண்ணிய பாவங்களுக்கீடான சரீரங்களையெடுத்து மலபாகம் வந்தவாறே சிவனருளாகிய ஞானத்தினாலே சிவனைப் பெறுமென்றும் வருமுறைமையை யறிவித்தது.

(வி-ம்.) இலக்கம் - எண்ணிக்கை. இதம் - இன்பம். அகிதம் - துன்பம். ஆர்ச்சித்து - ஈட்டி. அவதரம் - தறுவாய். க்ஷயம் - தேய்வு.

ஆருயிர்கள் அளவில்லன, தொன்மைய, அழிவில்லன, விளக்க விளங்கும் அறிவின, தொன்மையிலேயே குற்ற வியல்பாயுள்ள மலப்பிணிப்புடையன. முதல்வன் இயல்பாகவே மலப்பிணிப்பில்லாதவன். அவன் அளவில்லாத அருந்தன்மையால் ஆருயிர்களின் மலப்பிணிப்பை நீக்கித் தன் திருவடி நலப்பிணிப்பின் பாக்கி வாழ்வித்தருளத் திருவுள்ளங் கொண்டருளினன்.

அதனால் தொன்மையிலுள்ள மாயையினின்றும் உடல், உறுப்பு, உலகம், உண்பு ஆகியவற்றைப் படைத்தளித்தருளினன். அருளி, தொன்மை வினையெனப்படும் முயற்சியையுங் கூட்டி நுண்ணுடம்புடன் பொருத்தினன். பொருத்தவே அவ்வவ்வுயிர்களின் மலவாற்றலைத் தேய்வித்தற்குத் தக்கவாறு மனவின் வேறுபாட்டிற் கேற்பப் பருவுடல் படைத்தளித்தனன். இவ்வுண்மை: போற்றிப்பஃறொடை கண்ணி ௧௨.

"மனமுதலா வந்தவிகா ரத்தால்—வினையிரண்டுங்
காட்டி அதனாற் பிறப்பாக்கிக் கைக்கொண்டு
மீட்டறிவு காட்டும் வினைபோற்றி..."

இக் குறிப்பு வருமாறு:

"பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்."

—திருக்குறள், ௯௭௨

ஒக்கும் பிறப்பு—நுண்ணுடற் பிறப்பு. சிறப்பின் பொருட்டுக் கொடுக்கப்படும் பிறப்பு பருவுடற் பிறப்பு. இவ்வுடலிற் புகுந்த வுயிர்கள் தத்தம் வினைக்கீடாகச் செய்ய வேண்டிய தொழிலுக்கேற்ற உறுப்புகளை உடைத்தாயிருப்பது. எடுத்துக்காட்டாக யானைக்குத் தூம்புக்கை அமைந்திருப்பது. அதனால் இப் பிறப்பு ஒன்றோ டொன்றொவ்வாப் பிறப்பு. இயற்கையிலேயே தெய்வப்பிறப்பும் மக்கட் பிறப்பும் அதன் கீழுள்ள எல்லாப்பிறப்பு முள்ளன. கூர்ப்பு முறையில் அடியிலிருந்து தேவர் முடிவான பிறப்புக்களும் உள. உயிர்கள் தானல்லாத வுடம்பைத் தானென எண்ணுதல் நான் என்னும் முனைப்பாகும். அம் முனைப்புக் காரணமாக நான் நுகர்ந்தேன், நான் செய்தேன் எனச் செருக்குறும். இவையே மலச்சார்பாலாகும் நலத்துக்குத் தடையாகிய பொலச்செயல்களாகும். இவற்றால் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டாம். ஒருவன் தன்னிலம் என்று வரையறுக்கப்பட்ட ஓரிடத்தைக் கூறுகின்றான். உண்மையில் அந்நிலம் அவனால் ஆக்கப்பட்டதுமன்று அழிக்கப்படுவதும் அன்று. அந்நிலத்தோடு, அவனுக்கு இடையேஏற்பட்ட தொடர்புண்டு. எனவே அந்நிலம் அதனைப் படைத்தளித்த கடவுளுக்கே உடைமையாகும். அதுபோல நம்முடைய

வினைப்பயனுக்கேற்க உடம்பு முதலியவற்றைப் படைத்தளித்து அதன்கண் நின்று நுகருமாறு நுகர்வித்தும் செய்யுமாறு செய்வித்தும் வரும் முதல்வனே அவற்றிற்கு முதல்வனாவன் - இவ்வுண்மை தெளிந்தால் நான் என்னும் மலக்கோணல் நீங்கும், இதுவே இறைபணியில் நிற்கும் நிலைக்கு வழியாம். இதனால் "நானே போக்தா நானே கர்த்தா" என்னும் திரிபுணர்வு நீங்கும். நீங்கவே தன் முயற்சியறும்; அடிமை முயற்சியுறும். உறவே சிவகுருவின் திருவருளால் சிவ மெய்யுணர்வு வெளிப்படும். படவே மலவிருளகலும், அகலவே திருவடிப்பேறெய்தும்.

தொன்மை மலமுனைப்பால் தோன்றுநுகர் வோன்எழுவாய்
நன்மையினால் தேயவறும் நான்.

பாச இலக்கணம்

இங்ஙனம் பசு இலக்கணம் அருளிச்செய்து, 'பதி பசு பாசந் தெரித்த'வென்னும் விதியைப்பற்றி மேற் பாச இலக்கணங் கூறுமதே முறைமையாகலான் முற்கூறிய ஆன்மாக்களோடும் அநாதியே கூடியிருக்கப்பட்ட மலமாயா கன்மங்களின் இயல்பைக் கூறுமிடத்து ஆணவம் மாயை காமியமென்னும் ஒழுங்கைப்பற்றி முந்த ஆன்மாக்களை மறைக்கப்பட்ட ஆணவ மலத்தினியல்பும் அந்த மலத்தின் மறைப்பை நீக்குகிற திரோதாயியின் இயல்பும் அருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது. (க)

20. ஏகமாய்த் தம்கால எல்லைகளின் மீளும்
எண்ணரிய சத்தியதாய் இருளொளிர இருண்ட
மோகமாய்ச் செம்பினுறு களிம்பேய்ந்து நித்த
மூலமல மாய்அறிவு முழுதினையும் மறைக்கும்
பாகமாம் வகைநின்று திரோதாயி சத்தி
பண்ணுதலான் மலமெனவும் பகர்வர்அது பரிந்து
நாகம்மா நதிமதியம் பொதிசடையான் அடிகள்
நணுகும்வகை கருணைமிக நயக்கும் தானே.

மோகமா மூல மலத்தின் முறைமையும்
பாகமாந் திரோதப் பகுதியும் பகர்ந்தது.

(உரை) ஏகமாய் - ஆணவமலமானது எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களோடுங் கூடிநின்று மறைத்தும் தான் ஒன்றாயிருப்பதாய்; தம்கால எல்லைகளின் மீளும் எண்ணரிய சத்தியதாம் - ஆன்மாக்களுடைய பக்குவா பக்குவங்களுக்குத் தக்கதாக அவரவரிடங்களிலே மறைத்து நின்று அந்தந்த ஆன்மபோதங்களின் மீட்சியிலே நீங்குவதாயிருக்கிற தன் காரியமான எண்ணிறந்த சத்திகளையுடையதாய்; இருளொளிர இருண்ட மோகமாய் - செறிந்த இருளும் வெளியென்னும்படி நின்று ஆன்மாக்களுக்கு மிக்க

மறைப்புகள் செய்யுமதாய்; செம்பினுறு களிம்பேய்ந்து நித்த மூலமலமாய் - செம்பினுடன் கூடியிருக்கப்பட்ட களிம்பானது அந்தச் செம்புள்ளவளவே அதனை மறைத்து உள்ளும் புறம்புங் கலந்து வெட்டுவாய்தோறும் நின்றாற்போல ஆன்மபோதத்தோடுங் கலந்து மறைந்து நிற்கிற அழியாத அநாதி மலமாய்; அறிவு முழுதினையும் மறைக்கும் - இங்ஙனம் ஆன்மாவில் இச்சா ஞானக் கிரியைகள் சற்றும் நிகழாதபடி மறைத்து நிற்கும். இங்ஙனம் ஆணவமலத்தின் இயல்பை அருளிச்செய்து இந்த மலத்தைப் பாகம் வருத்துகிற திரோதாயி சத்தியின் இயல்பு மேலருளிச் செய்கின்றது; பாகமாம் வகை - அந்த ஆணவ மலமானது க்ஷயமாம்படி; நின்று திரோதான சத்தி பண்ணுதலான் - சிவனுடைய அருட்சத்தியானது அந்த ஆணவமலத்தோடுங் கூடித் திரோபவித்து நின்று காரியப்படுத்துகையால்; மலமெனவும் பகர்வர் - இந்தத் திரோதாயி சத்தியை அந்த மலத்தோடுங் கூட்டி மல மென்றும் பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். இங்ஙனம் மலமெனவும் என்ற உம்மை கொண்டே அந்தத் திரோதாயி சத்தியே அருளென்பது துணிவு. இங்ஙனந் திரோதமாய் நின்று காரியப்படுத்தி மலபாகம் வருத்தின அருளானது இங்ஙனம் மலபாகம் வந்த ஆன்மாக்களுக்கு உண்டாக்கும் பயனேதென்னில்; அது பரிந்து - அந்த அருள் அவர்களிடத்திலே கிருபை ஜனித்து நின்று; நாகம்மா நதி மதியம் பொதி சடையான் அடிகள் நணுகும்வகை கருணை மிக நயக்குந்தானே - பாம்பினையும் மகத்தாயிருக்கிற கங்காபரமேஸ்வரியையும் சந்திரனையும் சூழ்ந்திருக்கப்பட்ட திருச்சடாபாரத்தையுடைய தம்பிரானார் திருவடிகளிலே பொருந்து முறைமையை யுண்டாக்கும் தனது காருண்ணியத்தினாலே.

(வி - ம்.) ஏகமாய் எ-து ஆணவமலம் ஒன்றாயிருக்கவும் எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களையுங் கூடிநின்று மறைக்கு மென்றதற்கு வழியேதென்னில், இருளானது தான் ஒன்றாயிருந்தும் பல கண்களையும் மறைத்தாற்போலவென அறிக. அப்படி மலம் ஒன்றாயிருந்தும் பல ஆன்மாக்களையும் மறைக்குமென்பதற்கு பி-ம் திருவருட்பயனில் "பலரைப் புணர்ந்திருட் பாவைக்குன் டென்றுங் - கணவர்க்குந் தோன்றாத கற்பு" (25) எ - ம், இந்நூலினும் "மோகமிக வுயிர்கள் தொறும் உடனாய்நிற்கும் மூலவா ணவமொன்று" (32) எ - ம் வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க. இனி, தங்கால எல்லைகளின் மீளும் எ-து ஆன்ம போதங்களின் மீட்சியிலே நீங்குகிற சத்திகளென்றதேதென்னில், போதத்தின் மீட்சியாவது பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யென்று கண்டு நீங்குகையென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "ஆசைதரு மூலகமெலாம் அலகைத்தே ராமென் றறிந்தகல வச்சிவமே யாகும்" (9.1) எ-று கண்டுகொள்க. அப்படி மலமொன்றாயிருக்கவும் அந்த மலத்தின் சத்திகள் எண்ணிறந்திருக்குமென்றது ஏதெனில், அந்த மலத்தோடுங் கூடியிருக்கப்பட்ட ஆன்மாக்கள் எண்ணிறந்திருக்கையாலும் அந்த ஆன்மாக்கள்தோறும் வெகுவிதமான சத்திகள் பதித்து

நிற்கையாலும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படி ஆன்மாக்கள் தோறும் அந்த மலத்தின் சத்தி வெகு விதமாகப் பதிந்து நிற்குமென்றதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "கதிதருங் காழிமன் காட்டுமப் பாசங்கள் மூன்றவைதாம், பொதிதரு மாணவம் போகஞ்செய் கன்மமு மாயையுமாம், முதிபதார்த்தமென்று முன்பினிலாதது சேதனன்கண், ணதிக மறைப்பன ஆயிர கோடி விருத்திகளே" (19) எ-து கண்டுகொள்க. இனி இருளொளிர இருண்ட மோகமாய் எ-கு செறிந்த இருளும் வெளியென்னும்படியிருளாயிருக்கும் அந்த மலமென்றதே தென்னில் இருளானது பண்டபதார்த்தங்களை மறைத்துந் தான் தோன்றி நிற்கையாலும் இந்த மலமானது தன்னையுங் காட்டாமல் பொருளையுங் காட்டாமல் நிற்கையாலும் அப்படிச் சொல்லப்பட்டதென அறிக. இதற்கு பி-ம் திருவருட் பயனில் "ஒருபொருளுங் காட்டா திருளுருவங் காட்டும்-இரு பொருளும் காட்டா திது" (23) எ-ம் கண்டுகொள்க. இனி, செம்பினூற களிம்பேய்ந்து நித்த மூலமலமாய் எ-கு செம்பிற் காளிதம்போல ஒரு காலத்திலும் அழியாத அநாதிமல மென்றதேதென்னில் செம்பென்கிற பொருளுள்ளளவுங் காளிதம் நின்றாற் போல ஆன்மபோதமுள்ள மட்டும் அந்த மலத்தின் மறைப்புப் போகாதென்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "விருத்திகளான் மறைக்கின்றவவ் வாணவம் வெங்குருமன், கருத்திய நான்முறை தேர்ற் கலந்துடனு யணுவை, யருத்திய நஞ்சென்ன மோகஞ்செய் தாசை யநுபவத்திற், பெருத்திடச் செம்பினிற் காளிதம் போலப் பிணைந்துளவே" (20) எ-து கண்டுகொள்க. நித்த மூலமல மென்றது முத்தியினும் மலமழியா தென்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் உண்மை விளக்கத்தில் "முத்திதனின் மூன்று முதலும்" (50) என்ற செய்யுளின் முடிவிலே "இத்தை வினை வித்தல் மலம்" எ-து கண்டுகொள்க. இனி அறிவு முழுதினையும் மறைக்கும் எ-கு ஆன்மாவின் இச்சாஞானக் கிரியைகளைச் சற்றும் சீவிக்க வொட்டாதபடி மலம் மறைக்குமென்று பொருள்படுத்தினதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "சிவனு மிச்சாஞானக் கிரியையாற் சிவனை யொப்ப, னுவனெனன் றிடிலநாதி மலமிவற் றினை மறைக்கும்" (1 64) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, பாகமாம் வகைநின்ற திரோதானசத்தி பண்ணுதலால் எ-கு சிவனுடைய அருட்சத்தியானது திரோதாயியாய் நின்று மலங்களைக் காரியப்படுத்துமென்று பொருள் படுத்தினதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "ஏயுமும் மலங்கள் தத்தந் தொழிலினை யியற்ற வேவுந், தூயவன் றனதோர் சத்தி திரோதான கரிய தென்றும்" (2. 87) எ-ம் வருமது கண்டுகொள்க. இனி, அதுபரிந்து நாகமா நதிமதியம் பொதிசடையாரடிகள் நணுகும்வகை கருணை மிக நயக்குந் தானே எ-கு அந்த அருளானது திரோதமாய் நின்று ஆன்மாக்களுக்கு மலபாகம் வருத்தி மீளவும் பழைய அருளாய்க் கிருபை ஜனிக்குமென்றதெங்ஙனே யென்னில் மாதாவானவள் பிள்ளைகளிடத்திற் குற்றங்கண்டு கோபித்து மீளவுங் குணங்கண்டவாறே பிரியப்பட்டாற்போலவென அறிக. இதற்கு பி-ம் திருவாசகத்தில் "பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை தன்-பாதத் திறம்பாடி யாடேலோ" (7. 14) எ-ம், இந்நூலினும் "மூற்கின மருவு திரோதாயி கருணை யாகி" எ-ம் வருமேதுக்களைக் கண்டு கொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஆணவமலமானது ஆன்மாவை மறைக்கு முறைமையும் அந்தமலத்தை யருட்சத்தியானது திரோதாயியாய்நின்று

பாகம்வருத்தி மீளவும் பழைய அருளாய்க் கிருபை ஜனித்த அப்படி மலபாகம் வந்த ஆன்மாக்களைச் சிவனுடைய திருவடியிலே கூட்டுவிக்கும் முறைமையும் அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட அருளாகிய திரோதாயிசத்தி அந்த ஆணவமலத்தைப் பாகம் வருத்து முறைமை எங்ஙனேயென்று வினவ அந்தத் திரோதாயி சத்தியானது இச்சா ஞானக் கிரியாசத்திகளைத் தோற்றுவித்து அவையிற்றைக்கொண்டே சுத்தமாயையிலும் அசுத்த மாயையிலுமுண்டான தனுகரண புவனபோகங்களைத் தோற்றுவித்து மிடத்து அவையிற்றோடும் ஆன்மாக்களைக் கூட்டிக் கன்மத்தைப் புசிப்பித்து மலபாகம் வருத்தவேண்டுகையால் அதில் சுத்தமாயையின் தோற்ற முந்த அருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி-ம்.) வெளி - ஒளி. ஒளிர - வெளியாக; மறைப்பிலதாக. காளிதம் - களிம்பு. சீவித்தல் - தொழிற்படுதல், க்ஷயம் - பாகம்; வலி குன்றல். கிருபை ஜனித்து - அருள்பிறந்து. வெகுவிதம் - பலவகை. சகசம் - கூடப்பிறந்தது.

"பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன், பாதந் திறம்பாடி யாடேலோர் எம்பாவாய்" என்னும் திருப்பாட்டுத் திருச்சிற்றம்பலம் ஓதித் திருமுறைகள் தொடங்கல் வேண்டுமென்பதற்கு அகச்சான்றாகும். ஓங்கு திருச் சிற்றம்பலம் ஓதி முறை தொடங்கல், சகஞானத்துங் காதார்பாவை. பாசம் - மறைப்பு; பிணிப்பு. பச் - பந்தித்தல்; அ - கருவிப்பொருளீறு. முதல்வன் குறைவிலா நிறைவினன். அஃதாவது சருவவியாபி. ஆருயிர்கள் அவனுடன் கூடும் நிறைவின. மல மாயை கன்மங்கள் அவ்வுயிர்கள்பால் குளிக்கும் நிறைவின. குளித்தல் - வலிய உட்புகுதல். குறைவில்நிறை வோன் முன்னோன் கூடுநிறை வாவி, உறைகுளிப்பாம் மும்மலமும் ஓர்.

கூடுநிறைவாயுள்ள ஆருயிர்கள் வரையறைப்படுத்தும் உடலுடன் புகுந்து அணுத்தன்மைப்படுதற்கு ஏதுவாதல்பற்றித் தொன்மலம் ஆணவமெனப்படும். மேலும், க. பசுத்துவம் உ. பசுநிகாரம் ங. மிருத்தியு ச. மூர்ச்சை ரு. மலம் சா. அஞ்சனம் எ. அவித்தை அ. ஆவிருதி எனவும் ஆணவமலம் பெயர்பெறும்.

"மூலமலம் காரிய வேறுபாட்டான் எழுவகைப்படும். அவை, க. மோகம் உ. மதம் ங. அராகம் ச. கவலை ரு. தாபம் சா. வாட்டம் எ. விசித்திரம் என்பன." இவையும் இவற்றின் விளக்கமும் சிவஞானபோதம். உ. உ. "மெல்லிற் குமி"யென்னும் வெண்பா விளக்கத்துக்கண் மாதவச் சிவஞானமுனிவரனார் உரைத்த பேருரையாற் காண்க.

அணுத்தன்மைப்படும்படி செய்தலென்பது, சிற்றறிவும் சிறு தொழிலுமுடையதாக்குதல், அணு - சிறுமை, ஆணவமலவாற்றலின் வலிகுன்றுதலாவது ஒளிமுன் இருள் ஒடுங்குவது போலாகும். ஒளி - சிவஞான ஒளி. ஞாயிற்றின் கதிர் "இரவோரன்ன கொழுநிழற் றுப" இருஞ் சோலையினுள் புகாமைபோன்று, சிவபெருமான் திருவடிநிழற் கீழ்த் தலைமறைவாயுள்ள ஆருயிர்களை ஆணவ ஆற்றல் பற்றும் வலியின்றிக் குன்றுதலாகும்.

ஆணவத்தின் உண்மை பேரிருள் ஒப்பு. அதன் செயல் ஆருயிர்களுக்கு மோகத்தை உண்டாக்குதல். மோகம் "மதமுதலிய அறுவகைக்

காரியங்கட்கும் ஏதுவாய்க் கட்டு நீங்குங்காறும் ஆன்மாக்களோடு சகசமாயுள்ளது. மோகத்தின்வழி ஏனை மதமுதலியன நிகழாமையின், அது முதன்மைத்தாதல் அறிக. அம் மோகமாவது கொள்ளற்பாலது இது, நீக்கற்பாலது இதுவென நன்முகத்தான் உணர்ந்தும் அறிவையர் முதலிய விடயங்களில் மயங்குதற்கேதுவாயது." சிவஞான போதப் பேருரை.

இப் பொருளே பயக்கும் திருக்குறள் வருமாறு:

"காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்." —திருக்குறள்-௩௬௦.

காமத்தால் மாயையும், வெகுளியால் வினையும், மயக்கத்தால் ஆணவமும் பெறப்படும். நாமங்கெடு முண்மை வருமாறு:

"புல்லோடும் கல்லோடும் பொன்னோடும் மணியோடும்
சொல்லோடும் வேறுபா டிலாநிலைமை துணிந்திருந்த
நல்லோர்முன் திருப்புகலூர் நாயகனார் திருவருளால்
வில்லோடு நுதல்மடவார் விசும்பூடு வந்திழிந்தார்."
—௧௨. திருநாவுக்கரசர், ௪௧௮.

மூலமலமென்றது மாயை வினைகள் காரியப்படுதற்கு இஃது ஏதுவாதல் பற்றி என்ப. "மூல நோய் தீர்க்கும் முதல்வன் கண்டாய்" (௬.௨௩ - ௧) என ஓதுவதும் காண்க.

முன் கூறியதேயன்றி வருவனவும் மலத்தின் பெயர்களாம். அஞ்ஞானம், மூலம், பாசம், கேவலம், ஆவரணம், தமசு, சடம் என்பன. மலமறைப்பிற்குத் துணை நின்றாக்குவது மறைப்பாற்றலெனப்படும் திரோதானசத்தி. இதுவே நடப்பாற்றலெனவும்படும். இக்குறிப்பே "சிவயநம" என்பதன்கண் காணப்படும் 'ந' கரமாகும். இது, தீயெரிவதற்குக் காற்றுப் போன்றும், பொருள்கள் பதனெய்த நீரும் நெருப்பும் போன்றும், அறிவில் பொருள் இயங்க அறிவுப் பொருள் துணையாவது போன்றுமாகும். நடப்பாற்றல் மறைத்தலென்பது மறைக்கும் மலவாற்றலுக்கு வலிகொடுத்துநிற்றல். இஃதுழைக்க உணவு போன்றும். மலவாற்றலுக்குக் கால எல்லை ஆருயிர்கள் ஆண்டானுக்கு அடிமையாய்த் தம்முனைப்பற்று இறைபணியில் நின்று பத்தி மேலிடுதல், வல்விரைவில் வெந்நீர் வேண்டுமெனில் தீயை மிகுவித்தல் இதற்கொப்பு.

மேலும், "எல்லாவுயிர்களையும் ஒருங்கே வீடுபேறடையாமைக்குக் காரணம் குடங்கையிலேந்திய தீயின் சூட்டினை நிகழவொட்டாது தனக்கு மாறுகிய மந்திர முச்சரிக்குங்காறும் தடுத்துநிற்கும் குளிகை போல, அம் முதல்வனைச் சிறப்பியல்பான் உணரும் மெய்யுணர்வு தோன்றுங்காறும் அவனது பெருங்கருணை உயிர்கள்மாட்டு ஒருங்கே நிகழாதவண்ணம் தடுத்து நிற்கும் உயிர்க்குற்றமாகிய அவ்வம் மலசத்தியின் வழி நின்று அவற்றை நடாத்துவதாகிய முதல்வனது சங்கற்பமே யன்றிப் பிறிதில்லை யென்பது பெறப்படுதலின், அங்ஙனம் நடாத்துவதாகிய முதல்வனது சங்கற்பமே ஈண்டு மறைப்பெனப்படும்." சிவஞான போதப்பேருரை.

மேலும், அம் மலவாற்றல் வலிகுன்றும்படி தூயமாயா காரியங்களைத் தோற்றுவித்து ஆருயிர்களின் அறிவை எழுப்புதலும், தூவா மாயையினின்று உழைப்பு, மெய்யெனப்படும் கலையாதிகளைத் தோற்றுவித்து, அவற்றிற்கு விளக்கஞ் செய்தலும், கன்மங்களை நுகர்வித்துக் கழிப்பித்தலும் ஆகிய இவையெல்லாம் பாகமாம் வகை பண்ணுதலாம்.

கட்டு நிலையில் இவ்வாறாயினும் ஒட்டு நிலையில் "முற்செயமருவு திரோதாயி கருணை" (பாட்டு—௪௮) யாகித் திருவடியிற்கூட்டுவிக்கும். மறைப்பாற்றல் ஆதிசத்தி எனவும் பெயர் பெறும். இவ்வுண்மை ஓதுவதே திருவள்ளுவ நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய 'அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி, பகவன் முதற்றே உலகு" என்னும் மறையின் கண் காணப்படும் ஆதி என்பதன் குறிப்பாம்.

முதல்வனின் அறிவருளாற்றலாகிய பராசத்தி ஐந்தொழிலும் நிகழப் பொதுவகையாற் கண்ணும்பொழுது மறைப்பாற்றலெனப்படும்.

நாகந்தூ மாயை நதிமறைப் பாற்றலுயிர்
பாகமதி இவ்வுருவகம்.

ஆதிசத்தியெனப் பெயர்பெறும். அதுவே சிறப்புவகையாற் கண்ணும்பொழுது அன்பு அறிவு, ஆள்வினை எனப்படும் இச்சை ஞான கிரியாசத்திகளாகப் பெயர் பெறும். கண்ணுதல்...சங்கற்பம், வியாபாரம்.

மலவாற்றல் ஒரு மலத்தார்க்கு முக்கால் வலிகுன்றிக் கால்வலி யோடிருக்கும், இருமலத்தார்க்குஅரை மும்மலத்தார்க்கு முற்றும்.

மூவகையாம் ஆவிகட்குக் காலரையே முற்றென்னும்
ஆவகைக்கட் டாமலவாற் றல். (௨)

21. உன்னலரும் பரசிவன்தன் அருளாலே நாதம்
உதிக்கும்மிகுங் குடிலைதனில் விந்துவரும் நாதந்
தன்னில்அதி னொளிவளரும் சதாசிவராம் அவரில்
தயங்கவரும் ஈசர்வித்தை தனைஅளிப்பர் அதனால்
மன்னுவர்இவ் வகைஐவர் வாய்மையினால் முன்னே
வந்திடுமேன் னுரைசெய்த விந்துவழா வகையே
முன்னுறவும் சூக்குமாதி ஒருநான்கும் என்று
மொழிந்திடுவர் அருங்கலைகள் முதிர்ந்துளோரே.

வைத்தமா மாயையின் வாக்கு நான்குஞ்
சுத்தத் துவமைந்துந் தோன்று மென்றது.

(உரை) உன்னலரும் பரசிவன்தன் அருளாலே மிகுங் குடிலைதனில் நாதம் உதிக்கும் - மனத்தினால் நினைதற்கரிய பரம

சிவனுடைய பராசத்தியாலே குடிலையாகிய மாமாயையிலே நாத தத்துவந் தோன்றும் : நாதந்தன்னில் விந்து வரும் - முற்கூறிய நாதத்திலே விந்துதத்துவந் தோன்றும்; அதினொளி வளருஞ் சதாசிவராம் - அந்த விந்துவிலே பிரகாசமிக்க சாதாக்கிய தத்துவந் தோன்றும்; அவரில் தயங்கவரு மீசர் - அந்தச் சாதாக்கியத்திலே விளக்கமாக வரும் ஈசுர தத்துவந் தோன்றும்; வித்தைதனை யளிப்பர் - அந்த ஈசுரருஞ் சுத்த வித்தையைத் தோற்றுவிப்பர்; அதனால் இவ்வகை ஐவர் மன்னுவர் - முற்கூறிய வகையாற் குடிலையுபாதானமாக அந்தத் தத்துவங்கள் ஐந்துந் தோன்றின [illegible]லே தத்துவ கர்த்தாக்கள் ஐவருந் தோன்றி [illegible]ந்த தத்துவங்களோடும் பொருந்தி நிற்பர்கள், [illegible]மையினால் முன்னே வந்திடுமென்றுரைசெய்த விந்து - உண்மையாக முன்பே நாதத்திலே தோன்றுமென்று சொல்லப் பட்ட [illegible]லே; வழாவகையே சூக்குமாதி ஒருநான்கும் முன்னுதயம்-தப்பாத முறைமையினாலே சூக்குமமுதலாகிய வாக்குக்கள் நாலையும் முற்கூறிய சிவசத்திகள் தோற்றுவிக்கும்; என்று மொழிந்திடுவர் அருங்கலைகள் முதிர்ந்துளோரே - என்றிங்ஙனஞ் சொல்லுவர்கள் அரிய நூல்களையுணர்ந்த பெரியோர்கள்.

(ஞ - ம்.) உன்னரும் பரசிவன் எ - கு மனத்தினால் நினைத்தற் கரிய பரமசிவனென்று பொருள்கூறியது ஏதென்னில் அந்த நிட்கள சொரூபியாயிருக்கின்ற பரமசிவனை ஆன்மபோதத்தாற் சுட்டியறிய வொண்ணாத படியாலே அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "தன்னறிவதனாற் காணுந்தகைமைய னல்ல னீசன்" (6. 8) எ - ம், கோயிற்புராணத்தில் "காரணங் கற்பனை கடந்த கருணை" (3) எ - ம், இந்நூலினும் "நாடரிய கருணை" (14) எ - ம் வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க. பரசிவன் அருளாலே எ-கு பரமசிவனுடைய பராசத்தியாலேகுடிலையிலே நாதந்தோன்றுமென்று பராசத்தியின்மேல் வைத்துப் பொருள்படுத்தினதற்கு வழியே தென்னில் அந்தப் பரமசிவமானது பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்து மிடத்துத் தனது சத்தியை விரித்து அதுவே யுடம்பாகநின்று காரியப் படுத்துகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "மன்னருட் சத்திதன்பால் முகிழ்க்குந்தான் முனையா னன்றே" (1. 68) எ - ம், இந்நூலினும் "நீடுபராசத்தி நிகழிச்சா ஞான கிரியை தரவதனை நிமலன் மேவி, நாடரிய கருணைதிரு வுருவ மாகி" (14) எ - ம், ஞானபூசைத் திருவிருத்தத்தில் "இன்புருவச் சிவன் படைத்தற் கிச்சை காலத் திசைவுழிவித் தியாதேசி யாகிமேழிற் கிரியை, முன்பெருகக் குடிலையினை யடைந்து நாத முந்து விந்தக் கரமனுநன் மொழிமுறையே வகுத்துத், தன்பொருவில் மந்திரத்தாற் சதாசிவாதி யுதவி" (12) எ - ம் வருமது கண்டுகொள்க.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சிவசத்திகளாலே குடிலையிலே தோன்றுமென்ற நாதவிந்து முதலாகிய தத்துவங்களுக்கு வகுப்பே தென்னில் நாதமென்றது சர்வான்மாக்களுக்கும் அறிவை யெழுப்பு வித்து நிற்கிற ஞானமென அறிக; விந்து என்றது சர்வான்மாக்க-

ளுக்கு முண்டாகிய தொழிலை யெழுப்புவித்து நிற்கிற கிரியையென அறிக. சாதாக்கியமென்றது அந்த ஞானமுங் கிரியையுமாகிய நாத விந்துக்கள் இரண்டுங் கூடின அவசரமென அறிக; ஈசுரமென்றது கிரியையேறி ஞானங் குறைந்துநின்ற அவசரமென அறிக; சுத்த வித்தையென்றது ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்துநின்ற அவசரமென அறிக. இவையிற்றுக்கு பி-ம் தத்துவவிளக்கத்தில் "ஆய்ந்தவத் தத்துவம் ஐந்தா வனசிவ தத்துவத்தோ, டேய்ந்தவச் சத்தி சதாசிவ மீசனும் வித்தையுமென் றோர்ந்தறி வித்தினுக் குண்மைநிற்ப பாவது சத்தியத்திற், போந்தெழு மங்குர மெழுகத் தோமென்று போற்றுவரே" என்றதை இந்தத் தத்துவங்கள் ஐந்துஞ் சிவசத்தியாலே குடிலையிலே தோன்றுமென்பதற்குக் கண்டுகொள்க. இந்தத் தத்துவங்கள் ஏறியுங் குறைந்தும் ஒத்துநின்றதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில், "போற்றும் பரத்திற் பொதிகின்ற ஞானங் கிரியைபெற்றுத், தோற்றஞ் சதாசிவ முன்னதை ஞானங் கிரியை குன்றில், தேற்றிய வித்தையிவற்றின் திரிவு மகேசன்மட்டல் மாற்றஞ் சிரபுரத்தெங்கோ னெறியில் வகுத்தனவே" எ-ம் சித்தியாரிலும் "ஞானமே யானபோது சிவன்முழில் ஞானமொக்கில், ஈனமில் சதா சிவன்பே ரீசனுந் தொழில் தேறில், ஊனமேற் கிரியை வித்தை யுருத்திர னிலய போக, மானபே ரதிகா ரத்தோ டதிகர ணத்தனுமே" (1.65) எ-து கண்டு கொள்க. இவையிற்றின் முற்கூறிய விந்துவும் நாதமுஞ் சர்வான் மாக்களுக்கும் அறிவையுந் தொழிலையும் உண்டாக்குமென்று முன் சொன்னதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "மூவகை யணுக்களுக்கு முறைமையால் விந்து ஞான, மேவின தில்லை யாயில் விளங்கிய ஞான மின்றும்" (1.26) எ-து கண்டுகொள்க. அதனால் மன்னுவர் இவ்வகை ஐவர் எ-கு முற்கூறிய வகையாற் குடிலையுபாதானமாகத் தத்துவங்கள் ஐந்துந் தோன்றின ஒழுங்கிலே தத்துவ கர்த்தாக்கள் ஐவருந்தோன்றி இந்தத் தத்துவங்களோடும் பொருந்தி நிற்பார்களென்று பொருள் படுத்தினதற்கு வழியே தென்னில், முற்கூறிய வகையாவது அந்தச் சிவமுஞ் சத்தியுங் குடிலையிலே பொருந்தின அவசரத்து அந்தக் குடிலை யுபாதானமாகச் சிவதத்துவங்கள் தோன்றுகையால் அந்தச் சிவமுஞ் சத்தியும் அந்தத் தத்துவங்கள் உடம்பாகவும் அதிஷ்டித்துத் தத்துவ கர்த்தாக்கள் ஐவராக நிற்கையாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக; அதற்கு வழியேதென்னில், நாததத்துவ முடம்பாகச் சிவமதிட்டித்து நிற்கையாலும், விந்து தத்துவம் உடம்பாகச் சத்தி யதிட்டித்து நிற்கையாலும் அந்த நாதமும் விந்துவுங் கூடின சாதாக்கியம் உடம் பாக அந்தச் சத்தியுஞ் சிவமுங்கூடிச் சதாசிவமாக அதிட்டித்து நிற்கையாலும், கிரியையேறி ஞானங்குறைந்த ஈசுரம் உடம்பாக மகேசுரம் அதிட்டித்து நிற்கையாலும், ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்த சுத்தவித்தையுடம்பாக உருத்திரன் அதிட்டித்து நிற்கையாலும், தத்துவங்கள் உடம்பாகத் தத்துவகர்த்தாக்கள் பொருந்தி நிற்பார்க ளென அறிக. என்றிங்ஙனந் தத்துவம் உடம்பாகத் தத்துவ கர்த் தாக்கள் பொருந்தி நிற்பார்களென்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "வித்தை யோ டீசர் சாதாக் கியஞ்சத்தி சிவங்கள் ஐந்துஞ், சுத்ததத் துவஞ்சி வன்றன் சுதந்தர வடிவ மாகும், நித்தமென் றுரைப்பர் கால நீங்கிய நிலைமையாலே, வைத்திலர் முற்பிற்பாடு வருவித்தார் கருமத்தாலே" (1.66) எ-து கண்டுகொள்க. என்றிங்ஙனஞ் சிவன்றன் சுதந்தர வடிவ மாகுமென்று சிவமொன்றையுஞ் சொல்லியிருக்கச் சத்தியையுங் கூட்டித் தத்துவ கர்த்தாவாகச் சொன்னதேதென்னில் அந்தச் சிவமுஞ்

சத்தியும் பின்னமற்றிருக்கையால் சிவத்தைச் சொல்லவே சத்திக்குமா மென்பது கருத்து. அப்படிச் சத்தி சிவமிரண்டும் பின்னமற்றிருக்கும் என்றதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "சத்திதானுத மாதி தானைகுஞ் சிவமு மந்தச், சத்திதா னுதயாகுஞ் சருர்வடி வான வெல்லாஞ், சத்தியாஞ் சதன் வேணடிற்சிறல்லாமாஞ் சத்தி தானே" (2,76) எ-து கண்டுகொள்க என்று இங்ஙனம் முற்கூறிய வகைகளால் நாதவிந்து இரண்டு தத்துவமும் ஐந்தாக விரிகையால் சத்திசிவமிரண்டுந் தத்துவ கர்த்தாக்கள் ஐவராக நிற்பதை யநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. என்றிப்படித் தத்துவமென்றுந் தத்துவ கர்த்தாக்களென்றும் இருவகையாயிருக்கத் தத்துவங்களின் பேர் தத்துவ கர்த்தாக்களுக்குச் சொல்லியும் தத்துவ கர்த்தாக்களின் பெயர் தத்துவங்களுக்குச் சொல்லியும் வருகைக்கு வழி யேதென்னில் தத்துவங்கள் உடம்புந் தத்துவ கர்த்தாக்கள் உயிருமாய் நிற்கையாலே உடம்புக்கிட்ட பேர் உயிருக்கு வருதல்போலத் தத்துவங்களின் பேர் தத்துவ கர்த்தாக்களுக்கு நிற்கையாலும், விளக்குச் சுடரெரியுந் தகளி விளக்கென்று பேர் பெற்றாற்போலத் தத்துவ கர்த்தாக்களின் பேர் தத்துவங்களுக்கு நிற்கையாலும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக.

இனி, விந்து வழாவகையே முன்னுதவு சூக்குமாதி யொரு நான்கும் எ-கு விந்துவிலே நின்றுந் தோன்றப்பட்ட வாக்குக்கள் நாலுஞ் சிவசத்திகள் தோற்றுவிக்குமென்று பொருள்படுத்தினதற்கு வழியேதென்னில் அந்த விந்துவானது சடமானபடியால் அதுதானாகத் தோற்றுவிக்க மாட்டாதாகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "விந்துவின் மாயை யாகி" (1.19) என்ற விருத்தத்தில் "விந்துத்தன்பால் வைகரியாதி" எ-ம், "சிவனவன்றன் சந்நிதி தன்னினின்றே" எ-ம் வருகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. சந்நிதியென்றது அந்தச் சிவனுடைய சத்தியை யென அறிக. அன்றியும் முன்னுதவு சூக்குமாதி யொரு நான்கு மென்றவும்மைகொண்டே வேறேயுஞ் சில தோன்று மென்பது கருத்தென அறிக. அஃதாவது, முன்சொன்ன விந்துவில் தோற்றமாகிய வாக்குக்கள் நாலுமன்றியே ஐம்பத்தோரக்கரமும் எண்பத்தொரு பதமுஞ் சத்தகோடி மகா மந்திரங்களும் வேதாகம புராண சாத்திரங்களும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருக்குத் தநுகரண புவன போகங்களுந் தோன்றுமென்பது கருத்தாகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இவையிற்றுக்கு பி-ம் கோயிற் புராணத்தில் "சத்திகளிற் கருத்திருத்தித் தாவிலரு மா மாயை, உய்த்ததனி நாதாதி வைகரியு முதிப்பித்து, வைத்தெழுத்துமொழிமறைநூன் மந்திரமே முதலான, சுத்தவழி விரித்த சுத்த தத்துவங்கள் தொகுமுதலில்" (281) எ-ம், சித்தியாரில் "வித்தைகள் வித்தையீசர் சதாசிவ ரென்றிவர்க்கு, வைத்துறும் பதங்கள் வன்னம் புவனங்கள் மந்திரங்கள்தத்துவஞ் சரீரம் போகங் கரணங்கள் தாமெலாமும், உய்த்திடும் வயிந்தவந்தான் உபாதான மாகி நின்றே" (1.25) எ-து கண்டுகொள்க. வயிந்தவ மென்றது குடிலையாகிய சுத்த மாயையையென அறிக. சுத்தமாயை படங்குடிலானாற்போலக் காரணமுங் காரியமுமாக நிற்கையால் சுத்தமாயையைச் சொல்லவே அதன்காரியமாகிய விந்துவுக்குமா மென்பது கருத்தென அறிக. இனி, அருங்கலைகள் முதிர்ந்தளோரே எ-கு அரிய நூல்களை யுணர்ந்த பெரியோர்களென்று பொருள்படுத்தினதேதென்னில் அரிய நூல்களை யுணர்ந்தவர்கள் இங்ஙனங் கூறிய பொருளுக்கு மாறுபாடு சொல்லுவர்களென்பதனால் அப்படிச் சொன்ன

தென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியார் "சுத்தவடி வியல்பாக வுடைய சோதி" (பரபக்கம், 9) என்னும் விருத்தத்தில் "பித்தர்குண மதுபோல வொருகா லுண்டாய்ப் பின்னொருகா லறிவின்றிப் பேதையோராய்க், கத்திடுமான் மாக்களுரைக் கட்டிற் பட்டோர் கனகவரை குறித்துப்போய்க் கடற்கே வீழ்வார்" எ-து கண்டுகொள்க.

இதனைச் சொல்லியது மேலான சிவசத்திகளாலே சுத்தமாயையிலே நின்று நாதவிந்து முதலான தத்துவங்கள் தோன்றுமென்றும், அந்தத் தத்துவங்கள் உடம்பாக முற்கூறிய சிவசத்திகள் இரண்டுந் தத்துவ கர்த்தாக்களாக அதிட்டித்து நிற்பார்களென்றும், அதிலே விந்து சத்தியிடமாகச் சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி யென்னும் வாக்குக்கள் முதலானவைகள் எல்லாந் தோன்றுமென்னும் முறைமையும் அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சுத்த மாயா காரண காரியத்தின் இயல்பருளிச்செய்து மேல் அசுத்த மாயா காரணத்தின் இயல்பை அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி-ம்.) உபாதானம்-முதற்காரணம். அருள்-பராசத்தி, விந்து-தொழில், சுத்தவித்தை – உருத்திரன், சத்தி - சிவசத்தி, குடிலை - தூமாயை, உருத்திரன்: "பாசங்காரக்கடவுள்."

மாயை ஒன்றுதானே தூமாயை தூவாமாயை என இருவகைப்படும். தூமாயை என்பது மல கன்மங்களுடன் விரவாதது, தூவாமாயை மல கன்மங்களுடன் விரவியது. குடிலை-விந்து; மாமாயை.

உலகைத் தோற்றுவிக்க ஆதிசத்தி தொழிற்படும். அப்பொழுது அவ்வாற்றல் அன்பு, அறிவு, ஆள்வினை என முத்திறப்படும். அன்பு-இச்சை, தூமாயையில் அறிவாற்றல் பொருந்துங்கால் ஒலி மெய் எனப்படும் நாததத்துவம் தோன்றும், இந் நாததத்துவத்தில் ஆள்வினை ஆற்றல் எனப்படும் கிரியாசத்தி பொருந்தித் தொழிற்படுங்கால் ஒளிமெய் என விந்து தத்துவம் தோன்றும். இவ் விந்துவில் அறிவாற்றலும் ஆள்வினை யாற்றலும் ஒத்துத் தொழிற்படுங்கால் சதாசிவ தத்துவந் தோன்றும். சதாசிவதத்துவத்தில் ஆள்வினை ஏறி அறிவு குறைந்து தொழிற்படுங்கால் ஆண்டான் மெய்யெனப்படும் ஈசுர தத்துவம் தோன்றும். ஈசுரதத்துவத்தில் ஆள்வினை குறைந்து அறிவு கூடித் தொழிற்படுங்கால் ஆசான் மெய் எனப்படும் சுத்த வித்தை தோன்றும். சிவபெருமான் பொருந்துதலால் மேற்கூறிப் போந்த ஐந்து மெய்களிலும் முறையே சிவம், சத்தி, சதாசிவர், ஈசுரர், வித்தையீசுரர் என ஐவரும் வீற்றிருப்பர். இம் மெய்களை யன்றிச் சாந்திய தீதை, சாந்தி, வித்தை, பிரதிட்டை, நிவர்த்தி என்னும் ஐந்து கலைகளும், இருநூற்றிருபத்து நான்கு உலகங்களும், தோன்றும். கலை, தத்துவம், உலகம் என்பன சத்தி, பொருளுவது, வாய்மை-வலி, சத்தி.

மேலும் தூமாயையிலிருந்து, நுண்ணோசை, நினைவோசை, மிடற்றோசை, செவியோசை என்னும் நால்வகை ஒலிகள் உண்டாகும். இவை முறையே சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி எனவுங் கூறப்படும். இந்நான்கு ஒலிகளே யன்றி எண்பத்தொரு பதங்களும் பதினொருமந்திரங்களும் தோன்றும். எழுத்து, சொல், மந்திரம் மூன்றும் சொல்லுலகெனப்படும். இவை உலகத்தில் தோன்றிய உடல்களைப்பற்றிநிற்கும்.

உலகங்கள்மெய்களாலுண்டாகும், மெய்கள் கலைகளிலிருக்கும்; கலைகள் இவற்றை யுள்ளடக்கித்தான் நிறை (வியாபகம்) வாயிருக்கும், சொல் வடிவு பொருள்வடிவு என இவ்வாறும் வழிகள் எனப்படும்.

தூமாயையிலும் உடல்கள் உண்டு. அவற்றிற்கும் கலைமுதல் நிலம் முடிவாகிய முப்பத்தொரு மெய்களும் உள. இவை தூய்மை யாகவேயிருக்கும். தூமாயை முதன்மை(அதிகாரம்)ப்பேற்றினர்க்கும். அடிப்படைப் (அபரம்) பேற்றினர்க்கும் உறையுளாகும். ஒருபல முடையார்க்கு ஆட்சிபுரிய வேட்கையுண்டாயிற்று, அதனால் அவர் ஆட்சி புரிவாராயினர். ஆட்சி-அதிகாரம். இவர் சுத்த வித்தை, ஈசுரம், சதாசிவர் என்னும் மெய்களிலிருந்து ஆட்சிபுரிபவராவார்.

சதாசிவ தத்துவத்தில் அணுசதாசிவர் இருப்பர். மகேசுரத்தில் வித்தியேசுரர் என்மர் இருப்பர். சுத்தவித்தையில், எழுகோடி மந்திரர், நந்தி முதலிய கணநாதர் என்மர், வானவர்கோன், புலக்காவலர் என்மர் என்பவரிருப்பர். இந்த வானவர்கோன், கீழுள்ள வானவர் கோனைத் தொழிற்படுத்துவோர், அடிப்படைப் பேற்றினர் எனப் படும் அபரமுத்தராவார், அறிவிற்சிலம், நோன்பு, செறிவு என்னும் மூன்றினையும் கைவந்தவர் எனினும் அறிவின் அறிவினராகாமையான் அடிப்படைப் பேற்றினராயினர். அறிவின் அறிவு-ஞானத்தின் ஞானம்.

இத் தூமாயை சிவபெருமான் கூட்டல், ஊட்டல், ஆட்டலெனப் படும் இலயபோக அதிகாரங்களாகிய மூன்றினையும் மேற்கொள்ள இடமாகும். மேலும் சிவதத்துவம் சத்திதத்துவம் என்னும் இரண்டை யும்தான் நேரில் தொழில்படுத்துவன். சதாசிவம், ஈசுரம், சுத்த வித்தை ஆகிய தத்துவங்களிலுறையும் உயிரினங்களை நிலைக்களமாகக் கொண்டு தொழிற்படுத்துவன், இவர்கள் அணுபச்சத்தா ரெனப்படுவர். சிவன் சம்புபச்சத்தானெனப்படுவன். தூவாமாயை, மாமாயை, குடிலை, குண்டலி, விந்து என்பன ஒன்றே. எறிக்குறைதலெனல் என்னின் முன் பின்னுக, மாறிவரல் நாதவிந்து மற்று. (ட)

22. உருவாதி சதுவிதமாய் ஒன்றேன் றேவ்வா
உண்மையதாய் நித்தமாய் ஒன்று யென்றும்
அருவாகிக் கன்மமார் அணுக்கள் யார்க்கும்
ஆவார மாய்அசித்தாய் அசல மாகி
விரிவாய தன்செயலின் வியாபியாய் எல்லாம்
விரிந்தவகை புரிந்தடைவின் மேவியவை ஒடுங்க
வருகாலம் உயிர்களெல்லாம் மருவிடமாய் மலமாய்
மன்னியிடும் அரனருளால் மாயை தானே.

உன்னிய சகலர்க் குடம்பு முதலாய்
மன்னிய வசுத்த மாயையை வகுத்தது.

(உரை.) உருவாதி சதுவிதமாய் - தேக முதலானவை நாலுபிரகாரமாவதேதென்னில் தனுவென்றுங் கரணமென்றும்

புவனமென்றும் போகமென்றும் வரும். அவையாவன: தனு வென்றது பஞ்சபூதங்களும் அவையிற்றின் காரியங்கள் இருபத் தஞ்சுங் கூடின பூததேகத்தையென அறிக; கரணமென்றது உட் கரணங்கள் புறக்கரணங்களென அறிக; புவனமென்றது கன்மம் புசிக்கைக்குண்டான இருப்பிடத்தையென அறிக. போகமென்றது இவனுக்குப் புசிப்பாயுள்ள சத்தாதி விடயங்களையென அறிக; ஒன்றொன் றொவ்வா வுண்மையதாய் - அவை நாலினுமொன்றை யொன்றொவ்வா முறைமையினை யுடைத்தாய், ஒன்றையொன் றொவ்வா முறைமையாவது தனுப்போலல்ல கரணம், கரணம் போலல்ல புவனம், புவனம்போலல்ல போகம் என அறிக; நித்தமாய்-ஒரு காலத்தினும் அழியாததாய்; ஒரு காலத்தினும் அழியாததாவது தன் காரியமாயுள்ளவை சங்கார காலத்தழி யினும் அப்பொழுதும் அழியாமல் நிலைபெறாய் நிற்பதாமென்ற தென அறிக; ஒன்றாய்-அப்படித் தனுகரண புவனபோகங்களாய் நின்றுங் காரியப்பட்டும் மூலகாரணமொன்று மிருப்பதாய்; என்றும் அருவாகி - எக்காலமும் அருபமாயிருப்பதாய், எக் காலமுமாவது அந்தத் தனுகரண புவனபோகங்களாகப் பிரபஞ்ச காரியப்படுங் காலத்தும் அவையொழிந்த காலத்துந் தான் கட்புலனுக்குத் தெரியாதாகையாலென அறிக. கன்மமார் அணுக்கள் யார்க்கும் ஆவாரமாய் - கன்மமானது பொருந்த நின்று புசித்து முடிந்துபோம்படிக்கு ஏதுவாயுள்ள ஆன்மாக்களுக்கெல்லாந் தாரகமாய்; அஃதாவது ஆன்மாக்கள் கன்மம் தொலைந்தே முத்திபெற வேண்டுமாகையால் அந்தக் கன்ம மானது முடிந்துபோம்படி புசிக்குமிடத்து மாயாசரீரமெடுத்து அதனோடுங் கூடிநின்று புசித்துத் தொலைய வேண்டுகையால் இந்த மாயை யந்தக் கன்மங்களுக் கேற்ற சரீரங்களைக் கொடுத்து நிற்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக; அசித்தாய் - சித்தல்லவாய்; சித்தல்லவாவது இந்த மாயை அப்படி யான்மாக்களுக்குத் தாரகமாயிருந்துந் தனக்கென்னவோர் அறிவுமில்லையாய்ச் சுத்த சடமுமா யிருக்கையாலென அறிக; அசலமாகி - சலனமில்லாததாய்; சலனமில்லாததாவது எண் ணிறந்த ஆன்மாக்களுக்கும் எடுக்குமெடுக்கும் சனனங்கள்தோறும் அதற்கதற்கேற்ற வெகுவிதமான சரீரங்களைக் கொடுத்துந்தான் சலிப்பற்று நிற்கையாலென அறிக; விரிவாய தன் செயலின் வியாபியாய் - பரப்பாயுள்ள தன் செயலாகிய சுத்தமாயைக்கப்பா லனவும் வியாபகத்தையுடையதாய்; சுத்த மாயைக் கப்பா லென்றது அதனைப்போல வியாத்தமன்றியே தன் காரியமாயுள்ள முப்பத்தொன்றுக்குமுள்ள வியாத்தந் தனக்கும் உடைமையென்ற தென அறிக; எல்லாம் விரிந்தவகை புரிந்தடைவின் மேவி-தன் காரியமாயுள்ளவை யெல்லாந் தோன்றின அடைவிலே தானுந்

ஒக்கக் கூடிநின்று; தன் காரியமானது கலையாதி மண்ணந்தம் அளவாகவுள்ள முப்பத்தொரு தத்துவமும் அவையிற்றில் அடங்கிவரப்பட்ட நால்வகைத் தோற்றமும் எழுவகைப் பிறப்புமென அறிக; அவை ஒடுங்கவருகாலமும் உயிர்களெல்லாம் மருவிடமாய் - அந்தக் காரியங்களெல்லாந் தன்னிடத்திலே யொடுங்கத் தக்கதாக வருகிற சங்காரகாலம் அந்தக் காரிய ரூபத்தைப்பற்றி நின்ற ஆன்மாக்களுக்குந் தன்னிடத்திலே பொருந்துகைக் கிடமுமாய்; அன்றியும் இதனை எல்லாம விரிந்தவகை புரிந்தவையின் மேவி யவையொடுங்க வருகால முயிர்களெல்லா மருவிடமாய் என்றொரு பதமாக்கி, இதற்குத் தன்னிடத்திலே தோன்றப் பட்டவெல்லாம் ஒடுங்குங்காலந் தோன்றின அவையிலே யொன்றிலே யொன்றாகப் பொருந்தி யவையெல்லாந் தனனிடத்திலே யொடுங்கத்தக்கதாக வருகிற சங்கார காலம் அந்தப் பிரபஞ்ச ரூபத்தைப்பற்றி நின்ற ஆன்மாக்களுந் தன்னிடத்திலே பொருந்துகைக்கும் இடமுமாய் என்று பொருளுரைப்பினும் அமையும். ஆன்மாக்கள் பொருந்துகைக் கிடமென்றது எதாலென்னில், ஆன்மாக்கள் அநாதியே மலசகசாரமையாலே யந்த ஆணவமல பாகம் வந்தே சிவனுடைய திருவடியைக் கூடவேண்டுமாகையால் அவ்வளவும் "ஒடுக்கமிளைப் பொழித்தல் மற்றைத் தோற்ற மல பாகம் வர" (சிவப்பிரகாசம். 18) என்றும், "மாயை கொடு மல மொழிப்பன் முன்னோன்" (சித்தி. 2, 52) என்றும் நூல்களிலே சொல்லி வருகையால் ஒடுங்குங்காலங் காரணமாயையிலே யொடுங்கியுந் தோன்றுங்காலங் காரிய மாயையோடுந் தோன்றியும் வருகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக; மலமாய் - எண்ணப்பட்ட மலங்களிலே தானுமொரு மலமாய்; எண்ணப்பட்ட மலமாவது ஆணவம் மாயை காமியம் என்றும், அன்றியும் மல மாயை கன்மம் மாயேயந் திரோதாயி என்றும் எண்ணப்பட்ட மலங்களிலே தானுமொரு மலமாயென்றதென அறிக; மன்னியிடும் - இங்ஙனம் நிலைபெற்று வரும்; நிலைபெறுவது இந்த மாயைமானது சிருட்டி காலத்துக்குஞ் சங்கார காலத்துக்குந் தனக்கொரு போக்குவரவின்றியே தனனுடைய வியாத்தி நிலைகுலையாமல் அசைவற்று நிற்கையாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக; அரனருளால் மாயைதானே - இங்ஙனம் நிலைபெற்று வருகிறதுதான் யாராலேயென்னில் தம்பிரானார் காருண்யத்தினாலே நிலைபெற்று வரும் அசுத்த மாயைதான். அரனருளால் என்பதற்குத் தம்பிரானார் சத்தியாலே யென்று பொருளுரைப்பினுமாமென அறிக.

(நு-ம்.) இங்ஙனஞ் சங்கார காலம் ஆன்மாக்கள் காரண மாயையிலே யொடுங்குவார்களென்று சொல்லியிருக்கக் கேவலக்குறி சொல்லுமிடத்து "மலத்தினோடும் வியாபி கேவலத்தி லான்மா" (சித்தி, 4 38) என்றும், "மலமின்றி யொன்று மில்லை" (சிவப். 33) எ-ம், "இயலு

பால்" எ-ம், 'கேவலத்தி லாணவ மலமொழிய மற்றொன்று மில்லை' எ-ம் நூல்களிற் சொல்லுவான் ஏனென்னில், அஃதாவது; ஆணவ மலத்துக்குச் சுபாவஞ் செம்பைக் களிதம் மறைத்தாற்போலவும் அக்கினியைக் காட்டம் மறைத்தாற்போலவும் ஆன்ம போதத்தை மறைத்து அறியாமையைப் பண்ணி நிற்பதாதலாற் கேவலத்தில் அறி கருவியாயுள்ள தத்துவங்களும் நீங்கி அறியாமையே வடிவாய்க் கிடக்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படியானால் அந்த ஆணவமல மறைப்புத்தான் ஒடுக்க மாகாதோ, சங்காரகாலத்துக்கு ஆன்மாக்கள் மாயை ஆதாரமாக ஒடுங்குவார்களென்பான் ஏனென்னில், அப்படி யாணவத்தால் மறைப்புண்டு கிடந்தாலும் அந்தமறைப்புத் தாரகமாகா தென்றபடியால் மாயை தாரகமாக ஒடுங்க வேண்டுகையாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படி யாணவ மலம் மறைத்தாலும் மாயை தாரகமாக ஒடுங்குகைக்கு வழியேதென்னில், முற்கூறிய உபமானத்தில் களிதத்தால் மறைப்புண்ட செம்பு உருக்கும்பொழுது பூமி முதலான தாரகங்களைப்பற்றி யிருந்தாற்போலவும் மற்றக் காட்டமும் அப்படிக்குப் பூமி முதலான தாரகங்களைப் பற்றி யிருந்தாற்போலவும் ஆன்மா நித்திரையிற் கேவலப்பட்டுக் கிடக்கும் அவசரத்து சிவிக்குங் கருவிகளெல்லாம் நீங்கி ஆணவ மலத்தான் மறைப்புண்டு உடல் தாரகமாக மூலாதாரத்திலே ஒடுங்கிக் கிடக்கையானுஞ் சங்கார கேவலத்துக்கும் அப்படி மாயையிலே ஒடுங்குமென்று சொன்னதென அறிக. அப்படி நித்திரையிற் கேவலத்துக்கு ஆன்மா உடல் தாரகமாக ஒடுங்குமென்பதற்கு பி-ம் சிவஞானபோதத்தில் "அவ்வுடலி னின்றுயிர்ப்ப ஐம்பொறிகள் தாங் கிடப்பச், செவ்வி தினவ்வுடலிற் சென்றடங்கி' (3.4) எ-ம், சித்தியாரில் "உடலினிலஞ்சவத்தை யுறுமுயிர் காவலாக" (4.32) எ-ம், இருபாவிருபஃதில் "உடல கநது மூலத் தொடுங்க" (9) எ-ம் வருமேதுக்களைக் கண்டுகொள்க. அன்றியும் கேவலத்தில் ஆணவ மலமன்றியே மாயாகாரணம் உண்டென்பதற்கு அநுபவம் ஏதென்னில், அந்த ஆணவமல மறைப்பாக மூலாதாரத்திலே ஒடுங்கிக்கிடக்கும் அவசரத்து அவ்விடத்திலே காரிய மாயையாயுள்ள கலையாதி தத்துவங்கள் தோன்றி அந்த ஆணவமலமறைப்பை நீக்குகையாலே முன்னையுள்ள இடத்திலே கிழங்குண்டென்று கண்டாற்போலக் கலையாதி தத்துவங்கள் தோன்றுகைக்குக் காரணமாயுள்ள மாயையும் அவ்விடத்திலேயுண்டென்பது கண்டுகொள்க. அப்படிக் கேவலத்தில் மாயையிலே நின்றுங் கலையாதி தத்துவங்கள் தோன்றும் என்பதற்கு பி-ம் திருமந்திரத்தில் "மாயை யெழுப்புங்கலாதியை மற்றதில், ஏய வராகாதி யெய்துந் துரியத்துத். தோயுஞ்சுழுனை கனவொடுந் தன்னிலே, ஆயின வந்தச் சகலத்து ளானே" (2168) எ-து கண்டுகொள்க. என்னவே துரியத்தில் அராகாதியெய்வது கொண்டே அதற்குக் கலாதிகளென்பது கண்டுகொள்க. அன்றியும் சித்தியாரிலும் "மாயையிற் கால மோடு நியதி பின் கலாதி தோன்றும்" (2.54) எ-ம், "மாயையின் வயிற்றின் மன்னி வருஞ்செயல் ஞான மிச்சை, ஏயுமக்கலாதி மூன்றால் ஏகதேச சத்தி னேய்ந்து" (4.21) எ-ம் வருவதும் இப்பொருள் பற்றியென அறிக.

அப்படிக் கேவலத்தில் மலமும் மாயையுங் கூடி நிற்குமேயானால் மலத்தை இருளென்றும் மாயையை ஒளியென்றும் நூல்களிற் சொல்லியிருக்க இருளாகிய கேவலத்திலே ஒளியாகிய மாயையுங் கூடிநிற்

கும் என்னவாமோவென்னில், அப்படி ஒளியென்று சொல்லப்பட்டது அந்தக் காரண மாயையிலே நின்றுந் தோன்றி ஆணவமல மறைப்பை நீக்கப்பட்ட கலையாதி தத்துவங்களாகிய காரிய மாயையையென அறிக. அப்படி ஆணவமல மறைப்பை நீக்குமிற கலையாதி தத்துவங்களை ஒளியென்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "போதகாரியமறைத்து நின்றது புகலிலவன், ஓதலாங் குணமுமாக வுயிரினுள் விரவலாலே காதலாலவத்தை சிந்தத் தருங்கலை யாதிமாயை ஆதலா லிரண்டுஞ் சோதியிருளென வேருமன்றே" (2.84) எ-ம், இந்நூலினும் "புகலுமல மொழித்தற்குக் கலாதிமுதல் மாயை பொருந்தியிடும்" (37) என்ற செய்யுளில் "இகலிவரு மிவையுணரி லிருள்வெளியாந் தன்மையெய்தும்" எ-ம் கண்டுகொள்க. அன்றியும், இச்செய்யுளின் கருத்தாகிய "மலமில்லை போதங்க மாயா காரியம்-குலவிடு மிருளொளி குறியிதற்கென்றது" எ-ம், கலையாதி தத்துவங்களை ஒளியென்பதற்குச் சிவஞானபோதத்திலும் "கலையாதி மண்ணந்தங் காணிலவை மாயை-நிலையாவாந் தீபமே போல" (3.7) எ-ம், "மாயாதனுவிளக்காய்" (4.5) எ-ம், திருவருட்பயனிலும், விடிவாமளவும் விளக்கனைய மாயை-வடிவாதி" (30) எ-ம் வரும் ஏதுக்களையுங் கண்டுகொள்க. ஆக இங்ஙனங் கலையாதி தத்துவங்களாகிய காரிய மாயையை ஒளியென்றது கொண்டே ஆன்மாக்கள் கேவலத்தில் மாயாகாரணந் தாரகமாக ஒடுங்குவார்களென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. அப்படி நித்திரையிற் கேவலத்துக்கு ஆன்மாக்கள் மாயையிலே ஒடுங்குவார்களென்பது கொண்டே சங்கார கேவலத்துக்கும் மாயையிலே ஒடுங்குவார்களென்று சொல்லலாமோவென்னில், முன்னே நித்திரையிற் கேவலத்துக்கு "மலமன்றி யொன்றுமில்லையெனுமியல்பாய்" (33) என்று ஆணவ மறைப்புக்குச் சொன்னதைச் சங்கார கேவலத்துக்கு உபமானமாகக் கேட்கையால் இதற்கும் அப்படிச் சொல்லப்படுமென அறிக. அன்றியும், நித்திரையிற்கேவலம்போல இருக்குஞ் சங்கார கேவலமும் என்பதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "எல்லியி னித்திரைப் போலினைப் பாற்றும் அணுக்களையே" எ-ம் இந்நூலினும் "நீக்கமி லதிதயாசு நிறைந்தகேவலமா நீர்மை" (62) எ-ம் கண்டுகொள்க. ஆகையால் ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலம்போல மாயையும் அநாதிகாரணமாகையால் மலம் மறைக்க மாயை தாரகமாக ஒடுங்குவார்களென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. அப்படியானால் ஒரு மலத்தையுடைய விஞ்ஞானகலர் அந்த ஆணவமலமொன்றோடு நின்றுற்போலச் சகலருங் கேவலத்துக்கு ஆணவமலமொன்றோடுங் கூடி நில்லார்களோ என்னில், அந்த ஒரு மலத்தையுடைய விஞ்ஞானகலரும் அந்த ஆணவமலபாகம் வருமிடத்துச் சீவிக்குங்காலஞ் சுத்தமாயா காரியத்தோடுங் கூடிச் சீவித்தும் ஒடுங்குங்காலம் அந்தச் சுத்தமாயா காரணத்திலே ஒடுங்கியும் நிற்கையால் அவர்களுக்கு ஆணவமல மொன்றென்று சொல்ல வேண்டுவதில்லையென அறிக. அவர்களுஞ் சுத்தமாயையோடுங் கூடி வருவார்களென்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "வித்தைகள் வித்தையீசர் சதாசிவரென்றிவர்க்கு வைத்திடும் பதங்கள் வன்னம் புவனங்கள் மந்திரங்கள், தத்துவஞ் சரீரம் போகங் கரணங்கள் தாமெலாமும், உய்த்திடும் வயிந்தவந்தா னுபாதான மாகி நின்றே" (1.25) எ-ம், தத்துவப் பிரகாசத்தினும் விஞ்ஞானகலருக்கு ஆணவமலமன்றியே திரோதமுஞ் சுத்தமாயையும் உண்டென்பதற்கு பி-ம் "இவ்வுயிர்கள் மூவகையாம் விஞ்ஞானகலர்களெழிற் பிரளயாகலர்கள் சகலர்களென்றிவரி, லவ்வகையே யாணவமு மாணவமும் வினையும் ஆணவமும் வினையுமாயையுமூன் றுருகுஞ், செவ்வையிலே திரோதமுடன் சுத்தமாயை சேர்மூ வகைக்குமுள" எ-ம் நூல்களிற் சொல்லிவருகையால் அவர்களும் ஆணவமலமொன்றோடுங் கூடிநின்றாலுஞ் சுத்த மாயையாலே காரியப்பட்டுப் பாகம் வரவேண்டுகையால் சகலரும் மாயையிலே ஒடுங்கியுந் தோன்றியும் வருவார்களென்பதே துணிபென அறிக.

இனி இந்தச் செய்யுளுக்குப் பதந்தோறும் பொருள் படுத்தி வந்த அவதாரத்து அவையொடுங்க வருகாலம் உயிர்களெல்லா மருவிடமாய் எ-து அந்தக் காரிய ரூபங்கள் காரணத்திலே ஒடுங்குவதான சங்கார காலம் அந்தக் காரியவுருவத்தைப் பற்றிநின்ற ஆன்மாக்களும் அந்தக் காரணத்திலே ஒடுங்குவார்களென்று பொருள் படுத்தினதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "புல்லிய பாசங்களுயத் திடப் போகம்புமானுகர்ந்து, செல்லிய காயத் துறுஞ்செல்ல லிங்கிச் சிரபுரக்கோன், சொல்லிய மண்முத லாயின மாயையி லேதொகுத்தங், கெல்லியினித் திரைப் போலினைப் பாற்று மணுக்களையே" எ-து கண்டுகொள்க. அன்றியும் அந்தப் பதத்துக்கு ஆணவமலபாகம் வாராத ஆன்மாக்கள் ஒடுங்குங்காலங் காரண மாயையிலே ஒடுங்கியுந் தோன்றுங்காலம் அந்த ஆணவமல பாகம் வரக் காரிய மாயையோடுந் தோன்றியும் வருமென்று பொருள்படுத்தினதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "உயிரவை ஒடுங்கிப் பின்னு முதிப்பதென் அரன்பா லென்னிற், செயிருறு மலத்தினுஞ் சிதைந்ததே தென்னிற் சித்தத், தயர்வொழி காரியங்க ளழியுங்கா ரணங்கி டக்கும், பயில்தரு காரியம்பின் பண்டுபோற் பண்ணு மீசன்" (1.32) எ-து கண்டுகொள்க;

என்றிங்ஙனம் உதாரணமாகக் காட்டின இந்தச் சித்தியாரின் செய்யுளிலே ஆன்மாக்கள் ஆணவமலபாகம் வருமளவுஞ் சங்காரகால மாயாகாரணத்திலே ஒடுங்கியும் சிருட்டிகால மாயாகாரியத்தோடு தோன்றியும் வருவார்களென்பதற்குப் பொருளாவது:— உயிரவை ஒடுங்கிப் பின்னும் உதிப்பதென் அரன்பாலென்னில்-உம்முடைய கர்த்தாவின் ஆக்கினையின் பகுதியாலே சங்காரகாலம் பிரபஞ்சமுமழிந்து ஆன்மாக்களும் ஒடுங்குமேயாமாகில் மீளவுந் தோன்றுவானேனென்று நீ கேட்கில்; செயிருறு மலத்தினுஞ்-அப்படித் தோன்றுகிறது குற்றம் பொருந்தின ஆணவமலபாகம் வாராத ஆன்மாக்கள் அந்த மலபாகம் வருகைப்பொருட்டாக மீளவும் மாயையிலே தோன்றுகிற்பார்கள்; சிதைந்ததேதென்னில்-அப்படி ஆன்மாக்கள் மாயையிலே தோன்றுவார்களாகில் உம்முடைய கர்த்தாவாலே சங்கார காலத்தில் அழிக்கப்பட்டதேதென்று நீ கேட்கில்; சித்தத்தயர் வொழி காரியங்கள் அழியும்-சித்தமாகிய ஆன்மாவை அயர்வாக மறைக்கப்பட்ட ஆணவமலத்தைப் பாகம் வருத்துகைக்குத் தத்துவமாயுள்ள காரிய மாயை அழியும். அப்படி அழிந்துபோன காரியமாயை மீளவுஞ் சிருட்டியில் தோன்றுகைக்கு வழியேதென்று நீ கேட்கில்; காரணங்கிடக்கும்-அப்படிக் காரியங்கள் தோன்றியும் அழிந்தும் வருகைக்கு உபாதானமாயுள்ள காரணமாயை சங்கார காலத்திலும் அழியாமற் கிடக்குமாகையாலே; பயில்தரு காரியம்பின் பண்டுபோற் பண்ணுமீசன்-ஆன்மாக்கள் போகம் புசித்தற்கு உடம்பாகப் பொருந்தப்பட்ட காரிய மாயையை முன்புபோல அந்தக் காரண மாயையிலே

நின்றுஞ் சிருட்டிப்பன் சிவன்தான் என்று பொருளுரைத்துக்கொள்க. அன்றியும் சிவாகமத்தில் "மாயா தத்வம் ஜகத்பீஜ மவிநாஸ்விய சிவாத்மகம் - விபுவேகம் அமலம் ஸூக்ஷ்ம அநாஸ்தவ்வியயம் ஈஸ்வரம்" "ததேகம் சிவம் பீஜம் ஜகச்சித்ர சக்திமது - சத்காரியாதி காராந்த சப்ரோதி வியாபி மீஸ்வரம;" எ-து கண்டுகொள்க.

எல்லாம் விரிந்தவகை புரிந்தடைவின் மேவியவை ஒடுங்க வருகால முயிர்களெல்லா மருவிடமாய் எ-கு ஆன்மாக்கள் சங்கார காலங் காரண மாயையிலே ஒடுங்குவார்களென்பது வழக்கல்ல என்று எல்லாம் விரிந்தவகை புரிந்தடைவின் மேவியவை ஒடுங்க என்று பதமுறித்து அதனைச் சங்கார காலமாக்கி வருகாலம் உயிர்களெல்லா மருவிடமாயென்ற பதத்தைச் சிருட்டி காலமாக்கிப் பொருளுரைப்பாருமுளர். அது வழக்கல்லவென அறிக. அதுவேனென்னில் இந்தச் செய்யுளுக்குப் பதந்தோறும் யகரவொற்று முடிவாகப் பதமுடித்து வருகையாலும், ஒடுங்க என்று பதமுடியாதபடியாலும், அன்றியும முன்னர்ப் பதங்களெல்லாஞ் சிருட்டியைச் சொல்லிவந்து மேற்சங்காரத்தைச் சொல்லி முடித்துவிடுகிறதொழிய மீளவுஞ் சிருட்டியைச் சொல்ல வழக்கல்லாதபடியாலும், அன்றியும் இச் செய்யுள் காரண மாயையைச் சொல்லுகையால் அதனுடைய செய்தியைக் கூறுகிறதொழியக் காரிய மாயையின் பிரசங்கம் இவ்விடத்துக் கூறப்படாதாகையாலும், ஒடுங்க என்று பதமுறித்து வருகாலமென்பதைச் சிருட்டி காலமென்று பொருள்படுத்துகை வழக்கல்லவென அறிக. ஆகையால அவை ஒடுங்க வருகாலம் உயிர்களெல்லா மருவிடமாய் என்றொரு பதமாக்கிச் சங்காரகாலம் ஆன்மாக்கள் மாயையிலே ஒடுங்குவார்களென்பதே சித்தாந்த வழக்கென அறிக. அன்றியும், இந்தப் பதத்துக்கிதுவே வழக்கென்பதற்கு முற்கூறிய உபமானங்களன்றியே இந்நூலைப் பின்சென்ற நூலாகிய திருநெறிவிளக்கத்தினும் இந்தச் செய்யுளுக்கெதிரடை விருத்தமாகிய "மெய்யாதி நால்வகைய தாயொன்றுக் கொன்றெவ்வா வெகுவிதமா யேகமாய் வித்தகன் றருவாய், எய்யாமல் வினைபிறழ வாருயிர்களவைக்கு மிருப்பாகி யசேதனமாய்ச் சலிப்பிலதாய்த் தனது, பொய்யாய விலையளவும் பூரணமா யாவும் பொருந்த வடைவே புரிந்து பொருந்திவினை யொன்றுஞ், செய்யாத விறுகாலஞ் சேதனங்கட் கெல்லாஞ் சேர்விடமா மாயை யெனச் செப்பு நூலே" என்பதனுள் "வினையொன்றுஞ் செய்யாத விறுகாலஞ் சேதனங்கட் கெல்லாஞ் சேர்விடமா மாயை" என்ற பதத்தை அவையொடுங்க வருகால முயிர்களெல்லா மருவிடமாய் என்ற பதத்துக்குக் கண்டுகொள்க. அதற்கு வழியேதென்னில் வினையொன்றுஞ் செய்யாத விறுகாலம்-சங்காரகாலமாகையாலும்; சேதனங்கள்-ஆன்மாக்களாகையாலும்; சேர்விடம்-ஒடுங்குமிடமாகையாலும்; மாயை-அசுத்த மாயா காரணமாகையாலுமே சங்கார காலம் ஆன்மாக்கள் மாயையிலே ஒடுங்குவார்களென்னும் பொருள்பெற்று நிற்கையால் அந்தப் பதத்துக்கு உவமிக்கப்பட்டதென அறிக. இந்தத் திருநெறி விளக்கம் பின்னூலாயிருக்கவும் இதனை யெடுத்துக்காட்டிய தேதென்னில் அந்நூல் சிவப்பிரகாசத்தைப் பின் சென்ற நூலா யிருக்கையினாலும், அன்றியும், விருத்தந்தோறும் விருத்தந் தோறுஞ் சத்தம பேதித்து வருகையேயன்றி அர்த்தமொன்றுபட்டு வருகையாலும் அது காட்டவேண்டி, உருவாதி சதுவிதம் எ-கு மெய்யாதி நால்வகையா யென்ற சத்தம்போல அவை ஒடுங்க

வருகாலம் உயிர்களெல்லா மருவிடமாய் எ-கு வினையொன்றுஞ் செய்யாத விறுகாலஞ் சேதனங்கட் கெல்லாஞ் சேர்விடமாம் என்பது காட்டவேண்டி ஏதுவாகவிட்டதென அறிக. ஆகையால் முற்கூறிய உபமானங்களினாலும் ஏதுக்களினாலும் ஆன்மாக்கள் சங்கார காலம் ஆணவ மலத்தால் மறைப்புண்டு மாயையிலே ஒடுங்குவார்களென்பதே சித்தாந்த வழக்கென்பதை யநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. இதுவே பொருளென்பதற்குக் கற்பகாலத்துப் பிரமாவுக்கு மாயையிலே ஒடுக்கமென்பதற்குச் சூதசம்ஹிதை என்னும் கிரந்தத்திற் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது அசுத்த மாயையானது சிருட்டி காலந் தன்னிடத்திலே நின்றுந் தோன்றப்பட்ட காரியங்களோடே கூடி நிற்குமென்றும் அந்தக் காரியங்க ளெல்லாந் தன்னிடத்திலே ஒடுங்கத்தக்கதாக வருகிற சங்காரகாலம் அந்தக் காரிய ரூபத்தைப் பற்றி நின்ற ஆன்மாக்களுந் தன்னிடத்திலே பொருந்துகைக்குத் தாரகமா யிருக்குமென்றும் வருமுறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தோற்றப் பிரபஞ்சந் தோன்றுமிடத்தும் பரப்பிரமத்திலே நின்றுந் தோன்றி அதிலே ஒடுங்குமதொழிந்து அப்படியசுத்த மாயா காரணமென்றொருமுதல் காட்டிக்கொள்ள வேண்டுவதில்லை என்கிற மாயாவாதியை நோக்கிச் சித்தாயுள்ள பிரமத்தினிடத்துச் சடமாயுள்ள பிரபஞ்சந் தோன்றாதென்று மறுத்தருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) சதுர் - நான்கு. அழிவு-காரியம் காரணத்திலொடுங்குதல். அழியாதது-காரியமாயை அழிவதில்லை. மரம் வித்திலொடுங்குவது போன்று மாற்றம் எய்தும். ஆவாரகம் - தாரகம்; நிலைக்களம். வியாபகம் - பரப்பு. வியாத்தம் - பரப்பினுட்படுவது. சங்காரம் - முற்றழிப்பு.

மாயா என்னுந் தமிழ்ச்சொல் மாய்தல் ஆதல் இரண்டு சொற்களின் முதனிலைகள் மா + ஆ = மாயா. மாய்தல்-ஒடுங்குதல். ஆதல்-தோன்றுதல். உலகம் தோன்றுவதற்கும் ஒடுங்குவதற்கும் நிலைக்களமாகவிருப்பது மாயா. இது மாயை எனவும் வழங்கும். மாய்தலுடன் ஆதலெனும் மாண் தமிழின் சொல்லிரண்டின், தாமாம் முதனிலைகள் தாமிணைந்தே - ஆய்வார்க்கு மாயா எனுஞ்சொல்லாய் மன்னியிடல் காண்டுபால், ஆயாதார்க் கென்னும் அது. உடம்பு ஐம்பூதத்தின் காரியம். இவ்வைம்பூதம் புறத்தே காணப்படும் நிலமுதலிய பூதங்களல்ல. புறப்பூதங்கட்கு முதனிலையாகிய, சுவையொளியூறோசை நாற்றங்களே இவற்றிற்கு முதலாதல் பற்றி உடல்கள் பூதகாரியம் எனப்பட்டன. அவை தன்மாத்திரைகள் எனப்படும்.

தூவாமாயை "கலையாதி மண்ணந்தம்" முப்பத்தொருமெய்களைக் கொண்டது. சுத்த வித்தையில் உறையும் அனந்ததேவ நாயனாரின் ஆற்றலால் தொழிற் படுத்தப்படுவது. ஒன்றுக்கொன்று ஒவ்வாமையாவது நோன்மை நுண்மை எனப்படும் அளவுக்கும முறையான் ஒவ்வாமை என்ப. நோன்மை - தூலம். நுண்மை - சூக்குமம். பூதங்கள் நோன்மை. தன்மாத்திரைகள் நுண்மை. அகங்காரம் அதனினும் நுண்மை. புத்தி அதனினும் நுண்மை. குணமெய் - அதனினு

நுண்மை. பகுதியும் கலையும் ஒன்றுக்கொன்று நுண்மை. இம்முறையே பொறி புறக்கரணம் அகக்கரணமாகும். ஐம்பூதங்களிலும் நிலம் நோன்மை. நீர் நுண்மை. தீ அதனினு நுண்மை. வளி - காற்று அதனினு நுண்மை. வெளி - ஆகாயம் அதனினு நுண்மை. இப்படியே மெய்கள் யாவும் ஒன்றோடொன்றவ்வாறு நோன்மை நுண்மையாக உள்ளன. அதனால் பரப்பும் பரப்பிற்படுவதுமாயிருக்கும். பரப்பு- வியாபகம். பரப்பிற்படுவது வியாப்பியம். அன்றியும் இவை தன்மையினாலும் வேறுபட்டனவாம், பொறிகள் புறக்கருவிகளாகமட்டும் பயன்படும். அந்தக்கரணங்கள் அகப்புறக்கருவியாய் இயங்கும். கலை முதலியன அகக்கருவியாயியங்கும். அகக்கருவி ஆருயிர்களின் அன்பறிவு ஆள்வினைகளைத் தொழிற்படுத்தும். கலை ஆள்வினையையும், வித்தை அறிவையும் அராகம் அன்பையும் தொழிற்படுத்தும். இம்மூன்றற்குமுன்னுள்ள காலம் நுகர்வு முதலியவற்றிற்குரிய கால அளவினை ஏற்படுத்தும். நியதி நுகர்வினை வரையறுக்கும். மாயை பொதுவகையான் மயக்கத்தைச் செய்யும். மயக்குதலென்பது, உடல் உறுப்பு உலகம் உண்பு ஆகிய நான்கும் தோற்றம் நிற்றம் மாற்றம் என்னும் மூவினைமைய; அவ்வுண்மையினை உணரவொட்டாது மாற்ற மெய்யாது நிலைக்குமென நினைக்கச்செய்வது. ஈண்டுஅணுக்களென்றது மும்மலமுடையாரை. வினை நுகர்வின் பொருட்டே "நில்லாதவற்றை நிலையின என்று" உணரச் செய்யும் மாயை. ஒரு மலமுடையார்க்கு வினையும் மாயையும் நீங்கின என்பது தூவாமாயையும் இருவினையும் என்க. தூமாயையில் அவர்களுக்கு உடல் முதலன உள. எனினும் அவை மயக்குந்தன்மையவல்ல. பகுதி மாயையிலுள்ள அறிவு (சாத்துவிகம்) ஆட்சி (இராசதம்) அழுந்தல் (தாமதம்) ஆகிய மூன்று குணங்களும் கூடினாலன்றிச் சிறப்பு வகையான மயக்கம் உண்டாகாது. தூமாயை முக்குணங்கடந்தது. அசித்து-அறிவில்லாதது; சடப்பொருள். சலம்-அசைவு. அசலம்-அசைவின்மை. மெய்யெனப்படும் தத்துவங்கள் தோன்றி யொடுங்கத் தான் அசைவின்றி நிற்றலால் மாயை அசலமெனப்பட்டது.

விரிந்தவையொடுங்குங்கால் உடல் உலகம் உண்புகள் பூதங்களில் ஒடுங்கும். பூதம் தன்மாத்திரையில் ஒடுங்கும். தன்மாத்திரையாகிய பூதமுதல் பூதாதி அகங்காரத்தில் ஒடுங்கும். அறிதற் கருவிகளும் மனமும் தைசத அகங்காரத்தில் ஒடுங்கும். செய்தற் கருவிகள் வைகாரியாங்காரத்தி லொடுங்கும். அகங்காரம் புத்தியிலும், புத்தி அவ்வியத்தத்திலும் அவ்வியத்தம் மூலப்பகுதியிலும், ஒடுங்கும். மூலப்பகுதி அராகம் வித்தை மூன்றும் கலையிலும், கலை நியதி காலம் மூன்றும் தூவாமாயையிலும் ஒடுங்கும். ஒடுக்கக்காலத்து உயிர் ஆணவமலத்துடன் மட்டுமிருக்கும். இந்நிலை புலம்பு எனப்படும். இந்நிலையில் மாயைவினையில்லை என்பது அவற்றின் காரியப்பாடுகள் இல்லையென்பதாம். மாயை கலை முதலிய மெய்களால் அறிவை விளக்குமாயினும் வினை நுகர்ச்சியின் பொருட்டு மயக்கஞ்செய்தலான் மலம் எனவும் படும்.

மாயை உலகமாய்த் தோன்றுதலும், ஒடுங்குதலும், உயிர்களுக்குக் கருவியாய் நின்று அறிவை விளக்குதலும் துய்ப்புத்தருதலும் ஆகிய இவையெல்லாம் நிகழ்தற்கு மாயை அறிவில்லது. எனவே கன்மத்துக்கேற்ப இவற்றைக் காரியப்படுத்துந் தன்மை பேரறிவுப்

பெரும் பொருளாகிய முதல்வனுக்கே யுள்ளதாம். முதல்வனது அருளாகிய மறைப்பாற்றலின் கண்ணுதலால் மாயை காரியப்படும். இதை வருமாறு நினைவுகூர்க:

தானுய் விதைநிலத்தைச் சார்ந்துபயி ராகாபோல்
தானுய்வா ராவுகு தன்னருளால்—தானும்
இறைகண்ண உண்டாம் இயற்கையெனல் வேண்டா
முறைகொண்டு போற்றுகமுன் வந்து. (௭)

23. என்னையிது எனில்உலகுக் குபாதான மில்லை
இறைவனல தெனின் அசித்துச் சித்தினிடத் துதியா
மன்னியுள தேல்முதல்வன் என்கொல் என்னின்
மாயைதான் அசித்துருவாய் மருவ மாட்டா(து)
அன்னவனும் இதுவொழிய ஆக்க மாட்டான்
அசத்தனும் எனின்அதுவும் அவன்போல் நித்தம்
முன்னவன்அவ் வசித்தைவிரித் தேவையும் ஆக்கும்
முதன்மைஅது கொடுத்ததென மொழிந்தி டாரே.

உலகு பிரமத் துதித்தொடுங் கிடுமெனுங்
கலதிதன் மொழியைக் காட்டி மறுத்தது.

(உரை.) என்னையிது எனில் - பிரபஞ்சந் தோன்றுகைக்கு இம்மனஞ் சொல்லப்பட்ட மாயா காரணமென்று ஒரு முதலை நாட்டிக்கொள்ள வேண்டுவதில்லையென்று நீ சொல்லில்; உலகுக்கு உபாதானமில்லை - பிரபஞ்சந் தோன்றுகைக்கு இந்த மாயையன்றி வேறொரு காரணமுமில்லையாம்; இறைவனலதெனின் - கர்த்தா வல்லவோ பிரபஞ்சந் தோன்றுகைக்குக் காரணமென்று நீ சொல்லில்; அசித்துச் சித்தினிடத் துதியா - அசேதனமாயுள்ள பிரபஞ்சஞ் சேதனமாயுள்ள கர்த்தாவினிடத்துத் தோன்றாது. ஆகையால் மாயை வேண்டுமென அறிக; மன்னியுளதேல் முதல்வனென் கொலென்னின் - அப்படி மாயையென்பதொன்று நிலைபெற்றுடையதாகில் தலைவனாயுள்ள கர்த்தா என்ன காரணத்துக்கென்று நீ கேட்கிறாயாகில்; மாயைதான் அசித்துருவாய் மருவமாட்டாது - அந்த மாயையானது சடமாயிருந்தபடியாலேதானே யுருக்களாகப் பொருந்தமாட்டாது. ஆகையாலே கர்த்தா வேண்டுமென அறிக; அன்னவனும் இதுவொழிய ஆக்கமாட்டான் அசத்தனும் எனின் - அந்தக் கர்த்தாவும் இந்த மாயையைக் கொண்டல்லது பிரபஞ்சம் நடத்தமாட்டான். ஆனபடியாலே அவனுஞ் சத்திஹீனனாவனென்று நீ சொல்லில்; அதுவும் அவன்போல் நித்தம் -

அந்த மாயையும் அவனைப்போல நித்தியமா யிருப்பதொன்று. ஆகையாலே; முன்னவன் அவ்வசித்தை விரித்தெவையு மாக்கும் - அநாதியாயிருக்கப்பட்ட கர்த்தாவுந் தன்னைப்போலே அநாதியாயிருக்கப்பட்ட காரண மாயையிலே நின்றுங் காரிய மாயையா யிருக்கிற பிரபஞ்சத்தை விரிவிலே தோற்றுவித்துச் சர்வத்தையும உண்டாக்குவன். அதுகொண்டே; முதன்மையது கொடுத்ததென மொழிந்திடாரே - அப்படி யந்த மாயையைக் கொண்டு கர்த்தா பிரபஞ்சத்தை உண்டாக்குகிற சாமர்த்தியமும் அந்த மாயைதான் உண்டாக்கினதென்று பெரியோர்கள் சொல்லார்கள்; என்னவே, முதன்மையது கொடுத்ததென மொழிந்திடாரே என்பது அதனால் அரூபமா யிருக்கப்பட்ட மாயையிலே நின்று முழு ரூபமாயிருக்கிற பிரபஞ்சத்தை யுண்டாக்குகிற கர்த்தா அந்த மாயை யில்லாதபொழுதும் உண்டாக்கிக்கொள்ள வல்லனென அறிக.

(ந - பி.) கர்த்தாவினிடத்திலே பிரபஞ்சந் தோன்றி ஒடுங்குமதொழிந்து மாயா காரணமென ஒன்றுண்டென்ன வேண்டுவதில்லையென்று மாயாவாதி சொன்னதற்கு சி-ம் சித்தியாரில் "தாங்குமுலகுக் குபாதானஞ் சத்தாஞ் சிலம்பி நூல்தன்பால், வாங்கி வைத்துக்காப்பதுபோல் வையமெல்லாந் தன்பக்கல், ஓங்க வுதிப்பித்துளதாக்கி நிறுத்தி யொடுக்கத் திலதாக்கு, மாங்கு வந்த வாறதனாற் சத்தாஞ் சகத்தினமைவெல்லாம்" (பரபக்கம், 225) எ-து கண்டுகொள்க. அசித்தாயுள்ள பிரபஞ்சஞ் சித்தாயுள்ள கர்த்தாவினிடத்துத் தோன்றுமென்று அவனை மறுத்ததற்கு சி-ம் சித்தியாரில் "மாய நூலருசிலம்பி வாயினிடை வந்தவாறதனை மானவே, யாயவே யுலகமானதும் பிரம மதனிலேயெனி லடங்கி நின், றேயு மாகுமொரு சித்து மத்துட னிலாத தென்றுபி னியம்பில்நீ, பேயனேகடமிருந்தில் வந்தது பிறப்ப தாவதில் பேசிலே" (ஷை 243) எ-து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது அப்படி மாயாகாரண மென்றொரு முதலில்லை கர்த்தாவினிடத்திலே பிரபஞ்சந் தோன்றுமென்ற மாயாவாதியை மறுத்துச் சித்தாயுள்ள சிவனிடத்திலே சடமாயுள்ள பிரபஞ்சந் தோன்றுதாகையால் மாயையுண்டென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படியே பிரபஞ்சத்தை உம்முடைய கர்த்தாவே காரியப்படுத்துவனுமாகிற் சர்வான்மாக்களையும் ஒரு தன்மையாகச் செய்வியாதிருப்பானேனென்ற பட்டாசாரியனை நோக்கி மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது. (௫)

(வி ட.) அசத்தன் – சத்தியில்லாதவன்; வலியற்றவன்.

உலகத்தின் தோற்ற ஒடுக்கங்களுக்கு மாயையே முதற்காரணம். முதல்வன் முதற்காரணமாகான். மாயை அறிவில்லது. முதல்வன் அறிவுள்ளவன். அறிவுப் பொருளிலிருந்து அறிவில் பொருள்

தோன்றாது. தோன்றி நின்று ஒடுங்குவதாகிய காரியப்பாடுறுதல் அறிவில் பொருளின் இயல்பேயாம். அறிவுப் பொருளின் இயல்பன்று. பொருள்முதற் காரணமாகிய மாயை தன்னைக் காரியப்படுத்து முதன்மையினை வினைமுதற்காரணமாகிய முதல்வனுக்குக் கொடுத்ததென்பது பொருந்தாது. தானாகச் செய்யுந்தன்மை அறிவுடைய பொருளுக்கே யுள்ளது. அறிவில் பொருள்கள் அறிவுடைய பொருள்கள் செய்யுஞ் செயலுக்குத் துணை நிற்கவல்லது. ஒருவர் ஒன்றைக் கொடுக்க நினைக்கின்றார். அவர் செயலுக்குத் துணை நிற்பது அவர்தம் கை. அதனால் அக் கை செயல்படுகின்றது, அவ்வளவேயன்றிக் கைக்கு அறிவுள்ள உயிரையின்றிக் கைக்குச் செயலில்லை. இவ்வுண்மை உயிர் நீங்கிய உடம்பின்கண்ணுள்ள கை இயக்கமும் செயலுமின்றிக் கிடப்பதனால் உணரலாம். எனவே அறிவுள்ள வுயிர்க்கு எண்ணமும் செயலும் அறிவில்லாத கை கொடுத்ததென்பது எங்ஙனம் பொருந்தாதோ அங்ஙனமே முதல்வனுக்கு மாயையைக் காரியப்படுத்தும் முதன்மையினை அம் மாயை கொடுத்ததென்பதும் பொருந்தாது. (௫)

24. படைத்ததொரு படியின்றிப் பறவைபசு நாராய்ப்
பண்ணியதென் முன்னைவினைப் பான்மை யேன்பர்
அடுத்தவினை உளதாயின் இறையேன் என்னில்
அசேதனம்மற் றவைஆவிக் கமைத்த தாகும்
எடுத்தவினை உருவுறுவ துயிரேல் தானே
இருவினைக்குத் தக்கஉடல் எய்து மேன்னில்
சடத்திரளும் அகர்த்தாவாய் அறிவோன் றில்லாத்
தன்மையனும் கூடவொரு சங்கை யின்றே.

பல்லுரு வாகப் படைப்பதற் கேது
தொல்லை வினையின் தொடர்ச்சியைச் சொன்னது.

(உரை.) படைத்ததொரு படியின்றிப் பறவைபசு நராய்ப் பண்ணியதென் - உம்முடைய கர்த்தா படைக்குமிடத்துச் சர்வான்மாக்களையும் ஒரு தன்மையாகப் படையாமல் நரர் மிருக பசு பக்ஷி தாபராதிகளாயுள்ள நால்வகைத் தோற்றமும் எழுவகைப் பிறப்புமாகச் சிருட்டிப்பானேனென்று நீ கேட்கிறுயாமாகில்; முன்னைவினைப் பான்மையென்பர் - ஆன்மாக்கள் முன் சனனத்திற் செய்த வினையின் பகுதிக் கீடாகவென்று சொல்லுவர்கள் பெரியோர்கள்: அடுத்தவினை யுளதாயின் இறையேன் என்னில் - ஆன்மாக்கள் செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கீடாகச் சரீரங்களுண்டாமாகில் அந்தக் கன்மமேமையாதோ கர்த்தாவொருவன வேணுமோ என்னில்; அசேதன மற்றவை யாவிக் கமைத்ததாகும் - அந்தக் கன்மங்களுக்கு அறிவில்லாதபடியாலே தானாக உடம்புகளை யுண்டாக்கமாட்டாதாகையால் கர்த்தா ஆன்மாக்கள் செய்த வினைக்கீடான உடம்புகளை யுண்டாக்கின

தாம்; எடுத்த வினை யுருவுறுவ துயிரேல் தானே யிருவினைக்குத் தக்கவுடலெய்துமென்னில் - அந்தக் கன்மத்துக்கீடாக எடுக்கப்பட்ட சரீரத்திலே நின்று அநுபவிக்கிறது ஆன்மாவேயாகில் தான்செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கீடான சரீரத்தைத் தானே எடுத்துக்கொள்ளு மென்னில்; சடத்திரளும் அகர்த்தாவா மறிவொன்றில்லாத் தன்மையனுங் கூடவொரு சங்கையின்றே - சடமாயுள்ள உடலினது கூட்டங்களுங் கர்த்தாவல்லனுமாய்த் தானே யறிகைக்கோர் அறிவில்லாத ஆன்மாவுந் தம்மிற்கூடி யறிகைக்கொரு காரணமுமில்லை; என்னவே, சிவனே சர்வமு மறிந்து நின்று ஆன்மாக்கள் செய்த கன்மத்துக்கீடான சரீரங்களைக் கொடுப்பனென்பது கருத்து.

(நு - ம்.) 'படைத்ததொரு படியின்றிப் பறவை பசு நரராய்ப் பண்ணியதென்' என்று பட்டாசாரியன் கேட்டது பிரபஞ்சம் ஒரு வழிப்பட்டிராததுகொண்டே கர்த்தா படைக்கிற படைப்பால் பக்ஷபாதியாவ னென்பது அவனுக்குக் கருத்து. என்னவே, பிரபஞ்சம் அநாதியே யுடையதென்பதும் அஃது ஒருவர் படைக்கவேண்டுவதில்லை யென்பது மவனுக்குப் பக்ஷம். இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "போக்கொடு வரவுகால மொன்றினிற் புணர்வ தின்றி, யாக்கவே றுருவ ரின்றி யநாதியா யணுக்களாகி, நீக்கிடா வினையிற் கூடி நிலமுதலாக நீடிப் பூக்கமா ருலக மென்று முள்ளதென் றுரைக்கலாமே" (பரபக்கம், 187) எ-து கண்டுகொள்க. அதனை முன்னை வினைப் பான்மை யென்ப ரென்று மறுத்ததற்கு அடுத்தவினை புவதாயின் இறையே னென்று மீளவுமவன் சொன்னதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "செயல்களே பலத்தைச் செய்யுந் தெய்வம்வேண் டாவிங் கென்னின், முயலுமிச் செயல்க ளிங்கே முழுவது மழியு மெங்கே, பயவளிப் பனவழிந்தே பலன்களைப் பண்ணுங் கெட்டே, வயலிடுந் தழையுந் தின்னு மருந்தும்பின் பலிக்கு மாபோல்" (2.17) எ-து கண்டுகொள்க, இனி. அசேதனமற்றவை யாவிக் கமைத்த தாகும் என்று மறுத்ததற்கு எடுத்தவினை யுருவுறுவ துயிரேற் றானே யிருவினைக்குத் தக்கவுடல் எய்துமென்று மீளவும் அவன் சொன்னான் என்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "நித்தமா யெங்கு முண்டாய் நீடுயிரறிவு தானுப், புத்திதா னுதியாய கருவியின் புறத்த தாகிச், சுத்தமா யருவமாகித் தொல்லைவல்வினையின் தன்மைக், கொத்ததோ ருருவம் பற்றிப் புலன்வழி யுணர்ந்து நிற்கும்" (பரபக்கம், 188) எ-து கண்டுகொள்க. என்றிங்ஙனம் பட்டாசாரியன் சொன்னதைச் சடத்திரளும் அகர்த்தாவாய் அறிவொன்றில்லாத் தன்மையனுங்கூட ஒரு சங்கையின்றே என்றவனை மறுத்ததற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "உலகுடல் கரணங் கால முறும்பல நியதி செய்தி, பலவிவை கொண்டு, கன்மம் பண்ணுவ னுண்பதானால், நிலவிடா விவைதாஞ் சென்று நினைந்துயிர் நிறுத்தக்கொள்ளா, அலகிலா அறிவனாணை யணைத்திடு மருளினாலே" (2.22) எ-து கண்டுகொள்க. ஆனபடியினாலே சிவன் ஆன்மாக்கள் செய்த கன்மங்களை யறிந்து அதற்கதற்கேற்ற சரீரங்களைக் கூட்டிப் புசிப்பிக்கையாலே பக்ஷபாதியல்ல நடுவன் என்பதற்கு பி-ம் இருபா விருபஃதில் "வாக்கும் மனமும் போக்குள தனுவுஞ் - சொல்லும் வினைவுஞ் செய்யுஞ் செயலும் - நல்லவுந் தியவும் எல்லா மறிந்து - முறை பிறழாமற் குறைவுநிறை வின்றுப் - காலமுந் தேசமு மாலற-

வகுத்து - நடுவுநின் றருத்தலின் நடுவனு குதியே" (16. 10-15) எ-து. கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது, பிரபஞ்சம் நித்தியமா யிருப்பதொன் றென்றும் அதுதானே காரியப்படுமதொழிந்து கர்த்தா வேண்டுவ தில்லையென்றும் ஆன்மாதானே செய்த கன்மத்துக்கீடான சரீரத்தைத் தானே யெடுத்துக் கொள்ளுமென்றுஞ் சொன்ன பட்டாசாரியனை மறுத்துக் கன்மமுஞ் சரீரமும் சடமானபடியாலும் ஆன்மா தனக் கென்னவோர் அறிவில்லாதபடியாலும் இவையிற்றைக் கூட்டிக் காரியப்படுத்துகிறது சிவனே யென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படியே கன்மத்துக்கீடாக ஆன்மாக்களுக்குக் கர்த்தா மாயா சரீரங்களைக் கூட்டிப் புசிப்பிக்கும் அவதரத்துக் கன்மமுண்டாயே மாயா சரீரம் உண்டானதோ மாயா சரீரமுண்டாயே கன்மமுண்டானதோ என்று வினவ மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண் டருளியது.

(வி - ம்.) தாபரம்-நிலைத்திணைப் பொருள்; நிற்பன; மரஞ் செடி கொடி. சிருட்டி - படைப்பு ஜனனம் - பிறப்பு. சரீரம் - உடம்பு. அகர்த்தா-தனக்கென அறிவுஞ் செயலுமில்லாதவன்; முதல்வன், கருவிகளைக் கொடுத்துத் துணையாகவும் உடனிற்பதால் இயக்கமும் செயலும் அறிவும் புலப்படுகின்றன. அதனால் உயிர் தனி முதல் ஆகாது.

நால்வகைத் தோற்றம் :

> கருப்பையே முட்டை கழிவியர்வை வித்தென்
> றுருப்பெறுதல் நான்கா முணர்.

எழுவகைப் பிறப்பு: க. ஊர்வன உ. நீர்வாழ்வன ங. பறப்பன ச. நாற்காலின ரு. மானுடர் சு. தேவர் எ. மரஞ் செடி கொடி.

பிறப்பு வேறுபாடு எண்பத்துநான்கு லட்சம் என்ப. அது "உரை சேரும் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரமாம் யோனிபேதம்" (க.கஙஉ-ச.) என்னும் திருமாமறைத் திருமொழியானுணரலாம்.

சங்கை - காரணம். பக்ஷபாதி - ஒருதலைச் சார்பாயுள்ளவன். (ச)

25. அல்லல்மிக உயிர்க்கிவைதான் அணைத்த தீசன்
அருவினைகள் அருந்துதற்கோ வினையோ அன்றிச்
சொல்லிவரு மாயையோ அணுவை முந்தச்
சூழ்ந்ததேனும் உரைமுதலோர் தொடக்கி லார்பால்
ஒல்லைவரு மெனின்உளதாம் உயிருண் டாவே
உளதுமலம் மலமுளதாய் ஒழிந்த வெல்லாம்
நெல்லின்முளை தவிடுமிபோல் அநாதி யாக
நியத்திடுவர் இதுசைவம் நிகழ்த்து மாறே.

சாலியின் முளையுந் தவிடும் உமியும்
போலமும் மலமும் புராதன மென்றது.

(உரை) அல்லல் மிக உயிர்க்கிவைதான் அணைத்த நீசன் அரு வினைகள் அருந்துதற்கோ - துக்கமிக வுண்டாக ஆன்மாக்களுக்கு இந்த உடம்புகளைத் தம்பிரானுர் கூட்டினது அரூபமாயிருக்கிற கன்மங்களைப் புசித்தற்கோ, அப்படியாமானுல்; வினையோ வன்றிச் சொல்லிவரு மாயையோ அணுவை முந்தச் சூழ்ந்தது - கன்மமோ அது ஒழிந்து சொல்லப்பட்டு வருகிற மாயையோ ஆன்மாவை முந்த வந்து பொருந்தினது; எனும் உரை - என்று சொல்லுகிறது; முதலோர் தொடக்கிலார்பால் ஒல்லிவருமெனி னுளதாம் - அநாதியே யொரு தொந்தனையுமில்லாதாரிடத்திலே மாயா கன்மங்கள் உண்டானுலல்லவோ அதற்கு உத்தர முளதாவது. இந்த மாயையுங் கன்மமு மொழிய வேறுள தேதென்னில்; உயிருண்டாவே யுளது மலம் - ஆன்மா என்றுண்டு அன்றேயுள்ளது ஆணவ மலமும்; அப்படியானுல் மாயையுங் கன்மமும் பின்புண்டானவோ என்னில்; மலமுளதாயொழிந்த எல்லாம் - அந்த ஆணவமல முண்டாகவே மற்றுள்ள மாயா மலமுங் கன்ம மலமும்; நெல்லின்முளை தவிடுமிபோல் அநாதியாக நிறுத்திடுவர் - நெல்லிலே யுண்டாக்கப்பட்ட முளையுந் தவிடும் உமியு மொக்க உண்டானுற்போல இவையும் அநாதியென்று பெரியோர்கள் நிச்சயிப்பார்கள்; இது சைவம் சிழ்த்துாரறே - இப்படிச் சிவாகமஞ் சொல்லும்.

(நு - ம்) அல்லல்மிக வுயிர்க்கிவைதான் அணைத்தநீசனருவினைக ளருந்துதற்கோ என்று நிகண்டவாதி சொன்னுனென்னவுமாம்; அஃதெங்ஙனேயென்னில், கர்த்தா கிருபாமூர்த்தி யாகையாலே அவன் ஆன்மாக்கள் துக்கங்களை அநுபவிக்கத்தக்கதாக உடம்புகளைக் கூட்டான்; ஆன்மா தானே சரீரத்தோடுங் கூடி அநுபவிக்குமென்பது கருத்தாகையாலும் அன்றியுங் கர்த்தா பொன்னெயில் வட்டத்திலே பிரபஞ்சத்தோய்வற்றிருப்பா னென்கையாலுமென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "அந்த வாய்மொழியி னுலவன் சரண மாதி யோக மூதலான நூல், இந்த மாநில மயங்கி டாதவகை யிங்கியம்பின னிதன்பொருள், வந்த காலமுயிர் தன்ம தன்மியற மற்றும் விண்மருவு புற்கலம், பந்தம் வீட்டினோ டாதி யாயிவை படைப்பதின்றி யுள பத்தமே" எ - ம், "கருவி கண்படு தடக்கொ ழிந்துவரு கால மூன்றுநிகழ் காரியம், பெருக நின்றெரு கணத்திலேயுணர் பெருந்தவக் கடவுள் பிடினுன், மருவ நின்றுவழி பட்டவர்க்குமல வுற்றவர்க்கு மனமொத்திடுங் குரிசி லெங்களிறை யென்று பின்னுநிகழ் குற்ற மின்மையது கூறுவான்" (பரபக்கம், 147, 145). இது கர்த்தா விகாரமற்றிருப்பானென்று அவன் சொன்னுனென்பதற்குக் கண்டு கொள்க.

இனி உயிர் உண்டாவே உளது மலம் எ - து ஈஸ்வர ஐக்கியவாதியை நோக்கிச் சொன்னதெனவுமாமென அறிக. அதற்கு வழியே தென்னில், ஆணவமலமென்ப தொன்றில்லை மாயையுங் கன்மமுமே யுள்ளது என்பது அவன் கருத்தாகையால் அப்படிச் சொன்னதெனஅறிக. இதற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "மாயை - புருவிரு

வினையால் வருமிரு வினைபு-முருவாலன்றி மருவா திவற்றின் - முந்திய தேதோ வந்தணை வதற்கோ - ரேது வேண்டும்" (6.2-6) என்றவன் வினவியதற்கு உத்தரமாக ஆணவ மலமுண்டென்று நாட்டுதற்கு "மூல மலத்தாற் சாறு மாயை - கருமத்தளவிற் றருமரு விறைவன்" (6. 32-33) என்றும் அவனை நோக்கிக் கூறியது கண்டுகொள்க. இனி, நெல்லின் முளை தவிடுமிபோல் என்று உபமானங் கூறிய வகையே தென்னில் முளை கன்மத்துக்கு உவமையென அறிக; தவிடு ஆணவ மலத்துக்கு உவமையென அறிக; உமி மாயைக்கு உவமையென அறிக; அரிசி ஆன்மாவுக்கு உவமையென அறிக. என்றிங்ஙனங் கூறப்பட்ட உபமானத்துக்கு பி-ம் திருமந்திரத்தில் "ஆணவ மாயையுங் கன்மமுமாமலங், காணமுளையுந் தவிடுமி யான்மாவுந், தாணுவொவ் வாமலே தண்டுல மாய்நிற்கும், பேணுவாய் மற்றுநின் பாசம் பிரித்தே" (2192) எ - ம் விட்டுநெறிப் பாஉம் "ஆணவம் பிண்டி யருமாயை தான் உமி, காமியம் மூக்கென்று காண்" எ-ம் கண்டுகொள்க. அன்றியும் நெல்லின்வந் தவிடுமிபோவென்று பாடமோதுவாரு முளர். அப் பாடமானுல் நெல்லிலே வருகிற முளையென்று பொருளுரைத்துக்கொள்க.

இதனுற் சொல்லியது கர்த்தா ஆன்மாக்கள் கன்மந்தொலைய வேண்டிச் சரீரங்களைக் கூட்டிப் புசிப்பிப்பனென்று; அப்படிப் புசிப்பிக்குமிடத்து மாயையோ கன்மமோ முந்தக்கூடினதென்று கேட்க, ஆன்மாவுள்ளவன்றே ஆணவமல முண்டென்றும் ஆணவமல முள்ளவன்றே மாயா கன்மங்களும் அநாதியென்றும் வரும் முறைமையை நெல்லிலே முளையுந் தவிடும் உமியும் அநாதியானுற்போல இருக்குமென்று அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லிவந்த அசுத்த மாயா காரணத்தினின்றும் உண்டாக்கப்பட்ட காரியமாயுள்ள தத்துவங்களின் தோற்றம் அருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) தவிடு ஆணவமலத்துக்கு உவமையென இவ்வுரையில் காணப்படினும் அது மாயைக்கு ஒப்பாமென்பதே பொருத்தம். ஆணவ மலத்துக்கு ஒப்பு உமியேயாகும். அரிசி ஆருயிர்க்கும், முளை இருவினைக்கும், தவிடு மாயைக்கும், உமி ஆணவமலத்துக்கும் ஒப்பாகும். பிறப்பிற்கு முதற்காரணமாகவுள்ளன இருவினைகள், துணைக்காரணமாயுள்ளது மாயை. நிமித்த காரணமாயுள்ளது ஆணவம். இவ்வுண்மை "பண்டு முளைப்ப தரிசியே யானலும், விண்டுமி போனல் விளையாதாம்" என்னும் மூதுரை (சா)ப்பாட்டானுணர்க.

அரிசியின்கண் உள்ள முளை அவ்வரிசி உமியோடிருக்குங்கால் முளைப்பதும், உமிநீங்கினவிடத்து முளையாதிருப்பதுங் கண்கூடு. நிமித்தகாரணமில்வழிக் காரியம் நிகழா தென்பதும் இயல்பேயாம். ஆகவே ஆணவத்திற்கு ஒப்பு உமியேயாகும்.

மேலும் அரிசியை முற்றாக மறைத்துக்கொண்டிருப்பதும் உமியேயாம். விறகில் தீ அவ்விறகினுள் மறைந்து புலப்படாவண்ணம் இருக்கும்படி மூடியிருப்பது விறகேயாம். இதுபோல் ஆருயிரை முற்றாக மறைத்து நிற்பதும் ஆணவமேயாம். பசியின் நிமித்தம் சார்வதே சோறு. ஆணவமலத்தைப் போன்று கன்மமும், மாயையும் தொன்மையாயுள்ளன. அதனுல் வினைமாயைகள் மருந்தும் மருந்துக் கலமும் போன்றுள்ளன. அதனுல் மாயை முந்தியா, வினை முந்தியாவென்னும் வினு எழுவதற்குக் காரணமில்லை.

நெல்லிலுள்ள முளைத்தற்சத்தி முளையைத் தோற்றுவிக்குமாறு போலக் கன்மமலம் உயிர்களிடத்து இன்பத் துன்பங்களைத் தோற்றுவிக்கும். அங்ஙனஞ் செய்தற்குக் கன்ம முதற்காரணமாகும்.

இவ்வுண்மை வருமாறு :

"ஆணவ மாயையும் கன்மமு மாமலங்
காணு முளைக்குத் தவிடுமி யான்மாவுந்
தாணுவை யொவ்வாமற் றண்டுல மாய்நிற்கும்
பேணுவாய் மற்றுநின் பாசம் பிரித்தே"— சி. உ. கூசு.

இதன்கண் காணப்படும் வைப்புமுறை எதிர்நிரனிறையாகும்.

(ஏ)

26\. அருத்திமிகும் கலைகாலம் நியதியுடன் வித்தை
அராகம்இவை அனந்தரால் மாயைதனி லாகும்
உருத்திரராற் கலையதனில் பிரகிருதி குணங்கள்
உளவாகும் ஆங்காரம் புத்திதனில் உதிக்கும்
தெரித்தவிது திரிவிதமாந் தைசதவை காரி
திகழ்தருபூ தாதியெனத் திருந்தியசாத் துவிதம்
உற்றகுண மனம்புத்தி இந்திரிய மென்று
விளம்பியசோத் திராதிமுதல் விளங்கியிடும் விரிந்தே.

கன்றிய மாயையிற் கலைமுத லாக
ஒன்றுதத் துவம்பதி னைந்துற் பவித்தது.

(உரை) மாயைதனி லனந்தரா லருத்திமிகுங் கலை கால நியதியுடன் வித்தை யராகமிவையாகும் - அதோ மாயையிலே நின்றும் அனந்ததேவ நாயனார் அருளினாலே புசிப்பை மிக உண்டாக்குங் கலையுங் காலமும் நியதியோடே வித்தையும் அராகமுந் தோன்றும்; அருத்திமிகும் என்பதற்கு ஆசைமிக உண்டாக்குமென்னவுமாமென அறிக; உருத்திரராற் கலையதனிற் பிரகிருதி குணங்க ளுளவாகும் - உருத்திரதேவ நாயனார் அருளினாலே முற்கூறிய கலையிலே மூலப்பிரகிருதி குணசொரூபங்களாகத் தோன்றும். குணசொரூபங்களாவன :— சாத்துவித குணமென்றும் இராசத குணமென்றுந் தாமத குணமென்றும் பெயராய், அந்தக் குணங்கள் ஏற்றக்குறைவின்றித் தம்மிலொத்து நின்றவிடஞ் சித்தமென்றும் ஒரு குணமேறினவிடம் புத்தி மென்றும் வருமென அறிக. ஆகையால் பிரகிருதி தத்துவந் தானே சித்தமும் புத்தியுமாய் நிற்குமென அறிக. இதனை மேல் நுட்பத் தில் காட்டுகிற உதாரணத்திலே கண்டுகொள்க; ஆங்காரம் புத்தி தனிலுதிக்கும் - அகங்கார தத்துவமும் முற்கூறிய புத்தி தத்துவத்திலே தோன்றும். என்றிங்ஙனங் கூறப்பட்ட முன்னர்ப் பதத்திலே புத்திக்குத் தோற்றம் சொல்லாமலிருக்கவும் இந்தப் பதத்திலே யாங்காரம் புத்தியிலே தோன்றுமென்பது கொண்டே பிரகிருதிதானே குணசொரூபங்களாய்ச் சித்தமும் புத்தியுமாய் நிற்குமென்பதை யநுவபத்தாற் கண்டுகொள்க; தெரித்த இது திரிவிதம் - இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட ஆங்கார மூன்று வகையா யிருக்கும். அஃதெங்ஙனே மென்னில்; திகழ்தரு தைசதவைகாரி பூதாதி - விளக்கத்தையுடைய தைசத ஆங்கார மென்றும் வைகாரி ஆங்காரமென்றும் பூதாதி ஆங்காரமென்றும் பெருணுடைத்தாம் இவையிற்றுள் தைசதம் அறிவென்று அறிக; வைகாரி தொழிலென அறிக; பூதாதி உருவமென அறிக. திருந்திய சாத்துவிதம் விரித்த குணமுதல் விளங்கியிடு மனம் புத்தி இந்திரிய மென்று விளம்பிய சோத்திராதி விரிந்தே - செம்மை பொருந்தின அறிவாகிய சாத்துவித குணம் விரிந்து பொருந்தின முந்தக் கூறிய தைசத ஆங்காரத்திலே மனதும் ஞானேந்திரியமாகிய சோத்திராதிகள் ஐந்தும் பிரகாசித்து விரிந்துதோன்றும். முதல் விளங்கியிடும் என்றதை முந்தக் கூறின தைசத ஆங்கார மென்றதென அறிக. அஃதாவது ஆங்காரந் தோன்றின ஒழுங்கு தைசத வைகாரி பூதாதி யென்றமையால் தைசத ஆங்காரம் முந்தக் கூறுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக.

(ஐ - ம்.) அருத்திமிகுங் கலைகாலம் எ - கு புசிப்பு மிக உண்டாக்குங் கலாதிகளென்று பொருள்கூறியது ஏதென்னில் ஆன்மாக்கள் புசிப்புக்கிடாகக் கலாதிகள் தோன்றுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அன்றியும் அருத்திமிகுமென்றது ஆசை மிக உண்டாக்குமென்றதேதென்னில். இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்களில் அராகதத்துவங் கூடத்தோன்றுகையால் அராகம் இச்சையை எழுப்புகையால் ஆசையை மிகவும் உண்டாக்குமாமென அறிக. இனி உருத்திரராற் கலையதனிற் பிரகிருதி குணங்களுளவாகும் எ - கு கலையிலே பிரகிருதி குணங்கள் தோன்றுமென்று சொல்லியிருக்க அந்தக் குணங்கள் தம்மிலொத்தவிடஞ் சித்தமென்றும் ஒரு குண மேறினவிடம் புத்தியென்றும் விதப்பாகப் பொருட்படுத்துகைக்கு வழி ஏதென்னில், பிரகிருதி தத்துவம் உபாதானமாக ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலுந் தோன்றுமென்று முன்னூல்களிற் சொல்லியிருக்கையால் அதிலே சித்தமும் புத்தியும் ஒழிய மற்றுள்ள தத்துவங்களின் தோற்றம் மேற்சொல்லுகையாலே அந்தச் சித்தமும் புத்தியும் இந்தக் குணபேதத்தில் அடங்கிவருகையாலே இந்நூற் செய்தருளினவர் அதனை யடக்குவாய்ச் செய்து அருளிச்செய்ததை விரித்துப் பொருள்படுத்தினதென அறிக. அப்படிப் பிரகிருதி தத்துவங் குண சொரூபங்களாகத் தோன்ற அந்தக் குணங்கள் தம்மிலொத்தவிடஞ் சித்தமென்றும் அதிலே ஒரு குண மேறினவிடம் புத்தியென்றும் பொருட்கூறியதற்கு பி - ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "கூறிய மூலப் பகுதியிற் றோன்றுங் குணமவைதான், தேறிய சாத்திக ராசத தாமத மென்றுசெப்பு, மூறிய முக்குண மொத்தவை மூன்று மூபர்

விறிவற், றேறியக் காற்புத்தி தத்துவ மாகுமென் றென்னுவரே" எ - ம் சித்தியாரிலும் "சித்தமா மவ்வியத்தஞ் சிந்தனை யதுவுஞ் செய்யும்" (2. 58) எ - ம் வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க. இனி, சர்வமுஞ் சிவசத்திகளாலே தோன்றுமென்று நூல்களிற் சொல்லியிருக்க இந்தத் தத்துவங்கள் அனந்ததேவ நாயனாராலும் உருத்திர தேவ நாயனாராலுந் தோன்றுமென்றதற்கு வழியேதென்னில் அஃதாவது: விஞ்ஞான கலரில் அபக்குவரான அஷ்டவித்தியேசுரராகிய அனந்தன் சூக்குமன் சிவோத்தமன் ஏகநேத்திரன் ஏகவுருத்திரன் திரிமூர்த்தி சிகண்டன் சிகண்டி என்னப்பட்ட எண்மருக்குஞ் சிவன் ஆசாரிய கிருத்தியமும் உண்டாக்கி அவர்களுக்குப் பிரபஞ்சம் நடத்தும் அதிகாரமுங் கொடுத்தருளுகையில் அவர்களில் அனந்ததேவ நாயனாருக்கும் உருத்திரதேவ நாயனாருக்கும் அந்த அதிகாரங் கொடுத்ததென அறிக. என்றிங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட எட்டுப் பேரும் விஞ்ஞானகலரில் அபக்குவரென்பதற்கும் அவர்கள் சிவனுடைய ஆக்ஞை வழியே நடத்தும் அதிகாரமும் உடையவர்கள் என்பதற்கும் பி-ம் தத்துவவிளக்கத்தில் "அறிந்தவர் தீர்ந்த தகவினர் திராத் துகளர்முன்னர், செறிந்தவர் விஞ்ஞைக்கு நாயக ரெண்மரெனச் சிறந்தோர், பிரிந்தவர் மந்திர ராமெழு கோடியர் பேரொளி பால், மறிந்த திரைப்புனல் வெங்குரு வாணர் வகுத்தனரே" (14) என்பதனுள் விஞ்ஞைக்குநாயகர் எண்மரென்பதனை யிதற்குக் கண்டு கொள்க.

இனி ஆங்காரம் புந்திதனி லுதிக்குந் தெரித்த இது திரிவிதமாம் எ-கு புந்தியிலே ஆங்கார மொன்றுப் தோன்றி மூவகை ஆங்காரமாக விரிந்ததற்கு வழியேதென்னில், இந்த ஆங்காரங் காரியப்படுத்தும் அவதரத்து முற்கூறிய குணங்களோடுங் கூடிக் காரியப்பட வேண்டுகையால் அந்தக் குணங்களும் மூவகையாகையாலே இதனையும் அப்படி மூவகையாகச் சொன்னதென அறிக. அதற்கு வழியேதென்னில் சாத்துவிதகுணம் அறிவும் இராசத குணம் விகாரமும் தாமதகுணம் மயக்கமுமாகையாலும், தைசத ஆங்காரம் விளக்கமும் வைகாரி ஆங்காரந் தொழிலும் பூதாதி ஆங்காரம் உருவமு மாகையாலும் அந்தந்த வகைகளிலே கூடிநின்று காரியப்பட்டதென அறிக. இவை தம்மிற்கூடிக் காரியப்படுந் தோற்றங்களினுங் கண்டு கொள்க. அஃதாவது: அறிவாகிய சாத்துவித குணமும் விளக்கமாயுள்ள தைசத ஆங்காரமுங்கூடி அறிவாயுள்ள மனத்தையும் ஞானேந்திரியமாகிய சோத்திராதிகள் ஐந்தையுந் தோற்றுவிக்கையாலும், மேல் வருகிற செய்யுளிலே விகாரமாயுள்ள ராசத குணமுந் தொழிலாயுள்ள வைகரி ஆங்காரமுங் கூடித் தொழிலாயுள்ள கன்மேந்திரியமாகிய வாக்காதிகள் ஐந்துந் தோன்றுகையாலும், மயக்கமாகிய. தாமத குணமும் உருவமாகிய பூதாதி ஆங்காரமுங் கூடிப் பூதங்களுக்குக் காரணமாகிய சத்தாதிகள் தோன்றுகையாலும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. என்றிங்ஙனம் அறிவுந் தொழிலும் மயக்கமும் உண்டாகையால் சாத்துவித குணமுந் தைசத ஆங்காரமும் அறிவைப்பற்றி நின்றதென அறிக; இராசத குணமும் வைகரி ஆங்காரமுந் தொழிலைப் பற்றி நின்றதென அறிக; தாமதகுணமும் பூதாதி ஆங்காரமும் மயக்கமாகிய உருவத்தைப்பற்றி நின்றதென அறிக. ஞானேந்திரியமாகிய சோத்திராதிகள் அறிவைப்பற்றி நிற்கையாவது, சோத்திராதிகளாயுள்ள செவி மெய் கண் நா நாசி என்னப்பட்ட இந்திரியம் ஐந்துஞ்

சத்த பரிச ரூபரசகந்தங்களைக் கொள்ளுமிடத்துச் சரீரந் தொழிற்பட்டுச் சேவியாமல் அறிவாய் நிகழுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இனி, கன்மேந்திரியமான வாக்காதிகள் தொழிற்படுகையாவது, அவை காரியப்படுமிடத்துச் சரீரந்தொழிற்பட்டு நின்று காரியப்படுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக.

இனி, இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்கள் மாயையிலே தோன்றுமிடத்துச் சித்தியாரில் காலமுதலாகத் தோன்றுமென்று சொல்லியிருக்க இந்நூலிற் கலைமுதலாகத் தோற்றஞ் சொன்னதேதென்னில், சித்தியார் செய்தருளினவர் பிரபஞ்சத் தோற்றஞ் சொல்லுகையால் காலமுண்டாகவே பிரபஞ்சந் தோற்றுகையாலே கால முதலாகச் சொன்னதென அறிக. இந்நூல் செய்தருளினவர் ஆன்மாக்களுக்கு உணர்த்து முறைமைச் சொல்லுகையாலே உணர்த்துகைக்குக் கலை முந்தி யெழுப்ப வேண்டுகையால் கலையை முந்திக் கூறியதென அறிக. அப்படி வேற்றுமை கூறியதேதென்னில் இது சார்பு நூலாகையால் "திரிபுவே றுடையது புடைநூ லாகும்" (நன்னூல், 8) என்னும் விதியைப்பற்றியென அறிக. அன்றியும் இந்தத் தத்துவத் தோற்றம் அனந்ததேவ நாயனாரொருவர் நடத்துகையால் அப்படி முன்பின் கூறியதெனவுமாமென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது இந்த அசுத்த மாயையில் நின்று தோன்றப் பட்ட தத்துவங்களில் இந்தச் செய்யுளில் காலமும் நியதியுங் கலையும் வித்தையும் அராகமும் ஆக ஐந்தும், பிரகிருதி குணங்களாகிய அவ்வியத்தமுஞ் சித்தமும் புத்தியும் ஆக மூன்றும், புத்தியிலே ஆங்காரமும் ஆங்காரத்திலே மனதும் ஞானேந்திரியமாகிய சோத்திராதிகள் ஐந்தும் ஆக ஏழுங் கூடி, ஆகத் தத்துவம் பதினைந்துந் தோன்று முறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனம் பதினைந்த தத்துவத்திற்குத் தோற்றமருளிச்செய்து மேற்பதினைந்து தத்துவத்திற்குத் தோற்றமருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) அதோமாயை - கீழ்மாயை. அருத்தி - துய்ப்பு; புசிப்பு; ஆசை. சோத்திரம் - காது. வாக்கு - சொல்.

காலம், நியதி, கலை முதலாகச் சொல்லப்படுவது தோற்றமுறை. கலை காலம் நியதி முதலாகச் சொல்லப்படுவது தொழிற்பாட்டு முறை. தூவாமாயையிலிருந்து காலம், நியதி, கலை மூன்றும் தனித்தனியே தோன்றும். கலையினின்று வித்தை தோன்றும், வித்தையினின்று அராகந் தோன்றும். காலமுதலிய ஐந்தும் ஆருயிருடன் பொருந்தியும், அவ்வுயிர் பகுதியின் வாயிலாகத் தோன்றும் இன்பத் துன்பங்களை நுகரும் செவ்வியுடையதாகும். அப்பொழுது அவ்வுயிர் ஆள் எனப் பெயர் பெறும். ஆள் - புருடன். காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் ஐந்தும் ஐம்போர்வையெனப்படும். போர்வை - கஞ்சுகம்.

கலையினின்று வித்தை தோன்றும்; வித்தையினின்று அராகந் தோன்றும். இக் கலையினின்றே மூலப்பகுதியும் தோன்றும். அனந்தர் மெய் வித்தியேசுரர் எண்மரில் ஒருவர். இவ்வெண்மரும் ஆண்டான் மெய்யென்று சொல்லப்படும் ஈசுரதத்துவத்திலிருப்பவர். அனந்தேசுரர் ஏனை வித்தியேசுவரர்க்கும், ஆசான்மெய்யெனப்படும் சுத்தவித்தியாதத்துவத்துறைபவர்கட்கும், மற்றையவர்கட்கும் தலைவராய்த் தூவா மாயையைக் கலக்கி மாயாதத்துவ வுலகங்களை உண்டாக்குவர். இவர்

பரமசிவனுக்கு வேறாய் ஆட்சிமலம் ஒன்றுடையராயிருப்பர். செவ்வி வந்துற்றபோது சிவபெருமானின் திருவடிப்பேற்றினை எய்துவர். இம் மாயை அதோமாயை, மாயை, மோகினி எனவும் பெயர்பெறும்.

இருமலமுடையாரில் செவ்வி வாய்ந்தவராயுள்ளார் நூற்றெட்டு உருத்திரர். இவருள்ளே ஸ்ரீகண்டருத்திரர் மத்தியப்பிரளயமுடிவில் மூலப்பகுதி தத்துவத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட தத்துவங்களையும் உலகங்களையும் உண்டாக்கி மும்மலத்தாருள்ளே சிறந்தவரை அயன் அரி என்னும் நிலைகளில் அவர்களை இருத்துவர். படைப்புக்காலத்துத் தாவரவழிகள் ஆறனையும் படைத்த அயனும் அரியும் செய்யும் படைப்புக் காப்புக்களை அவர்களை நிலைக்களமா (அதிட்டித்து) கக்கொண்டுநின்று கீழ்ப்பட்ட உலகத்தேவர்களையும் முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்களையும் பிரமாண்டம் முதலிய அண்டங்களையும் உண்டாக்குவர். மத்தியப் பிரளயம்வரையும் அயன் அரியுடனே கூடக் குணதத்துவத்தில் ஆட்சிசெய்து கொண்டிருந்து, பின்பு அவ்விருவரையும் ஒடுக்கிக்கொண்டு அராகதத்துவத்திலிருப்பர். மூலப்பகுதியானது அரும்பினிடத்து நறுமணம் போன்று விளங்காம லடங்கிநின்றாற் போலத் தன்னிடத்துண்டாகிய குணங்கள் சற்றும் விளங்காமல் கலையினின்றும் தோன்றும். அஃது அடங்கிய-அவ்வியத்த குணமாயுள்ளது. அவ்வியத்தம் – பிரிந்து தோன்றாதது; வெளிப்படாமலிருப்பது. அதனால் குணம் மூலப்பகுதியன்று.

அம் மூலப்பகுதியிலிருந்து குண தத்துவம் தோன்றும். முக்குணங்களும் பிரிந்து தோன்றாது சமமாயிருக்கும் நிலை குணதத்துவம். இக்குணதத்துவத்திலே தோன்றும் புத்திமுதற் பிருதிவி எனப்படும் நிலமுடிவான தத்துவங்களெல்லாம் முக்குணங்களின் நிறைவினுக்குட் ... வற்றில் ஒருகுணமாயினுங் கலந்துமிருக்கும். நிறைவினுக்குட்படுதல் - வியாபிக்கப்படுதல். ஆங்காரம் புத்தியில் தோன்றும்.

ஆங்காரம் எனப்படும் எழுச்சிமெய் முக்குணத் தொடர்பாகவிருக்கும். அதனால் அவை ஒளியும் உழைப்பும் உருவும் உடையனவாயிருக்கும். ஒளி - தைசதம். உழைப்பு-வைகாரிகம். உரு-பூதாதி. இம் மூன்றும் முறையே சாத்துவிக, இராசத, தாமதகுணத் தொடர்புடையன. அறிவெழுச்சியெனப்படும் தைசத ஆங்காரத்தினின்றும் மனமும் அறிதற்கருவிகளும் தோன்றும். இவை ஒளிவண்ணமாயுள்ளன. அதனால் சாத்துவிக அகங்காரங்களாம். தைசதம் - ஒளியுடையது. அறிதற்கருவி - ஞானேந்திரியம் (அ)

27. மன்னியகன் மேந்திரிய மானஇரா சதஞ்சேர்
வாக்காதி வைகாரி மருவிவரும் சத்தம்
தன்னைமுத லாகியதா மதமிகுமாத் திரைபின்
தருமிதனில் வான்அநிலம் அனல்புனல்மண் சத்தம்
முன்னதனில் வெளியாதி ஒன்றொன் றாகும்
முறையிலுறும் இருமைஅயன் முடிவா முன்னே
உன்னுசதா சிவராதி அதிபதிகள் ஒக்கம்
உதித்தஅடை வேனஉரைப்பர் உணர்ந்து ளோரே.

பின்னுமு வைந்து பிறக்கும் நெறியுஞ்
சொன்னவா றொடுக்கமும் தோற்றமுஞ் சொன்னது.

(உரை) மன்னிய கன்மேந்திரியமான வாக்காதி இராசதஞ்சேர் வைகாரி மருவி வரும் - நிலைபெற்று வருகிற கன்மேந்திரியமாகிய வாக்காதிகளாயுள்ளவை ஐந்தும் இராசத குணத்தைப் பொருந்தியிருக்கிற வைகரி ஆங்காரத்திலே பொருந்தித் தோன்றும். பொருந்தித் தோன்றுமென்றது வைகரி தொழிலாகையாலும் கன்மேந்திரியந் தொழிற்பட்டு வருகையாலும் இந்தக் கன்மேந்திரியம் வைகரி ஆங்காரத்தில் தோற்றமாகையாலும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக; சத்தந் தன்னை முதலாகிய மாத்திரை தாமத மிகுபின் தரும் - சத்த மென்கின்ற விடயத்தை முதலாகவுடைய தன்மாத்திரைகள் ஐந்துந் தாமத குணத்தை மிகுத்திருக்கிற பிற்பட்ட பூதாதி ஆங்காரத்திலே தோன்றும். பின்தரு மென்றதைப் பிற்பட்ட ஆங்காரமென அறிக. அஃதாவது, முன்னர்ச் செய்யுளாங்காரத்தினது தோற்றஞ் சொல்லுமிடத்துத் 'தைசத வைகரி திகழ்தரு பூதாதி' யென்று பூதாதி ஆங்காரத்தைப் பிற்படக் கூறுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அன்றியும், பூதாதி ஆங்காரத்திலே தன்மாத்திரைகளாகிய சத்தாதிகள் ஐந்துந் தோன்றுமென்றதும் பூதாதி ஆங்காரம் உருவத்தைப்பற்றிநிற்கையாலும் சத்தாதிகள் பூதரூபங்கள் தோன்றுகைக்குக் காரணமாகையாலுமென அறிக; இதனில் - இங்ஙனம் முற்பதத்திலே சொல்லப்பட்ட தன்மாத்திரைகளாகிய சத்தாதிகள் ஐந்தினும்; வான் அநிலம் அனல் புனல் மண் - ஆகாயம் வாயு தேயு அப்பு பிருதிவி என்னப்பட்ட பூதங்கள் ஐந்துந் தோன்றுமிடத்து; சத்தம் முன்னதனில் - சத்தமுதலாயிருக்கப்பட்ட முதற்கூறிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினும்; வெளியாதி-ஆகாசமாதியாக; ஒன்றொன்றாகும் - ஒன்றிலே யொன்றாக வுண்டாம். அஃதாவது, சத்தத்திலே ஆகாயந் தோன்றும், பரிசத்திலே வாயு தோன்றும், உரூபத்திலே தேயு தோன்றும், இரசத்திலே அப்பு தோன்றும், கந்தத்திலே பிருதிவி தோன்றும் என்றதென அறிக; முன்னே உன்னு சதாசிவாதி பிருமையயன் முடிவா அதிபதிகள் முறையிலுறும் - அநாதியே யென்னப்பட்ட சதாசிவமுதல் பெரிய பிரமா ஈறாக அதிதேவதைகள் ஐவரும் அந்தந்த ஒழுங்கிலே பொருந்துவார்கள். அந்தந்த ஒழுங்காவது ஆகாசத்துக்குச் சதாசிவமும் வாயுவுக்கு மகேசுரனும் தேயுவுக்கு உருத்திரனும் அப்புவுக்கு விஷ்ணுவும் பிருதிவிக்கு பிரமாவுமென அறிக; ஒடுக்கம் உதித்த அடைவென வுரைப்பருணர்ந்துளோரே - இங்ஙனந் தோற்றமாகச் சொல்லி

வந்த தத்துவங்களுக்குந் தத்துவ கர்த்தாக்களுக்கும் ஒடுக்கமுந் தோன்றின ஒழுங்கிலேயென்று சொல்லுவார்கள் அறிவா லுயர்ந்த பெரியோர்கள்.

(ந - உ.) மன்னிய கன்மேந்திரிய மென்றதை நிலைபெற்ற கன்மேந்திரியமென்று பொருள் கூறியதேதென்னில், ஆன்மா ஒரு சரீர சம்பந்தியாய் நிற்குநாளெல்லாம் இந்திரியங்கள் விடப்படாமல் நிற்கையாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக. இந்த வாக்காதிகளைக் கன்மேந்திரியமென்றதேதென்னில் கன்மந் தொழிலென்னும் பொருளைப்பற்றித் தொழிற்பட்டுச் சிவிக்கையாலே யப்படிச்சொன்ன தென அறிக. தொழிற்படுகையாவது வாயுங் காலுங் கையும் மலம் பிரிக்கிற துவாரமுஞ் சலம்பிரிக்கிற துவாரமும் வசன கமன தான விசர்க்க ஆனந்தமென்னும் விடயங்களோடுங்கூடிச் சிவிக்குமிடத்துச் சரீரந் தொழிற்பட்டுச் சிவிக்கையாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக. வாக்காதி ஐந்தினும் வாக்கென்ற இந்திரியத்தை வாயென்றதற்கு பி-ம் "கைகாலவை தருவாயொடு பாயுருபத்தமென ருங்கவையே" எ-ம், சித்தியாரில் "வாயாதி சோத்தி ராதி புறத்து வாழ் கருவியாகும்" (2.83) எ-ம் வருமது கண்டுகொள்க. இனி, இராசதஞ்சேர் வாக் காதி வைகாரி மருவிவரும் என்பதற்கும் சத்தந்தன்னை முதலாகிய தாமதமிகு மாத்திரை பின்தருமென்பதற்கும் நுட்பம் முன்னைச் செய்யுளில் வந்த விதப்பிலே கண்டுகொள்க. அந்தத்தாமத குணத்தில் தோன்றப்பட்ட சத்தாதிகள் ஐந்தையுந் தன்மாத்திரைகளென்று பெ[illegible] கூறியதேதென்னில், அந்தந்த இந்திரியங்களுக்குத் தக்கதாக [illegible] காரியப்படுகையாலும் அப்படிக் காரியப்படுமிடத்துத் தத்தங் குணங்களுக்கு ஏற்றக்குறைவின்றி நிற்கையாலும் அப்படிச் சொன்ன தென அறிக. இனி, சத்தமுன்னதனில் வெளியாதி யொன்றொன்றாகும் எ-து சத்தாதிகள் ஐந்தினும் பூதாதிகள் ஐந்துந் தோன்றுமென்ப தன்றியே, சத்தத்திலே பரிசமும் பரிசத்திலே உருவமும் உருவத்திலே இரதமும் இரதத்திலே கந்தமுமாக ஒன்றிலே ஒன்றாகத் தோன்று மென்றும், அன்றியும் ஆகாயத்திலே வாயுவும் வாயுவிலே தேயுவுந் தேயு விலே அப்புவும் அப்புவிலே பிருதிவியுமாக ஒன்றிலே ஒன்றாகத் தோன்று மென்றும் பொருளுரைப் பாருமுளர். அன்றியும் பூதங்கள் ஐந்துக்கும் ஒவ்வொரு குணங்கள் ஏறியிருக்கும் என்பாருமுளர். ஒவ்வொரு குணம் ஏற்றமாவது ஆகாசத்துக்குச் சத்தமும் வாயுவுக்குச் சத்தமும் பரிசமும், தேயுவுக்குச் சத்தமும் பரிசமும் ரூபமும், அப்புவுக்குச் சத்த மும் பரிசமும் ரூபமும் இரதமும், பிருதிவிக்குச் சத்தமும் பரிசமும் ரூபமும் இரதமுங் கந்தமுமென அறிக.

ஆக இங்ஙனங் கூறப்பட்ட மூவகையாயுள்ள பொருளும் அப்படி யுண்டாலும், சத்தமுன்னதனில் வெளியாதி யொன்றொன்றாகும் எ-து சத்தாதிகள் ஐந்தினும் வெளியாதி ஐந்து பூதங்களுந் தோன்று மென்பதொழிய அந்தப் பொருள்கள் இந்தச் சத்தத்துக்கு அகப்படா தென அறிக, அப்படிச் சத்தாதிகள் ஐந்தினும் பூதங்கள் ஐந்துந் தோன்றுமென்பதொழிய மற்றப் பொருள்கள் இந்தச் செய்யுளுக்கு அகப்படாதென்பதற்கு, இந்நூலைப் பின்சென்ற நூலாகிய திருநெறி விளக்கத்தில் இதற்கெதிரடை விருத்தமாகிய "எண்ணியகன் மேந்திரிய மென்று சொல்லப்பட்ட இராசதமார் வாக்காதி யெய்திடும் வைகாரி, தன்னிலிடும் பூதாதி தாமதன்மாத் திரையால் தவிலுறு சத்தாதியின்

நல்கியிடுஞ் சத்தங், கண்ணதனில் வெளிபரிசங் காலுருவந் தன்னிற் கனலிரதத் தேபுனலாற் கந்தத்தே தரையா, மண்ணாறுங் கலைமுதலா வந்தவகை மடங்குமாலயனு திகள்வடிவும் வந்தமைபோலொடுங்கும்" [என்பது காண்க]. இந்தச் செய்யுளில் சத்தாதிகள் ஐந்தினும் வெளி யாதியாகிய பூதம் ஐந்துந் தோன்றுமென்றபடியா லதற்கும் இப்படிக் கண்டுகொள்க: அன்றியுந் தத்துவவிளக்கத்திலும் "கொள்ளுந் தத்துவம்" என்ற செய்யுளின் பிற்பதத்தில் "பின், தெள்ளிய தன்மாத்திரையின்வருஞ் சேர்ந்ததன்மாத்திரையின், ஒள்ளிய பூதங்க ளைந்துக்கு மாமென்ப ருற்பவமே" என்பதனாலுஞ் சத்தாதிகள் ஐந்தினும் வெளியாதியாயுள்ள பூதங்கள் ஐந்துந் தோன்று மென்பதே யந்தப் பதத்துக்குப் பொருளென அறிக. இந்த மாயா காரியமான தத்துவம் முப்பத்தொன்றென்று நூல்களிற் சொல்லி யிருக்க முன்னைச் செய்யுளில் தோன்றுந் தத்துவம் பதினைந்தும் இந்தச் செய்யுளில் தோன்றுந் தத்துவம் பதினைந்தும் ஆகத் தத்துவம் முப்ப தொழியப் புருட தத்துவம் ஒன்றுக்குந் தோற்றஞ் சொல்லாத தேதென்னில், அது தத்துவசமுகத்தில் தோற்றமாகையால் "ஐவகைடா லுறுபயன்கள் நுகரவருங் கால மதபுருட தத்துவமென் றறைந்திடுவ ரறிந்தோர்" (சிவப்பிரகாசம், 41) என்று காரியப்படும் அவதரத்துத் தோற்றமாகையால் இவ்விடத்துச் சொன்னதில்லையென அறிக. அன்றியும் ஒடுக்கஞ் சொல்லும் அவதரத்தும் "தத்துவ மெண்மூன் றுஞ்சென் றுன்மதத் துவத்தொ டுங்கும்-வித்தையி லொடுங்குமாறும்" (சித்தி. 2. 72) என்றமையால் வித்தியா தத்துவம் ஏழாயிருக்கவும் வித்தையில் ஒடுங்குமாறுமென்றது கொண்டே புருடதத்துவத்துக்கு ஒடுக்கஞ் சொன்னதில்லையென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது இராசத குணத்தைப் பொருந்தின வைகரி ஆங்காரத்திலே கன்மேந்திரியங்களாகிய வாக்காதிகள் ஐந்துந்தோன்று மென்றும் தாமதகுணத்தைப் பொருந்தின பூதாதி ஆங்காரத்திலே தன்மாத்திரைகளாகிய சத்தாதிகள் ஐந்துந்தோன்றுமெனறும் அந்தச் சத்தாதிகள் ஐந்தினும் பூதங்கள் ஐந்துந் தோன்றுமென்றும் அந்தப் பூதங்களுக்கு அதிதேவதைகள் சதாசிவமுதல் பிரமாஈறாகிய தெய்வங்க ளென்றும் இவையிற்றுக்கு ஒடுக்கமுந் தோன்றின அடைவிலே யென்றும் வருமுறைமையை அறிவித்தது.

'உருவாதி' (22) யென்ற விருத்தமுதல் இந்த விருத்தமுடிவாகிய செய்யுளாறும் அசுத்தமாயா இலக்கணம்.

இங்ஙனஞ் சொல்லிவந்த மாயையாலுண்டான சரீரத்தை ஆன் மாக்கள் பொருந்திக் கன்மத்தைப் புசிக்கையினாலே யந்தக்கன்மத்தி னியல்பு மேற்செய்யுள் நான்கினால் அருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ரை.) வைகாரி - தொழில். இருமை - பெருமை. சிவித்தல் - நிலைத்தல்.

செய்தற்கருவிஐந்து: வாய், கால், கை, எருவாய், கருவாய் என்பன. இவை தொழிற்கருவி. அதனால் தொழில் எழுச்சி எனப் படும் வைகாரி யாங்காரத்தில் தோன்றுவன. வைகாரி - விகார முடையது. தன்மாத்திரை காரண தன்மாத்திரை எனவும் புலனெனப்

படும் விடயதன்மாத்திரை எனவும் இருவகைப்படும். சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் ஐந்தாகும். இங்குச் சொல்லப்படுவது காரணதன்மாத்திரை. இவை நுண்பூதம் என்றும் பூத முதல் என்றும் அவ்வளவென்றும் கூறப்படும். இவை ஒளிவண்ணமான அறிதற் கருவிகளையும் தொழிலோடு கூடிய செய்தற்கருவிகளையும் விட வேறாய் ஒளிப்படுவதாய் இருப்பதால் அழுந்தவெனப்படும் தாமதங்களாம். இவற்றிற்குக் காரணமாகிய பூத எழுச்சியும் தாமதமே. பூதஎழுச்சி - பூதாதி அகங்காரம்.

ஓசை முதலிய குணங்கள் குணகுணி எனப் பிரிக்கப்படாமற் குணக்குழுவாய் நிற்கும் நிலையில் நுண்பூதங்கள் எனப்படும். அவை குண குணியாகப் பிரிவுபட்டு நிற்கும் நிலையில் தோன்மை எனப்படும் தூலபூதம் எனப்படும். அஃதாவது வானம் ஓசை என்னும் ஒரு குணம் உடையது. காற்று ஓசை ஊறு என்னும் இருகுணங்களுடன் ஒளியுமுடையது. நீர் முற்கூறிய மூன்றுடன் சுவையுமுடையது. நிலம், முற்கூறிய நான்குடன் நாற்றமும் உடையது. இவ்வுண்மை "பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி" எனத் தொடங்கும் திருவாசகம் போற்றித் திருவகவல் கஙஎ - கசக வரிகளில் காண்க. நுண்பூதங்களிலிருந்து தோன்மை எனப்படும் நிலம் முதலாய ஐம்பூதம் தோன்றும். ஓசைத்தன்மாத்திரையினின்று வானந் தோன்றும். ஊற்றுத்தன்மாத்திரையினின்று காற்றுத் தோன்றும். ஒளித்தன்மாத்திரையினின்று தீத் தோன்றும். சுவைத்தன்மாத்திரையினின்று நீர் தோன்றும். நாற்றத்தன் மாத்திரையினின்று நிலந் தோன்றும்.

மாயாவாதிகள் வானத்தினின்றும் காற்றும் காற்றினின்று தீயும் தீயினின்று நீரும், நீரினின்று நிலமும் தோன்றுமெனக் கூறுவர். அது மெய்ந்நூற் கருத்துகளுக்கு ஒவ்வாதென்ப. (க)

28. நண்ணியிடும் உருவதனுக் கேது வாகி
நானுபோ கங்களாய் நாசோற் பத்தி
பண்ணிவரும் ஆதலால் அநாதி யாகிப்
பலவாகி அணுக்கள்தோறும் படர்வ தாகி
எண்ணிவரு மனவாச கன்மத்தா லியற்றும்
இயல்பின தாய் மதிகதமாய் இருபயனும் பாவ
புண்ணியமாய்ப் புலர்காலை மாயை மேவிப்
பொருந்துமிது கன்மமலம் புகலு மாறே.

தீங்கும் நலனுஞ் செய்தவா றடையும்
பாங்குறு வினையைப் பாரித் துரைத்தது.

(உரை) நண்ணியிடு முருவதனுக் கேதுவாகி - ஆன்மாக்கள் எடுக்கப்பட்ட உடம்புகளுக்கு முன்னிலைக்காரணமாய்; அஃதாவது, ஆன்மாக்கள் யாதாமொரு சரீரங்களை எடுக்கிடத்து முற்செய்த கன்மங்களுக்கேதுவாக எடுக்கையினாலே

யப்படிச் சொன்னதென அறிக; நானுபோகங்களாய் - பலவிதமான புசிப்புக்களை யுண்டாக்குவதாய்; பலவிதமாவது ஆன்மா இந்திரியங்களைக்கொண்டு விடயங்களைக் கொள்ளுமிடத்து ஒவ்வொரு விடயங்களிலே வெகுவிதமான கன்மங்களைப் புசிக்கையினாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக; நாசோற்பத்தி பண்ணிவரும் - ஜநநத்தையும் மரணத்தையும் உண்டாக்கிவரும்; அஃதாவது, ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக்கீடாக எடுத்த வுடலுக்கு நாசமும் மேலெடுக்கும் உடலுக்கு உற்பத்தியும் உண்டாக்கி வருமென்றதென அறிக. அன்றியும் புசித்த கன்மத்துக்கு நாசமும் மேற்புசிக்கும் கன்மத்துக்கு உற்பத்தியுமாமென அறிக; ஆதலால் அநாதியாகி - ஆக இங்ஙனம் வருகிறது அநாதியே யுள்ளதாய்; அநாதியென்றது ஆன்மா உள்ளவன்றே யிந்தக் கன்மமுமுள்ள தென்றதென அறிக; பலவாகி - பல பேதங்களாயிருப்பதாய்; பல பேதங்களாவன. ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக்கீடாக எடுக்கும் உடல்களுக்கு அந்தந்த உடல் தோறும் வடிவு நிறம் சாதி ஒழுக்கம் நெறி உணவு சுகம் துக்கம் ஆயுள் என்றிங்ஙனம் பலவகைகளாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக; அணுக்கள்தொறும் படர்வதாகி - ஆன்மாக்கள்தோறுஞ் சென்று பொருந்துவதாய்; அஃதாவது, ஆன்மாக்கள் எடுக்கும்எடுக்கும் அச்சுக்கள்தோறும் அதற்கதற்கேற்ற புசிப்புக்களைக் கொடுத்து நிற்கையாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக; எண்ணிவரு மனவாச கன்மத்தா லியற்று மியல்பினதாய் - நினைக்கப்பட்டு வருகிற மனதினாலும் வாக்கினாலும் காயத்தினாலுஞ் செய்யப்பட்ட இயல்பினையுடைமதாய்; அவையாவன, மனதினால் நினைக்கை வாக்கினாற் சொல்லுகை காயத்தினாற் செய்கை என அறிக; மதிகதமாய் - நிற்குங் காலம் புத்தியிலே நிற்பதாய்; புத்தியிலே நிற்பதாவது யாதொன்றிலே புத்தி நிச்சயிக்குமிடத்துக் கன்மத்துக்கீடாக நிச்சயிக்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக; இருபயனும் பாவ புண்ணியமாய் - இருவகைப் பயனாகச் சொல்லப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களாய்; இருவகைப் பயனாவது ஹிதாஹிதங்களிலே விருப்பு வெறுப்புண்டாய் அதனாலே புண்ணிய பாவங்கள் கட்டுப்பட்டு அதனாலே இன்பதுன்பங்களாகிய சுவர்க்க நரகங்களை அநுபவிக்கையாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக. இங்ஙனஞ் சிருஷ்டி காலம் பிரபஞ்சங் காரியப்படுமென அறிக; புலர்காலை மாயை மேவிப் பொருந்தும் - சங்காரகால மாயாகாரணத்திலே சென்றுபொருந்தும்; அஃதாவது, முற்கூறிய பிரபஞ்சமும் அதனோடுங் கூடிநிற்கும் ஆன்மாக்களும் மாயா காரணத்திலே ஒடுங்குகிற சங்கார காலம் இந்தக் கன்மமும் அந்தக் காரண மாயையிலே சென்று ஒடுங்கையால் அப்படிச்

சொன்னதென அறிக. அன்றியும் பொருந்துமென்ற பதத்துக்கு வேறு பொருள் கூற வேண்டுமேல், அந்த மாயா காரணத்திலே ஒடுங்கின ஆன்மாக்களையுங் கூடுமென்று பொருளுரைப்பினுமாம். அஃதெங்ஙனமென்னின், இந்தக் கன்மங் காரியப்படுங் காலத்து அணுக்கள் தொறும் படர்வதாகி என்றமையால் ஒடுக்குங் காலத்தும் ஒக்க ஒடுங்குமென்னுங் கருத்தையும்பற்றி யப்படிச் சொன்னதென அறிக; இது கன்மமலம் புகலுமாறே - இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்டது கன்ம மலத்தின் முறைமையாம்; இந்தப் பதத்துக்குப் புகலுமென்று முன்னே வைத்துப் பொருளுரைத்ததென அறிக. அல்லதூஉம், இது கன்ம மலத்தைச் சொல்லும் வழியாமென்று பொருளுரைப்பினும் அமையும்.

(நு - பி.) புலர்காலமென்ற சொல் சிருஷ்டி காலத்துக்கும் படுமென்று இச் செய்யுளைச் சிருஷ்டி யொன்றையும் நோக்கிச் சொன்னதென்பாருமுளர். அது பொருளல்லவென அறிக. அதுவேனென்னில் புலர் கால் என்ற சொல் அழிதலாகையால் சங்காரமென்பதே பொருளென அறிக. அன்றியும், யாதாமொன்றைச் சொல்லுமிடத்துத் தோற்றமும் ஒடுக்கமுஞ் சொல்லவேண்டுகையால் மற்றுள்ள பதமெல்லாஞ் சிருஷ்டியைச்சொல்லிப் புலர்கால மாயைமேவி என்ற பதத்தைச் சங்காரகால மாயாகாரணத்திலே கன்மங் கூடுமென்பதே பொருளென [ச் சொல்லவேண்டுமென] அறிக. அப்படிப் புலர்காலமென்பது சிருஷ்டிக்கும் படுமென்று பொருளுரைத்தது எதைப்பற்றி என்னில், திருவாசகத்தில் "ஒண்ணித் திலநகையா யின்னம் புலர்ந்தின்றோ" (7. 4) எ-ம், "போன திசை பகரா யின்னம் புலர்ந்தின்றோ" (7. 6) எ-ம் வரும் எதுக்களைப்பற்றிப் புலர்காலஞ் சிருஷ்டிகாலமென்றதென அறிக. அதுவும் புலர்தல் உலர்தலாகையால் சங்கார காலத்துக்கே சொல்லப்படுமென்பதே பொருளென அறிக. புலர்தல் சங்காரமென்பதற்கு பி-ம் காளத்திவந்தாதியில் "அலரோன் நெடுமால் அமரர்கோன் மற்றும், பலராய்ப்படைத்துங்காத் தாண்டும், புலர்காலத், தொன்றாகி மீண்டும்பலவாகி நிற்கின்றான், குன்றாத சீர்க்கயிலைக்கோ" (திருமுறை 11. 9. 67) என்றது கண்டுகொள்க. இதனுள் புலர் காலத்தொன்றாகி எ-து சங்கார காலம் என்பதற்குக் கண்டுகொள்க. ஆகையால் இங்ஙனம் புலர்காலமென்பது சங்காரகாலத்துக்குச் சொல்லுமதே பொருளென அறிக. இச் செய்யுளில் புலர்கால மாயை மேவி என்பதைச் சங்காரகாலத்துக் காரணமாயையிலே கன்மங்கூடுமென்பதற்குச் சொல்லுமதே வழக்கென அறிக. அதுவழக்கென்பதற்கு இந்நூலைப் பின்சென்ற நூலாகிய திருநெறி விளக்கத்திலும் இச் செய்யுளுக் கெதிரடை விருத்தமாகிய "தொல்குரம்பை காரணமாய்த் தொகையளவு படாத துன்பமுடனின்பமாய்த், தோற்றமுடனிறு, மல்கிவிடும் வழியதனால் வித்த மாகி மன்னுயிர்கள் தொறுமருவிப் பின்னுமற்றப், பல்விதமாயுரைவினைவு தொழிலாற் செய்யும் பண்பினதாய்ப் புத்தியினில் வந்தவையும் பான்மைநல்வினை தீ வினையாகிக் கடைநாள் மாயை நண்ணியிடும் இதுகன்ம காட்டி லன்றே" என்பதனுள் கடைநாளென்றது சங்கார காலமாகையால் இந்நூலில் நண்ணியிடு முருவதனுக் கேதுவாகி என்ற செய்யுளுக்கு இந்தத் திருநெறி விளக்கத்தின் செய்யுளைப் பதந்தோறும் அர்த்தப் பதத்தை உவமித்துக்

கொண்டு புலர்கால மாயைமேவி என்றதற்குக் கடைநாள் மாயை நண்ணியிடுமென்ற பதத்தைக் கண்டுகொள்க. ஆகையால் இச்செய்யுளில் புலர்காலமென்றது சங்காரகாலமே பொருளென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க.

அப்படியானால் மாயையுங் கன்மமுங் கூடினால் ஆன்மாவுக்குச் சிவிப்புண்டாமென்று நூல்களிலே சொல்லியிருக்க ஒரு சிவிப்புமற்று ஒடுங்கிக் கிடக்கிற சங்கார காலம் மாயையிலே கன்மமுங் கூடுமென்னலாமோ என்னில், அப்படிச் சிவிக்குமென்றதுஞ் சிருஷ்டிகாலங் காரிய மாயையாகிய கலையாதி தத்துவங்களோடுங் கூடினவிடத்துச் சிவிப்புண்டாமென்கிற தொழியக் காரண மாயையோடுங் கூடினவிடத்துச் சிவிப்பில்லையென அறிக. அதற்கநுபவம் எதென்னில் ஒரு விதையிலே முளையுண்டானாலும் அந்த விதையை விட்டு முளை தோன்றும் அவதரத்துச் சிவிப்புண்டாகுமதொழிந்து அவ்வளவும் அந்த விதைக்குள் முளையடங்கிக் கிடந்து சிவியாமற் கிடக்குமதுபோலவென அறிக. அப்படியானால் இந்தக் கன்மமும் மாயையைப்போலத் தனித்தொரு முதலாயிருக்கச் சிருஷ்டி காலமுஞ் சங்கார காலமும் மாயையோடுங் கூடிநிற்குமென்பானேனென்னில், அப்படியே கன்மந் தனியேயொரு முதலாயிருந்தாலும் மற்றுள்ள மலங்களைச் சார்ந்து நிற்பதொழியத் தனித்துநில்லாதாகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படிக் கன்ம மலமானது மற்றுள்ள மலங்களையுஞ் சார்ந்துநிற்கும் என்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "இருவினை யநாதி யாதி யியற்றலால் நுகர்வாலந்தம், வருமலஞ் சார்ந்து மாயா வுருவுகள் மருவி யார்த்துத், தருசெயன் முறைமை யாலே தான்பல பேதங் காட்டி, அருவதாய் நின்ற ரன்றன் னாணையி னமர்ந்து செல்லும்" (2. 40) எ-து கண்டுகொள்க. இதில் மாயாவுருவுகள் மருவியார்த்து என்றமையால் சிருஷ்டி காலங் காரிய மாயையோடுங் கன்மங்கூடிநின்று காரியப்படுமென்பதொழியக் காரணத்திலுங் கூடிநிற்கும் என்பதற்கு வழியேதென்னில், ஆன்மாக்களுக்கு மும்மலங்களுங் கூடிநிற்குமது "மும்மலம் நெல்லினுக்கு முளையொடு தவிடுமிப்போல்" (சித்தி. 2. 86) என்றமையால் கன்மத்துக்கு உவமை முளையும் மாயைக்கு உவமை உமியுமாதலால் அந்த நெல்லில் உமிபோனால் முளை சிவியாதாற்போலக் கன்மமும் மாயை ஆதாரமாக ஒடுங்கி மீளவும் மாயை ஆதாரமாகச் சிவிக்குமென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. அன்றியும் அந்த நெல்லும் அக்கினியினாலே வெதுப்புண்ட அவதரத்து உமி கிடந்தாலும் முளை யெழாதாகையாற் கன்மமில்லாத பொழுது மாயையும் சிவிப்பற்றுப்போம் என்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. ஆகையால் கன்மத்துக்கீடாக மாயையுண்டாமென்றும் மாயைக்கீடாகக் கன்மமுண்டாமென்றும் இரண்டும் ஒன்றைவிட்டொன்று நில்லாதென்று நூல்களிற் சொன்னதும் இப் பொருள்பற்றியென அறிக. இனி இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட கன்மமானது அருபமுமாய்ச் சடமுமாயிருக்க அணுக்கடோறும் படர்வதாகி என்று அறிவாயுள்ள ஆன்மாவைச் சடமாயுள்ள கன்மம் பொருந்துமென்பதற்கு வழியேதென்னில், அந்தக் கன்மமானது சடமாயிருந்தாலும் ஆன்மாவை முத்தியிலே விட்டு நீங்குவதொழிந்த மற்றவிடமெல்லாம் ஆன்மாவை விடப்படாததாகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இப்படிக்கன்மம் சடமாயிருந்தும் ஆன்மாவைவிடப்படாததென்பதற்கு பி-ம் திருக்களிற்றுப்படியாரில் "இன்றிக் கசேதனமா மிவ்வினை

ளோரிரண்டுஞ்-சென்று தொடருமவன் சென்றிடத்தே" (42) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற்சொல்லியது கன்ம மலமானது சிருஷ்டிகாலம் ஆன்மாக்கள் எடுக்கப்பட்ட தேகங்களுக்கெல்லாம் முன்னிலையுமாய்ப் புசிக்கப்பட்ட போகங்களுக்கெல்லாம் காரணமுமாய்த் திரிவித கரணங்களினாலே புண்ணிய பாவங்களை இயற்றுவித்து அதனாலே ஜநநமரணங்களை யுண்டாக்குவித்து நின்று சங்காரகாலம் மாயா காரணத்தோடுங் கூடி நிற்குமென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனம் அநாதியாகச் சொல்லப்பட்ட கன்மமானது ஒவ்வோர் உடம்புகளோடுங் கூடிக் காரியப்படுமிடத்து மூவகைக் கன்மமாக நின்று காரியப்படும் முறைமையை மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) நாசோத்பத்தி - பிறப்பு, இறப்பு ; தோற்ற ஒடுக்கம். சாதி-இனம். சுகம்-இன்பம். துக்கம் - துன்பம். படர்வது-பொருந்துவது. அச்சு - உடம்பு. வாக்கு-சொல். காயம் - உடம்பு. மதி - புத்தி. நிதம் - நிலை.

வினைக்கீடாக உடம்பு வருகின்றது. எனவே உடம்புக்குக் காரணம் வினையே. இவ்வினை எஞ்சுவினை – சஞ்சிதம். உயிர்கள் வினைப்பயனாகிய இன்பத்துன்பங்களை நுகரும். இதற்குக் காரணமான வினை ஏன்ற வினை எனப்படும். ஏன்றவினை – ஊழ் ; பிராரத்தம்.

ஊழ்வினைப்பயனாக இன்ப துன்பங்களை நுகரும்போது அவ்வுயிர்க்கு முயற்சியுண்டாம். முயற்சியென்பது விருப்பு வெறுப்பு. விருப்புக்காரணமாக இன்பச்செயல் நிகழும். வெறுப்புக்காரணமாகத் துன்பச்செயல் நிகழும். இவையே ஏறுவினை எனப்படும். ஏறுவினை - ஆகாமியம். இங்ஙனமே வினை ஈட்டலும், வினைப்பயன் நுகர்தலும் மாறி மாறி நிகழ்வதால் வினை வெள்ளத்தொன்மை எனப்படும். வெள்ளத்தொன்மை – பிரவாகவநாதி. எனினும் மூலவினை ஒன்று தொன்மையிலேயேயுண்டு. தொன்மை - அநாதி. மூலகன்மமென்பது முயற்சிச் சேர்ப்பாகும். இதுவே "மால் கொடுத்தாவி வைத்தார் மாமறைக்காடனாரே" (௪.௩௩.௪) மால்-முயற்சி. இது பொருள்கள் பதனெய்த அவற்றுடன் நீர்சேர்ப்பது போன்றாகும். தொன்மைவினை சொல்லிற் பதனெய்த நீர்சேர்ப்பாம் கன்மமுறச் சேர்முயல்வு காண்.

ஆணவம் தொன்மையிலேயே ஆருயிர்களைப் பற்றிநிற்பதுபோல் கன்மமும் பற்றி நிற்கும். அதனால் கன்மமும் அநாதி. இருவினை உள்ளம், உரை, உடல் என்னும் மூன்றானும் செய்யப்படுவது. அப்பொழுது அஃது ஏறுவினை எனப்படும். பின் அவ்வினை செவ்வி எய்தும் வரை நுண்மையாய் இறப்பு மெய் எனப்படும் புத்திதத்துவம் பற்றுக்கோடாக மாயையிற் கிடக்கும். அப்பொழுது அது புண்ணிய பாவம் எனப்படும். இதுவே எஞ்சுவினை. இவை பயனாக வரும்போது இன்பத் துன்பங்கள் எனப்படும். இதுவே ஏறுவினை; ஊழ்வினை; பிராரத்தம். வினை செய்யும் பொழுது நல்வினை தீவினை எனப்படும்.

முற்றழிப்பாகிய சர்வசங்கார காலத்து ஆருயிர்கள் மாயையில் ஒடுங்கும். அப்பொழுது கன்மமும் அவ்வுயிர்களை விட்டு நீங்காது. வினைப்பயன் வந்து பொருந்து முறை மூன்று. அவை இம்மைச் செய்

தது இம்மையே வரும். மறுபிறப்பில் வரும். கால நீட்டித்துக் கால நீட்டிப்பில் செவ்வியுற்று வரும் என்பனவாம்.

அவ்வியத்தினின்று சித்தம் தோன்றும் என்னுங் கொள்கை பொருந்ாதெதன மாதவச் சிவஞான முனிவரருளுவது வருமாறு:

"சிந்தைவினை வையம் வந்துதரும்" என்பதனைச் "சிந்தைவினைவு வந்து ஐயந்தரும்" எனமாறுக: "சிந்தைவினைவு வந்த ஐயந்தரு" தலாவது சித்தத்தின்றொழிற்பாடாகிய அங்ஙனம் தாக்கியென்னும் நினைவு நிகழ்ந்து வாதனையை வெளிப்படுத்து முகத்தான் ஐய நினைவைத் தோற்றுவித்தல் – பேருரை உ, உ - ௬.

சுத்தவித்தியாதத்துவம் "முத்திபெற்று மலவாசனை மாத்திரமுடையராய்க் கீழுள்ள உருத்திரன் மால் அயன் இந்திரன் முதலியோரைத் தொழிற்படுத்துவோராகிய உருத்திரன் மால் அயன் இந்திரன் முதலியோர்க்கும் அவர் தநுகரணாதிகட்கு மிடமாமென்றுணர்க – பேருரை.

(௫0)

29\. கன்மநெறி திரிவிதம்நற் சாதி ஆயுப் போகக்
    கடனதென வருமூன்றும் உயிரோன்றிற் கலத்தல்
தொன்மையதூ ழல்லதுண வாகா தானும்
    தொடங்கடைவின் அடையாதே தோன்று மாறித்
தன்மைதரு தெய்விகமுற் பௌதிகம்ஆன் மிகமாம்
    தகையிலுறும் அசேதனசே தனத்தாலும் சாரும்
நன்மையொடு தீமைதரு சேதனனுக் கிவண்ஊண்
    நாடில்அதன் ஊழ்வினையாய் நணுகுந் தானே.

ஆயுவும் போகமுஞ் சாதியு மாய்வினை
மாயை புருவில் மருவு மேன்றது.

(உரை) கன்மநெறி திரிவிதம் - ஆன்மாக்களுக்கு வந்து கூடுங் கன்மத்தின்வழி மூன்று பிரகாரமாயிருக்கும். அவை யாவன: நற்சாதியாயுப்போகக் கடனதென வரும் - நல்லசாதி பொல்லாச்சாதி யென்றும் நிறைந்த ஆயுள் குறைந்த ஆயுள் என்றும் நல்ல போகம் பொல்லாப் போகம் என்றும் வாரா நிற்கும். இவை எப்பொழு துண்டானதென்னில்; மூன்றுமுயிரொன்றிற் கலத்தல் தொன்மை - இந்தக் கன்மங்கள் மூன்றும் ஓரான்மாவிலே கூடுகிறது அநாதியே யுள்ளதாம். சாதியும் ஆயுளும் முன்னேயுள்ள ஊழானாலும் போகம் இப்பொழுதுண்டான முயற்சியல்லவோ எனனில்; அது ஊழல்ல துணவாகா - அந்தப் புசிப்பும் ஊழ்வினையாலல்லது உண்டாகாது. அது தான் முன்பே யார்சித்த முறையிலே வருமோ. முற்பிற்பாடாக

மாறிவருமோ என்னில்; தானும் - அப்படி யார்ச்சித்த ஒழுங்கிலே வருகிறதுமுண்டு. அன்றியும்; தொடங்கடைவின் அமையாதே தோன்றும் மாறி - அப்படி வாராமல் வன்மை மென்மைகளுக்கீடாக மாறிவருகிறதுமுண்டு. அப்படி வருகிற கன்மத்தின விதி எங்ஙனே எனில்; தன்மைதரு தெய்விக முற்பௌதிக மான்மிகமாந் தகைமையிலுறும் - இயல்பிலே வரப்பட்ட கன்மங்கள் தெய்வத்தாலும் பஞ்ச பூதங்களினாலும் ஆன்மாக்களாலும் வரும்; அவை வருமிடத்து; அசேதன சேதனத்தாலுஞ் சாரும - அறிவில்லாதவைகளாலும் அறிவுள்ளவையாலும் வரும். ஆகையால்; நன்மையொடு தீமைதரு சேதனனுக்கு இவண் ஊண் நாடில் - இங்ஙனம் நன்மை தீமைகளைப் பொருந்தி வருகிற ஆன்மாவுக்கு இவ்விடத்திற் புசிப்பை விசாரிக்கில்; அதன் ஊழ்வினையாய் நணுகுந்தானே - முன் ஜநநத்திற் புசிக்கச் செய்தேயேறின ஆகாமியந் தானே இந்த ஜநநத்துக்குப் புசிப்பாக வந்து பொருந்தும்.

(ப - ரை.) மூன்றும் உயிரொன்றிற் கலத்தல் எ - கு ஓராத்மாவினிடத்திலே மூன்று காரியம் சேர்க்குமென்று பொருள் கூறியதேதென்னில், ஆன்மாக்கள் யாதாமொரு சரீரங்களைக் கன்மத்துக்கீடாக எடுக்குமிடத்து யாதாமொரு சரீரவர்க்கங்களும் வயதுகளும் புசிப்புக்களுமல்லாமல் எடாதாகையாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக. [illegible] ஊழல்லது உணவாகா எ - கு இப்பொழுதுண்டான புசிப்புக்களும் ஊழாலொழிய வுண்டாகாதென்று பொருள் கூறியதற்கு வழியேதென்னில், ஆன்மாக்கள் யாதாமொரு கன்மங்களைப் புசிக்குமிடத்து வந்து கூடினதற்குந் தவறு வருகையாலும் நினையாதது வந்து கூடுகையாலும் ஊழாலல்லது புசிப்புண்டாகாதென்றதென அறிக. இதற்கு பி - ம் திருவள்ளுவப்பயனில் "ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று - சூழினுந் தான்முந் துறும்" (380) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, தொடக்கடைவி னடையாதே தோன்றும் மாறி எ - கு கன்மத்தின்வழி வன்மை மென்மைகளுக்கீடாக மாறி வருகிறதும் உண்டென்று பொருள் கூறியதேதென்னில் முந்தச்செய்த கன்மம் பிற்பட்டும் பின்பு செய்த கன்மம் முற்பட்டும் வருகையாலே யப்படிச் சொன்னதென அறிக. அஃது எங்ஙனேயென்னில் ஒருவன் பயிர் செய்யுமிடத்து முந்த வல்விதையை விதைத்துப் பின்பு இளவிதையை விதைத்தாலும் அந்த இளவிதை முந்தப் பயன்படுத்துமாறுபோலக் கன்மத்தின் மிகுதி முந்தப் பயன்படுமென அறிக. இனி, தன்மைதரு தெய்விக முற்பௌதிக மான்மிகமாம் எ - கு தெய்வத்தாலும் பஞ்ச பூதத்தாலும் ஆன்மாக்களாலும் வருமென்றதற்கு வழியேதென்னில் தெய்விககன்மமாவது மாதாவின் கருப்பக்கோளகையிலே இவனிருக்குமிடத் துண்டான விதனம் ஜநநமரணத்தில் உண்டான விதனம் யமதண்டம் நரகவேதனை இவை முதலாக உள்ளவையிற்றிலே துக்கப்படுதலென அறிக. இனி பஞ்சபூதங்களால் வருகிற பௌதிககன்மமாவது குளிர் வெப்பம் மழை காற்று மின் இடி சுவர்விழுதல் கல்விழுதல் இவைமுதலாக உள்ளவையிற்றிலே துக்கப்படுதலென அறிக. இனி ஆன்மிக கன்மம் ஆன்மாக்களால் வருகையால் சரீரத்தினாலும்

மனத்தினாலும் துக்கப்படுகை. இதற்கு வழியேதென்னில் தத்தஞ் சரீரத்திலுண்டான வியாதிகளினாலும் மிருகங்களினாலும் பறவைகளினாலும் இராக்கதராலும் பசாசுகளாலும் கள்வராலும் மற்றுள்ள மனிதராலும் இவை முதலாயுள்ள சரீர துக்கங்களென அறிக. இனி மற்ற மனோ துக்கமாவது பிறருடைய கல்வியுஞ் சௌந்தரியமுஞ் செல்வமுங் கண்டு பொறாமை அபிமானங்கெடுதல் எழுந்தது பத்தியோடச்செய்தல் கோபியாய்த் திரிதல் என்னும் இவை முதலாயுள்ளவையென அறிக. மற்றச் சுக கன்மங்களும் இங்ஙனஞ் சொல்லிவந்த ஒழுங்கிலே கண்டுகொள்க.

ஆக இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட மூவகைத் துக்கமாயெ கன்மங்களுக்கு பி - ம் ஞானாமிர்தத்தில் "ஆதி தெய்விக மாதி பௌதிக - மாதியாத்தியான்மிக மென்ன - ஓதிய துக்க மூன்றினுள் தியான்மிக - மெய்யில் மனத்தி லியையவிரண்டே - வளியிற் பித்தில் விளைபாசனையி - னானுந் தொழுநோயி லுதகக் கோட்டில் - வெப்பிற் குலைப்பின் மக்களின் விலங்கின் - அலகையிற் கள்வரிற் பறவையின் நிருதரில் - மைந்தரின் மகளிர் மனைத்திடை தணப்பிற் - பேரறம் வளர்ப்பிற் பெருந்திரு நுகர்விற் - சிறிய யாக்கை யாதுயர் பாசு - மனத்துறு துயரம் வினைப் பருஞ் சோகம் - அறிவுரு வாக்க மடையுநற் பொறாமை - மான மாக்கவம் பூணுது மறத்த - விச்சையை நினைத விநஞ்சின மிகுத்தல் - இனையவை முதலா வினைவருந் திறத்த - ஆதி பௌதிகஞ் சீத மாமழை - புருப்பவிர் வேனில் உட்குவரு கடுங்கா - விருள்கீழ் மிடுமின் பெருவிற லசனி - மன்னுயிர்க் குறுகண் துன்னியா றருந்தல் - ஆதியாய விவருந் திறத்த - ஆதி தெய்விகம் பேதையர் வையின்அக் - கருக்குழி யழுங்கல் பிறப்பு நும்போது - திரைவருந் தீமை வரைவில் பேதைமை - மடங்கல் வாயுயிர் தொடங்கின வவ்வலின் - யாவரும் விழையாக் கோள்வாய் விரயத்து - வீழ்ந்தன ரெழாஅ வான்கழி துன்ப - மினைய மாலைய துயரிடை வினைகர் - கருங்கைக் கைமைக் களிறுகைத் திரும்புலப் - பெரும்படை விரித்து சூழத் திருந்தா - நாற்கதிப் பவனி யுலாஅய் - ஆத்தவிழ் திறம்பிற போற்றுமதி புரிந்தே" (26) எ - து கண்டுகொள்க. அன்றியும் இங்ஙனங் கூறிவந்த மூவகைத் துக்கஞ் சிவாகமத்தில் கிரந்தத்திலே யெடுத்து சதிர்த்தின சங்கிரகத்திலே சேர்ந்த கிரந்தத்தினுங் கண்டுகொள்க. அந்தக் கிரந்தத்தின் அத்தமும் முற்கூறிய ஞானாமிர்தத்தின் அத்தமும் ஒப்புநோக்கிக் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது, கன்மமாவது காரியப்படுமிடத்து ஆயுளும் போகமும் சாதியுமாக நின்று காரியப்படுமென்றும் அஃது ஊழ்வினையாலொழிய வாராதென்றும் அது வருமிடத்து ஆர்ச்சித்த ஒழுங்கிலே வருமென்றும், அன்றியும் வன்மை மென்மைகளுக்கீடாக மாறியும் வருமென்றும் அது தெய்விக கன்மமாகவும் பௌதிக கன்மமாகவும் ஆன்மிக கன்மமாகவும் வருமென்றும் புண்ணிய பாவங்களுக்குடனாய் நிற்கிற ஆன்மாக்களுக் கிவையெல்லாம் ஊழ்வினையால் வருமென்றும் வருமுறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனம் எடுத்த உடலிலே புசிக்கிறதெல்லாம் ஊழேயானால் மேலைக்கு ஜநநத்துக்கேதுவாகிய ஆகாமியம் உண்டாகிற வகையெப்படியென்று வினவ மேலருளிச் செய்வானெடுத்துக் கொண்டருளிபது.

(வி - ம்.) சரீரம் - உடல். வயது - அகவை, புசிப்பு - நுகர்வு; உண்பு. தெய்விகம் - தெய்வத்தால் வருவன. பௌதிகம் - பூதம் வாயிலாக வருவன. ஆன்மிகம் - உயிர்கள் வாயிலாக வருவன.

சாதி - சார்பினுல் தோன்றும் இனச்சூழல். வயது - வாழ்நாள்; அகவை. போகம் - நுகர்வு; புசிப்பு; அனுபவம். இம் மூன்றும் இருவினைக் கீடாக உயர்வுதாழ்வாகவும், கூடியும் குறைந்தும் நிகழ்வன. எஞ்சுவினைப்பயனே நுகர்வாகும், இதுவே ஊழ். வினைப்பயன்கள் ஈட்டிய முறையானன்றி முதிர் வெளிப்படும் பக்குவ முறையான் வரும். (௨௯)

30. மேலைக்கு வருவினை ஏதென்னில் அங்கண்
விருப்புவெறுப் பெனஅறிஅவ் வினையும் எல்லாம்
மூலத்த வினைப்பயில்வாம் என்னின் நாம்என்
முற்றிஅதன் பயன்உனக்கு முளைக்கு மென்பர்
ஞாலத்த வினைகள்இரு திறனுகும் புந்தி
நண்ணுதவினை நணுகும் வினையென வொன்றிரண்டாம்
ஏலத்தான் இதம்அகித மாம்இதனுல் வழுவா(து)
எய்திவிடும் புண்ணியபா வங்க ளென்றே.

மன்னிய விருப்பு வெறுப்பால் வல்வினை
பின்னும் விளையும் பேற்றினை யுரைத்தது.

(உரை) மேலைக்கு வருவினை யேதென்னில் - இந்த உடலி லுண்டாகிய புசிப்பெல்லாம் ஊழேயாகில் மேலைக்கு ஜநநமுண்டாகத்தக்க கன்மத்துக்கேது எப்படியென்னில்; அங்கண் விருப்பு வெறுப்பென அறிக - அந்த ஊழாகிய சுகதுக்கம் புசிக்கிற அவதாரத்திலே யுண்டாகிய பிரியாப்பிரியங்கள் வித்தாக மேலைக்கு ஜநநமுண்டாமென அறிவாயாக; அவ் வினையுமெல்லாம் மூலத்த வினைப் பயில்வாமென்னில் - அப்படிப் பிரியாப் பிரியப்பட்டுப் புசிக்கிறது முன்னை வினையின் பகுதியல்லவோ என்னில், அப்படியானாலும்; நாமேன் முற்றி அதன் பயனுனக்கு முளைக்கு மென்பர் - நாம் முன்பு பண்ணின கன்மமல்லவோ இப்பொழுது புசிக்கிறோமென்று விசாரியாமல் நாம் செய்தோம் பிறர் செய்தாரென்று நீ சுட்டுகையாலே யந்தச் சுட்டாலுள்ள பயன் மேலைக்கு உற்பவிக்குமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். ஆகையால்; ஞாலத்து வினைகள் இருதிறனுகும் - பிரபஞ்சத்திற் புண்ணிய பாவங்கள் இரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும். அஃதெங்ஙனே என்னில்; புந்தி நண்ணுத வினை நணுகும் வினையென ஒன்றிரண்டாம் - புத்தி பூர்வமாகச் செய்ததென்றும் அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்ததென்றும் இரண்டு வகைப்பட்டிருக்

கும். அன்றியும் புத்திக்குப் பொருந்திய காரியமென்றும் பொருந்தாத காரியமென்றும் சொல்லவுமாம். அதனை விசாரிக்குமிடத்து; ஏலத்தான் இதமகிதமாம் - [illegible] இதமென்றும் அகிதமென்றும் இரண்டு வகையாம்; இதனுல் வழுவா தெய்திவிடும் புண்ணிய பாவங்களென்றே - இந்த இதத்தாலும் அகிதத்தாலுந் தப்பாமற் பொருந்திவிடும் புண்ணிய கன்மமும் பாவ கன்மமும்.

(வி - ம்.) இப்பொழுது புசிக்கிறதெல்லாம் ஊழேயானுல் மேலைக்கு ஆகாமிய முண்டாகிறதெப்படியென்றுகேட்டதற்கு இந்தப் பிராரத்தம் புசிக்கச்செய்தே யுண்டான விருப்பு வெறுப்பாகிய இதாகிதங்களாலே ஆகாமியங் கட்டுப்படுமென்று ஆசாரியர் விடை கொடுத்ததற்கு சி - ம் சித்தியாரில் "முற்செயல் விதியை யீந்த முயற்சியோ டநுப வித்தா, லிச்செயல் பலிக்கு மாறென் னிதப்பி தங்கண் மூன்னர், அச்செய லானு விங்கு மவைசெயின் மேலைக் காகும், பிற்செயா தநுப விப்ப தின்றுபின் தொடருஞ் செய்தி" (2. 11) எ-ம், அந்த விருப்பு வெறுப்பும் அநாதியே தொன்றுதொட்டு வருமென்பதற்கு சி - ம் சித்தியாரில் "மேலைக்கு வித்து மாகி விளைந்தவை யுணவுமாகி, ஞாலத்து வருமா போல நாஞ்செயும் வினைக ளெல்லாம், ஏலத்தான் பலமாச் செய்யு மிதமகி தங்க ளெல்லாம், மூலத்த தாகி யென்றும் வந்திடு முறைமையோடே" (2. 12) எ-ம், கண்டுகொள்க. அப்படி முன்புசெய்த கன்மத்துக்கீடாகவல்லவோ இப்பொழுது புசிக்கிறோமென்று விசாரியாமல் நான்செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று சுட்டுகையால் அந்தச் சுட்டாலுள்ள பயன் மேலைக்கு வினையாமென்பதற்கு சி - ம் சித்தியாரில் "யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதியா னென்னு மிக்கோணை ஞானவெரியால்வெதுப்பி நிமிர்த்துத், தான் செவ்வே நின்றிடவத் தத்துவன்தான் நேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட் டோடும், நான் செய்தே னெனுமவர்க்குத் தாவமின்றி நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்மம், ஊன் செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பி னல்லால் ஒருவருக்கும் யானெனதிற் கொழியா தன்றே" (10. 2) எ-து கண்டுகொள்க. ஞாலத்த வினைகளாகிய இருவகைப் பயனுகிற புண்ணிய பாவங்கள் புத்தி பூர்வத்தாலும் அபுத்தி பூர்வத்தாலும் உண்டாமென்றதேதென்னில், அபுத்தி பூர்வமாவது ஒருபொல்லாங்குகளிலாவது நன்மைகளிலாவது மனதும் வாக்குந் தன்னை யறியாமல் ஓடினுற்பின்பு நம்மை அறியாமல் இப்படி வந்ததா யிருந்ததெனக் கொள்கை; புத்தி பூர்வமாவது ஒருவருக்கு ஒரு நன்மை தீமைகளைச் செய்யுமிடத்து இவர்களுக்கென்ன பொல்லாங்கு செய்வோமென்றும் என்ன நன்மை செய்வோமென்றும் மனதும் வாக்குங் காயமும் கூடி நினைத்துஞ் சொல்லியுஞ் செய்தும் வருகையென அறிக.

இதனுற் சொல்லியது, இந்த உடலிலே புசிக்கிறதெல்லாம் பிராரத்தமானுல் மேலைக்கு ஆகாமியம் உண்டாம்வழி எப்படியென்ற வினவ இப்பொழுது புசிக்கிறது முன்புள்ள ஊழ்வினையின் பயனல்லவோ என்று விசாரியாமல் நான் செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்ற விருப்பு வெறுப்பாகிய சுட்டால் மேலைக்கு ஜநநமுண்டாமென்றும் அவை வருமிடத்துப் புத்தி பூர்வத்தாலும் அபுத்தி பூர்வத்தாலும் வருமென்றும் முறைமையையும் அறிவித்தது.

இங்ஙனம் உண்டாகக்கப்பட்ட ஆகாமியத்தாற் புண்ணிய பாவங்கள் உண்டாம்வழி எப்படியென்றும் அது போம்வழி எப்படி என்றும் வினவ மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) பிரியம் - விருப்பம். அப்பிரியம் - வெறுப்பு. நாமேன் - நாமேவமுன்னின்று நின்று ஒன்றை நுகர்வதும், அதுகாரணமாகக் கொள்ளுமுயற்சியும் ஏறுவினை எனப்படும் ஆகாமியம் உண்டாவதற்குக் காரணமாகும். பூர்வம் - முன்னிட்டு. புத்தி பூர்வம் – அறிவோடு கூடியது. ஏல - இயல்பாக; தொன்மையாக; பொருந்த.

வினைப்பயனை நுகருங்கால் ஒருவர் அவ் வினைப்பயன் எவ்வழியாக வரினும் அப் பயனாகிய இன்பத்துன்பங்களினும், அவை வந்த வழிகளிலும் முறையே விருப்பு வெறுப்புக் கொள்ளாமல் இருப்பின் மேல்வந்து வருவினையாகிய ஆகாமியம் உண்டாகாது. ஊழ்வினை பழத்தின் சதையை போக்கும். ஆகாமியவினை அப் பழத்தின் விதையை போக்கும். சதையை உண்பவர் கொட்டையைத் தள்ளினும் அக் கொட்டை எப்படியோ முளைத்துவிடும். அதுபோல் ஊழை நுகர்வோர்பால் யான் எனது என்னும் செருக்கு அருமையால் எப்படியோ விருப்பு வெறுப்புத் தோன்றிவிடும். அஃது ஏறுவினையாக வரும். விருப்பு வெறுப்பே - முயற்சி.

விச்சைக்கறப் பிக்கும் விளங்குசதை வேறுபழம்
நச்சுவிக்கும் அவ்வித்தே நாடுங்கால்—வைத்தலும்
தப்பிக்கும் ஆங்கே விருப்புவெறுப் பாக்குவிக்கும்
அப்பிடத்தாம் ஏறுவினை தூக்கு. (௪௨)

31\. உற்றதொழில் நினைவுரையின் இருவினையும் உளவாம்
ஒன்றொன்றால் அழியாதூண் ஒழியா துன்னில்
மற்றவற்றின் ஒருவினைக்கோர் வினையால் வீடு
வைதிகசை வம்பகரும் மரபில் ஆற்றப்
பற்றியது கழியும்இது வில்லையால் ஏற்கும்
பான்மையுமாம் பண்ணாது பலிக்கும் முன்னம்
சோற்றருநூல் வழியின்வரின் மிகுதி சோரும்
சோராதங் கதுமேலைத் தொடர்ச்சி யாமே.

ஒழியா விருவினை யொன்றினு லொன்றிங்
கழியா தநுபவ மாகு மென்றது.

(உரை) உற்ற தொழில் நினைவுரையி னிருவினையு முளவாம் - பொருந்தப்பட்ட உடம்பின் தொழிலாலும் மனதின் நினைவாலும் வாக்கின் சொல்லாலும் புண்ணிய பாவங்கள் இரண்டுமுண்டாம். அப்படி உண்டாமிடத்து ஒரு கன்மங்கொண்டு ஒரு கன்மத்தைப் போக்கிக் கொள்ளலாமோ இரண்டும் இரண்டாக அநுபவிக்க வேணுமோ என்னில்; ஒன்றொன்றால் அழியாதூன் ஒழியா துன்னில் - புண்ணியத்தாற் பாவமும் போகாது, பாவத்தாற் புண்ணியமும் போகாது, ஆகையாலே விசாரிக்குமிடத்துப் புசிப்புத் தவிராது. அப்படியானால் ஒருவர் செய்த பாவ கன்மங்களைப் போக்கிக் கொள்ளுகைக்கு வழியில்லையோ என்னில்; மற்றவற்றின் ஒருவினைக்கோர் வினையால் வீடு வைதிக சைவம் பகரும் - அப்படிச் செய்யப்பட்ட வினைகளில் ஒரு வினையைக்கொண்டு ஒரு வினையைப் போக்குதற்கு உபாயம் வேதாகமங்கள் சொல்லாநிற்கும்; மரபிலாற்றப் பற்றியது கழியும் - அந்த வேதாகமங்கள் சொன்ன முறைமையிலே செய்தாற் கூடின கன்மங்கள் நீங்கும். அப்படிச் செய்யமாட்டாதவர்களுக்கு இந்தத் தோஷங்கள் நீங்கும் வழி எங்ஙனே யென்னில்; இது வில்லையாலேற்கும் பான்மையுமாம் பண்ணாது பலிக்கும் - இந்தத் தோஷங்கள் நீங்குகைக்குத் தான் செய்து கொள்ளமாட்டானில்லையாகிலும், சில திரவியங்களைக் கொடுத்துச் செய்ய வல்லவர்களைக் கொண்டு செய்வித்துக் கொள்ளுகையாலே தான் செய்யாதிருக்கிலுந் தனக்குப் பயனைப் பலிக்கும். இங்ஙனம் உண்டான தோஷங்களைப் போக்கிக் கொள்ளலாமென் றிருக்கச் செய்தே ஒன்றொன்றால் அழியா தென்றதேதென்னில், அஃதாவது: முன்னம் சோற்றருநூல் வழியின்வரின் மிகுதி சோரும் - முன்னே சொல்லப்பட்ட வேதாகமங்களின் முறைமையிலே ஒருவன் தான் செய்த தோஷத்துக்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்தாலும் அந்தத் தோஷத்தின் கௌரவங் கெட்டுத் தோஷமாத்திர நிற்கும். அதேதென்னில், ஒருவன் பிரம ஹத்தி கோவதை முதலாயுள்ள தோஷங்கள் செய்து அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்தாலும் சகவேதனைக்குள்ள கௌரவங்கெட்டுக் கொலைத் தோஷமாத்திரம் நிற்குமென அறிக. அப்படிக் கொலை மாத்திரமாக நின்றது ஏது செய்யு மென்னில்; சோராதங் கது மேலைத் தொடர்ச்சியாமே - நீங்கிப்போகாத கன்மம் மேலுடல் எடுக்கைக்குத் தொந்தனையாம். ஆகையினாலே ஒன்றொன்றால் அழியாதெனக் கொள்க.

(வி - ம்) உற்ற தொழில் நினைவு உரையாகிய மனவாக்குக் காயங்களால் உண்டாகிய கன்மங்களாவன: அருள் நினைவு பொறை பிறர் பொருள் விரும்பாமை செய்ந்நன்றி மறவாமை அபிமானம்பேணல் அழுக்காறின்மை அவாவறுக்கை பிறர்விதனங்கண் டிரங்குதல் பிறருக்கு அறிவுஞ் செல்வமும் அழகும் போகமுமாகிய இவை நான்குந் தம்மினும் மிகுதியாக வேணுமென்று விரும்பி நினைக்கை ஆக இவையித்தனையும் மனதிலுண்டாகிய நல்வழி நினைவென அறிக; இவையித்தனைக்கும் மாறுபட நினைக்கை தீவழி நினைவென அறிக இனி, வாக்கினால் உண்டாகிய கன்மமாவது தன்மம் ஞானங்கூறுதல் புறங்கூறாமை உண்மையே சொல்லுதல் நாலுரைகூறல் இனியவை சொல்லுதல் கடுஞ்சொல் விடுதல் வேதாகமங்களை ஓதல் ஆக இவையித்தனையும் வாக்கினாலுண்டாகிய நல்லுரையென அறிக; இவையிற்றுக்கு மாறுபடக் கூறுகை தீய வசனங்களென அறிக. இனி, காயத்தினாற் செய்யுங் கன்மமாவது அரிதாய தவங்களைச் செய்தல் பூசைகள் ஓமப்பே

செய்கை பகுத்துண்ணல் பூமரங்கள் தோப்புகள் வைக்கை பிரமனை விழையாமை குளம்வெட்டுகை கூவல்தோண்டல் தன்மசாலை பள்ளிக்கூடம் திருக்கோயிலெடுக்கை மடங்கட்டுகை ஆக இவையித்தனையுங் காயத்தினாற்செய்யும் நற்றொழில்களெனஅறிக; இவையிற்றுக்கு மாறுபாடாகச் செய்கையெல்லாந் தீவழித்தொழிலென அறிக. இங்ஙனம் மனத்தினால் நினைத்தும் வாக்கினாற் சொல்லியுங் காயத்தினாற் செய்தும் வருமென்பதற்கு பி - ம் ஞானாமிர்தத்தில் ''பொய்ப்பொறி புணர்க்கும் மூப்பொறி யுள்ளும் - உள்ளச் செய்தி தெள்ளிதிற் கிளப்பின் - இருள்தீர் காட்சி அருளொடு புணர்தல் - பெரும்பொறை தாங்கல் பிறன்பொருள் விழையாமை-செய்தநன் றறிதல் கைதவங் கடிதல்-பால்கோடாது பகலிற் றூன்றல் - மான மதாணி யாணிற் றூங்கல் - அழுக்காறின்மை யவாவிற் றீர்தல் - அருந்தவ ருயிர்கட் கிருந்த காலை - யழலுறு நோய் வன்னராகி யானுக் - கழலு நெஞ்சிற் கையற் றினைதல் - பன்னருஞ் சிறப்பின் மன்னுயிர் தடக்கிற் - கறிவும் பொறியுங் கழிபெருஞ் செவினும் - தெறற்கருந் திதக்கமும் மறப்ப ஆங்குத் - தம்மினும் வேண்டும் எண்ணருஞ் பெருங்குணம் - வாக்கொடு சிவணிய நோக்கின் மீக்கொள - அறம்பெரி துரைத்தல் புறங்கூ றாமை - வாய்மை கல்வி நிலையிற் றிறம்பல் - இன்மொழி யிசைத்தல் வன்மொழி மறுத்தல் - அறிவுநூல் விரித்த வாய்மை கழறல் - அடங்கிய அறைதல் கடுஞ்சொல் விடுதல் - பயின்ற படிக்கல் படிற்றுரை கெடுதல் - காயத்தியைந்த வியா வினையுள் - அருந்தவர் தொடங்கல் திருந்திய தானங் - கொடையுடம் படுதல் படையுடம் படாமை - யமரர்ப் பேண லாகுதி பருத்தல் - ஒழுக்க மோம்பும் விழுப்பெருங் கிழமை - யுடம்பிடி யேந்தி யுடல்தணிந் திடுமா - தடைத்த காலை யணியல் துயரந் - தேரா ரல்லர் தெரிந்து மாருயிர் - பெரும்பிறி தாகலி னிரும்பிணி யிசைஞர் - ஞொராங்கு படாஅ மாசில் காட்சி - ஐம்பெரும் பாதகத் தாழி நீங்கல் - இந்தியப் பெரும்படை யிரிய நூறும் - வன்தறு கண்மை வானினிட் டாங்கு - நோவன செயினு மேவன விழைதல் - தவச்சிறி தாயினு மிகப்பல விருந்து - பாத்தூண் செல்வம் பூங்கம ழிரும்பொழில் - தன்மனைக் கிழத்தி யல்லதைப் பிறர்மனை - பன்னியிற் றீரா நன்னராண்மை - கார்கோ ளன்ன கயம்பல கினைத்தல் - கூவல் தொட்டல் ஆதுலர் சாலை - யறங்கரை நாவி னான்றோர் பள்ளிக் - கடவுட் கண்ணிய தடவுநிலை கோட்டம் - இன்னவை முதலா நினைவருந் திறத்த - புறத்தன வாதோ அறத்துறை மறத்துறை யிவற்று வழிப்படா தெதிர்வன கெழீஇ - யுளம்பெற மொழிப வுணர்ந்திசி னோரே'' (2½) எ - து கண்டுகொள்க. ஒருவினைக்கோர் வினைபால் வீடு என்பது சமயாசார முதலாயுள்ளதற்குத் தவறுவந்தால் அதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளவுமா மென்றதென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது மனவாக்குக் காயங்களினாலே கன்மமேறுமென்றும் அப்படி ஏறின கன்மங்களை நீக்கிக்கொள்ளுகைக்குப்பிராயச்சித்தமும் அந்தப் பிராயச்சித்தத்தாற் போகாத கன்மத்துக்கு மேலும் ஜனனதொந்தனை உண்டாமென்னு முறைமையையும் அறிவித்தது.

இங்ஙனம் பஞ்ச மலங்களின் காரண காரியங்களை 'ஏகமாய்' என்னும் விருத்தந்தொடங்கி இவ்வளவும் அருளிச்செய்து, மேலிந்தப் பஞ்ச மலங்களின் தொகையும் இவையிற்றுடன் கூடிநிற்கும் ஆன்மாக்களுக்கு இவை நீங்கியே அருளைப் பெறவேணுமென்னும் முறைமையையும் அருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) புசிப்பு - ஊண். பிராயச்சித்தம் - கழுவாய் : சாந்தி. தீர்வினை - தீவினை. ஓர்வினை-ஒரு தொழில் - கன்மம்.

பண்ணுது பலிக்கும்; கழுவாய் செய்யாது ''சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவுத்'' தொண்டுகளைத் திருவருளால் ஆராக்காதலுடன் ஆற்றிவரின் தீவினை யகன்றொழியும்.

உற்றகழு வாயால் ஒழியுமிது பாவமெனல்
மற்றுப்பிறப் பாக்குமிருள் மாய்த்து

இருள் - நரகம்.

(௩௧)

பஞ்ச மலங்கள்

32. மோகமிக உயிர்கள்தோறும் உடனாய் நிற்கும்
மூலஆ ணவம்ஒன்று முயங்கி நின்று
பாகமிக உதவுதிரோ தாயி ஒன்று
பகர்மாயை ஒன்றுபடர் கன்ம மொன்று
தேகமுறு கரணமொடு புவன போகச்
செயலாகும் மாமாயைத் திரட்சி ஒன்றென்(று)
ஆகமலம் ஐந்தென்பர் ஐந்தும் மாறு(று)
அருளென்ப தறிதென்பர் அறிந்த ளோரே.

அலக்கண் படுமுயிர்க் கைந்து வகையா
மலத்தின் பகுதியை வகுப்புற வகுத்தது.

(உரை) மோகமிக உயிர்கள்தொறும் உடனாய் நிற்கு மூல ஆணவமொன்று - அறியாமை மிகவுண்டாம்படி ஆன்மாக்கள்தோறுஞ் சகசமுமாய் அநாதியுமாய் இருக்கப்பட்ட ஆணவமலமொன்று; முயங்கி நின்று பாகமிக உதவு திரோதாயி ஒன்று - அந்த ஆணவ மலத்தோடுங்கூடி நின்று அது பக்குவமாமளவும் ஆன்மாவை மறைத்து அந்த மலத்தைப் பாகம் வருத்துகிற திரோதமலமொன்று; பகர்மாயையொன்று - ஆன்மாக்களுக்குத் தனுவாதிகளைக் கொடுக்குமென்று சொல்லப்பட்டு வருகிற மயக்கத்தைச் செய்யும் அசுத்த மாயாகாரண மலமொன்று; படர் கன்மமொன்று - ஆன்மாக்கள் தோறும் விரிந்து அநுபவமாய் நிற்குங் கன்ம மலமொன்று; தேகமுறு கரணமொடு புவனபோகச் செயலாரும் மாமாயைத் திரட்சியொன்று - ஆன்மாக்கள் எடுக்கப்பட்ட பூததேகமாகிய தனுவும் அதனோடுற் றிருக்கப்பட்ட கரணமும் அதனோடுங் கூடிவரும் புவனமும் போகமும் ஆன்மாக்களோடுங் கூடிக் காரியப்படும் அவதரத்து அவையிற்றை முற்கூறிய அசுத்த மாயா காரணத்திலே நின்று செசத்திகள் தோற்றுவிக்கும் அவதரத்து அவையிற்றோடும் பொருந்தி நிற்

தப்பட்ட சுத்தமாயையின் திரட்சியாகிய சுத்த தத்துவங்க ளென்னும் மலமொன்று. அன்றியும் இந்தப் பதத்துக்குப் பொருள சொல்லுமிடத்து வித்தைகள வித்தை யீசர் சதாசிவ ரென்ற விஞ்ஞான கலர்க்குத் தனுகரண புவன போகங்களைக் கொடுத்து நிற்கிற சுத்த மாயையெனப ருமுளர். அஃதிவ்விடத் துச் சொல்லவேண்டுவதில்லை யென அறிக. அதற்குக் குற்ற மெத்தன்னில் இச் செய்யுள் சகலரை நோக்கிப் பஞ்ச மலங்களில் நாகை சொல்லுகையாலும் இந்தச் செய்யுளில் ...ஞான ... பிரசங்கமில்லாதபடியாலும பஞ்ச மலங்கள் விஞ்ஞான ...க்கு ...லாதபடியால் ... அப்படிச் சொல்லப்படாதென நி... என்ருக ... ஐந்தென்பர் - ஆகக் கூட்டி இங்ஙனஞ் சொல்ல... மலம் ஐந்தென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார் க... ஆகையால்; ஐந்தும் மாரு தருளென்ப தரிதென்ப ரறிந்து ளோர் - இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட மலம ஐந்தையும் விட்டு நீங்காமல் ஆனமாக்களுக்குத் திருவருளுண்டாகாதென்று பெரி யோர்கள் சொல்லுவார்கள்.

(நு-ம்.) மோகமிக உயிர்கள்தொறும் உடனாய் நிற்கும் மூல ஆணவமொன்று எ-கு ஆணவமல பொன்றாயிருக்க ஆன்மாக்கள் தோறுங் கூடிநின்று மறைக்குமென்று பொருள்படுத்தலைககு வழியே தென்னில், இருளானது ஒன்றாயிருந்தும் பல கண்களையும் மறைத்தாற் போல ஆணவ மலமும் அப்படியொன்றாயிருந்தாலும் பல ஆன்மாக் களையும் மறைக்குமென்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் திருவருட் பயனில் "பலரைப் புணர்ந்துமிருட் பாவைக்குண் டென்றுங்-கணவற் குந் தோன்றாத கற்பு" (25) எ-து கண்டுகொள்க. இனி மூயங்கி நின்று பாகமிக வுதவு திரோதாயி யொன்ற எ-கு அருளாகிய திரோத சத்தி ஆன்மாக்களை மறைக்கப்பட்ட இருளாகிய ஆணவமலத்தோடுங் கூடிநின்று பாகம் வருத்துமென்று பொருள்கூறியதேதென்னில், காணுங் கண்ணனைத மறைக்கப்பட்ட படலத்தை நீக்கப்பட்ட ஔடதமானது கண்ணோடுங்கூடி நின்று வீதனமாக்கி அந்தக் கண்ணைத் தெரிவித்தாற்போல சிவனுடைய அருளானது திரோதமாய்நின்று ஆன்மாக்களை மறைக்கப்பட்ட ஆணவமலத்தைப் பாகம் வருத்தி அந்த மலபாகம் வந்தவாறே ஆன்மாக்களுக்கு ஞானம் பிரகாசிக்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "ஏயுமும் மலங்கள் தந்தந் தொழிலினை யியற்ற ஏவுந், தூயவன் றனதோர் சத்தி திரோதான கரிய தென்றும்" (2. 87) எ-ம், இந்நூலினும் "மூற் றினமருவு திரோதாயி கருணையாகி" (48) எ-ம்வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க. இனி, பகர் மாயையொன்ற எ-கு அசுத்த மாயா காரண மலமொன்றென்று பொருள் கூறியதேதென்னில். ஆன்மாக்கள் சங்காரப்பட்டு ஒடுங்கும் அவ்விடத்துத் தாரகமாய் நின்றும் சிருட்டி காலம் ஆன்மாக்களுக்குத் தனு கரண புவன போகங்களாகிய கலாதி தத்துவங்கள் தன்னிடத்திலேதோன்றுகைக்குடபாதானமுமாயிருக்கிற காரணமாயை என்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத் தில் "ஓதிய வல்வினை யூட்டக் கருவி யுடம்புலக மாதிய போகமு மாய் நின்ற மாயை மயக்குவித்தே, போதந் தரும்பொரு ளாகிச் சும்புவ

ருதிகளுக், காதியு மாயவிரிந் தந்தமு மாகி ஒடுங்கியதே" (22) எ-ம் சித்தியாரில் "நித்தமா யருவா யேக நிலையதா யகிலத் துக்கோர், வித்துமாய்ச் சித்தாயெங்கும் வியாபியாய் விமலனுக்கோர், புவன போகர்தநுகரணமுமுயிர்க்காய், வைத்ததோர்மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ் செய்யு மன்றே" (2-53) எ-ம், இந்நூலினும் "உருவாதி சதுவிதமாய்" (22) என்னும் விருத்தமும் ஆக இங்ஙனம் வரும் ஏதுக் களைக் கண்டுகொள்க. இனி, படர்கன்மம் ஒன்று எ-கு எங்கும் விரிந் திருக்கப்பட்ட கன்ம மலமொன்றென்று பொருள் கூறியதேதென்னில், ஆன்மாக்கள் எடுக்கப்பட்ட அச்சுக்கள் தோறுங் கூடிநின்று அவரவர்க் குண்டான புண்ணிய பாவங்களுக் கிடான புசிப்புக்களைக் கொடுத்து நிற்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "பிணைர்தவக் கன்மம் பெருகிய வாசை உணுநுகாதற், கணைர்தன கன்மம் இருவகைத் தாமறம் பாவமென்ப, தணைந்து பணர் தூர்தன சார்பினிற் றென்றுமன் சஞ்சிதமால், உணர்ந்தவர் வித்தும் வினைவு மொப்பாமென ஓதுவரே" (21) எ-ம், சித்தியாரில் "இரு வினை அநாதி யாதி இயற்றலால் நுகர்வால் அந்தம், வருமலஞ் சார்ந்து மாயா உருவுகள் மருவி யார்த்து" (2.40) எ-ம், இந்நூலினும் "அணுக்கள் தொறும் படர்வ தாகி" (28), எ-ம்வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க. இனி, தேகமுறு கரணமொடு புவனபோகச் செயலாரு மாமாயைத் திரட்சியொன்று எ-கு ஆன்மாக்களுக்கு உண்டான தனு கரண புவன போகங்களை நடத்துகிற சுத்த மாயையின் திரட்சியாகிய சுத்த தத்துவமல மொன்றென்று பொருள கூறியதேதென்னில் அசுத்த மாயா காரியமாகிய கலாதி தத்துவங்களைப் பிரேரிக்கப்பட்ட சுத்த மாயா காரியமாகிய சுத்த வித்தை யீசுரம் சாதாக்கியம் சத்தி சிவமென் னப்பட்ட சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தும் ஒருமல மென்றதென அறிக. அவையிற்றைப் பிரேரிப்பித்தது கொண்டே சுத்த தத்துவங்களை மல மென்னலாமோ என்னில் அப்படிச் சொல்லப்படுமென அறிக. அதற்கு வழியேதென்னில், சிவனுடைய அருட்சத்தியானது திரோதமாய்நின்று மலத்தைக் காரியப்படுத்த அது மலமென்ற பெயர் பெற்றதுபோல இதற்கும் அப்படிச் சொல்லப்படுமென அறிக. இனி, ஐந்தும் மாரு அருளென்ட தரிதென்பர் அறிந்துளோரே எ-கு இங்ஙனஞ் சொல்லப் பட்ட மலங்கள் ஐந்தும் நீங்கினலொழிய ஆன்மாக்களுக்கு அருளுண் டாகாதென்று பொருள்கூறியதேதென்னில் இந்தமலங்கள் ஐந்தோடுங் கூடி நிற்குமளவும் ஆன்மாக்களுக்கு ஜநநந் தொலையாதது கொண்டே அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் திருவாசகத்தில் "மலங்களைந் தாற்சுழல் வன்தயிரிற்பொரு மத்துறவே" (6. 29) எ-து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது, ஆன்மாக்களோடும் அநாதியாய் மறைக்கப் பட்டஆணவமலம் ஒரு மலமென்றும், அதனோடுங்கூடி அந்த மலத்தைப் பாகம் வருத்துவதான திரோதாயி ஒருமலமென்றும், அதனோடுங்கூடி வருகிற அசுத்த மாயா காரண மலமொன்றென்றும், அதனோடுங்கூடி விரிந்து வரப்பட்ட கன்ம மலமொன்றென்றும், அதனோடுங்கூடி வரப் பட்ட அசுத்த மாயா காரியமாகிய தனு கரண புவன போகங்களை நடத்துகிற சுத்த மாயா காரியமாகிய சுத்த தத்துவங்கள் ஒரு மல மென்றும், ஆக இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட மலங்கள் ஐந்தும் நீங்காமல் ஆன்மாக்கள் முத்தியைப் பெறுகைக்கு வழியுண்டாகாதென்றும் பெரி யோர்கள் சொல்லுவார்கள் என்னும் முறைமையையும் அறிவித்தது

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட பஞ்ச மலங்களோடுங் கூடிநிற்கிற ஆன்மாக்கள் அவையிற்றை நீங்கி அருளைப்பெறுகைக்கு வழி எங்ஙனே என்று வினவ அந்த மலங்கள் காரியப்பட்டுப் பாகம்வந்தே அருளைப் பெறவேண்டுகையால் அவை காரியப்படுகைக்கு வழியாகக் கேவல சகல சுத்தமென்று மூன்றவத்தையை வைத்துக்கொண்டு, இதித் கேவலாவத்தையை முந்த அருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண் டருளியது.

(வி - ம்.) மோகம் - அறியாமை. முயங்கி - கூடி. படர்தல் - விரிதல். உடனாய் - சகசமாய். பகர்-சொன்ன. மாமாயை-தூமாயை. திரோதாயி: மலங்களைத் தொழிற்படுத்தும் சிவவாற்றல். இஃது அருளாற்றலெனப்படும் பராசத்தியினடங்கும். ஆயினும் தொழில் வேறுபாடுபற்றி வேறுவைத் தெண்ணப்படுவதாயிற்று. பராசத்தி பெருந்தண்ணளி எனப்படும் கருணையொன்றே புரியும். மறைப் பாற்றல் - திரோதானசத்தி இருவினைக்கேற்ப உயிரின் அறிவை மறைத்து நிற்கும்.

மாயையின் காரியமான உடல் உறுப்பு உலகம் உண்புகள் மாயேயம் எனப்படும். இவை மாயையின் அடங்குமாயினும் பிணிப்புறுத்தும் வேற்றுமைபற்றி வேறுவைத்து எண்ணப்பட்டது. மாயை உயிரின் அறிவோடு கூடி அவ்வறிவை மயக்கும். மாயாகாரியம் அம் மயக்கத்திற்கு முன்னிலைப் பொருளாயிருக்கும். ஆயின் இங்கு மாமாயை என்று கூறப்பட்டது மாயேயம் அன்று, தூமாயையாகும். (௩௨)

அவத்தை இலக்கணம்

கேவலாவத்தை

33. ஓங்கிவரும் பலஉயிர்கள் மூன்றவத்தை பற்றி
உற்றிடுங்கே வலசகல சுத்தமென உணர்க
ஈங்குவரும் கலாதியொடு குறிஉருவம் ஒன்றும்
இன்றிமல மன்றியொன்று மில்லையெனும் இயல்பாய்
ஆங்கறிவை அறிவரியன் அறிகருவி அணையா
ஆதலினால் இருள்மருவும் அலர்விழிபோல் அதுவாய்
நீங்கும்வகை யின்றிநித்த வியாபகமாய் அங்கண்
நிற்பதுகே வலமென்று நிகழ்த்தும் நூலே.

ஆருயிர் மூவகை யவத்தை யுறுமதிற்
கூறிது வவத்தைக் குறியிது என்றது.

(உரை) ஓங்கிவரும் பல உயிர்கள் மூன்றவத்தை பற்றி உற்றிடும் - அநாதியே நிலைபெறுகி எண்ணிறந்து மிக்கு வருகிற ஆன்மாக்கள் மூன்று வகைப்பட்டிருப்பதாகிய அவத்தைக ளோடுங்கூடி அநுபவியா நிற்பார்கள். அது ஏதென்னில்; கேவல சகல சுத்தமென உணர்க - கேவலாவத்தை என்றும்

சுத்தாவத்தை என்றும் அறிக. இவையிற்றின் முற்கூறிய கேவலாவத்தையாவது; ஈங்கு வருங் கலாதியொடு குறியுருவ மொன்று மின்றி மலமன்றி மொன்று மில்லையெனும் இயல்பாய் - இவ்விடத்து விளங்கா நின்ற கலையாதி தத்துவங்களோடுங் கூடி யறியப்பட்ட ஒரு நினைவுகளும் ஒரு காட்சிகளும் இல்லாமல் அறியாமையாயுள்ள ஆணவமல மொழிய வேறொன்று மில்லை யென்றுற்போலும் இயல்பாயிருப்பதாய்; ஆங்கறிவை யறிவரியன் - அவ்விடத்தில் ஆன்மா சிற்றறிவா லறியப்படும் பொருளாகிய தன்னையும் அறியமாட்டானாய்; அறிகருவி யணையா - அறிகருவி களாகிய சுத்த தத்துவங்களும் அவ்விடத்துப் பொருந்தாது; ஆதலினால் இருள் மருவும் அலர்விழி போலதுவாய் - அப்படி நிற்கையாலே இருளைப் பொருந்தி நின்று விழித்துச் சிவிக்கிற கண்ணானது அந்த இருளின் வடிவு தானாய் நின்றாற்போல; நீங்கும் வகையின்றி - அந்த மலத்தைவிட்டு நீங்குகைக் கோர் உபாயமுமில்லையாய்; நித்த வியாபகமாய் - அவ்விடத்தழியாமல் அந்த மலத்தோடும் வியாபித்திருப்பதாய்; அங்கண் நிற்பது கேவலமென்று நிகழ்த்தும் நூலே - அப்படிக் கேவலத்துக்குத் தலமாயுள்ள அவ்விடத்திலே முற்கூறி வந்தபடியே நிற்கிற அதனையே கேவலாவத்தையென்று சொல்லும் திவ்வியாகமம்.

(வி - ம்.) ஓங்கிவரும் பலவுயிர் எ - கு அநாதியே நிலைபெற்று மிக்கு வருகிற ஆன்மாக்களென்று பொருள் கூறியதேதென்னில் அநாதி யென்றது சிவனுள்ளவன்றே ஆன்மாக்களும் உண்டாகையால் அநாதி யென்றதென அறிக. நிலைபெறென்றதுஞ் சிவனைப்போல ஒரு காலத் திலும் அழியாமல் நிற்கையாலென அறிக. மிக்க உயிரென்றது பிரம விட்டுணுக்கள் முதலாயுள்ள ஆன்மாக்களைப்பற்றியென அறிக. இனி, மூன்றவத்தை என்பதற்குக் கேவலமென்றுஞ் சகலமென்றுஞ் சுத்த மென்றும் பொருள்கூறியதேதென்னில் கேவலமென்றது மாயா கருவி களாயுள்ள காரிய மாயையும் நீங்கி ஆணவ மலத்தால் மறைப்புண்டு காரண மாயை தாரகமாக ஒடுங்கின அவதரத்தையென அறிக; இனி சகலமென்றது அப்படி நீங்கப்பட்ட தத்துவ முப்பத்தாறோடுங் கூடிச் சீவித்து நின்ற அவதரத்தையென அறிக; இனி, சுத்தமென்றது முற் கூறிய கேவல சகலமிரண்டும் நீங்கிச் சிவனுடைய அருள்காட்டாகச் சென்று அந்தச் சிவத்தோடுங் கூடிநின்ற அவதரமென அறிக. இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட அவத்தை மூன்றக்கும் பி - ம் சித்தியாரில் "கேவல சகல சுத்த மென்றுமூன் றவத்தை ஆன்மா, மேவுவன் கேவ லந்தன் னுண்மைமெய் டொறிக ளெல்லாம், காவலன் கொடுத்த போது சகலனு மலங்க ளெல்லாம், ஓவினபோது சுத்த முடையனுற் பவந்து டைத்தே" (4. 37) எ - து கண்டு கொள்க. இனி, ஈங்கு வருங்கலாதி எ - கு இவ்விடத்து விளங்கப்பட்ட கலாதிகளென்று சுட்டிப் பொருள்கூறிய தேதென்னில் ஆசாரியன் அருளிச்செய்யச் சீடன் கேட்டிருக்கு மவதரங் கருவிகளோடுங்கூடியிருந்து கேட்டறிந்து வருகையால் இவ்விடமென்ற சுட்டுக்கருவிகளோடுங் கூடியிருந்து சீவித்து வருகிற சகலாவத்தையென அறிக. இனி குறியுருவமொன்று

மின்றி எ-கு ஒரு நினைவுகளும் ஒரு காட்சிகளும் இல்லையென்று பொருள் கூறியதேதென்னில் இவன் சகலனாகி நின்று சீவிக்கும். அவதரத்து உட்கரணங்களினாலே நினைத்தும் புறக் கரணங்களினாற் கண்டுங் கேட்டும் வருகையால் அந்தக் கேவலத்துக்கு அவையில்லாத படியாலே அப்படிச் சொன்னதென அறிக. எனறிங்ஙனங் கேவலப் பட்டுக் கிடக்குமிடத்துக் காரிய மாயையாயுள்ள கலையாதி தத்துவங்க ளோடுங் கூடிச் சீவிக்கிற குணங் குறிகளுமில்லையென்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "அறிவிலன் அமூர்த்தன் நித்தன் அராகாதி குணங்க ளோடுஞ், செறிவிலன் கலாதியோடுஞ் சேர்விலன் செயல்களில்லான், குறியிலன் கர்த்தா வல்லன் போகத்திற் கொள்கை யில்லான், பிறிவிலன் மலத்தி னோடும் வியாபி கேவலத்தில் ஆன்மா" (4-38) [illegible]-து கண்டுகொள்க. இனி மலமின்றி யொன்று மில்லையெனும் இயல்பாய் [illegible]த்தக்கு ஆணவ மலமொன்று மொழிந்து மற்றொன்று மில்லை யென்றாற் போலும் இல்லையா யிருப்பதாய் என்று சந்தேகமாய்ப் பொருள் படுத்தினதற்கு வழியேதென்னில், மலமன்றி ஒன்று மில்லை யெனும் என்ற உம்மை கொண்டும் இயல்பாயென்ற [illegible]டும் செத்த மனிதரைப் போலக் கிடக்கின்றார்கள் பட்டமரம்போல நிற்கிறது என்ற சொல் அவையிற்றுக்கு உயிருண் டென்பதை விளைத்து நின்றாற் போல அதவும் ஆணவ மலமன்றியே மற்றுள்ள மலங்களும் உண்டென்பதை விளைத்து நிற்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அஃதெங்ஙனேயென்னில் கேவலத்தில் ஆன்மா ஆணவமல மறைப்பாக ஒடுங்குமிடத்து மாயை தாரகமாக ஒடுங்கு கைபால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அவ்விடத்து மாயை உண் டென்பதற்கு அநுபோகமேதென்னில், நித்திரையிற் கேவலப்பட்டுக் கிடக்குமிடத்து உடல் தாரகமாகக் கிடக்கச்செய்தே கூப்பிட்டெழுப்ப வும் எழுந்திராமற் கிடந்த அந்த உடலைத் தட்டியெழுப்புமிடத்துக் கலாதிகள் எழுந்திருக்கையால் அந்தக் கலாதிகள் மாயையில் தோற்ற மாகையால் காரியமுள்ள இடத்திலே காரணமுண்டான தாகையாலே கேவலத்தில் ஆணவமல மறைக்க மாயை தாரகமாக ஆன்மா ஒடுங்கு மென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. அப்படி நித்திரையிற் கேவலப்பட்டுக் கிடக்குமிடத்து உடம்பு தாரகமாக ஒடுங்குமென் பதற்கு பி-ம் சிவஞானபோதத்தில் "அவ்வுடலி னின்றுயிர்ப்ப ஐம் பொறிகள் தாங்கிடப்ப, செவ்விதி னவ்வுடலிற் சென்றடங்கி" (3 4) என்பதனுள் "செவ்விதி னவ்வுடலிற் சென்றடங்கி" எ-ம், போற்றிப் பஃறொடையினும் "மூலவருங் கட்டி லுயிர் மூடமா யுட்கிடப்ப" (27) எ-ம் கண்டுகொள்க. என்றிங்ஙனம் நித்திரையிற் கேவலத்துக்கு மல மறைக்க உடல் தாரகமாக மூலாதாரத்திலே ஒடுங்கினாற்போலச் சங்கார கேவலத்துக்கு மாயா காரணந் தாரகமாக ஒடுங்கு மென்பது கண்டுகொள்க. ஆகையால், ஆணவத்துக்கு மறைக்கையே தொழில். மாயைக்குத் தாரகமாக நிற்கையே தொழில் என அறிக. அப்படி ஆணவத்துக்கு மறைப்பே தொழில் என்பதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக் கத்தில் "சேதனன் கண்ணதிகமறைப்பன ஆயிர கோடி விருத்திகளே" (19) எ-ம், சித்தியாரில் "போதகாரியம் மறைத்து நின்றது புகல்மல மங்காண்" (2 84) எ-ம். "முன்னை மலத்தினிருள் மூடாவகை" (போற்றிப் பஃறொடை, 34) எ-ம், இந்நூலினும் "செம்பினூறு களிம்பேய்ந்த நித்த மூலமல மாயறிவு மறுதினையும் மறைக்கும்" (20) எ-ம், "ஞானத்தின்-கண்ணை மறைத்த கடியதொழில் ஆணவத்தால்" (போற்றிப் பஃறொடை, 9-10) எ-ம் வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க.

இனி, மாயை தாரகமாய் நிற்கும் என்பதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக் கத்தில் "புல்லிய பாசங்களுய்த்திடப் போகம்பு மானுகர்ந்த, செல்விய காலத் துறுஞ்செல்ல லிங்கச் சிரபுரக்கோன், சொல்லிய பின்மூத லாயின பாசையிலே தொகுத்தங், கெல்லியி னித்திரைப் போலிலைப் பாற்ற மனுக்களையே" எ-ம், இந்நூலினும் "உருவாதி சதுவிதமாய்" என்ற இருபத்திரண்டாஞ் செய்யுளிலே "ஒடுங்க வருகால முயிர்க ளெல்லா மருவிடமாய் மலமாய் மன்னியிடு மரனருளான் மாயை தானே" எ-து கண்டுகொள்க. இனி ஆங்கறிவை யறிவரியன் எ-கு கேவலப்பட்டுக் கிடக்கும் அவ்விடத்து ஆன்மா அறியப்படும் பொருளாகியிருக்கிற தன்னையும் அறியமாட்டானென்று பொருள் கூறியதேதென்னில், அப்படிக் கேவலத்தில் ஆன்மாவுக்கு அறிவா யுள்ள சாமிப்படி அறிவற்றுக் கிடக்கிறோமேயென்கிற நினைவு மில் லாததுகொண்டே அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "அறிவிலன் அமூர்த்தன் நித்தன் அராகாதி குணங்களோ டுஞ். செறிவிலன் கலாதியோடுஞ் சேர்விலன் செயல்களில்லான்" (4.38) எ-ம், "அறிந்திடுந் தன்னையுந் தானறியாமை யாலும்" (5.3) எ-ம் கண்டுகொள்க. இனி யறிகருவி யணையா எ-கு கேவலமாகிய அவ்விடத்துச் சுத்தத்துவங்களும் பொருந்தாதென்ற பொருள் கூறியதேதென்னில் அப்படிச் சுத்த தத்துவங்களைக் கூடின இடம் சகலமாகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அது எங் ஙனே யென்னில், அப்படிக் கேவலப்பட்டுக் கிடக்குமிடத்துச் சிவசத்தி கள் அந்தச் சுத்த தத்துவங்களைக்கொண்டு அசுத்தமாயா காரணத் திலே நின்றுங் கலையாதி தத்துவங்களைத் தோற்றுவித்து ஆன்மாக்க ளோடுங் கூடிக் காரியப்படுத்துகையால் அது சகலமாகையாலே அந் தக் கேவலத்திற் சுத்த தத்துவங்களும் பொருந்தா தென்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் இந்நூலில் "இத்தகைமை இறையருளால்" (39) என்னும் விருத்தத்தையொட்டிக் கண்டுகொள்க. இனி இருள்மருவு மலர்விழிபோ லதுவாய் எ-கு இருளைப் பொருந்தின விழி அந்த இருளின் வடிவு தானாய் நின்றாற்போல் என்று பொருள் கூறியதே தென்னில், குற்றமறக் காணுங் கண்ணானது இருளோடுங் கூடின அவதரத்து வேறொன்றுங் காணாமல் அந்த இருளின் வடிவுதானாய் நின்றாற்போல அறிவாயுள்ள ஆன்மாவுங் கேவலப்பட்டு மலத்தினால் மறைப்புண்டு கிடக்குமிடத்து அந்த மலந் தன்னைப்போல அறியா மையே வடிவாய்க் கிடக்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படிக் கண்ணை இருள் மறைத்தாற்போல ஆன்மாவையுங் கேவ லத்தில் ஆணவ மலமொன்று மறைக்குமென்று திருஷ்டாந்தமா யிருக்கக் கேவலத்தில் ஆணவமல மறைப்பதன்றியே மாயை தாரக மாக ஒடுங்குமென்றதேதென்னில், அப்படி இருளினால் மறைப் புண்டு அந்த இருளின் வடிவு தானாய்நின்ற கண்ணிற் சோதியா யுள்ள பிரபையுந் தனக்குடம்பா யிருக்கப்பட்ட குவளை தாரகமாக நின்றாற்போல ஆணவமலத்தான் மறைப்புண்டு கேவலப்பட்டுக் கிடக் கும் ஆன்மாவும் மாயை தாரகமாகக் கிடக்குமென்பதை முற்கூறிய வகைகளினாலும் அநுபவத்தினாலுங் கண்டுகொள்க. அப்படிக் கேவ லத்தில் ஆணவ மலமன்றியே மற்றுமுள்ள மலங்களும் உண்டென்ப தற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "மும்மலம் நெல்லினுக்கு முளையொடு தவி டுமிப்போல், அம்மர்செய் தனுவி னுண்மை வடிவினை மறைத்து நின்று" (2.86) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, நித்த வியாபகமாய் எ-கு அழியாத வியாபகத்தையுடையதாயென்று பொருள் கூறியதே

தென்னில் அப்படி ஆணவ மலத்தினாலே மறைப்புண்டு மாயை தாரகமாகக் கிடந்தாலும் அவ்விடத்தில் ஆன்மா அழிவதுஞ் செய்யாமல் அந்த மலந் தன்னைப்போல அறியாமையாய் வியாபித்திருக்குமென்றதென அறிக. இதற்கு சி - ச் சித்தியாரில் "மலத்தினோடும் வியாபி கேவலத்தி லான்மா" (4. 33) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, அங்கண் நிற்பது கேவலம் எ - து கேவலத்துக்குத் தலமாயுள்ள அவ்விடமென்று பொதுப்படப் பொருள் கூறியதேதென்னில், சித்திரையிற் கேவலத்துக்கு உடல் தாரகமாகவும் மூலாதாரம் இடமாகவும் சங்கார கேவலத்துக்குக் காரண மாயை தாரகமாகவும் இருக்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. என்னுமிவை இரண்டுக்கும் சி - ம் இருபா இருபஃதில் "கடலமுதே வெண்ணெய்க் கரும்பேயென் கண்ணே - உடலகத்து மூலத் தொடுக்க" (9) எ - து சித்திரையிற் கேவலத் [illegible] கண்டுகொள்க. ஆன்மாக்கள் இந் நாலி[illegible] ஒடுங்க, வருகால [illegible] சொல்லா மறுவிடமாய் [illegible] மாயை மன்னியிடும் அரனருளான் [illegible] தாமே" ([illegible]) எ - ம், தத்துவ விளக்கத்தில் "சொல்லிய [illegible]யன மாயைப் பிலேதொகுத்தன், செல்லிய சித்திரைப் [illegible]ப் பாற்று மனுக்களையே" எ - ம் சங்கார கேவலத்துக்குக் [illegible]டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது, ஆன்மாக்கள் கேவல சகல சுத்தமென்று மூன்றவத்தைப்படும்; அதில் கேவலாவத்தையாவது மாயா கருவிகளெல்லாங் கழன்று ஆணவ மலத்தான் மறைப்புண்டு மாயை தாரகமாக ஒடுங்குவார்களென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படி ஆணவ மலமென்பது ஒன்றில்லை மாயா மலமுங் கன்ம மலமுமேயுள்ளது ஆன்மாவும் அநாதியே சுத்தனென்கிற ஐக்கியவாதி மதம் மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்) ஓங்கி - நிலைபெருகி. அவத்தை - நிலை. குறி - நினைவு. உரு - காட்சி. அறிவு - சிந்தறிவு; ஆருயிர். அறிகருவி - தூமாயை மெய்களாகிய ஒலிக்கருவிகள். அவை, செவியொலி, மிடற்றொலி, நினைவொலி, நுண்மொலி. இவை முதல் ஒலியாகிய நாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றுவன.

நூல் - சிவாகமம்; இறைவனூல். கேவலம் - புலம்பு. சகலம் - புணர்வு. சுத்தம் - புரிவு. இங்குக் கூறப்படும் புலம்பு, புணர்வு, புரிவு, ஆகிய மூன்றும் காரண நிலைகள் எனப்படும். இச் செய்யுளால் காரணப் புலம்பின் இயல்பு கூறப்படுகின்றது. காரணப் புணர்வின் இயல்பு சஅ ஆம் செய்யுளிலும், காரணப்புரிவின் இயல்பு சக ஆம் செய்யுளிலும் காணப்படும்.

புணர்வுநிலையில் ஆருயிர் கலைமுதலிய மெய்களோடு கூடி, அதன் அன்பு, அறிவு, ஆள்வினைகள் விளங்கப்பெற்றும், மீநுண்மை, நுண்மை நோன்மை எனப்படும் பர, சூக்கும, தூல உடம்புகளைப் பொருந்தியிருக்கும் புலம்பெனப்படும் கேவல நிலையில் கலை முதலிய மெய்கள் ஒன்றுமின்றியும் அன்பு அறிவு ஆள்வினைகள் சிறிதும் விளங்கப்பெறுவின்றியும் மீநுண்மை, நுண்மை, நோன்மை உடம்புகளின்றியும் ஆணவ மலத்தோடுமட்டுங் கூடிநிற்கும். மீநுண்மை-பரம். நுண்மை-சூக்குமம். நோன்மை - தூலம். சங்கு - இவ்விடம். குறி - நுண்ணுடல். உருவம் - நோன்மையுடல். "ஒன்றுமில்லை" என்றதனால் மீநுண்மை,

எனப்படும் பரவுடம்பு வருவிக்கப்பட்டது. பரவுடம்பாவது, காரணவுடல், கஞ்சுக உடல், குணவுடல் என்னும் மூன்றுமாம். இவ்வுண்மை சிவஞானசித்தியார் சஉ.உக-உஉ. செய்யுட்களிற் காணலாம்.

ஆங்கறிவை - புலம்புநிலையில் அறியப்படும் பொருளை. கண் ஒளியுடையது. ஒளிக்குக்காணும் குணமும் தொழிலுமுள. இருளில் கண் விழித்திருப்பினும் இருள் மறைப்பால் ஒன்றையும் காண்பதில்லை. எனினும் கண்ணுக்காதல், கண்ணொளியின் குணத்துக்குத் தொழிலுக்காதல் கேடில்லை. அதுபோல் ஆருயிரின் அறிவு தொழில்களுக்கு மல மறைப்பால் எவ்வகைக் கேடுமில்லை. அந்நிலையில் உயிர் மலத்தோடு கட்டுண்டு இருக்கும். இருளில் அழுந்திய கண் பகலவன் வெளிப்படும் பொழுது அதன் துணையால் அவ்விருளினின்று நீங்கும். அதுபோல சிவமெய்யுணர்வு வெளிப்பட்டபோது அவ்விளக்கத்தினுள் ஆருயிர் மலவிருளினின்று நீங்கும். கண்ணொளிக்கு வியஞ்சகம் பகலவன். ஆருயிரின் அறிவுக்கு வியஞ்சகம் சிவமெய்யுணர்வு. வியஞ்சகம்-வெளிப்படுத்துங்கருவி; துணைக்கருவி. நித்தம் - உடலின் தோற்றக் கேடுகளாகிய பிறப்பு இறப்பின்மை. வியாபகம்-பரப்பு, நிறைவு: பிறப்பு இறப்புக்கு ஏதுவாகிய வரையறை எனப்படும் ஏகதேசமின்றியிருத்தல். ஏகதேசமாவது கலை முதலிய கருவிகளால் உயிரின் அறிவுந் தொழிலும் சிறிதே விளங்கப் பெறுதல். இஃது இருளில் அழுந்தியிருக்குங் கண்ணுக்கு விடிவாமளவும் விளக்குத்துணையாவது போன்றதாம். ஏகதேச விளக்கம் புணர்வுநிலையிலுண்டாம். புலம்பு நிலையில் அறிவு முழுதும் மறைபட்டிருக்கும். "இனிப், பூதமொன்றும், தன்மாத்திரையொன்றும் ஞானேந்திரியமொன்றும், கன்மேந்திரியமொன்றும், அந்தக்கரணமொன்றும், குணதத்துவமொன்றும், மூலப்பகுதியொன்றும், கலாதியொன்றும் என்னும் எண்வகைப்பட்ட முப்பத்தொரு தத்துவங்களானாயது பரதேகம். பரமெனினும் அதிசூக்குமமெனினும் ஒக்கும்" சிவஞானமுனிவரனார் பேருரை. "புரியட்டகம் சூக்கும தேகமும் பர தேகமுமென்று இருவகைத்து, அவற்றுள் தன்மாத்திரையைந்தும், அந்தக்கரண மூன்றுமாகிய எட்டானுமாயது சூக்கும தேகம்" சிவஞான முனிவரனார்-பேருரை. "இனித் தூலதேகத்தினின்றறியும் புறவிந்திரியங்கள்போலச் சூக்கும தேகத்தினின்றறியும் அந்தக்கரணங்கள் அதற்கு இன்றியமையாது உடன் நிற்றல்பற்றி அவையும் சூக்கும தேகமெனக் கூட்டியுரைக்கப்படுமாகலின். தன்மாத்திரை அந்தக்கரண மென்னும் இரு கூற்று எட்டுக் கருவியுங்கூடிச் சூக்குமதேகமாம்" சிவஞானமுனிவரனார் பேருரை. (ஙஙி)

34\. இன்மைமலம் மாயைகன்மம் என்றிரண்டே இறைதான்
இலங்குபல உயிர்களும்முன் புரிந்தஇரு வினையின்
தன்மைகளால் எவர்களுக்குந் தனுகரண புவனம்
தந்திடும்இங் கதனாலே இருபயனும் சார்ந்து
கன்மமெலாம் நேராக நேராதல் மருவக்
கடவுள்அரு ளால்எவையுங் கழித்திடுவன் அதனாற்
பின்மலமா னவைஅணுகா பெருகொளிமுன் புளதே
பெற்றிடுமேன் றித்திறமேன் பேசு மாறே.

மலமென வேறின் மாயையுங் கன்மமும்
நிலவிடு முயிர்க்கென மவர்நெறி யுரைத்தது.

(உரை) இன்மை மலம் - அப்படி ஆணவ மலமென்ப தொன்றில்லை, பின்னையுள்ளதேதெனில்; மாயை கன்மமென் றிரண்டே - மாயா மலமென்றுங் கன்ம மலமென்றும் இரண்டுமே யுள்ளன. ஆனாலிவை ஆன்மாவினிடத்திலே வந்து பொருந்தின முறைமை எங்ஙனே யெனில் ; இறைதானிலங்கு பல வுயிர்களும் முன் புரிந்த இருவினையின் தன்மைகளால் எவர்களுக்குந் தனு கரண புவனந் தந்திடும் - கர்த்தாவானவன் சுத்தராயிருக்கப் பட்ட ஆன்மாக்கள் முன்னே செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களுக் கேடாகச் சர்வர்க்கும் உடம்புகளையுந் தத்துவங்களையும் இருப்பிடங் களையும் புசிப்புக்களையும் உண்டாக்குவன். புசிப்பென்றது கூட்டுப் பொருளென அறிக. அஃது ஒழிபுகொண்டறியப்பட்டது இங்கு அதனாலே இருபயனுஞ் சார்ந்து-இவ்விடத்தந்த உடம்பு முதலானவையாலே புண்ணிய பாவங்களைப் பொருந்தி அநுப வித்து மேலார்ச்சித்தும் இப்படிப் பிறந்திறந்து வருகிற அவதாரத் திலே; கன்மமெலாம் நேராக நேராதல் மருவ - கன்மங்களெல் லாம் வெட்டனவில்லையாம்படி துலையொத்த அவதாரத்து; கடவுளருளால் எவையுங் கழித்திடுவன் - கர்த்தாவுந் தனது காருண்ணியத்தினாலே அந்தக் கன்மங்களையும் மாயையையும் போக்குவன்; அதனாற் பின் மலமானவை அணுகா - ஆகையாலே ஆன்மாவுக்குப் பின்பு மாயா கன்மங்கள் பொருந்தாது. பெரு கொளி முன்புளதே பெற்றிடும் ஆன்மாவும் பழைய பிரகாசத்தை யுடைத்தாம்; என்று இத்திறமென் பேசு மாறே - என்றிப்படி நீ சொல்லுகிற முறைமை எப்படியிருந்தது.

(வி - ம்) ஈசுர ஐக்கியவாதி அப்படி ஆணவமல மென்பதொன் றில்லை சுத்தனாயிருக்கிற ஆன்மாவை மாயையுங் கன்மமும் பின்பு வந்து மறைக்குமென்றான் என்பதற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில், "கருமுகி லடர இரிதரு கதிர்போன் - றறிவா முயிரிற் பிறியா தேயும்" (5. 7 - 8) எ - ம், சித்தியாரில், "மலமென வேறொன் றில்லை மாயாகாரியம தென்னில், இலகுயிர்க் கிச்சா ஞானக் கிரியைக ளெழுப்பும் மாயை, அலகிடு மலமி வற்றை வேறுமன் றதுவே ருகி, உலகுடல் கரண மாகி யுதித்திடு முணர்ந்து கொள்ளே" (2. 81) எ - ம் ; இது மறுப்பென்பது கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஈசுர ஐக்கியவாதி ஆணவமலம் இல்லை யென்றும் மாயா கன்மங்களே புள்ளதென்றும் சுத்தராயுள்ள ஆன் மாக்கள் செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கேடாகக் கர்த்தா உடம்பு முத லாயினவற்றைக் கொடுக்க அதனாலே ஜநந மரணப்பட்டுக் கன்ம வொப்புவந்து ஆன்மாப் பண்டுபோலே சுத்தனாமென்றுஞ் சொன்ன முறைமையும் இது சித்தாந்த வழக்கல்லவென்று அவனை மறுத்த முறைமையும் அறிவித்தது.

அப்படி நான் சொன்ன அந்தத்தை 'இத்திறமென் பேசுமாறே' என்று உதாசினமாகச் சொல்லவேண்டுவான் ஏனென்று ஈசுர ஐக்கிய வாதி கேட்க, அப்படி ஆணவமலமில்லை மாயையுங் கன்மமுமே யுள்ளதென்று நீ சொல்லுகிறது கோட்டை முந்தினதோ பனை முந்தினதோ என்கிற அருவழக்கிலே வருமென்று மறுத்து, மேல் ஆணவமலம் உண்டென்னும் முறைமையை அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) சர்வர் - எல்லாரும். சுத்தர் - மலமில்லாதவர். சார்ந்து- பொருந்தி. பிரகாசம் - அறிவு விளக்கம்; பேரறிவு.

யாதாமொரு சிவபுண்ணியச்சிறப்பால் புண்ணிய பாவங்களிரண் டும் துலையொத்து ஒருபிறப்பில் எல்லா வினைப்பயன்களும் நுகர்ந்து தொலைபத்தக்கதாக வரும்பொழுது "கன்மமெலாம் நேராக நேராதல மருவும்" இஃது ஐக்கியவாதிகளின் கோட்பாடு. மேலும் இவர்கள் ஆருயிர் தொன்மையிலேயே மலமில்லாமல் அறிவாயுள்ளது எனவுங் கூறுவர்.

(கச)

35. மாயைமுத லெனவினையின் பான்மைமுத லெனவே
மன்னுபனை விதைமரபின் மயங்கும்மலம் சுத்தற்(கு)
எயுநெறி யென்கொல்அதன் இயல்பாயின் முத்தி
என்பதென்மற் றிவைநிற்க இருங்கலாதி உணர்வாய்
மேயபின்நற் றன்னுருவம் விளங்காமை விளக்கும்
மிகும்உலகந் தனில்என்னில் இவைவிடுங்கால் உணர்வுள்
தோயுநெறி இலதாதல் அறியாமை யெனக்
சொல்லியது மலமென்பர் துணிந்த ளோரே.

அறிவுறுங் கலாதியா லறியா நிலையைச்
செறிவுறு மதுமலச் செய்தியா மென்றது.

(உரை) மாயை முதலென வினையின் பான்மை முத லெனவே - அநாதியிற் சுத்தனான ஆன்மாவினிடத்திலே இந்த மாயா கன்மங்கள் கூடுமிடத்து மாயாதேகம் உண்டாகக் கன்மம் உண்டானதோ கன்மம் உண்டாக மாயாதேகம் உண்டானதோ இதில் எதுதான் முந்தின தென்னுமிடத்து; மன்னு பனைவிதை மரபின் மயங்கும் - நிலைபெறுகப் பொருந்தப்பட்ட பனை முந்தவுண் டாக விதையுண்டானதோ விதை முந்தவுண்டாகப் பனை யுண்டா னதோ என்று மயங்குந் தன்மைக்கொக்கும் இந்தக் குற்றம் ; அன்றியும், மலம், சுத்தற்கெயு நெறியென்கொல் - நீ சொன்ன மாயா மலமும் கன்ம மலமுஞ் சுத்தனான ஆன்மாவினிடத்திலே பொருந்துகைக்குக் காரணமேதாம்; அதன் இயல்பாயின் - அதற்கு வேறொரு காரணமுமில்லை, அஃது இயல்பாக வந்து கூடு மாயின்; முத்தி யென்பதன் - அப்படி யியல்பேயாகில் விடு

பேறுண்டென்று சொல்லவேண்டுவதில்லை. அஃது ஏனென்னிற் சுத்தனாயிருக்கப்பட்ட ஆன்மாவை மாயா கன்மங்கள் இயல்பாகச் சென்று பொருந்துமாகிற் சாயுச்சியம்பெற்ற இடத்திலும் மாயா கன்மங்களில் சென்று பொருந்துகைக்கு வழக்குண்டாம். அது கொண்டே முத்தியுண்டென்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை யென்றதென அறிக ஆகையால்; மற்றிவை நிற்க - (மற்று: வினைமாற்று.) நீ சொல்லுகிற இவையிற்றை விடுவாயாக. அன்றியும்; இருங் கலாதியுணர்வாய் மேயபின் நற்றன்னுருவம் விளங்காமை - பெரிய கலையாதியாயுள்ள தத்துவங்கள் முப்பத்தொன்றும் உனக்கறியும் பகுதிக்கு உதவியாகப் பொருந்திச் சிவிக்கும் அவதாரத்து ஆன்ம ரூபத்தை அறியாமல் இருப்பானேனென்னில்; விளக்கும் உலகந்தனனில்-ஆன்மரூபந் தெரியாதபடி மாயா கருவிகள் மறைத்துத் தன் வடிவை மிகுதியாக விளக்கிக்கொண்டு நிற்கும் பிரபஞ்சத்திலே; என்னிலிவை விடுங்கால் உணர்வுள் தோயு நெறியிலாது - அப்படியானால் அந்தத் தத்துவங்களை நீங்கின இடத்திலும் அறிவினோடுங் கூடிப் பற்றும் நெறியில்லாமல் இருப்பானேன்; ஆதலறியாமை-அப்படியானது அறியாமையா லென்று நீ சொல்லில்; என நீ சொல்லியது மலமென்பர் துணிந்துளோரே-என்று நீ சொல்லப்பட்ட இதனையே ஆணவ மலமென்று சொல்லுவார்கள் நூலினை யுணர்ந்து அறுதிப்பட்ட பெரியோர்கள்.

(நு - ம்.) தாலவீச நியாயமாகிய கொட்டை முந்தினதோ பனை முந்தினதோ என்பதுபோல, மாயை முற்பட்டதோ கன்மம் முற்பட்டதோ என்று ஈசர ஐக்கியவாதியை மறுத்ததற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில், "சுத்த - அறிவெனிற் பாசஞ் செறியா மாயை - யுருஇரு வினையால் வருமிரு வினையும் - உருவா லன்றி மருவா திவற்றின் - முந்திய தேதோ வந்தனை வதற்கோர் - ஏது வேண்டும்" (6. 1 - 6) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, இயல்பாயின் முத்தியென்பது ஏனென்று மறுத்தது வெள்ளைப் புடைவைக்கு அழுக் கேறினாற்போல முத்தியினும் மாயா கன்மங்கள் மீளவுங் கூடு மென்றதென அறிக. இதற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில், "தானியல் பென்னில் - வீட்டுற் றவரினுங் கூடக் கூடும்", (6. 6 - 7) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, என் நீ சொல்லியது மலமென்ப ரென்று மறுத்ததற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "அறிவி லாமையென் றனையது மலமாக் - குறிகொ ளாள ரறைகுவ ரன்றே" (6. 23 - 24) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது, ஆணவமலம் என்பது ஒன்றில்லை சுத்தனாயுள்ள ஆன்மாவை மாயா கன்மங்கள் இயல்பாக வந்து பொருந்து மென்ற ஐக்கியவாதியை நோக்கி, அப்படியானால் கொட்டை முந்தியதோ பனை முந்தினதோ என்கிற அநுவழக்கிலே வருமென்றும், இயல்பாயின் முத்தியைப் பெற்ற இடத்தும் மீளவும் மாயா கன்மங்கள் கூடுமென்றும் மறுத்து ஆணவமலம் உண்டென்று நாட்டின முறைமையும் அறிவித்தது.

அப்படியே ஓர் ஆணவ மலமென்பது ஒன்றுண்டானால் என்னாற் காணப்படாதோ என்று மீளவும் ஐக்கியவாதி வினவ அந்த ஆணவ மலமானது திருவருட்பிரகாச முண்டானவர்களாலே காண்கிறதொழிய உன்னாற் காணப்படாதென்று அவனை மறுத்தருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) மாயாகாரியவுடற்பால் ஆருயிர் வினைசெய்தலும், வினைக்கீடாக அவ்வுயிர் பிறப்பெடுத்து அவ்வுடலிற் புகுதலும் நோக்குமெனில் இவ்விரண்டனுள் முந்தியது எதுஎன வினாவிகுழின் விடை பெறுவதரிதாகும். அது பனைமுந்தியோ விதை முந்தியோ என ஆயுங்கால் முடிவு பெறாமை போன்றாகும். எனினும் "வினாவுஞ் செப்பே வினாவெதிர் வரினே" தொல், சொல் (கஃ) என்ற முறைப்படி "வினாவின் விடுத்தன் முட்டை முந்திற்றோ, பனைமுந்திற்றோ வெனகட் டுரைசெய், என்றுலெம் முட்டைக்கெப்பனை யென்றல்" - மணிமே கூ0. பவத்திற...காதை-வரி. உசச-ச. மூட்டை - பனைவிதை. பனைவிதை மரபு - தாலபீச நியாயம். தாலம் - பனை. பீசம் - விதை. மாசற்ற சுத்த உயிரை மாயை கன்மங்கள் இடையே வந்து பொருந்துமெனின், வீட்டு நீங்கியபின்னும் வந்து பொருந்தும். எனவே அது பொருந்தாது. ஆயின், உயிர்க்குக் குற்றவியல்பாய் தொன்மையே உடன் தோன்றிய பழமலம் ஒன்று. அது நீங்கவே முதல்வனருளால் கன்மமும் மாயை பொருத்தப்பட்டன. "உள்ளுணர்வு தோயு நெறி"—ஆருயிரின் அறிவு பொருந்தும் முறை. (கஎ)

36\. அந்நியமா னவைஉணர்த்தி அநந்நியமாய் நிறைந்த
அறிவறியா மையினானும் அருள்நிலவும் காலம்
தன்னில்அவ னேயாவு மாய்நின்ற தொன்மை
தாமுணர்த லானுமஉயிர் தானெனவொன் றிலதாய்
மன்னியிடும் மலமாயை கன்மங்கள் மாறி
வந்திடும்இங் கிதுவழுவா தாதலினான் மனத்தால்
உன்னரிய திருவருளை ஒழியமலம் உளதேன்(று)
உணர்வரிதால் அதனுண்மை தெரிவரிதாம் உனக்கே.

பற்றுதல் விடுதல்மற் றவற்றுள தோன்றாய்
உற்றிடு மலமுனல் உணர்வரி தென்றது.

(உரை) அந்நியமானவை உணர்த்தி அநந்நியமாய் நிறைந்த அறிவறியாமையினாலும் தனக்கு வேறான பிரபஞ்சத்தை அறிவித்துத் தனக்கு வேற்ற நிறைந்து நிற்கிற திருவருளைத் தானறியாதபடியாலும்; அருள் நிலவும் காலந் தன்னில் அவனே யாவுமாய் நின்ற தொன்மை தாமுணர்தலானும் - அந்தத் திருவருட்பிரகாசமுண்டான காலத்துத் தன்னிடத்திலே நிற்கிற சிவமுதல்தானே எவ்விடத்திலும் நிறைந்துநிற்கிற பழைமையைத் தானறிகையாலும்; உயிர்தானென ஒன்றிலதாய் மன்னியிடும்

மலம்-ஆன்மா என்றொரு முதலில்லை என்னும்படி நிலைபெற்று நிற்கும் ஆணவ மலமானது. ஆணவமென்றொன்று வேறுபோ மாயைதான் மறையாதோ என்னில்; மாயை கன்மங்கள் மாறி வந்திடும்-மாயா மலமும் கன்ம மலமும் காரணத்தினும் காரியத்தினும் விட்டும் பற்றியும் வரும்; இங்கிது வழுவாது - இவ்விடத்திந்த மாயையும் கன்மமும் மாறி வருகிறதும் மலமெவ்விடத்துஞ் சகசமாய் ஆன்மாவோடு நிலைபெற்று நிற்கிறதுந் தப்பாது; ஆதலினால் மனத்தால் உன்னரிய திருவருளை ஒழிய மலமுளதென் றுணர்வரிது - இப்படி ஆணவ மலஞ் சகசமாய் நிலைபெற்றுள்ளதாகையால், மனத்தினால் நினைத்தற்கரிய திருவருள் பிரகாசித்த காலத்தல்லது ஆணவ மலமொன்று உண்டென்றறியப்படாது. (ஆல்: அசை) அதனுண்மை தெரிவரிதாம் உனக்கே - அந்தத் திருவருள் உனக்கில்லாதபடியாலே அந்த ஆணவ மலத்தின் உண்மை உன்னால் அறியப்படாது.

(நு - ம்.) அந்நியமானவை உணர்த்தி அநந்நியமாய் நிறைந்த அறிவறியாமையினானு - மென்றது ஐக்கியவாதியை மறுத்து இப்பொழுது இந்த மாயா கன்மங்கள் கூடின சகலத்துத் தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தை அறிந்தும் இந்த மாயாகன்மங்கள் கூடுவதற்குமுன்பு நீ சுத்தனென்று சொன்ன அவதரத்து ஆன்மாவினோடு ஐக்கியமாய் எங்கும் நிறைந்து நிற்கிற திருவருளைத் தரிசியாது இருந்தபடியாலும் அநாதியே அக்கினியைக் காட்டம் மறைத்து நின்றாற்போல ஆன்மா என்றொரு முதலில்லையென்னும்படி ஆணவமலம் மறைக்கையினாலுமென அறிக. என்று இங்ஙனமவனை மறுத்ததற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "முன்பு நன்றுட னொன்றிய காலை - யின்ப மெய்துதற் கிலதுயி ராகலின் - நீயலை பொருத மாயா வாதி - யாயினை யமையும்" (6. 28 - 31) எ - ம், "மூல மலத்தாற் சாலு மாயை - கருமத் தளவிற் றருமுரு இறைவன்" (6. 32 - 33) எ - ம் கண்டுகொள்க. இனி, மாயை கன்மங்கள் மாறி வந்திடுமென்பதும் இந்த ஆணவ மலம்போல மாயா மலமுங் கன்ம மலமும் ஆன்மாவை அநாதியே பற்றிநிற்கவும் அவையிற்றின் காரியங்கள் விட்டும் பற்றியும் வருமென்றதென அறிக. அப்படிக் காரணமல மூன்றும் ஆன்மாவை அநாதியே கூடிநிற்குமென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "மும்மலம் நெல்லினுக்கு முளையொடு தவிடு மிப்போல். மம்மர்செய் தணுவி னுண்மை வடிவினை மறைத்து நின்று" (2. 86) எ - து கண்டுகொள்க. அப்படி அந்த ஆணவமலம் அநாதியே ஆன்மாவை மறைத்து நிற்க மாயாகாரியமான கலையாதி தத்துவங்கள் அந்த மறைப்பை நீக்குமென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "போதகாரிய மறைத்து நின்றது புகல்ம லங்காண். ஓதலாங் குணமு மாக வுயிரினுள் விரவ லாலே, காதலா லவித்தை சிந்தக் கருங்கலை யாதி மாயை, யாதலா லிரண்டுஞ் சோதி யிருளென வேறு மன்றே" எ - ம், "மலமென வேறொன் றில்லை மாயாகா ரியம தென்னில், இலகுயிர்க் கிச்சா ஞானக் கிரியைக ளெழுப்பு மாயை. விலகிடு மலமி வற்றை" எ - ம், "பரிதியை முகின்மறைப்பப் பாயொளி பதுங்கி னாற்போல், உருவுயிர் மறைக்கின் ஞானக் கிரியைக

ளொளிக்கு மாகும், கருதிடு மிச்சா ஞானக் காரியங் காயம் பெற்றால் மருவிடு முயிர்க்குக் காயம் வந்திடா விடின்ம றைப்பே" (2. 84, 81, 83) எ - ம் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஆணவமலம் இல்லையென்ற ஐக்கியவாதியை நோக்கி அந்த மலமுண்டென்று அநுபவத்தினாற் காட்டின முறைமையும் அந்த மலமுந் திருவருட் பிரகாசம் உள்ளவருக் கொழியக் காணப்படாதென்னும் முறைமையும் அறிவித்தது.

இப்படி உண்டென்று நாட்டப்பட்ட ஆணவமலம் நீங்கும்வழி யேதென்று வினவச் சிவன்றன் அருளாலே மாயா காரியமாகிய கலையாதி தத்துவங்களைக் கூட்டி மலபாகம் வருத்துவனென்னும் முறைமையை மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) பிரபஞ்சம் - உலகம். உணர்த்தி - உணர்த்துதல்; உணர்விற்கேதுவாதல். ஆணவம்போன்று மாயை கன்மங்களும் தொன்மை மாயை கன்மங்களின் காரியங்கள் படைப்புக் காலத்துத் தோன்றும். முற்றழிப்புக் காலத்து அவை ஒடுங்கும். (௩௬)

சகலாவத்தை

37. புகலுமலம் ஒழித்தற்குக் கலாதிமுதல் மாயை
பொருந்திடும் அரனருளாற் போதம் தீபம்
சகலமெலாம் உடனாய வாறு போலத்
தரும்அருளை மலம்உயிர்கள் சாராமல் மறைக்கும்
இகலிவரும் இவையுணரின் இருள்வெளியாந் தன்மை
எய்தும்இவை தன்செய்தி இலங்கும் விந்துப்
பகர்வரிய உணர்வாகி ஒளியாய் உள்ளப்
பான்மையினால் ஒருநாதம் படருந் தானே.

மலநிலை பொதுங்க மாயா காரியங்
குலவிடு மிருவினை குறிப்பிதற் கென்றது.

(உரை) புகலுமலம் ஒழித்தற்குக் கலாதிமுதல் மாயை பொருந்திடும் அரனருளால் - முன்னே சொல்லப்பட்ட ஆணவ மலத்தைப் போக்குதற்குக் கலையாதி தத்துவங்களாகிய காரிய மாயை ஆன்மாவோடுங் கூடுந் தம்பிரானார் காருண்ணியத்தினாலே; அஃது என்போல என்னில்; போதம் தீபம் சகலமெலாமுடனாய வாறுபோல-ஆன்ம போதம் சிவிக்குமிடத்து விளக்கானது பிரகாசித்தெரியுங்கால் தகளியுந் திரியும் நெய்யுங் கூடிப் பிரகாசித்தெரிந்தாற் போல, அப்படி ஆன்மாவையுங் கருவிகளையும் அந்த அருளேகூட்டிச் சிவிப்பிக்குமாகில் அந்த அருளை இந்த ஆன்மாவாலறிந்து கூடப்படாதோ என்னில்; தரும்

அருளை மலம் உயிர்கள் சாராமல் மறைக்கும் - அப்படிக் கூடி நின்று அறிவிக்கிற திருவருளை ஆன்மா அறியாதபடி ஆணவ மலமானது மறைத்து நிற்கும்; இகலிவரும் இவையுணரின் இருள்வெளியாந் தன்மை எய்தும் - இங்ஙனம் மாறுபட்டு வருகிற ஆணவ மலமும் மாயா காரியமும் விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்து இருளையும் ஒளியையும் உவமிக்கிற குறியை யுடைத்தா யிருக்கும்; இவைதன் நெறி - இந்த மலங்களின் முறைமை யிப்படியா யிருக்கும். அன்றியும் இந்தப் பதத்துக்கு இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட செய்யுள் ஐந்தும் கேவலத்தின் முறைமையாமென்று பொருளுரைப்பினுமாம். அஃதாவது "ஒங்கிவரும் பலவுயிர்கள்" (33) என்ற செய்யுளில் "ஈங்கு வரும்" என்ற பதந்தொடங்கி இவ்வளவுங் கேவலாவத்தையின் முறைமையைச் சொல்லுகையினாலென அறிக. மேற் சகலாவத்தைக்குச் சுத்த மாயையிற் காரியமாகிய விந்துசத்தியில் தோற்றமாகிய வாக்குக்கள் காரியப்படும் முறைமை அருளிச்செய்கின்றது; இலங்கும் விந்து பகர்வரிய உணர்வாகிய ஒளியா யுள்ளப் பான்மையினால் ஒரு நாதம் படருந்தானே-விளங்காநின்ற விந்து சத்தி சொல்லுதற்கரிதாகிய அறிவுமாய் விளக்கமுமாய் ஆன்மாக்களிடத்திலே அவரவர்களுக்குண்டான கன்மங்களுக்கீடாக வாக்குகளைத் தோற்றுவிக்கைப் பொருட்டாக ஒரு நாதத்தை உண்டாக்கும்.

(பு - ம்.) புகலுமலம் ஒழித்தற்குக் கலாதி முதன் மாயை பொருந்தியிடும் எ - கு ஆணவமலபாகம் வருகைக்கு மாயா காரியங்கள் ஆன்மாவை வந்து பொருந்துமென்று ஐக்கிய வாதியை மறுத்தற்கு பி - ம் சிவஞானபோதத்தில் "மாயா தனுவிளக்காம்" (4. 5) எ - ம். சித்தியாரில் "எழுமுடல் கரண மாதி யிவைமல மலம்மலத்தாற், கழுவுவ தென்று சொன்ன காரண மென்னை யென்னிற், செழுநவை யறுவை சாணி யுவர்செறி வித்த முக்கை, முழுவதுங் கழிப்பன் மாயை கொடுமல மொழிப்பன் முன்னோன்" (2. 52) எ - ம் கண்டுகொள்க. இனி, தருமருளை மலமுயிர்கள் சாராமல் மறைக்கும் எ - கு அருளானது விகாரப்படாது நிர்விகாரியா யிருக்கும், ஆன்மாத் தானே விகாரப் பட்டறியுமென்கிற அவிகாரவாதியை நோக்கி மறுத்துச் சொன்னதாகவுமாம். இதற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "நீர்நிழ லனைய சீர்பெறு கடவுளைச் - சேர்ந்தவர்க் கின்பம் வாய்ந்திடு மொன்றனை - பாதவ மென்றுஞ் சேதன மின்மையின் - இளைத்தோர் வம்பி னென்பது துன்பம் - விளைத்தோர் தம்மில் வெறுப்புமொன் றிலதே" (11. 38 - 42) எ - து கண்டுகொள்க. இனி இருள் ஒளியாந் தன்மை எய்தும் எ - து ஆணவமலத்துக்கு ஆன்மாவை மறைக்கிறது சுபாவம். மாயாகாரியமான கலாதிகளுக்கு அந்த மறைப்பை நீக்குகிறது சுபாவம் என்று பொருள் கூறியதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "போதகா ரியம றைத்து நின்றது புகல்மலங்காண், ஓதலாங் குணமு மாக வுயிரினில் விரவலாலே, காதலா லவித்தை சிந்தத் தருங்கலை யாதி மாயை, ஆதலா லிரண்டுஞ் சோதியிருளென வேறு மன்றே" (2. 84.) எ - து கண்டுகொள்க. இனி இலங்கும் விந்து பகர்வரிய உணர்வாகி எ - து விளக்கத்தைச் செய்கிற அறிவுமாமென்று பொருள்கூறியதேதென்னில் இது மூவகை ஆன்மாக்களுக்கும் அறிவைக் கொடுக்கையினாலேயென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "மூவகை அணுக்க ளுக்கு முறைமையின் விந்து ஞானம், மேவின தில்லை யாயின் விளங்கிய ஞான மின்றும்" (1: 26) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, உள்ளப்பான்மையினால் ஒருநாதம் படரும் எ - து சூக்குமை வாக்கென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் சூக்கும வாக்க துள்ளோர் சோதியா யறிவ தின்றி" (1. 23) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற்சொல்லியது ஆணவமலம் நீங்குதற்கு மாயா காரியமான கலையாதி தத்துவங்களைச் சிவன் கூட்டுவனென்றும், அப்படிக் கூட்டி அறிவிக்கிற சிவனை ஆன்மா அறியாதபடி ஆணவமலம் மறைக்குமென்னும் முறைமையும், இங்ஙனங் கேவலாவத்தையை முடித்து, மேற் சகலாவத்தையிற் "சூக்குமை வாக்குத் தோற்றும் முறைமையும் அறிவித்தது.

மேற் பைசந்தி மத்திமை வைகரி யென்னும் வாக்குகள் மூன்றுங் காரியப்படு முறைமை அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) புகலும் - சொல்லும். இலங்கும் - விளங்கும். ஒழித்தல் - நிலைத்தல், ஆணவமலம் உயிரோடு கலந்து நின்று அதன் அன்பு, அறிவு, ஆள்வினைகளை மறைக்கும், மாயை உடல் உறுப்பு, உலகம் உண்புகளாய் காரியப்பட்டு உயிர்க்கு வேறாய் நின்று அவ்வன்பு அறிவு ஆள்வினைகளை விளக்கும்.

விந்து - அபரவிந்து, பரவிந்துவாகிய அருளறிவாற்ற லெனப் படும் கிரியாசத்தி தூமாயையைப் பொருந்துதலினால் அபரநாதமும் அதிலிருந்து அபரவிந்துவும் அதிலிருந்து எழுத்துக்களும் உண்டாம்.

அபரநாதம் - ஒலிவடிவாயுள்ளது. அபரவிந்து - நினைவுவடிவா யுள்ளது. நாதம் - நுண்ணொலி. இது மூலாதாரத்தில் விந்துவிலிருந்து தோன்றி கொப்பூழுக்குச் செல்லும். மூலாதாரம் - ஐந்தாநிலை எனப் படும் துரியாதீதம். கொப்பூழ் - நாலாம் நிலையாகிய துரியம். இச் சூக்குமை ஒலி - மீநுண் உடல் எனப்படும் பரசரீரத்துள் ஒலிவடிவாய் நிற்கும் உணர்விற்கு ஏதுவாகும். இவ்விரண்டு இயல்புகளையும் நுண் ணொலி யுடையது.

பரநாதம் - அருளொலி. அபரநாதம் - மருளொலி. மருள் - மாயை. ஆண்டான் அருளொலி ஆர்ந்த அடிமைக்குப், பூண்டவுணவிற்குணர் வாம் போற்று. இவ்வுண்மை "ஒழுகலரி"—க. சுஅ - கஉ தென்னும் திருப்பாட்டானுணர்க. ஆணவமல மறைப்பை நீக்குதற் பொருட்டே திருவருளால் மொழியெனப்படும் வாக்குகளும் உழைப்பெனப்படும் கலை முதலிய மெய்களும் ஆருயிர்களுடன் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றால் ஆருயிர்களின் அறிவு விளக்கப்பெறும். இவற்றைக் கூட்டி அறிவினை விளக்குவிக்கும் திருவருளை அறியவொட்டாது மலவாற்றல் மறைக்கும். மலத்தின் இயல்பு இருள். மாயையின் இயல்பு ஒளி.

(கக)

சூக்குமை பைசந்தி, மத்திமை வைகரி

தூலை வைகரி
சூக்கும வைகரி

38. வந்தடைந்து பின்னமாய் வன்னங்கள் தோற்றம்
வரும்அடைவு படஒடுக்கி மயிலண்ட சலம்நேர்
சிந்தைதனில் உணர்வாகும் பைசந்தி உயிரிற்
சேர்ந்துவரும் அவைமருவும் உருஎவையும் தெரித்து
முந்தியிடும் செவியில்உரு துள்ளுணர்வாய் ஓசை
முழங்கியிடும் மத்திமைதான் வைகரியில் உதானன்
பந்தமுறும் உயிரணைந்து வந்தமொழிச் செவியின்
பால்அணைய நினைந்தபொருள் பகரும் தானே.

சூக்குமை முதலாச் சொற்பத மிரு
ஆக்கிடும் வாக்கி னடைவினை வகுத்தது.

(உரை) வந்தடைந்து - அந்த நாதமாகிய அறிவுதானே வடிவாகச் சூக்குமை வந்து உந்தித்தானத்திலே பொருந்தி; பின்னமாய் வன்னங்கள் தோற்றம் வருமடைவு பட ஒடுக்கி - வெவ்வேறாய் வரும் அக்கரங்களினுடைய சொரூபங்கள் தோன்றுமுறைமை தெரியாதபடி மறைத்து நிற்கும்; மயிலண்ட சலம் நேர் - மயில் முட்டைக்குள் சலமானது புறம்பே மயிலினிறமாய்ச் சொரூபீ கரித்துத் தோன்றச் செய்தே யுடைத்தால் சலமாய் விடுமாப்போல: சிந்தைதனில் உணர்வாகும் பைசந்தி - பைசந்தி வாக்கானது ஆன்மாவினிடத்திலே நினைவு மாத்திரமாய் நிற்கும் உயிரிற்சேர்ந்து வரும் அவை மருவும் உரு எவையும் தெரித்து முந்தியிடுஞ் செவியில் உருதுள்ளுணர்வாய் ஓசை முழங்கியிடு மத்திமைதான் - மத்திமை வாக்கானது மேற்சொல்லப்போகிற அக்கரங்களினுடைய சொரூபங்களைப் பிராணவாயுவோடுங்கூடி ஒழுங்குபட நிறுத்திச் செவிக்கும் கேளாதே ஆன்மாவினிடத்திலே உள்ளறிவுமாய்த் தொனியுமுண்டாய் முற்பட்டு நிற்கும்; வைகரியில் உதானன் பந்தமுறும் உயிரணைந்து வந்த மொழிச் செவியின் பாலணைய நினைந்த பொருள் பகருந்தானே - வைகரி வாக்கானது முற்கூறிய பிராணவாயுவோடுங் கூடிவந்து உதான வாயுவிலேயும் பந்தித்துச் செவிப்புலனிடத்திலே கேட்கத் தக்கதாக நினைவிலுண்டான வசனத்தைச் சொல்லும்.

(வி - ம்.) இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட வாக்குகளுக்குத் தானமும் வடிவுமாவது: சூக்குமைக்குத் தானம் நாபியடியும் நாததத்துவம் வடிவுமென அறிக; பைசந்திக்குத் தானம் உந்தியும் பிராணவாயு வடிவுமென அறிக; மத்திமைக்குத் தானம் நெஞ்சுங் கண்டமுமாய் நின்று பிராண வாயு வடிவுமென அறிக: வைகரிக்குத் தானம் தாலு மூலமும் பிராண வாயுவும் உதானவாயுவும் வடிவென அறிக. ஆக இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட வாக்குகள் நாலுக்கும் பி - ம் சித்தியாரில், "சூக்கும வாக்க துள்ளோர் சோதியாயழிவ தின்றி" எ - ம், "வேற்றுமைப் பட்ட வன்னம்" (எ - ம்) "உள்ளுணர் ஓசையாகி" எ - ம், "வைகரி செவியிற் கேட்பதாய்" (1, 23, 22, 21, 20) எ - ம் வரும் விருத்தம் நாலையு மொட்டிக் கண்டுகொள்க. இந்த வைகரி வாக்குக் காரியப் படுமிடத்து நாக்கு உண்ணாக்கு பல் உதடு மூக்கு இவையோடுங் கூடி நின்று காரியப்படுமென அறிக. இவையிற்றுக்கு பி - ம் நேமிநாதத்தில் "உந்தியிற் றோன்றி யுதான வளிபிறந்து, கந்தமலி நெஞ்சுதலை கண்டத்து - வந்தபின், நாசிநா வண்ணா மிதழெயிறு மூக்கென்னப் பேசு மெழுத்தின் பிறப்பு" (6) எ - து கண்டுகொள்க. ஆக இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட இந்த வாக்குகள் நாலுந்தோன்றுகைக்குக் காரணமாகப் பஞ்சமை யென்றொரு வாக்குண்டென்றும் அதற்குத் தானம் மூலாதார மென்றும் அது பிரணவ சொரூபமாயிருக்கு மென்றுஞ் சொல்லுவாருமுளர். அதனை ஆராய்ந்து கண்டுகொள்க. இந்த வாக்குகள் காரியப்படுமிடத்துச் சாந்தியாதீத முதலான கலைகள் ஐந்தினொடும் பற்றுக்கோடாக நின்று காரியப்படுமென அறிக. அப்படிக் காரியப் படுமிடத்துப் பராசத்தியுந் திரோதசத்தியும் இச்சாசத்தியும் ஞான சத்தியுங் கிரியாசத்தியுங்கூடிநின்று காரியப்படுத்துமென அறிக. இதில் சூக்குமை வாக்குச் சாந்தியாதீத கலையுஞ் சாந்திகலையும் பற்றாக நிற்கப் பராசத்தியுந் திரோத சத்தியுங் காரியப்படுத்துமென அறிக. இனி, பைசந்தி வாக்கு வித்தியா கலை பற்றாக நிற்க இச்சாசத்தி காரியப் படுத்துமென அறிக. இனி மத்திமை வாக்குப் பிரதிட்டாகலை பற்றாக நிற்க ஞானசத்தி காரியப்படுத்துமென அறிக. இனி வைகரி வாக்குக்கு நிவிர்த்திகலை பற்றாக நிற்கக் கிரியாசத்தி காரியப்படுத்துமென அறிக. அன்றியும் முற்கூறிய பஞ்சமையெனும் வாக்குக் கூட்டில் பராசத்தியுஞ் சாந்தியா தீதகலையும் அதற்குக் கூட்டிக்கொள்க. இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட வாக்குகள் நாலுங் கலைகள் ஐந்தினொடுங் கூடிக் காரியப்படும் என்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "நிகழ்ந்திடும் வாக்கு நான்கும் நிவிர்த்தாதி கலையைப் பற்றி, நிகழ்ந்திடும் அஞ்ச தாக" (1. 24) எ - து கண்டுகொள்க. இதனுள் "நிகழ்ந்திடும் வாக்கு நான்கும்" என்றது கொண்டே நிகழாத வாக்கும் ஒன்றுண்டென்பது கருத்தாகப் பஞ்சமை என்னும் வாக்கு உண்டானதென அறிக. இங்ஙனங் கூறப் பட்டவையிற்றில் சத்திகள் இவையிற்றைக் காரியப்படுத்துமென அறிக. இதற்கு பி-ம் இந்நூலில் மேல் வருகிற "இத்தகைமை இறைபரனால்" (39) என்னும் விருத்தத்தை முடியவொட்டிக் கண்டுகொள்க. இனி உயிரிற்சேர்ந்து வருமவை மருவும் எ - து உயிரென்பது கொண்டே ஆன்மா என்பாருமுளர். அது பிராண வாயுவென அறிக. அப்படிப் பிராணவாயுவை உயிரென்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் வாக்குகள் காரியப்படுமிடத்துச் சொன்ன விருத்தத்தில் "உள்ளுணர் ஓசை யாகிச் செவியினி லுறுதல் செய்யா, தொள்ளிய பிராண வாயு" (1. 21) எ - ம், "ஐயமில் பிராணவாயு அடைந்தெழுந் தடைவு டைத்தாம்" எ - ம் கண்டுகொள்க. உயிர் வாயுவென்றுஞ் சொல்லப்படு மென்பதற்கு பி-ம் "உயிரொலி வங்கூழ் சலநம் வாதம் வளி மாருதம்" என்னும் இலக்கணங்களினுங் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது சூக்குமை வாக்குநாத வடிவாய் உந்தியை வந்துகூடி யாதாமொன்றைச் சொல்லுமிடத்துப் பைசந்தி வாக்கானது அந்த வசனத்துக்குரித்தாகிய அக்கரங்களை மயில் முட்டையில் சலம் போலத் தோற்றுவித்து நிற்குமென்றும், மத்திமை வாக்கானது பிராண வாயுவையுங் கூடி உள்ளே தொனியாய் நிற்குமென்றும், வைகரி வாக்-

காளது பிராணவாயுவோடு உதானவாயுவையுங் கூடிச் செவிப்புலனுக்குக் கேட்பதாக வசனிக்குமென்றும் வருமுறைமையை யறிவித்தது.

இந்த வாக்குக்கள் நாலோடுங்கூடி ஆன்மா அருளாலே காரியப்படுமிடத்துச் சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தினாலே காரியப்படுமென்றும் அந்தச் சுத்த தத்துவங்களிலே அசுத்த மாயையில் தோற்றப்பட்ட கலையாதி தத்துவங்களிற் கலையும் வித்தையுங் காரியப்படும் முறைமையும் மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) பைசந்தி - நினைவோசை; மத்திமை - மிடற்றோசை, வைகரி - செவியோசை. பிராணன்-உயிர்க்காற்று. உதானன் - ஒலிக்காற்று. பைசந்தி - கோப்பூழின்கண் மயின் முட்டையின் நீர் போல, எழுத்துக்கள் வெவ்வேறு தோன்று முறைமை பொருந்த ஒடுக்கி நிற்கும்.

நினைவோசை, மிடற்றோசை, செவியோசை ஆகிய மூன்றும் நுண்ணோசையின் வளர்ச்சித் தோற்றமாகும். வளர்ச்சி - விருத்தி. விருத்திக்கு ஒப்பு படங்குடிலாதல். படம்-துண்டு. "நுண்ணோசையாகிய நாதம் சட்டறிவிற்குக் கருவியாக விருக்கும். மயிலின் நிறம், ஐந்தென்ப. அவை: வெள்ளை, கருப்பு, சிவப்பு, பசுமை, மஞ்சள் என்ப. "செய்யாய் கரியாய், வெளியாய் போற்றி"—சு, கஎ-ங. என்னும் திருமாமறையும் காண்க.

ஒலிக்காற்றெனப்படும் உதானவாயு மிடறெனப்படும் மத்திமைத் தானத்தே தொழிற் படும்; உயிர்க்காற்றெனப்படும் பிராணவாயு செவியெனப்படும் வைகரித்தானத்தே தொழிற்படும்.

செவியோசை, மிடற்றோசை, நினைவோசை மூன்றும் அழிவன. நுண்ணோசை அழிவுறாது. ("குக்குமைவாக்க" க. க-உஉ) நினைவோசை எனப்படும் பைசந்தி ஒலிக்காற்றின் தொழிற் பாட்டால் எழுத்துக்கள் பிரிந்து தோன்றப் பிறர் செவிக்குக் கேளாமல் உள்ளடங்கிய ஒலிப்பாய் மெல்லோசையாய் மிடற்றின்கண்ணே ஒலிக்கும். அந்நிலையில் அது மத்திமை எனப்படும். ஒலிப்பு - உச்சரிப்பு.

பின்மிடற்றோசை உள்ளத்து நினைந்த தொரு பொருளைச் சொல்லும். தன் செவிக்கும், கேட்கும் பிறர் செவிக்கும் கேட்கப்படுஞ் சொல்லாய்ச் சொல்லுவானுக்கும் கேட்பானுக்கும் வழுவிலாவுணர்வு உண்டாவதற்கு ஏதுவாய் நிற்கும். இந்நிலையில் அது வைகரி எனப்படும். சவிகற்பக் காட்சி-வழுவில் காட்சி. காட்சி - உணர்வு. (உ0)

39. இத்தகைமை இறைஅருளால் உயிர்அறியும் அறிவுக்
கீடாக வாடாதே ஈசிரண்டில் உரைத்த
வித்தைமுதல் ஐவரான் விளங்கு ஞானம்
மேவியிடும் எனஉரைப்பர் அசுத்த மாயை
வைத்தகலை தான்மூல மலம்சிறிதே நீக்கி
மருவும்வகை தெரிவிக்கும் வாயில்களின் பயனைப்
புத்திதர வித்தையிடை நின்றறிவை உயிர்க்குப்
பொருந்தியிடும் வகைபுணரும் புனிதசத்தி புணர்ந்தே.

சுத்தத் துவத்தால் தொல்லுயிர் உரை
வைத்திடும கலைவித்தை மருவு மென்றது.

(உரை) இத்தகைமை வாடாதே ஈசிரண்டில் இறையருளால் உயிரறியும் அறிவுக்கீடாக - இந்த முறைமையாலே கெடாதே வருகிற வாக்குக்கள் நாலினுங் கூடித் தம்பிரானார் காருண்ணியத்தினாலே ஆன்மா அறியுமறிவுக்குத் தக்கதாக; உரைத்த வித்தை முதல் ஐவரான் விளங்கு ஞானம் மேவியிடுமென உரைப்பர் - முன்னே சுத்த மாயையிற் றோற்றமாகச் சொல்லப்பட்ட சுத்த வித்தை ஈசுவரம் சாதாக்கியஞ் சத்தி சிவம் என்கிற தத்துவங்கள் ஐந்தினாலும் பிரகாசிக்கிற அறிவு பொருந்தியிடுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். அன்றியும்; அசுத்த மாயை வைத்த கலைதான் மூலமலஞ் சிறிதே நீக்கி மருவும்வகை தெரிவிக்கும் வாயில்களின் பயனை - அசுத்த மாயையிலே யுண்டாக்கப்பட்ட கலையானது அந்தச் சுத்த தத்துவத்திற் சத்திதத்துவம் உதவியாகக்கொண்டு ஆன்மாவை மறைக்கப்பட்ட ஆணவமலத்தைச் சற்றே ஒதுக்கி இந்திரியங்களின் பயனாகிய விடயங்களை ஆன்மாப் பொருந்தும்படி எழுப்புவிக்கும்; வித்தையிடை புத்திதர உயிர்க்கு நின்றறிவை பொருந்திடும் வகை புணரும் - சுத்த மாயையில் தோற்றமாயுள்ள சுத்த வித்தை உதவியாகக்கொண்டு சொல்லப்பட்ட அசுத்த மாயையில் தோற்றமாயுள்ள வித்தையானது அந்த விடயங்களை ஆன்மா கொள்ளுமிடத்து இன்னதென்று நிரூபித்து அறியத் தக்க ஞானத்தை ஆன்மாவுக்கும் விடயங்களுக்கும நடுவே நின்று அறிவுண்டாம்படி கூட்டும். இதுதான் கூட்டுமுறைமை யாராலே யென்னில்; புனித சத்தி புணர்ந்தே-சித்தாகிய சிவனுடைய சத்திகள் தொழிலாகப் பூண்டுநின்று செலுத்த அதனோடுங் கூடிக்கொண்டு நின்று.

(நு - ம்.) உரைத்த வித்தைமுதல் ஐவரான் விளங்கு ஞானம் எ-கு சுத்த தத்துவம் ஐந்தினாலும் ஆன்மாக்களுக்கு ஞானமுண்டா மென்ற தெங்ஙனே என்னில், சிவசத்திகள் சுத்த தத்துவங்களைக் காரியப் படுத்தச் சுத்த தத்துவங்கள் அசுத்த மாயையிற் கலாதிகளைக் காரியப் படுத்த அவையிற்றினாலே ஆன்மாக்களுக்கு அறிவுண்டாமென்றதென அறிக. அஃதாவது கிரியாசத்தி சத்தி தத்துவத்தை எழுப்பச் சத்தி தத்துவங் காலமும் நியதியுங் கலையையும் எழுப்பக் கலை தழற்பொடி நீங்கினாற்போல ஆணவமலத்தைச் சிறிதே நீக்கி அந்தக் கலையே வடிவாக ஆன்மாவுக்குச் சிற்றறிவை உண்டாக்க ஞானசத்தி சுத்த வித்தையை யெழுப்ப சுத்தவித்தை வித்தையை யெழுப்ப வித்தை ஆன்மாவுக்கு அறிவை உண்டாக்குமென்றதென அறிக. இனி, புத்திதர வித்தை யிடைநின்று எ-கு புத்திதர என்பதை புத்திதத்துவம் என்பாருமுளர். அது பொருளாகாதென அறிக. "புத்தி பஞ்சாசற் பாவகமும் பண்ணுவிக்குந் தானே" (42) என்று புத்தி தத்துவத்தின்

காரியப்பாடு பின்பே வருகையால் அதனை இவ்விடத்துக் கூறவேண்டுவ தில்லையென அறிக. ஆகையால் புத்திகர என்பதை ஆன்மா அந்த விடயங்களை நிருபித்தறியவென்று பொருள் கூறுமதே வழியென அறிக.

இதனுற் சொல்லியது முன்னர்ச் செய்யுளிற்கூறிய வாக்குக்கள் நாலிலும் ஆன்மாக்கள் அறியுமிடத்துச் சிவ தத்துவங்களினாலே அறியுமென்றும் அவையாலே அசுத்த மாயையிற் கலையும் வித்தையுங் காரியப்படும் முறைமையையும் அறிவித்தது.

மேல் அராக தத்துவமும் நியதிதத்துவமுங் கால தத்துவமுங் காரியப்படுமுறைமை அருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) வாடுதல் - தவிர்தல்; நுண்ணோசை அத்தன்மெய் எனப் படும் சிவதத்துவத்திலும், கெடுதல், நினைவோசை எனப்படும். பைசந்தி அன்னைமெய் எனப்படும் சத்தி தத்துவத்திலும், மிடற்றோசை எனப் படும் மத்திமை அருளோன் எனப்படும் சதாசிவ தத்துவத்திலும், தன்செவிக்குக் கேட்கப்படும் நுண்மை வைகரி ஆண்டான்மெய் எனப் படும் ஈசுரதத்துவத்திலும், பிறர் செவிக்குக் கேட்கப்படும் நோன்மை வைகரி ஆசான்மெய் யெனப்படும் சுத்தவித்தையிலும் இருக்கும். இவற் றிற்கு இடம் மூலம், கொப்பூழ் மிடறு முகம் என்பனவாம். முதல் வனின் அன்பு, அறிவு, ஆள்வினை எனப்படும் இச்சாஞானக்கிரியைகள் ஆசான்மெய் யெனப்படும் சுத்தவித்தை முதலிய தத்துவத் தலைவர் களைச் செலுத்தத், தத்துவத் தலைவர்கள் அத்தத்துவங்களைச் செலுத்தா நிற்பர்.

தூமெய்கள் ஐந்தனுள் அன்னை (சத்தி): மெய் உழைப்பெனப் படும் கலையை எழுப்பும். கலை ஆணவமலத்தைச் சிறிதே நீக்கி ஆருயிர் களின் ஆள்வினை எனப்படும் தொழிலாற்றலை விளக்கி வினைக்கீடாக வரும் புலனுகர்வுகளைப் பொருந்தும்படி அந்நுகர்வுகளில் அவ்வுயிர் களைச் செலுத்தி நிற்கும். நுகர்வு-போகம். ஆணவமலத்தைச் சிறிதே நீக்கி ஆருயிரின் தொழிலாற்றலை விளக்குதலும், புலன் நுகர்வுகளிற் செலுத்துதலும் உழைப்பு மெய்யெனப்படும் கலையின் தொழிலாம். தொழிலாற்றல்-கிரியாசத்தி.

ஆசான் மெய்யெனப்படும் சுத்தவித்தை உணர்வு மெய்யெனப் படும் வித்தையை எழுப்ப, அவ்வித்தை ஆருயிர்க்கும், இறப்புமெய் யெனப்படும் புத்திக்கும் இடையே நின்று புத்தியின் வாயிலாக வந்த புலன் நுகர்வுகளை அவ்வுயிர் பொருந்தும்படி அவ்வுயிர்க்கு அறிவைத் தோன்றச் செய்யும் அறிவாற்றலைச் சிறிதே விளக்கி நுகர்வுகளிற் செலுத்துதல் வித்தையின் தொழிலாம் தூமாயைமெய்: அத்தன், அன்னை, அருளோன், ஆண்டான், ஆசான் எனப்படும் ஐந்தும் முறையே சிவம், சத்தி, சதாசிவம், ஈசரம், சுத்தவித்தை என்பன வாம்.

தூவாமாயை மெய்: ஊழி, ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, உவப்பு ஆள், மருள் எனப்படும் ஏழும் முறையே காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என்பனவாம். (உக)

40. பேசரிய அராகம்தம் கன்மத்துக் கீடாய்ப்
பெற்றதனில் ஆசைதனைப் பெருகுவிக்கும் நியதி
தேசமிகும் அரசர்தரும் ஆணை செய்தி
செய்தவரைத் துய்ப்பிக்கும் செய்கைபோல
நேசமுற தம்கன்மம் நிச்சயித்து நிறுத்தும்
நிகழ்காலம் கழிகாலம் எதிர்கால மென்றே
ஓசைதர வருங்காலம் எல்லைபலம் புதுமை
உறுவிக்கும் இறைசத்தி உடனாய் நின்றே.

மாறுறும் அராகமும் மன்னிய நியதியுங்
காலமு மூன்றின் கருத்தையு முரைத்தது.

(உரை) பேசரிய் அராகம் தம் கன்மத்துக் கீடாய்ப் பெற்ற தனில் ஆசைதனைப் பெருகுவிக்கும் - சொல்லுதற்கரிய அராக தத்துவம் ஆன்மாக்கள் செய்த கன்மத்துக்கு ஈடாகப் பெற்ற திலே நின்றும் பெருததற்கு ஆசையை மிகவும் உண்டாக்கும்; நியதி தேசமிகும் அரசர் தரும் ஆணை செய்தி செய்தவரைத் துய்ப்பிக்குஞ் செய்கைபோல நேசமுறு தம் கன்மம் நிச்சயித்து நிறுத்தும் - நியதி தத்துவமானது பொதுவாக இராச்சியம் பண்ணும் இராசாவினுடைய ஆக்கினையைக் கொண்டு உலகில் ஆன்மாக்களை எல்லைவிட்டுக் கடவாதபடி அந்த ஆக்கினையிலே நிறுத்தி நடத்தும் மந்திரியைப்போல இவ்வான்மாக்கள் செய்த கன்மத்தின் வழியன்றி ஏறக்குறையப் போகாதபடி அறுதியாக நிறுத்தும்; நிகழ்காலம் கழிகாலம் எதிர்கால மென்றே ஓசைதர வருங்காலம் எல்லை பலம் புதுமை, உறுவிக்கும் - கால தத்துவ மானது நடக்கிறகாலமென்றும் இறந்தகாலமென்றும் வருகிற காலமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டு, போனகாலத்தில் உண்டாகிய எல்லையையும் நடக்கிற காலத்தில் உண்டாகிய பலத்தையும் வருகிற காலத்தில் உண்டாகிய புதுமையையும் உண்டாக்கி நிற்கும். இவைதான் ஆராலே யுண்டாக்கு மென்னில்; இறை சத்தி உடனாய் நின்றே - கர்த்தாவினுடைய திருவருளான சத்தி கூடிநின்று காரியப்படுத்தும்.

(வி - ம்.) பேசரிய அராகம் என்பது ஆசையின் மிகுதி சொல்லுதற் கரிதென்றதென அறிக. கழிகாலத்துக்கு எல்லையென்றது ஆண்டு திங்கள் நாளென அறிக. நிகழ்காலத்துக்குப் பலனென்றது. தனக்கு அநுபவமான புசிப்பாயுள்ள விடயங்களையென அறிக. எதிர்காலத் துக்குப் புதுமையென்றது தானறியாததன்றி அறிந்தவற்றையும் புதுமையென்றதென அறிக. இனி இறை சத்தி உடனாய் நின்றே என்றது இச்சாசத்தி ஈசுவர தத்துவத்தை எழுப்ப ஈசுவர தத்துவம் அராக தத்துவத்தை எழுப்ப அராக தத்துவம் ஆன்மாவுக் கிச்சையை

முடிவாகிய கஅ-ம். தத்துவம் பிருதிவியொன்றும், தெய்வம் பிரமா. தொழில் சிருஷ்டி—என்று இங்ஙனம் நிவிர்த்திகலைக்குக் கண்டுகொள்க.

இனி, பிரதிட்டாகலைக்கு இருதயந் தொடங்கிக் கண்டத்தளவும் எல்லையென அறிக. அதற்கு மண்டலம் ஆதித்த மண்டலம். ஆதாரம் மணிபூரகம். அக்கரம் உகாரம். பிரகாசம் அக்கினியும் ஆதித்தனுங் கூடின பிரகாசம். மலம் கன்ம மலம். அவத்தை சொப்பனம். மாத்திரை-உ. மந்திரம் சிரசும் வாமதேவமும். பதம் மகேசுர முதல் அருபினி முடிவாகிய உச - ம் வன்னம் ஊ முதல் ய அந்தம் உச - ம். புவனம் அமரேசர் முதல் சிகண்டி முடிவாகிய ருசு - ம். தத்துவம் பிருதிவி நீங்கலாக ஆன்ம தத்துவம் உங - ம். தெய்வம் விஷ்ணு. தொழில் திதி—என்றிங்ஙனம் பிரதிட்டா கலைக்குக் கண்டு கொள்க.

இனி, வித்தியாகலைக்குக் கண்டத்துக்குமேல் தாலு மூலத்தளவு மெல்லை நாலங்குல மென அறிக. அதற்கு மண்டலம் ஆதித்த மண்டலம். ஆதாரம் அநாகதம். அக்கரம் மகாரம். பிரகாசம் மின். மலம் மாயேய மலம். அவத்தை சுழுத்தி மாத்திரை - க. மந்திரம் சிகையும் அகோரமும், பதம் வியாபினி முதல் தியானகாரிய முடிவாகிய உ0 - ம். வன்னம் ஞ முதல் வ அந்தமாகிய ஏழும். புவனம் தியானம் முதல் வாமம் முடிவாகிய உள - ம். தத்துவம் வித்தியா தத்துவம் ஏழும். தெய்வம் உருத்திரன். தொழில் சங்காரம்—என்றிங் ஙனம் வித்தியாகலைக்குக் கண்டுகொள்க.

இனி, சாந்திகலைக்குத் தாலுமூலத்துக்கு மேற்புருவ மத்தியத்தளவு மெல்லை நாலங்குலமென அறிக. இதற்கு மண்டலம் சோம மண்டலம். ஆதாரம் விசுத்தி, அக்கரம் விந்து. பிரகாசம் விளக் கொளி. மலம் திரோதாயி. அவத்தை துரியம். மாத்திரை அரை. மந்திரம் கவசமுந் தற்புருடமும். பதம் நித்திய நியோகினி முதல் வியோம வியாபினி முடிவாகிய கக - ம். வன்னம் ற முதல் க அந்தமாக உ-ம். புவனம் வி முதல் சதாசிவ முடிவாகிய கஅ-ம். தத்துவம் சுத்தவித்தையும் ஈசுரமும் சாதாக்கியமும். தெய்வம் மகே சுரம். தொழில் திரோபாவம்—என்றிங்ஙனஞ் சாந்திகலைக்குக் கண்டுகொள்க.

இனி, சாந்தியாதீதகலைக்குப் புருவ மத்தியத்துக்குமேல் மூன்றங் குலம் எல்லையென அறிக. இதற்கு மண்டலம் சோம மண்டலம். ஆதாரம் ஆக்கினை. அக்கரம் நாதம். பிரகாசம் வாளொளி. மலம் ஆணவமலம். அவத்தை துரியாதீதம். மாத்திரை கால். மந்திரம் நேத்திரமும் அத்திரமும் ஈசானமும். பதம் பிரணவம் ஒன்றும். வன்னம் க முதல் க: அந்தம் கசு - ம் புவனம் நிவர்த்தி முதல் சமனாந்தம் முடிவாகிய கூ-ம். தத்துவம் சத்தியுஞ் சிவமும். தெய்வம் சதாசிவம். தொழில் அநுக்கிரகம்—என்றிங்ஙனஞ் சாந்தியாதீத கலைக்குக் கண்டுகொள்க. ஆக இங்ஙனம் கலைகள் ஐந்துக்கும் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனங் கூறிவந்த பொருள்களிற் கலாசோதனைக்கும் மந்தி ரங்கள் பதங்கள் வன்னங்கள் புவனங்கள் தத்துவங்கள் கலைகள் என்று சொல்லியிருக்க இவை நீங்கலாக மற்றுள்ள ஆதார முதலான

பொருள்கள் கூறவேண்டியதேதென்னில் அந்தாதத கலாசோதனை செய்யுமிடத்துச் சரீரத்தில் ஐவகைப்படுத்திச் செய்ய வேண்டுகையால் அந்தத் தத்துவங்கள்தோறும் நிற்கும் பொருள்களை வகுத்துக் கூறிய தென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "மந்திரங்கள் முதலைந்துங் கலையைந்தில் வியாத்தி" (8. 7) என்னும் விருத்தம் முதலாகிய செய்யுள் மூன்றிலும் [1]பிராசாத அகவலினும் தத்துவப் பிரகாசத்தில் "இவ்வகையு மண்விகற்ப மெட்டு மேவி வெழுவகை ரமுசிறஞ் சொரிதழல்மாத் திரையும்" (134) எ - ம் விருத்தம் முதலாகிய செய்யுள் எட்டினுங் கண்டுகொள்க. இனி ஒன்றிரண்டு குணமேற்க வுடைத்தே எ - கு ஒவ்வொரு குணத்திலே இவ்விரண்டு குணம் ஏற்க உண்டாமென்று பொருள் கூறியதற்கு வகுப்பேதென்னில், சாத்து விதத்தில் இராசதமுஞ் சாத்துவிதத்தில் தாமதமும் இராசதத்திற் சாத்துவிதமும் இராசதத்தில் தாமதமும் தாமதத்தில் இராசதமும் தாமதத்தில் சாத்துவிதமும் என்றிங்ஙனங் கண்டுகொள்க. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "வருங்குண வடிவாய் மூலப் பிரகிருதி கலையிற் றோன்றித், தருங்குண மூன்றுமொன்றிற் றொன்மூன்றும் மும்மூன் றாகும், இருங்குண ரூப மாகி இசைந்திடு மெங்கு மான்மாப், பெருங்குண வடிவாய்ப் போக சாதனம் பெத்த மாமே" (2. 57) எ - து கண்டு கொள்க. குணத்தின் சேர்வு புரி பிரகிருதி என்பதற்கும் இந்தப் பிரமாணத்திலே கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது காலமும் நியதியுங் கலையும் வித்தையும் அராகமுங் கூடின சமுகந்தானே புருட தத்துவமென்றும் தீக்ஷையிலே கலாசோதனை செய்யுமிடத்து இந்தப் புருடதத்துவத்துக்குஞ் சோதனை பண்ணவேண்டுமென்றும் குணசொரூபமாயுள்ள பிரகிருதி தானே மூன்று குணமாகக் காரியப்படுமென்னும் முறைமையும் அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட குண மூன்றும் ஒன்பது வகையாகக் காரியப்படுகைக்கு வகுப்பெங்ஙனேயென்று வினவ அவை காரியப் படும் முறைமையும் மேல் புத்தி தத்துவங் காரியப்படும் முறைமையும் அருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) இந்திரியம் - பொறி. அவை, மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவி என்பன. புருடதத்துவம்-ஆள்மெய், பிரகிருதி-மூலப்பகுதி. கலை ஐந்து: க. நீக்கல் - நிவிர்த்தி-க. மெய், நிலம். உ. உலகம் - காலாக் கினி உலகமுதல் பத்திரகாளி உலகம் வரை 108. ௩. எழுத்து-க்ஷகாரம். ௪. சொல் - ஓங்காரமுதல் ஹவஹ்வ முடிய 28. ௫. மந்திரம் சத்தியோ சாதம் இருதயம் 2. ௬. தெய்வம் அயன்; நான்முகன், பிரமன் எனச் சொல்லப்படும் படைப்போன். நிலைப்பித்தல் - பிரதிட்டை க. மெய்கள் நீர் முதல் மூலப்பகுதிமுடிய உடல் மெய் எனப்படும் ஆன்மதத்துவம் 23 உ. உலகம் அமரேசவுலகமுதல் சிகண்ட வுலகம்வரை 56. ௩. எழுத் துக்கள் ஹகார முதல் டகாரம்வரை 23. ௪. சொற்கள் சர்வ சர்வ என்னும் சொன் முதல் வியாபின்முடிய 21. ௫. மந்திரம் - வாமதேவம், சிரம் 2, தெய்வம் அரி விட்டுணு காப்போன்.

அறிவித்தல்-வித்தியாகலை-க. மெய்கள் ஆள்மெய்ம் முதல் தூவா மாயை முடிய 7. உ. உலகம் - வாமஉலகம் முதல் அங்குட்ட மாத்திர

1. இது சாவை அம்பலவாணத் தம்பிரான் செய்தது. உரையோடு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.

உலகம் வரை 27. ௩. எழுத்து ஞகார முதல் வகாரம் வரை 7. ௪. சொல் வியோமின் முதல் ஓங்காரம் வரை 7. ௫ மந்திரம் அகோரம், சிகை 2. ௬. தெய்வம் - அரன்; உருத்திரன்.

அமைதி எனப்படும் சாந்திகலை ௧. மெய்கள் ...ன் (சுத்த வித்தை) ஆண்டான் (ஈசுரம்) அருளோன் (சாதாக்கியம்) 3. ௨. உலகம்-வாமம் முதல் சதாசிவம் வரை 18. ௩. எழுத்து - மகாரம் வகாரம் ககாரம் 3. ௪. சொல்தியானுகாரமுதல் வியோமவியாபி வரை 11. ௫. மந்திரம் - தற்புருடம், கவசம் 2. கவசம் - போர்வை. ௬. தெய்வம்-ஆண்டான்-மகேசுவரன். அப்பால் நிலையெனப்படும் சாந்தி யதிதகலை; ௧. மெய், அன்னை (சத்தி) அத்தன் (சிவம்) 2 ௨. உலகம் - நிவிர்த்திமுதல் அனுசிரிதை வரை 15. ௩. எழுத்து க: முதலாக க: வரை 16. ௪. சொல்-ஓங்காரம். ௫. மந்திரம். ஈசானம் அத்திரம், சிவம். 8. ௬. தெய்வம் அருளோன் (சதாசிவம்). ௧. இயக்கம் - ஈசானன் ௨. ஆட்சி-தற்புருடம். ௩. நடுக்கம்-அகோரம். ௪. விளக்கம், வாம தேவம் ௫. தோன்றுவித்தல்-சத்தியோசாதம். இவ்வைந்தும் பஞ்சப் பிரமமென்ப.

மூலப்பகுதி வெளிப்படாக் குணவடிவம். (அவ்வியத்தம்) அஃதாவது பொன்னின்கண் அணிகலன்கள் ஆகக் கூடிய ஆற்றல்கள் அடங்கியிருப்பது போன்று முக்குணமும் அடங்கியிருப்பதாம். இம் மூலப்பகுதி கலையினின்றுந் தோன்றுவது. இஃது ஐம்போர்வை யுடைய ஆருக்கு இறப்பு (புத்தி) எழுச்சி (ஆங்காரம்) முதலிய மெய்கள் தோன்றுவதற்குரிய குணமெய்க்கு முதற் காரணமாக வுள்ளது. சேர்வு - திரட்சி. புரிவு - கட்டு. (௪௧)

42. அலகில்குணம் பிரகாசம் லகுதைவியா பிருதி
 அடர்ச்சிமிகுங் கவுரவம்அ நியமம்இவை அடைவே
நிலவிவிடும் மும்மூன்றும் உயிரொன்றில் கலந்தே
 நிற்கும்இவை நிறைபுலனின் பயன்எவையும் கவரும்
குலவிவரு போகங்க ளிடமாய் மாறுக்
 குறைவில்ஒளி யாம்அலகில் புலனிடத்தின் ஒருமை
பலவகையும் உடையதாய்ப் பரனருளாற் புந்தி
 பஞ்சாசற் பாவகமும் பண்ணுவிக்குந் தானே.

விளம்பிய குணம்நவ மாக விரிந்தும்
வளர்ந்திசு புத்தியைம் பதுவகைத் தென்றது.

(உரை) அலகில் குணம்-எண்ணிறந்திருக்கப்பட்ட இந்தக் குணத்தின் விரிவைச் சொல்லுமிடத்து முன்சொல்லப்பட்ட பிரதானமான குணம் மூன்று மொழிந்து எறின குணம் ஆறாக் கும் வகையாவன; பிரகாசம் - பிரகாசமாயிருக்கும் அஃதாவது சாத்துவிகத்திலே இராசதங் கூடினால் அந்தச் சாத்து விகத்தைப் பிரகாசித்துக்கொண்டு நிற்கு மென்றதென அறிக; லகுதை - லொய்தாயிருக்கும். அஃதாவது சாத்துவிகத்திலே

தாமதங் கூடினால் நல்லொழுக்குகளை மறைத்துக்கொண்டு அந்தப் பிரகாசத்தை லொய்தாக்கிக்கொண்டு நிற்குமென்றதென அறிக; வியாபிருதி - தெரியாமல் மறைத்து நிற்கும். அஃதாவது இராசதத்திலே தாமதங்கூடினால் நல்லொழுக்குகளை மறைத்துக்கொண்டு நிற்குமென்றதென அறிக. அடர்ச்சிமிகும்- செறிவித்து நிற்கும். அஃதாவது இராசதத்திலே சாத்துவிகங் கூடினால் நன்மைகளைச் செறிவித்து நிற்கு மென்றதென அறிக; கவுரவம் - பெருமையை உண்டாக்கும். அஃதாவது தாமதத் திலே இராசதங் கூடினால் கர்வத்திலே பெருமையைப் பண்ணி நிற்குமென்றதென அறிக; அநியமம் - நல்ல நியமமல்லாததைச் செய்வித்து நிற்கும். அஃதாவது தாமதத்திலே சாத்துவிகங் கூடினால் அந்நிய நியமங்களைச் செய்வித்துக்கொண்டு நிற்கு மென்றதென அறிக; இவை யடைவே நிலவிவிடும் - இந்தக் குணங்கள் இங்ஙனஞ் சொன்ன முறைமையிலே பொருந்தி நிற்கும். இவை வெவ்வேறாய் நிற்குமோ கூடிநிற்குமோ என்னில்; மும்மூன்றும் உயிரொன்றில் கலந்து நிற்கும் - இவை ஒன்பது குணமுமொரு ஆன்மாவிலே கூடிநிற்கும்.

ஒன்பது குணமாவது சாத்துவிகத்திற் சாத்துவிகமென்றும் சாத்துவிகத்தில் இராசதமென்றும் சாத்துவிகத்தில் தாமதமென்றும் இராசதத்தில் இராசதமென்றும் இராச தத்திற் சாத்துவிகமென்றும் இராசதத்தில் தாமதமென்றும், தாமதத்தில் தாமதமென்றும் தாமதத்திற் சாத்துவிகமென்றும் தாமதத்தில் இராசதமென்றும் இங்ஙனம் ஒன்பது வகைப்படும். அதற்கு வகையேதென்னில் சாத்துவிகத்திற் சாத்துவிகமாவது துறவும் சாந்தமும் மோக்ஷத்திலே மிகுந்த ஆசையுமாகையென அறிக. சாத்துவிகத்தில் இராசதமாவது துறவும் சாந்தமும் இடையே நழுவ முத்தியில் முயலுகையு மாமென அறிக. சாத்து விகத்தில் தாமதமாவது துறவும் சாந்தமும் மோக்ஷத்திலே முயலுகையுமன்றி விடயவிருப்பமும் உண்டாகையென அறிக. இனி இராசதத்தில் இராசதமாவது தன்மத்தில் ஆசையோடும் கூடி இடைவிடாமற் செய்கையென அறிக. இராசதத்திற், சாத்துவிகமாவது யாவர்க்குங் கிருபையோடே அறங்களைச் செய் கையென அறிக. இராசதத்தில் தாமதமாவது இவையிற்றினை இகழ்தலும் பாவத்தொழில்களைச் செய்தலுமென அறிக. இனி, தாமதத்தில் தாமதமாவது மயக்கமும் இகழ்ச்சியும் பாவமும் ஆசையும் பயமும் உறக்கமுமென அறிக. தாமதத்தில் இராசத மாவது தகாதன செய்தலும் உண்ணாதன உண்ணலும் களிப்பும் வெகுளியுமென அறிக. தாமதத்திற் சாத்துவிகமாவது வேதாகமங்களில் விருத்தமாயிருக்கிற நிருத்தியான சிறு

நின்மம் - இயமம் நியமம்

தேவதைகளைப் பிரபத்தி பண்ணுகையென அறிக. இப்படி எண்ணிறந்த குணங்களை உடைத்தாகையாலே அலகில் குணமென்று சொல்லப்பட்டதென அறிக.

இங்ஙனங் குணபேதங்களாகக் கூடிநின்று செய்யுமிடத்து; இவை நிறைபலனின் பயனெவையும் கவரும் - இந்தக் குணங்கள் [illegible] நிற்கிற இந்திரியங்களின் பயனை [illegible] கவர்ந்து கொள்ளும்; குலவிவரு போகங்க ளிடமாய் மாளுக [illegible]வில் ஒளியாம் - சர்வராலுங் கொண்டாடப்பட்டு வருகிற புசிப்புக்களை ஆன்மாக் கொள்ளுகிற இடமுமாய் உடல்முழுதும்விட்டு நீங்காத குறைவற்ற பிரகாசமுமாய் நிற்கும். இவ்வளவும் வித்தியா தத்துவத்தின் கலை தொடங்கிப் பிருகிருதி மாயையாகிய குணங்கள் காரியப் படுகையை அருளிச்செய்து மேல் ஆன்ம தத்துவத்திற் புத்தி தத்துவங் காரியப்படுகையை அருளிச்செய்கின்றது; அலகில் புலனிடத்தின் ஒருமை பலவகையும் உடையதாய்ப் பரனருளாற் புந்தி பஞ்சாசற் பாவகமும் பண்ணுவிக்குந் தானே - எண்ணிறந்த விருத்தியாகிய விடயங்களை இந்திரியங்களைக்கொண்டு ஆன்மாக் கொள்ளுமிடத்து நிச்சயித்தலைப் பலவகையாலும் உண்டாவதாய்ச் சிவனுடைய அநுக்கிரகத்தினாலே புத்தியானது ஐம்பது ஐம்பது பேதங்களை ஒவ்வொரு குணங்கள் தோறுஞ் செய்து நிற்கும்.

(ந - ம.) இந்தப் புத்தியின் விருத்தி எங்ஙனே என்னில், அவ்வியத்தமாவது மூன்று குணங்களுந் தோன்றாமல் வடவித்துப்போலே யிருந்த அவதரமென அறிக. குணதத்துவமாவது வடவித்திலே நின்றும் அங்குரந் தோன்றினாற்போல அவ்வியத்தத்திலே மூன்றுந் தோன்றிச் சமமாய் அலைவற நின்ற அவதரமென அறிக. வேறுபட்ட குணங்களையுடைத்தாய் ஏற்றக்குறைச்சல் புத்தி முதலான தத்துவங்களென அறிக. புத்தி தத்துவமாவது இராசதமுந் தாமதமுங் குறைந்து சாத்துவிககுணம் மேலிட்ட அவதரமென அறிக. இந்தப் புத்தியினது காரியமாவது தன்ம ஞான வைராக்கிய ஐஸ்வரியமென்றும் அதன்ம அஞ்ஞான அவைராக்கிய அனைஸ்வரியமென்றும் எட்டு வகையாம். இதில் தன்மத்திலே நின்றும் பத்து பாவகந் தோன்றும். ஞானத்திலே நின்றும் நூற்றெண்பது பாவகந் தோன்றும். வைராக்கியத்திலே நின்றும் அறுபத்துநாலு பாவகந் தோன்றும். ஐஸ்வரியத்திலே நின்றும் நூற்றெழுபத்தாறு பாவகந் தோன்றும். மற்ற அதன்மத்திலே நின்றும் முப்பத்தெட்டு பாவகந் தோன்றும். அஞ்ஞானத்திலே நின்றும் முப்பத்தெட்டு பாவகந் தோன்றும். அனைஸ்வரியத்திலே நின்றும் நூறு பாவகந் தோன்றும். அவைராக்கியத்திலே நின்றும் எட்டு பாவகந் தோன்றும். ஆக புத்தியுடைய காரியம் அறுநூற்றொருபத்து நாலென அறிக. அப்படியிருக்க இந்நூலிலே பஞ்சாசற்பாவகமென்று நானூற்றைம்பதாகச் சொல்லுவான் ஏனென்னில் அப்படியுஞ் சில ஆகமங்களிலே [illegible]

சொல்லுகையாலென அறிக. அன்றியும் பஞ்சாசற்பாவகமுமென்ற உம்மைகொண்டே மற்றதும் உண்டென அறிக. இனி, புத்தி தத்துவத்தை அலகில் புலனிடத்தி னொருமை பலவகையு முடையதாய் என்றதேதென்னில் அது கன்மாகன்மங்களும் உடையதாய்ச் சத்தாதி விடயங்களிலே நிச்சயித்தலும் உடையதாய் இன்பதுன்பங்களிலே மோகத்தையும் உடையதாய் அறிவு தொழில்களுமுடையதாய் நிற்கையினாலே அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "சித்தமா மவ்வி யத்தஞ் சிந்தனை யதுவுஞ் செய்யும், புத்தியவ் விடத்திற் றோன்றிப் புண்ணிய பாவஞ் சார்ந்து, வத்துவிச் சயமும் பண்ணி வருஞ்சுக துக்க மோகப், பித்தினின் மயங்கி ஞானக் கிரியையும் பேணி நிற்கும்" (2.58) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, புந்தி பஞ்சாற்பாவகமும் பண்ணுவிக்கும் எ-ரு புத்தி தத்துவமானது குணங்களோடுங்கூடிச் சம்பந்தமா யிருக்கையினாலே ஒரு குணத்துக்கு ஐம்பது வகையாக ஒன்பது குணத்துக்கு நானூற்றைம்பது வகையாகப் பேதித்ததென அறிக. என்றிங்ஙனம் புத்தி குணத்தோடு சம்பந்தமாய் நிற்கும் என்பதற்கு பி - ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "எண்ணிய புத்தியில் முக்குணஞ் சேரியல் பாற் கரந்து" எ-து கண்டுகொள்க. (வடவித்து - ஆலவிதை.)

இதனாற் சொல்லியது குணதத்துவம் ஒன்பது வகையாகக் காரியப்படும் முறைமையும் புத்திதத்துவம் ஒன்பது குணத்துக்கும் ஒவ்வொரு குணத்துக்கு ஐம்பது ஐம்பதாக நானூற்றைம்பது பாவகமாகக் காரியப்படும் முறைமையும் அறிவித்தது.

மேல் ஆங்காரமும் மனதுஞ் சித்தமும் காரியப்படும் முறைமையை அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) அலகில் - எண்ணில்லாத. பிரகாசம் - அறிவொளி. லகுதை-நொய்ம்மை. வியாபிருதி-மறைப்பு. கவுரவம்-பெருமை.

அறிவுப்பண்பெனப்படும் சாத்துவிகம் ஏனை இராசத தாமத குணங்களை படக்கித் தான் மேலிட்டிருக்கும் பொழுது பிரகாசம், இலகுதை என்னும் இரண்டு குணங்கள் தோன்றும். பிரகாசம்-அறிவு: ஞானம். இலகுதை - உள்ளம், உரை, உடல் எனப்படும் மனவாக்குக் காயங்களின் தொழிற்பாட்டில் மெத்தெனவாதல். மெத்தெனவு-நொய்ம்மை. ஆட்சியெனப்படும் இராசதம் ஏனைச் சாத்துவிக தாமதங்களை உள்ளடக்கித் தான் மேம்பட்டிருக்கும். அப்பொழுது அதன்கணின்று வியாபிருதியும் அடர்ச்சியுமென்று இருகுணங்கள் தோன்றும். வியாபிருதி - மறைக்கப்படாதிருக்கை. அடர்ச்சி - வினைவும் சொல்லும் செய்கையும் கொடுமையாதல்.

அழுந்தல் எனப்படும் தாமதம் சாத்துவிகம், இராசதம் என்னும் இருகுணங்களையும் உள்ளடக்கித் தான் மேம்பட்டிருக்கும். அப்பொழுது அதன்கணின்று கௌரவமும் அனியமமும் என்னும் இருகுணங்கள் தோன்றும். கௌரவம்-பெருமை; செருக்கு. அனியமம்-தகுதியற்ற காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென எண்ணுதல்.

இம்முறையால் தோன்றிய ஆறுகுணங்களும் [illegible] மாயெ அறிவு, ஆட்சி, அழுந்தல் என்னும் குணங்கள் [illegible] கூடிக் குணங்கள் ஒன்பதாகும். இக் குணங்கள் [illegible]

எனப்படும் புத்திதத்துவத்துடன் கூடி ஆருயிர்புலன்களை அறிவதற்கு உதவி செய்துநிற்கும். புலன்கள்-விடயங்கள்: முக்குணங்களுக்கும் மேற் சொல்லிய விளைவுகளேயன்றி வேறு விளைவுகள் எனப்படும் விளைவுகளும் உண்டு. அவை முறையே பதினாறு, ஒன்பது ஒன்பது எனக் கூறப்படும். அவை வருமாறு:

அறிவெனப்படும் சாத்துவிக விளைவு: க. உறுதி உ. மனத்திண்மை ங. வல்லமை ச. மென்மை ரு. நொய்மை சு. மகிழ்ச்சி எ. நேர்மை அ. தூய்மை கூ. புண்ணிய முயற்சி கo. பொறுமை கக. உணர்ந்ததை மறவாதிருத்தல் கஉ. போதுமென்றமைந்த நன்மனமுடைமை. கங. வீடுபேறெய்த வேண்டுமென்னும் மேலான காதல் கச. புறக்கரணங்கள் எனப்படும் ஐம்பொறிகளையடக்குதல் கரு. அகப்புறக் கரணம் எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறப்பு எனப்படும் சித்தம் மனம், அகங்காரம், புத்திகளை அடக்குதல், கசு. பெருந்தண்மை (பௌஷ் 430)

ஆட்சிக்குணம்: க. யான் எனதென்னும் பற்று உ. ஆண்மைத் தன்மை ங. கொடுமை ச. பெருமுயற்சி ரு. வஞ்சனை சு. திட்ப முடைமை எ. கண்ணோட்டமின்மை அ. நுகர்வுடைமை கூ. ஆரவார முடைமை என்பன. (பௌஷ் 431.) அழுந்தற்குணம்: க. விருப்பின்மை உ. சோம்பல் ங. இவறன்மை ச. கோட்சொல்லல் ரு. [illegible]ப் பெரிதாகவெண்ணல் சு. அளவிறந்ததுயில் எ. தற்பெருமையால் ஏற்படும் மடி அ. கேடு செய்தல் கூ. அறிவின்மை என்பன. (பௌஷ் 432)

மேற் சொல்லிய ஒன்பது குணங்களும் இங்குக் கூறப்பட்ட முப்பத்துநான்கு வேறுபாட்டினுள் அடங்கும். இம்முறையான் நோக்கின் முக்குணங்களும், ஒன்பதாகவும், முப்பத்துநான்காகவும், இன்னும் பலவாகவும் விரிதலின் "[illegible]குணம்" என்றார். இக்குணங்கள் ஒன்பதும் நன்னுடல்வாயிலாக ஆருயிரினிடத்தில் நிறைந்திருக்கும். நிறைவு-வியாபகம். அழுந்தற்குணம் புலன் நுகர்வுகளில் வேட்கையை எழுப்பும், ஆட்சிக்குணம் அப் புலன்களைப் பற்றச் செய்யும். அறிவுக் குணம் அவற்றை அறியச்செய்யும்.

அரனருளால் முக்குணவடிவாயிருந்து புலன்களைப் பகுத்துணர்தலும், உறுதிப்படுத்தலும் இறப்புமெய் எனப்படும் புத்தியின் தொழில்களாம். புத்தி புலன்களில் எதிர் நிழலாய்ப்பதிந்து நுகர் பொருளாகின்றமையால் "அலகில் புலனிடத்தில் ஒருமை பலவகையு முடையதாய்" என்றருளினர். பிரதிபிம்பம் எதிர்நிழல். போக்கியம்-நுகர்பொருள். நுகர்வு; துய்ப்பு.

மேலும் இப் புத்தி தன்மாதி எட்டுவிதப் பாவங்களையுடையதாயும், தன்மாதி பாவங்களிலுண்டான சித்தி முதலான ஐம்பது பிரத்தியயங்களோடு கூடினதாயுமிருக்கும்.

எட்டுவித பாவங்கள்: க. அறம் உ. அறிவு ங. வெறுப்பு (இன்மை) ச. திரு. இந்நான்கும் சாத்துவிகபாவங்கள். அவைராக்கியம் ஒன்றும் இராசதபாவகம். க. பாவம் உ. அறியாமை ங. வறுமை மூன்றும் தாமத குணபாவகம். இவை புத்தியில் வாசனைவடிவாயிருக்கும். புத்தி-இறப்புமெய். வாசனை-பயிற்சி; பசை. பாவகம்-குணம்.

"அளவிலாப் பாவகத்தால் அழுக்குண்டு" (அ. கண்டபத்து. அ) என்னும் திருவாசகத் திருப்பாட்டையும் இங்கு நினைவுகூரற் பாலது.

பிரத்தியயம்-அறம் முதலியன மிகுந்து பருவடிவாய்த் துய்க்கப்படும் நிலையை அடையும்பொழுது பிரத்தியயங்களாகும். ஆருயிர்க்கு அறிவை வருவிக்கின்றமையால் பிரத்தியயங்கள் எனப்படும். பிரத்தியயம்-அறிவு. இப் பிரத்தியயம் க. சித்தி உ. துஷ்டி ங. அசத்தி ச. விபர்யயம் என நான்குவகைப்படும். இவற்றுள் சித்தியாவது புருடனறிய பிரகிருதி முதலியவைகளை அறிவிக்கும் புத்தியாகும். துஷ்டியாவது தான் பயன்பெறாதிருக்கையிலும் பெற்றதாக ஆருயிர்க்குத் தோன்றும் புத்தியாகும். அசத்தியாவது அகக்கரண புறக்கரணங்கள் இல்லாவிடில் புலன்களிருந்தும் அறியவியலாத புத்தி. விபர்யயமாவது அற்புதமாகத் தோன்றும் பொதுமைகொண்டு ஒன்றை வேறொன்றாக அறியும் விபரீத புத்தி. சித்தி-அறிவு. துஷ்டி-மகிழ்வு. அசத்தி-வலியின்மை. விபர்யயம் விபரீதம். சித்தி எட்டு, துஷ்டி ஒன்பது, அசத்தி இருபத்தெட்டு, விபர்யயம் ஐந்து ஆகப் பிரத்தியயம் ஐம்பது. இவ்வைம்பதைப் "பஞ்சாசற்பாவகம்" என்றார். பஞ்சாசத்-ஐம்பது. (உச)

43\. ஆனதனு வதனிலுறும் அநிலனையும் இயக்கி
 ஆங்காரம் நீங்காத அகந்தைக்கு வித்தாய்
யானலது பிறரோருவர் எனையோப்பார் புவியின்
 இல்லையெனும் இயல்பினதாய் இந்திரியம் புலன்கள்
தாம்நுகரும் அளவில்அதின் முந்தியுறும் இச்சை
 தானுருவாய்ச் சங்கற்ப சதாகதியும் தந்து
மானதமா னதுநிற்கும் சிந்தைநினை வையம்
 வந்ததரு மனமொழிய வகுப்போ ணுதே.

அகந்தைக் கிடமா மாங்கா ரத்துட
னிகழ்ந்தெரு மனஞ்சித்த மிவ்வகைத் தென்றது.

(உரை) ஆனதனு வதனிலுறும் அநிலனையும் இயக்கி ஆங்காரம் நீங்காத அகந்தைக்கு வித்தாய் யானலது பிறரொருவர் எனையொப்பார் புவியின் இல்லையெனும் இயல்பினதாய் - ஆங்கார தத்துவமானது ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக்கீடாக உண்டான சரீரத்திலே பொருந்திப் போதும்; வாயுவையும் இயங்கும்படி செலுத்தி நீங்காத மமதைக்கு மூலமாய் நானே யொழியப் பிறர் எனக்கொப்பார் பூமியிலில்லையெனும் இயல்பினையும் உடையதாய் நிற்கும். இனி மனது காரியப்படும் வகையாவது: இந்திரியம் புலன்கள் தாம் நுகரும் அளவிலதின் முந்தியுறும் இச்சை தானுருவாய்ச் சங்கற்ப சதாகதியுந் தந்து மானதமானது நிற்கும் - இந்திரியங்களானது விடயமாகிய புலன்களைப் புசிக்குமிடத்து அதற்கு முந்திச் செல்லுமதா

பிருக்கிற இச்சையே தனக்கு வடிவாய்த் தனக்கு வேண்டினதிலே சதாகாலமுஞ் சங்கற்பித்துக் கொண்டு நிற்கும் மனதானது. இனி, சித்தங் காரியப்படும் வகையாவது ; சிந்தைநினைவு - சித்தமானது நினைவுமாத்திரமாய் நிற்கும். இங்ஙனமிவை காரியப்படுமிடத்து; ஐயம் வந்துதரு மனமொழிய வருப்பொணாதே - யாதாமொன்றின்மேலே செல்லுமிடத்து ஆமோ அல்லவோவென்று ஐயப்பாட்டையுமுடைய மனதாலொழிய அவை காரியப்படமாட்டாது.

(நு - ம்.) இதனாற் சொல்லியது யானெனதென்னும் மமதையையுடைய ஆங்காரமும் ஆமோ அல்லவோ என்கிற சந்தேகத்தினையுடைய மனதும் நினைவுமாத்திரமாயிருக்கிற சித்தமுங் காரியப்படும் முறைமையை அறிவித்தது.

மேல் சோத்திராதியுஞ் சத்தாதியும் வசனாதியும் வாக்காதியுமாகத் தத்துவம் இருபதுங் காரியப்படும் முறைமையை அருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) அனிலம் - காற்று. வித்து - மூலம் ; அகந்தை - யான் எனது என்னும் செருக்கு.

எழுச்சி மெய்யெனப்படும் ஆங்காரத்துவம் உயிர்க்காற்று முதலிய ஐவகை வளிகளையும் எழுப்பித் தத்தம் தொழில்களில் முயலச் செய்யும். வளி-காற்று. காற்று ஒன்றேயாயினும் தொழில் வேறுபாட்டால் ஐந்தெனப்படும்.

உயிர்மூச்சு (பிராணவாயு) நெஞ்சிடத்திருப்பது. மலக்காற்று (அபானவாயு) எருவாய்-மலவாயிடத்துள்ளது. நிரவுகாற்று (சமானன்) கொப்பூழிடத்திருப்பது. தொழிற் காற்று (வியானன்) உடம்புமுழுவதும் இருப்பது. ஒலிக்காற்று (உதானன்) கழுத்திடத்திருப்பது.

உயிர்மூச்சு உடம்புக்குள்ளிருந்து இடப்பால் நரம்பெனப்படும் (இடகலை) வலப்பால் நரம்பெனப்படும் பிங்கலை ஆகிய நாடிகள் வழியாகத் தலையோடுமட்டும் சென்று மூக்கிற் பன்னிரண்டு விரலளவு புறப்பட்டு நான்குவிரல் வெளியேபோய் எட்டுவிரல் உள்ளே அடங்கும்; புலன்களை ஆயும்; புத்தியைத் தூண்டும். வலுவினை உண்டாக்கும்.

மலம் சிறுநீர் இவற்றைக் கீழே தள்ளுதல் மலக்காற்றின் தொழில். சோறு பருகுநீர்களின் பிழிவாகிய சாரத்தை உடம்பு முழுவதிலும் சமமாக நிரப்புதல் நிரவுகாற்றின் தொழில். சோறும் நீரும் கூடுதலும் குறைதலுமாகச் செய்து உடம்புக்கு நோயை உண்டாக்குதல் உடம்பினை இளைக்கச் செய்தல் தொழிற்காற்றின் தொழிலாம். ஆருயிர்க்குப் பேச்சு உண்டாகும்படி உடம்புக்குள்ளிருக்கும் பொருளோசையாகிய ஒலியினை நாப்பொறியினொடு கூட்டி எழுத்துவடிவமாகச் செய்தல் ஒலிக்காற்றின் தொழிலாம். ஐவகைக் காற்றுகளையும் இயக்குந்தொழில் உயிர் வாழ்வு எனப்படும். உயிர்வாழ்வு-பிழைப்பு ; சீவனம். விரல்-அங்குலம்.

எழுச்சியாகிய அகங்காரம் வீடுபேறெய்தும் வரை ஆருயிரை விட்டு நீங்காதே நிற்கும்; பொறிகளின் வழியாக வந்த புலன்களில் ஒன்றைப் புத்தி உறுதிசெய்யுமிடத்து, அகங்காரம் நான் அறிந்தேன் என்று அப் புலன்களைத் தொடர்ந்து பற்றுக்கொள்ளும். இப் பற்றுச் செருக்கெனப்படும். அகங்காரத்தின் தொழில் செருக்கு சீவனம் என இரண்டாம். மனம் ஆசை வடிவாயுள்ளது. ஆசை - இச்சை. அஃது இருப்பு எழுச்சி மெய்களைப்போலன்றி ஆருயிரின் அறிவிற்கும் புலனுணர்விற்கும் ஏதுவாக இருக்கும். இருப்புமெய்யெனப்படும் புத்தியின் தொழில் அறிவு. எழுச்சியெனப்படும் அகங்காரத்தின் தொழில் செய்கை. மனத்தின் தொழில் அகத்தே நினைவு கொள்ளுதலும், புறத்தே பொறிகளைத் தூண்டுதலெனப்படும் அதிட்டித்து நிற்றலுமாகும்.

பொறிகளைத் தூண்டுதல் - அறிதற்கருவி செய்தற்கருவி ஆகிய பத்துக்குமுரிய ஓசை முதலிய புலன்களிலே முயலுவித்தல். மேலும் இம் மனம் தனிமிகு விரைவுடையது. அவ்வப்பொறிகளுக்குப் புலன்களில் ஊக்கத்தை விளைவிப்பது ; ஐம்புலன் நுகர்வுகளில் ஒவ்வொன்றன்பாலும் மிக நுண்ணிய ஓட்டமாம் தன்மையில் ஒரே வேளையில் ஐம்புலநுகர்வுகளையும் உண்டாக்கும். அதனால் "சதாகதியும் தந்து" என்றனர்.

பொறிகளும் புலன்களும் ஒன்றுபடினும் மனம் பொருந்தாவிடின் புறக்கரணங்களுக்குப் புலன் முயற்சிகள் உண்டாகா. மனம் என்னை மெனப்படும் சித்தவடிவாய் நின்று எதிர்ப்பட்ட ஒரு பொருளின் உண்மையினைப் பகுத்தறியாது பருப்பொருளெனப்படும் பிண்டமாக அறிந்து எண்ணும். அம் மனமே பண்டை நினைவால் இன்னதெனக் கன்னும் (கருதும்). அங்ஙனம் கன்னியபின் அப் பொருளின்கண் ஆமோ அல்லயோ என்று ஐயுற்றும் நிற்கும். மனத்தின் தாக்கு என்னும் நிலையே சித்தம். சித்தம் என்று ஒரு தனிமெய் இல்லை. (உ௰)

44. சொன்னமுறை செவிதுவக்கு நோக்கு நாக்குத்
துண்டம்இவை ஐந்திற்கும் தொகுவிடய மாக
மன்னியசத் தப்பரிச ரூபரச கந்தம்
மருவியிடும் இவைஅடைவே வாக்குப் பாதம்
பின்னர்வரு பாணிமிகு பாயுவினோ டுபத்தம்
பேசவுறும் ஐந்திற்கும் பிறங்கொலிகொள் வசனம்
உன்னரிய கமனதா னவிசர்க்கா னந்தம்
உற்றதொழில் பெற்றிடுவ தன்மை யாமே.

ஞானமுங் கன்மமும் நண்ணுமிந் திரியமும்
ஊனமில் விடயமுந் தொழிலு முரைத்தது.

(உரை) சொன்னமுறை செவி துவக்கு நோக்கு நாக்குத் துண்டம் இவை ஐந்திற்கும் தொகுவிடயமாக - முன் சொல்லி வந்த முறைமையிலே உட்கரணங்களன்றியே புறக்கரணமாயுள்ள சோத்திரம் தொக்கு சக்ஷுசிங்ஙுவை ஆக்கிராணமென்னுமிவை ஐந்துக்குங் கூட்டத்தக்க விடயமாக ; மன்னிய சத்தப் பரிச ரூப

ரச கந்தம் மருவியிடும் - நிலைபெற்ற சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் இவை ஐந்தும் பொருந்தியிடும்; இவை அடைவே வாக்கும் பாதம் பின்னர் வருபாணி மிகு பாயுவினோ டுபத்தம் பேசலுறும் ஐந்திற்கும் - வாக்கும் பாதமும் பின்வரப்பட்ட பாணியும் மிகுதலையுடைய பாயுவும் இதனோடு உபத்தமுமென்று சொல்லப்பட்ட கன்மேந்திரியம் ஐந்திற்கும்; பிறப்கொலிகொள் வசனம் உன்னரிய கமன தான விசர்க்கானந்தம் உற்றதொழில் பெற்றிடுவ துண்மையரமே - விளங்கப்பட்ட ஓசையையுடைய வசனமும் நினைத்தற்கரிய கமனமும் தானமும் விசர்க்கமும் ஆநந்தமுமென்று பொருந்தப்பட்ட ஐந்து தொழிலும் அடைவே உண்டாவது முறைமையாம்.

(நு - ம்.) வாக்கென்றது வாயென அறிக. இவை அடைவே என்றதற்கு வகையாவது: சோத்திரத்தின் வழித்து வாக்கு. தொக்குவின் வழித்துப் பாதம். சக்ஷுவின் வழித்துப் பாணி. சிங்குவையின் வழித்துப் பாயுவு. ஆக்கிராணத்தின் வழித்து உபத்தம். என்னும் இவையிற்றைக் காரியப்படுத்தும் அவதரத்திலுங் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது புறக்கரணமாயுள்ள ஞானேந்திரியமாகிய சோத்திராதியும் அதன் விடயமாகிய சத்தாதியுங் கன்மேந்திரியமாகிய வாக்காதியும் அதன் தொழிலாகிய வசனாதியும் ஆக இருபதுங் காரியப்படும் முறைமையை அறிவித்தது.

மேற் பூதங்கள் ஐந்துங் காரியப்படும் முறைமையை அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) துவக்கு - மெய். நோக்கு - கண். நாக்கு - வாய். தண்டம் - மூக்கு. சத்தம் - பொருளோசை. பரிசம் - ஊறு. ரூபம் - ஒளி. ரசம் - சுவை. கந்தம் - மணம். வாக்கு - வாய். பாதம் - கால். பாணி - கை. பாயு - எருவாய். உபத்தம் - கருவாய். வசனம் - பேசல். கமனம் - நடத்தல். தானம் - கொடுத்தல். விசர்க்கம் - கழித்தல். ஆனந்தம் - இன்பம். பாயு, பாயுரு எனவும்படும்.

செவி முதலிய ஐந்தும் அறிதற்கருவியாகும். ஆருயிரின் அறிவுத் தொழிலுக்குத் துணைக்கருவிகளாகும். இதுபோல் வாக்காதிகள் ஐந்தும் தொழில்கருவிக்குத் துணையாகும். அறிதற்கருவி செய்தற் கருவிக்குத் துணைநிற்கும், ஆனால் செய்தற்கருவி அறிதற்கருவிக்குத் துணையாகா.

காரண தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் ஐம்பூதங்களுக்குக் காரணமாயும் பொறிகள் புலன்களைக்கொள்ளுதற்குத் துணையாக நின்று மதலையினைவித்தும் நிற்பதன்றி அவற்றிற்கு வேறு தொழிலின்மையால் அவற்றை இங்கே கூறு தொழிந்தனர்.

செவிப்பொறி வானம் பற்றுக்கோடாகச் செவிகளைப் பொருந்தியிருந்து ஓசையை அறியும். காணப்படுஞ் செவி உறுப்பு, பொறி தோழிற்பட நிற்கும் இடமாகும். இதனுள் நின்று அறிதற்குத் துணைநிற்கும் கருவியே செவிப்பொறி யெனப்படும். இதுபோன்று மற்ற

வற்றையும் கொள்க. மெய்ப்பொறி காற்றைப் பற்றுக்கோடாக நின்று ஊற்றுணர்ச்சி கொள்ளும். மெய் உடம்பு முழுவதுமாகும்.

கட்பொறி தீயைப் பற்றுக்கோடாக நின்று கண்களைப் பொருந்தி உருவத்தைக் காணும். வாய்ப்பொறி தண்ணீரைப் பற்றுக்கோடாக நின்று நாவைப் பொருந்திச் சுவையை அறியும். மூக்குப்பொறி நிலத்தைப் பற்றுக்கோடாக நின்று மூக்கைப்பொருந்தி மணத்தையறியும். இவ்வைந்தையும் முறையே சுரோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் எனவுங் கூறுப.

செய்தற்கருவி ஐந்தின் தொழில்கள்: க. நாக்கின் தொழில் பேசல். உ. காலின் தொழில் நடத்தல். ௩. கையின் தொழில் இடுதல் ஏற்றல். ௪. எருவாயின் தொழில் கழித்தல். ரு. கருவாயின் தொழில் இன்புறல். செய்தற்கருவி ஐந்தின் பற்றுக்கோடு; வாய் வானத்தைப் பற்றுக் கோடாகப் பற்றும். கால் காற்றையும், கை தீயையும், எருவாய் நீரையும், கருவாய் நிலத்தையும் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு தத்தந்தொழில்களைச் செய்யும். (௨௪)

45. முந்திய ஐம் பூதங்கள் வானாதி யாக
முயங்கியநற் செவிநாசி கண்ணுமெய்ம் முறையால்
இந்தவழி நின்றுவரும் ஐம்புலனும் உயிர்தாம்
எய்தும்வகை தம்முருவின் இலங்கியிடும் புறத்தும்
வந்தடைய இடங்கொடுக்கும் நிரந்தரமாய் வானம்
வாயுமிகச் சலித்தெவையுந் திரட்டும்தீ வெம்மை
தந்தவைசுட் டொன்றுவிக்கும் நீர்குளிர்ந்து பதமே
தரும்உரத்துத் தரிக்கும்இது தரணி தானே.

ஒன்றுமைம் பூதங்க ளுள்ளும் புறம்பும்
நின்றுகா ரியப்படும் நெறியிது வென்றது.

(உரை) முந்திய ஐம்பூதங்கள் வானாதி யாக - தத்துவங்கள் எல்லாவற்றினும் முந்தத் தரிசனப்பட்டு வருகிற ஆகாசம் ஆதியான பூதங்கள் ஐந்தினும்; முயங்கிய நற் செவி நாசி கண்ணு - பொருந்தப்பட்ட சோத்திர முதல் ஆக்கிராணம் ஈறாகவுள்ள இந்திரியங்கள் ஐந்துமிடமாக; மெய்ம்முறையால் இந்த வயினின்று வரும் ஐம்புலனும் - உண்மையாக அடைவே இந்த விடயங்களிலே நின்று கூடாநிற்கும் விடயங்கள் ஐந்தும். அன்றியும், இந்தப் பதத்துக்கு இந்திரியங்கள் ஐந்திற்கும் அடைவிலே பொருள்சொல்ல வேண்டுகில், முயங்கிய நற் செவி மெய் கண் நாசி முறையால் இந்தவயினின்று வரும் ஐம்புலனும் என்று பாடமோதிப் பொருள்படுத்துமிடத்துப் பொருந்தப்பட்ட நன்மைப் பகுதியினையுடைய சோத்திரம் தொக்கு சக்ஷு சிங்குவை ஆக்கிராணம் இவை யடைவே நின்று வருகிற சத்தாதியாகிய

விடயங்கள் ஐந்துமென்று பொருள்படுத்திக்கொள்க; உயிர்தாம் எய்தும்வகை தம்முருவின் இலங்கியிடும் - ஆன்மாக்கள் பொருந்தும்படி தத்தஞ் சரீரங்களிலே விளங்கா நிற்கும்; புறத்தும் - உள்ளன்றியே புறம்பேயும் பூதங்கள் சேவிக்கும் படியாவது; வந்தடைய இடங்கொடுக்கும் நிரந்தரமாய் வானம் - ஆகாசமானது சர்வமுந் தன்னிடத்திலே வந்து பொருந்துகைக்கு இடத்தினையுங் கொடுத்து வெளியாய் நிற்கும்; வாயு மிகச் சலித்தெவையுந் திரட்டும் - வாயுவானது எல்லாவற்றையும் மிகுதியாக இயக்குவித்துக் கூட்டும்; தீ வெம்மை தந்தவை சுட்டொன்றுவிக்கும் - அக்கினியானது உஷ்ணத்தையும் உண்டாக்கித் தன்னோடுங் கூடினவையிற்றையுஞ் சுட்டொன்றுபடுத்தும்; நீர் குளிர்ந்து பதமே தரும் - அப்புவானது தன்னோடுங் கூடினவையிற்றைக் குளிர்வித்து நெகிழ்ச்சியாக்கும்; உரத்துத் தரிக்கும் இது தரணி தானே - பிருதிவியானது கடினமாய் எல்லாவற்றையுந் தாங்கி நிற்கும்.

(வி - ம்.) முந்திய ஐம்பூதங்கள் தம்முருவின் இலங்கியிடும் என்றது ஆன்மாக்கள் சோத்திராதிகளைக் கொண்டு சத்தாதிகளை அறியுமிடத்துப் பூதங்களிடமாக நின்று கொள்ளவேண்டுகையாலென அறிக. அதற்கு வகையாவது ஆன்மா ஆகாசமிடமாக நின்று சோத்திரத்தைப் பொருந்திச் சத்தத்தை அறிவன்; வாயுவிடமாக நின்று தொக்கைப் பொருந்திப் பரிசத்தை அறிவன்; தேயுவிடமாக நின்று சக்ஷுவைப் பொருந்தி உருவத்தை அறிவன்; அப்புவிடமாக நின்று சிங்குவைப் பொருந்தி இரதத்தை அறிவன்; பிருதிவியிடமாக நின்று ஆக்கிராணத்தைப் பொருந்திக் கந்தத்தை அறிவன். இப்படியே ஞானேந்திரியங் காரியப்பட்டாற்போல ஆகாசமாதியான பூதங்களிடமாக நின்று கன்மேந்திரியமான வாக்காதிகள் காரியப்படும் முறைமையை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. தம்முருவின் என்றது பூதரூபமென்றுமாம். புறத்துமென்ற உம்மை கொண்டே உள்ளுமப்படிக் காரியப்படுமென்றதென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மா சத்தாதிகளை அறியுமிடத்துப் பூதங்களிடமாக நின்றறியுமென்றும் அந்தப் பூதங்கள் காரியப்படுமிடத்து உள்ளும் புறம்புமாக நின்று காரியப்படுமென்றும் வருமுறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தத்துவம் முப்பத்தாறுஞ் சுத்தமாயிருப்பதொன்றோ அசுத்தமாயிருப்பதொன்றோ என்றும் இந்தத் தத்துவங்களோடு ஆன்மா கூடிநிற்குமிடத்து இவர்களுக்குண்டாகிய பயனேதென்றும் வினவ மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) பூதங்கள்: அகப்பூதம், அகப்புறப்பூதம், புறப்பூதம் என மூவகைப்படும். பொறிகளுக்குப் பற்றுக்கோடாகவுள்ளன அகப்பூதங்களெனப்படும். உடலாக நிற்பன அகப்புறப்பூதங்கள். உடம்பென்பது ஆருயிர்கட்குத் துய்ப்பெனப்படும் போகந்துய்ப்பதற்குக்

கருவியாகவுள்ளது. போகமென்பது இன்பத்துன்பங்களுள் ஒன்றனை உணர்தல். புலன்களாயிருப்பன புறப்பூதங்கள். புறப்பூதங்கள் என்பது நிலநீர் முதலியன. புலனுகர்வகை: வானம் அறிதற்கருவியாகிய செவிப்பொறிக்குப் பற்றுக்கோடாக இருந்து ஓசையினையும், காற்று மெய்யெனப்படும் தோலினிடமாக நின்று ஊறெனப்படும் பரிசத்தையும், தீ கண்ணினிடமாக நின்று உருவத்தையும், நீர் வாயினிடமாக நின்று சுவையையும், நிலம் மூக்கினிடமாக நின்று மணத்தையும் அவ்வுயிர் அறியும்படிசெய்யும். இங்ஙனம் பொறிகள் வாயிலாகவந்த புலன்களை மனமுதலிய அகப்புறக் கரணங்கள்பற்றி அறிந்து உயிர்க்குப் புலனுறும்படி செய்யும். வான்முதலாகச் சொல்லப்படும் அகப்பூதங்கள் ஐந்தும் ஓசை முதலிய தன்மாத்திரை வடிவாய் அறிதற்கருவிகளுக்குப் பற்றுக்கோடாக இருக்கும். அஃதாவது வானம் ஓசை எனப்படும் சத்ததன்மாத்திரை வடிவாய்ச் செவிப்பொறி என்னும் அறிதற்கருவிக்குப் பற்றுக்கோடாகவிருக்கும். இப்படியே மற்றவையும் காண்க.

வானம் வெளியாகிய குணத்தையும் இடங்கொடுத்தலாகிய தொழிலையுமுடையது. அதுபோல் காற்று அசைதலாகிய குணத்தையும் திரட்டுதலாகிய தொழிலையு முடையது. தீ சுடுதலாகிய குணத்தையும் எவற்றையும் ஒன்றுவிக்கும் தொழிலையுமுடையது. நீர் குளிர்தலாகிய குணத்தையும் பதஞ்செய்தலாகிய தொழிலையுமுடையது. மண் வலிமைதருதற் கேதுவாகிய கடினமான குணத்தையும் தாங்குதலாகிய தொழிலையு முடையது. (உஎ)

46. இந்நிரையின் ஐந்துசுத்தம் ஏழ்சுத்தா சுத்தம்
எண்மூன்றும் அசுத்தமெனும் இவைமுப்பத் தாறும்
மன்னியதத் துவங்களிடை மயங்கிநேர்ந் துயர்தாம்
மருவும்உரு நிலையழிய வரும்பொழுது வரியார்
பன்னகம்அண் டசம்கனவு படர்வகையே முன்னம்
பகரவரும் கலாதிநிலை பரவியசூக் குமமாம்
தன்உருவில் அணைந்துபயன் அருந்தி அரன் அருளால்
தரையினிடை வருமென்று சாற்றும் நூலே.

தூல வுடல்விட்டுச் சூக்கும வுருவுடன்
மேலுறு பயன்துய்த்து மீளு மென்றது.

(உரை) இந் நிரையில் - இந்த முறைமையிலே; ஐந்து சுத்தம் - முன்னே "உன்னலரும் பரசிவன்தன் அருளாலே" (௪௧) என்னும் விருத்தத்தில் தோற்றமாகச் சொல்லப்பட்ட சிவதத்துவம் ஐந்துஞ் சுத்த தத்துவமென்று பேராம்; ஏழ் சுத்தாசுத்தம் - வித்தியா தத்துவம் ஏழும் சுத்தாசுத்தமென்று பேராம்; எண் மூன்றும் அசுத்தம் - ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நாலும் அசுத்தமென்று பேராம்; எனும் இவை முப்பத்தாறும் - என்றிங்ஙனம் மூன்று வகையாகச் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்

மீன்று தொகை முப்பத்தாறென்றும் நாட்டப்பட்டிருக்கும்; மன்னிய தத்துவங்களிடை. மயங்கி - இப்படி நிலைபெற்ற தத்துவங்களின் நடுவே ஆன்மா மயக்கமுற்று; நெடுந் துயர்தாம் மருவும் உரு நிலையழிய வரும்பொழுது - மிகவுஞ் சுகதுக்க வேதனைகள் பொருந்தப்பட்ட தூல சரீரத்திலேயுள்ள கன்மந் தொலைந்து இதனை விட்டுப்போங் காலத்து; வரியார் பன்னகம் அண்டசம் கனவு படர் வகையே - வரி பொருந்தின பாம்பு தோலுரித்துப் போமாறு போலவும் முட்டையில் சநநமாயுள்ளவை அந்தத் தோடுவிட்டு நீங்குமாறு போலவும் நனவிலேயுள்ளவர்கள் கனவிலே அடையுமாறு போலவும், முன்னம் பகரவருங் கலாதிநிலை பரவிய சூக்குமமாம் தன் உருவில் அணைந்து பயன் அருந்தி - முன்னே சொல்லப்பட்டு வருகிற கலையாதியாயுள்ள தத்துவம் முப்பத்தொன்றும் விரிந்திருக்கப்பட்ட சூக்கும தேகமான யாதனாசரீரத்தைப் பொருந்திச் சுவர்க்க நரகங்களிலுண்டான இன்ப துன்பங்களைப் புசித்து; அரன் அருளால் தரையினிடை வருமென்று சாற்றும் நூலே - தம்பிரானார் காருண்ணியத்தினாலே மீளவும் பூமியின்கண்ணே வருமென்று சாத்திரங்கள் சொல்லும்.

(ந - பொ.) சிவதத்துவம் ஐந்தையுஞ் சுத்தமென்றது ஏதென்னில், அது சுத்த மாயையில் தோற்றமாகையாலும் கர்த்தா கொள்ளப்பட்ட திருமேனியெல்லாம் அதினிடமாகக் கொள்ளுகையாலும் வேதாகமங்கள் தோற்றுகையாலுமென அறிக. இனி வித்தியா தத்துவம் ஏழையுஞ் சுத்தாசுத்தமென்றதேதென்னில் இவைபிற்றைச் சுத்த தத்துவங்கள் காரியப்படுத்துகையாலும் அசுத்த மாயையில் தோற்றமாகையாலுமென அறிக. இனி ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலையும் அசுத்தமென்றதேதென்னில் அது பிரகிருதியில் தோற்றமாகையாலும் மும்மலத்தையுடைய சகலர்க்குத் தனு கரண புவன போகங்களாயிருக்கையாலுமென அறிக. இனி வரியார் பன்னகம் அண்டசமென்றது தூல உடல்விட்டுச் சூக்கும தேகத்தோடும் போகிறதற்குவமையென அறிக. இனி கனவு படர்வகையேயென்றது ஓர் உடலிற்செய்த காரியம் மற்றோருடலில் தெரியாததற்கு உவமையென அறிக. இனி, கலாதிநிலை பரவிய சூக்குமமாமென்றது கலையாதி தத்துவம் முப்பத்தொன்றுங் கூடியே சூக்கும தேகமாமென்றதென அறிக. இனி, பயனருந்தியென்றது தூல தேகத்தோடுங் கூடிநின்று செய்த புண்ணிய பாவத்துக்குத் தக்கதாகச் சூக்கும தேகத்தோடுங்கூடி இயம தண்டத்திலும் நரக சுவர்க்கங்களிலுள்ள இன்ப துன்பங்களினும் அநுபவிக்கிறதென அறிக. இனி, தரையினிடை வருமென்றது அப்படித் தொலைந்துந் தொலையாத சேடகன்மத்தைப் புசிப்பதற்காக மீளவுந் தூல தேகத்தை வந்தெடுக்கையென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது தத்துவம் முப்பத்தாறும் சுத்தமென்றுஞ் சுத்தாசுத்தமென்றும் அசுத்தமென்றும், இந்தத் தத்துவங்களினோடுங் கூடி நிற்கப்பட்ட ஆன்மாக்கள் தூல தேகத்தைவிட்டுப் போய்ச் சூக்கும தேகத்தோடுங்கூடி இன்ப துன்பங்களை இயம தண்டத்தினும்

நரக சுவர்க்கங்களினும் அநுபவித்து மீளவும் பூமியின் கண்ணே வந்து தூல தேகத்தை எடுப்பார்களென்றும் வருமுறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனம் ஜநந மரணப்பட்டு வருகிற ஆன்மாக்கள் எடுக்கப்பட்ட யோனிபேதம் எத்தனை வகைப்பட்டிருக்குமென்று வினவ நால்வகைத் தோற்றமும் எழுவகைப் பிறப்பும் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனிபேதமுமா யிருக்குமென்னும் முறைமையை மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) நிரை - முறை. இடை - நடு. ஆசான்மெய் எனப்படும் சுத்தவித்தை முதல் சிவதத்துவம் ஈறாகவுள்ள தூமாயைமெய் ஐந்தும் ஆங்குள்ள ஆருயிர்களுக்கு முற்றுணர்ச்சி, முழுமுதன்மைகளை உண்டாக்கும். தூமெய் (சுத்ததத்துவம்) ஏவிச் செலுத்துதலால் பிரேரக காண்டம் எனப்படும். பிரேரகம்-ஏவுதல், செலுத்துதல். காண்டம்-கொத்து, கூட்டம். ஏவுதல் என்பது சிவனருளாற்றல் தூமெய்கள் வாயிலாக தூவாமெய்களைக் காரியப்படுத்துதல். இது தூவழியென்றும் சொல்லப்படும். வழி-அத்துவா. சுத்தமாயைக்குக் கீழுள்ள மாயை முதலிய ஏழுமெய்களும் சுத்தாசுத்தத் தத்துவம் என்று சொல்லப்படும். போககாண்டம் என்றும் போகசயித்துருகாண்டமென்றும், வித்தியாதத்துவ மென்றும், மிசிரம் என்றும், மிச்சிராத்துவாவென்றும் சொல்லப்படும். போகம் - துய்ப்பு, நுகர்வு. போக்கியம்-நுகர்புலன், அநுபவத்திற்குரிய பொருள். போகசயித்துரு-நுகர்வுத் துணை. மிச்சிரம் - கலப்பு.

இவை ஆருயிர்கட்குச் சிற்றறிவு சிறுதொழில்களை விளக்குதற்குக் கருவியாதலால் சுத்தமாயும், நுண்ணுடம்பின் வழியாகக் குணவடிவாகிய இன்பத்துன்ப மயக்கங்கள் எனப்படும் சுகதுக்க மோகங்களை உண்டாக்குவதற்கும் கருவியாதலால் அசுத்தமாயுமிருப்பதால் சுத்தாசுத்தம் எனப்படும். சுத்ததத்துவங்களாலே தூண்டப்படுவதாலும் அசுத்தமாயையில் தோன்றுகையாலும் சுத்தாசுத்தம் எனவுங் கூறுப.

ஆருயிர்களுக்குப் போகத்தைக் கொடுத்துப் புசிப்பிக்கைடாற் போககாண்டம் எனப்படும். உதவியாய் நின்று துய்ப்பை யுண்டாக்குவதால் போகசயித்துரு காண்டம் எனப்படும். போகசயித்துரு - புசிப்பிப்பது. சிற்றறிவை எழுப்பும் தத்துவங்களாதலால் வித்தியாதத்துவம் எனப்படும். வித்தை - அறிவு. மிச்சிரம் - கலப்பு. சுத்தமும் அசுத்தமும் கலந்தது.

மூலப்பகுதிக்குக் கீழாகிய குணதத்துவ முதலிய இருபத்து நான்கு தத்துவங்களும் அசுத்த மென்றும், போக்கிய காண்ட மென்றும் அசுத்தாத்துவா என்றும் ஆன்மதத்துவ மென்றும் சொல்லப்படும். இவை ஆருயிர்களுக்குச் சாத்துவிக முதலிய குணங்களினாலே சுகதுக்க மோகங்களை யுண்டாக்குவதால் அசுத்தம் எனப்படும். புசிக்கப்படும் பொருள்களாயிருப்பதால் போக்கிய காண்டம் எனப்படும். போக்கியம் - புசிக்கப்படும் பொருள். ஆருயிர்கட்கு உடலாக விருப்பதால் ஆன்ம தத்துவம் எனப்படும்.

இம் முப்பத்தாறு மெய்களுள் தூமெய் ஐந்தும் அறிவில்லாதன ஆயினும் முதல்வனின் அறிவருள் ஆற்றலாகிய சிற்சத்திக்கு நேர்

உரிமை வடிவாயிருப்பதால் சைதனியம் எனப்படும். சைதனியம்-அறிவுடைமை. ஆள்மெய் எனப்படும் புருட தத்துவம் சித்து டனே கூடி அறிந்தும் அசித்துடனே கூடி அறியாமலும் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்றலால் சித்தசித்து எனப்படும். ஏனைய முப்பதும் அசித்து எனப்படும். உரிமைவடிவு: ஆதியாற்றல் நேரே கொள்ளும் நிலைக்களம்.

பன்னக (பாம்பு) உவமை உடல் வேறுபாட்டிற்கு என்ப. அண்டச உவமை துறக்க முதலிய இட வேறுபாட்டிற்கும், கனவுவமை உடல் வேறுபட்டால் அறிவு வேறுபடுதற்குங் கொள்ளப்பட்டன. கலையாதி மெய்கள் முப்பதும் கூடிய எட்டுப்பகுதியும் மீ நுண்ணுடல் எனப்படும். அவை, க. பூதம் ஐந்து உ. பூதமுதலைந்து ௩. அறிதற் கருவி ஐந்து ௪. செய்தற்கருவி ஐந்து ௫. அந்தக்கரணம் மூன்று ௬. குணம் ஒன்று எ. பிரகிருதி ஒன்று அ. கலையாதி ஐந்து என்பன. இவற்றைப் பரவுடல் எனவுங் கூறுப. பூதமுதலாகிய தன் மாத்திரை ஐந்தும் மனம், புத்தி அகங்காரம் மூன்று ஆகிய எட்டுங் கூடியது நுண்ணுடல் எனப்படும்.

இந்நுண்ணுடல் ஆருயிர்கள் வீடுபேறெய்துங்காறும் நீங்காதிருக்கும். இடையே முற்றழிப்பு ஏற்படின் நீங்கும். வீடுபேற்றினும் நீங்கும். பருவுடல்மட்டும் பிறப்புத்தோறும் அச்சுமாறித் தோன்றும்.

ஆருயிர் பருவுடம்பை விட்டதும் வினைப்பயன் துய்க்க வெவ்வேறு உடம்புகளுடன் கூடும். துறக்கவுலகத்தில் கூடுவது பூதாசாரவுடல். நரகத்தில் கூடுவது பூதவுடல்; நிலவுலகில் கூடுவது பூதபரிணாம வுடல். இம் மூன்றும் ஐம்பூதவன்னமான உடல்களேயாம். (௨௬)

47\. தோற்றிடும் அண்டசங்கள் சுவேதசங்கள் பாரில்
துதைந்துவரும் உற்பீசம் சராயுசங்கள் நான்கின்
ஊற்றமிகு தாபரங்கள் பத்தொன்ப தென்றும்
ஊர்வபதி னைந்தமரர் பதினொன்றே டுலவா
மாற்றருநீர் உறைவனநற் பறவைகள்நாற் காலி
மன்னியிடும் பப்பத்து மானிடர்ஒன் பதின்மர்
எற்றியொரு தொகைஅதனில் இயம்புவர்கள் யோனி
எண்பத்து நான்குநா றுயிரமென் றெடுத்தே.

பாயிர மாகவென் பத்து நான்குநூ
றுயிர யோனிக் கடைவிது என்றது.

(உரை) தோற்றிடும் அண்டசங்கள் சுவேதசங்கள் பாரில் துதைந்து வரும் உற்பீசம் சராயுசங்கள் நான்கின் - ஆன்மாக்கள் சனனமெடுக்குமிடத்து முட்டையில் தோன்றுவன வேர்வையில் தோன்றுவன பூமியிற் செறிந்துவருகிற வித்தில் தோன்றுவன பெண்குடரிலே தோன்றுவன. இந்த நால்வகைத் தோற்றத்தி

லும் உண்டாகப்பட்ட எழுவகைப் பிறப்பாவன; ஊற்றமிகு தாபரங்கள் பத்தொன்பதென்றும் - மிகவும் உறுதிபெற்றுடைய தாபரவர்க்கங்கள் பத்தொன்பது நூறுயிர வர்க்கமென்றும்; ஊர்வ பதினைந்து - ஊர்ந்து திரிவன பதினைந்து நூறுயிர வர்க்கமென்றும்; அமரர் பதினொன்றேடுலவா மாற்றரு நீர் உறைவன நற்பறவைகள் நாற்காலி மன்னியிடும் பப்பத்து - தேவர்கள் பதினொரு நூறுயிர வர்க்கமென்றும் ஒருகாலத்திலும் நீரைவிட்டு நீங்காமல் உண்டாகப்பட்டவை பத்துநூறுயிர வர்க்கமென்றும் நல்ல பறவைகள் பத்துநூறுயிர வர்க்கமென்றும் நாலு காலையுடையவை பத்து நூறுயிர வர்க்கமென்றும்; மானிடர் ஒன்பதின மர் - மனிதர் ஒன்பது நூறுயிர வர்க்கமென்றும்; எற்றியொரு தொகை அதனில் இயம்புவர்கள் - ஆக இவை ஒன்றாக எண்ணி ஒருதொகைப் படுத்துவார்கள் பெரியோர்கள். அது எதென்னில்; யோனி எண்பத்து நான்கு நூறுயிரமென்றெடுத்தே - யோனி பேதங்கள் எண்பத்துநான்கு நூறுயிரமென்று வகையினைத் தெரித்து.

(நு - ம்.) அண்டசமென்ற தோற்றம் பறவை பாம்பு முதலாயுள்ளவையென அறிக. சுவேதசமென்ற தோற்றம் கிருமி கீடம் விட்டில் பேன் முதலானவையென அறிக உற்பீசமென்ற தோற்றம் மரம் பூண்டு கொடி முதலானவையென அறிக. சராயுசமென்ற தோற்றம் நாற்காலிகள் மானுடர் தேவ வர்க்க முதலானவையென அறிக. ஆகத் தோற்றம் நால்வகையென அறிக. இதில் எழுவகைப் பிறப்புக்கு வகையாவன: தேவர் நரர் மிருகம் பட்சி ஊர்வன நீருறைவன விருட்சமென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது நால்வகைத் தோற்றமும் எழுவகைப் பிறப்பும் இதிலுண்டான யோனிபேதம் எண்பத்து நான்கு நூறுயிரமாக விரிந்த முறைமையும் அறிவித்தது.

இங்ஙனம் ஆன்மாக்கள் ஜநநமரணப்பட்டு வரும் அவதரத்து மலபாகம் வந்து சத்திநிபாத முண்டாகும் முறைமையை மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) நால்வகைத் தோற்றம் எழுவகைப் பிறப்பு எண்பத்து நான்கு நூறுயிரமாம் பிறப்பு வேறுபாடுடையன உயிர்கள். நால்வகைத் தோற்றம்: முட்டை, வியர்வை, வித்து, கருப்பை. கருப்பையே முட்டை கழிவியர்வை வித்தென் றுருப்பெறுதல் நான்கா முறை. அண்டசம்: அண்டம் - முட்டை. சம் - பிறப்பு. முட்டையில் தோன்றுவ: தவளை, ஆமை, அரவு, உடும்பு, மீன், ஓந்தி, பறவை, பல்லி முதலியன. வேர்வையில் தோன்றுவ: கிருமி, கீடம், விட்டில், பேன் முதலியன. வித்து: மரம், பூண்டு, கொடி. கருப்பை: விலங்கு, மானுடர், தேவர். அண்டம்-முட்டை. சுவேதம்-வேர்வை. உற்பீத்-மேற்பிளந்து தோன்றுவது. சராயு-கருப்பாசயப்பை. யோனி-வடிவம், உடல். எண்பத்து நான்கு நூறுயிரக் குறிப்பு வருமாறு: "உரைசேரு எண்பத்து நான்கு நூறுயிரமாம் யோனிபேதம்"(க.கூ௨.௪.)திருநெறிய தமிழான் உணர்க.

எழுபிறப்பின் குறிப்பு வருமாறு:

"ஊர்வ பதினொன்றாம் ஒன்பது மானுடம்
நீர்பறவை நாற்காலோர் பப்பத்துச்—சீரிய
பந்தமாந் தேவர் பதினாலு அயன்படைத்த
அந்தமில்சீர் தாவரம்நா லைந்து."
—பழம்பாட்டு.

ஊர்வ பதினைந்து, அமரர் பதினொன்று, நீர்பறவை நாற்கால் பப்பத்தாம் மானுடர் ஒன்பது, தாவரம் பத்தொன்பது ஆக எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம். இங்குள்ள என்னும் வெண்பாவின் எண்ணும் தாபரம், ஊர்வ, அமரர் என்பனவற்றுள் வேறுபாடுள்ளன. (உக)

சுத்தாவத்தை

48. இனையபல பிறவிகளின் இறந்துபிறந் தருளால்
இருவினைகள் புரிந்தருந்தும் இதுசகலம் அகலா
முனம்மருவும் இருபயனும் ஒருகாலத் தருந்த
முந்தநுக ருந்துபயன் அந்தமுற வந்த
வினையும்எதிர் வினையும்முடி வினைஉதவு பயனால்
நேராக நேராதல் மேவுங் கால்முற்
சினமருவு திரோதாயி கருணை யாகித்
திருந்தியசத் திநிபாதந் திகழு மன்றே.

உருவுடன் போகத் துற்றிடுஞ் சகலமும்
மருவிய சத்திநி பாதமும் வகுத்தது.

(உரை) இனைய பல பிறவிகளின் இறந்து பிறந்தருளால் இருவினைகள் புரிந்தருந்தும் இது சகலம் - ஆன்மாக்கள் இத்தன்மைத்தாகிய எண்பத்து நான்கு நூறாயிர யோனிகள் தோறுஞ் சிவனுடைய அருளாலே பிறந்திறந்து புண்ணிய பாவங்களைச் செய்து இன்ப துன்பங்களை அநுபவிக்கிறது சகலாவத்தை. முன்னர் "புகலுமல மொழித்தற்கு" (37) என்ற செய்யுளில் "இலங்கும் விந்து பகர்வரிய உணர்வாகி" என்ற பதந்தொடங்கி இவ்வளவுஞ் சகலாவத்தையை அருளிச்செய்ததென அறிக. மேற் சுத்தாவத்தையை அருளிச்செய்கின்றது :—அகலாமுனம் மருவும் இரு பயனும் ஒரு காலத் தருந்த - இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சகலாவத்தையைவிட்டு நீங்காமல் முன் சநநங்கள் தோறும் பொருந்தி வருகிற புண்ணிய பாவங்கள் இரண்டும் ஒரு சநநத்திலே புசித்துத் தொலைப்பத் தக்கதாக; முந்த நுகருந்து பயன் - முன் சநநத்திலே புசிக்கச் செய்த ஏறி ஆர்ச்சிதமாய் அத்துவாவிலே கட்டுப்பட்ட சஞ்சிதமும்; அந்தமுற வந்த வினையும் - இப்பொழுது புசித்து முடிவதாக வந்த உடலிலே கட்டுப்பட்ட

பிராரத்த கன்மமும்; எதிர் வினையும் - இப்பொழுது புசிக்கச் செய்தேயுள்ள ஹிதாஹிதங்களிலே யேறுகிற ஆகாமியமும்; முடிவினை உதவு பயனால் நேராக நேராதல் மேவுங்கால் - இந்தக் கன்மங்கள் இவனுக்கு முடிந்துபோம்படி சிவபுண்ணியத்தின் அதிசயத்தாலே எல்லாஞ் சேரத் துலையொக்கப் பொருந்தின இடத்து; முற்சினமருவு திரோதாயி கருணையாகித் திருந்திய சத்திநிபாதந் திகழுமன்றே - முன் கோபம்போலே மறைத்துநின்ற திரோதாயி சத்தி காருண்ணியத்தைச் செய்து நன்மையுடைய சத்திநிபாதம் விளக்கும்.

(நு - ம்.) சத்திநிபாதமாவது சத்தி செலுத்தாமல் நிற்கிறதென அறிக. அஃதாவது புண்ணிய பாவந் துலையொத்த ஆன்மாக்களைத் திரோதானசத்தி நிக்கிரகமும் அநுக்கிரசத்தி பதிதலுமாமென அறிக. இனி முந்தநுக ருந்துபய னென்றது முன் ஜநநங்களில் எடுக்கப்பட்ட உடம்புகளோடுங் கூடிநின்று புசிக்கச்செய்தே இந்த உடம்புகளெடுக்கைக்கு ஏதுவாகக் கட்டுப்பட்ட சஞ்சித கன்மமென அறிக. இனி அந்தமுற வந்தவினை என்றது இந்தத் தேகாந்தமட்டும் புசிக்கிற பிராரத்த கன்மமென அறிக. இனி எதிர்வினை யென்றது இந்தப் பிராரத்தம் புசிக்கச்செய்தே உண்டாகிய ஹிதாஹிதத்தாலே விளைகிற ஆகாமிய கன்மமென அறிக. இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட கன்மங்களுக்கு பி - ம் சித்தியாரில் "முற்செயல் விதியை இந்த முயற்சியோ டநுபவித்தால், இச்செயல் பலிக்கு மாறென் னிதமகி தங்கள் முன்னர், அச்செயலானவ் இங்கு மவைசெயின் மேலைக் காகும்" எ - ம், "மேலைக்கு வித்து மாகி விளைந்தவை உணவு மாகி, ஞாலத்து வருமா போல நாஞ்செயும் வினைக ளெல்லாம், மேலத்தான் பலமாச் செய்யு மிதமகி தங்க ளெல்லாம், மூலத்த தாகி யென்றும் வந்திடும் முறைமை யோடே" (2. 11, 12) எ - ட் கண்டு கொள்க. இனி முடிவினை யுதவு பயனால் நேராக நேராதல் எ - து சிவபுண்ணியத்தினாலே பசு புண்ணியமும் பாவமுந் துலையொத்ததென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "புண்ணியமேல் நோக்குவிக்கும் பாவங்கீழ் நூக்கும் புண்ணியனைப் பூசித்த புண்ணியத்தினாலே, நண்ணியஞானத்தினால் இரண்டினையு மறுத்து ஞாலமொடு கீழ் மேலு நண்ணானாகி, என்னுமிக லோக்கத்தே முத்திபெறு மிவன்றா னெங்கெழிலென் ஞாயிறெமக் கென்றுகுறை வின்றிக், கண்ணுதல்தன் நிறைவதனிற் கலந்து காயங் கழிந்தக்கா லெங்குமாய்க் கருதரன்போல் நிற்பன்" (8. 31) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, சினமருவு திரோதாயி யென்றது ஆன்மாக்களுக்குண்டான மலங்களைப் பாகம் வருத்த வேண்டிப் புண்ணிய பாவங்களைச் செய்வித்துச் சுவர்க்க நரகங்களிலே செலுத்திப் பாகம் வருத்துகையாலென அறிக. திரோதாயி என்றது அவதரப்பெயரென அறிக. இனி, திருந்திய சத்திநிபாதந் திகழுமென்றது முன்னர்ப் பிரபஞ்சத்தைப் பொருளென்று காட்டி ருசிப்பித்து நின்ற திரோதாயி தானே அருளாய்ப் பிரகாசித்துப் பழைய பிரபஞ்சத்தை உவர்ப்பித்துச் சிவவளவிலுந் திருவேடத்தாரளவிலுஞ் சிவாகமங்களிலும் பிரியத்தை உண்டாக்குவித்து நிற்கையென அறிக. இதற்கு பி - ம் போற்றிப் பஃறொடையில் "அன்பரைக்கண் டின்புறுதல், உப்பு நெறிசிறித்தே உண்டாக்கிப் - பையவே, மட்டாய் மலராய் வருநாளின் முன்னாள், மொட்டாய் உருவாம் முறைபோலக்-கிட்டியதோர், கலை

பிறப்பிற் பிறப்பித்து காடும்வினை, எல்லை இரண்டு மிடையொப்பிற் - பல்பிறவி, அத்தமதி லன்றே அளவென்று பார்த்திருந்து, சத்தி பதிக்குந் தரம்போற்றி" (56-59) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது முன்னர்ப் பதத்திலே சகலாவத்தையின் முறைமை முடிந்ததென்றும், சஞ்சிதம் பிராரத்தம் ஆகாமிய மென்னப் பட்ட மூவகைக் கன்மங்களுஞ் சிவபுண்ணியத்தின் மிகுதியாலே நீங்கு மென்றும் அப்படிநீங்குமிடத்து இருவினை யொப்புண்டாமென்றும் அப்படி இருவினை யொப்புண்டாகவே திரோதாயியாய் நின்ற அருள் காருண்ணிய சத்தியான முறைமையும் அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சத்திநிபாதம் எத்தனை வகைப் பட்டிருக்கு மென்றும் இந்தச் சத்திநிபாதம் உண்டானவர்களுக்குக் கர்த்தா அநுக்கிர கஞ்செய்யும் முறைமை எப்படியென்றும் வினவ மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) ஆருயிர்கள் நால்வகைத் தோற்றம், எழுவகைப்பிறப்பு, எண்பத்து நான்கு நூறாயிரவேறுபாட்டுடன் பிறந்து இறந்து மேலும் [illegible] மலவினை திவினைகளைச் செய்து இன்பத்துன்பங்களை நுகர்ந்து வரும் நிலை காரணகேவலம்.

பிராரத்தம் அல்லது ஊழ் என்பது எஞ்சுவினை எனப்படும் சஞ்சி தத்துள் செவ்விவாய்ந்து அதற்கியைய எடுத்த இந்த உடம்புவினை. இருவினையொப்பு இன்பத்துன்பங்களில் விருப்பு வெறுப்புக்களின்றி உவர்ப்புக்கொள்ளுதல். உவர்ப்பு-அவாவின்மை. முடிவினை கன்மங் களுக்கு முடிவினைத் தரும் "சீலம் நோன்பு செறிவு அறிவு" என்னும் நன்னெறி நாற்படியாம் சிவபுண்ணியங்கள். சத்திநிபாதம்-திருவருள் வீழ்ச்சி. சத்தி - சிவசத்தி. நி-உபசர்க்கம். பாதம் - பதிகம். மலபரி பாகம்-ஆணவமலவாற்றல் ஆருயிரின் அறிவை மயக்க இயலாது வலி குன்றி நிற்கும் நிலை. மலம் - ஆணவமலம். பரி-உபசர்க்கம். பாகம்- தீர்வு. ஆணவமலத்தைத் திரோதான சத்தி உடனின்று பக்குவப் படுத்தும். சத்திநிபாதம் மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நால்வகைப்படும். இவற்றிற்கு ஒப்பாக முறையே வாழைத் தண்டு, பச்சை விறகு, காய்ந்த விறகு, அடுப்புக்கரி நான்குக்கும் தீப்பற்றும் இடையீடு போன்று உண்டாகும்.

மந்ததரசத்திநி பாதமுடையார் சமயதீக்கையும் சிவபெருமானின் உருவத் திருமேனியினைப் புறத்தொழில் மாத்திரத்தான் வழிபடுதல். இது சீலமாகும். மந்தசத்திநிபாதத்தார் விசேட தீக்கையுடையராய்ப் புறத்தொழில் அகத்தொழில் முறையால் சிவபெருமானின் அருவுருவத் திருமேனியை வழிபடுவர். இது நோன்பாகும்.

தீவிரசத்திநிபாதமுடையார் அகத்தொழில் மாத்திரையால் சிவ பெருமானின் அருவத் திருமேனியை வழிபடுவர். இது செறிவாகும். தீவிரதரசத்திநிபாதமுடையார் இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சத்திநி பாதமுடையோராவர். இஃது அறிவுநெறியாகும். (௫௦)

49. நாடியசத் திநிபாதம் நாலு பாதம்
நண்ணும்வகை எண்ணரிய ஞானபாதம்
கூடுமவர் தமக்குணர்வாய் நின்ற ஞானக்
கூத்தன்ஒரு மூர்த்திகொடு குறுகி மோகம்
நீடியகே வலசகலம் நிகழா வாறு
நிறுத்திமலம் அறுக்கும்இது நிலையார் சுத்தம்
கேடில்புகழ் தரும்சரியை கிரியா யோகக்
கேண்மையரேல் இவைஉணர்த்தக் கிளக்கும் நூலே.

கேவல சகல மேவலுற் றொருநிலை
யாவது சுத்தா வத்தை யென்றது.

(உரை) நாடிய சத்திநிபாதம் நாலு பாதம் - முன் னெடுத்துக் கூறப்பட்ட சத்திநிபாதம் நாலு பிரகாரமாயிருக்கும்; நண்ணும் வகை எண்ணரிய ஞானபாதம் கூடுமவர் தமக்கு - அந்தச் சத்திநிபாதம் நாலினும் பொருந்தும் வகையே நினைத்தற்கரிதாகிய ஞானபாதத்தைச் சேருகைக்கு உரித்தான நாலாஞ் சத்திநிபாதம் உள்ளவர்களுக்கு; உணர்வாய் நின்ற ஞானக்கூத்தன் ஒரு மூர்த்தி கொடு குறுகி - உயிர்க்குயிராய் நிற்கிற ஞான நடனத்தினையுடைய தம்பிரான் ஆசாரிய மூர்த்த மாக எழுந்தருளி வந்து; மோகம் நீடிய கேவலசகலம் நிகழா வாறு நிறுத்தி - மறைப்பை மிக உண்டாக்குகிற கேவலாவத் தையையும் விகற்பத்தையுடைய சகலாவத்தையையுந் தோற்றாத படி அருளிலே நிறுத்தி; மலம் அறுக்கும் இது நிலையார் சுத்தம் - இங்ஙனம் மலத்தைப் போக்குகிற இது நிலைபெற்ற சுத்தாவத்தையாம். இது யாவர்க்காமென்னில்; கேடில்புகழ் தரும் சரியை கிரியா யோகக் கேண்மையரேல் இவை உணர்த்தக் கிளக்கும் நூலே - அழிவில்லாத புகழைத் தருவதாயுள்ள சரியை கிரியா யோகமென்னும் நிலைகளைக் குறைவறச் சரித்த வர்கள் உண்டாமாகில் அவர்களுக்கு இந்தச் சுத்தாவத்தையின் முறைமையை உணர்த்தப்படுமென்று சொல்லுந் திவ்விய யாகமம்.

(ந - ம்.) சத்திநிபாதம் நாலென்றதற்கு வகை ஏதென்னில் மந்த மென்றும் மந்ததரமென்றும் தீவிரமென்றுந் தீவிரதரமென்றும் வருமென அறிக. அஃதாவது முதற் சத்திநிபாதமாகிய மந்தம் வாழைத் தண்டிலே நெருப்புப் பற்றினாற் போலென அறிக. இனி இரண்டாஞ் சத்திநிபாதமாகிய மந்ததரம் பச்சை விறகிலே நெருப்புப் பற்றினாற் போலென அறிக. இனி மூன்றாஞ் சத்திநிபாதமாகிய தீவிரம் உலர்ந்த விறகிலே நெருப்புப் பற்றினாற்போலென அறிக. இனி நாலாஞ் சத்திநிபாதமாகிய தீவிரதரங் கரியிலே நெருப்புப் பற்றினாற் போலென அறிக. இவையிற்றுக்கு பி-ம் "நால்வகைச் சத்தி

னிபாதத்து நற்பருவ, மூல குருவே மொழியெனக்குக் - கோல, வரம்பைத்தன் டொண்பச்சைக் காட்டமூலர் காட்ட, னிரம்புகரி நேரா னினை" (சிவானந்தமாலை, 40) எ - து கண்டுகொள்க. இந்தச் சத்தி னிபாதம் நாலுக்கும் அநுபோகமாவது: முதற் சத்திநிபாதமாவது நமக்குப் பேருயுள்ளதொரு கர்த்தா உண்டென்று அறிவெழுந்திருக்கை யென அறிக. இரண்டாஞ் சத்திநிபாதமாவது அந்தக் கர்த்தாவைப் பெறுகைக்கு வழி யெப்படியென்று ஆராய்கையென அறிக. இனி மூன்றாஞ் சத்திநிபாதமாவது அப்படி ஆராய்ந்தறிந்த கர்த்தாவைப் பெறவேணுமென்று பிரபஞ்சத்தை யுவர்த்துப் புளியம்பழமும் அதன் தோடும்போல நிற்றலென அறிக. இனி நான்காஞ் சத்திநிபாதமாவது பிரபஞ்சத்தை முற்றத்துறந்து ஆசாரியனை பொருளென்று கொண்டு தானறநின்று வழிபடுகையென அறிக. அப்படிப் பிரபஞ்சத்தை முற்றத்துறக்க என்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "ஆசைதரும் உலக மெலாம் அலகைத்தே ராமென்றறிந்தகல அங்கிலையே யாகும்" (9.1) எ - ற கண்டுகொள்க. ஆசாரியனைப் பொருளென்று கொண்டு வழிபடுகைக்கு பி - ம் சித்தியாரில் "பரம்பிரம மிவனென்றும் பரசிவன்று னென்றும் பரஞான மிவனென்றும் பராபரன்று னென்றும், அரன்தருஞ்சீர் நிலைஎல்லாமிவனே யென்றும் அருட்குருவை வழிபடவே யவனின்று னுயே, இரங்கியவா ரணமாமை மீனண்டஞ் சினையை இயல்பினொடும் பரிசித்தும் நினைந்தும் பார்த்தும், பரிந்தவைதா னுக்குமாபோற் சிவமேயாக்கும் பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்துந் தானே" (12.7) எ - ம் "பன்னரிய பரமகுரு மற்றவனை நாளும் பணிந்துபணி செய்ய வந்து பலிக்கு மன்றே" எ - ம் கண்டுகொள்க. இனி, உணர்வாய் நின்ற ஞானக்கூத்த னொருமூர்த்திகொடு குறுகி எ - கு அருபியாய் நின்ற கர்த்தா உருபியாய் வந்தானென்று பொருள் கூறியதற்கு பி-ம் திருவாசகத்தில் "அருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து - குருபரனாகி அருளிய பெருமையைச் சிறுமையென் றிகழாதே திருவடி யிணையை" (4.75-78) எ-ம், போற்றிப் பஃறொடையில் "பூவலயந் தன்னின்று நீங்காச் சகலர்க் கவர்போல, முன்னின்று மும்மலந்தீர்த் தாட்கொள்கை - யன்னவனுக், காதிகுண மாதலினு லாடுந் திருத்தொழிலுஞ், சோதி மணி மிடற்றுச் சுந்தரமும் - பாதியாம், பச்சை யிடமும் பவளத் திருச்சடைமேல், வைச்ச நதியும் மதிக் கொழுந்தும்-அச்சமற, ஆடும் அரவும் அழகார் திருநுதல்மேல், நீடு ருவ வன்னி நெடுங்கண்ணுங்-கூடிலயங், கூட்டுந் தமருகமுங் கோல எரியகலும் பூட்டரவக் கச்சும் புலியதளும் - வீட்டின்ப, வெள்ளத் தழுத்தி விடுந்தா ளினுமடியார் உள்ளத்தி னும்பிரியா ஒண்சிலம்புங், -கள்ளவினை, வென்று பிறப்பறுக்கச் சாத்தியவீ ரக்கழலும், ஒன்று முருகத் தோன்றும வுள்ளடக்கி-யென்றும், இறவாத இன்பத் தெமை யிருத்த வேண்டிப், பிறவா முதல்வன் பிறந்து - நறவாருந், தாருலா வும்புயத்துச் சம்பந்த நாதனென்று, பேரிலா காதனொரு பேர்புனைந்து - பாரோர் தம், உண்டி யுறக்கம் பயமின்ப மொத்தொழுகிக், கொண்டு மகிழ்ந்த குணம்போற்றி" (61.71) எ - ம் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது சத்திநிபாதம் நாலுவகைப்பட்டிருக்கும் முறைமையும் அந்தச் சத்திநிபாதத்துக்கு ஈடாகக் கர்த்தா ஆசாரிய மூர்த்தமாக வந்து இரட்சிக்கும் முறைமையும் அப்படி இரட்சிக்கு மிடத்துக் கேவலாவத்தையுஞ் சகலாவத்தையும் நீக்கிச் சுத்தாவத்தை யிலே நிறுத்துவனென்றும் முறைமையும் அறிவித்தது.

மேல் மற்றுமுண்டான உலகாயதன் முதலாயுள்ள சமயிகளுக்கும் இப்படிச் சுத்தாவத்தையிலே நின்றே முத்தியென்றிருக்குமோ வெவ்வேறு வழிகளாயிருக்குமோ என்ற மாணவகனை நோக்கி அவர் களுக்குண்டான நிலைகளும் முத்திகளும் இன்னபடியென்றும், அவை குறைத்தையுடைய முத்திகளாமென்றும் மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) உணர்வாய் - உயிர்க்குயிராய். மோகம் - மறைப்பு. சரித்தல் - சத்திநிபாத வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் மலபரிபாகத்தின் வேறுபாடேயாம். கேவலம் - மயக்கம்: தானல்லாத உடம்பைத் தானென்றும், தானல்லாத துய்ப்பைத் தானென்றும் கருதப்பண்ணு வதாம். சகலம்-விகற்பம். அத் துய்ப்பில் விருப்பு வெறுப்புகளையுண் டாக்குவதாம். இவற்றால் பிறப்பு இறப்புகள் விடாது வரும்.

சுத்தாவவத்தை சீவன்முத்தி பரமுத்தி வேறுபாட்டால் இருவகை யாம். இங்கு ஓதப்பட்டது பரமுத்தி சுத்தாவவத்தை. சீவன்முத்தர் - மெய்யடியார். பரமுத்தர் - மேல்நிலை வீடுபேற்றினர். இது காரண சத்தம். கேண்மையர் - முதிர்ச்சிபெற்றவர்.

தீவிரதரசத்தினிபாதர்க்குச் சிவபெருமான் குருவடிவாய் எழுந் தருள்வர். வந்து கேவல சகலங்களை நீக்கி மலத்தைப் போக்கியருள்வர். சீலம் நோன்பு செறிவுகளைச் செய்து சிவபுண்ணியப்பேப றடைந்தவரே இந் நான்கு சத்தினி பாதத்துக்குமுரியவராவர். (௪௯)

முத்தி பேதங்களதியல்பு

50. அரிவையரின் புறுமுத்தி கந்த மைந்தும்
அறுமுத்தி திரிகுணமும் அடங்கு முத்தி
விரிவுவினை கெடுமுத்தி மலம்போம் முத்தி
விக்கிரக நித்தமுத்தி விவேக முத்தி
பரவுமுயிர் கெடுமுத்தி சித்தி முத்தி
பாடாண முத்திஇவை பழிசேர் முத்தி
திரிமலமும் அகலஉயிர் அருள்சேர் முத்தி
திகழ்முத்தி யிதுமுத்தித் திறத்த தாமே.

தவமேன் றவநெறி சரிப்பார் முத்தியுஞ்
சிவகதி தனையும் முறையுற வகுத்தது.

(உரை) அரிவையர் இன்புறு முத்தி - மகளிரிடத்துண் டான போகமே முத்தியென்கிற உலகாயதன் முத்தியும்; கந்தம் ஐந்தும் அறுமுத்தி - உருவம் வேதனை குறிப்பு பாவனை விஞ்ஞானம என்கிற பஞ்ச கந்தங்களுங் கெடுகிறதே முத்தி யென்கிற புத்தரிற் சௌத்திராந்திகன் முத்தியும்; திரிகுணமும் அடங்குமுத்தி - முக்குணங் கெடுகிறதே முத்தியென்னும் அமணரில் ... நிகண்டவாதி முத்தியும்; அன்றியும் மாயா

வாதத்தின் பிரச்சுர சாங்கியன் முத்தியுமாம்; விரிவு வினை கெடுமுத்தி - எங்கும் விரிந்திருக்கப்பட்ட கனமங்கள் கெடுகிறதே முத்தியென்கிற பிரபாகரன் முத்தியும்; மலம்போம் முத்தி - ஆணவமலம் கெடுகிறதே முத்தியென்கிற அகச்சமயத்திற் பேதவாதி முத்தியும்; விக்கிரக நித்திமுத்தி - இந்தச் சரீரம் முத்தியிலும் அழியாது நித்தியமா யிருக்குமென்கிற அகச்சமயத்திற் சிவசமவாதி முத்தியும; விவேக முத்தி - இந்தச் சரீரந் தொங்கினைப்பட்டு நிற்கிற சீவானமாவுக்கு விவேகஞானம் உண்டாகிறதுதானே முத்தியெகினற மாயாவதி முத்தியும்; பரவுமுயிர் கெடுமுத்தி - சொல்லப்பட்டு வருகிற ஆன்மா கெடுகிறதே முத்தியென்கிற மாயாவாதத்திற் பாற்கரியன் முத்தியும்; சித்தி முத்தி - பசுகரணம் கெட்டுச் சிவகரணமாகிறதே முத்தியென்கிற அகச்சமயத்திற் சங்கிராந்தவாதி முத்தியும்; அன்றியும் இதற்கு அட்டமாசித்தி யென்னவுமாம்; பாடாண முத்தி - ஆன்மா கேவலத்திற் கிடக்குந் தன்மைபோல முத்தியிலும் ஒனறும் அறியாமற் பாடாணம்போற் கிடக்குமென்கிற பாடாணவாதி முத்தியும்; இவை பழிசேர் முத்தி - என்றிங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட பத்துவகை முத்திகளுங் குற்றத்தையுடைய முத்திகளாம். பின்னை நன்மையாகிய முத்தி ஏதென்னில்; திரிமலமும் அகல உயிர் அருள்சேர் [illegible] முத்தி ஆணவம் மாயை காமிய மென்கிற மூன்று மலங்களும் நீங்கி ஆன்மா அருளோடுங் கூடி நிற்கிறதே விளங்குதலையுடைய முத்தியாம்; இது முத்தித் திறத்த தாமே - இதுவே முத்தியென்று சொல்லப்பட்டவை [illegible] திறப்பாட்டினையுடைய முத்தியாம்.

(வி - ம்.) உலகாயதன் அரிவையர் இன்புறுமுத்தி என்றதேதென்னில் அவன் பிரத்தியட்சமொழிய அநுமானம் கொள்ளாதபடியாலே கன்மமும் ஆன்மாவுஞ் சிவனுமில்லையென்று சொல்லி இம்மைப் பயனாகிய மகளிரிடத் துண்டாகிய சிற்றின்பமே பொருளெனக் கொண்டானென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "ஊடுவதுணர்வ தற்ற கலவிமங் கையரை யுள்ளி, வாடுவ தடியில் வீழ்ந்து வருந்துவ தருந்த வம்பின், கூடுவ துணர்வு கெட்டுக் குணமெல்லாம் வேட்கை யாகி, நீடுவ தின்ப மூந்தி யித்தில்லின் ஞர்கள் முத்தர்" (பரபக்கம் 31) எ - ம், அவன் மறுமைப்பயன் கொள்ளான் என்பதற்கு பி - ம் "வாசமார் குழலார் தங்கள் மணியல்குற் றடத்தே மூழ்கி, தேசமார் குமுதச் செவ்வாயமுதினை நிறைய வுண்டு, தேசுலா மணிமென் தோள்மேற் சேர்ந்து வீற்றிருந்தி டாதே, மாசுலா மனத்தோ ரெல்லாம் மறுமைகொண் டழிவர் மன்னோ" எ - ம், "வீட்டினை யுளதென் றோடி மெலிவதிங் கென்னை வீடு, காட்டுவோர் கண்டோர் கேட்டோர் கரியவை புண்டேற் காட்டீர், நாட்டினி லரச ரணைக் கிசையவே நடந்து நாளும், ஈட்டிய பொருள்கொண் டிங்கே யின்பத்து ளிசைந்தி டீரே" (டி 29, 32) எ - ம் கண்டுகொள்க. அவன் இங்ஙனஞ் சொன்ன பன்றி முத்தியைப் ...பழிசேர் முத்தியென்று மறுத்ததேதென்னில்,

யானது கன்மந்துக் கீடாக விட்டையை விரும்பிப் புசித்தாற்போல அவனும் அசுத்தமாயிருக்கிற மகளிரிடத்துண்டாகிய சிற்றின்பத்தை அநுபவிக்கிறது தானே முத்தியென்கையினாலென அறிக. என்றிங்ஙனம் மறுக்கதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "ஆசை யுற்றுழல் சூகரங்கள் அசுத்த மெலினைந்துதின், றேசு சித்தன வாயி டுஞ்சுக மேழையோடுறு மின்பநீ, மாச தற்றருளிர் நித்த சுத்த வளந்த ருஞ்சுக வாரிகாண், ஈசனுக்கடி மைத்தி றத்தி னியைந்து நாம்பெறு மின்பமே" (டி 60) எ - ம் ஸ்திரீகளை அசுத்தமென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "தோலி ரத்த மிறைச்சி மேதை எலும்பு மச்சை சுவேதநீர், ஆலெடுத்த முடைக் குரம்பை அழுக்கி னோடு புழுக்குழாம், நாலொ மூக்கிடு கோழை யீரல் நுரைக்கு மூத்திர பாத்திரஞ், சேல டர்த்தகண் ணார்க ளென்பது தேர்மலத்திரள் திண்ணமே" எ - ம், "பொன் குலாவு மணிக்க லன்கள் பலம்பு நிற்கை பொருந்திடா. மின்கு லாமிடையார்கள் தாமுல கத்தின் வேட்கை விடும்பொருள், புன்பு லால்மல மூத்தி ராதி பொசிந்து நாறு புலைக்கலம், என்கொ லாமிவர் மேல் விழுந்த திவற்றி னென்பெற எண்ணியே' (டி 59, 58) எ - ம் கண்டுகொள்க. அன்றியும் இம்மைப்பயனுஞ் சிவனாலே உண்டாக வேணுமென்று அவனை மறுத்ததற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "வேத ஞான ஞா னம்மறியாவி முப்பொருள் பேதைபாற், றூத னாவிரு கான டந்திடு தோழன் வன்மைசெய் தொண்டனுக், காத லாலடி யார்க ளுக்கெளி யானடிக்கம லங்கள்நீ, காத லாலினை யீண்டன் வேண்டின இம்மை யேதருங் கண்டிடே" (டி 57) எ - ம் கண்டுகொள்க.

இனி இரண்டாவது புத்தரிற் சௌத்திராந்திகன் கந்தம் ஐந்தும் அறுமுத்தி யென்றது ஏதென்னில், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்கிற பூதம் நாலும் வலி கந்தம் இரதம் வன்னம் என்கிற உபாதாவரூபம் நாலும் ஆக உருவகந்தமெட்டும், குசலாவேதனை அகுசலா வேதனை குசலாகுசலா வேதனை என்கிற வேதனைக்கந்தம் மூன்றும், சோத்திரம் துவக்கு சட்சுசிங்குவை ஆக்கிராணம் மனது என்கிற குறிப்புக்கந்தம் ஆறும், பொய்சொல்லல் கோட்சொல்லல் கோபித்துச்சொல்லல் பயனிலசொல்லல் என்கிற வாக்கின்குணம் நாலும், களவுக்குப்போதல் வறிதே தொழில் செய்தல் கொலைசெய்தல் என்கிற காயத்தின் குணம் மூன்றும், கொலைநினைக்கை காமப்பற்று ஆசை என்கிற மனத்தின் குணம் மூன்றும் ஆகக்கூறிய வகைமூன்றினுஞ் செய்யப்பட்ட தீக்குணம் பத்தும் அன்றியும் மெய்யுரை நல்வார்த்தை இனியனகூறல் பயன்படு சொல்லலென்கிற வாக்கின் குணம் நாலும் பள்ளி வலம்வருதல் தவம் புரிதல் தானஞ்செய்கை யென்கிற காயத்தின்குணம் மூன்றும் அருள் நினைவு ஆசையறுத்தல் தவப்பற்று என்கிற மனத்தின் குணம் மூன்றும் ஆக நற்குணம் பத்தும் ஆக வகை இரண்டினுக்கும் உண்டாகப்பட்ட பாவனைக்கந்தம் இருபதும், சத்தம் பரிசம் ரூபம் இரதம் கந்தம் சித்தம் என்கிற விஞ்ஞான கந்தம் ஆறும், ஆக இங்ஙனம நாற்பத்து மூன்று வகையாக எண்ணப்பட்டு வருகிற பஞ்ச கந்தங்கள் ஐந்துங் காரணங் கெட்டுக் காரியங்கிடக்கும் என்கிறது மிகுத்துரையில் வழக்குமாய்ப் பந்தத்துக்கமுமாய இது கூற்ற வீடென்றும் கந்தங்கள் ஐந்தும் நேராகக் கெட்டு வீட்டையடையும் என்பதுவே முத்தி இன்பமெனக் கொண்டானென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "ஓங்கிய உருவ மோடும் வேதனை குறிப்பினோடுங், தாங்குபா வனைவிஞ் ஞானந் தாமிவை

றுக் கூடிப், பரங்கினுற் சந்தா னத்திற் கெடுவது பந்த துக்கம், அந்தை பொன் .. மேடா யழுவது முத்தி இன்பம்'' (பரபக்கம் 93) எ - து கண்டுகொள்க. அன்றியும், இந்தப் பஞ்ச கந்தங்களும் நாற்பத்து மூன்று வகையாய் நிற்குமென்பதற்கு பி - ம் புத்தனுடைய "எட்டிவை உருவ மூன்று வேதனை யாறு ஞானம், ஒட்டிய குறிப்போ ராறு செய்கையு மிருபதாகக், கட்டிய பஞ்ச கந்தங் கணத்தினிற் பங்க மாகித், தொட்டநாற் பத்து மூன்றும் சுத்தநூற் றுணிவு தானே" எ - து கண்டுகொள்க. அவன் இங்ஙனஞ் சொன்ன முத்தியைப் பழிசேர் முத்தியென்று மறுத்ததேதென்னில், அவன் ஆன்மாவில்லை என்கையினாலும் அப்படி உண்டென்று நாட்டப்பட்ட பஞ்ச கந்தங்களும் கற்பூரத் தீபம்போலே அறக்கெட்டுப்போம் என்கையினாலும் அந்த முத்தியைப் பெறுவானில்லாதபடியாலுமென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "ஐந்துகந்தஞ் சந்தானத் தழிதல்பந்த துக்கம் அறக்கெடுகை முத்தியின்ப மென்றறைந்தாய் கந்தம், ஐந்துமழிந்தால் முத்தி யணைபவராரென்னை. அணைபவர்வே றில்லையென்று யார்க்குமுத்தி இன்பம், ஐந்தினுணர் வினுக்கென்னி னொழியாதவ்வுணர்வுண் டாகவே எவ்விடத்து முருவாதி கந்தம் ஐந்துமுளவாமதுவும் பந்த மாகி யரந்தைதரும் முத்தியின்ப மறிந்திலைகாண் நீயே'' (பரபக்கம் 133) எ - து கண்டுகொள்க.

இனி. மூன்றுவது திரிகுணமும் அடங்குமுத்தி என்றது ஆருகதனை நிகண்டவாதி சொன்னதென்றது ஏதென்னில் ஞானுவரணியம் தரிசனு வரணியம் வேதனியம் மோகனீயம் ஆயுசு நாமம் கோத்திரம் அந்தராயம் என்கிற குணங்கள் எட்டும், பசித்தல் தாகம் பயம் செற்றல் உவகை மோகம் சிந்தனை பழித்தல் நோய் நசித்தல் வேர்வை கேதம் மதம் வேண்டல் அதிசயித்தல் உருப்பு பிறப்பு உறக்கம் என்கிற குணங்கள் பதினெட்டும், அரசிகம் இரதி அரதி சோகம் சுகுச்சை பயம் என்கிற குணங்கள் ஆறும் ஆக இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்டு வருகிற மூவகைக் குணங்களையும் விட்டுப் பூர்வ கன்மத்திலுண்டாகிய கன்மங்கள் புசித்துத் தொலைந்த அவதரந்தானே வீட்டின்பமெனக் கொண்டா னென அறிக. இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட மூன்றுவகைக் குணங் களினும் முதற்சொன்ன ஞானுவரணியம் ஆதியாயுள்ள குணங்கள் எட்டுக்கும் பி - ம் சித்தியாரில் "ஈறி லாதன அநந்த ஞானமுத லெண்கு ணங்களெனு மொண்குணம், மாறி லாதமதி மேவு சீதமென மன்னி வானவர் வணங்கவே, வேறு வாவுகுண ஞான ஆவரணியாதி எட்டினையும் விட்டசீர், ஏறு பான்மையுடன் நீடு வாழருக னெங்களுக் கிறைவ னென்றனன்'' (பரபக்கம் 144) எ - ம், இரண்டாவது சொன்ன பசித்தலாதியாயுள்ள குணங்கள் பதினெட்டுக்கும் பி - ம் சித்தியாரில் 'பசித்தல் தாகபய செற்றமோ டுவகை மோகசிந்தனை பழித் தலினுப், நசித்தல் வேர்வினொடு கேத மோடுமதம் வேண்ட லீண்டதி சயித்தலும், புசிப்பு வந்திடு பிறப்பு றக்கமிவை விட்டொ ரட்டகுண பூதனுப், வசித்த வன்னுலகின் மேலிருந் தொருசொ லிகலனுக் கருளு மென்றனன்'' (டி 146) எ - ம், மூன்றுவது சொன்ன அரசிக மாதி யாயுள்ள குணங்கள் ஆறுக்கும் பி - ம் சித்தியாரில் "ஏறு மொன்று மங்குரு டைய வாகியெங்குமனு வாயிரும்புகல் மரங்களும், பூனு காணு வேலாமு மாகுமவை புத்க லப்பொருள்க ளென்னலாங், மான முங்கறு வகைத் தொழில்களவை கட்டு விட்டநெறி கன்மமேல் யின்றுவரு . மாறி மாறிமுன் வரைந்த துண்டுவிட . மாட்சியே"

(டி 150) எ - ம் கண்டுகொள்க. அவன் இங்ஙனஞ் சொன்ன முத்தியைப் பழிசேர்முத்தியென்று மறுத்ததேதென்னில் குணங்களை விட்டவிடந் தவமாகா தாகையாலும் பூர்வகன்மம் நிச்சயித்துப் புசிக்கைக்கு இவ்விடத்து ஆன்மாவுக்குத் தனக்கென்னவோர் அறிவு மில்லாதபடியாலுமென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "பூர்வ கன்ம மற்றிடப் புசித்த பின்பு பொன்னெயில், நேர்வ தென்னி னக்கன் மத்து நிச்சய மிலாமையிற், நிர்வதின்மை தீரின் வாயில் சேர்த லின்மை தெண்கடல், நீர்வறந்த பின்பு பூழை மீனருந்த நின்றதே'' (டி 163) எ - து கண்டுகொள்க.

அன்றியும், திரிகுணமு மடங்கு முத்தி என்பதற்கு மாயா வாதத்திற் பேதமாயுள்ள நிரீச்சுரசாங்கியன் முத்தி என்னவுமாமென அறிக. அஃதெங்ஙனே என்னில், பிரகிருதி தத்துவமானது தூலசூக்குமமு மாய் எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்குங் காரணமுமாய் முக்குணங்களும் ஒத்துநிற்கிறதே தனக்கு வடிவுமாய் அமூர்த்தமாயிருக்கும் புத்திமுதல் பிருதிவி ஈருகிய தத்துவம் இருபத்து மூன்றும் இதனுடைய வியாத் தியாயிருக்கும். அதனோடுங்கூடின் சுத்தபுருடனும் பாலனுகிய பிள்ளைகளைப்போலச் சேட்டையுண்டாய்ப் பல யோனிகளையும் எடுத்து இந்தக் குணங்களோடும் அநாதியே கூடிப் புத்தியை யுடைத் தாய் அவித்தையின் வசத்திலே ஒழுகி ஐக்ய சம்பந்தமுண்டாயிருக்கிற சுகதுக்கமான குணங்களும் உண்டாயிருக்கும். இது பெத்தம். இனி யவன் முத்தியிலிருக்கும்படியாவது, அந்தப் பிரகிருதியினுடைய தன்மையை அறிந்து புத்தியை அடைந்திருக்கிற அறியாமைபோய் விகிருதியாலுண்டான சுகதுக்கங்களைப் பிரகிருதிக்குண்டானதென்று கண்டு இது ஆன்மாவுக்கில்லையென்று குணத்திரயங்கள் அடங்கி இருப்பது. இதுவே மோட்சமென்று சொல்லுவனென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "மூலம் புரியட் டகம்விகிர் தி யாகி மூன்றுப் பிரகிருதி, தூலஞ் சூக்கு மம்பரமாய்ச் சுத்தப் புருடன் சந்நிதியிற், பாலன் சேட்டை புரிந்துலகம் யோனி பலவாய்ப் பரந்தொடுங்குஞ், சாலவென்று நிரீச்சுவர சாங்கி யன்றான் சாற்றிடுமே''(டி260) எ-து கண்டுகொள்க. இதனைப் பழிசேர் முத்தி என்று மறுத்ததேதென்னில், அப்படி ஆன்மா அநாதியே சுத்தனுனல் பிரகிருதியால் மறைப்புண்டு கிடக்கமாட்டான்; அன்றியும் அது நீங்கி முத்தியைப் பெற்றாலும் முன்புபோலே மீளவும் கூடும். ஆகையால் இவையிற்றைக் கூட்டுகைக்கு ஒரு கர்த்தாவும் வேண்டுகையால் அது பொருளல்லவென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "சுத்த னறிவன் புருடனெனிற் சூழா தாகும் பிரகிருதி, பெத்த நீங்கி னுலும்பின் பெத்த னுவன் பேரறி வாற், சுத்த மேவும் பிரகிருதி கண்டு கழிக்க மாட்டானேல், முத்த னுகான் சுத்தனுக்கு மூலப் பிரகி ருதியில்லையாம்'' எ-ம், "அறியான் புருடன் பிரகிருதி யசேத னங்கா ரியத்தினுக்குக், குறியாய் நாத னுளனென்று கூறு முத்தி விவேகமெனிற், செறிவாந் தனைபோ காதறிவிற் சேர்த்தோன் வேண்டுஞ் செயலிற்போம், நெறியாற் பணி செய் துடற்பாச நீக்கிக்கொள்ளீ நின்மலனுல்'' (டி261, 263) எ ம் கண்டுகொள்க.

இனி, நாலாவது விரிவு வினைகெடு முத்தி யென்று பிரபாகரன் சொன்னதேதென்னில், அவனரிதாகச் செய்யப்பட்ட கன்மத்தின் முடிவிலே ஞானமென்பது ஒன்றுண்டாய் அந்தக் கன்மத்திலே அறிவு

கூடிநின்று தொழிற்பட்டு அந்தக் கன்மமும் ஞானமுங்கெட்டு ஆன்மா மண்போலவுங் கல்லுப்போலவுங் கிடக்கிறதே முத்தியென்று கொண்டானென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "அருஞ்செயலின் அபாவத்தே அபூர்வமெனு மதுதோன்றித். தருஞ்செயலே யின்றழியிற் றன்பலனீ தாருமது, வருஞ்செயலொன்றின்றியே மண்சிலைபோ லாமுத்தி, தருஞ்செயலி னெனவுணர்ந்து தாரணிமே லவன்சாற்றும்" (சூ.205) எ-து கண்டுகொள்க. அவன் இங்ஙனஞ் சொன்ன முத்தியைப் பழிசேர் முத்தியென்று மதுத்ததேதென்னில், கன்மம் மறுமைப்பயனைத் தருமென்ற வேதஞ் சொல்லுகைச் செய்தே அந்தக் கன்மங் கெட்டுப்போமென்று அவன் சொல்லுகையினாலும் அந்தக் கன்மத்தாலுண்டாகிய ஞானமுங்கெட்டுக் கல்லுப்போலவும் மண் போலவுங் கிடக்குமென்று அவன் சொல்லுகையால் அவ்விடத்துப் பேறில்லாத படியாலென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "வேறு பலன் தருவதுதான் வினையென்று வேதங்கள், கூறவோர் அபூர்வந்தான் கொடுக்குமெனக் கொண்டவுரை, மாறுகரு மறையோடு முன்பின்றி வந்ததால் தேறியவின் பூருடிமேற் சேர்ந்துமணந் திகழ்ந்ததுவாம்" எ-ம், "அனந்தங் கதியென்ன அறிவழிகை வீடென்கை, ஊனம்பி னுணர்வழிந்தோர்க் குளதாகு முயர்முத்தி, தானிங்குச் சிவப் பொழியத் தழல்சிற்கு மாறில்லை, ஞானங்கெட் டுயிர்சிற்கு மெனு முரைதா னன்றுதால்" (சூ.206, 207) எ-ம் கண்டுகொள்க.

இனி, ஐந்தாவது மலம்போம் முத்தியென்றதைப் பேதவாதி சொன்னானென்றது ஏதென்னில், அவன் செம்பானது இரதகுளிகையினாலே களிதங்கெட்டுப் பொன்னான தன்மைபோலச் சிவனுடைய அருளாலே ஆன்மாவுக்கு மலமானது கெட்டுப் பெறுவானும் பேறுமாக முத்தியிலே இருப்பதே பொருளெனக் கொள்ளுகையினாலென அறிக. இதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "ஈசன தருளாற் பாசத் தொகுதி - செறிவுறு செம்பிற் கறையுறு களிம்பு - குளிகை தாக்க ஒளிபெற்றாங்கு - நித்த சுத்த முத்த ராக - வைத்தன ருலகின் மறை வல்லோரே" (7. 16-20) எ-து கண்டுகொள்க. அவன் இங்ஙனஞ் சொன்ன முத்தியைப் பழிசேர் முத்தி என்றதேதென்னில் வேதாகமங்கள் பதி பசு பாச மூன்றும் நித்தியமென்று சொல்லச் செய்தே ஆணவ மலங் கெடுமென்கையினாலுமென அறிக. இதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் அவன் மறுப்பிலே "மறைக ளாகமத் துறைகள்மற் றெவையும் - ஈசமில் பதிபசு பாசமென் றுரைத்தல்-அயர்த்தோர் குளிகைச் சயத்தாற் றுமிரக் - களித நாசம் பாசத் தேய்த்தல் - கூடா தன்றியுங் குளிகை சிறுணம் - நீடா தழித்த நிலைநிலை யாகவிற் பேத வாத மோதுதல் பிழையே" (8. 1-7) எ-து கண்டு கொள்க.

இனி, ஆறுவது விக்கிரக நித்தமுத்தி எ-கு சிவசமவாதி சுத்த மாயா சரீரம் அழியாமல் நித்தியமாயிருக்கிறதே முத்தியென்றான் என்றதேதென்னில், வேட்டுவாளியானது ஒன்றுமறியாத பச்சைப் புழுவையெடுத்துத் தற்சொரூபமாக்கின தன்மைபோல ஒன்றுமறியாத ஆன்மாவையுஞ் சிவனுடைய அருளெடுத்துக்கொண்டு தற்சொரூபமாக்க அந்த மாயா உடல்தானே நித்தியத்துவத்தைப் பெற்றிருப்பது தானே முத்தியென்று கொள்ளுகையினாலென அறிக. இதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "மூன்றோன் றனாது முதிரோனி ஞானம்-

அறியாப் பச்சைச் சிறுபுழுக் கவர்ந்த-வண்டென உயிரைக் கொண்டிடு முயிரது - தன்னை நோக்கித் தானது வாகி - ஐவகைத் தொழிலு மெய் வகை யுணர்வும்-பிரியா வாறு பெற்றுத்-திரியாப் பெரியோர் திரட்சிசேர்ந் திடுமே" (8. 19-25) எ-து கண்டுகொள்க. அவன் இங்ஙனஞ் சொன்ன முத்தியைப் பழிசேர் முத்தியென்றதேதென்னில் அருள்பொருந்தின ஆன்மாக்களுடைய மாயா தேகந்தானே நித்தியத்துவத்தைப் பெற்றிருக்கிறது பதமுத்தியாகிய சாரூபமொழிந்து சாயுச்சிய மாகாதாகையாலும், அன்றியும் யாதாமொரு சரீரந்தாங்கினையுள்ளமட்டும் மூன்று மலமும் போகாதாகையாலும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "முத்தி யுற்ற நற்றவ ரவையிடைச் சேர்வரென்றனை சார்தரு முத்தி-சாலோக் கியமோ சாயுச் சியமெனிற்-பந்த முற்ற கந்தல கழித்தல்-அறிவினு டறிவு பிரியாப் பெற்றி - வேண்டு மென்பதற் கீண்டிவ ணிவ்வா - திருப்ப ரென்பதற் குருத்தான் வேண்டும்" (9. 73-79) எ-ம் சித்தியாரில் "அனாதியுடல் ஒன்றினைவிட் டொன்று பற்றிக் கன்மாலாயழிந்து வருதலா லந்தமில்லை; பினுதியருள் பெற்றவர்கள் சித்தவுருவத்தைப் பெற்றிருக்கை முத்தியெனிற் பெறும்பதமே இதுவும், இறுதியில்லை இதுதானுங் காயமுண்டேல் இருங்கன்ம மாயைமலமெல்லாம் உண்டாம், மறுதிதரும் உடலாதி காரியத்தால் அனாதி மலம் அறுக்த மருந்தற்றால் உடன்மாயுங் காணே" (11. 3) எ-ம் கண்டு கொள்க.

இனி, ஏழாவது விவேகமுத்தி எ-கு மாயாவாதி இவனுக்கு விவேகஞானம் உண்டாகிறதே முத்தி என்றானென்று பொருள் கூறிய தற்கு வகையேதென்னில், அவன் கருத்து நிர்மலமாயிருக்கிற ஆகாசத்தை மேகம் மறைத்த தன்மைபோலச் சுத்தமாயிருக்கிற பரப்பிரமமும் மாயா உபாதிகளினாலே வாதிக்கப்பட்டு இந்த உடலிலே மயங்கி நிற்கிறதே சீவான்மாவாவது; அந்த ஆகாசத்திலே ஒரு காற்றுத் தோன்றி அந்த மேகத்தை நீக்கின தன்மைபோல இந்தச் சீவான்மாவினிடத்திலே ஒரு விவேக ஞானந் தோன்றி அந்த மாயாவத்தையை நீக்குகிறதே முத்தியெனக் கொண்டானென அறிக. இதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "இவ்வியற் பந்தப் பௌவம தகல - வின் முதல் தந்த கொண்மூப் படலத்-திருளற வுதித்த கால்தக விவேகந்-தன்னிற் றோன்றிச் சாதக மனத்தையும்-மன்னகப் பிரிப்பும் மடியிழை வாங்கலும் - போல ஞாலம் பொய்யறக் கழீஇத் - தானே தானுய்த் தன்னிற் றன்னைத்-தானே கண்டு தன்னல முற்று - வசையில் தத்துவமசிபதத் தெளிவால்-அகமே பிரம மாயினன் எனஅறிந்-தசல நுநிகற் சலசல மதியெனக் - கண்டிடு முடலம் விண்டகல் கடத்து மங்குல துடைதர வெங்குமாந் தகைத்தே" (3. 37 49) எ-து கண்டுகொள்க. அவன் இங்ஙனஞ் சொன்ன முத்தியைப் பழிசேர் முத்தி என்றதேதென்னில், இந்தச் சீவான்மாவினிடத்து உண்டாகிய விவேக ஞானம் முன்பே உள்ளதாகில் இவனுக்கு மயக்கம வர வழக்கில்லை. பின்புள்ளதாகில் ஆகாயப் பூப்போல இல்லாதது உண்டாகாது ஆகையாலென அறிக. இதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "பந்தம தகலமுந்து விவேகம்-வான்வளி யெனத்தனிற் றானே தோன்றின-முன்புளதாயின் மயங்கா திலதெனிற் பின்புள தாகா திலதுள தெனின் வேலி-மலரது தரும்அனவ்" (4. 174, 178) எ-து கண்டுகொள்க.

இனி, எட்டாவது பரவுமுயிர் கெடுமுத்தி எ-கு மாயாவாதத்திற் பார்க்கியன் ஆன்மா கெடுகிறதே முத்தி என்றானென்று பொருள்கூறிய தற்கு வகையேதென்னில், அவன் கருத்து பரட்பிரமந்தானே பிரபஞ்சமுமாய் ஆன்மாவுமாய் நின்று காரியப்படுகிற இடத்து ஆன்மா கன்மத்தை அநுட்டித்து ஞானமுண்டானவாறே பிரமத்தோடுங் கூடி ஆன்மா அழிந்துபோகிறதே முத்தியெனக் கொண்டானென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "சித்தே யுலகாய்ப் பரிணமித்துச் சீவனுகித் திகழ்ந்தமையாற் சத்தே எல்லா முத்தியினைச் சாரக் கண்ட ஞானங்கள், வைத்தே மொழியு மாமறைகள் சொன்ன மரபே வந்தக்கால், ஒத்தே கெட்டுப் பிரமத்தோ டொன்றாய்ப் போமென் றுரைத்தனனே" (பரபக்கம் 254) எ-து கண்டுகொள்க. அவன் இங்ஙனஞ் சொன்ன முத்தியைப் பழிசேர் முத்தி என்றதேதென்னில் அந்தப் பரப்பிரமம் பிரபஞ்சமாகாதபடியாலும்; அன்றியும் ஆன்மாவாகாதபடியாலும் முத்தியில் ஆன்மாக் கெட்டுப்போமென்கையினாற் பெறுவான் இல்லாதபடியாலுமென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "இயம்புகின்றதுல காயி டாதுசட மென்று மின்றுசட மாகியே, முயங்குகின்றமையி னிலவ ணத்திரத முழுது மேகமதை முயல்கைபோற், பயந்ததென்னிலறி யப்படும் பொருளு மறிவு மென்றுபல வாகுமோ, தியங்குகின்றதெனு ரைத்திடாய் கடின மாதி யாகவரு சித்தனே" எ-ம், "அறிவி னேடுசெயல் மாறில் வீடதனை அணுகொ ணுதவை இரண்டினல், உறுதி யானபிர மத்தி னேடழிய லொன்ற லாமென வுரைத்திசான், இறுதி யேலதனை டிசைவ தின்றிசைவ துள்ள தாயிடினவ் வின்பமே, பெறுதி நீயுடலொ டுயிர்க ளாயறிவு பிறக்கு மாறு செயல் பெறுவதென்" (ஷை255, 259) எ-ம் கண்டுகொள்க.

இனி, ஒன்பதாவது சித்தி முத்தியென்று அகச்சமயத்திற் சங்கிராந்தவாதி ஆன்மா பசுகரணங்கெட்டுச் சிவகரணமாகிறதே முத்தி என்றானென்று பொருள் கூறியதற்கு வகையதேதென்னில், அவன் ஆன்மாவுக்கு மலபாகம் வந்த இடத்துக் கண்ணாடியிற் காட்டின நிழல் அந்தக் கண்ணாடியிற் பொருந்தினாற்போலச் சிவனுடைய அருள் ஆன்மாவிலே பிரகாசித்த அவதரத்துக் காட்டத்தைப் பொருந்தின அக்கினிபோலவும் உப்பளத்தைப் பொருந்தின புல்லும் வைக்கோலும் போலவும் பசுத்துவங்கெட்டுச் சிவத்துவமாம், பசுகரணங்கெட்டுச் சிவகரணமாகிற சித்தியதே முத்தியெனக் கொள்ளுகையினாலென அறிக. இதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "பழமல நீங்க நிகழும் காலை - வேற்றோர் முகவொளி தோற்றுங் கலனெனத் - தலைவன தருளுயிர் நிலவிடும் நிலவக் - காட்டத் தங்கி மாட்டத் தங்கிய-தன்மையு மளத்த புல்வையி லிப்பும் - போன்றது வாகித் தோன்றிடு மதனாற்-பசுகர ணங்கள் சிவகர ணங்கள் - ஆகமா றி யறிவும்-ஏக மாமுயிர் யாமென தின்றே" (9. 103-111) எ-து கண்டுகொள்க. அவன் இங்ஙனஞ் சொன்ன முத்தியைப் பழிசேர் முத்தி என்றதேதென்னில், அப்படிக் கண்ணாடியானது கொடுத்தது கொள்ளுந் தன்மை யுண்டாகையினாலும் ஆன்மாவுக்கு அஃது இல்லாதபடியாலும் மாயாகருவிகள் சடமானபடியாலே அது சிவசொருபமாகாதபடியாலுமென அறிக. இதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் 'நோக்கு முகவொளி நீக்காத் தானெனக்-கவருந் தன்மை முகுரம் போலக்-கொடுத்தது கோடற் கடுத்ததுண்டன்றே-காட்டத் தங்கி கூட்டக் கூடும்-இந்தனத் தியற்கை வெந்தழல் தாங்கா-வுப்பளத் தடுத்த புற்பலா லங்கள்-சடத்த வேனுங் கொடுத்தது

கொள்ளும் - தன்மை யுண்டுளக் கின்மைய தன்றே - யவமுறு கருவி சிவமய மாமெனக் - கூறின தாகம் வேதருக்கவரா-தென்பதே யவை முற்றுன் றுந் துடைக்கும்-திருவ நன் மருவ வுரியன வென்னில் - அருளுரு மாயா திருளின தாங்கொல்" [10. 22-34] எ-து கண்டுகொள்க.

அன்றியும், இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சித்திமுத்தி என்பதற்கு அட்டமாசித்தி யெனவுமாமென்று பொருள்கூறியதற்குவழியேதென்னில், அணுமா மகிமா லகுமா கரிமா ஈசத்துவம் வசித்துவம் பிராத்தி பிராகாமியம் என்னும் பெயர்களையிருக்கும் இவையிற்றினுள் முதற்கூறிய அணுமா சித்தியாவது இவன் சூக்குமதேகமாகவேண்டுமென்றாற் சூக்குமதேகமாகையென அறிக. இனி இரண்டாவது மகிமா சித்தியென்றது இவன் மகாமேருபோலப்பெருகவேணுமென்றால் அப்படியே பெருக்கையென அறிக. இனி மூன்றாவது லகுமா சித்தியென்றது பதினாலுலகங்களினுந் தடைபடாமல் மனவேகம்போல இவன் நினைத்த இடத்திலே போயிருக்கையென அறிக. இனி நாலாவது கரிமா சித்தியென்றது ஐராவதம் முதலாயுள்ளவை அசைப்பினும் இவன் அசைவற்றிருக்கையென அறிக. இனி ஐந்தாவது ஈசத்துவம் என்றது சர்வான்மாக்களையுந் தன்னுடைய ஆக்கினையிலே நடத்துவித்துக் கொள்ளுகையென அறிக. இனி ஆறாவது வசித்துவ சித்தியென்றது பூலோகத்தைத் தெய்வலோகமாக்கியுந் தெய்வலோகத்தைப் பூலோகமாக்கியும் வருகையென அறிக. இனி ஏழாவது பிராத்தி சித்தியென்றது அரிபிரமாதியான தேவர்களின் போகங்கள் தனக்கு வரவேணுமென்று மனதிலே நினைக்கால் அப்பொழுதே சித்திக்கிறதென அறிக. இனி எட்டாவது பிராகாமிய சித்தியென்றது ஒருகணப் பொழுதிலே அனேக நூறாயிரம் ஸ்திரீகளைச் சிருட்டித்து அப்பொழுதே அந்த ஸ்திரீகளுக்குப் பர்த்தாவாயநுபவிக்கையென அறிக. ஆகச் சித்தி எட்டும் இங்ஙனங் கண்டுகொள்க. இது முத்தியாகாதென்று மறுத்தற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "குறித்தடியின் றட்ட குண மெட்டுச் சித்தி கோகனதன் முதல்வாழ்வு குலவு பதமெல்லாம், வெறுத்தறிஞ ரறுவகையு மேலொடுகீ ழடங்க வெறும் பொய்யென நினைந்திருக்க மேலொடுகீ ழில்லான், சிறந்தவனோர் குணமில்லான் தன்னையொருவர்க்கு நினைப்பரியா னொன்றுமிலானெவர்படவுந் துள்ளே, பொறுப்பரிய பேரன்ப ராளிபன் வழியே புகுந்திடுவ னெந்தமிலாப் போகத்தைப் புரிந்தே" [9. 6] எ-து கண்டுகொள்க. இதனுள் எட்டுச் சித்தி என்பதை அட்டமா சித்தியும் என்முத்தியாகாதென்பதற்குக் கண்டுகொள்க. அன்றியும் தேவிகாலோத்திரத்தில் "அட்டமா சித்திமுதல் அனந்தமான பேறுகளும், கட்டமாங் கதிகள்தாம் பாசத்தி லானக்கொடா" எ-ம், கோயிற்புராணத்தில் "முத்தியு முடிவிலாத போகமு மாவி ரண்டாஞ், சித்தியு மென்செய்" [115] எ-ம் வரும் ஏதுக்களினுங் கண்டுகொள்க.

இனி, பத்தாவது பாடாணமுத்தி எ-கு இவன் பாடாணம்போலே கிடக்கிறதே முத்தியென்று பாடாணவாதி சொன்னானென்று பொருள் கூறியதேதென்னில், அவன் அறிவில்லாத ஆன்மாக்கள் அதீதாவத்தைப் பட்டுக் கிடக்குந் தன்மைபோலச் சுத்தாவத்தையினும் ஆன்மா ஒன்றுமறியாமற் கல்லுப்போலே கிடக்குமென்று கொள்ளுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "கொத்தைமாந்த ருய்த்திடு தயில் போற் - சாட்சி யென்னக் காணுத் தயர - மாசினை முத்தியெனவுரைத் தனரே" [6. 38-40] எ-து

கண்டுகொள்க. அவன் இங்ஙனஞ் சொன்ன முத்தியைப் பழிசேர்முத்தி
என்றதேதன்னில், ஆன்மா கேவலப்பட்டுக் கிடக்குந் தன்மைபோல
முத்தியிலும் ஒன்றுமறியாமற் கிடப்பனென்கையினால் சிவாநுபோகம்
இல்லாதபடியால் அது நன்முத்தி யாகாதென்றதென அறிக. இதற்கு
பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "காட்சி யென்னக் காணுத் துயர-மாட்
சியை முத்தி யெனவகுத் தனைக்கிற்-சரும பாவம் மரணங் கருமரம்-
ஏய்ந்தவர் முத்தி சேர்ந்தவ ரன்றே-இனைய கதிக்கோர் முனைவரும்
வேண்டா-தனிதரு துயர மெனுமித் திடமே-பாடாணத்திற் கூடா
முத்தி" [7. 9-15] எ-து அவனை மறுத்ததிலே கண்டுகொள்க.

இனி, திரிமலமும் அகல உயிர் அருள்சேர் முத்தி திகழ்முத்தி
என்ற பதத்தால் திரிமலமும் அகல எ-கு ஆணவ மாயை காமிய
மென்று சொல்லப்பட்ட மலங்கள் மூன்றும் நீங்க என்று பொருள்
கூறியதேதென்னில் அந்த மலங்கள் மூன்றும் நீங்கின இடமே சிவ
ஞானத்தைப் பெறுற இடமாதலால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக.
இதற்கு பி-ம் சிவஞானபோதத்தில் "புண்ணிய பாவம் பொருந்து
மிக காமியமும், மனை முதல் மாயைகாண் மாயையுங்-கண்ணிய, அஞ்
ஞானங் காட்டுமிவ் வாணவமுமிம் மூன்றும்,மெய்ஞ்ஞானி கட்காகா விடு"
[12 2] எ-து கண்டுகொள்க. அப்படி மூன்று மலங்களும் விட
என்றது அந்தமலத்தின் குணபேதமான காரியங்களைவிட என்றதென
அறிக; அவையாவன. ஆணவத்தின் குணம் எட்டுப் பகையின் குணம்
ஏழுங் காமியத்தின் குணம் ஆறுமென அறிக. இவையிற்றுக்கு பி-ம்
இருபா விருபஃதில் "கூறிய மூன்று மலத்தின் குணக்கூறி-வேறு
கிளக்கின் விகற்பங் கற்பம்-குரோதம் மோகங் கொலையஞர் மதநகை-
விராவெண் குணனுமா ணவமென விளம்பினை-அஞ்ஞா னம்பொய்
மயர்வே மோகம்-பைசா சுக்கிய மாச்சரியம் பய-மாயமேழ் குணனு
மாயைக் கருளினை-இருத்தலுங் கிடத்தலும் இருவினை இயற்றலும்-
விடுத்தலும் பரிக்கை மேவலன் எடுத்த-அறுவகைக் குணனுங்
கருமத் தருளினை" [4 1 10] எ-து கண்டுகொள்க. உயிரருள்சேர்
முத்தி திகழ் முத்தி எ-கு ஆன்மா அருளோடுங் கூடின இடமே விளங்
குதலையுடைய முத்தியாமென்று பொருள் கூறியதேதென்னில்,
ஆன்மாக்கள் சிவனை அடையுமிடத்துச் சிவனுடைய அருட்சத்தியினிட
மாகச் சென்று பெறவேண்டுகையால் அப்படிச் சொல்லப்பட்டதென
அறிக. இதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "பவமே வியநெறி
பந்திக்கும் ஈசன் பசுக்கள் தம்மை, அவமே வியநெறிப் போகங்களால்
முற்ற அக்கிலேயே, சிவமே வியநெறிச் சத்திகள் ஞாயச் சென்று சார்ந்து
பின்னைச், சிவமே வுவரென்று காண்போர்க்கு சைவர் சித்தரிப்பே"
எ-ம், சிவபுராணத்தில் "அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கி"
[8. 1. 18] எ-ம் இப்பொருள் பற்றியேயென அறிக. இனி, இது
முத்தித் திறத்ததாமே எ-கு இதுவே முத்தியென்று சொல்லப்
பட்டவை எல்லாவற்றினுந் திறப்பாட்டினையுடைய முத்தியாமென்று
பொருள் கூறியதேதென்னில் மற்றுள்ள முத்திகளென்று சொல்லப்
பட்ட பத்துவகை முத்திகளும் அழியப்படுமாகையால் அப்படிச்
சொன்னதென அறிக. அவைகளெல்லாம் நன்முத்தியல்ல என்பதற்கு
பி-ம் சித்தியாரில் "இம்மையே சுரேட்டான டெய்தி எழிலாரும் அம்மையே
ஏந்திழையார்-முத்தி யென்றும் இருஞ்சுவர்க்க முத்தி, குணமுத்தி
என்று முத்தி ஐந்து கந்த மறக்கெடுகை என்றுமட்ட குணமுத்தி
யென்றும், மெய்ம்மையே பாடாணம்போல்கைமுத்தியென்றும்விவேக

முத்தி யென்றுந்தன் மெய்வடிவாஞ் சிவத்தைச், செம்மையே பெறுகை
முத்தி யென்றுஞ் செப்புவர்கள் சிவனடியைச் சேரு முத்தி செப்புவதிவ்
வியாமே" [8. 12] என்றமையால் சிவனடியைச் சேருமுத்தி இவை
நீங்கலாக வேறேயும் உண்டென்பது கருத்தென அறிக. அஃதாவது
சித்தியாரில் "இரும்பைக் காந்தம் வலித்தாற்போ லியைந்தங் குயிரை
எரியிரும்பைச் செய்வதுபோல் இவனைத்தா னாக்கி, அரும்பித்த
னத்தையனல் அழிப்பதுபோல் மலத்தை அறுத்தமல னப்பணைந்த
வுப்பேபோ லணைந்து, விரும்பிப்பொன் னினைக்குளிகை ஒளிப்
பதுபோல் அடக்கி மேளித்துத் தானெல்லாம் வேதிப்பா னாகிக், கரும்
பைத் தேனைப்பாலைக் கனியமுதைக் கண்டைக் கட்டியையொத் திருப்
பனந்த முத்தியினிற் கலந்தே" [11 12] எ-து கண்டுகொள்க.
ஆகையால், முத்திக்கு ஏதுவான ஆன்மாக்களுக்குச் சிவன் தனது
திருவடி ஞானத்தைக் கடாக்ஷிக்கும் அவசரத்து அவர்களுக்கு உண்டான
மலமாயா கன்மங்களை நீக்கித் தன்னுடைய திருவடியிலே கூட்டிக்
கொள்ளுவன் என்பதே சைவசித்தாந்த முத்தியென அறிக. இதற்கு
பி-ம் சித்தியாரில் "படிக்கு நூல்கள் சிவாகமம் பசு பாசமோடு பதித்
திறம், எடுத்தி யம்புவ தீசன் வார்கழ லேத்தி டுந்தொழி லென்றமே,
விடுத்தி டும்பொருள் காம மாதிகள் வேண்டி டும்பொரு ளின்டருள்,
முடித்து மும்மலம் விட்டு நின்மல னோடு நின்றிடல் முத்தி' எ-ம்,
"அநாதிமுத்த னுய்ப்பரனு பசுவனு யெல்லா அறிவுதொழி லுடைச்சிர
முடைய அரன் கன்மம், நுனுதிகமற் றொழுத்தவிடத் தேசத்தி போதப்
நுழைவித்து மலங்களெலா நுங்க நோக்கி, மனுதிகர ணங்களெலா
மடக்கித்தன் னை வழிபடுநல் லறிவருளி மாக்களுணைக் கையால், இறப்
பிறப் பினின்று மெடுத்து மாறு இன்பமுத்திக் கேவைப்ப னெங்கள்
முத்தி இதுவே" (பரபக்கம் 68, 134) எ-ம் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது, ஆன்மாக்கள் முத்தியைப் பெறுமிடத்து
மகளிரிடத்துண்டாகிய போகமே முத்தி என்கிற உலகாயதனும், பஞ்ச
கந்தங்களுங் கெடுகிறதே முத்தி என்கிற புத்தரிற் சௌத்திராந்தி
கனும், மூன்றுவகையாகச் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் கெடுகிறதே
முத்தி என்கிற அமணரில் நிகண்டவாதியும், எங்கும் விரித்திருக்கப்
பட்ட கன்மங் கெடுகிறதே முத்தி என்கிற பிரபாகரனும், ஆணவமலங்
கெடுகிறதே முத்தி என்கிற அகச்சமயத்திற் பேதவாதியும், முத்தி
யிலுஞ் சரீரம் அழியாதென்கிற அகச்சமயத்திற் சிவசமவாதியும், இந்த
உடலிலே சீவித்து நிற்கிற சீவான்மாவுக்கு விவேகஞான முண்டா
கிறதே முத்தி என்கிற மாயாவாதியும், இந்த ஆன்மா கெடுகிறதே
முத்தி என்கிற பாற்கரியனும், ஆன்மா பசுகரணங் கெட்டுச் சிவகரண
மாகிறதே முத்தி என்கிற சங்கிராந்தவாதியும், முத்தியிலும் ஒன்று
மறியாமற் கிடக்குமென்கிற பாடாணவாதியும் ஆக இப்படிச் சொல்லப்
பட்ட பத்துவகை முத்தியும் மறுத்து, இவை எல்லாங் குற்றத்தை
யுடைய முத்திகளென்று காட்டி ஆன்மா ஆணவம் மாயை காமியம்
என்னப்பட்ட மும்மலங்களும் நீங்கிச் சிவனுடைய திருவருள் ஞானத்
தைப் பெற்றுச் சிவாநுபவமாய் நிற்கிறதே சைவ சித்தாந்த முத்தி
என்னும் முறைமையையும் அறிவித்தது.

(வி-ம்) ஐயிருவர் கூறும் அமையாப் புன்கொள்கையவாம்,
உய்யுநெறி யன்றென்றே ஓர். க. உலகாயதன் காட்சியளவை ஒன்றே
கொள்பவன். உடலேயன்றி உயிர் வேறில்லை. வினையும் பிறப்பும் கூடு

ளும் இடையா. விழைந்த மகளிருடன் இழையப் புணர்ந்தின்புறுதலே வீடு. ௨. புத்தரில் சௌத்திராந்திகன் ஐந்து கந்தம் அறக் கெடுகை வீடென்பன். ௩. சமணரில் நிகண்டன் ஞானாவரணீயம் முதலிய எட்டும் பசி முதலிய பதினெட்டும், கந்த முதலிய ஆறும் ஆகிய மூவகைத் தீக்குணங்களை உடலை வருந்துவதால் அடக்கினால் வீடு கூடும் என்பன். ௪. பிரபாகரன் வினை அழிவில் உயிர் அறியுந் தொழிலின்றிக் கற்போற் கிடப்பது வீடென்பன். ௫. பேதவாதி இறைவனருளால் ஆணவமலங் கெட ஆருயிர் என்றும் அயனைப் வணங்குவது வீடென்பன். ௬. சிவசமவாதி உடம்பழியாதிருப்பதே வீடென்பன். ௭. மாயாவாதி தூய்மையாயுள்ள பிரமம் கற்பிதமாயையிற்பட்டு மயங்கிற்று. மயக்கந் தீர்ந்த அறிவால் தன்னைப் புணர்தலே வீடென்பன். ௮. பாற்கரியன் தன் அன்பு அறிவு ஆள்வினைகளுடன் பிரமத்திற்சென்று அழுந்தி பிரமத்தினோடு ஒன்றுவதே வீடென்பன். ௯. சங்கிராந்தவாதி பசுத்துவங் கெட்டுச் சிவத்துவமாய்ப் பசுகரணங்கெட்டுச் சிவகரணமாவதே வீடென்பன். (சிவகரணமாவது முன்னை ஆருயிர் திருவருள்வழி சிற்றல். என்றஇருள் மூலம் இயங்குங் கரணங்கள், ஆன்ற அதன்வழியாய் ஆற்றுமேல்-சான்றீதாம், சுத்தங் கரணம் போல் அல்லாமை நால்வரருள், வந்த சிவனருளால் வாழ்த்து.) ௧0 பாடாணவாதி சகசமல் நீங்காத சுட்டறிவும் இன்பத்துன்பநுகர்வும் அற்று ஆருயிர் கற்போற் கிடப்பது வீடென்பன்.

பழிசேர்முத்தி : அருஞ்சைவர்தத்துவம் ஆறுறக்கும் உட்பட்ட மெய்களிலே அடங்குவதால் அவ்வனைத்தும் குற்றமுடைய கொள்கையெனக் கூறப்பட்டன.

(௧௨)

உண்மை அதிகாரம்

இங்ஙனங் கூறப்பட்ட முத்தியைப் பெறுமிடத்து உண்மையை அறிந்து முத்திபெற வேண்டுகையால் மேல் உண்மையை அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

இந்த உண்மையில் முதற்செய்யுளுக்குத் தொடர்பாவது: இங்ஙனம் பொதுவாக அருளிச்செய்யப்பட்ட செய்யுள் ஐம்பதிலும் பொருள்களைச் சாமானியத்திலே உண்டென்று நாட்டினதொழிய விசேட அத்தங்களை அருளிச்செய்யாததேதென்று வினவின மாணாக்கனை நோக்கி அவைகளெல்லாம் பெத்தநிலையைக் கூறிவருகையால் பெத்தங் கூறுமிடத்து முத்திநிலையாகிய விசேட அத்தங்களைக் கூற வழக்கல்லாதபடியாலும் அன்றியும் பதியை இல்லையென்றும் பாசத்தை இல்லையென்றும் பசுவை எதிர்ப்படுகையால் அவர்களை நோக்கி மறுத்துக் கூறுமிடத்துப் பொருள்களைச் சாமானியத்திலே உண்டென்று நாட்டுமதொழிய ஆன்மதரிசனம் சிவதரிசனம் முதலாகவுள்ள விசேட அத்தங்களைக் கூற வழக்கல்லாதபடியாலும் முற்கூறிய செய்யுட்கள் ஐம்பதும் பொதுவாகக் கூறினோமென்றும், ஆன்மதரிசனம் சிவதரிசனம் முதலாகவுள்ள விசேட அத்தங்களை மேல் உண்மையிலே சொல்லுகிறோமென்னும் முறைமையையும் அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

51. இக்கிவை பொது இயம்பும் என்பர்கள் இதன்மே லான்மாத்
தக்கிய அஞ்ச வத்தை தன்னுண்மை உணர்த்துந் தன்மை
போங்கோளி ஞான வாய்மை அதன்பயன் புனிதன் நாமம்
அங்கதின் அணைந்தோர் தன்மை அறைகுவன் அருளினாலே.

உண்மை நியதி லென்பது திறனும்
வன்மை யுடனே வனப்புற வகுத்தது.

(உரை) இக்கிவை பொது இயம்பும் என்பர்கள் - இவ்விடத்து இங்ஙனம் கூறப்பட்ட செய்யுள் ஐம்பதும் பெத்தநிலைமைக் கூறுகையாலே பொருள்களைச் சாமானியமாகக் கூறினதென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள்; இதன்மேல் - இந்தப் பொது ஐம்பதிற்கு மேலாகக்கொண்டு உண்மையாவது; ஆன்மா - ஆன்ம இலக்கணம் ஓதிகாரத்தானும்; தங்கிய அஞ்சவத்தை - ஆன்மா தங்கப்பட்ட சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதமென்னும் அஞ்சவத்தையின் முறைமை ஓதிகாரத்தானும்; தன்னுண்மை உணர்த்துந் தன்மை - ஆன்மாக்கள் ஆணவமலத்தாலே மறைப்புண்டு மூடா

நாத்திலே வேலைப்படுக் கிடக்கிற அவதாரத்துச் சென் கலாதி தத்துவங்களைக் காரண மாயையிலே நின்றுந் தோற்று வித்து அதனாலே அந்த ஆணவ மலத்தை நீக்கி அறிவிக்கிற முறைமை ஓரதிகாரத்தானும்; பொங்கொளி ஞானவர்க்கமை - யிருந்த பிரகாசமாகிய போதிவாய் நிற்கிற சிவனுடைய ஞானத் தின் உண்மையை ஓரதிகாரத்தானும்; அதன் பயன் - அந்த ஞானத்தைப் பெறுமவர் பயனாகிய ஆன்ம தரிசனம் ஆன்ம சுத்தி ஆன்ம லாபம் என்னப்பட்ட மூன்று வகையும் மூன்றதி காரத்தானும்; புனிதன் நாமம் - சுத்தனாயிருக்கிற சிவனுடைய திருநாமமாகிய அஞ்செழுத்தருள் நிலை ஓரதிகாரத்தானும்; அப்பதின் அணைந்தோர் தன்மை - அவ்விடத்து அந்த உண்மை யாகிய சிவத்துடனே கூடிநின்று அநுபவிக்கிற சீவன்முத்தர் இலக்கணம் ஓரதிகாரத்தானும்; அறைதுவன் அருளினாலே - ஆக இவ்வனஞ் சொல்லப்பட்ட அதிகாரம் ஒன்பதினாலுஞ் சொல்லா நின்றேன் தம்பிரானார் அநுக்கிரகத்தாலே இந்த உண்மை ஐம்பதையும்.

(வி - ம்.) பொதுவியல்பு எ - து முற்கூறிய செய்யுள் ஐம்பதினும் உண்டாகிய பொருள்களைச் சாமானியத்திலே பெத்தநிலைகளைச் சொன்ன தென்று பொருள்படுத்தினதற்கு வழியேதென்னில், சிவன் ஆன்மாக் களை மலபாகம் வருத்துமிடத்து மலமாயா கன்மங்களோடுங் கூட்டி ஜனன மரணப்படுத்தி மலபாகம் வருத்தும் முறைமையைக் கூறுகை யால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. மற்ற ஐம்பதும் உண்மை என்றதும் அந்தப் பெத்தநிலையை நீக்கி முத்திக்கு ஏதுவாயுள்ள உண்மைநிலையைப் பெறவேண்டும் பக்குவான்மாக்களை நோக்கிக் கூறுகையாலென அறிக. இவை இரண்டுக்கும் பி - ம் கோவைத் திருவாசகத்தில் "பொதுவினிற் றீர்த்தென்னை யாண்டோன் புலியூ ரன்" (146) எ - ம். "பொதுக்கடிந் தினிது காக்கும்" (12-3-35) எ-ம் சித்தியாரில் "ஆரண நூல் பொது சைவம் அருஞ்சிறப்பு நூலாம்" (8-15) எ - ம் வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க. இனி, தன் னுண்மை உணர்த்துந் தன்மை எ-து கேவலாவத்தை ஆன்மாவுக்கு உண்மையென்றது ஏதென்னில் செம்பைக் களிதம் மறைத்தாற் போலவும் அக்கினியைக் காட்டம் மறைத்தாற்போலவும் ஆன்மாவை ஆணவமலம் அநாதியே மறைத்த நிற்கையால் அப்படிச் சொன்ன தென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "கேவல சகல சுத்தமென்று மூன்றவத்தை ஆன்மா, மேவுவன் கேவ லந்தன் னுண்மை" (4-37) எ - ம், இந்நூலினும் "உறுக்கனி யதிக மூண்மை யுயிர்க்கு" (52) எ - ம் வருவதும் இப்பொருள் பற்றியென அறிக.

இதனுந் சொல்லியது முற்கூறப்பட்ட செய்யுள் ஐம்பதும் பொதுவென்றும், மேல் உண்மை ஐம்பதினும் ஆன்ம இலக்கண முதலாக ஒன்பது அதிகாரமாக வருமுறைமையும் அறிவித்தது.

(வி ப)சாமானியம்-பொது, பொது அதிகாரத்தின்கண் இறையுயிர் தளை எனப்படும் "பதி பசு பாசம்" ஆகிய முப்பொருளின் விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளன. இனி வரும் ஒன்பதும் இவ்வுண்மை அதிகாரத்தால்

விளக்கப்படும். க. ஆருயிரிலக்கணம் உ. ஐந்தவத்தை ௩. உணர்த் துந்தன்மை ௪ ஞானவாய்மை ௫ ஞானத்தின் பயன் ௬. ஐந்தெ ழுத்து எ. அணைந்தோர் தன்மை. சிவஞானத்தின்பயன் ஆன்மதரி சனம், ஆன்மசுத்தி, ஆன்மலாபம் என மூவகைப்படும். ஆகவே மொத்தம் ஒன்பதாகும். இவற்றை வருமாறு நினைவுகூர்க:

ஆருயிரின் உண்மை அவத்தை உணர்த்தல்மேல்
சேர்சிவ ஞானம் உயிர்க்காட்சி—நேர்தெளிவு
பேறுடனே ஐந்தெழுத்தும் நேசமணைந் தோர்தன்மை
கூறுமொன்பான் உண்மையுறுங் கூறு.

நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் என்னும் ஐம்பாடென்னும் அவத்தைகளையல்லாமல் புணர்வு நிலையில் ஆருயிர்க் குச் சார்பிடம் வேறில்லை. ஒவ்வொரு நிலையிலும் ஆங்காங்குள்ள கருவிகள் வண்ணமாய் அவ்வுயிர் நிற்கும். ஆணவத்தால் மறைப்புண்டு புலப்பு நிலையில் நிற்கும் ஆருயிர்கட்குச் சிவபெருமான் கலையாதி மெய்களை மாயையினின்று படைத்தளித்தனன். அதனால் ஆணவம் சிறிது நீங்கும். அறிவு - உண்டாகும். (௯)

மூன்றாஞ் சூத்திரம்

ஆன்ம இலக்கணம்

இங்ஙனம் முன்னம் அருளிச்செய்த செய்யுள் ஐம்பதினும் பாயிரம் பன்னிரண்டு செய்யுளும் நீக்கி மற்றுள்ளவை எல்லாம் முதற் சூத்திரம் இரண்டாஞ் சூத்திரமுமாக வகுத்தருளிச் செய்து, மேலுண்மையிலே நீக்கியுள்ள மூன்றாஞ் சூத்திரம் முதலாகப் பத்தாஞ் சூத்திரமும் வருகை யால் அதில் மூன்றாஞ் சூத்திரமாகிய ஆன்ம இலக்கணம் அருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளிற்று.

அப்படி ஆன்ம இலக்கணம் மூன்றாஞ் சூத்திரமானதற்கு வழி ஏதென்னில் சிவஞானபோதத்தினுஞ் சிவஞான சித்தியாரினும் மூன்றாஞ் சூத்திரம் ஆன்ம இலக்கணமாக நிற்கையால் இவையிற் றையும் அப்படி வைக்கப்பட்டதென அறிக. அவை எங்ஙனமென் னில் சிவஞானபோதத்தில் "உளதில தென்றலின் எனதுடல் என்ற லின், ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலில் கண்படில், உண்டிவினை யின்மை யின் உணர்த்த உணர்தலின், மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா" (3) எ - ம், சிவஞானசித்தியாரில் "உயிரெனப் படுவ திந்த உடலின்வே றுளதாய் உற்றுச், செயிருறும் இச்சா ஞானச் செய்திகளுடைய தாகிப், பயில்வுறும் இன்ப துன்பப் பலன்களும் நுகரும் பார்க்கில், துயிலொடுற் ஐந்த வத்தைப் படும்உண்மை துரியாதீதம்" (3-1) எ-ம் மூன்றாஞ் சூத்திரம் ஆன்ம இலக்கணத்துக்கு அருளிச்செய்கையால், இந்நூலினும் "செறிந்திடும்" 52) என்ற விருத்தந் தொடங்கி "ஒரீடத் திருத்தல்" (59) என்னும் விருத்த முடிவாகிய செய்யுள் எட்டினும் ஆன்ம இலக்கணத்தை அருளிச் செய்கையால் இதுவும் அப்படி மூன்றாஞ் சூத்திரமாக நின்றதென அறிக. இவ்வதிகாரத்துக்கு வகுத்த செய்யுட்களில் ஆன்மப் பிரகாசம் வரும் முறைமைக்கும் வகுப்புகளுக்கும்வகையேதென்னில், "தனியதிகமுண்மை உயிர்க்கென உணர்த்த மன்றே" (52) எ-ம், "அருவினை புடலு ளாகி அறிவிறும்

அறியு மன்றே" (53) எ-ம், "ஆன்மா அறிவில தாகு மீச னசேதனத்
தி டானே" (54) எ-ம், "அசத்தைச் சத்துட னின்று நிற்குந்
தம் மயாந் சதசத் தாமே" (57) எ-ம் ஆன்மாவின் பிரசங்கம் வருமை
ல் அப்படிச் சொல்லப்பட்டதென அறிக. அவை வருமாறு மேல்
வருமிடத்துக் கண்டுகொள்க.

மேல்வரும் விருத்தமுதற்கூத் தொகையாவது இங்ஙனஞ்
சொல்லப்பட்ட ஆன்மா சரீரத்தோடுங்கூடிச் சேவிக்கும் முறை
மையை அருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டதுவாயது.

52. செறிந்திடும் உடலுள் மன்னிச் சேர்புலன் வாயில் பற்றி
அறிந்ததில் அழுந்தும் ஒன்றும் அறிந்திடா அறியுந் தன்மை
பிறிந்தடை அஞ்ச வத்தை பெருகிய மலத்தாற் பேணி
உறுந்தனி அதீதம் உண்மை உயிர்க்கென உணர்த்து மன்றே.

தொல்லை வினையாற் றுவக்குண் டுழலும்
பல்லுயிர்த் தன்மை பரித் துரைத்தது.

(உரை) செறிந்திடும் உடலுள் மன்னி - கன்மத்துக்
கேற்பச் செறிந்து கூடின சரீரத்திலே நிலைபெறாய் நின்று;
சேர்புலன் வாயில் பற்றி அறிந்ததில் அழுந்தும் - பொருந்தத்
தக்க விடயங்களை இந்திரியங்களினாலும் பூதங்களினாலும் அந்தக்
கரணங்களினாலுங் கலாதிகளினாலுஞ் சுத்த தத்துவங்களினாலும்
பொருந்தி அறிந்து அனுபவியாநிற்கும்; ஒன்று அறிந்திடா -
இப்படி இந்தத் தத்துவங்களினாலே அறிந்து அநுபவிக்கச்
செய்தேயும் இவையின்றாலே மல்லவோ அறிகிறோமென்று அறிய
மாட்டாது; அறியுந் தன்மை பிறிந்து - அப்படி விசுவ
வியாத்தனும் நிற்கச் செய்தே அறிகருவிகள் பதினாறு நீங்கி
நின்ற கருவிகளோடுங் கூடி; அடையஞ்சவத்தை பெருகிய
மலத்தாற் பேணியுறும் - ஒழுங்கிலே சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ்
சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதம் என்னப்பட்ட ஐந்தவத்தைகளினும்
மிக்க ஆணவத்தான் மறைப்புண்டு அழுந்தாநிற்கும். இது
வன்றியும் இங்ஙனம் பொருள் கூறிவந்த பதமிரண்டையும்
ஒன்றும் அறிந்திடா-அறியுந் தன்மை பிறிந்தடை அஞ்சவத்தை
பெருகிய மலத்தாற் பேணியுறும் என்றொரு பதமாக்கி ஒன்று
மறிந்திடா எ-கு ஒன்றும் அறியாமற் கேவலப்பட்டுக் கிடக்கத்
தக்கதாக அறிகருவிகளும் நீங்கி அடைவே அவத்தைப்பட்டு
வருமென்று வருமாலமாகப் பொருளுரைப்பினுமாம்; தனி
அதீதம் உண்மை - ஆன்மாவின் இயற்கையான சுபாவத்தை
விசாரிக்குமிடத்து, சேவிக்குங் கருவிகளெல்லாம் நீங்கி முற்றிய
ஆணவ மலத்தான் மறைப்புண்டு மூலாதாரத்திலே பிரகிருதி
தத்துவம் உடம்பாகக் கெத்தழுந்துமதே அதீதமாம். [illegible]

ளெல்லாம் யார்க்கென்னில்; உயிர்க்கென உணர்த்து மன்றே -
இந்த முறைமைகள் ஆன்மாவுக்கென்று சிவாகமங்கள் சொல்லா
நிற்கும்.

(வி-ம்.) செறிந்திடும் உடலுள் மன்னி எ-கு கன்மத்துக்
கேற்கச் செறிந்து கூடின உடம்பென்று பொருள்கூறியது ஏதென்னில்
ஆன்மாக்கள் கன்மத்தைப் புசிக்குமிடத்து ஒவ்வொரு சரீரங்களை
எடுத்து அதனோடுங்கூடிப் புசிக்கவேண்டுகையால் அப்படிச் சொன்ன
தென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "உடல்விடா யோனிபற்றி"
(2-37) என்ற செய்யுளின் முடிவிலே "இடருறுமுருவங் கன்மத்
தளவினி லெடுக்கு மன்றே" எ-ம், இந்நூலினும் "எண்ணரிதாய்"
(19) என்னுஞ் செய்யுளில் "இருவினையின் தன்மைகளுக் கேற்ற
யாக்கை அண்ணலரு ளால் நண்ணி" எ-ம் வருமது கண்டுகொள்க.
இனி, சேர்புலன் வாயில் பற்றி அறிந்ததிலழுந்தும் எ-து ஆன்மா கூடி
அனுபவிக்கத்தக்க விடயங்களை இந்திரியங்களினாலும் பூதங்களினாலும்
அந்தக்கரணங்களினாலுங் கலாதிகளினாலுஞ் சுத்ததத்துவங்களினாலும்
அறிந்து அனுபவிக்குமென்றதே தென்னில் அப்படி ஆன்மா இந்திரியங்
களைக்கொண்டு விடயங்களைக் கொள்ளுமிடத்துப் பூதங்களினிடமாக
நின்றறிகையினாலென அறிக. அந்தக்கரணங்களால் என்றது,
மனது பற்ற ஆங்காரம் எழுப்பப் புத்தி நிச்சயிக்கச் சித்தஞ் சிந்தித்த
தென அறிக. இனி, கலாதிகளினால் அறிய என்றது காலங்கூட்டியும்
நியதிவரைந்துங் கலை தொழிற்படுத்தியும் வித்தை அறிவை எழுப்பியும்
அராகம் இச்சையை எழுப்பியும் புருடன் போகவிச்சாவாகியும்
பிரகிருதி பழுந்துவித்தும் வருகையென அறிக. இனி, சிவதத்துவங்
களினால் அறிய என்றது அவையிச்சையைப் பிரேரிப்பிக்கையினாலென
அறிக. இனி, யொன்றும் அறிந்திடா எ-கு அந்தத் தத்துவங்
களினாலே கூடியறிந்து வருமிடத்து இவையின்றாலேயல்லவோ கூடி
யறிந்து வருகிறோமென்று ஆன்மா அறியமாட்டாதென்று பொருள்
கூறியதேதென்னில், ஆன்மா தத்துவங்களோடுங் கூடினவிடம்
மயக்க அறிவாகையாலே தன்செயலறுதி தோன்றாமல் யானெ
தென்கிற மமதை பற்றி நிற்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக.
இனி அறியுந் தன்மை பிறிந்து எ-கு ஆன்மா விசுவ வியாத்தனும்
நிற்கச்செய்தே அறி கருவிகள் பதினாறு நீங்கி நின்ற கருவிகளோடுங்
கூடி அவத்தைப்படுமென்று பொருள் கூறியதேதென்னில், ஆன்மா
தத்துவம் முப்பத்தாறோடுங் கூடி விசுவ வியாத்தனும் நிற்கச் செய்தே
அவத்தைப்படும் அவதாக்து அறிகருவியாகிய சுத்த தத்துவம் ஐந்தும்
வித்தியா தத்துவம் ஏழில் பிரகிருதி தத்துவம் நீங்கலாகக் கலாதிகள்
ஆறும் பூதங்கள் ஐந்தும் ஆகப் பதினாறு நீங்கிநின்ற கருவிகள் இருபதும்
தொண்ணூற்றாறு வகையில் வாயுக்கள் பத்தும் வசனாதிகள் ஐந்தும்
ஆக முப்பத்தைந்தோடுங் கூடிச் சாக்கிரத்தில் முப்பத்தைந்து
கருவியும் சொப்பனத்தில் இருபத்தைந்து கருவியும் சுழுத்தியில்
மூன்று கருவியும் துரியத்தில் இரண்டு கருவியும் அதீதத்தில் ஒரு
கருவியுமாக நிற்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படி
யானாலும் அவத்தைக்கு அறிகருவிகள் பதினாறும் நீங்குமென்ப
தொழிய வாயுக்கள் பத்தும் வசனாதிகள் ஐந்தும் சாக்கிரத்திலுங் கூடி
நிற்கச் செய்தே அவத்தையிற் கூடுமென்றதேதென்னில், அப்படிச்
சாக்கிரத்திற் கூடிநின்றாலும் அவத்தைக்கு அவை மேலிட்டுச் சேவிக்
கையினாலே அப்படிச் சொன்னதென அறிக.

அது எங்ஙனமெனின், அந்தத் தசவாயுக்களுக்குங் குணமாவது பிராணவாயு மேல்நோக்கியும் அபானவாயு கீழ்நோக்கியும் வியானவாயு கலந்தும் உதானவாயு விக்கியும் சமானவாயு சமமாக்கியும் நாகவாயு தும்மியுங் கூர்மவாயு கொட்டாவிவிட்டுஞ் சோம்பியும் கிரிகரவாயு கண்ணை இமைப்பித்தும் தேவதத்தவாயு நகைப்பித்தும் தனஞ்சயவாயு நாடிகளைத் திறப்பித்து உடலை வீங்கியும் வருமாகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் தத்துவ சரிகையில் "செப்புமிடை பிங்கலைநற் சுழுமுனைகாந் தாரி திகழத்தி சிங்குவையு மலம்புடையும் புருடன், ஒப்பரிய சங்கினியுங் குதமு மாகும் ஒருபத்திற் பிராணன் அபானன் பின்னும் வியானன், தப்பிலுதானன் சமானனாகன் கூர்மன் தருகிரிக ரன்தேவ தத்தன்தனஞ் செயனும் பத்தில், ஒப்பினுமி குதங்கலத்தல் விக்கல்சமந் தும்மல் உயர் சோம்பு கண்ணேற்றல் நகைமலர்ச்சி வீக்கே" எ-து கண்டு கொள்க. அவை எல்லாம் விசுவ வியாத்தியில்லையோ என்னில், அவையுண்டானாலும் ஆன்மபோதம் மேவிட்டு நிற்கையால் அவை அடங்கியும் அவத்தையில் ஆன்மபோதம் மலத்தினாலே மறைந்து அடங்கி நிற்கையால் அவை மேவிட்டும் நிற்குமென்றதென அறிக. அதற்கு அநுபோகம் ஏதென்னில் விசுவ வியாத்தியில் அடங்கிநின்று இயங்கின வாயுக்கள் அவத்தையிலே மேவிட்டுப் பெருமூச்செறிந்து நின்று காரிகைப்படுமாகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. வாயுக்கள் அப்படியானாலும் வசனாதிகள் ஐந்தும் விசுவ வியாத்தியிலும் உண்டாயிருக்க அவத்தையிலே மேவிட்டுநின்று சிவிக்குமென்றது ஏதென்னில், விசுவ வியாத்தியிலுங் கன்மேந்திரியமான வாக்காதிகளுக்கு விடயமாக நின்று சிவித்தாலும் அவத்தைப்படும் அவதாரத்துஞ் சொப்பனத்தின் அந்த வாக்காதிகள் நீங்கினாலும் வசனாதிகள் நின்று சிவிக்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அஃதெங்ஙனமெனின், ஆன்மா சொப்பனத்தசனை அவதரத்தும் இந்தப் பூதவுடல் அசைவற்றுக் கிடக்கச்செய்தேயும் ஒருவரோடு வைதும் வாழ்த்தியும் சிலவிடங்களுக்குப் போயும் மீண்டுஞ் சில பண்டங்களை இடுதல் ஏற்றல் செய்தும் விசர்க்கித்தும் வீட்டித்தும் மைதுனம் பண்ணியும் சிறுநீர் போக்கியும் வருகையால் அவத்தையிலும் வசனாதி யுண்டாகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. ஆகையால் அவத்தையில் வாயுக்கள் பத்தும் வசனாதிகள் ஐந்தும் மேவிட்டு நின்று சிவிக்குமென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க.

இனி, அடை அஞ்சவத்தைப் பெருகிய மலத்தாற் பேணியுறும் எ-து அவத்தைகளின் அடைவே சாக்கிராவத்தைக்கு முப்பத்தைந்து கருவியென்றும் சொப்பனாவத்தைக்கு இருபத்தைந்து கருவியென்றும் சுழுத்தி அவத்தைக்கு மூன்று கருவியென்றும் துரியாவத்தையில் இரண்டு கருவியென்றும் அதீதாவத்தையில் ஒரு கருவியென்றும் பொருள் கூறியதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "சாக்கிர முப்பத்தைந்து நுதலினிற் கனவு தன்னில், ஆக்கிய இருபத் தைந்து களத்தினிற் சுழுனை மூன்று, நீக்கிய இதயந் தன்னில் துரியத்தில் இரண்டு நாபி, நோக்கிய துரியா தீதம் மூலத்தி லொன்றே" (4-33) எ-து கண்டுகொள்க. அன்றியும் பெருகிய மலம் எ-து மிக்க மலமென்று பொருள்கூறியது ஏதென்னில் அந்த ஆணவமலம் ஒன்றாயிருந்து சர்வான்மாக்களையும் மறைத்து நிற்கையாலும் அநாதியே தொடங்கி மேலும் ஆன்மவர்க்க முன்னமட்டும் அந்த மலம் நீங்காதாகையாலும்

அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இனி, தனியதீத மூன்மை எ-து கருவிகளொன்றுமில்லை என்றிருக்கப் பிரகிருதித்தத்துவமும் உடம்பாகக் கிடக்கிறதே யதீதமென்று பொருள்கூறிய தேதென்னில், அந்தப் பிரகிருதி தத்துவம் மற்றுள்ள கருவிகளைப்போல ஆன்மாவை விட்டும் பற்றியும் வாராமற் கேவல சகலம் இரண்டினும் உயிரும் உடலும் போலப் பிரிவற்று நிற்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படியானால் தனியதீத மென்பானேனென்னில், அஃதாவது யாதாமொருவர் தனித்திருக்கிறார்களென்றால் அவர்களுயிரும் உடம்பும் இரண்டாயிருக்கவும் ஒருவரென்றும் தனியரென்றும் பெயர் பெற்றாற் போலவென அறிக. இதற்குமேல் "என்னவொன் றிலா ததீதம்" (60) என்னும் விருத்தத்துக்கு எழுதுகிற நுட்பத்தினுங் கண்டுகொள்க. இனி, அதீதத்தை ஆன்மாவுக்கு உண்மையென்பான் ஏனென்னில் கருவிகளோடுங் கூடிநின்று சிவித்தவிடம் செயற்கை அறிவாகையாலும் சிவிக்குங் கருவிகள் நீங்கினவிடம் இயற்கை அறிவாகையாலும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படி ஆன்மாவுக்கு இயற்கையான சுபாவமே உண்மை என்பதற்கு பி-ம் "கேவலந் தன்னுண்மை" (சித்தியார், 4-37) எ-ம், "விஞ்சிய சுபாவ மலத்துடன் மேவுதல்" எ-ம் வருவது நூல்களிலே கண்டுகொள்க.

இதனைச் சொல்லியது ஆன்மாக்கள் ஒவ்வொரு சரீரங்களிலே கூடி நிற்குமிடத்து இந்திரியங்களோடுங் கூடிநின்று சிவிக்கும் முறைமையும் அப்படி நிற்கச்செய்தே அறிகருவிகள் நீங்கி அவத்தைப்படு முறைமையும் அதீதத்திற் கேவலாவத்தைக்குச் சிவிக்குங் கருவிகளெல்லாம் நீங்கி ஆணவத்தால் மறைப்புண்டு மூலாதாரத்திலே கிடக்கும் முறைமையும் அறிவித்தது.

இப்படி ஆன்மா என்பதொன்று உண்டாயிருக்கச்செய்தே அதனை இல்லையென்று உலோகாயதன் இந்தப் பூததேகந்தானே அறிகிறதென்றும், புத்தரில் மாத்தியமிகன் இந்திரியங்கள் தானே அறிகிறதென்றும், மாயாவாதி பிராணத்தின் சந்நிதியிலே அந்தக்கரணங்கள் தானே அறிகிறதென்றும், மீளவும் உலோகாயதன் வாயுப் பூதந்தானே அறிகிறதென்றுஞ் சொல்லுவானேனென்று வினவின மாணவகனை நோக்கி அவரவர் அத்தங்களை மறுத்துக் காட்டிச் சிவன் அறிவிக்க ஆன்மாவே இந்த உடலிலே நின்று அறிகிறதென்னும் முறைமையை மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) வியாத்தம் - வியாபிக்கப்பட்டது. விசுவன் - ஆருயிர். தனி - இயற்கை, பிரேரித்தல் - நடத்தல். விசுவவியாத்தன் - வியாபிக்கப்பட்ட உடம்புடையவன்...அஃதாவது ஆருயிர்களின் உணர்வு மாயையின் ஆக்கமாகிய உடம்புடன் கூடியவழி வரையறைப்பட்ட சுட்டுணர்வுடையதாக நிற்கும் சிவனிறைவிற் புணர்க்கவழி வரைப்பறை நீங்கி நீக்கமற எங்குமாய் நிறைந்து நிற்கும் திருவருள் கருவியாக முற்றுணர்வுடையதாக நிற்கும். இவ்வாற்றால் "வசித்திடவரும் வியாபி எனும் வழக்குடையன்" (சிவஞானசித்தியார். அசித்தரு [illegible]) எனா ஆருயிர்க்குப் பெயருண்டு. வசித்திடவரும் வியாபி—உறைவிடத்து நிறைவி. புலப்பு, புணர்ப்பு, புரிவென்னும் மூன்று நிலையும் முறையே கேவலம், சகலம், சுத்தம் எனப்படும். புணர்வின்கண் மெய்கள் முப்பத்தாறும் மெய்யாக்கம் எனப்படும் தாத்துவிகம் அறுபதும் ஆகிய தொண்ணூற்றாறும் தொழிற்படும் புணர்விலும்

புரிவிலும் ஆருயிர்கள் உணர்ந்த உணரும் தன்மையவே. உணர்த்துவது திருவருளாற்றலேயாம். போந்து புணர்வில் பொருந்த மெய்யாக்கம், ஆற்று நனவேமைந்தர். நனவு முதலாகச் சொல்லப்படும் ஐம்பாடுகளும் புணர்வுவிலியினின்று கீழ்நோக்கி ஆருயிர் மூலத்திடத்துச் செல்லுங்கால், நிகழ்வனவாம். இக்கேவலினைப் புணர்விற்புலம்பு என்ப. புணர்விற்புலம்பு - சகலத்திற் கேவலம்.

ஆருயிர் புணர்வில் மீன்றும் புலப்பிற் புகும்போது மாமாயை மெய்கள் ஐந்தும், கலாதிகள் ஆறும், பூதங்கள் ஐந்தும் ஆகிய பதினாறும் தொழிற்படாவாம். கலாதிகள் ஆறு: மருள், ஊழி, ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, உவப்பு (தூவா மாயை காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம்) என்பனவாம். ஆருயிர் ஈக்கவத்தையுறுதற்குக் காரணம் ஆணவச்சார்பேயாம். ஈண்டுக் கூறப்படும் பூதம் அகப்பூதமாகும். பூதங்களின் விரிவை 45 ஆம் செய்யுளிற் காண்க. பூதமாம் ஆம் பொறி பற்றி யாக்கை அகப்புறமாம். ஒத புலனும் புறப்பூதம். ஆருயிர் அருளால் பெற்ற யாக்கையுடன் புலன்களை நுகர்ந்து இன்புறுங்கால் நாருந்தன்னையும் நுகர்விக்கும் நடப்பாற்றலாம் திரோதான சத்தியையும் உணரமாட்டாது. திரோதானம் - மறைப்பு. இதுவே ஒன்றுமறிந்திடாது என்பதாம். நனவு முதலியவற்றின் விளக்கம் 30 ஆம் செய்யுளிற் காண்க.

(உ)

53. உருஉணர் விலாமை யானும் ஒரோரு புலன்க ளாக
மருவிஙின் றறித லானும் மனுத்கள் தம்மின் மன்னித்
தருபயன் நுகர்த லானும் உயிர்சட மாத லானும்
அருவினை உடலுள் ஆவி அறிவினால் அறியு மன்றே.

புகலுயி ரில்லெனும் புறச்சம யத்தவர்
தகவி லுரையைச் சாற்றி மறுத்தது.

(உரை) அப்படி ஆன்மா என்பதொன்றில்லை. இந்தப் பூததேகந்தானே அறியுமென்கிற உலகாயதன் கருத்தை மறுத்தருளிச் செய்கின்றது. உரு உணர்விலாமையானும் - இந்தச் சரீரமானது உறக்கமானபொழுதும் சவமானபொழுதும் அறியாதபடியாலே இவையிற்றைக்கொண்டறிகைக்கு ஒரு ஆன்மா உண்டென்று அறிவாயாக. அன்றியும் இரண்டாவது இந்திரியங்கள் அறியுமென்ற மாத்திரியர்கள் கருத்தை மறுத்தருளிச் செய்கின்றது; ஒரோரு புலன்களாக மருவிநின்றறிதலானும் - இந்திரியங்கள் உறக்கத்தின் அறியாதபடியாலும், அன்றியும் இவை ஒன்றறிந்தது ஒன்றறியாதபடியாலும் இந்த இந்திரியங்களைக் கொண்டறிகைக்கு ஒரு ஆன்மா உண்டென்று அறிவாயாக. அன்றியும் மூன்றாவது அந்தக்கரணங்கள் அறியுமென்கிற மாயாவாதி கருத்தை மறுத்தருளிச் செய்கின்றது; மனுக்கள் தம்மின் மன்னித் தருபயன் நுகர்தலானும் - மனம் புத்தி

அகங்காரம் சித்தமென்னப்பட்ட அந்தக்கரணங்கள் ஒன்றை ஒன்று அறியாதபடியாலும் அன்றியும் ஒன்றறிந்தது ஒன்றறியாதபடியாலும் இவையிற்றைக் கொண்டு அறிகைக்கு ஒரு ஆன்மா உண்டென்று அறிவாயாக. அன்றியும் நாலாவது வாயுப்பூதம் அறியுமென்று மீளவும் உலகாயதன் சொன்ன கருத்தை மறுத்தருளிச் செய்கின்றது; உயிர்சட மாதலானும் - உறக்கத்தின்கண் வாயுப்பூதம் இயங்கச் செய்தேயும் அறிவற்றுக் கிடக்கையாலும் இதனைக்கொண்டு அறிகைக்கு ஒரு ஆன்மா உண்டென்று அறிவாயாக. இங்ஙனம் இவை அறியாதாகை யால்; அருவினை உடலுள் ஆவி அறிவினால் அறியுமன்றே - கட்புலனுக்குத் தெரியாம அரூபமாயிருக்கப்பட்ட கன்மத்துக்கீடாக உண்டான உடம்பிலே நிற்கிற ஆன்மா கர்த்தாவின் திருவருளினாலே அறிவிக்க அறிந்து சீவியாநிற்கும்.

(நு - ம்.) இங்ஙனம் காட்டப்பட்ட சமயிகளுக்கு உதாரணம்: உருவுணர் விலாமையானும் எ-கு இந்தப் பூததேகமானது சவமான பொழுது அறியாதென்றும் அன்றியும் உறக்கத்தின்கண் வாயுப்பூதம் அறியாதென்றும் உலகாயதன் கருத்தை மறுத்ததற்கு பி-ம் சிவஞான சித்தியாரில் "அறிவு பூதம தென்னில் வேறு புறத்த நித்தமை கண்டிலம், செறிவு தான்உட லத்தெ னில்சவ மான போதுடல் தேருமோ, குறிகொ ளாதுடல் வாயு வானது கூடிடா மையின் என்னின்நீ, பிறித ராதுயிர் வீற்ற ஞானம் உறக்கம் என்பிற வாதமே" (பரபக்கம், 42 எ - து கண்டுகொள்க. இனி, ஓரொரு புலன்களாக மருவிநின் றறிதலானும் எ-கு இந்திரியங்கள் அறியாதென்றும் புத்தரில் மாத்திமியர்கள் கருத்தை மறுத்ததற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "கருவியும் ஒளியும் வேறு கண்டிடுங் கருத்த தீத்தப், பொருள்புண ராமையாலே போதரவுந் தெழுவ தின்றும், மருவிடும் பொருளுண் டாக வந்தெழும் புந்தி யானால், பொருளுள தாகு மாகப் போதமும் உள்ள தாமே" (ஷை 140) எ-ம், "அறிவதைம் பொறியே யென்னின் உறக்கத்தி னறிவா வாகும், அறிவதும் ஒன்றொன்றாக ஒன்றொன்றுப் அறியுமென்னில், அறிவுக ளொன்றை யொன்றங் கறிந்திடா ஐந்தையுங்கொண், டறிவதொன் றுண்ட தான்மா ஐம்பொறி அறிந்திடாவே" (3.3) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, மூன்றாவது மனுக்கள் தம்மின் தருபயன் நுகர்தலானும் எ-கு அந்தக் கரணங்கள் அறியாதென்று மாயாவாதி கருத்தை மறுத்ததற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "வேற தாகும் உருவத்தி லேபரம் வெளிப்படுமென விளம்பிலீர், ஊறி லாஉரு சத்திலேபிரம முன்றுதா னுணர்வி லாதமென், மாறி வாயுவ மனுவானவையும் வந்தி டாமையினி லின்றெனில், ஈறு தனுடைய தாயதோ பிரமமென்கொ லோவிவை பிறப்பதே" (பரபக்கம், 244) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, நாலாவது உயிர் சடமாதலானும் எ-கு வாயுப்பூதம் அறியாதென்று உலகாயதனை மறுத்ததற்கு முற்பத்திலே இவனை மறுத்த உதாரணத்திலே கண்டுகொள்க. அன்றியும் உயிர் சடமாதலானும் எ-கு பிராணவாயு என்று பொருள்படுத்தி அதைச் சமயத்திற் சன்கிராந்தவாதி என்பாருமுளர். அதற்கு இந்தச் செய்யுளின் கருத்து "புகலுயி ரில்லெனும் புறச்சம யத்தவர், தகவி

லுரையைச் சாற்றி மறுத்தது" என்று புறச்சமயிகள் அந்தத்தை மறுக்கையினாலே அது அந்தமல்லவென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மா என்பது ஒன்றில்லை யென்று சொல்லுகிற உலகாயதன், மாத்தியமிகன், மாயாவாதி இவர்கள் மூவர் அந்தத்தையும் மறுத்து, மாணவகனை நோக்கி ஆன்மா உண்டென்று காட்டி, இந்த ஆன்மாவுஞ் சிவனறிவிக்க அறிந்து இந்த உடலிலே நின்று சீவிக்குமென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படிச் சிவனறிவிக்க ஆன்மா அறியுமென்பது பொருளல்ல. ஆன்மா தானேயல்லவோ அறிந்து சீவித்து நிற்கும் என்கிற அவிகார வாதியையும், அதுவல்ல ஆன்மாவுக்கு அறிவில்லையென்கிற சங்கிராந்த வாதியையும், அதுவல்ல ஆன்மாவுக்கு இந்திரியங்கள் அறிவைக் கொடுக்குமென்கிற சிவசமவாதியையும் அதுவல்ல ஆன்மாவுக்கென்ன ஒரு சிற்றறிவுஞ் சற்றுமில்லை சிவனறிவு கொடுத்தறிவித்தால் அறியுமென்கிற பரிணாமவாதியையும் மறுத்தருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) உரு - உடம்பு. உடம்பு அறிவில்லாதது. பொறிகள் ஒவ்வொன்றாக அறியும், மேலும் ஒன்றையொன்றறியாது. அந்தக்கரணங்கள் எல்லாங் கூடியே ஒன்றையறியும். உயிர் மூச்சம் அறிவில்லாதது. எனவே இவ்வனைத்தையுங் கொண்டு ஆருயிரே அறியும், அறிந்ததில் அழுந்தும். அழுந்தியறிதலே அனுபவம். இதன்கண், உலகாயதம், மாத்திமிகன், மாயாவாதிகள் மறுக்கப்பட்டனர்.

54. அறிவினில் வாயில்வேண்டா அன்றேனில் அவைதாம் என்னை (உ)
அறிவதை உதவு மேன்னில் அசேதனம் அவைதா மெல்லாம்
அறிபவன் அறியுந் தன்மை அருளுவன் என்னி லான்மா
அறிவில தாகும் ஈசன் அசேதனத் தளித்தி டானே.

உயிருவ தென்னு முட்சம யத்தவர்
செயிருறு மொழியைத் தெரிந்து செப்பியது.

(உரை) அப்படிச் சிவனறிவிக்கவேண்டா ஆன்மா தானே அறியுமென்கிற ஈசுவர அவிகாரவாதியை மறுத்தருளிச் செய்கின்றது. அறிவெனில் வாயில் வேண்டா - அப்படி ஆன்மாவை அறிவென்பையாமாகில் ஒன்றை அறியுமிடத்து இந்திரியங்களைக் கொண்டு அறிய வேண்டுவதில்லையாம். ஆகையால் தற்சுதந்தரமா யறிகிறவன் அல்ல என்பது கருத்து. அன்றியும் இரண்டாவது ஆன்மாவை அறிவல்ல என்கிற சங்கிராந்தவாதியை மறுத்தருளிச் செய்கின்றது; அன்றெனில் அவைதாம் என்னை - ஆன்மாவை அறிவல்ல என்பையாமாகில் அந்த இந்திரியங்களால் இவனுக்கு ஒருபயனுமில்லையாக வேண்டும். ஆகையால் இவனுக்கறிவில்லையென்னவும் ஒன்று

-தென்பது கருத்து. அன்றியும் மூன்றாவது இந்திரியங்கள் ஆன்மாவுக்கு அறிவைக் கொடுக்குமென்ற சிவசமவாதியை மறுத்தருளிச் செய்கின்றது; அறிவதை உதவுமென்னில் அசேதனம் அவைதாம - இந்திரியங்களை ஆன்மாவுக்கு அறிவைக் கொடுக்குமென்பையாமாகிற சேதனனுயுள்ள ஆன்மாவுக்கு அசேதனமாயுள்ள இந்திரியங்கள் அறிவைக் கொடுக்கமாட்டாது. ஆகையால் இந்திரியங்களைக் கொண்டு ஆன்மா அறியுமென்பது கருத்து. இனி நாலாவது ஆன்மாவுக்கென்வொரு சிற்றறிவுதானுமில்லை சிவனறிவு கொடுத்தால் அறியுமென்ற பரிணாமவாதியை மறுத்தருளிச் செய்கின்றது; எல்லாம் அறிபவன அறியுந் தன்மை அருளுவன் என்னி லான்மா அறிவில தாகும் - சர்வத்தையும் ஒரு நிகழ்ச்சியாய் அறிகிற சிவன்தானே ஆன்மாவுக்கு அறிவைக் கொடுப்பனென்று நீ சொல்லில் முன்பு ஆன்மாவுக்குச் சிற்றறிவுதானு மில்லையாக வேண்டும். அப்படி ஆன்மாவுக்கு முன்பு அறிவுண்டாமாகில் சிவன் அறிவிக்க வேண்டுமோ என்று நீ சொல்லில்; ஈசன் அசேதனத் தளித்திடானே - சிவன் அறிவுள்ள முதலுக்கு அறிவைக் கொடுப்பதொழிந்து அறிவில்லாத கடபடாதிகளுக்கு அறிவைக் கொடான்.

(வி - ம்.) உதாரணம்:—இங்ஙனங் கூறப்பட்ட சமயிகள் கூற்றும் அதற்கு மறுப்புஞ் சங்கற்பநிராகரணத்திலே காட்டுதும். ஈஸ்வர அவிகாரவாதி ஆன்மாவை அறிவென்றதற்கு பி - ம் "பஃறலைக் கடத்தின் விளக்கேய்ப்ப - அறிவுள தாகும் உருவுதொம் உயிர்கள்" (10. 48 - 49) எ - து அவன் மதத்திலே கண்டுகொள்க. அப்படி ஆன்மா அறிவல்லவென்றவனை மறுத்ததற்கு பி - ம் "இருந்தநல் கேள்வி திருந்திடும் உயிர்கள் - அறிவின வாயிற் பொறிபுலன் என்னை - மற்றவை பற்றி உற்றறிந் திடுதலின் - அறிவென வழங்கும் உயிரென உரைத்தல் - காணுங் கண்ணினன் கைகொடு தடவிப் - பூணும் பொருளின் பெயர் பல புகறல் - என்னுங் கிளவி தன்னொடு தகுமே" (11. 1 - 7, எ - து அவன் மறுப்பிலே கண்டு கொள்க. இனி, இரண்டாவது ஆன்மாவை அறிவல்லவென்ற சங்கிராந்தவாதி சொன்னதற்கு பி - ம் "நீக்காத ஒளிர் உயிர்-விளக்கென நிற்கும் அளப்புறும் அறிவின்று" (9 91.92) எ - து அவன் மதத்தில் கண்டுகொள்க. இனி ஆன்மாவுக்கு அறிவுண்டென்றவனை மறுத்ததற்கு பி - ம் "இன்றன திரையின் ஒன்றி உயிர் ஒளித் - தீபம் போலத் தாபந் தரில் இருள் - செறியுந் தன்மை என் அறிவில தாகில் - ஒளியென உரைத்த வெளிவதற் கேதோம்" (10. 1-4) எ - து அவன் மறுப்பிலே கண்டுகொள்க. இனி மூன்றாவது இந்திரியங்கள் ஆன்மாவுக்கு அறிவைக் கொடுக்குமென்ற சிவசமவாதி சொன்னதற்கு பி - ம் "பாசம் ஐம்புலன் தேசுற உணர்த்தப் - பசுத் தனி ஒன்றும் பொருந்திடு மன்றே" (8. 13 - 14) எ - து அவன் மதத்திலே கண்டுகொள்க. இனி இந்திரியங்கள் ஆன்மாவுக்கு அறிவைக் கொடுக்க மாட்டாதென்று அவனை மறுத்ததற்கு பி - ம் "பொறிபுலன் - தாமே அறியா" (9. 7 - 8) எ - து அவன் மறுப்பிலே கண்டுகொள்க. இனி

னாலாவது ஆன்மாவுக்குச் சிற்றறிவு தானுமில்லை வெனறிவு கொடுத்தாலல்லது அறிவில்லையென்று பாஞ்சராத்திரவாதி சொன்னதற்கு பி-ம் "அறிவோன் தானும் அறிவிப்போனும் - அறிவாய் அறிகின்றோனும் அறிவுறு - மெய்ப்பொருள் தானும் வியத்தி யெனப்படும் - அப்பொருள் யாவும் அவனே என்மர்" (11. 77 - 80) எ - து அவன் மதத்திலே கண்டுகொள்க. இனி, ஆன்மாவுக்கு அநாதியே சிற்றறிவுண்டென்று அவனை மறுத்ததற்கு பி-ம் "அறிவோன் றில்லோர்க் கிறையருள் உதவுதல் - பிறிவறிவரிய செறி இருள் இடத்தோர் - அந்தகர்க் காண வந்தோர் எம்மை - நீவிருங் காண வேணும் என்றுங் - கெடுத்தொரு தீபங் கொடுத்ததை ஒக்கும் இச்சயத் திறைவன் கொச்சையன் அன்றே" (12. 115 - 120) எ - து அவன் மறுப்பிலே கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது, ஆன்மா தானே அறியுமென்ற அவிகாரவாதியையும், ஆன்மாவுக்கென்னவோர் அறிவில்லை என்ற சங்கிராந்தவாதியையும், ஆன்மாவுக்கு இந்திரியங்கள் அறிவைக் கொடுக்குமென்ற சிவசமவாதியையும், ஆன்மாவுக்குச் சிற்றறிவு தானுமில்லை சிவனறிவித்தாலறியுமென்ற பரிணாமவாதியையும் மறுத்தருளி, சிற்றறிவாயுள்ள ஆன்மாவுஞ் சிவனறிவித்தாலறியுமென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படி ஆன்மாவுக்கென்ன ஓரறிவுண்டாமாகில் அப்படி அறிவிக்கின்ற சிவனை இவனால் அறியப்படாதோ என்கின்ற பரிணாமவாதியையுஞ் சிவனை ஆன்மாவால ஒரு காலத்தினும் அறியப்படாதென்கின்ற பாடாணவாதியையும் மறுத்து, ஆன்மா இந்திரியங்களுடனே கூடி அறியும் அறிவால் அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அறியும தொழிந்து சிவனை அறிய மாட்டாதென்னும் முறைமையை மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) தற்சுதந்தரம் - தன்முனைப்பு. சேதனன் - அறிவுடையவன். பரிணாமம் - திரிபு. ஈசுரவவிகாரவாதி, சிவசமவாதி முதலியோர் ஆருயிர் தானே எவற்றையும் அறியும், இறைமுதல்வன் அறிவிக்க வேண்டியதில்லை என்பர். வைசேடிகன் ஆருயிர் அறிவுடைப் பொருளன்று என்பர். சிவசங்கிராந்தவாதிகள் பொறிகள் ஆருயிர்க்கு அறிவைக் கொடுக்குமென்பர். நிமித்த காரண பரிணாமவாதிகள் ஆருயிர்கட்கு அறியுந்தன்மையை முதல்வன் கொடுப்பன் என்பர். ஆருயிர் தானே அறியும் அறிவுடையதேனின் பொறிகள் வேண்டா. அறியுந்தன்மையில்லாததெனின் பொறிகளாற் பயனில்லை. பொறிகளே அறிவை உண்டாக்குமெனின் அப் பொறிகள் அறிவில்லாதன. எல்லாம் வல்ல சிவன் அறியுந்தன்மையைக் கொடுப்பன் என்னில் அவ்வுயிர்க்கு இயற்கையில் அறிவு இல்லையென்றாகும். சிவன் இயற்கைக்கு மாறாக ஏதுஞ் செய்யான். செய்வன் என்னில் அறிவில்லாத மாயைக்கும் அறிவருள்தல் வேண்டும். ஆருயிர்கள் இயற்கையிலேயே சிற்றறிவுடையன. (ச)

55. அறிவினால் அறிந்த யாவும் அசத்தாதல் அறிதி யென்றும்
அறிவினால் அறியொ ணாதேல் ஆவதொன் றின்மை தொன்மை
அறிவுதான் ஒன்றை முந்தி அதுவது வாகக் காணும்
அறிவுகாண் அசத்து மற்ற தறிவினுக் கறியொண் ணாதே.

பொற்பா ருயிரறி பொருளசத் தந்த
அறிவா லமலனை யறிவரி தென்றது.

(உரை) ஆன்மாவைச் சிவன் அறிவித்தாலும் இந்த ஆன்மாவுக்கு அறிவு உண்டாகில் அந்தச் சிவனை இவனால் அறியப்படாதோ என்கிற பரிணாமவாதியை மறுத்தருளிச் செய்கின்றது. அறிவினால் அறிந்த யாவும் அசத்தாதல் அறிதி - ஆன்மபோதத்தாற் சுட்டி அறியப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் அசத்தாய் அழிந்துபோகிறது உண்மையென்று அறிவாயாக. ஓகோ, வாக்கு மனாதீதகோசரனாய் இருக்கப்பட்ட சிவனை இவனால் அறியப்படுமோ என்ற பாடாணவாதியை நோக்கி மறுத்தருளிச் செய்கின்றது; என்றும் அறிவினால் அறியொணாதேல் ஆவதொன்றின்மை - இந்தப் பெத்தத்திலொழிந்து முத்தியிலும் இவன் சிவனை அறியானுமாகில் இந்த ஆன்மாவுக்கு ஒரு பயனுமில்லையாம். அப்படிச் சொல்லுகிறதென்ன, மூற்பதத்திலே ஆன்மபோதத்தால் அறியப்பட்டதெல்லாம் அசத்தாய் அழிந்துபோமென்று சொல்லி, இப்பொழுது இவனாற் சிவனை அறியப்படாதாமாகில் இவனுக்கு ஒரு பயனுமில்லை என்பான் ஏனென்று மீளவுங் கேட்ட பரிணாமவாதியை மறுத்தருளிச் செய்கின்றது; தொன்மை அறிவுதான் ஒன்றை முந்தி அதுவதுவாகக் காணும் அறிவுகாண் அசத்து - பழைய ஆன்மபோதமானது இந்திரியங்களுடனே கூடி அந்த விடயந் தானாய் முற்பட்டு நின்று காண்கிற அறிவைக்காண் அசத்தாய் அழிந்துபோமென்றோம். ஆனால் பின்னை எங்ஙனே என்னில்; மற்றது அறிவினுக் கறியொண்ணாதே - (மற்று வினைமாற்று) அந்த ஞானமானது இந்த இந்திரியங்களோடு கூடி அறியும் அறிவால் அறியப்படாது.

(வி - ம்.) அறிவினாற் அறிந்த யாவும் அசத்தாதல் அறிதி எ-கு அப்படிச் சிவன் அறிவித்து நிற்கச்செய்தேயும் ஆன்மபோதத்தால் அறிகிறதெல்லாம் அசத்தாமென்று பரிணாமவாதியை மறுத்ததேதென்னில், சிவன் அறிவிக்கச் செய்தேயும் ஆன்மாவால் அப்படி அறிவிக்கிற சிவனை அறியப்படாதென்றதேன அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் 'அன்னியமிலாமை யானும் அறிவினுள் நிற்ற லானும், உன்னிய வெல்லாம் உண்ணின் றுணர்த்துவன் ஆதலானும், என்னது யானென் றேதும் இருஞ்செருக் கறுத்த லானும், தன்னறிவதனாற் காணுந் தகைமையன் அல்லன் ஈசன்'' (6. 8) எ - து கண்டுகொள்க. இனி இரண்டாவது, என்றும் அறிவினால் அறியொணாதேல் ஆவதொன்றின்மை எ - கு முத்தியிலுஞ் சிவனை ஆன்மாவால் அறியப்படாதாயின் இவனுக்கொரு பயனுமில்லையென்று பாடாணவாதியை மறுத்ததற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "காட்சியென்னக் காணாத் துயர - மாட்சியை முத்தி எனவகுத் துரைக்கிற் - கரண பாவம் மரணம் கருமரம் - எய்ந்தவர் முத்தி சேர்ந்தவ ரன்றே - இனைய கதிக்கோர் முனைவரும் வேண்டா - தனிதரு,

துயரம் எனும் இது நிடனே - பாடாணத்திற் கூடா முத்தி" (7. 9-15) எ - து கண்டுகொள்க. இனி மூன்றாவது, தொன்மை அறிவுதான் மீளவும் பரிணாமவாதியை மறுத்ததற்கு பி - ம் முற்செய்யுளில் இரண்டாம் பதத்தல் "அறிவதை யுதவு மென்னில் அசேதன மவைதாம்" (54) எ - து கண்டுகொள்க. இனி நாலாவது, மற்றது அறிவினுக்கு அறியொணாதே என்றதை அந்த ஞானமானது இந்திரியங்களோடுங் கூடி அறியும் அறிவால் அறியப்படாதென்றதற்கு பி - ம் திருவாசகத்தில் "அனைத்துலகு மாய்நின்ன ஐம்புலன்கள் காண்கிலா" (5. 76) எ - ம், காளத்தி யந்தாதியினும் "ஈறைந்தெங்கு நீயேயாய் நின்றாலு மென்றும் - அமைந்தைம் புலன்காண வாராய்" (11. 9. 48) எ - ம் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மாவுக்குச் சிற்றறிவு உண்டா மாகில் தன்னை அறிவிக்கிற சிவனை அவனறியானோ என்ற பரிணாமவாதியையும் ஆன்மாவால் ஒருகாலத்திலுஞ் சிவனை அறியப்படாதென்ற பாடாண வாதியையும் மறுத்து, பெத்தமொழிட முத்தியிலும் ஆன்மா அறிந்து அநுபவியாதபொழுது அவனுக்கொரு பயனும் உண்டாகாதென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படி அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை ஆன்மபோதத்தால் அறியப்படுமோ என்று பரிணாமவாதி ஆசாரியரை வினவ, அப்பொழுது ஈஸ்வர அவிகாரவாதி வந்து அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை ஆன்மா அறியாமற் பின்னை அறிகிறதேதென்று கேட்க. அப்படியல்ல பிரபஞ்சத்தை அறிகிறது. சிவனே அறிவனென்று மீளவும் பரிணாமவாதி சொல்லுகையும், அதனை அல்லவென்று மறுத்து இந்திரியங்கள் அறியுமென்று சங்கிராந்தவாதி சொல்லுகையும் அதனை அல்ல என்று மறுத்த ஆன்மாவும் இந்திரியங்களுங் கூடி அறியுமென்று சிவசமவாதி சொல்லுகையும், அதனை அல்லவென்று மறுத்து ஆன்மாவும் அருளுங் கூடி அறியுமென்று ஈஸ்வர ஐக்கியவாதி சொல்லுகையும், அதனை அல்லவென்று மறுத்து அருளும் இந்திரியங்களுங் கூடி அறியுமென்ற சைவர் சொல்லுகையுமான அவசரத்து இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் மாறுபாடாகச் சொல்லுகிற இதிலே அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அறிகிறதுதான் எந்த அறிவென்று ஆசாரியரை நோக்கி மாணவகன் வினவின அவசரத்து இவர்கள் ஆறு பேருஞ் சொல்லுகிற அர்த்தங்களெல்லாஞ் சித்தாந்தத்துக்கு வாராதென்று அவரவர் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களெல்லாவற்றையும் மறுத்துக் காட்டி அருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) அறிவு: கருவிகளின்வாயிலாக ஆருயிரின்கண் நிகழும் அறிவை; இது சுட்டறிவு, பாசஞானம், அளவையறிவு, கருவியறிவு எனவும் வழங்கப்படும். அசத்து - நிலையில்லாதது. இது உடல் உறுப்பு, உலகம், ஊண் ஆகிய காரியங்கள். நிலையுள்ளதாகிய சிவன் சுட்டறிவு சிற்றறிவுகளான் அறியப்படான். அவன்றன் முற்றுணர்வால் அறியப்படுவன். சுட்டுணர்வு - பாசஞானம், சிற்றுணர்வு - பசுஞானம், முற்றுணர்வு - சிவஞானம். பரிணாமவாதியும் பாடாணவாதியும் ஆகியவர் மறுக்கப்படுகின்றனர். சுட்டறிவென்பது நுகர்வுணர்வின. (இ)

56. எவ்வறி வசத்த றிந்த தேனில்உயிர் அறியா தீசன்
அவ்வறி வறியான் அல்ல தசேதனம் அறியா தாவி
செவ்விய கருவி கூடித் தெரிவுறு தருளிற் சேரா
ஒவ்விரு வகையு தென்னில் ஒளியிரு ளொருங்கு றுவே.

அந்த அசத்தை யசத்தென் றறிந்தது
எந்த அறிவென் றியம்புக என்றது.

(உரை) எவ்வறி வசத்தறிந்ததெனில் - இந்தச் சமயிகள் ஆறு பேருஞ் சொல்லுகிற இதிலே அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அறிகிறது எந்த அறிவென்று நீ கேட்கிறாயாமாகில்; உயிர் அறியாத - அசத்தை ஆன்மாவால் அறியப்படாது. அது வேனென்னில், ஆன்மா தனக்கென்ன ஓரறிவிலாதபடியாலே பிரபஞ்சத்தைத் தானாக அறியமாட்டா தாகையாலென அறிக. அன்றியும்; ஈசன் அவ்வறி வறியான் - சிவனுக்கும் அப்படி அறிகிற அறிவில்லை. அஃது ஏனென்னில், அவனெங்கும் பூரணனாயிருக்கையாலே அவனுக்கொன்றையுஞ் சுட்டி அறியவேண்டுவதில்லை யாகையாலென அறிக; அல்லதசேதனம் அறியாது - அவை இரண்டையுமன்றி இந்திரியங்களுந் தானாக அறியமாட்டாது. அஃது ஏனென்னில் அவை சடமானபடியாலே தானாக அறியமாட்டாதாகையாலென அறிக. அன்றியும்; ஆவி செவ்விய கருவி கூடித் தெரிவுறுது - ஆன்மாவும் நேர்பட்ட கருவிகளுங் கூடி அறியமாட்டாது. அஃது ஏனென்னில், ஆன்மா தனக்கென்னவோர் அறிவில்லாதபடியாலும் இந்திரியங்கள் சடமானபடியாலுந் தம்மிற் கூடி அறியமாட்டாதாகையாலென அறிக. அன்றியும்; அருளிற் சேரா - ஆன்மா அருளோடுங் கூடி அசத்தை அறிய வேண்டுவதில்லை. அஃது ஏனென்னில், ஆன்மா அருளோடுங்கூடின இடம் முத்திக்கு ஏதுவாகையால் அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அறியவேண்டுவதில்லையாகையாலென அறிக. அன்றியும் ஒவ்விரு வகையதென்னில் - இங்ஙனஞ் சொல்லிவந்த ஒழுங்கிலே பதி பசு பாசம் மூன்றினுள்ளும் ஒவ்வொன்றாக அறியு மென்றும் இவ்விரண்டாக அறியு மென்றுஞ் சொல்லிவந்த வகையில் ஒழிந்துள்ள அருளும் இந்திரியங்களுங்கூடி அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அறியு மென்னில் அப்படி யறியாது அதுவேனென்னில்; ஒளியிருள் ஒருங்குறுவே ஒளியாகிய ஞானமும் இருளாகிய அஞ்ஞானமும் ஓரிடத்திற்கூடி நில்லாதாகையால்.

(ந - ம்.) என்னவே சிவன் தோய்வற நின்றுணர்த்த ஆன்மா பிரபஞ்சத்தோடுங் கூடி அறியுமென்பது கருத்து. இதற்குப் பி-ம் இந் நூலிலே "தனக்கென அறிவி லாதான் தானிவை அறிந்து சாரான், தனக்கென அறிவி லாத வாயில்தான் அறியா சாரத், தனக்கென

அறிவி லாதான் தத்துவ வன்ன ரூபன், தனக்கென அறியா னால்இச் சகலமும் நுகருந் தானே' (64) எ - து கண்டுகொள்க.

உதாரணம்:—இந்தச் சமயிகள் ஆறுபேருடைய மதத்துக்கும் மறுப்புக்கும் உண்டான பிரமாணங்கள் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் காட்டுதும். அவை வருமாறு: இச்செய்யுளின் முதற் பதத்திலே அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை - உயிரறியுமென்று ஈஸ்வர அவிகாரவாதி சொன்னதற்கு பி - ம் "பஃறுளைக் கடத்தி னுள்விளக் கேய்ப்ப - அறிவுள தாகும் உருவுறும் உயிர்கள் - கண்ணொ லோசையுங் கரண மூங் கருத - வொண்ணா தென்னும் உணர்வுடை மையினால் - அவ் வவ புலன்கட் கவ்வவ பொறிகள் - செவ்விதின் நிறுவிச் சேர்த்தவை நுகரும்'' (10. 48 53) எ - து கண்டுகொள்க. அசத்தை உயிரறியா தென்று அவனை மறுத்ததற்கு பி - ம் "அவ்வவ புலன்கட் கவ்வவ பொறிகளைச் - செவ்விதின் நிறுவலின் அறிவெனச் செப்பினை - அறிவி லாமைகண் டனம்அனை புலற்குப் - பொறிகள் ஏவலின் அறிவொடு பொருந்தில் - கண்டதோர் பொறியாற் கொண்டிட வேண்டும்'' (11. 8-12) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தைச் சிவனறிவனென்று இரண்டாவது பரிணாமவாதி சொன்னதற்கு பி - ம் "அறிவோன் தானும் அறிவப் போலும் - அறிவாய் அறிகின்றோனும் அறிவுறு - மெய்ப்பொருள் தானும் வியந்தித வெனப்படும் - அப் பொருள் யாவும் அவனே என்றும்'' (11. 77 80) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, அசத்தைச் சிவனுக்கு அறியவேண்டுவ தில்லையென்று அவனை மறுத்ததற்கு பி-ம் "தனக்கெனில் அஃதும் இசைப்பதொன் றன்றே - தன்போல் அறிஞருந் தலைவரும் இலரால் - மின்போல் நிலைமையை வேண்டலும் பழுதே'' (12. 13-15) எ - து கண்டுகொள்க இனி, அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை இந்திரியங்கள் அறியுமென்று மூன்றாவது சங்கிராந்தவாதி சொன்னதற்கு பி - ம் "பூட்டைப் - பலவகை உறுப்பும் இலகிய தொழில்போல் - ஐம்பொறி புலன்கள் இன்புறு மன்றே'' (9. 95- 97) எ - து கண்டுகொள்க. அப்படி இந்திரியங்களாற் பிர பஞ்சத்தை அறியப்படாதென்று அவனை மறுத்ததற்கு பி-ம் "புலன்ஐம் பொறியில் நிலவிடும் என்றனை - அஞ்சும் ஒருகால் துஞ்சா தறிதற் - கழிவென'' (10. 12-14) எ - ம், 'இதுவே யல்லது கதுமென இரு செவி - இருகூற் றொருகால் தெரியாத் தன்மைவந் - தெய்தும் அனுதி யம் மெய்யிர்ச் செயலுந்-தனக்கில யொருவர்க் கெனத்தெளிகிலையே'' (10. 18-21) எ - ம் கண்டுகொள்க. இனி, அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை ஆன்மாவும் இந்திரியங்களுங் கூடி அறியுமென்று நாலாவது சிவசமவாதி சொன்னதற்கு பி-ம் "பாசம் ஐம்புலன் தேசுற வுணர்த்தப்-பசுத்தனி ஞானம் பொசித்திடு மன்றே'' (8. 13-14) எ - து கண்டுகொள்க. அப்படி அவை இரண்டுங் கூடினாலும் அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அறியமாட்டாதென்று அவனை மறுத்ததற்கு பி - ம் "அங்கியம் அறியா மன்னுயிர் பொறிபுலன் - தானே அறியா'' (9. 7-8) எ - து கண்டு கொள்க. இனி, அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அருளும் ஆன்மாவுங் கூடி அறியுமென்று ஐந்தாவது ஈஸ்வர ஐக்கியவாதி சொன்னதற்கு பி - ம் "உலகத் - தாயவன் உயிர்க்கு மாயையின் அருளால் - இருவினைத் தகை மின் உருவினைத் தருமால் - கருமுகில் அடர இரிதரு கதிர்போன் - றறிவாம் உயிரிற் பிறியா தேயும்'' (5. 4-8) எ - து கண்டுகொள்க. அப்படி அருளும் ஆன்மாவுங் கூடின அவதரந்தானே முத்தியாமென்று அவனை மறுத்ததற்கு பி-ம் "அறிவிற் கறிவு செறியவேண் டின்றே -

உண்மையில் இருமையும் ஒளியே எனில்ஒரு - தன்மை யாகமுன் சாற்றின ரிலரே'' (6. 25-27) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, அசத் தாகிய பிரபஞ்சத்தை அருளும் இந்திரியங்களுங்கூடி அறியுமென்று ஆறாவது சைவர் சொன்னதற்கு பி - ம் "அண்ணல் - கலைமுத லாக நிலவிய கருவிகள் - விளக்கென உதவுந் துணக்கறப் பொருந்தி'' (12. 143-145) எ-து கண்டுகொள்க. அப்படியல்ல,இந்திரியங்கள் ஆன்மா வோடு சம்பந்தமொழியச் சிவனோடு சம்பந்தமில்லையென்று அவரை மறுத்ததற்கு பி-ம் "மலம்இருள் இறைபொளி - தான் அமர் விளக்கின் தருமருட் கலாதிகள் - ஈனமில் இவனிடத் தெய்வா நிசைந்தன'' (13. 8-10) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது, அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை உயிர் அறியு மென்ற ஈஸ்வர அவிகாரவாதியையும் சிவமறியுமென்ற பரிணாமவாதி யையும் இந்திரியங்கள் அறியுமென்ற சங்கிராந்தவாதியையும் ஆன்மா வும் இந்திரியங்களுங்கூடி அறியுமென்ற சிவசமவாதியையும் ஆன்மா வும் அருளுங்கூடி அறியுமென்ற ஈஸ்வர ஐக்கியவாதியையும் அருளும் இந்திரியங்களுங்கூடி அறியுமென்ற சைவரையும் மறுத்த முறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனம் பிரபஞ்ச காரியப்பட்டு நிற்கிற ஆன்மாவை முற்கூறிய விருத்தங்களில் அறிவென்ற சமயிகளையும் மறுத்தீர், அறிவல்ல என்ற சமயிகளையும் மறுத்தீர், பின்னை இதனை எதென்று சொல்லப்படும், சத்தாகிய அறிவனென்று சொல்லப்படுமோ அசத்தாகிய அறியாதவ னென்று சொல்லப்படுமோ என்று வினவின மாணவகனை நோக்கி அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) செவ்வி - நேர். ஈசுரவவிகாரவாதி, சிவசமவாதி ஐக்கியவாதி முதலியோர் உலகம் நிலையில் (அசத்து) பொருள் என்று உயிர் அறியுமென்பர். அறிவித்தாலன்றி அறியமாட்டாத உயிர் தானாக உலகத்தை நிலையில்லாதென்று அறியமாட்டாது.

சிவாத்துவிதசைவர் சிவனே அறிவன் என்பர். அவன் எல்லா வற்றையும் ஒருங்கறிவதன்றி இது குடம் இது ஆடையென உயிர்கள் போற் சுட்டியறியான். சிவசமவாதி பொறிகள் அறியுமென்ப, பொறிகள் அறிவில்லன தாமாக அறியா. சங்கிராந்தவாதிகள் உயிரும் கருவிகளுங்கூடி அறியுமென்பர். ஆருயிர் அறிவித்தா லன்றி அறியாது. கருவிகளுக்கு அறிவு இல்லை. இவ்விரண்டுங்கூடி அறிய மாட்டா. சைவர் உயிரும் அருளுங்கூடி அறியும் என்பர். ஆருயிர் கட்டு நிலையில் பொறிகளோடு கூடியிருக்குங்கால் ஒட்டு நிலையில் கூடுமருள் கட்டுநிலையில் கூடுமாறில்லை, ஐக்கியவாதிகள் அருளுங் கருவியுங் கூடியறியுமென்பர். ஒளியின் முன் இருள் நிலைத்து நில்லாமை போன்று அருளின் முன் கருவிகள் முனைத்து நில்லா. (சு)

57. சத்திது வென்ற சத்துத் தானறி யாத சத்தைச்
சத்தறிந் தகல வேண்டா அசத்திது சத்தி தென்றோர்
சத்திருள் ஒளிய லாக்கண் தன்மைய தாம்அ சத்தைச்
சத்துடன் நின்று நீக்குந் தன்மையாற் சதசத் தாமே.

சத்தசத் தறியா தம்மிலவ் விரண்டையும்
உய்த்தறி வதுசத சத்தென் றுரைத்தது.

(உரை) சத்திதுவென்று அசத்துத் தானறியாது - சத்தாகிய சிவத்தை இது சிவமென்று அசத்தாகிய பாசங்கள் அறிய மாட்டாது; அசத்தைச் சத்தறிந் தகலவேண்டா அசத்தாகிய பாசங்கள் சிவத்தைப் பொருந்ாதபடியாலே அவையிற்றைச் சத்தாகிய சிவம் இது பொல்லாதென்றறிந்து நீங்க வேண்டுவதில்லை. ஆகையால்; அசத்திது சத்திதென்றோர் சத்து - அசத்தாகிய பாசத்தோடு கூடின பொழுது அந்தப் பாசந் தானாய் நின்றறிந்தும் சத்தாகிய சிவத்தோடுங் கூடினபொழுது அந்தச் சிவந்தானாய் நின்றறிந்தும் இங்ஙனம் இவையிரண்டோடுங்கூடி அறிந்து வருகிற ஆன்மாவும் அறியுஞ் சத்தாம். அதென்போல என்னில்; இருளொளியலாக் கண் தன்மையதாம் - இருளோடுங்கூடி அந்த இருள்தானாய் நின்று விழித்தும் ஒளியோடுங்கூடி அந்த ஒளி தானாய்நின்று விழித்தும் நின்றகண் அவ்விருளும் ஒளியும் அல்லாது நின்ற தன்மைபோல ஆன்மாவும் அந்தச் சத்தும் இந்த அசத்துமன்றித் தனித்தொரு முதலாய் நிற்கும். ஆனால் இந்த ஆன்மாவைச் சத்தென்று சொல்லலாமோ அசத்தென்று சொல்லலாமோ என்னில் அசத்தைச் சத்துடன் நின்று நீக்குந் தன்மையாற் சதசத் தாமே - முன்பு கூடிநின்ற பாசங்களைச் சிவத்தோடுங்கூடி நின்று நீக்கும் முறைமையாலே ஆன்மாவுக்குச் சதசத்தன் என்கிறதே இயல்பாம். என்னவே அறிவித்தால் அறிவனென்பது கருத்து.

(நு - ர.) சத்தாகிய சிவத்தை அசத்தாகிய பாசம் அறியாதென்றது எங்ஙனே யென்னில் உடலும் உயிருங் கூடியிருந்து சீவிக்கச் செய்தேயும் உயிரை உடலறியா திருந்தாற்போலவென அறிக. அசத்தாகிய பாசத்தைச் சத்தாகிய சிவனறிந்து அகல வேண்டா என்றது இந்திர சாலங் காட்டுமவனை அது பிரமிப்பிக்க மாட்டாதாற்போலப் பாசங்கள் சடமானபடியாலே சிவனை மறைக்கமாட்டாதாகையால் அவனுக்கு இதையறிந்து அகல வேண்டா என்றதென. அறிக. ஆன்மாவை இருளும் ஒளியுமல்லாத கண்ணின் தன்மைபோல என்றது தானாக அறிகிறவனுமல்ல அறிவித்தால் அறியாமலிருக்கிறவனுமல்ல என்றதென அறிக. சதசத்தென்றது சிவனறிவித்தால் ஆன்மா அறிவனென்றதென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "அறிந்திடும் ஆன்மா வொன்றை ஒன்றினால் அறித லானும், அறிந்தவை மறத்த லானும் அறிவிக்க அறித லானும், அறிந்திடுந் தன்னை யுந்தான் அறியாமை யானுந் தானே, அறிந்திடும் அறிவன் அன்றும் அறிவிக்க அறிவ னன்றே" (5. 3) எ-து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மா அறியும் பகுதிக்கு உரியவனோ அறியாப் பகுதிக்கு உரியவனோ என்று வினவின மாணாக்கனை நோக்கி இவன் தானாக அறிகிறவனுமல்ல சிவன் அறிவிக்க அறியாமலிருக்கிறவனுமல்ல ஒளியோடுகூடிக் கண்ட கண்போல அருளோடுங்கூடி அறியுமென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படி ஆன்மா இருளும் ஒளியுமல்லாத கண்ணினது தன்மை போலே இருக்குமென்ற திருட்டாந்தத்தினால் விளக்கு காட்டக் கண் கண்டது கொண்டே சிவனறிவு கொடுத்தால் அறிகிறதொழியத் தனித்தறிவில்லையென்ற பாஞ்சுவாதியை மறுத்து, ஆன்மாவுக்குச் சிவனறிவிக்க அறிந்தாலுஞ் சிற்றறிவுண்டென்னும் முறைமையை மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம.) சத்து - உள்ளது; நிலையானது. அசத்து - இல்லது; நிலையில்லாதது, அறிவில்லாதது ஆருயிர் விளக்குங் கருவியுள்ள போது அறிவு விளங்கப் பெற்றுத் தொழிற்படும். விளக்குங்கருவி - வியஞ்சகம். கட்டுநிலையில் ஆருயிர்க்கு விளக்குங்கருவி கரணங்களாகும். ஒட்டு நிலையில் திருவருளாகும். கட்டு - பெத்தம். ஒட்டு - முத்தி.

உலகு முதலிய மாயா காரியப் பொருள்கள் சிவத்தின் முன் முனைத்து நில்லாது. முனைத்து நிற்றல் - சுட்டியறிப்படுவதாய் முற்பட்டு நிற்றல். முற்படுதல் - வேட்கையை எழுப்புதல். குறையுடையார்க்கே வேணவாவும் வேட்கையும் உண்டாம். இறைவன் குறைவிலா நிறைவினன். எனவே அவன்பால் உலகம் முனைத்து நில்லாது.

சங்கிராந்தவாதிகள் ஆருயிர்கள் விளக்குப் போன்று வேறுபாடு எய்தாது அறிவு மாத்திரமாய் நிற்கும். ஆருயிரின் முன்னில் கரணங்களே கட்டு நிலையில் புலன்களை அறியும். அதுபோல் ஒட்டு நிலையில் சிவகரணங்களாய் நின்று சிவத்தை அறியும் என்பர். கருவிகள் அறிவில்லாதன. உயிர் அறிவதற்குக் கருவியாக இயைந்து நிற்பன. பற்றுக் குறடு பற்றும் அறிவுடையதன்று. ஆனால் கையானது எடுத்துப் பற்றுவித்தால் பற்றிக்கொள்ளுந்தன்மையுடையது. இதுபோல் கரணங்களும் தாமே அறியுந்தன்மையை அல்ல. சிவாத்துவிதர், சத்தே அசத்தை அறியுமென்பர். தன்னிறைவில் அடங்கிய உயிரையும் அவ்வுயிர் நிறைவில் அமைந்த பாசங்களையும் வேறாக அறிய வேண்டிய விழைவு ஏதும் உண்டாகாது, அதனால் சிவாத்துவிதர் கோள் ஒவ்வாது. உயிர்களின் பொருட்டு அவ்வுயிர்களுடன் உடனாய் நின்று எல்லாவற்றையும் ஒருங்கு அறிவன். சத்து அசத்தையுயிர்களின் பொருட்டு அறியும். மருத்துவன் நோயாளியின் பொருட்டு மருந்தை அறிவது இதற்கு ஒப்பாகும். அசத்து சத்தை ஒருவாற்றானும் அறியாது. ஆருயிரே இரண்டினையும் சார்ந்து அழுந்தியறிவதாகிய அனுபவத்தைக் கொள்ளும்.

கட்டு நிலையில் மலமறைப்பால் அசத்தாகிய பாசத்தில் அழுந்துதல் பற்றி அசத்தென்றும். ஒட்டு நிலையில் திருவருளால் மலம் நீங்கப் பெற்றுச் சிவத்தில் அழுந்துதலால் சத்தென்றும் கூறப்படுதலின் பொதுவாகச் சதசத்தென்று உயிர்வழங்கப்படும். சத்து அசத்து சதசத்து. (எ)

58. கண்ணொளி விளக்களித்துக் காட்டிடு மென்னின் முன்னம்
கண்ணொளி ஒன்று மின்றும் விளக்கொளி கலந்த வற்றைக்
கண்ணொளி அகல நின்றே கண்டிடும் வேறு காணக்
கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடுங் கருத்தோன்றன்றே

**அற்றமி லுயிர்க்கறி வின்மையெனல் அடாத
சிற்றறி வென்றுமுண்டென்று செப்பியது.**

(உரை) கண்ணொளி விளக்களித்துக் காட்டிடு மென்னில் — கண்ணினது பிரகாசத்தையும் விளக்கு கொடுத்துக் காட்டு மென்று நீ சொல்லில்; முன்னங் கண்ணொளி யொன்று மின்றும - மில்லையாக வேண்டும். அப்படி விளக்கு வருவதற்குமுன் கண்ணுக்கு ஒளி யுண்டோ என்று நீ கேட்கில்; விளக்கொளி கலந்தவற்றைக் கண்ணொளி அகல நின்றே கண்டிடும் விளக்கின் பிரகாசங் கூடிக் காட்டுகிற பதார்த்தங்களைக் கண்ணின் பிரகாசமானது விளக்கின் பிரகாசத்தோடுங் கூடாமல் இருளிலே நின்று காண்கையால் கண்ணுக்குத் தனியே ஒளியுண்டென்று அறிவாயாக. அப்படி இருளுக்குள்ளே நின்றுகண் கண்டதாகிலும்; வேறு காண - காண்கிற பதார்த்தங்களை விளக்கொளியோடுங் கூடி நின்று காண்கிறதொழியத் தனித்துக் காண மாட்டாதென்று நீ சொல்லுகிறாயாமாகில் அப்படி விளக்கோடு கூடிக்கண் கண்டதாமாகிலும்; கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடுங் கருத்தொன் றன்றே - கண்ணினுடைய பிரகாசம் விளக்கினுடைய பிரகாசத்தோடுங் கூடியே நின்று சீவித்ததாகிலும் கருத்து வேறுபாடுண்டு. அஃதெங்ஙனே என்னில், விளக்கு எல்லாவற்றையுஞ் சுட்டறநின்று காட்டும்; கண் எல்லா வ[illegible]நின்று காணும்; அதுபோலச் சிவனுஞ் சுட்டற[illegible]று அறிவிப்பன். ஆன்மாவுஞ் சுட்டிநின்று அறியும். ஆகையால் ஆன்மாவுக்குஞ் சிவனுக்கும் அறிவொன்றல்ல. அன்றியும், விளக்கு கண்ணுக்கொளியைக் கொடுத்துக் காட்டுமே யானால் விழிகண் குருடனுக்கும் விளக்கு காட்டவேணும்: அது வில்லாதது கொண்டே கண்ணுக்கு விளக்கு ஒளியைக் கொடுத்துக் காட்டுமென்கிறது சித்தாந்த விரோதமென அறிக.

(நு - ம்.) கண்ணுக்கு விளக்கு ஒளியைக் காட்டினாற்போல முன்னே சிற்றறிவுதானு மில்லாத ஆன்மாவுக்குச் சிவன் அறிவைக் கொடுத்து அறிவிப்பனென்று பரிணாமவாதி சொன்னதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "கண்ணிவ தொளிஅக் கண்ணின தெனில் அது - நண்ணிய இருளிற் செறிபொருள் தெரித்தலும் - இன்மை - மின்மினி யென இருகண்மணித் - தன்மை தானுந்தாவில ததனால் - கண்ணின துருவும் அதிற்கதிர் ஒளியும் - நண்ணருஞ் சத்தி சத்தர்கள் நடிப்பே" (11. 63-68) எ - து கண்டு கொள்க. அப்படியே சிவனறிவிக்க ஆன்மா அறிந்தாலும் அநாதியே ஆன்மாவுக்குச் சிற்றறிவுண்டென்று அவனை மறுத்ததற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "கண்ணின துருவும் அதிற்கதிர் ஒளியும் - நண்ணருஞ் சத்திசவ் நாடகம் எனில் அதற் - கேதவும் பயனும் ஓதவேண்டும் - நின்மொழி விரோதம் நீடுல கியற் கையும் - தன்மை சாத்திரமுஞ் சகலமும் என்செயும்" (12. 70-74)

எ-ம் "அறிவோன் றில்லோர்க் கிறையருள் உதவுதல் - பிறவறி வரியச் செறிஇருள் இடத்தோர் - அந்தகர்க் காண வந்தோர் எம்மை - நீவிருங் காண வேணும் என்றுங் - கெடுத்தொரு தீபங் கொடுத்ததை ஒக்கும் - இச்செயற் கிறைவன் கொச்சையன் அன்றே" (12.115.120) எ - ங் கண்டுகொள்க. இனி, கருத்தொன்றன்றே எ - து சிவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் ஓரறிவல்ல என்றதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "சிவன்சிவ னென்றிரண்டுஞ் சித்தொன்றா மென்னில் சிவனருட்சித் திவன் அருளைச் சேருஞ்சித் தவன்றான், பவங்கெடு புத்தி முத்தி பண்ணுஞ்சித் திவற்றிற் படியுஞ்சித் தறிவிக்கப் படுஞ்சித்து மிவன்றான், அவன்றானே அறியுஞ்சித் தாதலினா லிரண்டும் அணைந்தாலும் ஒன்றாகா தநந்நியமா யிருக்கும், இவன்றானும் புத்தியுஞ்சித் திவனாமோ புத்தி இதுவசித்தென் றிடில் அவனுக் கிவனும் அசித்தாமே" (11. 11) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது கண்ணுக்கு விளக்கு காட்டக் கண் கண்டது கொண்டே ஆன்மாவுக்குச் சிற்றறிவு தானு மில்லையென்ற பரிணாம வாதியை மறுத்து விளக்கோடு கூடிக் கண் கண்டதாமாகிலும் விளக்கொளி கண்ணில் தாக்காமல் இருளிலே நின்று காண்கையால் ஆன்மாவுக்குச் சிவனறிவித்தாலும் அநாதியே சிற்றறிவுண்டென்னும் முறைமையை அறிவித்தது,

இங்ஙனஞ் சிற்றறிவனென்று சொல்லி நாட்டப்பட்ட இந்த ஆன்மா ஒரு சரீரத்தோடுங் கூடிநின்று சீவிக்குமிடத்து ஒரு தானத்திலே நின்றறியுமென்றும், சரீரமெங்கும் நிறைந்தறியுமென்றும், எங்கும் பூரணமாய் நின்றறியுமென்றும், தானே விளங்கின அறிவாய் நிற்குமென்றும், அறியாமையா யிருக்குமென்றும், இங்ஙனம் பலவகைகளாகச் சில சமயிகளாயுள்ளவர்கள் சொல்லும் அத்தங்களின் உண்மையாகச் சொல்லுவதேதென்று வினவின மாணவகனை நோக்கி இவைகளெல்லாஞ் சித்தாந்த வழக்கினை அறிந்த நல்லோர்கள் சொல்லார்களென்று மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) பிரகாசம் - ஒளி, சுட்டற - ஒன்றொன்றாகக் காணும் வரையறை நீங்க, விரோதம் - முரண், மாறு. பரிணாமவாதிகள் ஆருயிர்கட்கு அறியுந்தன்மை இல்லை. சிவனே அவைகட்கு அறியுந் தன்மையைக் கொடுப்பன் என்பர். விளக்கொளி கலந்த பொருளைக் கண்ணொளி வேறு நின்று காணும். விளக்கொளியையுங் காணும். அதுபோல் ஆருயிர் சத்தையும் அசத்தையும் வேறு நின்றே அறியும். அதனால் ஆருயிர்க்கு இயல்பிலே அறியுந்தன்மையுண்டு. விளக்கொப்பு ஆருயிர் அறிவுடைப் பொருளென்று 54 இல் கூறியதனுக்காகும்.

ஆருயிர்க்கு இயற்கை அறிவுண்டாயினும் கண்ணொளிக்கு விளக்கொளியினுதவி வேண்டப்படுவது போன்று, முதல்வனுதவி வேண்டப் படுமென்ப. அறிவினாலறியும்" என்னும் 53 ஆம் செய்யுளின் விளக்க வுவமை இதுவாகும், கண்ணொளியானது விளக்கொளிகாட்டிய பொருளோடு கலந்து நின்று அப்பொருளைக் காணும் பொழுது விளக்கொளி இருந்தும் இல்லாதது போல அக்கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருக்கும். அது போல் ஆருயிர் அசத்தாகிய உலகத்தில் அழுந்தி நிற்கும் பொழுது, சத்தாகிய சிவம் இருந்தும் இல்லாதது போன்று அதற்குத் தோன்றாதிருக்கும். நிற்குமுன் கண்ட நிலம் நின்றக்காற் காற்கீழாய்த் தற்குணர வாராகண் ணொப்பு.

இனிக்கண்ணொளி விளக்கொளியோடு கலந்து நிற்கும்பொழுது உலகப் பொருள்களிருந்தும் இல்லாதது போல அக்கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருக்கும் அதுபோல் ஆருயிர் சிவத்துடன் கலந்து நிற்குந்தறுவாயில் அசத்தாகிய உலகம் இருந்தும் இல்லாததுபோல அவ்வுயிர்க்குத் தோன்றாதிருக்கும்.

சிவனும் ஆருயிரும் புணர்ப்பெனப்படும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்கும் முறைமை பிரித்தறியவாராது. ஆயினும் பொருள் வேறுபாட்டால் இரண்டேயாம். (அ)

59\. ஓரிடத் திருத்தல் மாயா உருநிறைந் திடுதல் ஒன்றும்
பேரிடத் துறைதல் தானே பிறங்கறி வாகி நிற்றல்
சோர்வுடைச் சடர் கழ்த்தல் எனுமிவை சொல்லார் நல்லோர்
ஓர்விடத் துணரும் உண்மை ஒளிதரும் உபலம் போலும்

நேடுத்தஜ வகையின் தொல்லுயிர்த் தன்மை
அடுத்தத னியல்பியல் பாகு மென்றது.

(உரை) ஓரிடத்திருத்தல் - ஆன்மா ஒருடலிலே நின்று அறியுமிடத்து ஒரு தானத்திலே நின்று அறியுமென்றும்; மாயா உரு நிறைந் திடுதல் இந்த மாயா தேகமெங்கும் நிறைந்தறியுமென்றும்; ஒன்றும் பேரிடத்துறைதல் - எங்கும் பூரணமாய் நின்றறியுமென்றும்; தானே பிறங்கறிவாகி நிற்றல் - ஒருவர் அறிவியாமல் தானே விளக்கமுடைய அறிவாயிருக்குமென்றும்; சோர்வுடைச் சட நிகழ்த்தல் - குற்றத்தையுடைய அசேதனமாயிருக்கு மென்றும்; எனுமிவை சொல்லார் நல்லோர் - என்றிங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களைச் சித்தாந்த வழக்கை அறிந்த பெரியோர்கள் சொல்லார்கள். பின்னை எவ்வனையென்னில்; ஓர்விடத்து உணரும் உண்மை ஒளிதரும் உபலம்போலும் - விசாரிக்குமிடத்து ஆன்மா ஒரு சரீரத்திலே நின்று அறிகிற முறைமை பிரகாசத்தினையுடைய படிகம்போலக் கலந்தன் தன்மையாய் நிற்கும்.

(வி - ம்.) ஓரிடத்திருத்தல் என்றதை நல்லோர் சொல்லாரென்று மறுத்தது ஏதென்னில் அப்படி ஆன்மா ஒரு தானத்திலே நின்றறியுமானால் உருப்பட் டழிவதுஞ் செய்யும், சரீரமெங்கும் பரிசித்தாலும் அறியமாட்டாதென அறிக. என்று இங்ஙனம் மறுத்ததற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "உடலினின் ஏகதேசி உயிரெனின் உருவாய் மாயும், படர்வுறு மறிவின் றெங்கும் சுடரொளிப் பண்ப தென்னில், சுடர் தொடிற் சுடுவ தெங்கும் தொட்டிட அறிவுண் டாகும், அடர்புலன் கிடைத்து மொக்க அறிவெழ வேண்டு மன்றே" (4. 16) எ - து கண்டு கொள்க. ஆகையால் இப்படி இல்லாததுகொண்டே ஏகதேசமென்ற சொல்ல வழக்கில்லையென அறிக.

இனி இரண்டாவது, மாயாவுரு நிறைந்திடுதல் என்றதை நல்லோர் சொல்லாரென்று மறுத்ததேதென்னில் அப்படி ஆன்மா ஒரு சரீரமெங்கும் நிறைந்துநின்று அறியுமேயாமாகில் சிறுவலவத்தைப் பட்டு மூலாதாரத்திலே ஒடுங்கிக் கிடக்கவும் வழக்கில்லை. அன்றியுஞ் சத்தாதி விடயங்களை அறியுமிடத்துப் புலன்களெல்லாம் ஒக்கச் சிவிக்கவும் வேணும். அன்றியுஞ் சரீரத்திலே சில குறைவுபட்டால் அதற்குத் தக்கது ஆன்மாவிலுஞ் சில குறைவுபடவும் வேணும். என்றிங்ஙனம் மறுத்ததற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "உருவினில் நிறைந்து நின்றங் குணர்ந்திடும் உயிர தென்னின், மருவிடா துறக்கம் வாயில் அறிவொக்க வழங்க வேண்டும், பெருகிடும் சுருங்கும் போதம் பேருடல் சிற்றுடற்கண், வருமுடல் குறைக்க வொக்கக் குறைந்துபின் மாயு மன்றே" (4. 17) எ - து கண்டுகொள்க. ஆகையால் அப்படியில்லாதது கொண்டே சரீரமெங்கும் நிறைந்துநின்று அறிய வழக்கில்லையென அறிக.

இனி மூன்றாவது, ஒன்றும் பேரிடத் துறைதலென்றதை நல்லோர் சொல்லாரென்று மறுத்ததேதென்னில் அப்படி ஆன்மா எங்கும் பூரணமாய் நின்றறியுமேயானால் அவத்தைப்படவும் வழக்கில்லை, சனனமரணப்படவும் வழக்கில்லை. அன்றியுஞ் சத்தாதி விடயங்களைக் கொள்ளுமிடத்து ஒவ்வொரு புலன்களாகச் சிவிக்கவும் வழக்கில்லையாகவும் வேண்டும். என்றிங்ஙனம் மறுத்ததற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "எங்குந் தான் வியாபி யாய்நின் றுணருமவ் வான்மா வென்னில், தங்கிடும் அவத்தை போக்கு வரவுகள் சாற்றல் வேண்டும்" பங்கமார் புலனொன் றொன்றைப் பார்த்திடல் பகரல் வேண்டும், இங்கெலாம் ஒழிந்தான் நிற்ப தெங்ஙனம் இயம்பல் வேண்டும்" (4. 18) எ - து கண்டுகொள்க, ஆகையால், அப்படியில்லாதது கொண்டே எங்கும் பூரணமாய் நின்றறியுமென்பது வழக்கில்லையென அறிக.

இனி நாலாவது, தானே பிறங்கறிவாகி நிற்றலென்றதை நல்லோர்-சொல்லாரென்று மறுத்ததேதென்னில் அப்படி ஆன்மாதானே அறியுமேயானால் சத்தாதி விடயங்களைக் கொள்ளுமிடத்துப் புலன்களைக் கொண்டு அறியவேண்டுவதில்லை. அன்றியும் அந்தக்கரணங்களைக் கொண்டும் அறியவேண்டுவதில்லை. என்றிங்ஙனம் மறுத்ததற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "அறிவிச்சை செயல்க ளெல்லாம் அடைந்தனல் வெம்மையும்போல். குறியுற்றங் கேகா நேக குணகுணி பாவமாகி நெறியுற்று நிற்கு மென்னில் நிகழ்புலன் கரணமெல்லாம் செறிவுற்றங் கறவு கொள்ள வேண்டுமோ சிவனுர்க்கே" (4. 6) எ - து கண்டுகொள்க. ஆகையால் அப்படி இல்லாதது கொண்டே ஆன்மா தானே அறிவனென்பது வழக்கில்லையென அறிக.

இனி ஐந்தாவது, சோர்வுடைச் சட நிகழ்த்தலென்றதை நல்லோர் சொல்லாரென்று மறுத்ததேதென்னில் அப்படி ஆன்மா அறியாமையாய் இருக்குமேயானால் ஒருவர் அறிவித்தாலும் அறிய வழக்கில்லை அன்றியும் உபாதியை நீங்கி முத்தியைப் பெற்று அநுபவிக்கவும் வழக்கில்லையாம், என்றிங்ஙனம் மறுத்ததற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "அசித்தெனில் உணரா தான்மா அசித்துச்சித் தாகுமென்னின், அசித்துச்சித் தாகா தாகும் சித்தசித் தாவ தில்லை, அசித்தொரு புறமா யொன்றில் சித்தொரு புறமாய் நில்லா. தசித்தருச் சித்தே யென்னின் அசித்தடைந் தறிவ தின்றும்" (4. 1?) என்பதனுள் "அசித்தெனல்

உணரா தான்மா" எ-து கண்டு கொள்க. ஆகையால் அப்படி இல்லாததுகொண்டே ஆன்மாவை அறிவல்ல என்னவும் வழக்கில்லை யென அறிக.

ஆக இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட வகைகள் ஐந்தினையும் மறுத்து ஓரிடத் துணருமுண்மை ஒளிதரு முபலம்போலும் எ-கு ஆன்மா [illegible]து சுத்தபடிகம்போலக் கூடினதன் தன்மையா யிருக்குமென்று பொருள்படுத்தினதற்கு அநுபவமேதென்னில், சுத்தபடிகமானது இருள் வந்து மேலிட்ட அவதரத்து அந்த இருளோடுங்கூடி இருளின் நிறமாயிருந்தும் பஞ்ச வன்னங்களோடு கூடின அவதரத்து அந்தப் பஞ்ச வன்னங்களின் நிறமாயிருந்தும் ஒளிமேலிட்ட பொழுது அந்த ஒளி யோடுங் கூடி ஒளிதானாயிருந்தும் வரும். அதுபோல ஆன்மாவும் ஆணவமலமேலிட்டு மறைத்த அவதரத்து அந்த மலத்தோடுங் கூடி அறியாமையாய்க் கிடந்தும் அப்படிக் கிடக்கச் செய்தே கலையாதி தத்துவங்களோடுங்கூடிப் பிரபஞ்ச காரியப்பட்டுச் சகலனாகியும், இவை யிரண்டு பகுதியும் நீங்குவதாக அருள்மேலிட்ட அவதரத்து அந்த அருளோடுங்கூடி அறிவாய் நின்றும் இங்ஙனங் கேவலனாகியுஞ் சகலனாகி யுஞ் சுத்தனாகியுங் கூடினதன் தன்மையாய் நிற்கையாலே படிகத்தை உவமை சொன்னதென அறிக. இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட அவத்தை மூன்றுக்கும் பி-ம் சித்தியாரில் "கேவல சகல சுத்தம் என்று மூன் றவத்தை ஆன்மா, மேவுவன் கேவலந்தன் னுண்மைமெய்ப் பொறிக ளெல்லாங், காவலன் கொடுத்தபோது சகலனு மலங்க ளெல்லாம், ஓவின போது சுத்த முடையன் உற் பவந்து டைத்தே" (4. 37) எ-து கண்டுகொள்க. இதுவன்றியுஞ் சகலம் ஒன்றையும்பற்றி ஆன்மா படிகம்போலக் கூடினதன் தன்மைக்குப் பஞ்ச இந்திரியங்களோடுங் கூடிநிற்பதே சொல்லலாம். அதுவன்றியும் மூன்றவத்தைக்கும் அநு பவங் காட்டிச்சொன்னது படிகம் முற்றுவமையாகையாலென அறிக. இப்படிக் கூடினதன் தன்மையாயுள்ள ஆன்மாவினுண்மை நிலைமையும் ஆசாரியன் காட்டக் கண்டு அதை அறிந்து கொள்ளுக.

இதனாற் சொல்லியது, ஆன்மா ஒரு சரீரத்தோடுங் கூடிநின்று சீவிக்குமிடத்து நிற்கு முறைமை எப்படியென்று வினவின மாணவகனை நோக்கி ஒரு தானத்திலே நின்றறியுமென்றும் சரீரமெங்கும் நிறைந்து நின்று அறியுமென்றும், எங்கும் பூரணமாய் நின்று அறியுமென்றும், விளங்கின அறிவாயிருக்குமென்றும் அறியாமையாயிருக்குமென்றும், இங்ஙனம் பலவகையாகச் சொல்லப்பட்ட சமயிகள் கருத்துக்களை மறுத்து, ஆன்மா இவையிற்றோடுங் கூடி அறியுமிடத்துப் படிகமானது பஞ்சவன்னங்களோடுங் கூடி அதுவதுவாய் நின்று காரியப்படுவது போல ஆன்மாவுங் கூடினதன் தன்மையாய் நின்று சீவிக்குமென்னும் முறைமையை அறிவித்தது,

(வி-ம்.) உபலம் - படிகம். சீவிக்கவும் - தொழிற்படவும். மிருதி நூலார் ஆருயிர் உடம்பிலே நெஞ்சகத்து மிக நுண்ணிதாயிருக்குமென் பர். அங்ஙனமாயின் உயிர் உருவுடையதாகும். உருவுடையதனைத்தும் அழியும் மேலும் குணம் அக்குணத்தை யுடையகுணியுடனேயேயிருக் கும். அப்பொருளின் வேறுப் நிறைந்திருக்கும் என்பது பொருந்ாது. நிறைவு - பரப்பு; வியாபகம் - சமணர், உயிர் உடம்பெங்கும் நிறைந்து. நின்றறியும் என்பர். உடம்பு எங்கும் நிறைந்திருக்கு மெனில் [illegible]வு முதலியன நிகழாமலிருக்கும். ஒருங்கே ஐம்பொறியிலும்

அறிவு நிகழ்தல் வேண்டும். பேருடலில் பேரறிவும் சிற்றுடலிற் சிற்றறிவும் நிகழவேண்டும். உடம்பு அழியுங்கால் உயிரும் அழியும். சிவசமவாதசைவர், ஈசுரவவிகாரவாதசைவர். ஐக்கியவாதசைவர் உயிர்தானே அறியும். முதல்வன் அறிவிக்க வேண்டுவதில்லையென்பர். அங்ஙனம் அறியுமாயின் பொறிகளைக் கொண்டும் கரணங்களைக் கொண்டும் அறிய வேண்டுவதில்லை. கண்ணுடையான் கை கொண்டு தடவி ஒன்றை உணர வேண்டுவதில்லை. நியாய வைசேடிகர் உயிர் அறிவில்லாத பொருள். மனமுதலிய கருவிகள் ஆருயிர்க்கு அறிவைக் கொடுக்கும் என்பர். அறியாமையுடைய உயிர் கருவிகளினும் அறிவுடைய தாக மாட்டாது. ஆருயிர் பளிங்கொத்துச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றறியும் உடலைச் சார்ந்தவழி உடலின் வண்ணமாயும், கடவுளைச் சார்ந்தவழி கடவுள் வண்ணமாயும் நின்றறியும், உடம்பை உயிரொப்பாகக் கொண்டுணரின். முழு நீறு பூச முன்வருடம்பு முற்றும் வெண்ணிறகக் காணப்படும். கடவுளையடைந்த உயிர்நிலைக் காட்டாமிது. சிவதீக்கை முறைப்படி குழைத்தணிவார்க்குப் பதினு றிடங்களில் திருநீறு காணப்படும் இது கருவி கரணங்களோடு கூடியறியு மறிவிற்கொப்பு. நீறில்லாப் பாழ்உடம்பு மலத்துடன் கூடிய உயிருக்கு ஒப்பாகும். யாக்கையுயிரொப்பெண்ணின் எய்துந் திரு நீறு, பூக்கு முற்றும் வரையின்மை. அறிவிக்க அறியும் இயல்பு, நிலையுள்ளதையும் நிலையில்லாததையும் அறியும் இயல்பு, சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றறியும் இயல்பு. ஆகிய இம்மூன்றும் ஆருயிரின் சிறப்பிலக்கணமாகும். (௧)

நான்காஞ் சூத்திரம்

அவத்தைத் தன்மை

இங்ஙனங் கூடினதன் தன்மையாயுள்ள ஆன்மாவுக்கு அவத்தைப் படும் முறைமையும் உண்டாகையால் ஆன்ம இலக்கணத்துக்கு மேலாக நாலாஞ் சூத்திரமாகிய அவத்தைத் தன்மை யென்னும் அதிகாரம் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வதிகாரம் நாலாஞ்சூத்திரமாக நின்ற முறைமை எங்ஙனே யென்னில் சிவஞானபோதத்தில் நாலாஞ் சூத்திரமும் அவத்தைத் தன்மையை அருளிச் செய்கையினால் இதுவுமப்படி வைக்கப்பட்டதென அறிக. அஃது எங்ஙனேயென்னில்: "அந்தக் கரணம் அவற்றினொன் றன்றவை, சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா, தமைச்சரா சேப்ப நின் றஞ்சவத் தைத்தே" (4) என்னுஞ் சூத்திரத்துக்கு "இவ்வான் மாக்கள சகச மலத்தினால் உணர்வின்று" (வார்த்திகம்) என்பது கருத்தாகையால் இந்நூலினும் இவ்வதிகாரமாகிய "என்னவொன் றிலாததீதம்" "இவ்வகை யவத்தை" "நீக்கமிலதீதம்" (60, 61, 62) என்னும் விருத்தம் மூன்றும் அவத்தைத் தன்மையைச் சொல்லுகை யால் இதுவும் நாலாஞ் சூத்திரமாக நின்றதென அறிக. அப்படி உண்டாகப்பட்ட அவத்தை எத்தனை வகைப்பட்டிருக்குமென்னில் அது பதினெட்டுவகை அவத்தை யுண்டாய் வரும். அதற்கு வழியே தென்னில் காரணவத்தை மூன்றுங் காரியாவத்தை பதினைந்துமாய் வருமென்றறிக.

இனிக் காரணாவத்தை மூன்றேதென்னில் காரண கேவலமென்றுங் காரண சகலமென்றும் காரண சுத்தமென்றும் வரும். இதிற் காரண கேவலமாவது சர்வ சங்கார காலத்து ஆன்மாக்கள் சுத்தமாயா காரணத்திலே ஒடுங்கிச் சிருட்டி காலமளவும் ஆணவமலத்தான் மறைபுண்டு ஒன்றுமறியாமற் கிடக்கும் அவதரமென அறிக. காரண சகலமேதென்னிற் சிருட்டி தொடங்கிச் சர்வ சங்காரம் வருமளவும் ஆன்மாக்கள் யோனிவிட்டு யோனிபற்றி எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதத்திலும் பிறந்திறந்து திரிகிற அவதரமென அறிக. காரண சுத்தமேதென்னில் இங்ஙனங் கேவல சகலப்பட்டுப் பிறந்திறந்து திரியும் அவதரத்து ஆணவ மலபாகம் வந்த ஆன்மாக்களுக்கு இருவினையொப்புஞ் சத்திநிபாதமும் உண்டாமாகையால் அந்த அவதரத்துச் சிவன் ஆசாரிய மூர்த்தமாக எழுந்தருளி இரட்சித்துத் தனது திருவருளான ஞானத்தையுங் கடாட்சித்து நிட்டாபரராக்கிப் பிராரத்தந் தொலைந்தவாறே தனது பூரண நிலையோடுங் கூட்டிக்கொண்ட அவதரமென அறிக. இங்ஙனங் கூறப்பட்ட காரணாவத்தை மூன்றுக்கும் பி-ம் சித்தியாரில் "அறிவிலன் அமூர்த்தன் நித்தன் அராகாதி குணங்களோடும். செறிவிலன் கலாதி யோடுஞ் சேர்விலன் செயல்களில்லான், குறியிலன் கர்த்தாவல்லன் போகத்திற் கொள்கை யில்லான், பிறிவிலன் மலத்தினோடும் வியாபிகே வலத்தில் ஆன்மா" (4. 38) எ-து கேவலத்துக்குக் கண்டுகொள்க. "உருவினைக் கொண்டு போக போக்கியத் துன்னல் செப்பல், வருசெயல் மருவிச் சத்த மாதியாம் விடயம் தன்னிற், புரிவதுஞ் செய்திங் கெல்லா யோனியும் புக்குழன்று திரிதருஞ் சகல மான அவத்தையிற் சீவன் சேர்ந்தே" (4. 39) எ-து சகலத்துக்குக் கண்டுகொள்க. "இருவினைச் செயல்களொப்பின் ஈசன்றன் சத்தி சோயக், குருவருள் பெற்று ஞானயோகத்தைக் குறுகி முன்னைத் திரிமல மறுத்துப் பண்டைச் சிற்றறி வொழிந்து ஞானம், செருகினா பகன்தன் பாதம் பெறுவது சுத்தமாமே" (4. 40) எ-து சுத்தத்துக்குக் கண்டுகொள்க.

இனி, காரியாவத்தை பதினைந்துக்கும் வழியேதென்னில் கீழாலவத்தை ஐந்தும் நிலையிற்படும் அவத்தை ஐந்தும் நின்மலாவத்தை ஐந்துமென அறிக. இவை பதினைந்துக்கும் பி-ம் சிவஞான போதத்தில் "இலாடத்தே சாக்கிரத்தை எய்திய உள்ளம், இலாடத்தே ஐந்தவத்தை எய்தும் - இலாடத்தே, அவ்வவ இந்திரியத் தத்துறைகள் கண்டதுவே, அவ்வவற்றின் நீங்கலது வாங்கு' (4.7) எ-ம், சித்தியாரில் "அறிதரு முதலவத்தை அடைதரு மிடத்தே ஐந்துஞ், செறிதருங் கரணந் தன்னிற் செயல்தொறும் உணர்ந்து கொள்நீ, பிறவிலா ஞவத்தோரும் பிறப்பற அருளா லாங்கே, குறியோடு அஞ்சவத்தை கூடுவர் வீடு கூட" (4, 35) எ-ம், இந்நூலினும் "இவ்வகை யவத்தை தன்னில்" (61) என்ற விருத்தமும் இப்பொருள் பற்றியென அறிக. ஆக மூன்றும் கூட்டி அவத்தை பதினெட்டும் இவ்வதிகாரத்து வருத்த செய்யுள் மூன்றினுங் கண்டுகொள்க. அவை வருமாறு.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட அவத்தைகளிற் கீழாலவத்தையிற் காரியாவத்தை ஐந்துஞ் சாக்கிர முதலாக அருளிச் செய்யாமல் அதீத முதலாக அருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

60. **எண்ணஒன் றிலாத தீதம் எய்திய துரியத் தோன்று**
நண்ணிடும் சுழுத்தி தன்னின் நயந்துள தோன்று பின்னும்

அண்ணிடும் கனவு தன்னில் ஆறேழாம் சாக்கி ரத்தின்
கண்ணுறும் அஞ்சா றுய கருவிகள் காணுந் தானே.

உடலிடை யுயிருறு மோரைந் தவத்தையி
னடையுறு கருவியி னடைவினை வகுத்தது.

(உரை) எண்ண ஒன்றிலா தநீதம் - ஆன்மாவானது ஆணவமல மறைப்பாகக் கீழாலவத்தைப்பட்டுச் செல்லும் அவதரத்துப் பிரகிருதி தத்துவம் உடம்பாகச் சென்று மூலாதாரமாகிய அதீதத் தானத்தில் சென்றொடுங்கும் அவதரத்து அவ்விடத்துச் சீவிக்குங் கருவிகள் ஒன்றுமின்றி அந்தப் பிரகிருதியென்னத் தானென்னப் பிரிவற்றுக் கிடந்து அழுந்துமதே யதீதமாம். என்னவே, அழுத்துந் தொழில் பிரகிருதிக்கு உடையதாகையால் அதீதத்திற் பிரகிருதி உண்டென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. அன்றியும், இதற்குமேல் இச்செய்யுளுக் கெழுதுகிற நுட்பத்திலே ஏதுக்களும் பிரமாணங்களுங் காட்டி எழுதுகிற வகையினுங் கண்டுகொள்க; எய்திய துரியத்தொன்று - அந்த மூலாதாரத்துக்கு மேலாகப் பொருந்தப்பட்ட நாபியாகிய துரியத்தானத்திலே நிற்குங் கருவி பிராணவாயுவொன்று. பிராணவாயு நிற்கையாவது ஆன்மா துரியத்திலே பிரகிருதி தத்துவம் உடம்பாகப் பிராணவாயுவோடுங் கூடி நிற்கும் அவதரத்து அந்தத் துரியத்தைவிட்டு அதீதத்திலே பிரகிருதி தத்துவம் உடம்பாகச் செல்லுமிடத்து அந்தத் துரியத்திலே பிராணவாயு நின்று விடுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக; நண்ணிடுஞ் சுழுத்தி தன்னின் நயந்துள தொன்று - அந்தத் துரியத்துக்கு மேலாகப் பொருந்தப்பட்ட இதயமாகிய சுழுத்தித் தானத்திலே விருப்பத்துடனே நிற்குங் கருவி சித்தமொன்று. சித்தம் நிற்கையாவது ஆன்மா அந்தச் சுழுத்தியிலே பிரகிருதிதத்துவம் உடம்பாகச் சித்தத்தோடும் பிராணவாயுவோடுங் கூடிநிற்கும் அவதரத்து அந்தச் சுழுத்தியை விட்டுப் பிரகிருதி தத்துவம் உடம்பாகப் பிராணவாயுவோடுங் கூடித் துரியத்திற் செல்லுமிடத்து அந்தச் சுழுத்தியிலே சித்தமொன்று நின்று விடுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக; அணணிடும் கனவு தன்னில் பின்னுமா றேழாம் - அந்தச் சுழுத்திக்கு மேலாக அடுத்த கண்டமாகிய சொப்பனத்தானத்திலே (பின்னுமென்ற விதப்பால் முற்கூறிய பிராணவாயுவுக்குப் பின்னுள்ள ஒழிந்த வாயுக்களொன்பதும்) ஆறேழாகிய சத்தாதிகள் ஐந்தும் வசனாதிகள் ஐந்தும் அந்தக் கரணங்களிற் சித்தம் நீங்கலாக மனம் புத்தி ஆங்காரமும் ஆகப் பதின்மூன்றும், ஆக முன்னுங்கூட்டி இருபத்திரண்டு நிற்கும். அன்றியும், இந்தப்

பதத்துக்குப் பின்னுமென்றது வாயுக்கள் ஒன்பதுக்குப் பொருள் படாதென்று 'பின்னு மண்ணிடுங் கனவிலாறே ழொன்பதா' மென்று பாடமோதி இருபத்திரண்டு கருவி சொப்பனத் தானத்திலே நிற்குமென்று தொகைப்படுத்தி பொருளுரைப்பாருமுளர். இந்தப் பொருளுக்கேற்க அந்தப் பாடத்தைக் கூட்டிக்கொள்க. சொப்பனத்தானத்தில் நிற்குங் கருவி இருபத்திரண்டாவது ஏதென்னில், ஆன்மா அந்தக் கண்டதானத்திலே வாயுக்கள் பத்தும் வசனாதி ஐந்தும் சத்தாதி ஐந்தும் அந்தக் கரணங்கள் நாலும் ஆக இருபத்து நாலோடுங் கூடிப் பிரகிருதி தத்துவம் உடம்பாக நிற்குமிடத்து அந்தக் கண்டமாகிய சொப்பனத் தானத்தை விட்டுப் பிரகிருதி தத்துவம் உடம்பாகப் பிராண வாயுவோடுஞ் சித்தத்தோடுங் கூடி இதயமாகிய சுழுத்தித் தானத்திலே செல்லும் அவதரத்து முற்கூறிய கருவிகள் இருபத்திரண்டுஞ் சொப்பனத் தானத்திலே நின்று விடுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக; சாக்கிரத்தின் கண்ணுறும் அஞ்சாறுய கருவிகள் - கண்டத்துக்கு மேலாகிய இலாடத்தானமாகிய சாக்கிரத்தானத்திலே பூதங்கள் ஐந்தின் வழித்தாகிய ஞானேந்திரியமாகிய சோத்திராதிகள் ஐந்துங் கன்மேந்திரியமாகிய வாக்காதிகள் ஐந்தும் ஆகப் பத்துக் கருவிகளுஞ் சாக்கிரத்திலே நிற்கும். பத்துக் கருவிகள் நிற்றலாவது ஆன்ம தத்துவம் முப்பத்தாறோடுங்கூடி விசுவ வியாத்தனாய் நிற்கச் செய்தே அதிலே அறிகருவிகளாகிய சிவ தத்துவம் ஐந்தும் வித்தியா தத்துவமேழிற் பிரகிருதி தத்துவம் நீங்கலாகக் கலாதிகளாறும் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நாலிற் பூதங்கள் ஐந்தும் ஆகப் பதினாறு நீங்கலாக நின்ற கருவி இருபதும் தொண்ணூற்றாறு வகையில் வாயுக்கள் பத்தும் வசனாதி ஐந்தும் ஆக முப்பத்தைந்தோடுகூடி ஆன்மா ஓடச் சமைந்தோடுகிற தேர் இயற்றுவான் கைவிட்டு நின்றாற்போல அந்த இலாடத்தானத்திலே சாக்கிராதத்தைப்பட்டு நிற்கச்செய்தே, ஆன்மா அதனை விட்டுச் சொப்பனத் தானத்திற் செல்லுமிடத்து வாயுக்கள் பத்தும் வசனாதி ஐந்துஞ் சத்தாதி ஐந்தும் அந்தக்கரணங்கள் நாலும் ஆக இருபத்து நாலோடுங்கூடிப் பிரகிருதி தத்துவம் உடம்பாகச் செல்லுகையால் இந்த இருபத்தைந்து நீங்கலாக மற்றுள்ள சோத்திராதி ஐந்தும் வாக்காதி ஐந்தும் அந்த இலாடத்தானத்திலே நின்றுவிடுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக; அஞ்சாறுய கருவிகள் - பூதங்கள் ஐந்தின் வழித்தாகிய கருவிகளென்றதேதெனில், ஆன்மா இந்திரியங்களைக் கொண்டு விடயங்களைக் கொள்ளுமிடத்துப் பூதங்களிடமாக நின்று கொள்ளுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக.

காணுந்தானே - ஆன்மா அவத்தைப்பட்டுச் செல்லும் அவதரத்து அந்தந்தத் தானங்கள் தோறும் அந்தந்தக் கருவிகளை விட்டுவிட்டுப் போம் முறைமையை இங்ஙனம் இப்படி அறியப்படும்.

(நு - ம்.) இங்ஙனம் பொருள் கூறிவந்த வகையில், பின்னு மண்ணிடுங் கனவுதன்னி லாறேழாம் எ - கு பின்னுமென்றது வாயுக்கள் ஒன்பதுக்கும் பொருள்படாதென்று பின்னுமண்ணிடுங் கனவி லாறே ழொன்பதாம் என்று பாடமோதுவாரு முளரென்றதற்கு வழியேதென்னில், இந்தச் செய்யுளுக்குக் கருத்து ஆன்மா அவத்தைப்பட்டுச் செல்லும் அவதரத்து அந்தந்தத் தானங்கள்தோறும் விட்டு விட்டுப் போங் கருவிக்குத் தொகை சொல்லுகையால் சொப்பனத் தானத்தில் விட்டுப்போங் கருவி இருபத்திரண்டுக்குத் தொகை சொல்லுமிடத்துப் பின்னு மண்ணிடுங் கனவுதன்னி லாறேழாம்: என்று பதின்மூன்றுக்குத் தொகைசொன்னதொழிய மற்றவொன்பதுக்குத் தொகைசொல்லாதபடியால் பின்னு மண்ணிடுங் கனவிலாறே ழொன்பதாம் என்று பாடமோதி இருபத்திரண்டென்று பொருள் கூறுகை கருத்தாகையால் அப்படிப் பாடமோதினதென அறிக. அப்படியானால், முன்னே பிராணவாயுவைச் சொல்லிவருகையாற் பின்னுமென்றது பிற்பட்ட வாயுக்களொன்பதுமென்று பொருள் கூறுகைக்குத் தொகையாகாதோ என்னில், அப்படி முன்னே பிராணவாயுவென்றதும் வியாக்கியானஞ் செய்தவர்கள் சொன்னதொழியப் பாடத்திற் சொல்லாததாகையால் அதுவும் பொருளல்ல என்பது கருத்தென அறிக. இங்ஙனம் பொருள் கூறிவந்தவகைக்கு உதாரணங்கள் வருமாறு:—அஃதாவது, ஆன்மா அவத்தைப்பட்டுச் செல்லுமிடத்துச் சாக்கிரந்தொடங்கி அதீதம் அளவும் அந்தந்தத் தானங்கள்தோறுங் கூடிநிற்குங் கருவிகள் இன்னின்னவென்று தொகை சொல்வதற்கு பி - ம் திருமந்திரத்தில் "முப்பதோ டைந்தாய் முதல்விட்டங் கையைந்தாய்ச், செப்பதின் மூன்றாய்த் திகழ்ந்திரண் டொன்றதா, யிப்பதிகின்ற வியல்பை அறிந்தவர், அப்பதி கொன்பவ ராய்ந்துகொள் வீரே" (2143) எ - ம், சித்தியாரில் "சாக்கிர முப்பத்தைந்து நுதலினிற் கனவு தன்னில், ஆக்கிய இருபத் தைந்து களத்தினிற் சுழுனை மூன்று, நீக்கிய இதயந் தன்னில் துரியத்தி லிரண்டு நாபி, நோக்கிய துரியா தீதம் நுவலின் மூலத்தி லொன்றே" (4. 33) எ - ம், மெய்ஞ்ஞானவிளக்கத்தில் "நனவு தனிற்கருவி முப்பத்தைந் தாகுங், கனவிருபத் தோரைந்தாங் காணில்-முனிசுழுத்தி, மூன்றாகுங் கால முழுத்துரிய மோரிரண்டே, யூன்றுமதி தந்தருமா னொன்று" எ - ம் வருமேதுக்களைக் கண்டு கொள்க.

என்றிங்ஙனம் அவத்தைக்குக் கருவி முப்பத்தைந்தென்று சொல்லியிருக்கிற இதிலே முப்பத்துநாலு கருவியென்றும் ஒன்று ஆன்மா என்றுஞ் சில நூல்களிற் சொல்லுவானேனென்னில், அப்படிச் சொன்னதும் பிரகிருதி தத்துவத்தை ஆன்மா என்று சொன்னதென அறிக. அதற்கு வழியேதென்னில், பிரகிருதி தத்துவம் மற்றுள்ள கருவிகளைப்போல ஆன்மாவை விட்டும் பற்றியும் வாராமற் கேவல சகலமிரண்டினும் உயிரும் உடம்பும்போலப் பிரிவற்று நிற்கையால் உடலுக்கிட்ட பெயர் உயிருக்கு நின்றாற்போலப் பிரகிருதி தத்துவத்

தின்பெயர் ஆன்மாவுக்குச் சொல்லிடும், விளக்குச் சுடரொளியுந் தகளியும் விளக்கென்று பெயர்பெற்றாற்போல ஆன்மாவின் பெயர் பிரகிருதி தத்துவத்திற்குச் சொல்லியும் வருகையால் இவ்விடத்துக்கும் ஆன்மாவின் பெயர் பிரகிருதி தத்துவத்துக்குஞ் சொன்னதென அறிக. அப்படி ஒன்றின் பெயர் ஒன்றிற்கு மாறி வருகைக்கு பி - ம் சிவஞானபோதத்தின் மூன்றாஞ்சூத்திரத்தின் [1] சூர்ணியில் "ஒடுங்கினவிடத் தின்பதுன்பஞ் சீவனம் பிரகிருதிக்கின்மையின் ஒடுங்காவிடத் தின்பத்துன்பம் சீவியாநிற்ப துளதாதலின் அதுவே யவ்வான்மாவாம்" என்றதனுள் "ஒடுங்கின விடத்தின்பத்துன்பம் சீவனம் பிரகிருதிக்கின்மையின்" என்பதைப் பிரகிருதி தத்துவத்தின் பேர் ஆன்மாவுக்கு வருமது கண்டுகொள்க.

இனி, ஆன்மாவின் பெயர் பிரகிருதி தத்துவத்துக்கு வருமதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் இரண்டாஞ் சூத்திரத்தில் தத்துவத்தின் தொகை சொல்லுமிடத்துண்டாகிய விருத்தத்தில், "சுத்தத் துவங்களென்று முன்னமே சொன்ன ஐந்தும், இத்தகைமையின் இயம்பும் இவைமுப்பத் தொன்று மாகத், தத்துவ முப்பத் தாறுஞ் சைதன்னி யங்களைந்து, சித்தசித் தான்மா வொன்று முப்பதும் அசித்தே செப்பில்" (2·69), இதிற் சித்தசித் தான்மா வொன்று மென்பதைக் கண்டுகொள்க. இதனையுஞ் சித்தசித் தான்மாவென்ற ஆன்மாவின் பெயர் வருகையால் ஆன்மா என்பாருமுளர். அது வழக்கல்லவென அறிக. அதுவேனென்னில், தத்துவங்களுக்குத் தொகை சொல்லிச் செலவு சொல்லுமிடத்து மீளவுந், தத்துவங்களைச் சொல்லாமல் ஆன்மாவைச் சொல்லுகை வழக்கல்லாதபடியால் அதனைச் சொல்லவொண்ணாதென்றதென அறிக. அன்றியும் சித்தசித் தான்மா என்றதைப் புருட தத்துவ மென்பாருமுளர். அது வழக்கல்லவென அறிக. அதுவேனென்னில், அதனைத் தத்துவ சமுகத்திற் றோன்றுங் கருவியென்ற "நிச்சயம் புருட னாகிப் பொதுமையி னிற்கு மன்றே" (சித்தியார் 2.56) எ - ம் "ஐவகையா லுறு பயன்கள் நுகரவருங் கால மது புருட தத்துவம்" (சிவப்பிரகாசம் 41) எ - ம் நூல்களிற் சொல்லி வருகையால் ஆன்மா தத்துவங்களோடுங் கூடிநின்று சகலனாகச் சீவிக்கு மவதரத்து உண்டாகுங் கருவியாகையாலும் பிரகிருதி தத்துவம்போல ஆன்மாவை விடப்படாமற் கேவல சகலமிரண்டினுங்கூடி நில்லாதாகையாலும் அதனை யாகாதென்றதென அறிக. அன்றியும் புருட தத்துவந்தன்னை ஆன்மா என்றாலும் ஆன்மாவின் பெயர் தத்துவத்துக்கும் வருமென்பது கண்டுகொள்க. என்றாலுஞ் சித்தசித் தான்மா என்றது பிரகிருதி தத்துவமே துணிபென அறிக. அப்படியானாலும் அவத்தைப்பட்டுச் செல்லும் அவதரத்து மற்றுள்ள தத்துவமுடம்பாகச் செல்லாதோ பிரகிருதி தத்துவம் வேணுமோவென்னில், அப்படி மற்றுள்ள தத்துவம் உடம்பாகத் துரியமளவும் வந்து சென்றதாகிலுந் துரியத்திலே பிராணவாயு நின்றுவிடுகையால் துரியத்தைவிட்டு அதீதத்திலே செல்லுமிடத்து ஆன்மாவானது தனித்துச் செல்லாது. அஃதெப்படியென்னில், "அங்கியானது தானு மொன்றை யணைந்துநின்று நிகழ்ந்திடும், பங்கியா துயிர் தானு மிப்படிப் பற்றி யல்லது நின்றிடா" (சித்தியார், பரபக்கம் 52) என்று

1. சிவஞான போதம் மூன்றாஞ் சூத்திரம் - ஐந்தாம் அதிகரணத்து வார்த்திகப் பொழிப்பில் காணப்படுவதிது. இது சூத்திரக் கருத்தை இனிது விளக்குவது.

நூல்களிற் சொல்லி வருகையால் ஆன்மாவானது ஒன்றோடு கூடி நிற்பதொழியத் தனித்து நில்லாதாகையால் அவ்விடத்துக்குப் பிரகிருதி தத்துவம் உடம்பாகச் செல்லவேண்டுகையால் அது வேண்டுமென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. அப்படியானால் ஆன்மாவுக்கு ஆணவ மலஞ் சகசமாய் நிற்கையால் அந்த ஆணவமலந் தாரகமாகச் [illegible]றொடுங்காதோ பிரகிருதி தத்துவம் வேணுமோவென்னில், அந்த ஆணவ மலமும் ஆன்மாவோடுங் கூடி நின்று மறைக்கிறதொழியத் தாரகமாகாதாகையால் அதனைச் சொல்ல வேண்டுவதில்லையென அறிக. ஆகையால் அவ்விடத்துக்குப் பிரகிருதி தத்துவம் உடம்பாகச்சென்று அதீதத்திலும் பிரகிருதி தத்துவமும் ஆன்மாவுங் கூடிக் கிடக்குமென்பதே வழக்கென அறிக. அப்படி அதீதத்தில் இரண்டுங்கூடிக் கிடக்குமேயானால் சித்தியாரில் அவத்தைக்குச் சொல்லுமிடத்து "படைகொடு பவனி போதும் பார்மன்னன் புகும்போ தில்லில், கடைதொறும் விட்டுவிட்டுக் காவலு மிட்டுப் பின்னை. அடைதருந் தனியே யந்தப் புரத்தினில் அதுபோ லான்மா, உடலினில் ஐந்த வத்தை உறுமுயிர் காவ லாக" (4.32) எ-ம், இந்நூலினும் "அடையஞ்சவத்தைப் பெருகிய மலத்தாற் பேணி, உறுந்தனி அதீதம் உண்மை உயிர்க்கென உணர்த்து மன்றே" (52) எ-ம் அதீதத்தி லொருமுதலாகச் சொல்லுவானேனென்னில் அப்படி ஒன்றென்றதும் பிரகிருதியையும் ஆன்மாவையுங் கூட்டியே ஒன்றென்றதென அறிக. அதற்கு வழியேதென்னில் ஓரன்மா ஒருடலோடுங்கூடி இருக்குமிடத்து உடலென்றும் உயிரென்றும் இரண்டும் முதலாயிருக்கச் செய்தேயும் அவனென்றும் அவளென்றும் அதுவென்றும் ஒன்றாய் நின்றாற்போல ஆன்மாவும் பிரகிருதியுந் தேகமுந் தேகியும் போலப் பிரிவற்ற இரண்டுமுதலு மொன்றாய் நின்றதென அறிக. அப்படி ஆன்மாவைவிட்டுப் பிரகிருதி தத்துவம் நில்லாதென்றும் பிரகிருதி தத்துவத்தைவிட்டுப் ஆன்மா நில்லாதென்றுஞ் சொன்னதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "புருடன்பிரகிருதி பெற்றாற் போதஞ் சிறிதங்குண்டாகிக், குருடன் முதுகில் முடவனிருந் தூர்ந்தாற் போலப் பிரகிருதி, இருள் தனிடத்தே இருந்தியங்கும்" (பரபக்கம் 262) எ - து கண்டுகொள்க. அப்படிப் புருடன் பிரகிருதி பெற்றாலென்பது கொண்டே பிறகு வந்து கூடினதாமே யென்னில், அப்படிச் சொன்னது அந்த அதீதந் தன்னிலே அந்தப் பிரகிருதியழுந்த அந்தப் பிரகிருதியுங் கழன்று மாயா காரணத்திலே கிடந்து உணர்த்து முறைமையிற் கூடினதென அறிக. ஆகையாற் கேவல சகலம் இரண்டினும் ஆன்மாவும் பிரகிருதியும் ஒன்றை ஒன்று விடப்படாமல் உயிரும் உடலும் போலப் பிரிவற்று நிற்குமென்பதே வழக்கென அறிக. அப்படிக் கேவலத்திற் பிரகிருதி தத்துவமுண்டாமாகில் தத்துவத் தோற்றஞ் சொல்லுமிடத்துச் சித்தியாரில் "வருங்குண வடிவாய் மூலப் பிரகிருதி கலையில் தோன்றித், தருங்குண மூன்றாய் ஒன்றிற் றுன்மூன்றாய் மும்மூன் றாகும்" (2.57) எ-ம், இந்நூலினும் "உருத்திரராற் கலையதனில் பிரகிருதி குணங்கள் உளவாகும்" (26) எ-ம் தோற்றஞ் சொல்லுவான் ஏனென்னில், அப்படித் தோற்றஞ் சொன்னதும் ஆன்மாவானது அதீதத்தில் சீவியாமற் கிடந்து சகலனாகச் சீவிக்கும் அவதரத்து இச்சா ஞானக் கிரியா சொருப னானாற்போல, அந்தப் பிரகிருதி தத்துவமும் ஆன்மாக்கள் ஒடுங்கும் அவதரத்து உபாதானமாகச் சீவியாமனின்றும் தோன்றும் அவதரத்துக்குக் குணசொருபமாகத் தோன்றிச் சீவித்தும் வருகையாலும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படிப் பிரகிருதி தத்துவம் மோகினியிற் றோற்றமாகிய காரிய மாயையோடுந் தோன்றி-

யும் ஒடுங்கியும் வரச்செய்தே இதுவொன்றும் உபாதானமாய் நிற்கு
முறைமை எங்ஙனேயென்னில், அது சுத்த மாயையிற் காரியமாகிய
விந்து சத்தி சூக்குமை வாக்கு முதலானவையிற்றுக்கு உபாதானமாய்
நின்றொடுங்குமதுபோலவென அறிக. அப்படியானால் ஒருபாதானத்
திலே ஒருபாதானம் ஒடுங்கு முறைமை எங்ஙனே என்னில், அஃதொருவ
னிடத்திலே மற்றுமோர் ஆன்மா கர்ப்பத்திலே பதிந்து கிடந்தாற்போல
வென அறிக. அப்படியானாற் கருவி கூடினவிடமெல்லாம் ஆன்மா
வுக்குச் சிவிப்புண்டென்று சொல்லியிருக்கக் கேவலத்திற் பிரகிருதி
தத்துவங் கூடிநிற்குமேயாகில் ஆன்மா சிவிப்பற்றுக் கிடக்குமுறைமை
எங்ஙனேயென்னில், ஆன்மா ஒரு சரீர சம்பந்தமாய் நின்றவிடமெல்
லாம் சிவிக்குமென்று சொல்லியிருக்கவுங் கேவலப்பட்டுக் கிடக்கும்
அவதரத்துச் சரீர சம்பந்தமாய்க் கிடந்து சிவியாமல் நிற்குமதுபோல
வென அறிக. ஆகையால், பிரகிருதி தத்துவம் ஆன்மாவோடுங்கூடி
எவ்விடத்திலும் உயிரும் உடலும்போலப் பிரிவற்றுநின்று சகலத்திற்
குணசொருபமாய் நின்று காரியப்பட்டுங் கேவலத்தில் உபாதானமாய்
நிற்குமென்பது முற்கூறிவந்த உபமானங்களினாலும் அநுபவத்தினாலுங்
கண்டுகொள்க.

அன்றியும் இச் செய்யுளில் "என்னவொன்றிலாத நிதம்" என்
கையால் அதீதத்திற் கருவிகளொன்றுமில்லை; மற்றுள்ள நாலவத்
தைக்குமே கருவியுள்ளதென்பாருமுளர். அதீதத்திற் பிரகிருதி
தத்துவம் உண்டென்பதைப்பற்றி முற்கூறி வந்த வகைகளில் இந்
நூலுக்குக் கருத்தாகக் காவையம்பலநாதத் தம்பிரானார் அருளிச்
செய்த குறட்பாவில் இச் செய்யுளுக்கு வகுத்த குறட்பாவாகிய
"உடலிடை யுயிருறு மோரைந் தவத்தையி - னடைவுறு கருவியி
னடைவினை வகுத்தது" என்று ஐந்தவத்தைக்குங் கருவியுண்டென்று
அருளிச் செய்கையாலும் அதீதத்திலுங் கருவியுண்டென்பது கண்டு
கொள்க. என்னவே அதீதத்திற் பிரகிருதி தத்துவம் உண்டென்பது
கருத்து. அன்றியும் அப்படி ஆன்மாவைக் கேவல சகலமிரண்டினும்
விடப்படாமல் வருங்கருவி பிரகிருதி தத்துவமல்ல புருட தத்துவம்
என்பாருமுளர். அது வழக்கல்லவென அறிக. அதுவேனென்னில்,
ஆன்மா விசுவவியாத்தியை விட்டு அவத்தைப்படும் அவதரத்து
அறிகருவி பதினாறு நீங்கி அவத்தைப் படுகையால் அதிலே காலமும்
நியதியுங் கலையும் வித்தையும் அராகமுங் கூடி நீங்குகையால் அந்த
ஐந்து கருவிகளுங்கூடிச் சிவிக்குஞ் சமூகத்தில் தோன்றுங் கருவி புருட
தத்துவமாதலால் அந்தக் கலாதிகள் ஐந்தும் அவத்தைப்படும் அவ
தரத்துக் கூடாததுகொண்டு அந்தச் சமூகத்தில் தோற்றமாகிய புருட
தத்துவமும் அவத்தையிற் கூடாதென அறிக. அன்றியும், புருட
தத்துவத்தையும் பிரகிருதி தத்துவத்தையும் ஒரு கருவியென்றும் அஃது
ஆன்மா அவத்தைப்படும் அவதரத்துத் துரியமளவும் புருட தத்துவ
மென்று பெயர்பெற்று நின்று அதீதத்திற் பிரகிருதி தத்துவமென்று
பெயராய் நிற்குமென்பாருமுளர். அஃதிரண்டும் ஒரு கருவியென்பது
வழக்கல்லவென அறிக. அஃது எங்ஙனேயென்னில், இந்நூலிலே
தத்துவத் தோற்றஞ் சொல்லுமிடத்தில் "அருத்திமிகுங் கலைகாலம்"
(26) என்னுந் திருவிருத்தத்திலே "உருத்திரராற் கலையதனிற் பிரகிருதி
குணங்கள் உளவாகும்" என்று பிரகிருதிக்குத் தோற்றஞ் சொல்லியும்
"ஐவகையால் உறுபயன்கள் நுகரவருங் காலம் அதுபுருட தத்துவமென்
றறைந்திடுவர் அறிந்தோர்" (41) என்று புருட தத்துவந் தத்துவ

சமூகத்திற்றோன்றுங் கருவியென்று சொல்லுகையாலும் புருட
தத்துவம் வேறு பிரகிருதி தத்துவம் வேறென அறிக. அன்றியும்,
இதுவே கருத்தென்பதைப்பற்றிக் காவை அம்பலநாதத் தம்பிரானார்
இந்நூலுக்குக் கருத்தாக அருளிச்செய்த குறள் வெண்பாவில்
"ஐவகையா லுறுபயன்கள் நுகரவருங் காலமதுபுருட தத்துவம்"
என்னுஞ் செய்யுளின் கருத்தாகிய "புகன்றவற் றுலவர் புருடதத்
துவமு-மகன்ற மானு மதன்குணம் விரித்தது" என்று தத்துவங்கள்
காரியப்படுமிடத்துப் புருட தத்துவமும் பிரகிருதி தத்துவமும் வேறு
வேறாகச் சொல்லுகையாலும் அவை இரண்டையும் ஒரு கருவியாகச்
சொல்லவொண்ணாதென அறிக. அன்றியும், தத்துவம் முப்பத்தாறுக்
குத் தொகை சொல்லுமிடத்து ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலு
வித்தியா தத்துவம் ஏழு சிவதத்துவம் ஐந்தென்று சொல்லுமிடத்து
அவை இரண்டும் ஒரு கருவியானால் முப்பத்தாறக்குத் தொகையில்லாத
படியாலும், அன்றியும் அத்துவாசோதனையிற் கலபடைப்புக்குச்
சித்தியாரில் "தத்துவமு மோரேழு" (8.8) என்று வித்தியாகலைக்கு
வித்தியா தத்துவம் ஏழாகையாலும், அவை இரண்டையும் ஒரு கருவி
யென்னவொண்ணாதென அறிக. அப்படியானால் வித்தியா தத்துவம்
ஏழென்பதற்குக் காலம் நியதி கலை வித்தை அராகம் புருடன் மாயை
யென்று நூல்களிற் சொல்லுகையால் புருடனையும் பிரகிருதியையும்
ஒரு தத்துவமாக்கி மாயை என்பதை ஒரு தத்துவமாக்கி ஆக வித்தியா
தத்துவம் ஏழென்று தொகைப்படுத்தி ஆகத் தத்துவம் முப்பத்தா
றென்று சொல்லப்படாதோவென்னில் அப்படி மாயையென்றதும்
பிரகிருதி தன்னையேயென அறிக. ஆகையாற் புருடன் வேறு பிர
கிருதிவேறென அறிக.

அப்படிப் பிரகிருதி தன்னையே மாயையென்ப தொழிய மாயை
யென்றொரு கருவி தனித்தில்லை யென்பதற்கு வகையேதென்னில்
தத்துவத்தோற்றஞ் சொல்லுமிடத்துக் காலம் நியதி கலை வித்தை
அராகம் பிரகிருதியென்று ஆறுக்குத் தோற்றஞ்சொல்லி வருகை
யாலும், புருட தத்துவத்தோற்றம் "ஐவகையால் உறுபயன்கள்
நுகரவருங் காலம் அதுபுருட தத்துவமென்று" (41) அவ்விடத்தில்
தோற்றஞ் சொல்லுகையாலும், மாயையென்று ஒரு கருவிக்குத்
தோற்றமோரிடத்திலுஞ் சொல்லாதபடியாலும், அன்றியுந் தத்துவங்
கள் காரியப்படுமிடத்து மாயையென்று ஒரு கருவி காரியப்படுகை
சொல்லாதபடியாலும், பிரகிருதி தன்னையே மாயையென்பதொழியத்
தனித்தொரு கருவி மாயையாகச் சொல்லப்படாதென அறிக.
ஆகையால் புருடன் வேறு பிரகிருதி வேறென அறிக. அப்படிப்
புருடன் ஒரு கருவியும் பிரகிருதி ஒரு கருவியுமானால் ஒடுக்கஞ்
சொல்லுமிடத்து "வித்தையி லொடுங்கும் ஆறும்" (சித்தியார்
2.72) என்று ஆறாகச் சொன்னதேதென்னில் புருட தத்துவந் தத்துவ
சமூகத்தில் தோற்றமாகையாலும் மற்றுள்ள காலமும் நியதியுங்
கலையும் வித்தையும் அராகமும் பிரகிருதியுங் காரண மாயையில்
தோற்றமாகையாலுந் தோன்றின ஒழுங்கிலே ஒடுக்கஞ் சொல்ல
வேண்டுகையாற் புருட தத்துவத்துக்குக் காரண மாயையில் தோற்ற
மில்லாதபடியாலும் மற்றுள்ள ஆறு தத்துவமுங் காரண மாயையில்
ஒடுங்குகையால் "வித்தையி லொடுங்கும் ஆறும்" என்றதென அறிக.
ஆகையாற் புருட தத்துவம் வேறு பிரகிருதி தத்துவம் வேறென
அறிக. அன்றியும் "சித்தமா மவ்வியத்தம்" (ஷ 2.58) என்று

நூல்களிற் சொல்லி வருகையால் அவ்வியத்தமான பிரகிருதி தானே சித்தமுமாய்த் தோன்றுகையால் பிரகிருதியையுஞ் சித்தத்தையும் ஒரு கருவியாக்கி அவத்தைக்குக் கருவி முப்பத்துநாலென்று சொல்லுவாருளர். அதுவும் பொருளல்லவென அறிக. அதற்குக் குற்றமேதென்னில், அப்படிப் பிரகிருதியுஞ் சித்தமும் ஒரு கருவியானல் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலினுஞ் சித்தத்தை ஒரு கருவியாகவும் வித்தியா தத்துவம் ஏழினும் பிரகிருதியை ஒரு கருவியாகவுஞ் சொல்லித் தத்துவம் முப்பத்தாறென்கையாலும், அன்றியும் இவை காரியப்படுமிடத்துச் சித்தமானது நினைவுமாத்திரமாய் நின்று காரியப்படுமென்றும் பிரகிருதி முக்குணங்களால் ஒன்பது வகையாக நின்று காரியப்படுமென்றுஞ் சொல்லி வருகையால் இரண்டையுமொரு கருவியாகச் சொல்லவொண்ணுதென அறிக. அன்றியும் பிரகிருதிதானே சித்தமாமென்னும் வழக்கைப்பற்றி இரண்டுமொன்றுமென்றுலும் பிரகிருதியினின்றுஞ் சித்தமுண்டாகையாற் சித்தமானது சுழுத்தியில் நினைவு மாத்திரமாய் நிற்குமென்று நூல்களிற் சொல்லுகையாலும் பிரகிருதி காரணமாய்ச் சித்தந் தோன்றுகையாற் பிரகிருதி கெட்டுச் சித்தம் நிற்க வழக்கில்லாதபடியினுலும் அப்படிச் சொல்லவொண்ணு[illegible] அப்படிப் பிரகிருதி காரணமாகச் சித்தந் தோன்றுமென்றது ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலும் பிரகிருதியிலே தோன்றி மீளவும் அதிலே ஒடுங்குகையாலும் அது வழக்கல்லவென அறிக. அப்படிப் பிரகிருதியிலே ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலுந் தோன்றி மீளவும் அதிலே ஒடுங்குமென்பதற்கு பி-ம் இந்நூலில் "உருத்திரராற் கலையதனிற் பிரகிருதி குணங்கள் உளவாகும் ஆங்காரம் புந்தியினில் உதிக்கும்" (26) என்று தோற்றத்துக்குச் சொல்லியும் சித்தியாரில் "சத்துவம் எண்மூன்றுஞ் சென்றான்ம தத்துவத் தொடுங்கும்" (2.72) என்று ஒடுக்கத்துக்குச் சொல்லியும் வருமது கண்டுகொள்க. ஆகையாற் புருட தத்துவம் வேறு பிரகிருதி தத்துவம் வேறு சித்தம் வேறென அறிக. அன்றியும் அவத்தையிற் பிரகிருதி தத்துவங் கூடாதென்னில் அதில் தோற்றமாயுள்ள அந்தக்கரணங்களும் இந்திரியங்களும் அவத்தைத்தானங்களினின்று காரியப்படுகையாற் காரணமில்லாதபொழுது காரியம் ஓவியாதாகையால் அவத்தையிற் பிரகிருதி உண்டென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. என்னவே, ஆன்மா அவத்தைப்படுமிடத்துப் பிரகிருதிதத்துவம் உடம்பாகச் சென்று மூலாதாரத்திலே அந்தப் பிரகிருதியோடும் அழுந்திக் கிடக்குமென்கிறதே சித்தாந்தப் பொருளென அறிக.

என்றிங்ஙனஞ் சொல்லிவந்த வகையில் அவத்தைக்குக் கருவி முப்பத்தைந்தென்பதும் ஆன்மா அதீதத்திற் பிரகிருதி தத்துவம் உடம்பாகச் சென்றொடுங்குமென்பதே வழக்கென்பதுங் கண்டுகொள்க. இதற்கு பி-ம் சிற்றம்பலநாடித் தம்பிரானார் அருளிச்செய்த [1]ஞானப் பஃறொடையில் "ஐயாறு மைந்து மலகருவி, என்று மீதிற்புருவத் திடைபத்தும் போக்கிருபத், தைந்தோ டகனத்திற் றங்கிச் சுழுத்தி தனின்மூன்றும் துரியத் திரண்டும், விழித்தவினை வற்றுயிரை விட்டு - அழுத்தியிடு, மூலப் பிரகிருதி யோடேயம் மூலமலம், கோலக் கிடந் துணர்த்தக் கூறுங்கால்" என்றருளிச்செய்ததுங் கண்டுகொள்க.

1. அச்சிடப்பெற்ற 'சிற்றம்பல நாடிகள் சாத்திரக்கோத்'தில் இந்நூல் காணப்படவில்லை.

அன்றியும் சிவாகமத்தில் அசிந்தியமென்கிற ஆகமத்தின் கிரந்தத்திலே அவத்தைக்குக் கருவி முப்பத்தைந்தென்பதற்குப் பிரமாணங் கண்டுகொள்க. ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலுக்கும் பிரகிருதி தத்துவம் பிரதானமாகையால் பிரகிருதியைக் கேத்திரக்கினனென்றதென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மா கீழாலவத்தைப்பட்டுப் பிரகிருதி தத்துவம் உடம்பாகச்சென்று மூலாதாரத்திலே ஒடுங்குமவதரத்துச் சாக்கிரத்தானத்தில் விட்டுப்போங் கருவி பத்தென்றும் சொப்பனத் தானத்தில் விட்டுப்போங் கருவி இருபத்திரண்டென்றும் சுழுத்தித் தானத்தில் விட்டுப்போங் கருவி இரண்டென்றும் துரியத்தானத்தில் விட்டுப்போங் கருவி ஒன்றென்றும் வருமுறைமையையும் அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட அவத்தைகள் ஐந்தும் அடியேனுக்குத் தரிசனம் வந்ததில்லையென்ற மாணவகனை நோக்கிச் சகலாவத்தையிற் காரியமாயுள்ள நிலையிற்படும் அவதரத்திலுண்டான ஐந்தவத்தைகளினுந் தரிசனப்படுத்தி யதுகொண்டே திருவருட்பிரகாசமுள்ள புண்ணியவான்களுக்குண்டான மேலாலவத்தையும் ஆசாரியன் கன்ஞக அறியவேணுமென்னும் முறைமையும் அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) அவத்தை பதினெட்டு, காரண அவத்தை மூன்று, காரிய அவத்தை பதினைந்து. நிஷ்டாபரர்—நற்றவத்தால் ஒருமை நிலையுற்றூர். கீழாலவத்தை ஐந்து, நிலையிற்படும் அவத்தை ஐந்து, நின்மலாவத்தை ஐந்து ஆகப் பதினைந்து. துரியாதீதம்—உயிர்ப்படங்கல் துரியம்-பேருறக்கம். சுழுத்தி-உறக்கம். சொப்பனம்-கனவு-சாக்கிரம்-நனவு.

ஓட்டுவாரின்றி நிற்கும் ஓங்கு தேர் ஒக்குமன்று, காட்டுகலன் ஏழைந்தாங் காண். காரிய கேவலம் ஐந்தும் இச்செய்யுளாற் கூறிக் காரியசகலம் ஐந்தும் காரியசுத்தம் ஐந்தும் வரும் செய்யுளாற் கூறுகின்றூர். சத்தாதிபுலனு (விடயம்)ம் தன்மாத்திரை ஐந்து. உயிர் மூச்சொழிந்த காற்றுகள் ஒன்பது. அவை, க. மலக்காற்று உ. தொழிற்காற்று ௩. ஒலிக்காற்று ௪. நிரவுகாற்று ரு. தும்மற்காற்று ௬. விழிக்காற்று எ. கொட்டாவிக்காற்று அ. இமைக்காற்று க. வீங்கற்காற்று என்பன.

'அஞ்சு ஆறு ஆப கருவிகள்'—அஞ்சு என்னும் நெறியாய கருவிகள் கீழாலவத்தையிலே நிகழும் நன (சாக்கிரம்)வில் தொழிற்படுங் கருவிகள் முப்பத்து நான்கனுள், அகக்கரணமும் அறிதற்பொறி தொழிற்பொறிகளுமாகிய பதின்மூன்றும் அகக்கருவிகளாம். அறிபுலன் ஐந்தும், தொழிற் புலன் ஐந்தும் (சத்தாதி-வசனுதி) காற்றுகள் பத்தும் ஆகிய இருபதும் புறக்கருவிகளாம். ஏனைய புறக்கருவிகள் காற்பதும் பூதங்கள் ஐந்தும் தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் தமது ஆற்றல் மடங்கித் தொழிற்படா. சிவதத்துவமும் கலைமுதலிய மெய்களும் அவத்தைக்கு ஏதுவாகா.

சேத்திரக்கினன்—ஆருயிர்; ஆன்மா. (௭)

61. இவ்வகை அவத்தை தன்னில் எய்திடும் கரண மெல்லாம்
மெய்வகை இடத்தி லுற்று மேவுமா கண்டு மிக்க
பொய்வகைப் பவம் அகற்றப் புரிந்திடில் அருளா லாங்கே
ஐவகை அவத்தை உய்க்கும் அறிவினால் அறிந்து கொள்ளே.

தத்துவ சமுகந் தன்னிலைந் தவத்தையுஞ்
சுத்தம தாமைந் தவத்தையுஞ் சொன்னது.

(உரை) இவ்வகை அவத்தை தன்னில் எய்திடுங் கரண மெலாம் - இந்த அடைவிலே முற்கூறப்பட்ட அவத்தைகள் ஐந்திலும் உண்டான கருவிகள் ஏற்றக் குறைச்சலாய் நின்ற முறைமைகளெல்லாவற்றையும்; மெய்வகை இடத்திலுற்று மேவுமா கண்டு - மெய்யிலே வகைப்பட்ட இலாடத்தானத்திலே அஞ்சவத்தைப்படும் முறைமையை அறிந்து; மிக்க பொய்வகைப் பவம் அகற்றப் புரிந்திடில் - மிகவும் பொய்யாயிருக்கப்பட்ட ஜநந மரண துக்கங்களை நீக்க விசாரிக்கில்; அருளாலாங்கே ஐவகை அவத்தை உய்க்கும் - தம்பிரானார் காருண்ணியத்தினாலே மேலான சுத்தாவத்தைகள் ஐந்தையும் அந்த இலாடத்தானத்திலே செலுத்தாநிற்கும். அதனை அறியுமுறைமை எங்ஙனே யென்னில்; அறிவினால் அறிந்துகொள்ளே - ஆசாரியன் கண்ணாக அறிந்துகொள்ளுக. அன்றியும் ஐவகை அவத்தை உய்க்கும் அறிவினால் அறிந்துகொள்ளே என்றொரு பதமாக்கி முற்கூறிய கீழாலவத்தைகொண்டும் நிலையிற்படும் அவத்தைகொண்டும் மேலாலவத்தையும் அறியப்படுமென்னவுமாமென அறிக.

(நி - ம்.) மெய்வகை யிடத்திலுற்று மேவுமா கண்டு எ - து சாக்கிரத்தானத்திலே உண்டாகிய நிலையிற்படும் அவத்தை ஐந்தையுங் கண்டென்றதென அறிக. அஃதாவது, ஒரு பண்டத்தை மறந்தவன் அந்தப் பண்டங் காணாதபொழுது பிராணவாயுவும் இயங்காமல் மூர்ச்சித்திருந்த அவதரம் நிலையிற்படும் அவத்தையிற் சாக்கிர துரியாதீதமென அறிக. இனி, அந்தப் பிராணவாயு இயங்கத்தக்கதாகப் பெருமூச்செறிந்து விசாரித்தறிவோமென்று நின்ற அவதர நிலையிற்படும் அவத்தையிற் சாக்கிர துரியமென அறிக. இனி, அவ்விடத்திலேயல்லவோ போனோமென்று நினைவெழுந்திருந்த அவதரநிலையிற்படும் அவத்தையிற் சாக்கிர சுழுத்தியென அறிக. இனி, இவ்விடத்திலே அல்லவோ பண்டம் வைத்தோமென்று விசாரப்பட்டறிந்த அவதர நிலையிற்படும் அவத்தையிற் சாக்கிர சொப்பனமென அறிக. இனி, அந்தப் பண்டம் வைத்த இடத்திலே சென்று கண்டது நிலையிற்படும் அவத்தையிற் சாக்கிர சாக்கிரமென அறிக. இந்த நிலையிற்படும் அவத்தைக்குக் கருவிகளாவன சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்துமென அறிக. அது எங்ஙனே யென்னில், அதீதத்துக்குச் சிவ தத்துவமொன்றுமென அறிக. துரியத்துக்குச் சிவதத்துவமுஞ் சத்திதத்துவமுமென அறிக. சுழுத்திக்குச் சிவ தத்துவமுஞ் சத்தி தத்துவமும் சாதாக்கிய

தத்துவமுமென அறிக; சொப்பனத்துக்குச் சிவ தத்துவமும் சத்தி தத்துவமுஞ் சாதாக்கிய தத்துவமும் ஈசுரதத்துவமுமென அறிக; சாக்கிரத்துக்குச் சுத்த தத்துவம் ஐந்துமென அறிக; இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "ஐந்துசாக் கிரத்தின் நான்கு கனவினிற் சுழுனை மூன்று, வந்திடுந் துரியந் தன்னின் இரண்டொன்று துரியா தீதந், தந்திடுஞ் சாக்கி ராதி அவத்தைகள் தானந் தோறும், உந்திடுங் கரணந்தன்னில் செயல்தொறு முணர்ந்து கொள்ளே" (4.36) எ - து கண்டுகொள்க. இனி இந்த நிலையிற்படும் அவத்தைகொண்டே கீழாலவத்தை அறியப்படுமென்பதற்கும் இந்த நிலையிற்படும் அவத்தையிற் கருவிகள் நீங்குகிறது தானே சுத்தாவத்தையா மென்பதற்கும் பி-ம் சித்தியாரில் "அறிதரு முதலவத்தை அடைதரு மிடத்தே ஐந்தும், செறிதருங் கரணந் தன்னில் செயல்தொறுங் கண்டு கொண்டே, பிறிவிலா ஞானத் தோரும் பிறப்பற அருளாலாங்கே, குறியொடும் ஐந்தவத்தை கூடுவர் வீடு கூட" (4.35) எ-ம், சிவஞானபோதத்தில் "இலாடத்தே சாக்கிரத்தை எய்திய உள்ளம், இலாடத்தே ஐந்தவத்தை எய்தும் - இலாடத்தே, அவ்வவ இந்திரியத் தத்துவங்கள் கண்டதுவே, அவ்வவ்வற்றின் நீங்கலது வாங்கு" (4.7) எ-ம் கண்டுகொள்க. என்னவே இந்தச் சகலாவத்தையில் உண்டான கருவிகள் ஏற்றக் குறைச்சல்கள்போல அந்தக் கீழாலவத்தைக்குமென அறிக. இது சகலாவத்தையிற் காரியாவத்தையைச் சொன்னதென அறிக. இனி, அருளாலாங்கே ஐவகை அவத்தை உய்க்கும் என்றது சுத்தாவத்தையென அறிக. அவை வருமாறு: நின்மல சாக்கிர நின்மல சொப்பன நின்மல சுழுத்தி நின்மல துரிய நின்மல துரியாதீதமென அறிக. அஃதாவது, சுத்த தத்துவம் ஐந்தில் சுத்த வித்தை நீங்கின அவதரஞ் சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம்; சுத்த வித்தையும் ஈசுரமும் நீங்கின அவதரஞ் சாக்கிரத்திற் சொப்பனம்; சுத்தவித்தையும் ஈசுரமுஞ் சாதாக்கியமும் நீங்கின அவதரஞ் சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி; சுத்த வித்தையும் ஈசுரமுஞ் சதாக்கியமுஞ் சத்தியும் நீங்கின அவதரஞ் சாக்கிரத்தில் துரியம்; சுத்த தத்துவம் ஐந்தும் நீங்கின அவதரஞ் சாக்கிரத்தில் அதீதமென அறிக. இவை ஐந்து தத்துவமும் நீங்க என்றது கொண்டே இவை ஐந்தும் பிரேரிக்கப்பட்ட கருவிகளும் நீங்கவென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. இதற்கு பி-ம் சிவஞான போதத்தில் "இலாடத்தே சாக்கிரத்தை" (4.7) என்ற செய்யுள் முடிவில் "அவ்வவற்றின் நீங்கலது வாங்கு" எ - து கண்டுகொள்க. இது சுத்தாவத்தையிற் காரியாவத்தையென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது கீழாலவத்தை ஐந்தையுந் தரிசனப்படுத்த வேண்டிச் சகலாவத்தையிற் காரியாவத்தையாகிய நிலையிற்படும் அவத்தைகொண்டே தரிசிப்பித்த முறைமையும் அதுகொண்டே சுத்தாவத்தையிற் காரியாவத்தை ஐந்தையுந் தரிசிப்பித்த முறைமையும் அறிவித்தது. நிலையிற்படும் அவத்தையென்றது மத்தியாலவத்தையென அறிக. மேலாலவத்தை யென்றது சுத்தாவத்தையென அறிக.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட காரியாவத்தைகள் தரிசிப்பித்தாற்போல முற்கூறிய காரணாவத்தைகள் மூன்றுந் தரிசிப்பிக்கவேணுமென்று மாணவகனை நோக்கிக் காரியாவத்தையில் உண்டான கேவல சகல சுத்தம்போல இருக்குங் காரணாவத்தையில் உண்டான கேவல சகல சுத்தமென்னும் முறைமையை மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ப்.) நனவின் நனவில் சிவதத்துவமுதல் சுத்தவித்தை யீருகிய ஐந்து கருவிகளும் நனவின் கனவில் சிவதத்துவமுதல் ஈசுரதத்துவ மீருகிய நான்கு கருவிகளும் நனவின் உறக்கத்தில் சிவம், சத்தி சதாசிவம் என்ற மூன்று கருவிகளும் நனவின் பேருறக்கத்தில், சிவதத்துவம் சத்திதத்துவம் என்னும் இரண்டு கருவிகளும் நனவின் உயிர்ப்படங்கலில் சிவதத்துவம் என்னும் ஒருகருவியும் [illegible]களைச் செலுத்தி நிற்கும். ஐந்து மூக்குள்ள திருவிளக்கு ஒவ்வொன்ருய்ப் பொருத்தப்படுவது இதற்கொப்பாம்.

மத்தியாலவத்தையில் ஆருயிரின் அறிவானது ஐம்புலன்களையும் பற்றுவதும் விடுவதுமாக இடைவிடாது சுழலும். பற்றுவதும் விடுவதும் நினைப்பு மறப்பாகிய சகலகேவலங்களாம். அங்ஙனம் சகலகேவலப்படுவது ஆருயிரின் இயற்கைத் தன்மை யன்று என்றும், பொறிகளையும் கரணங்களையும் கூடிய இடத்துத் தோன்றிய புலனறிவென்றும் அறிந்து இக்கருவிகளும் இவற்ருற் பற்றிய புலன்களும் தாக்கா வண்ணம் தன்னறிவை மடக்கிப் புருவமத்தியிலே நிறுத்தித் திருவைந்தெழுத்தை முறைப்படி ஓதிவரின், அஃது அக்கருவிகளும் புலன்களும் ஆருயிரை மயக்காவண்ணம் ஒழித்து மெய்யுணர்வை விளக்கி முழு நிறைவில் செலுத்துதல் தூயநிலையெனப்படும் சுத்தாவத்தையாம். தூநிலையெனப்படும் சுத்தாவத்தையாவது நினைப்பு மறப்பென்னும் சகல கேவலம் இரண்டும் தாக்காதுவிடச் சிவனருட் சார்பினில் ஆருயிர் நிலைபெற்று நிற்றல். இது காரிய சுத்தாவத்தை என்னும் நின்மலாவத்தை என்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த நின்மலாவத்தையில் நின்மலசாக்கிர முதல் ஐந்தவத்தையுண்டு. அவற்றுள் அருளாலே தன்னையறிவது நின்மலசாக்கிரம். அருளாலே தன்னை அறிந்தபின் தனக்கொரு தொழிலின்றி அவ்வருளே தனக்கு நிலைக்களமாய் அவ்வருளிலே தான் அசைவற நின்று அவ்வருளைக் காண்பது நின்மலசொப்பனம். ஆருயிரின் அன்பு அறிவு ஆள்வினைகள் தோன்ருது அவ்வருளே தானுகி எதிரிடு சிறிது மின்றியிருக்கும். ஒதறுவாய்-நின்மல உறக்கம். மலப்பசை எனப்படும் வாசனை சற்றுமின்றி. இன்பவொளி (சுகப்பிரபை) தோன்றுமிடம் மலமற்ற பேருறக்கம். இன்பநுகர்ச்சியைப் பெற்று அவ்வின்பநுகர்வினை அறியு நிலையுங்கடந்து இன்பமாய் நின்ற முதலுந் தோன்ருமல் அவ்வின்பமே தானுய்க்கடந்த நிலைக்களம் மலமற்ற அப்பால் நிலையெனப்படும் நின்மலதுரியாதீதம். இஃதன்றி வேறுவகையாகக் கூறுதலுமுண்டு, (மறைஞான தேவிகாலோத்தரம் செய்யுள் - ௬௧) இன்பமோ டவோன் நுகர்வோன் நீங்காப் புணர்ப்பாம், இன்தேனுன் வண்டோத்தாம் இன்பு. (உ)

62. நீக்கமில் அதீத மாசு நிறைந்தகே வலமா நீர்மை
சாக்கிரங் கலாதி சேர்ந்த சகலமாந் தன்மை யாகும்
நீக்கமில் இரண்டும் கூடா தொழியவோர் நிலையில் நீடும்
சாக்கிர அதீதம் சுத்தத் தகைமைய தாகுந் தானே.

கேவல சகல சுத்தமென் றுரைத்த
மூவகை தெரிவு முறைமை மொழிந்தது.

(உரை) நீக்கமில் அதீத மாசு நிறைந்த கேவலமா நீர்மை - ஆன்மாக்கள் மாயா கருவிகளெல்லாம் நீங்க நீங்காத ஆணவ

மலத்தாலே மறைப்புண்டு மூலாதாரத்திலே கிடக்கிற அதீதம் போலே இருக்குஞ் சர்வசங்காரத்தும் காரண மாயையிலே தத்துவங்களெல்லாமொடுங்க அதிலே சர்வான்மாக்களுமொடுங்கி, ஆணவ மலத்தாலே மறைப்புண்டு கிடக்கிறதே காரணமாகிய கேவலாவத்தையின் முறைமை; கலாதி சேர்ந்த சகலமாந் தன்மை யாகுஞ் சாக்கிரம் - ஆன்மாக்கள் கலையாதியாயுள்ள தத்துவங்களுடனே கலந்து ஒவ்வொரு விடயங்களிற் கூடிநின்று திரிகிற காரியமாகிய சாக்கிராவத்தைக்கு ஒக்கும், கன்மத்துக்கீடாக எண்பத்துநான்கு நூருயிரம் யோனிகள் தோறும் பிறந்திறந்து திரிகிற சகலாவத்தையாகிய காரணவத்தையின் முறைமை; நீக்கமில் இரண்டுங்கூடா தொழியவோர் நிலையில் நீடும் சாக்கிர அதீதஞ் சுத்தத் தகைமைய தாகுந்தானே - ஒன்றைவிட் டொன்றுபற்றி ஆன்மாவை விட்டு நீங்காமல் வருகிற பெருமை பொருந்திய கேவல சகல மிரண்டினுங் கூடாமல் அருளுடனேகூடி இரண்டற நிலைபெற்று ஞேயத்துடனே அழுந்துகிற சாக்கிராதீதத்துக்கு ஒக்கும்; பரமுத்தியான சுத்தாவத்தையாகிய காரணமும்.

(பு - ம்.) அதீதமென்றது சீவிக்குங் கருவிகளெல்லாங் கழன்ற விடமென அறிக. கேவலமென்றது சர்வ சங்காரமென அறிக. சாக்கிரமென்றது கலையாதி தத்துவங்களோடுங்கூடிச் சீவித்து நிற்கை யென அறிக. சகலமென்றது சிருட்டி தொடங்கிச் சங்காரமளவும் பிறந்திறந்து வருகிறதென அறிக. சாக்கிராதீதமென்றது கருவிகள் முப்பத்தாறுங் கழன்று கேவல சகலத்தினும் அழுந்தாமல் அருளிடமாகச் சென்று ஞேயத்தழுந்தலாகிய உண்மை வீட்டையென அறிக. சுத்தமென்றது திருவடியிலே இரண்டறக் கூடிநின்ற பரமுத்தியையென அறிக. இவையிற்றுக்கு சி - ம் சித்தியாரில் "கேவல சகலசுத்தம் என்றுமூன் றவத்தை யான்மா, மேவுவன்" எ - ம், "அறிவிலன் அமூர்த்தன் நித்தன் அராகாதி குணங்க ளோடும் செறிவிலன்" எ - ம், "உருவினைக் கொண்டு போக போக்கியத்-துன்னல்" எ - ம், "இருவினைச் செயல்க ளொப்பில் ஈசன்தன் சத்தி தோய" (4. 37, 38, 39, 40) எ - ம் வரும் விருத்தங்களைக் கேவல சகல சுத்தம் மூன்றுக்குங் கண்டுகொள்க.

இதனுற் சொல்லியது ஆன்மா தத்துவங்களெல்லாங் கழன்று ஆணவமலத்தான் மறைப்புண்டு பிரகிருதி தத்துவம் உடம்பாக மூலாதாரத்திலே கிடக்கிற அதீதம்போலே கிடக்கும் சர்வ சங்கார கேவலத்திலென்றும், ஆன்மா கலையாதி தத்துவங்களோடுங் கூடி ஒவ்வொன்றுகச் சீவிக்கிற சாக்கிரம்போல இருக்கும் யோனிவிட்டு யோனிபற்றிப் பிறந்திறந்து வருகிற சகலமென்றும், இந்தக் கேவல சகல மிரண்டும் நீங்கின சாக்கிராதீதம்போல இருக்குந் திருவடியிலே இரண்டறக் கூடின சுத்தமான பரமுத்தியென்றும் வருமுறைமை அறிவித்தது.

(வி - ப்.) நீக்கமிலதீதம்—60ஆம் செய்யுளிற் கூறியகீழாலவத்தையில் நிகழும் துரியாதீத அவத்தை. மாசுநிறைந்த கேவலம் - காரண

கேவலம்-செய்யுள் 33. சாக்கிரம்-61 ஆம் செய்யுளில் கூறிய மத்தியாலவத்தையிலே நிகழும் சாக்கிராவத்தை. கலாதி சேர்ந்த சகலம் - காரண சகலம் ஆருயிர் கலாதிகளுடன் கூடிநின்று படைப்புத் தொடங்கி வினைக்கிடாகப் பல பிறப்புகளெடுத்துத் துறக்க நிரயங்களுழன்று முற்றழிப்புக் காலம் அளவும் பிறந்திறந்து திரியும் நிலை செய்யுள். 48. சாக்கிராதீதம் சகலகேவலங்களிற் பொருந்தாமலும் தம்முனைப் பின்றி சிவத்தோடொன்றாய் நிற்கும் நிலை செய்யுள் 80. கழலுதல் - ஒட்டியும் ஒட்டாதிருத்தல்.

(கூ)

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

உணர்த்து முறைமை

இங்ஙனம் முற்கூறிய வகையே அவத்தைப்பட்டுக் கிடக்கும் ஆன்மாக்களுக்குச் சிவன் உணர்த்து முறைமையும் உண்டாமாகையால் அவத்தைக்குமேல் ஐந்தாஞ் சூத்திரமாகிய உணர்த்து முறைமை யென்னும் அதிகாரம் வைக்கப்பட்டது. இவ்வதிகாரத்தில் ஐந்தாஞ் சூத்திரம் நின்ற முறைமை எங்ஙனே யென்னில், சிவஞானபோதத்தில் "விளம்பிய உள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்கு, அளந்தறிந்தறியா ஆங்கவை போலத், தாந்தம் உணர்வின் தமியருள், காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே" என்னும் ஐந்தாஞ் சூத்திரத்துக்கு "இவ்வான்மாக்களிடத்துத் தமது முதலுபகாரம் உணர்த்துதனுதலிற்று" என்றமையால், இந்நூலினும் இவ்வதிகாரத்து "மருவிய பொறியில் ஒன்றும்" (63) என்ற விருத்தந் தொடங்கி "அறிந்திடும் மனுதி" (67) என்ற விருத்தம் முடிவாகிய செய்யுள் ஐந்தும் ஆன்மாக்களைச் சிவனுணர்த்து முறைமையைச் சொல்லுகையால் இதுவும் ஐந்தாஞ் சூத்திரமாக நின்றதென அறிக. இச் செய்யுட்களில் அவை வருமாறு எங்ஙனேயென்னில், "தனக்கென அறிவி லாதான்" (64) என்ற செய்யுளில் "தனக்கென வழியா னுலிச் சகலமு நுகருந் தானே" எ-ம், "அறிந்திடும் மனுதி" (67) என்ற செய்யுளில் "கன்மத்தொன்மை அறிந்தவை நுகருமாறும் அருளுவன் அமலன் தானே" எ-ம் வருகையால் அப்படிச் சொல்லப்பட்டதென அறிக. இங்ஙனம் இவ்வதிகாரத்துக்கு வகுத்த செய்யுட்களில் சில விருத்தங்களைச் சூத்திரத்துக்கு உவமை காட்டி மற்ற விருத்தங்களுக்கு உவமைகாட்டாத தேதென்னில், அஃதாவது அவை இந்தப் பொருளுக்கு மாறுபாடு சொல்லுஞ் சமயிகள் கருத்துக்களை மறுத்த செய்யுட்களாகையாலென அறிக. மேல்வருஞ் சூத்திரங்களுக்கும் இங்ஙனங் கண்டுகொள்க.

இனி, இவ்வதிகாரத்துக்கு முதற்செய்யுளாகிய "மருவிய பொறியிலொன்றும்" என்ற செய்யுளுக்குத் தொகுத்தனை வருமாறு: அப்படி அவத்தைப்பட்டுக் கிடக்கும் ஆன்மாக்கள் உணருமுறைமை எங்ஙனே யென்று வினுயதற்கு உத்தரம் அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

63. மருவிய பொறியில் ஒன்றும் மாபூதம் ஐந்தி லொன்றும்
கருவிகள் நான்கும் நீங்காக் கலாதிகள் ஐந்தும் கூடி

ஒருபுலன் நுகரும் இந்த ஒழுங்கொழிந் துயிரும் ஒன்றைத்
தெரிவுறு தவனொ ழிந்தத் திரள்களும் செயலி லாவே.

உணர்த்து முறைமையில் ஒருபுல னுகர
இணக்குறு கருவிகள் இவையா மென்றது.

(உரை) ஆன்மா இந்திரியங்களைக்கொண்டு விடயங்களைக் கொள்ளுமிடத்து; மருவிய பொறியில் ஒன்றும் - அப்பொழுதைக்குப் பொருந்தப்பட்ட இந்திரியங்களிலே யொன்றும்; மாபூதம் ஐந்திலொன்றும் - பெரிய பூதங்களாகிய பிருதிவி அப்பு தேயு ஆகாசமாகிய இவையிற்றிலே அப் பொறிகளுக்கேற்ற பூதமொன்றும், — கருவிகள் நான்கும் - மனம் புத்தி ஆங்காரஞ் சித்தம் என்கிற அந்தக் கரணங்கள் நான்கும்; நீங்காக் காலாதிகள் - முற்கூறிய கரணங்களை விட்டு நீங்காத கலை காலம் நியதி வித்தை அராகம் புருடன் பிரகிருதி மாயை என்கின்ற வித்தியா தத்துவம் ஏழும்; ஐந்தும் - சுத்த வித்தை ஈஸ்வரம் சாதாக்கியம் சத்தி சிவம் என்கின்ற சிவ தத்துவம் ஐந்தும், கூடி ஒரு புலன் நுகரும் - ஆக இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்கள் பதினெட்டுங் கூடியே ஆன்மா ஒரு விடயத்தைப் புசிப்பன். இந்தக் கருவிகள் கூடாதபொழுது ஆன்மாவுக்குப் புசிப்பில்லையோ வென்னில், இந்த ஒழுங்கொழிந் துயிரும் ஒன்றைத் தெரிவுறாது - இந்த முறைமையிலே சொல்லப்பட்ட கருவிகள் கூடினலொழிய ஆன்மாவும் ஒன்றைப் புலப்பட அறியமாட்டாது. அந்த ஆன்மா கூடாதபொழுது அந்தக் கருவிகள் தானக அறியாதோ என்னில்; அவனொழிந்து அத் திரள்களும் செயலிலாவே - அந்த ஆன்மாவைக் கூடாமல் அந்தக் கருவிகளுந் தானக அறிய மாட்டா.

(நு - ம்.) இங்ஙனம் பொருள் கூறிவந்த வகையில் ஆன்மா யாதொரு விடயத்தைப் புசிக்குமிடத்து அந்த விடயங்களுக்கேற்ற இந்திரியங்களிலே யாதாமொன்றும் அதற்கேற்ற பூதங்களிலே யாதாமொன்றும் அந்தக்கரணங்கள் நாலும் கலாதிகள் ஏழும் சுத்த தத்துவம் ஐந்தும் ஆகப் பதினெட்டுக் கருவிகளுங் கூடியே புசிக்கவேணுமென்று பொருள் கூறியதற்கு வழியேதென்னில், அஃதாவது, சிவனுடைய சத்திகள் சுத்த தத்துவம் ஐந்தையுங்கொண்டு வித்தியா தத்துவமாகிய கலாதிகள் ஏழையும் காரியப்படுத்தியும் அந்தக் கலாதிகள் ஏழும் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலையுங் காரியப்படுத்தியும் வருகையால் அப்படிச் சொல்லப்பட்டதென அறிக. அவை ஒன்றினுலொன்று காரியப்படு முறைமை எங்ஙனே என்னில், சிவனுடைய சத்திகள் சுத்த தத்துவம் ஐந்தையும் நடத்தும் வகையாவது, இச்சா சத்தி ஈஸ்வரத்தை நடத்தும்; கிரியா சத்தி சத்தி தத்துவத்தையுஞ் சாதாக்கியத்தையும் நடத்தும்; ஞான சத்தி சிவதத்துவத்தையும் சுத்த வித்தையையும் நடத்துமென அறிக. இதற்கு பி - ம் "இச்சை

நடத்தியிடு மீச்சுர தத்துவத்தை, மெய்ச்சத்தி சாதாக்ய மேவியிடும் - நிச்சயமே, ஏன்ற கிரியை நடத்தியிடு மெய்ஞ்ஞான, மான்றசிவஞ் சுத்த வித்தை யாம்'' எ-து கண்டுகொள்க. இனி, சுத்த தத்துவம் ஐந்தாலும் வித்தியா தத்துவமாகிய கலாதிகள் ஏழுங் காரியப்பட்டு வருகையாவது நாதசொரூபமாகிய சிவதத்துவம் அதோ மாயையிலே நின்று ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நாலுக்கும் உபாதானமாகிய பிரகிருதி மாயையைத் தோற்றுவித்தும், அதற்கு அந்தமாகிய விந்து வடிவாகிய சத்திதத்துவத்தைக்கொண்டு காலமும் நியதியுங் கலையுந் தோற்றுவித்தும், சுத்த வித்தை வித்தையைத் தோற்றுவித்தும், ஈஸ்வரம் அராகத்தைத் தோற்றுவித்தும் ஆக இங்ஙனந் தோன்றப்பட்ட காலமும் நியதியுங் கலையும் வித்தையும் அராகமும் கூடின சமுகத்திலுண்டான புருடதத்துவத்தைச் சாதாக்கிய தத்துவங்காரியப்படுத்தியும் வருமென்பதை நூல்களினாலும் அனுபவத்தினாலும் கண்டுகொள்க. இவையிற்றுக்கு பி - ம் ''கால நியதி கலைசத்தி தானடத்து - மேலும்வித்தை வித்தையரா கம்மீசர் - சாலவே, மாயை சிவம்புருடன் சாதாக் கியமேவி, நேய முடனடத்து நின்று'' எ - து கண்டுகொள்க. இனி இந்த வித்தியா தத்துவம் ஏழாலும் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலுங் காரியப்படும் வகை எங்ஙனே என்னில், கலையானது முற்கூறிய பிரகிருதி மாயையை எழுப்பி அதிலே நின்றுங் குணங்களைத் தோற்றுவிக்க, அந்தக் குணங்களிடமாக அந்தக் கரணங்களும் இந்திரியங்களும் விடயங்களும் பூதங்களும் ஒன்றிலே ஒன்றாகத் தோன்றி விரிந்த அவதரத்து, அந்தக் கலையானது சித்தத்துக்கும் உட்கருவியாய் நின்று போகங்களிலே நினைவை எழுப்பியும், நியதி புத்திக்கும் உட்கருவியாய் நின்று போகங்களை நிச்சயித்து அறுதிப்படுத்தியும், வித்தை ஆங்காரத்துக்கும் உட்கருவியாய்நின்று போகங்களிலே அறிவை எழுப்பியும், அராகம் மனதுக்கும் உட்கருவியாய் நின்று போகங்களிலே ஆசையாகப்பற்றியும், புருடன் இந்திரியங்களை எழுப்பிப்போகங்களைப் புசிப்பித்தும், பிரகிருதி போகங்களிலே அழுத்துவித்தும், காலம் இவை எல்லாவற்றையுங் கூட்டியும் வருகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக.

என்றிங்ஙனம் பொருள்கூறிவந்த வகையிற் கலை சித்தத்துக்குட் கருவியென்றும் நியதி புத்திக் குட்கருவியென்றும் வித்தை ஆங்காரத்துக் குட்கருவி என்றும் அராகம் மனத்துக் குட்கருவி என்றும் சொன்னதற்கு வழியேதென்னில், ''அந்தக்கரணங்களின் குணம் நினைந்தாராய்ந்து துணிந்து செயல் மணந்து'' எ - ம், ''நியதி சிந்தித்தா ராய்ந்து துணிந்து செயற்படும், அந்தக் கரண வமைச்சரும்'' எ - ம் நூல்களிற் சொல்லி வருகையாற் சித்தம்நினைவை எழுப்புங் கருவியாயும் ஆங்காரம் அறிவை மேவிடுவிக்குங் கருவியாயும் புத்தி நிச்சயிக்குங் கருவியாயும் மனது பற்றுங் கருவியாயுமிருக்கும்; இவையிற்றுக்கு உட்கருவியென்ற கலையும் வித்தையும் நியதியும் அராகமும் நிற்கும் வகையாவது கலை ஆணவ மலத்தைச் சிறிதே நீக்கி அறிவை எழுப்புங் கருவியாகையாலும் நியதி நிச்சயிக்குங் கருவியாகையாலும் வித்தை அறிவை மேவிடுவிக்குங் கருவியாகையாலும் அராகம் ஆசையை எழுப்புங் கருவியாகையாலும் அப்படிக் கூறப்பட்டதென அறிக. என்னு மிவையிற்றுக்கு பி - ம் இந்நூலில் ''அசுத்த மாயை, வைத்தகலை தான்மூல மலஞ் சிறிதே நீக்கி மருவும் வகை தெரிவிக்கும்'' (39) எ - ம், சித்தியாரில் ''சித்தமாம் அவ்வி யத்தஞ் சிந்தனை யதுவுஞ் செய்யும்'' (2. 58) எ - ம் வருமது கலையுஞ் சித்தமும் நினைவை எழுப்புங் கருவி என்பதற்குக் கண்டு

கொள்க. இனி, வித்தையும் ஆங்காரமும் அறிவை மேவிடுவிக்குங் கருவியென்பதற்கு பி - ம் ''வித்தை உயர் கலைதனில் தோன்றி அறிவினை உதிக்கப் பண்ணும்'' எ - ம், ''ஆங்காரம் புத்தி யின்கண் உதித்தகந் தைக்கு வித்தாய், ஈங்கார்தான் என்னு மொப்பார்'' (சித்தியார் 2. 55, 59) எ - ம் வருமது கண்டுகொள்க. இனி, நியதியும் புத்தியும் நிச்சயிக்குங் கருவியென்பதற்கு பி - ம் ''நியதிபின் தோன்றிக் கன்ம நிச்சயம் பண்ணி நிற்கும்'' (ஷை 2. 55) எ - ம், ''புத்தி அவ் வியத்தில் தோன்றிப் புண்ணிய பாவஞ் சார்ந்து, வத்துநிச் சயமும் பண்ணி'' (ஷை 2. 58) எ - ம் வருமது கண்டுகொள்க. இனி, மனதும் அராகமும் ஆசையைப் பற்றுவிக்குங் கருவி என்பதற்கு பி - ம் ''விச்சை யின் அராகந் தோன்றி வினை வழி போகத் தின்கண், இச்சையைப் பண்ணி நிற்கும்'' எ - ம் ''மனமது தைச தத்தின் வந்தொரு பொருளை முந்தி, நினைவதுஞ் செய்து'' (ஷை 2. 56, 60) எ - ம் வருமது கண்டுகொள்க. ஆகையால், அந்தக் கரணங்கள் நாலுக்கும் சித்தத்துக்குக் கலையும் ஆங்காரத்துக்கு வித்தையும் புத்திக்கு நியதியும் மனத்துக்கு அராகமும் உட்கருவியாய் நிற்குமென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க.

இனி, சித்த தத்துவங்கள் ஐந்தும் வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழையுங் காரியப்படுத்துமென்றும் வித்தியா தத்துவம் ஏழும் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலையுங் காரியப்படுத்துமென்றுஞ் சொன்னதற்கு வழியேதென்னில், சிவதத்துவம் ஐந்தும் பிரேர காண்டமென்றும் வித்தியா தத்துவம் ஏழும் போக சயித்திரிய காண்டமென்றும் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலும் போக்கிய காண்டமென்றுஞ் சொல்லுகையால் அப்படிச் சொல்லப்பட்டதென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் ''ஐந்து சுத்தத்தின் கீழேழ் சுத்தா சுத்தம் அசுத்தம், தந்திடும் புமான்கீ ழெண்மூன் றுயதத் துவஞ்சீ வர்க்கு, வந்திடும் பிரேர காண்டம் மருவு போக சயித்திரத்தோ, டந்தமில் அணுக்களுக்குப் போக்கிய காண்ட மாமே'' (2. 70) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, வித்தியா தத்துவம் ஏழும் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலையுங் காரியப்படுத்து மென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் ''வாயாதி சோத்தி ராதி புறத்துவாழ் கருவி யாகும், ஓயாத மனாதி காயத் துணருமுட் கருவியாகும், ஆய்வார் கட்கு அராகமாதி அவற்றினுட் கருவி யென்பர், மாயாள்தன் வயிற்றி வற்றால் துடக்குண்டு வாழு மான்மா'' (2. 63) எ - து கண்டு கொள்க. இனி, சிவ சத்திகளாலே இந்தத் தத்துவங்க ளொன்றையொன்று காரியப் படுத்துமென்றும் அப்படிக் காரியப்பட்டுத் தோன்றுமிடத்துச் சுத்த மாயையாலே அசுத்த மாயை காரியப்படுமிடத்து அதிலே பிரகிருதி மாயையானது ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நாலுக்கும் உபாதானமாகத் தோன்றுமென்றும் மற்றுமுள்ள தத்துவங்களும் அவையிற்றிலே தோன்றுமென்றுங் கூறியதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் ''விந்துவின் மாயை யாகி மாயையின் அவ்வி யத்தம், வந்திடும் விந்துத் தன்பால் வைகரியாதி மாயை, முந்திடும் அராக மாதி முக்குண மாதி மூலம், தந்திடுஞ் சிவன வன்தன் சந்நிதி தன்னில் நின்றே'' (1. 19) எ - து கண்டு கொள்க. இங்ஙனம் பிரகிருதி மாயையை அவ்வியத்தமென்றும் மூலமென்றும் பெயர் கூறிய தேதென்னில், பிரகிருதி மாயைக்கு மூலப் பிரகிருதி என்றும் அவ்வியத்தமென்றும் புமானென்றும் மாவென்றும் மாயை யென்றும் உள்ளமென்றும் ஆன்ம தத்துவமென்றும் பெயராகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. என்று இங்ஙனங் கூறிவந்த வகை

களால் ஆன்மா ஒரு விடயத்தைக் கொள்ளுமிடத்துப் பதினெட்டுக் கருவியுங் கூடியே புசிக்கவேணும் என்பதை அனுபவத்தாற் கண்டு கொள்க.

இங்ஙனம் பொருள் கூறிவந்த இந்தச் செய்யுளின் முதற்பாக மாகிய "மருவிய பொறியில் ஒன்றும் மாபூதம் ஐந்தில் ஒன்றும் கருவிகள் நான்கும் நீங்காக் கலாதிகள் ஐந்துங்கூடி யொரு புலனுகரும்" என்ற பதத்தை ஐக்கியவாதியை நோக்கி மறுத்துக் கூறிய தென்னவு மாம். அஃதெங்ஙனேயென்னில், உணர்த்து முறைமைக்குச் சொல்லு மிடத்து ஆணவ மலத்தான் மறைப்புண்டு கிடக்கும் ஆன்மாவைச் சிவன் மாயா கருவிகளைக் கூட்டி உணர்த்துவனென்றமையால், அப்படி ஆணவமலமென்பது ஒன்றுமில்லை மாயா கருவிகளே ஆன்ம போதத்தை மறைக்குமென்பது ஐக்கியவாதி கருத்தாகையால், மாயா கருவிகள் கூடியே ஆன்ம போதம் சீவிக்குமென்று இந்தப் பதம் நடக்கையால் அவனை மறுத்துக் கூறினதென்றித்தன அறிக. இனி, அந்த ஒழுங் கொழிந்து உயிருமொன்றைத் தெரிவுறுதென்ற பதமும் அவிகாரவாதியை நோக்கி மறுத்துக் கூறியது என்னவுமாம் அஃதெங்ஙனே என்னில், அவன் ஆன்மா தானே அறியுமென்று சொல்லுகையால் இந்தப் பதங் கருவிகள் கூடியே ஆன்மா அறியுமென்றமையால் அவனை மறுத்த தென்றதென அறிக. இனி, அவனொழிந் தத்திரன்களுஞ் செயலிலாவே என்ற பதமும் சங்கிராந்தவாதியை நோக்கி மறுத்துக் கூறின தென்னவு மாம். அஃதெங்ஙனே என்னில், அவன் ஆன்மா அறியாது கருவிகள் அறியுமென்று சொல்லுகையால் இந்தப் பதம் ஆன்மாவைக் கூடாமற் கருவிகள் அறியாதென்று மறுத்துக் கூறுகையால் அவனை மறுத்ததென அறிக. இந்த மூன்று வகைக்கும் உதாரணம் சங்கற்ப நிராகரணத் திலே கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது சிவன் ஆன்மாக்களை உணர்த்தும் முறைமை யில் ஆன்மாக்கள் பதினெட்டுக் கருவிகள் கூடி அறியுமென்றும் கருவி களைக் கூடாமல் ஆன்மா அறியாதென்றும் ஆன்மாவைக் கூடாமற் கருவிகள் தாமாக அறியாதென்றுஞ் சொன்ன முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படி ஆன்மாவுங் கருவிகளுந் தம்மிற் கூடி அறியுமாற்றுந் கர்த்தா உணர்த்துவனென்பான் ஏனென்று வினவின மாணவகனை நோக்கி அருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) இந்திரியம் - பொறி. கிரியை - கிரியாசத்தி. உபா தானம் - முதற்காரணம். நாதம் - ஒலி, பிரேரககாண்டம் - ஏவுந் தொகுதி. போகசயித்திரிய காண்டம் - நுகர்கருவிக்கூட்டம். போக்கிய காண்டம் - நுகர்புலன்களின் கூட்டம்.

இச் செய்யுள் முதல் 67ஆம் செய்யுள் முடிய ஐந்து செய்யுட் களாலும் சிவன் அறிவிக்க ஆருயிர்கள் புலன்களை அறியும் என்பதை உணர்த்துகின்றார். மாபூதம் - அகப்பூதம். இப் பூதம் பொறிகளுக்குப் பற்றுக்கோடாகநிற்கும். கின்று புலன்களையும் அறியுமாறில்லை. இப் பூதப் பற்றுக்கோடில்லையேல் பொறிகள் அறிந்து செய்தற் ஆருயிர்கள் ஐம்புலன்களையும் அறிதற்கருவிகளால் அழுந்தும் முறைமையைக் கருவிகளால் பற்றி, அந்தக்காரணங்களால்

கண்டுகொள்க. ஆருயிர் ஒரு புலனை நுகரும் பொழுது ஐம்பொறியி லொன்றும், ஐந்துபூதங்களிலொன்றும், அந்தக்கரணங்கள் நான்கும், கலாதிகள் ஐந்தும் ஆகிய பதினொன்று மெய்களையும் பொருந்தி அறியும். (௪)

64. தனக்கென அறிவி லாதான் தானிவை அறிந்து சாரான்
தனக்கறி விலாத வாயில் தான்அறி யாது சாரா
தனக்கென அறிவி லாதான் தத்துவ வன்ன ரூபன்
தனக்கென அறிவா னால்இச் சகலமும் நுகருந் தானே.

தத்துவஞ் சடமுயிர் தானு வறியாது
ஒத்துணர் வதுபதி யுணர்வா லென்றது.

(உரை) தனக்கென அறிவிலாதான் தான் இவை அறிந்து சாரான் - ஒருத்தர் அறிவியாமல் தனக்கெனவோர் அறிவில்லாத ஆன்மா அதீதப்பட்டுக் கிடக்கும் அவதரத்துத் தானாக இந்தத் தத்துவங்களைக் கூடி அறியமாட்டான், தனக்கறி விலாத வாயில் தானறியாது சாரா - தனக்கென ஒரு காலத் திலும் அறிவற்றுச் சடமாயிருக்கப்பட்ட இந்திரியங்கள் அதீதப் பட்டுக் கிடக்கிற ஆன்மாவை அறிந்து கூடமாட்டாது. அப்படி யானாலும்; தனக்கென அறிவிலாதான் தத்துவ வன்ன ரூபன் - தனக்கென்னவோர் அறிவில்லாத ஆன்மா பஞ்சவன்னங்களை மடுத்த படிகம்போலத் தத்துவங்களினது சொரூபமே தனக்கு வடிவாய் நிற்பன். இப்படிக் கூடினதன் தன்மையாய் நிற்கிறவ னுகையால் தற்சுதந்தர முள்ளவனல்லன். ஆனால் இவைதன்னிற் கூடியறிந்தபடி எங்ஙனே என்னில்; தனக்கென அறிவானால் இச் சகலமும் நுகருந்தானே - தனக்கொருவர் அறிவியாமல் தானே சர்வத்தையும் அறியத்தக்க சிவனாலே ஆன்மா சர்வத்தையும் அறிந்து சீவியாநிற்பன். ஆன்மா சர்வத்தையும் அறிவனென் றது அந்தக் காரணங்களோடுஞ் சோத்திராதிகளோடுங் கூடிச் சத்தாதிகளை அறிவனென்றதென அறிக.

(வி - ம்.) ஆன்மாவைத். தனக்கென அறிவிலாதான் என்றது அதீதப்பட்டுக் கிடக்கும் அவதரத்துச் சரீர சம்பந்தனுயிருந்தும் ஒன்றையும் அறியாமற் கிடக்கையினுலென அறிக. இதற்கு பி - ம் சிவஞான போதத்தில் "அவ்வுடலின் நின்றுயிர்ப்ப ஐம்பொறிகள் தாங்கிடப்பச், செவ்விதின் அவ்வுடலிற் சென்றடங்கி" (3. 4) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, கருவிகளைச் சடமென்றதும் அப்படி ஒன்றையும் அறியாமற் கிடக்கையினுலென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மாவுக்குத் தனக்கென ஓர் அறிவில் லாதபடியாலே தானாகத் தத்துவங்களைக் கூடி அறியமாட்டாதென்றும் கருவிகள் சடமாகையாலே அவை தாமாக ஆன்மாவைக் கூடி அறிய மாட்டாவென்றும் இவை இரண்டையுங் கூட்டிக் காரியப் படுத்துவது சிவனேயென்றும் வருமுறைமையை அறிவித்தது.

அப்படி ஆன்மாவையுங் கருவிகளையுஞ் சிவனே கூட்டி அறிவிப்ப னென்கிறதென்ன சிவன் விகாரமற நிற்க அவனருளைக்கொண்டு ஆன்மா தானே கூட்டி அறிந்து வருமென்கிற அவிகாரவாதியையும் அப்படி அல்ல வென்று ஆன்மாவுக்காகச் சிவன் தானே பிரபஞ்சத்தைச் சுட்டியறிந்து நிற்பனென்ற பரிணமவாதியையும் மறுத்தருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) தற்சுதந்தரம் - தனக்கெனமுதன்மை. சர்வத்தையும்- அனைத்தையும், ஆருயிர் சிற்றறிவுடையனாயினும் அறிவித்தாலறியும் இயல்புடையனாதலின் "தனக்கென அறிவிலாதான்" என்றார். (உ)

65: கண்டறி புலன்கள் காணும் கருத்தினால் ஒருத்தன் ஞானம்
கொண்டுளம் அறியு மென்னில் கொள்பவன் முதலி யாகும்
மண்டிய வுணர்வு யிர்க்கா மன்னிநின் றறியு மென்னில்
உண்டிட வேண்டு வானுக் கொருவன்வே றுண்ட லாமே.

இப்பரி சன்றி யிகலுறு சமயிகள்
செப்பிய மொழியைத் தப்பென மறுத்தது.

(உரை) கண்டறி புலன்கள் காணுங் கருத்தினால் - கண்டு கேட்டுண்டுயிர்த்து உற்றறியப்பட்ட இந்திரியங்களைக் கொண்டு ஆன்மா தனக்கேற்ற விடயங்களைக் கொள்ளும் முறைமைபோல; ஒருத்தன் ஞானம் கொண்டுளம் அறியுமென்னில் - எங்குந்தா னொருவனுமாய் நின்று சர்வான்மாக்களும் உயிர்க்குயிராயும் நின்று சேட்டிப்பிக்கிற சிவனுடைய ஞானத்தைக்கொண்டு ஆன்மா அறியுமென்று நீ சொல்லில்; கொள்பவன் முதலியாகும்- என்றிவனம் அறிந்துகொள்ளுகிற ஆன்மாவே கர்த்தாவாவன். அப்படியல்ல ஆன்மாவுக்காகச் சிவனறிவனென்ற பரிணம வாதியை மறுத்தருளிச் செய்கின்றது; மண்டிய உணர்வுயிர்க்கா மன்னிநின் றறியுமென்னில் - சிவனுடைய மிகுத்த ஞானமானது ஆன்மாவுக்காக நிலைபெற்றறியுமென்று நீ சொல்லில்; உண்டிட வேண்டுவானுக் கொருவன்வே றுண்டலாமே - பசித்திருப்பான் ஒருவனுக்காக அயலே ஒருவனுண்டானென்னுந் தன்மைக் கொக்கும் ஆதலாற் சிவனுடைய ஞானத்தைக்கொண்டு ஆன்மா முதன்மையாக நின்றறிவதுமில்லை ஆன்மாவுக்காகச் சிவனறிந்து நிற்பதுமில்லை என்பது கருத்து.

(வி - ம்.) என்னவே சிற்றறிவாயுள்ள ஆன்மாவைப் பேரறிவா யுள்ள சிவனறிவிக்க அந்த அறிவே ஆதாரமாக ஆன்மா அறிவனென்ற தெனக் கொள்க. இதற்கு பி-ம் திருவாசகத்தில் "அவனரு ளாலே அவன்றாள் வணங்கி" (1. 18) எ - ம், தேவாரத்தில் "காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக் காலே" (6. 95. 3) எ-ம் வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க.

ஆன்மா இந்திரியங்களைக்கொண்டு விடயங்களை அறிந்தாற்போலச் சிவன் விகாரமற நிற்க அவனருளைக்கொண்டு ஆன்மா முதன்மையாக நின்றறிவனென்று அவிகாரவாதி சொன்னதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகர ணத்தில் "நீர்நிழ லனைய நிமிர்ப்புறு கடவுளைச் - சலமில னெனச் சார்ந்தவர்க் கென்றும் - நலம்மிக நல்கும் நாதனை அணைந்து - பூழி வெம்மை பொருந்தா துயர்ந்த - நீழல் வாழும் நினைவினர் போலத் - திருவடி நீழல் சேர்ந்து - கருவுறு துயரங் களைந்திருந் திடுமே" (10. 59-65) எ - து கண்டுகொள்க. இஃது அத்தமாகாதென் றவனை மறுத்ததற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "பாதவம் என்றும் சேதனம் இன்மையின் - இளைத்தோர் வம்மின் என்பதும் துன்பம் - விளைத்தோர் தம்வயின் வெறுப்பும் ஒன்றிலதே-பொடித்திடு கொப்புள் வெடித்திடு பாதம் - வெய்ய பூழியின் உள்ளுற அழுங்கி - ஆற்றுதல் இன்றி யாறியங் குநர்முன் - தோற்றிடும் என்று சொல்லவும் இலதால்- இவ்வகை கடவுட் கியம்புதல் தவறே" (11. 40-47) எ - து கண்டு கொள்க. ஆன்மாவுக்குச் சிற்றறிவுதானுமில்லை அவனுக்காகச் சிவன் அறிவனென்றுபரிணமவாதிசொன்னதற்குபி-ம்சங்கற்பநிராகரணத்தில் "அறிவோன் தானும் அறிவிப் போனும் - அறிவாய் அறிகின் றோனும் அறிவுறு - மெய்ப்பொருள் தானும் வியந்திது வெனப்படும் - அப் பொருள் யாவும் அவனே என்றும்" (11. 77-80) எ-து கண்டுகொள்க. இஃது அத்தமல்லவென்றதனை மறுத்ததற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத் தில் "அறிவொன் றில்லோர்க் கிறையருள் உதவுதல் - பிறிவறி வரிய செறிஇருள் இடத்தோர்-அந்தகர்க் காண வந்தோர் எம்மை - நீவிரும் காண வேணும் என்றுங்-கெடுத்தொரு தீபம் கொடுத்ததை ஒக்கும் - இச்செயற் கிறைவன் கொச்சையன் அன்றே" (12. 115-120) எ-து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது சிவன் விகாரமற நிற்கச் சிவனுடைய ஞானத்தைக்கொண்டு ஆன்மா அறிவனென்ற அவிகாரவாதியையும் அப்படியல்ல ஆன்மாவுக்காகச் சிவனறிகிறதொழிய ஆன்மாவுக் கென்ன ஒரு சிற்றறிவுதானும் இல்லையென்கிற பரிணமவாதியையும் மறுத்த முறைமையை அறிவித்தது.

இப்படியே சிவனறிவிக்கச்செய்தே அந்தச் சிவன் செய்விக்கிறதை யறியாமல் ஆன்மாக்கள் நான் செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று சுட்டிக் கொண்டு அந்தச் சிவனை இழந்து நிற்கிற முறைமை யெப்படியென்று வினவின மாணவகனை நோக்கித் திருஷ்டாந்த முகமாக அருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) ஆருயிர்கள் மனத்தைத்துணையாகக் கொண்டு புலன்களை அறிந்தாற் போலச் சிவன் வேறுபாடற்று நிற்க அவனருளைக் கொண்டு ஆருயிர் முதன்மையாகி நின்றறியும் என்பர் அவிகார வாதிகள். விகாரம் - வேறுபாடு, ஆருயிர்க்குச் சிற்றறிவுதானுமில்லை. சிவனே அவ்வுயிரைப் பொருந்தி நின்று அவ்வுயிரின் பொருட்டு அறிவன் என்பர் பரிணமவாதிகள். மண்டிய ஞானம் - மிகுந்த அறிவு; நிறை யுணர்வு; மெய்யுணர்வு; முற்றுணர்வு. (ட)

66. இருள்கனி இரவி தான்வந் திரித்தலும் இரவில் எண்ணும்
பொருள்நிலை கண்டு மாந்தர் பொருந்திடு மாறுபோல

மருள்நிலை யெங்கு நீங்க மகிழ்ந்துயிர் தன்னுள் மன்னும்
அருளையும் ஒழிய ஞாலத் தறிந்தவா றறியு மன்றே.

பருதி யுதவியைப் பாரறி யாபோல்
அருளுத வியையுயிர் அறியா தென்றது.

(உரை) இருள்கனி இரவி தான்வந் திரித்தலும் - இருளினது மிகுதியை ஆதித்தன் வந்து நீக்கினவிடத்து; இரவில் எண்ணும் பொருள் நிலைகண்டு மாந்தர் பொருந்திடுமாறு போல - ஆன்மாக்கள் இராக்காலத்தில் விசாரித்த காரியங்களெல்லாம் அவன் சந்நிதியிலே கண்டு தத்தந் தொழில்களைச் செய்யுமிடத்து இந்த ஆதித்தன் காட்டவல்லவோ நாம் கண்டோமென்று நினையாமல் அந்த ஆதித்தனை இழந்து நின்று தங்கள் சாமர்த்திய மாகக் கண்டு செய்து வருமாறுபோல; மருள்நிலை யெங்கும் நீங்க மகிழ்ந்துயிர் தன்னுள் மன்னும் அருளையும் ஒழிய - ஆணவ மலத்தின் மறைப்பு எவ்விடத்தினும் விட்டு நீங்க விருப்பத்துடனே ஆன்மாவினிடத்திலே நிலைபெற்றுப் பிரகாசிக்கிற அருளாலே ஆன்மாக்கள் அறிந்து சீவித்து நிற்க இந்த அருளாலொழிந்தறிந்து புசிக்கக்கூடாதென்று அறியாமல் தாம் தஞ் சாமர்த்தியத்தினாலே அல்லவோ அறிந்து புசிக்கிறோமென்று விசாரித்திருக்கிறது எப்படியென்னில்; ஞாலத்தறிந்தவா றறியுமன்றே - முன் சொன்னபடியே பிரபஞ்சத்தில் ஆன்மாக்கள் ஆதித்தன் சந்நிதியிலே கண்டுந் தத்தந் தொழில்கள் செய்யச் செய்தேயும் அந்த ஆதித்தனை இழந்து நின்று தாங்கள் செய்தோமென்னும் முறைமைபோலும்.

(கு - ம்.) மருள்நிலை எங்கும் நீங்க என்றது, ஆன்மாக்கள் புசிக்குமிடம் எங்கும் அவதரந்தோறும் மலநீங்குமென்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் "நிலைத்துணங் கணந்தோறு மவத்தை நீடுதல்" எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற்சொல்லியது சர்வான்மாக்களும் ஆதித்தனாலே இருளானது நீங்கத் தத்தந்தொழில்கள் செய்யச் செய்தேயும் அவனை இழந்து தாங்கள் செய்தோமென்னுந் தன்மைபோலச் சிவனாலே அறிந்து சர்வமும் சீவிக்கச்செய்தேயும் அந்தச் சிவனை இழந்து தாங்கள் செய்தோமென்று நிற்கிறதும் அத்தன்மைக்கு ஒக்குமென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

இந்த அத்தத்தை இன்னமும் ஓர் அநுபோக திருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கின்றது

(வி - ம்.) இரித்தல் - நீக்கல். விசாரித்த - எண்ணிய; ஆராய்ந்த. சந்நிதி - திருமுன். மருள் - மறைப்பு, சீவித்து - தொழிற்பட்டு; வாழ்ந்து. உலகோர் ஞாயிற்றின் உதவியை மறந்து தம்செயல்தான் என்று உளங்களிப்பது போன்று முதல்வன் பேருதவியை மறந்து தம் செயலென்றே முனைத்துத்திரிவர். (௭)

67. அறிந்திடும் மனாதி வாயி லானவை அவன்ற னாலே
அறிந்திடும் என்றும் ஒன்றும் அறிந்திடா அவைபோல் யாவும்
அறிந்திடும் அறியுந் தன்மை அறிந்திடா கன்மத் தொன்மை
அறிந்தவை நுகரு மாறும் அருளுவன் அமலன் தானே.

பொறியுங் கரணமும் போலுயிர் அருளால்
அறியுந் தன்மை யறியா தென்றது.

(உரை) அறிந்திடும் மனாதி வாயிலானவை - யாதாமொன்றை அறியத்தக்க அந்தக்கரணங்களும் இந்திரியங்களுமென்று சொல்லப்பட்ட கருவி கரணங்கள்; அவன்றனாலே அறிந்திடும் - ஆன்மாவினாலே பிரபஞ்சவிடயத்தை அறியா நிற்கும். அப்படி அறியச்செய்தேயும்; என்றும் ஒன்றும் அறிந்திடா - எக்காலமும் ஆன்மாவினாலே அல்லவோ நாமறிகிறோமென்று அந்தக்கரணங்களும் இந்திரியங்களுஞ் சிறிதும் அறியமாட்டாது; அவைபோல் - தனக்குக் காட்டாக உள்ள ஆன்மாவை அந்தக் கருவி கரணங்கள் அறியாதிருந்தாற்போல; யாவும் அறிந்திடு மறியுந்தன்மை அறிந்திடா - சர்வான்மாக்களுந் தங்களுக் கறியவேண்டியதெல்லாம் சிவனுடைய ஞானத்தாலே அறிந்து புசியா நிற்கச்செய்தேயும் அந்த அருளாலே அல்லவோ அறிந்து புசிக்கிறோமென்று அறியமாட்டார்கள். ஆகையால் அதுவுமன்றி; கன்மத் தொன்மை அறிந்தவை நுகருமாறும் அருளுவன் அமலன் தானே - பழைமைதாக ஊட்டுகிற கன்ம பலன்களையும் ஆன்மாக்கள் தாமே அறிந்து புசிக்கமாட்டார்கள். அது கொண்டே அவையிற்றைப் புசிக்கிற முறைமைகளையுங் கூட்டுவன் மேலனாகிய சிவன் தானே.

(கு - ம்.) கன்மத்தொன்மை அறிந்தவை நுகருமாறும் அருளுவன் அமலன் தானே எ - து சைவர் அத்தத்தை மறுத்ததென்னவுமாம். அஃதெங்ஙனேயென்னில், அவர்கள் ஊழாயுள்ள கன்மங்களைப் புசிக்குமிடத்து ஆன்மாக்கள் தாமே அறிந்து புசிக்கும், சிவன் கூட்ட வேண்டுவதில்லை யென்கையாலென அறிக. அஃதாவது சிவன் ஆன்மாவையுங் கருவிகளையுங் கூட்டினாற் பின்னைத் தானே சீவிக்குமென்பது கருத்து. இதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "அன்னவல்-கலமுத லாக நிலவிய கருவிகள்-விளக்கென உதவுந் துணைக்கறப் பொருந்தி - இருவினை நுகர்வில் வருவினை செய்து - மாறிப் பிறந்து வருநெடுங் காலத்து" (12. 143-147) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது அந்தக்கரணங்களும் இந்திரியங்களும் ஆன்மாவினாலே அறிந்து புசிக்கச்செய்தேயும் அந்த ஆன்மாவினாலே யல்லவோ அறிகிறோமென்று அறியாதாற்போல ஆன்மாக்களுஞ் சிவனாலே அறிந்து சீவிக்கச்செய்தேயும் அந்தச் சிவனை இழந்து நிற்கிறதும் அப்படி யென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

(வி - ம்.) ஒன்றும் - சிறிதும். அந்தக்கரணங்களும் ஐம்பொறிகளும் ஆருயிரின் உதவியால் புலன்களை அறியும். ஆனால் ஆருயிரால் அறிகின்றோ மென்பதை யறியா. அதுபோல் ஆருயிர்களும் சிவன் அறிவிக்க யாவற்றையும் அறியும், அப்படிச் சிவனால் அறிகின்றோமென்பதை அறியமாட்டா. கன்மப்பகுதிகளை அறிந்து கருவிகளைக் கூட்டி அக் கன்மப் பயன்களை நுகரும்படி செய்பவன் சிவபெருமான். (௫)

ஞானவாய்மை

ஆறாம் சூத்திரம்

இங்ஙனம் உணர்த்து முறைமையிற் பிரபஞ்ச காரியப்பட்டு வரும் ஆன்மாக்களுக்கு மலபாகம் வந்து முத்தியும் உண்டாமாகையால், இவ்வதிகாரத்துக்கு மேலாக ஆறுஞ் சூத்திரமும் மேலதற்கொரு புறனடையாகிய ஏழாஞ் சூத்திரமுமாகிய ஞானவாய்மையென்னும் அதிகாரம் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வதிகாரத்துக்குச் சூத்திரம் இரண்டு நின்ற முறைமையெங்ஙனேயென்னில், "காட்டிடுங் கரணம்" (68) என்ற விருத்தமொன்றும் ஆறுஞ் சூத்திரமாகவும், "பன்னிறங் கவரும்" (69) "மாயைமாமாயை" (70) என்ற விருத்தம் இரண்டும் ஏழாஞ் சூத்திரமாகவும் நின்றதென அறிக. இதற்கு வழியேதென்னில் சிவஞானபோதத்தில் ஆறுஞ் சூத்திரமாகிய "உணருரு அசத்தெனின் உணரா தின்மையின், இருதிற னல்லது சிவசத் தாமென, இரண்டு வகையின் இசைக்குமன் னுலகே" எ - கு சத்தும் அசத்தும் வரைசெய்து நிற்றலானும், "சுட்டறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டு அசத்து" (வார்த்திகம்) ஆகையினாலும், "அறிவுறும் பொருளோ வீச னறிவுறுதவனே" எ - ம் "உணராத பொருள்சத் தென்னி லொருபயனில்லை" (6. 1, 4) எ - ம் சித்தியாரில் ஆறுஞ் சூத்திரத்தில் வருகையாலும், இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி வாக்கு மனாதீத கோசரமாயுள்ளது சத்தாயுள்ள சிவம் (சூ. 6, வார்த்திகம்) என்கையாலும், இந்நூலினும் "காட்டிடுங் கரணமொன்றும் இல்லையேற் காணொணாதாம், நாட்டிய இவற்றால் ஞானம் நணுகவும் ஒண்ணா" (68) எ - ம் சத்தும் அசத்தும் வரைசெய்து நிற்றலால் இதுவும் ஆறுஞ் சூத்திரமாக நின்றதென அறிக. மற்றுள்ள விருத்தம் இரண்டும் மேலதற்கொரு புறனடையாகிய ஏழாஞ் சூத்திரமாக நின்ற முறைமை எங்ஙனேயென்னில், சிவஞானபோதத்தில் ஏழாஞ் சூத்திரமாகிய "யாவையும் சூனியம் சத்தெதிர் ஆகலின், சத்தே அறியா தசத்தில தறியா, இருதிற னறிவுள திரண்டலா ஆன்மா" எ - கு "மெய்யினிடத்துப் பொய் அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்" (வார்த்திகம்) எ-ம், உதாரணத்திலும் "அங்கியமி லாமை பரற்கொன் றுணர்வின்றாம், அங்கியமி லானசத்தைக் காண்குவனேல்- அங்கியமாக், காணான் அவன்முன் கதிர்முன் னிருள்போல, மாணு வசத் தின்மை மற்று" (7. 1) எ - ம் வருங் கருத்தால் இந்நூலினும் "பன்னிறங் கவரும்" (69) என்ற விருத்தத்தில் "வளரொளி போல" "நற்சிற் சடங்களின் தன்மை தாவா" வைபம், "தன்னகம் பயிலும்" நற்சிற் சடங்களின் உணர்வின்று" (வார்த்திகம்) என்கையாலும், "இனி அசத்தினுக்கு உணர்வின்று" உபதேசியா என்னும் கருத்தால் "இவ்விரண்டையும் அறிவதாய் உளதாயுள்ள அதுவே அவ்வான்மா சிற்றறிவு இரண்டன்பாலும் உளதாம்" (வார்த்திகம்) என்றதால் இந்நூலினும் "மாயை மாமாயை, (70) என்னும் விருத்தம் "இருதிற னறிவுள இரண்டலா ஆன்மா"

என்னுங் கருத்தைப்பற்றி "மருளெனி லிருளாய் நிற்கும், அருளெனி லொளியாய் நிற்கும்" எ - ம் ஆன்மாவுக்குக் கூறினதன் தன்மைக் கருளிச்செய்கையால் இவையும் ஏழாஞ் சூத்திரமாய் நின்றதென அறிக.

மேல் "காட்டிடுங் கரணம்" என்னும் விருத்தத்துக்குத் தொந்தனை யாவது இங்ஙனம் இவ்வதிகாரத்தால் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஞானத்தின் உண்மையை அடியேன் போதங்கொண்டு அறியப்படும் பொருளாய் இருக்குமோ அறியப்படாத பொருளாயிருக்குமோ என்று வினவின மாணவகனை நோக்கி அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

68. காட்டிடும் கரண மொன்றும் இல்லையேற் காணொ ணாதாம்
நாட்டிய இவற்றான் ஞானம் நணுகவும் ஒண்ணா முன்னம்
ஈட்டிய தவத்தி னாலே இறைஅரு ளுருவாய் வந்து
கூட்டிடும் இவற்றை நீக்கிக் குரைகழல் குறுகு மாறே.

முற்பவத் துயிர்கள் முயன்றநற் றவத்தால்
அற்புதன் திருவுரு வாவ னென்றது.

(உரை) காட்டிடும் கரணமொன்றும் இல்லையேற் காணொணாதாம்-உனக்குக் காட்டாகவுள்ள கருவிகளொன்று மில்லாத பொழுது பழைய அறிவுதானும் இல்லையாய்ச் சுத்த கேவலமே முத்தியென்கிற பாடாணவாதி மத்தமுமாய் முடியும்; நாட்டிய இவற்றான் ஞானம் நணுகவும் ஒண்ணா - இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்களோடுங் கூடி அறியுமென்னில் ஒரு காலத்தும் அருளிச்சென்று கிட்டவும் ஒண்ணாது. இது சங்கிராந்தவாதி மத்தமுமாய் முடியும். இந்த இரண்டு வகையுமன்றி அந்த ஞானத்தை அறிந்து பெறுமுறைமை எங்ஙனே என்னில்; முன்னம் ஈட்டிய தவத்தினாலே இறை அருளுருவாய் வந்து கூட்டிடும்-ஆன்மாக்கள் முன் ஜனனங்களிற் செய்த சிவபுண்ணியத்தின் மிகுதியாலே தம்பிரானார் ஆசாரிய மூர்த்தமாகத் திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளிவந்து கூட்டாநிற்கும்; இவற்றை நீக்கிக் குரைகழல் குறுகு மாறே- இங்ஙனம் முன்சொன்ன கேவல சகலம் இரண்டையும் நீக்கி ஆரவாரத்தை யுடைத்தாகிய வீரக்கழல் பொருந்தின ஸ்ரீபாதத்தைச் சென்று பொருந்தும் முறைமையை.

(வி - ம்.) கருவிகளெல்லாங் கழன்ற கேவலம் பாடாணவாதி மத்தமாமென்று மறுத்ததற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "காட்சி யென்னக் காணாத் துயர - மாட்சியை முத்தி என வகுத் துரைக்கிற் - கரண பாவம் மரணங் கருமரம் - எய்ந்தவர் முத்தி சேர்ந்தவ ரன்றே - யனைய கதிக்கோர் முனிவரும் வேண்டா - தனிதரு துயரம் எனும் இது திடனே - பாடா ணத்திற் கூடா முத்தி" (7. 9 - 15) எ - ம், சித்தியாரில் "கரணங்கள் கெடவிருக்கை முத்தியா மென்னில் கதியாகும் சினைமுட்டை கருமரத்தின் உயிர்கள், மரணங்கொண் டிடஉறப்பு

மயங்கிமூர்ச் சிக்க வாயுத்தம் பனிபண்ண வல்விடத்தை அடையச், சரணங்கள் புகுசிழல்போல் தனைஅடையுஞ் சமாதி தவிராது மலமது வும் பசுஞானமாகும், அரணங்க ளெரித்தவன்தன் அடியைஅறி விறந்தங் கறிந்திடர் செறிந்ததுகள் அகற்றி டீரே'' (9. 3) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, கருவிகளோடுங் கூடிநின்று அறிகிற சகலஞ் சங்கிராந்தவாதி அத்தமாமென்று மறுத்ததற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிரா கரணத்தில் "நிறைந்து நீயாய் நின்றனை யேனும்-மறைந்தைம் புலனுய் வாராயென்றும் - கரணம் எல்லாங் கடந்தனை என்றும் - மரணம்ஐ ஐந் தின் அப்புறத் தென்றும் - முன்னருட் டலைவர் பன்னினர் எனவும் - இனையவை ஒழிய அறிகுவ தெவ்வா, றென்ற நிற்கலிக் கொன்றிய இன்பம் - கூறுதல் தகுமருட் பேறினை அன்றே'' (10. 37 - 44) எ - து கண்டுகொள்க. அன்றியும், இந்த விருத்தம் ஆறுஞ் சூத்திர மென்ப தற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "அறிவுறும் பொருளோ ஈச னறிவுறு தவனே வென்னில், அறிபொருள் அசித்த சத்தாம் அறியாத தின்றும் எங்கும் செறிசிவம் இரண்டு மின்றிச் சித்தொடு சத்தாய் நிற்கும்'' (6. 1) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது கருவிகளெல்லாம் நீங்கின கேவலத்தினுலுங் கருவிகளைக் கொண்டறிகிற சகலத்தினுலுஞ் சிவசொருபத்தை அறியப் படாதென்னும் முறைமையும் ஆன்மாக்கள் முற்செய்த தவத்தினாலே கர்த்தா ஆசாரிய மூர்த்தமாக எழுந்தருளி அந்த உண்மை ஞானத்தைக் கடாட்சித்தருளுவனென்னும் முறைமையும் அறிவித்தது.

(வி - ம்.) அத்தம் - பொருள். ஆருயிர் கட்டுநிலையில் கருவிகளைக் கூட்டி முதல்வன் உணர்த்த உணருமேயன்றி அக் கருவிகளின் சேர்க்கை யின்றி உணரமாட்டாது. இக் கருவிகளோடு கூடி அறியும் அறிவு சுட் டுணர்வும் சிற்றுணர்வுமாகும். சுட்டுணர்வு-பாசஞானம். சிற்றுணர்வு- பசு ஞானம், இவை வரையறை அறிவாகும். முற்றுணர்வாகிய மெய் யுணர்வு இவற்றால் வரமாட்டாது. அன்றியும் அவை அம் மெய்யுணர் விற்குத் தடையாகவு மிருக்கும். வழிமுறையான் நிகழும் நிகழ்ச்சிக்கு ஒப்பு வருமாறு: சாண்டலொடு கற்றல் கழி விரக்கம் ஆம் தன்னால், ஆண்டவா சானிறையன் பால்.

ஆருயிர் கருவிகள் அறிவில்லாத, நிலையுதவில்லாத மாயகாரியப் பொருளென்றும் தான் அவற்றின் வேறாகிய அறிவுப் பொருள் என்றும் அறிய, அக்கருவிகளால் வரும் மயக்கத்தினின்றும் நீங்கும். அதன்பின் இது காறும் அக் கருவிகளையே துணை (தாரகம்)யாக நின்ற அவ்வுயிர் சிவபெரு மான் திருவடியைத் துணையாகக் கொண்டு திருவடிக்கண் பொருந்தும்.

மும்மலமுடையார்க்கு முதல்வன் வடிவங்கொள்ளு முறை இரு வகைப்படும். அவை அதிட்டானபக்கம் ஆவேசப்பக்கம். அதிட்டானம்- ஏவுதல், ஆவேசம் - தெய்வமேறல். செய்வித்தல் செய்தல் எனவுமாம்.

அனந்தர் முதலிய ஆணை பெற்ற தொழிற்றலைவர்களை நிலைக்கள மாகக் கொண்டருளுதல் ஏவுதலாகும். மெய்கண்ட நாயனார், உமாபதி சிவ நாயனார் முதலிய சிவகுரவர்களை, நிலைக்களமாகக் கொள்ளுதல் ஏறுதல் எனப்படும் ஆவேசமாகும். மக்கட் பேச்சு அதிட்டானம். கிளியின் பேச்சு ஆவேசம் என ஒரு புடையொப்பாகக் கொள்க. ஆவேச பக்கத்தின் விளக்கம் வருமாறு: "ஒழுகலரிதழிகலியிலுழி (க) யுலகு"—ந. சஎ - சஉ,

ஏழாம் சூத்திரம்

இவ்வதிகாரந்துக்கு மேல் வரும் விருத்தம் இரண்டும் ஏழாம் சூத்தி ரத்தின் கருத்தாகையால் மேலதற்கொரு புறனடையாகிய ஏழாஞ் சூத்திரத்தில் வைத்துக்கொண்டு அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண் டருளியது.

மேல் வரும் விருத்தத்துக்குத் தொந்தனையாவது அப்படி ஆசாரிய மூர்த்தமாக எழுந்தருளி வந்து கடாட்சித்தருளுகிற ஞானமேதென்ற வினவ மேலொரு திருஷ்டாந்த முகமாக அருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

69. பன்னிறங் கவரும் தோன்மைப் படிகநீ டொளியும் பன்மை
மன்னிலங் கியல்பும் தந்த வளரொளி போல வையம்
தன்னகம் பயிலும் நற்சிற் சடங்களின் தன்மை தாவா
நன்னலம் பெறநி றைந்த ஞானமே ஞான மென்பர்.

பன்னிறம் பளிங்கிற் பற்றிடப் பற்றுப்
பொன்னொளி போலும் மன்னரு ளென்றது.

(உரை) பன்னிறங் கவருந் தொன்மைப் படிகநீ டொளி யும் - பல நிறங்களையுந் தன்னிடத்திலே கவர்ந்து கொள்ளுகிற அநாதியே யுடைத்தாகிய படிகத்தினது நிலைபெற்ற பிரகாசத் தினையும்; பன்மை மன்னிலங் கியல்பும் - அந்தப் படிகத்திலே பொருத்தப்பட்ட பல வன்னங்களும் அதிலே பிரதிபிம்பஞ் செய்து நிற்கிற முறைமையும்; தந்த வளரொளி போல-அவை இரண்டை யுங் கூட்டிக் காரியப் படுத்துகிற ஆதித்தப் பிரகாசம்போல; வையம் தன்னகம் பயிலும் நற்சித்து-பிரபஞ்சமாகிய பாசங்களை யும் ஆன்மாக்களையுந் தன்னுடைய சேட்டையாலே கூட்டிக் காரியப்படுத்தி நிற்குந் திருவருள் ஞானமானது அப்படிக் கூட்டிக் காரியப்படுத்தி நிற்கச் செய்தே முற்கூறிய உபமானத்திற் படிகத் தையும் வன்னங்களையுங் கூட்டிக் காரியப்படுத்தின ஆதித்தப் பிரகாசமும் அவைபிற்றில் தோய்வற்று நின்றாற்போல; சடங்கள் தன் தன்மை தாவா நன்னலம் பெற நிறைந்த ஞானமே ஞான மென்பர் - சடமாகிய பாச மயக்கந் தன்னை வந்து பொருந்தாத படி தோய்வற நிற்கிற திருவருள் ஞானத்தையே மேலான உண்மை ஞானமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள்.

(வி - ம்.) பன்னிறங் கவருந் தொன்மைப் படிக நீடொளியும் பன்மை மன்னிலங்கியல்புந் தந்த வளரொளி போல என்று படிகத்தை யும் வன்னங்களையும் ஆதித்தப் பிரகாசத்தையும் உபமானமாகக் கூறி யது படிகம் ஆன்மாவுக்கு உவமையென அறிக; வன்னங்கள் பாசத் துக்கு உவமையென அறிக; ஆதித்தப் பிரகாசந் திருவருள் ஞானத் துக்கு உவமையென அறிக. இனி, வையந்தன்னகம் பயிலும் எ - ஞ

வைய மென்றது ஆன்மாக்களும் பாசங்களுமென்று பொருள் கூறிய தற்றும் பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "கருமலி பாசமசேதனங் கட்டுண்பர் சேதனரேன், றிருமையில் வைய மடங்குமென் றெண்ணுக" (9) எ - து கண்டுகொள்க. இனி, நற்சித்து எ - கு இந்நூலிலே "இருளகற்றிப் பாதம் உற்றிடு நற்பசு வருக்கம்" (19) என்னுங் கருத்தைப் பற்றி ஆன்மாவிலே வைத்துக்கொண்டு மலபாகம் வந்த ஆன்மா என்று பொருளுரைப்பாரு முளர். அப்படியானாலும், இந்தச் செய்யுள் ஞான வாய்மையென்னும் அதிகாரத்தில் உள்ளதாகையால் அந்தத் திருவருள் ஞானத்திலே கூட்டிப் பொருளுரைப்பது ஒழிய ஆன்ம ஞானத்திற் கூட்டிப் பொருள் கூறுகை வழியல்லவென அறிக. அன்றியும், நற்சித்து என்பதைத் திருவருள் ஞானமென்பதே பொருளாமென்பதற்கு பி - ம் இந்நூலைப் பின்சென்ற நூலாகிய திருநெறி விளக்கத்திலே இந்தச் செய்யுளுக்கு எதிரிடை விருத்தமாகிய "பற்றிய நிறங்க ளாகும் பளிங்கின தொளியும் பற்றி, நிற்றலையளிக்கும் வெய்யோ னிடொளி யதுவும் போல, முற்றுல ககற்குச் சார்வாய் முயற்றினும் முந்நீர் வின் போற், சிற்றினிற் சடங்கள் தோயா என்பர்சிற் சத்தி சேர்ந்தோர்" என்பதற்குப் பொருள் திருவருள்ஞானம் பிரபஞ்ச காரியப்படுத்தி நிற்கச்செய்தே தோய்வற்று நிற்குமென்பதற்குச் சமுத்திரத்திற் கூடின ஆகாயத்தைப் போலத் தோய்வற நிற்குமென்று கூறுகையால் நற்சித்து என்றதைத் திருவருள் ஞானமென்பதே பொருளென அறிக. அன்றியும் இச் செய்யுளின் கருத்தாகிய குறள் வெண்பாவிலும் "பன்னிறம் பளிங் கிற் பற்றிடப் பற்றுப்-பொன்னொளி போலு மன்னரு ளென்றதும்" இப் பொருள்பற்றி நின்றதென அறிக. அல்லதூஉம், சதுர்த்த சங்கிரகத் திலே இந்தச் செய்யுளுக்குச் சேர்த்த கிரந்தத்தினுங் கண்டுகொள்க. இனி, தன்னலம்பெற நிறைந்த ஞானமே ஞானம் எ - கு. சிவனுடைய நலத்தை மற்றொருவர் பெற வேண்டுகையால் இந்தச் செய்யுளுக்குச் சேர்த்த கிரந்தமும் அப்பொருளைப்பற்றி நின்றதென அறிக. அன்றியும், இதற்கு மலபாகம் வந்த ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருள் ஞானமுண்டாம் படியென்று பொருள் உரைப்பினுமாம். அதற்கு வழியேதென்னில், முற்கூறிய உபமானத்தில் ஆதித்தப் பிரகாசத்தினாலே படிகத்திலே வன்னங்கள் பிரதிபிம்பஞ் செய்யுமிடத்து அந்த ஆதித்தன் சாயவோடும் பொழுது அதிலே பிரதிபிம்பஞ்செய்தும் அந்த ஆதித்தன் மத்தியான மான பொழுது அந்தப் படிகத்தின் உச்சியிலே நேர்பட்ட அவதரத்து அந்த வன்னங்கள் கூடியிருக்கச்செய்தே அந்தப் படிகம் வன்னங்களிற் பற்றும் ஆதித்தப் பிரகாசத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு நின்றாற்போல அந்தத் திருவருள் ஞானமும் ஆன்மாக்களுக்கு மலபாகம் வாராத காலமெல்லாம் பிரபஞ்சத்திலே புசிப்பித்து மலபாகம் வந்த அவதரத்து அந்தப் பிரபஞ்சப் பற்றறும்படி நேர்பட்டுத் தனது திருவருளைக் கொடுத்து நிற்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி - ம் திருவருட்பயனில் "தனக்கு நிழலின்றும் ஒளிகவருந் தம்ப - மெனக்கவர நில்லா திருள்" (67) எ - து கண்டுகொள்க. அன்றியும் அந்தத் திருவருள் ஞானம் ஆன்மாக்களைப் பெத்த முத்தி இரண்டினுங் காரியப்படுத்தி நிற்கும் என்பதற்கு பி - ம் இந்நூலில் "ஏற்றவிவை" (18) என்னுஞ் செய்யுளிலே "போற்றலரும் அருளருளேயன்றி மற்றுப் புகன்றவையும் அருளொழியப் புகலோ ணாதே" எ - து கண்டுகொள்க.

இதனுற் சொல்லியது ஆதித்தப் பிரகாசமானது படிகத்தையும் வன்னபேதங்களையுங் கூட்டிக் காரியப்படுத்தி நிற்கச்செய்தே அந்த

வன்னங்களில் தோய்வற நின்றாற்போலச் சிவனுடைய திருவருள் ஞானமும் ஆன்மாக்களையும் பாசங்களையும் கூட்டிப் பிரபஞ்ச காரியப் படுத்தி நிற்கச்செய்தேயும் அந்தப் பிரபஞ்ச பாசங்களில் தோய்வற நிற்கின்ற ஞானத்தையே உண்மைஞான மென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனம் அநாதியே கூடிநின்று காரியப்படுத்தி நிற்கிற அருளா னது இற்றைவரையும் பிரகாசியாமல் இருந்ததேதென்று வினவின மாணவகனை நோக்கி ஆன்மாக்களுக்கு அருளும் மலமும் அநாதியே கூடிநிற்கிறதே முறைமை ஆகையால் அந்த மல மேலிட்டபொழுது அருள் மறைந்துநின்று காரியப்படுத்துமென்றும் அந்த மலபாகம் வந்த அவதரத்து அந்த அருள் பிரகாசித்து நிற்கிறதும் இயல்பாகையால் அந்த மலம் நீங்கியே அருள் பிரகாசிக்குமென்னும் உத்தரம் மேல் அருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) பிரதிபிம்பம் - எதிர் நிழலுரு. ஆதித்தன் - ஞாயிறு; பகலவன். நற்சித்து - திருவருள். ஞானம் - மெய்யுணர்வு.

ஞாயிறு கீழ்த்திசை மேற்றிசைகளிற் சார்ந்து நிற்கும்போது அதன் ஒளி சாய்வாகப் படிகத்திற் படும். அப்பொழுது அப் படிகம் தன்னைச் சார்ந்துள்ள பொருள்களின் நிறங்களைத் தன்னிறமாகக் கவர்ந்து விளங்கும். ஞாயிறு உச்சியில் வரும்போது அதனொளி நேராகப் படும். அப்பொழுது படிகம் தன்னொளிமட்டும் உடையதாகி நிற்கும். இங்ஙனம் நிகழ்வதற்கு ஏதுவாயுள்ள ஞாயிறு இவற்றில் தோய்வின்றித் தன்னியல்பாய் நிற்கும். படிகம் ஞாயிற்றின் ஒளியோடு கலந்து நிற்கும்.

அதுபோல் ஆருயிரும் தன்னால் சாரப்பட்ட கருவிகளால் வரும் அறிவைப் பெறச் செய்வதும், அக் கருவிகளை விட்டு நீங்கித் தன்னியல் பாகிய உயிருண்மையைப் பெறச் செய்வதும் மேலாகிய சிவமெய்யுணர் வேயாம். அவ்வாறு கருவிகளும் ஆருயிரும் தன்னால் காரியப்படுத்தப் படினும் அவற்றின் தன்மைகளை அச் சிவ மெய்யுணர்வு பொருந்தமாட் டாது. அஃது இயற்கைப் பேரொளியாகவே நிற்கும். படிகம் ஆரு யிர்க்கும், வண்ணம் பாசத்துக்கும் ஞாயிற்றினொளி திருவருளுணர்விற் கும் உவமைகளாம். ஓட்டுவோன் வண்டி உழைகானை யோட்டமெலாம், கூட்டுமுடை யானினும் கூறு. (க)

70. மாயைமா மேயம்[1] மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
ஆயவா ருயிரின் மேவும் மருளேனில் இருளாய் நிற்கும்
மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
ஆயவா ருயிரின் மேவும் அருளேனில் ஒளியாய் நிற்கும்.

இருண்மல மொழிய ஏனைய ஒளியாய்
அருளுடன் மருவு மவர்திற முரைத்தது.

(உரை) மாயைமா மாயை மாயாவரு மிருவினையின் வாய்மை ஆய ஆருயிரின் மேவும் மருளெனில் இருளாய் நிற்கும் - அசுத்தமாயையில் தோற்றப்பட்ட தத்துவம் முப்பத்தொன்றுஞ்

1. (பாடம்) மாயை

சுத்த மாயையில் தோற்றப்பட்ட தத்துவம் அஞ்சுமாகத் தத்துவம் முப்பத்தாறுங் கெடாதே வரப்பட்ட புண்ணிய பாவங்கள் மேன்மேல் வர்த்தியா நிற்கிற ஆன்மாவினிடத்திலே ஆணவ மலமாகிய அறியாமை மேலிட்டபொழுது ஆன்மாவும் அறியாமையாய் நிற்கும்; மாயைமா மாயை மாயா ஞருமிரு வினையின் வாய்மை ஆய ஆருயிரின் மேவும் அருளெனில் ஒளியாய் நிற்கும் - அசுத்த மாயையில் தோற்றப்பட்ட தத்துவம் முப்பத்தொன்றுஞ் சுத்த மாயையில் தோற்றப்பட்ட தத்துவம் ஐந்தும் ஆகத் தத்துவம் முப்பத்தாறும் மாய்ந்துபோவதாகப் புண்ணிய பாவங்கள் க்ஷயம்வந்த ஆன்மாவிடத்திலே அருள்மேலிட்டபொழுது ஆன்மாவும் அறிவாய்ப் பிரகாசித்து நிற்கும்.

(நு - ம்.) இந்தச் செய்யுளுக்கிட்ட தொந்தனையில் ஆன்மாவை அருளும் மலமும் அநாதியே கூடிநிற்குமென்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் ஏழாஞ் சூத்திரத்தில் "சுத்தமெய்ஞ் ஞான மேனிச் சோதிபால்" (7. 3) என்ற செய்யுளின் முடிவிலே "சத்துள போதே வேறும் சதசத்தும் அசத்து மெல்லாம், வைத்திடும் அநாதியாக வாரிநீர் லவணம் போல" எ - து கண்டுகொள்க. இந்தச் செய்யுளின் முற்பதத்திலும் பிற்பதத்திலும் இருளெனில் மருளாய் நிற்கும், அருளெனில் ஒளியாய் நிற்கும் என்றது ஆன்மா மலத்தோடும் அருளோடும்கூடி அதுவதுவாய் நிற்குமென்றது. இதற்கு பி -ம் சிவஞானபோதத்தில் ஏழாஞ் சூத்திரமாகிய "யாவையுஞ் சூனியம்" என்ற செய்யுளின் பிற்பதத்தில் "இருதிற னறிவுள திரண்டலா ஆன்மா" எ - து கண்டுகொள்க. இனி, அருளானது ஆன்மாவோடும் அநாதியே கூடியிருக்கச்செய்தே மலபாகம் வாராத ஆன்மாக்களுக்கு அந்த அருள் கூடிநிற்கச்செய்தேயும் பிரகாசியாதென்று பொருள் கூறியதற்கு பி-ம் திருவருட்பயனில் "ஊமன் கண் போல வொளியு மிகஇருளே, யாமன்கண் காணா தவை" (19) எ - து கண்டுகொள்க. ஊமனென்றது கூகையென அறிக. ஒளியும் மிக இருளே யென்றது கூகைக்குப் பகற்காலத்திற் கண்தெரியா தென்பது கருத்து. திருவள்ளுவதேவரும் "பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை" (குறள் 481) என்றதும் இப்பொருள் பற்றியென அறிக. அன்றியும் சித்தியாரிலேயும் "இங்குந்தான் அந்தகருக்கிரவி இருளாகும் ஈசனருட் கண்ணில்லார்க் கொளியாயே யிருளாம்" (11. 8) என்பதும் இப்பொருள் பற்றியென அறிக. இனி இந்தச் செய்யுள் மாயை மாமாயையென்றும் மிதித்ததை மிதித்து ஒரு சொல்லை இருகாற் சொல்லியதேதென்னில் "கூறிய பொருளைக் கூறலுமாகும் - வேறொரு பொருளை விளக்கு மாகில்" என்னும் விதியைப் பற்றியென அறிக. வேறொரு பொருளை விளத்தலாவது முற்பதத்துக்கு மாயாவென்றது மாயாகன்மங்கள் க்ஷயம் வாராத ஆன்மா என்றதென அறிக. பிற்பதத்திக்கு மாயா என்றது மாயா கன்மங்கள் க்ஷயம்வந்த ஆன்மா என்றதென அறிக. அப்படி ஒரு சொல் இரண்டாவது எங்ஙனேயென்னில், வாராப்போனானென்றசொல் வந்து போனதற்கும் வாராமற்போனதற்கும் நின்றாற் போலவென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மாக்கள் மாயா கன்மங்கள் க்ஷயம் வாராத நாள்களெல்லாம் மலத்தோடுங்கூடி அறியாமையாய் நிற்பார்

களென்றும் மாயா கன்மங்கள் க்ஷயம் வந்தநாளுக்கு அருளோடுங்கூடிப் பிரகாசமாய் நிற்பார்களென்னும் முறைமையும் அறிவித்தது.

(வி - ம்.) வர்த்தித்தல்-பெருகுதல். தெளிவுக்குக்கருவியாகவுள்ள தூவாமாயையும் அதன் ஆக்கப்பாடாகிய மாயேயமும் ஆணவச்சார்பால் ஆருயிர்க்கு மயக்க முண்டாவதற்கு "மாயை மாயேயம்" புகைபற்றி பளிங்கு இருளாயிருப்பது போன்ற கருவிகளும் மயக்கத்துக்கு ஏதுவாயிருக்கும் ஆருயிரின்கண் அருள் பொருந்தினால் புகை நீங்கிய பளிங்கு போன்று தெளிவாய் உயிர் தெளிவு பெறுவதற்கு ஏதுவாய் நிற்கும். இது, மாயைமலச் சார்பால் மயக்குமருட் சார்பதனால் ஆய தெளிவாக்கும் அறிமாணி - பாயகலே, நல்லாதார் சார்பால் கலையிழப்பார் கற்றுள்ள, நல்லாரால் பெற்றுய்வர் நாடு.

முன்னுள்ள பதிப்புக்களிலெல்லாம் "மாயை மாமாயை" என்ற பாடமே காணப்படுகின்றது. 'மாமாயை'-தூமாயை. தூமாயை தெளிவிற்குத் துணைக்கருவியாகுமேயன்றி மயக்கத்திற்குத் துணையாகாது. இவ் வுண்மை வருமாறு: "அற்றேல் சுத்தம் அசுத்தம் என்பவை யாவையெனின் துன்பத்தோடு விரவுதலின்றி இன்பமாத்திரையே பயத்தற்கேதுவாயது சுத்தம். ஏனையது அசுத்தம்" (சிவஞான போதம் - உ. உ - க.) என்னும் சிவஞான முனிவரனார் பேருரையானுணர்க. மேலும், "அற்றேல் அஃது அங்ஙனமாக; மேலை அதிகரணத்தின் "உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமாய்" என்றது முதல்வன் ஆன்மாக்களோடு நிற்கு முறைமையே கூறிற்றாக வுரைத்தலின் ஈண்டு மாயை மாயேயங்களோடு முதல்வன் நிற்குமுறைமைக்கு அதனை எடுத்தோதி விடுத்தல் அமையாதாம் பிறவெனின் - முதல்வன் தனது வியாபகத்தின் வியாப்பிய மாகிய ஆன்மாவோடு நிற்குமுறைமை கூறவே அவ்வான்ம வியாபகத்தின்வியாப்பியமானமாயைகன்மமாயேயங்களோடும்அவ்வாறே நிற்பன் என்பது கூறாமையே பெறப்படுதலின் அமைவுடைத்தென்க" என்பதும் சிவஞான முனிவரனார் பேருரை. இவ்வுரைக்குச் சான்றாக அவரால் எடுத்துக்காட்டியருளிய காட்டுச் செய்யுளும் இதுவேயாம். அதனால் "மாயைமா மாயை" என்னும் பாடம் பிழைபட்டதாமென்ப. "மாயைமாயேயம்" என்னும் பாடமே திருத்தமான பாடம் என்ப.

ஆருயிர் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்று அறியும் இயல்புடையது. அவ்வுயிர் மாயா கன்மங்களைக் கூடியவிடத்து அவற்றின் இயல்பையும், தன்னியல்பையும் சிவத்தின் இயல்பையும் அறியாது அம் மாயா கன்மங்களின் வயத்ததாய் நின்று புலன்களை நுகரும். அங்ஙனம் நிற்பது மலமறைப்பினாலாம். அந்நிலையில் ஆணவமலம் மேலிட்டுச் சிவமெய்யுணர்வு தோன்றாது நிற்கு மாதலால் "இருளாய் நிற்குமென்றார்."

ஆருயிர் மாயாகன்மங்களோடு கூடி இன்பத்துன்பங்களை நுகர்ந்து வருங் காலத்திலே இருவினையொப்பும் மலச் செவ்வியும் உண்டாகும். அப்பொழுது சிவ மெய்யுணர்வுக் குரவன் திருவருட் பேற்றால் அம் மாயா கனமங்களின் இயல்பையும் தனது இயல்பையும் சிவத்தின் இயல்பையும் அவ்வுயிர் அறியும். அங்ஙனம் அறிந்த ஆருயிர் அம் மாயா கன்மங்களினின்று நீங்கி நிற்கும். அந்நிலையிற் சிவ மெய்யுணர்வு மேலிட்டுச் சிவப் பேரொளி சுடர்விட்டு நிற்குமாதலால் "ஒளியாய் நிற்கும்" என்றார்.

மாயை கன்மங்களோடு கூடிய ஆருயிரின் மருள் நிலையிற் சிவ மெய்யுணர்வு வெளிப்படாது மறைந்து நிற்கும். அவற்றின் இயல்பு களை அறிந்து கண்டவிடத்து அருள் நிலையில் அது வெளிப்பட்டுப் பேரொளி வண்ணமாய் நிற்கும். ஊர்வான் தொடர்பெங்கும் ஊர்தித் தொடர்புடைய, நீர்நிலத்தும் உண்டாய் நின. "இருளாய் நிற்கும்' — இறைவன் பாலில் நெய்போல் ஆருயிரின்மாட்டு மறைந்து நிற்பன். "ஒளியாய், நிற்கும்" - இறைவன் அவ்வுயிரின்மாட்டுத் தயிரின் நெய் போல் விளங்கி நிற்பன். மாசிருக்கை மிதமரார் மாசகல்மீதமர்வர், மாசிலான் ஆவிப்பால் வாழ்வு. இவ்வுண்மை "பாழறை உனக்குப் பள்ளி யறையாக்கி" (கக. பட்டினத். திருக்கழு-௪) என்னும் திருமுறையா லுணர்க.

அருளின் கையாளாம் ஆருயிர் செய்யும் செய்கை இறைபணி எனப்படும். அதற்குக் கருவியும் நிலக்களமும் ஆகிய உடல் "பொன்னெடுங் கோயிலாம் புகுந்து" இறை நின்றருளிவமையால் திருக் கோயில் எனப்படும். இம்முறையான் வினையும் மாயையும் விளக்கும் ஒளியாய் நிற்கும் என்ப. இதனை வருமாறு நினைவுகூர்க:

> செய்வ திறைபணியே செய்யுடல் பொற்கோயிலே
> எய்தும் திருவடிப்பே ரின்பு. (௨)

எட்டாம் சூத்திரம்

ஞானவாய்மையின் பயன்

முன் அதிகாரத்தில் அருளிச்செய்த ஞானத்தினுண்மை பயன்படு மிடத்து ஆன்ம தரிசனமென்றும் ஆன்மசுத்தியென்றும் ஆன்மலாப மென்றுந் தெரித்துப் பயன்படவேண்டுகையால், மேல் அதன் பயன் என்னும் அதிகாரம் வைக்கப்பட்டதென அறிக.

அப்படி அதிகாரம் ஒன்றுயிருக்க மூன்று வகையாக வேண்டுவா
னேனென்னில், இவ்வதிகாரத்தில் மூன்று சூத்திரம் அடங்கி வருகை
யால் அப்படி வைக்கப்பட்டதென அறிக. அஃதெங்ஙனே யென்னில்,
ஆன்ம தரிசனம் எட்டாஞ் சூத்திரமாகவும், ஆன்ம சுத்தி ஒன்பதாஞ்
சூத்திரமாகவும், ஆன்ம லாபம் பத்தாஞ் சூத்திரமாகவும் நிற்கையால்
அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அதற்கு வழியேதென்னில்,
சிவஞானபோதத்தில் எட்டாஞ் சூத்திரம் ஆன்ம தரிசனமாகவும்
ஒன்பதாஞ் சூத்திரம் ஆன்ம சுத்தியாகவும் பத்தாஞ் சூத்திரம் ஆன்ம
லாபமாகவும் வருகையால் இதுவுமப்படி வைக்கப்பட்டதென அறிக.
அஃதெங்ஙனே யென்னில், "தேசுற மருவும்" (71) என்ற விருத்தந்
தொடங்கி "எல்லையில் பிறவி" (89) என்ற விருத்த முடிவாகிய
செய்யுள் பத்தொன்பதினுள்ளும் "தேசுற மருவும்" என்ற விருத்த
மொன்றும் இவ்வதிகாரங்கள் மூன்றுக்கும் வகுப்பாக அருளிச் செய்து
மேல் "தன்னறிவதனால்" (72) என்ற விருத்தந்தொடங்கி "சுத்தமாஞ்
சத்தி" (75) என்ற விருத்த முடிவாகிய செய்யுள் நாலும் ஆன்ம
தரிசனமாகவும், "புகலரும் அசத்தர்" (76) என்ற விருத்தந்
தொடங்கி "அடைபவர் சிவமேயாகும்" (79) என்ற விருத்தமுடி
வாகிய செய்யுள் நாலும் ஆன்ம சுத்தியாகவும், "பொற்புறு கருவி"
(80) என்ற விருத்தந் தொடங்கி "எல்லையில் பிறவி" (89) என்ற
விருத்த முடிவாகிய செய்யுள் பத்தும் ஆன்ம லாபமாகவும் வருகையால்,

சிவஞானபோதத்தில் "ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத், தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட், டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே" என்ற எட்டாஞ் சூத்திரத்தின் கருத்து "இவ்வான்மாக்களுக்கு ஞானத்தினை உணர்த்து முறைமையினை உணர்த்துதனுதலிற்று" (வார்த்திகம்) என்பதனால், இந்நாலினும் ஆன்மதரிசனத்துக்கு வகுத்த செய்யுட்களில் "தன்னறிவதனால்" என்ற விருத்தத்தில் "தன்னையுந் தானே காணுந் தானது வாகி நின்றே" என்பதனால் ஆன்ம தரிசனமென்னும் அதிகாரம் எட்டாஞ் சூத்திரமாகு மென்றதென அறிக.

மேல் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்துக்கும் சிவஞானபோதத்தில் "ஊனக் கண்பாசம் உணராப் பதியை, ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி, உராத் துனைத் தேர்த்தெனப் பாசம் ஒருவத், தண்ணிழலாம் பதி விதி எண்ணும் அஞ்செழுத்தே" (9) என்னும் சூத்திரத்தின் கருத்து: "ஆன்மசுத்தி பண்ணுமாறு உணர்த்துதனுதலிற்று" (வார்த்திகம்) என்பதனால் இந் நாலினும் ஆன்ம சுத்திக்கு வகுத்த செய்யுள்களில் "இந்நிலை" (78) என்னும் விருத்தத்தில் 'கரணம் ஆகா வகையதில் அறிவடங்கி மன்னிட வியாபி யாய வான்பயன் தோன்று மன்றே" என்பதனால் ஆன்ம சுத்தி யென்னும் அதிகாரம் ஒன்பதாஞ் சூத்திரமாக நின்றதென அறிக.

மேற் பத்தாஞ் சூத்திரத்துக்கும் சிவஞானபோதத்தில் "அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி, ஏக னாகி இறைபணி நிற்க, மலமாயைதன்னொடு வல்வினை யின்றே" (10) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் கருத்து "யானெனதென்னுஞ் செருக்கற்று அவனது ஸ்ரீபாதத்தை அணையும்" (வார்த்திகம்) என்பதனால் இந்நாலினும் ஆன்ம லாபத்துக்கு வகுத்த செய்யுள்களில் "தோன்றி நின்ற, சிற்பர மதனால் உள்ளச் செயலறுத் திட உதிக்குந், தற்பரம்" (80) எ-ம், "மற்றதும் பகல்விளக்கின் மாய்ந்திட வருவ துண்டேல், பெற்றிடும் அதனை" (82) எ-ம் "பாவிக்க வேண்டா ஆண்ட பரனருள் பற்றினோர்க்கே" (86) எ-ம் தற்போதம் கெடநிற்பதுவே கருத்தாகையால் இதுவும் பத்தாஞ் சூத்திரமாக நின்றதென அறிக. அப்படியானால் முன்னே முகவுரையில் சூத்திர வகுப்பிலே இதற்குப் பின்னே வருகிற ஐந்தெழுத்து அருள் நிலையை ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்திற் கூட்டினதேதென்னில் அஃதாவது சிவஞான போதத்தில் ஒன்பதாஞ் சூத்திரமாகிய "ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை" என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பிற்பக்கத்திலே, "பாசமொருவத், தண்ணிழலாம் பன் விதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே" என்பதனாலும், சித்தியாரிலும் ஒன்பதாஞ் சூத்திரமாகிய "பாசஞானத் தாலும் பசு ஞானத்தாலும்" (1) என்ற செய்யுளிலேயும் "ஓசைதருஞ் அஞ்செழுத் தை விதிப்படி யுச்சரிக்க" என்பதனாலும் அந்தப் பஞ்சாக்கரத்தையும் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்திலே கூட்டி வைக்கப்பட்டதென அறிக. அப்படி ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தின் பகுதியாயிருக்க இந் நூலிலே பத்தாஞ் சூத்திரமாகிய ஆன்ம லாபத்துக்குப் பின்பாகப் பஞ்சாக்கரமாகிய ஐந்தெழுத்தருள்நிலை வைக்கவேண்டுவான் ஏனென்னில், அந்தப் பத்தாஞ் சூத்திரமாகிய ஆன்ம லாபமென்பதனில் சிவனோடுங்கூடிப் பிறிவறநின்று சிவாநுபவத்தை அநுபவிக்கப்பட்ட சிவஞானிகள் அந்த நிலைகுலைந்த அவதரத்தும் வேறு பிரபஞ்ச வாதனையிற் கூடாதபடி அதுவும் ஒருபாய நீட்டையாகக்கொண்டு மீளவும் பழைய ஆன்ம சுத்தியில் நிற்கவேண்டுகையாற் பத்தாஞ் சூத்திரத்துக்கு மேலாகவும் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தின் பகுதியாகிய ஐந்தெழுத்தருள்நிலை

வைக்கப்பட்டதென அறிக. இந்தப் பஞ்சாக்கர தரிசனத்தை முற் கூறப்பட்ட நூல்களைப்போல் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தினோடுங் கூட்டி வையாமல் இந் நூலில் வேறே பகுத்து வைக்கைக்கு விதியேதென்னில் இந்தச் சிவப்பிரகாசஞ் சார்பு நூலாகையால் "இருவர் நூற்கு மொரு சிறை தொடங்கித்-திரிபுவே றுடையது புடைநூலாகும்" (நன்னூல் 8) என்னும் இலக்கண விதியைப்பற்றி அந்நூல்களின் ஒழுங்கில் வாராமல் முற்பிற் பாடாக வைக்கப்பட்டதென அறிக. ஆகையால் முற்கூறிய "அதன் பயன்" என்ற செய்யுள் முதலிய பத்தொன்பதும் இந்தப் பஞ்சாக்கர தரிசனத்தின் பகுதியான விருத்தம் மூன்றும் ஆகச் செய்யுளிருபத்திரண்டும் ஆன்ம தரிசனமாகிய எட்டாஞ் சூத்திரமும் ஆன்மசுத்தியாகிய ஒன்பதாஞ் சூத்திரமும் ஆன்ம லாபமாகிய பத்தாஞ் சூத்திரமுமாக நின்றதென அறிக.

இங்ஙனம் வகுத்தருளிச் செய்யப்பட்ட எட்டாஞ் சூத்திரமாகிய ஆன்ம தரிசனத்துக்கும் ஒன்பதாஞ் சூத்திரமாகிய ஆன்ம சுத்திக்கும் பத்தாஞ் சூத்திரமாகிய ஆன்ம லாபத்துக்கும் அதிகார வகுப்பருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

71. தேசுற மருவும் ஆன்ம தெரிசனம் ஆன்ம சுத்தி
ஆசிலா ஆன்ம லாபம் ஆகமூன் றாகும் மூன்றும்
பாசம தகல ஞானம் பற்றல்தான் பணியை நீத்தல்
ஏசில்நே யத்த ழுந்தல் எனுமிவற் றடங்கு மன்றே.

உயர்தவஞ் செய்தவர்க் குற்றமூ வகையாம்
பயனுறும் வழியைப் பரித் துரைத்தது.

(உரை) தேசுற மருவும் ஆன்ம தரிசனம் ஆன்மசுத்தி ஆசிலா ஆன்ம லாபம் ஆக மூன்றாகும் - விளக்கமுண்டாகப் பொருந்தப்பட்ட ஆன்மாவைத் தரிசிக்கை என்றும் ஆன்மாவைச் சுத்திபண்ணுகை யென்றும் குற்றமில்லாத ஆன்மாவினுடைய பிரயோசனமென்றும் ஆக மூன்று வகையாம்; மூன்றும்- இந்த மூன்று வகையுமேதென்னில்; பாசம தகல ஞானம் பற்றல் - பாசங்களாகிய தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களை யுள்ளவை நீங்கும்படி இவையிற்றைக் கூடின அருளோடும் பொருந்துகை ஆன்ம தரிசனமாம்; தான் பணியை நீத்தல் - தன்னுடைய இச்சா ஞானக் கிரியைகளை விட்டு அந்த அருளிலே மூழ்குகிற தற்போதம் சலியாமல் நிற்கிறதுதானே ஆன்ம சுத்தியாம்; ஏசில் நேயத் தழுந்தல் - குற்றமில்லாத சிவ சொரூபமாகிய ஞேயத்திலே அழுந்துகிறதுதானே ஆன்மாவினுடைய இலாபமாவது; எனுமிவற் றடங்கு மன்றே - என்றிங்ஙனஞ் சொல்லப் பட்ட ஞாதுரு ஞான ஞேய மென்னும் மூன்றினுள்ளும் அடங்கும்.

(வி - ள.) ஆன்ம தரிசனமாவது தனக்கறிவாகக் கூடிநின்று காரியப்படுத்துகிற பிருதிவி முதலான தத்துவங்களை நாமல்லவென்று

கழித்து அந்த அருளே தனுவாகப் பொருந்தி அந்தத் தத்துவங்களையுந் தன்னையும் அந்த அருளையுந் தரிசித்து நின்றவிடமென அறிக. அன்றியும், ஆன்மசுத்தியென்றது அந்த அருள்காட்டத் தான் காண்கிற காட்சியை இழந்து அந்த அருளே தலைமையாக நின்றவிடமென அறிக. அன்றியும், ஆன்மலாபமென்றது அந்த அருள்மேலிடாக நிற்கச் செய்தே அவ்விடத்திலே ஓரின்பம் விளைதலென அறிக. என்றிங்ஙனம் மூன்றுவகையாகச் சொன்னதற்கு பி-ம் உருப சொருப அகவல் "மன்னருள் தன்னின் மன்னுயிர் மன்னுதல்-இன்னுயிர்த் தரிசன மென்பர் நல்லோர்-சுத்திதன் போதந் தோன்று திருக்கை-அத்தகு மிலாபம் நேயத்தழுந்தல்" எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது அந்த உண்மை ஞானத்தை ஆன்மாக்கள் பெறுமிடத்து ஆன்ம தரிசனமென்றும் ஆன்ம சுத்தியென்றும் ஆன்ம லாபமென்றும் மூன்று வகையாக நின்றுபெறு மென்னும் முறைமையை யை அறிவித்தது.

(வி - ள.) பற்றல் - தரிசித்தல்; உணர்தல். நீத்தல் - விடுத்தல். அழுந்தல் - அனுபவித்தல். ஞானம் பற்றல் - ஞான தரிசனம், சிவ ரூபம், அருள் தெரிசனம். ஆருயிர் மெய்யுணர்வை அடைதலினால் வரும் பயன் 'ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, ஆன்ம லாபம்' என மூன்றும். அவை 'ஞான தரிசனம், தான் பணியை நீத்தல். ஞேயத் தழுந்தல்' என்னும் இவற்றிலடங்கும். (௧)

ஆன்ம தரிசனம்

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட மூன்று பகுதியினுள்ளும் எட்டாஞ் சூத்திரமாகிய ஆன்ம தரிசனத்தை முந்த அருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

72. தன்னறி வதனால் ஏதும் தனக்கறி வில்லை யேனும்
தன்னறி வாக எல்லாம் தனித்தனி பயன ருந்தும்
தன்னறி வறியுந் தன்மை தன்னாலே தனைய றிந்தால்
தன்னையும் தானே காணும் தானது வாகி நின்றே.

பலமா ருயிதன் பரிசினை யுணர்ந்துபின்
சிவமாய் நிற்கவுயிர் தெரியு மென்றது.

(உரை) தன்னறி வதனால் ஏதுந் தனக்கறி வில்லையேனும் - ஆன்மாவுக்குத் தன்னுடைய அறிவாலே யாதாமொன்றை அறிகைக்குத் தனக்கென்ன ஓரறிவு மில்லையாமாயினும்; தன்னறி வாக எல்லாந் தனித்தனிப் பயனருந்தும் - தான் இந்திரியங்களுடனே கூடி நின்றறிகிற அறிவுகளெல்லாவற்றையுஞ் சிவன் கூட்டி அறிவிக்கிறதென்று அறியாமல் தன்னாலே அறிந்ததாக ஒவ்வொரு விடயங்களிலே பொற்றித்துநின்று அநுபவியா நிற்கும்; தன்னறி வறியுந் தன்மை - இப்படி அறிகிறது ஆன்ம போதத்தின் முறைமையாம். இங்ஙனம் மாறுபாடாக அறிகிற

முறைமை விட்டு; தன்னாலே தனையறிந்தால் - அந்தச் சிவனுடைய ஞானத்தாலே சிவனை யறிந்தால்; தன்னையுந் தானே காணும் - ஆன்மாவினுடைய செயலறுதியையும் அந்த ஆன்மா தன்னாலே காணவும்படும். அஃதெவ்வனேயென்னில்; தானதுவாகி நின்றே - ஆன்மாவானது அந்தச் சிவஞானத்தோடுங் கூடி நின்ற அவதரத்து.

(கு - ரை.) தன்னையுமென்ற இழிந்துரைகொண்டே ஆன்மா தற்சுதந்தரமாக அறியமாட்டாதெனபது கருத்தென அறிக. இதற்கு சி-ம் சித்தியாரில் "அறிந்திடும் ஆன்மா வொன்றை மற்றொன்றால் அறிதலானும், அறிந்தவை மறத்தலானும் அறிவிக்க அறித லானும், அறிந்திடுந் தன்னை யுந்தான் அறியாமை யானுந் தானே, அறிந்திடும் அறிவன் அன்றும் அறிவிக்க அறிவ னன்றே" (5-3) எ - து கண்டு கொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மா பெத்தத் தன்மையிலே நின்றும் பிரபஞ்சத்தோடுங் கூடிச் சீவிக்குமிடத்துத் தனக்கென ஒரு செயலில்லாமல் இருக்கச்செய்தேயுந் தன் செயலாகச் செய்கிறேமென்று நின்ற முறைமையும் முத்தித் தன்மையிலே சிவனுடைய அருளாலே தற்றெரிசனம் வந்தவிடத்து அந்த அருளோடுங் கூடி அறிகிற தொழிந்து நமக்கென்றொரு செயலில்லையென்று தன்னுடைய செயலறுதியை அறிந்த முறைமையும் அறிவித்தது.

இன்னமும் இந்த மூவகை யத்தத்தைத் தெளிய அருளிச் செய்ய வேணுமென்று வினவ மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(பி - ம்.) ஒற்றித்து நின்று - உடனாய் நின்று; கலந்து நின்று. தன்மை - முறைமை. தன் - சிவஞானம். தனை - சிவத்தை. தன்னையும் - ஆருயிரையும், சிவபெருமான் நால்வகை யொலிகளாலும் கலை முதலிய மெய்களாலும் ஆருயிர்களின் அறிவை விளங்கச் செய்து புலனின்பங்களை அவ்வுயிர் நுகரும்படி செய்தருளும் செல்வன். ஆருயிர் அங்ஙனம் நுகருங்கால் திருவருளால் அறிந்து, நுகர்ந்து வருகின்றேன் என்பதனை அறியாது தன்னறிவினாலேயே தான் நுகர்வதாக நினைக்கும். மல மறைப்புடைய கட்டுநிலையில் ஆவியினறிவு இதுவாம். மலச்செவ்வி வாய்த்துத் திருவருள் தோன்றியவிடத்து ஆருயிர் தன்னாலறியப்பட்ட புலன்களைத் தான் கருவிகளைக் கொண்டறிந்ததென்றும், அக் கருவிகள் மாயாகாரியமென்றும், அறிவில்லன வென்றும் தனக்கு வேறென்றும், தனக்கு அவ்வாறறிவித்தது திருவருளென்றும், தன்னறிவு அறிவித்தாலறியும் தன்மைத்தென்றும், திருவருளறிவு தானே விளங்கும் பேரறிவென்றும் அறிந்து, தான், கருவி திருவருள் ஆகியவற்றை அருளாலே காணப்படும். இவ்வாறு தன்னறிவிலே விளங்கக் காண்பது ஆருயிர் வடி (ஆன்ம ரூபம்) வம். இதுவே மாசில் கனவு - நின்மலசாக்கிரம்.

மேற்கூறியவாறு கருவிகள் முப்பத்தாறும் தானல்லவென்றும், தனதல்லவென்றும் அருளான் அறிந்த ஆருயிர் தனக்கெனச் செயலொன்றுமின்றி அவ்வருளோடு கூடிநிற்றல் ஆருயிர்க் காட்சி (ஆன்ம

தரிசனம்) யாம். இங்ஙனம் மெய்யுணர்வுக் காட்சியில் ஆருயிர்க் காட்சியும், மெய்களின் தெளிவும் நிகழுமாறு காண்க. மெய்களின் தெளிவு - தத்துவசுத்தி. இது மாசில் கனவு - நின்மல சொப்பனம்.

73. தத்துவ மான வற்றின் தன்மைகள் உணருங் காலை
உய்த்துணர்ந் திடஉ திப்ப தொளிவளர் ஞான மாகும்
அத்தன்மை அறியு மாறும் அகன்றிட அதுவாய் ஆன்மாச்
சுத்தமாம் சுத்த ஞானத் தொருமுதல் தோன்று மன்றே.

அதனை நிருபித் தந்தமு வகைப்பயன்
விதமுட னிதுவென விளங்க வுரைத்தது.

(உரை) தத்துவ மானவற்றின் தன்மைகள் உணருங் காலை உய்த்தறிந் திடஉதிப்ப தொளிவளர் ஞானமாகும் - தத்துவங்களினுடைய உருப சொருப சுபாவத்தை அறியுமிடத்து அவையிற்றை அந்நியமாக அறிந்திடத் தோன்றுவது பிரகாசத்தினை மிகுதியாகவுடைய அருளென்றே சொல்லப்படுவது; அத் தன்மை அறியுமாறும் அகன்றிட - அப்படி அந்த அருள் காட்டக் காண்கிற காட்சியை நீங்கி; அதுவாய் ஆன்மா சுத்தமாம் - அந்த அருளோடுங் கூடி அது தானாய்த் தற்போதம் சீவியாமல் நிற்கவே ஆன்ம சுத்தியாம். அப்படி நிற்கவே; சுத்தஞானத் தொருமுதல் தோன்றும் அன்றே - அப்பொழுதே நின்மலமாகிய அருளுக்கு முதலாயுள்ள சிவமாகிய ஞேயந் தோன்றும்.

(கு - ரை.) தத்துவங்களின் உண்மையை உணர என்றது அவையிற்றைச் சடமென்று காண்கையென அறிக. இனி உய்த்தறிந்திட என்றது தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களை நீங்குகையென அறிக. அத் தன்மை அறியுமாறும் அகன்றிட என்றது தன்னுடைய போதத்தின் மேலீடாகிய இச்சா ஞானக் கிரியைகளை விடுகையென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மாவானது தத்துவங்களைச் சடமென்று கண்டுநீங்கி அருளே தானுவாய் நின்றவிடம் ஆன்ம தரிசனமென்றும், அப்படி நிற்கச் செய்தே அந்த அருளே மேலீடாகத் தற்போதம் சீவியாமல் நின்றவிடம் ஆன்ம சுத்தி என்றும், அப்படி நிற்கச் செய்தே அந்த ஞானத்துக்கு முதலாகிய சிவமான ஞேயந் தோன்றுகிறதே ஆன்மலாபமென்றும் வருமுறைமையை அறிவித்தது.

அப்படியிருந்த ஞானத்துக்கு முதலாய் ஒரு ஞேயந் தோன்றுமென்கிறதென்ன இந்த ஞானமாகிய அருளோடுங் கூடி அந்த அருளே தானாய் நிற்கிறதல்லவோ பயனென்கிற சங்கிராந்தவாதியை மறுத்து, அந்த அருளையுந் தவிர வேறே ஞேயமாகிய சிவமுண்டென்று மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(பி - ம்.) சுபாவம் - தன்மை. அன்னியம் - வேறு. தற்போதம் - தன்னறிவு; உயிரறிவு. சீவியாமல் - தொழிற்படாமல்; முனையாமல். ஆன்மசுத்தி - ஆருயிர்த் தெளிவு. ஞேயம் - அறியப்படும் பொருள். ஒளிவளர் ஞானம் - சிவமெய்யுணர்வு.

சுட்டறிவினால் அறியப்படும் வரையறை (ஏகதேச)க் காட்சி யாகிய உலகப்பற்றறுத் தனித் தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தை விதிப்படி ஓதுவதனால் பற்றற அரியும். அங்ஙனங் கழிந்தவிடத்து ஆருயிர் தனக்கொரு செயலுமில்லதாகத் தற்போத நிகழ்ச்சியின்றித் திருவருளையே துணையாக (ஆதாரகம்)க் கொண்டு அவ்வருளிலடங்கி அவ்வருளே தானாகி நிற்றல் ஆருயிர்த் தெளிவாம். இதுவே மாசிலுறக்கம் - நின்மல சுழுத்தி. மாசிலதாயுள்ள பரை (வனப்பாற்றல்) ஆருயிரின் அன்பு அறிவு ஆள்வினைகள் தொழிற்படாது நின்றவிடத்தில் அவ்வுயிர்களோடு கூடிய அருள் தூய (அந்த ஞானம்) வென்றும் பரை என்றும் சொல்லப்படும். தானாகி நிற்றல் - அருளின்வழி நிற்றல்.

சிவக் காட்சியாவது சிவனுடைய திருவடி திருமுகம் திருமுடிகளினுடைய உண்மையை ஐயந்திரிபற அருளாலறிந்து தெளிந்து புணர்ப்பு (சகலம்) புலம்பு (கேவலம்) களில் பொருந்தாமல் தன் செயலற்று எல்லாம் அம் மெய்யுணர்வின் செயலேயாக அம் மெய்யுணர்வை மிகுங் கண்டு நுகர்வதாம். நுகர்வு - அநுபவம். யான் எனது என்னும் தன்னறிவின் முனைப்பின்றித் திருவருளாற்றல் ஒளிர்ந்து நின்ற தறுவாய் (அவதரம்) திருவடியாம். எங்கும் சிவமாய்த் தோன்றுவது திருமுகமாம். அஃதாவது தன்னைத் தாக்குவனவான புலன் நுகர்வுகளை அவன் அவள் அதுவாய் நோக்குமிடமெல்லாம் சிவன் பேரருட் செல்வத்தையே கண்டு திளைப்பதாம். சிவப் பேரின்பின் வயப்பட்டழுந்தல் திருமுடியாம். திளைப்பது - ஆசானைக் காண அவனறிவு தோன்றுவது. (௩)

74\. உறைதரும் உணர்வு மன்றி அதன் முதல் உள்ள தேன்றிங் (கு)
அறைவதேன் என்னில் அண்ணல் அருவேறு மதுவே யன்றி
நிறைவொளி முதல தன்றி நின்றிடா நிமல னாகும்
இறைவன் முதல வன்றன் இலங்கருள் சத்தி யாமே.

அன்ன பேரொளிக் கதவன் முதலாந்
தன்மைபோல் அருட்கரன் தன்முத லென்றது.

(உரை) உறைதருக் உணர்வுமன்றி அதன்முதல் உள்ள தென்றிங் கறைவதென் என்னில் - ஆன்மாவினிடத்திலே பொருந்தி நிற்கிற அருளாகிய ஞானமொழிய அதற்கு முதலாக ஒரு ஞேயமுண்டென்று சொல்லுவானேனென்று நீ கேட்கில்; அண்ணல் அருளேனும் - அது தம்பிரானாருளே யென்று அந்த அருளென்றுஞ் சிவாகமங்கள் சொல்லும். அப்படி அந்த அருளென்றுஞ் சிவ வேறுமன்றி - மென்றும் இரண்டா யிருக்குமோ என்னில்; அதுவேயன்றி - அந்தச் சிவத்தை யொழிந்து அருள் தனித்தொருமுதலாக இல்லாது. அதெதன்போல வென்னில்; நிறைவொளி முதலதன்றி நின்றிடா - மிக்க பிரகாசமானது அதற்கு முதலாகிய ஆதித்தனையன்றித் தனித்துண்டாகாது. அதுபோல; நிமலனாகும் இறைவன் முதல் - நின்மல சொரூபமாகிய சிவன் அந்த ஞானத்துக்கு முதலாகிய காரணமாய் நிற்பன். அப்படியந்த அருளும்

வெறும் பிறிவற்று நிற்குமாகில் அந்த அருளே அமையாதோ என்றுநீ கேட்கில் அப்படிப் பிறிவற்று நின்றாலும் ஆன்மாக்கள் பயன்படுமிடத்து அந்த அருள் கொண்டே போதாது. அதேனென்னில்; அவன்றன் இலங்கருள் சத்தியாமே - அப்படியந்தச் சிவனிடத்து விளங்காநின்ற அருளானது அந்தச் சிவனுக்கு சத்தியாம்.

(நு - ம.) என்னவே, சத்தியாமே என்ற இழித்துரையால் இந்தச் சத்தியால் ஆன்மாக்களுக்கு இன்பம் விளையாதென்பது கருத்து அதேனென்னில், இந்தச் சத்தியும் பெண், அந்தச் சிவனோடுங்கூடி ஆன்மாவோர் இன்பத்தை அநுபவிக்க வேண்டுகையால் ஆன்மாவும் பெண்; ஆகையால் இரண்டு பெண்கள் தம்மிற்கூடி அநுபவித்தால் இன்பம் விளையாததுபோலவென அறிக. இதற்கு பி - ம் திருவருட் பயனில் "இருவர் மடந்தையருக் கென்பயன்இன் புண்டாம் - ஒருவன் ஒருத்தி உறின்" (72) எ - து கண்டுகொள்க. ஆன்மாவையும் பெண்ணென்பதற்கு பி - ம் திருப்பாட்டில் "தன்னை மறந்தாள் தன்னாமங் கெட்டாள் தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே" (6. 25. 7.) என்னும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க.

உதாரணம்: அந்த அருளைப்பெற்ற ஆன்மாக்களும் அந்த அருளோடுங் கூடி, உப்பளத்தைப் பொருந்தின புல்லும் வைக்கோலும் உப்பாந்தன்மைபோல, அந்த அருளே சொரூபமாய் நிற்கிறதொழிய அதற்குமேலாக வேறொரு ஞேயமென்பது ஒன்றில்லையென்று சங்கிராந்த வாதி சொன்னதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "எற்றேர் முகவொளி தோற்றும் கலனெனத்-தலைவன தருளுயிர் நிலவிடும் நிலவக்- காட்டத் தங்கி மாட்டத் தங்கிய - தன்மையும் அளத்துப் புல்லையின் நீப்பும் - போன்றது வாகித் தோன்றிடும் அதனாற் - பசுகர ணங்கள் சிவகர ணங்க - ளாக மாறி அறிவும் - ஏக மாம்உயிர் யாவென தின்றே" (9. 104-111) எ - து கண்டுகொள்க. இஃது அத்தமல்ல வென்றவனை மறுத்தற்கு பி - ம் "நோக்கும் முகவொளி நீக்காத் தானெனக் - கவரும் தன்மை முகுரம் போலக் - கொடுத்தது கோடற் கடுத்ததுண் டன்றே - காட்டத் தங்கி கூட்டக் கூட்டும் - இத்தனைத் தியற்கை வெந்தழல் தாங்கா-உப்பளத் தடுத்த புற்பலா லங்கள் - சடத்த வேனும் கொடுத்தது கொள்ளுந் - தன்மை உண்டெனக்கு இன்மைய தன்றே" (10. 22-29) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மாக்கள் முத்தியைப் பெறுமிடத்து அருளாகிய ஞானத்தோடுங் கூடுகிறதொழியச் சிவமாகிய ஞேயமென்பதொன்றில்லை யென்ற சங்கிராந்தவாதியை மறுத்து, அருள் சத்தியாகையாலே அந்தச் சிவத்தோடுங் கூடியே ஆன்மாவானவ இன்பம் அநுபவிக்கையால் சிவம் வேறுமென்றும் முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படியானால் அந்தச் சத்தியாற் பயனில்லையோ என்று மீளவும் அவன் வினவ அப்படி அதுபவத்துக்குப் பயனில்லை என்னலாமொழிய ஆன்மாக்களுக்கு உண்டாகிய அநாதி மலங்களை நீக்கி அந்தச் சிவத்தோடுங் கூட்டுகைக்கு அந்தச் சத்தியே வேறுமென்றும் முறைமையை ஒரு திருஷ்டாந்த முகமாக அருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ள.) உற்றதரல் - பொருந்துதல். ஞானத்துக்கு முதலாய் ஒரு ஞேயம் தோன்றுவதென்னை? ஞானந் தோன்றியபொழுதே ஆருயிர் அந்த ஞானத்தோடு கூடி ஞானமே தானாய் நிற்குமென்பர் சிவசங்கிராந்தவாதிகள். சிவத்தினது அருளே அந்த ஞானம். சிவத்தை யின்றி அருளு மில்லாது. அருளையின்றிச் சிவமும் இல்லை. ஒளியானது ஞாயிற்றை இன்றியமையாமை இதற்குக் காட்டாகும். ஆற்றல் உடைப்பாற்றல் அறிவு வனப்பாற்றலாம், ஆற்று சிவன் பண்பியாம் அன்பு.

இன்பத்தழுந்தல் பெண், இன்பத்தழுந்தலான், இப்பவிறை போன்றுயிர்பல்ஏற்பு என்பதை புணர்க. (அ)

75. சத்தமாம் சத்தி ஞானச் சுடராகும் சிவமோ ழிந்தச்
சத்திதான் இன்றும் முன்னைத் தகவிலா மலங்கள் வாட்டி
அத்தனை அருளும் எங்கும் அடைந்திடும் இருள்அ கற்றி
வைத்திடும் இரவி காட்டும் வளரோளி போல்ம கிழ்ந்தே.

ஒத்துறு பருதியை ஒளிதரு வதுபோற்
சத்தியும் பிரானைத் தருமென் றுரைத்தது.

(உரை) சுத்தமாஞ் சத்திஞானச் சுடராகும் - நின்மல சொரூபமாய் இருக்கப்பட்ட சத்தியானது ஞானப்பிரகாசமா யிருக்கும். அப்படி இருக்கவும் சிவம் வேணுமென்பா னேனென் னில்; சிவமொழிந்தச் சத்திதான் இன்றும் - அந்தச் சிவமில்லா மல் இந்தச் சத்திதானுண்டாக மாட்டாது. ஆனல் இந்தச் சத்தியாற் பயனில்லையோ வென்னில் முன்னைத் தகவிலா மலங் கள் வாட்டி அத்தனை அருளும் - அநாதியே ஸாப்பட்ட ...த்தை யுடைத்தாகிய மலங்களின் கௌரவத்தைக் கெடுத் தித் தனக்கு முதலா யிருக்கிற சிவனோடும் ஆன்மாக்களைக் கூட்டும். அஃதிதன்போல என்னில்; எங்கும் அடைந்திடும் இருள் அகற்றி வைத்திடும் இரவிகாட்டும் வளரொளிபோல் மகிழ்ந்தே - எவ்விடத்திலுஞ் செறிந்திருக்கிற இருளின் மேலீட்டைக் கெடுப் படுத்தித் தனக்கு முதலாயிருக்கிற ஆதித்தனைக் காட்டுகிற பெரிய பிரகாசம்போல அந்தச் சத்தியுங் கிருபையுடனே.

(ரு - ள.) என்னவே, ஆன்மாக்கள் சிவனைப் பெறுமிடத்து அருளாகிய சத்தியிடமாகப் பெறவேணுமென்பது கருத்து. இதற்கு பி-ம் தத்துவ விளக்கத்தில் "பவமே வியநெறி பந்திக்கு மீசன் பசக்கள் தம்மை, பவமே வியநெறி போகங்க ளாம்முற்ற அந்நிலையே, சிவமே வியநெறி சத்திகண் ணுற்சென்று சார்ந்து பின்னைச், சிவமே வியநெறி சத்திகண் ணுற்சென்று சார்ந்த பின்னைச் ... கொச்சை காவலன் சித்திரிப்பே" எ-ரு கண்டு வுவ ரென்றுகாண் கொச்சை காவலன் சித்திரிப்பே" எ-ரு கண்டு தெளிக.

இதனாற் சொல்லியது திருவருளாகிய சத்தி ஆன்மாக்களுக்குள் டாகிய மலங்களைப் பாகம்வருத்தித் தனக்கு முதலாகிய சிவத்தோடே கூட்டும் முறைமையை அறிவித்தது.

(வி - ள.) கௌரவம் - ஆற்றல். நின்மலம் - மாசின்மை. எங்கும் நிறைந்துள்ள இருளைக் கீழ்ப்படுத்தித் தனக்கு முதலாகிய ஞாயிற்றைக் காட்டும் ஒளிபோன்று திருவருளாற்றலும் தனக்கு முதலாகிய சிவத்தைக் காட்டி ஆருயிர்களை அச்சிவத்தோடுங் கூட்டும். (௯)

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

ஆன்ம சுத்தி

மேல் ஒன்பதாஞ் சூத்திரமாகிய ஆன்மசுத்தி வருமாறு: அஃதாவது ஆன்மா தத்துவங்களோடுங் கூடிநின்று சீவிக்கிற முறைமையை விட்டு அந்த அருளோடுங்கூடி அது மேலிடாக மூழ்கித் தற்போதம் சீவியாமல் நிற்கிற அவதரத்தைச் சொல்லுவதென அறிக.

அப்படி அருளைப்பெற்றவர்கள் தற்போதம் சீவியாமல் நிற்பர்களென்ன வேண்டுவதில்லை, பசாசு பிடியுண்டவன் அந்தப் பசாசு செய்யுங் கிருத்தியங்களெல்லாஞ் செய்துநின்றாற்போல அந்த அருளைப் பெற்றவர்களும் அந்த அருளுக்குண்டான கிருத்தியங்களெல்லாஞ் செய்து நிற்பர்களென்கிற சமவாதியை நோக்கி மறுத்தருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

76. புகலரும் அசத்தர் தம்பால் பொருந்திய அலகை யேபோல்
அகிலமும் உணரு மீசன் அருளுயிர் மேவ லாலே
சகலமும் நிகழ வேண்டுந் தலைவன்ஐந் தொழிலுந் தானே
இகலற இயற்றல் வேண்டும் என்றது நன்றி யின்றே.

அருளுயிர் தன்னி லலகைசேர் குறிபோல்
மருவிடு முதன்மை வாய்மையன் றென்றது.

(உரை) புகலரும் அசத்தர் தம்பால் பொருந்திய அலகையே போல் - ஒரு நற்குணமும் உண்டென்று சொல்லுதற்கரிய அஞ்ஞானிகளிடத்திலே பொருந்திநின்ற பசாசுபோல; அகிலமும் உணருமீசன் அருளுயிர் மேவலாலே - சகலத்தையும் ஒரு நிகழ்ச்சியாக அறிகிற சிவனுடைய அருளானது ஆன்மாவிலே பொருந்துகையினாலே அந்தப் பேய்க்குள்ள தன்மைகளெல்லாம் பிடியுண்டவர்களுக்கும் உண்டானாற்போல; சகலமும் நிகழவேண்டுந் தலைவன் ஐந்தொழிலுந் தானே இகலற இயற்றல் வேண்டும் என்றது நன்றியின்றே - அந்தச் சிவனருளைப் பெற்றவர்களுக்கும் அந்தச் சிவனைப் போலச் சர்வஞ்ஞத்துவம் உண்டாமென்றும் பஞ்சகிருத்திய மாறுபாடில்லாமல் செய்வதுஞ் செய்யுமென்றும் நீ சொன்னது தேர்ந்த அர்த்தம் அதற்கு நன்று மிருந்ததில்லை.

(ஞா - பி.) இச் செய்யுளுக்கு இங்ஙனம் பொருள்படுத்தி வந்த வகையில், சகலமும் நிகழவேண்டும் தலைவன் ஐந்தொழிலுந் தானே இயற்றல் வேண்டும் எ - கு பேய் பிடியுண்டவன் அப்பேய் செய்யுங் கிருத்தியங்களை எல்லாஞ் செய்வதுபோலச் சிவனைப் பெற்றவர்களுஞ் சிவனைப்போலச் சர்வஞ்ஞத்துவமும் பஞ்ச கிருத்தியமுஞ் செய்யவேண்டுமென்று சமயிகள் மதத்தை மறுத்ததாகப் பொருளுரைப்பாருமுளர். அது கருத்தன்று. அஃதெங்ஙனே யென்னில், அப்படிச் சொன்னது அந்த அருளைப்பெற்றவர்களுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவமும் பஞ்சகிருத்தியமும் உண்டாமென்று அந்தச் சமயிகள் மதமாகச் சொன்னாரென்பதே கருத்தெனஅறிக. அதுவே கருத்தென்பதற்கு பி-ம் இந்நூலைப் பின்சென்ற நூலாகிய திருநெறிவிளக்கத்திலும் இந்த விருத்தத்துக்கு எதிரிடை விருத்தமாகிய "பூசுரர்க் கடிய சத்தன் தன்னிடைப் பொருந்தல் போல, ஈசன தருளுயிர்ப்பால் எய்தலால் இவனே யாவும், மாசற அறியுமென்றும் ஐந்தொழில் புரியு மென்றும், பேசதலுண்மை ஞான மன்றிது பிராந்தி ஞானம்"; இதனுள் "ஈசன தருளுயிர்ப்பால் எய்தலா லிவனே யாவும், மாசற அறியுமென்றும் ஐந்தொழில் புரியுமென்றும், பேசுத லுண்மை ஞானமன்றிது" என்றமையால் அவன் சர்வஞ்ஞத்துவமும் பஞ்சகிருத்தியமும் உண்டாமென்றான் என்றதையே மறுத்ததென்பதை அநுபவத்தாற் கண்டுகொள்க. ஆகையால், பேய் பிடியுண்டவன் அந்தப் பேய்க்குள்ள கிருத்தியங்களெல்லாஞ் செய்தாற்போல அருளைப்பெற்ற ஆன்மாக்களும் அந்த அருளுக்கு உண்டான சர்வஞ்ஞத்துவமும் பஞ்சகிருத்தியமுஞ் செய்வார்களென்பதே கருத்தெனஅறிக. அப்படியானால் அந்தப் பேய்க்குண்டான தன்மைகளெல்லாம் பிடி யுண்டானவனுக்கு உண்டானது போலச் சிவனுக்கு உண்டாகு மென்று சமவாதி சொன்னதற்கு வழியேதென்னில், அப்படிப் பேய் பிடியுண்டவன் இன்னான் இன்ன பண்டங் கொண்டுவருகிறானென்றும் இந்நாள் மழைபெய்யுமென்றும் நெருப்பை மிதித்துநின்றாடியும் சுடுகிற பாற்சோற்றிலே கையை யிட்டுத் துழாவியும் நின்றாற்போல, அந்த அருளைப் பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்குஞ் சர்வஞ்ஞத்துவமும் பஞ்சகிருத்தியமும் உண்டாமென்று சொன்னானென்றதெனஅறிக. அவனப்படிச் சொன்னானென்பதற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில், "முன்னோன் றனது முதிர்ஒளி ஞானம் - அறியாப் பச்சைச் சிறுபுழுக் கவர்ந்த - வண்டென உயிரைக் கொண்டிடும் உயிர் அது - தன்னை நோக்கித் தான் அது வாகி - ஐவகைத் தொழிலும் மெய்வகை உணர்வும் - பிரியா வாறு பெற்றுத் - திரியாப் பெரியோர் திரட்சி சேர்ந் திடுமே" (8. 19-25) எ - து கண்டு கொள்க. என்றது நன்றியின்றே என்றவனை மறுத்ததற்கு பி - ம் மேல் வருகிற செய்யுளுக்குக் காட்டி மறுக்கிற உதாரணத்திலே கண்டு கொள்க.

இதனாற் சொல்லியது பசாசு பிடியுண்டவனுக்கு அந்தப் பசாசின் குணமுந் தொழிலும் உண்டானாற்போலச் சிவனருளைப் பெற்ற ஆன்மாக்களுக்குஞ் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவமும் பஞ்சகிருத்தியமும் உண்டாமென்று சமவாதி சொன்னானென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படி ஆட்சேபமாக்கிக் கொண்டு நன்றியின்றே யென்றதே தென்று மீளவுஞ் சமவாதி கேட்க நீ சொன்ன திருஷ்டாந்தத்தால்

அந்த அருளைப் பெற்றவர்களுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவமும் பஞ்சகிருத்தியமும் உண்டாகாதென்னும் முறைமையை மேல் அருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - பி.) பேய்பிடித்தவனிடத்தில் பேயின் குணமுந் தொழிலும் தோன்றினாற் போலச் சிவனருளைப் பெற்ற ஆருயிர்களினிடத்திலே சிவனுடைய முற்றறிவு முதலிய எண்குணங்களும் ஐந்தொழிலும் உண்டாகும் என்பது பொருந்தாது. (6)

77. இன்றுநோக் குரைந டக்கும்
இயல்பிலோற் கினைய வாய்ந்து
நின்றதோர் அலகை நேர்ந்தால்
நிகழ்வதென் அதுபோ லுள்ளத் (து)
ஒன்றிய உணர்வு தம்பால்
உள்ளது நிகழ்த்தும் ஈசன்
தன்தொழில் நடாத்தும் மேனி
தனக்கெனக் கொண்டு தானே.

பற்றிய அலகையின் பரிசுயிர்க் குளதெனுஞ்
சொற்பழு துறும்வகை தோன்ற மறுத்தது.

(உரை) இன்று நோக்குரை நடக்கும் இயல்பிலோர்க் கினைய வாய்ந்து நின்றதோர் அலகை நேர்ந்தால் நிகழ்வதென் - இப்பொழுது குருடனுமாய் ஊமையுமாய் முடவனுமாய் இருப்பானொருவனைப் பசாசு பிடித்தபொழுது அவன் காணவல்லவன் ஆனானோ பேச வல்லவன் ஆனானோ நடக்க வல்லவன் ஆனானோ; அதுபோல் - அத்தன்மை போல்; உள்ளத்தொன்றிய உணர்வு தம்பால் உள்ளது நிகழ்த்தும்-ஆன்மாவினிடத்திலே பொருந்தின அருளானது அவர்களுக்குண்டான இச்சா ஞானக் கிரியைகளுக்கு ஈடாக அறிவித்து நிற்குமாகையால்; ஈசன் தன் தொழில் நடாத்தும் மேனி தனக்கெனக் கொண்டு தானே - பரமேசுவரனுந் தனக்குப் பொருந்தினதொரு திருமேனியைத் தானே எடுத்துக்கொண்டு தனக்கு முறைமையான கிருத்தியங்களையும் நடத்துவன்.

(ஞா - பி.) உள்ளத்தொன்றிய உணர்வு எ - து உயிர்க்குயிராய் நிற்கிற திருவருளையென அறிக. தம்பாலுள்ளது நிகழ்த்தும் எ - ற ஆன்மாவுக்குண்டான சிற்றறிவுக்குத் தக்கதாக அறிவித்து நின்றதென அறிக. இங்ஙனஞ் சமவாதி சொன்ன திருஷ்டாந்தத்தையும் பொருளையும் மறுத்ததற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "அவன் இவன் ஆகில் இவன் அவன் செய்தி - என்று செய்வான் ஒன்றிய மதத்தால் — எல்லாம் அறிதல் செல்லா துயிர்கள் - சிற்றறி வெனும் இச் சொல்தவறுகும் - என்பதென் அலகை நன்பத மடைந்தோர் -

கொண்ட வாறு கண்டனம் என்னில் - முந்தை அந்தருற் றேய்ந்த குணங்குறி - செய்ததென் இன்னும் பவ்வமுற் றழுந்தினும் - காழி கொள்ளா தாழியில் அலைபுனல் - அதனுற் கருத்த மூதலுள தாக வேண்டும் அன்றே'' (9. 57 - 67) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனுற் சொல்லியது அருளைப் பொருந்தின ஆன்மாக்கள் அந்த அருள் செய்யுங் கிருத்தியங்களெல்லாஞ் செய்வர்களென்று சொன்ன சமவாதியை மறுத்து, அப்படி அருளோடுங் கூடினாலும் ஞேயந் தோன்றாத இடத்து அவர்களுக்கு உண்டாகிய சிற்றறி வொழிந்து பேரறிவுண்டாகாதென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படியானால் இந்த ஆன்ம சுத்தியாற் பயனேதென்று வினவின மாணவகனை நோக்கி மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண் டருளியது.

(வி - ம்.) உள்ளம் - ஆருயிர்; ஆன்மா. குருடும், ஊமையும், முடமும் பொருந்திய ஒருயிரை அவையில்லாத ஒரு பேய் பற்றினால் அவ்வுயிர்க்குப் பார்வையும், பேச்சும், நடக்கையும் வந்துவிடமாட்டா. அதுபோல் சிற்றறிவும் சிறு தொழிலும், ஒன்றிலழுந்தலும் உடைய ஒருயிரைத் திருவருள் பொருந்துகினும் அவ்வுயிர் பேரறிவும் பேராற்றலும் பெருந்தொழிலும், ஒன்றிலழுந்தாமையும் உடையதாக மாட்டாது. அஃது ''உயிர்தானும் சிவானுபவம் ஒன்றினுக்குமே உரித்தாகி'' நிற்கும். ஆருயிர்களைப் பிணித்துள்ள மலங்களை அகற்றி அவ்வுயிர்க்குச் சிவத்தைக் காட்டுவதே திருவருள் செய்யும் செயலாம். திருவருளால் மலம் நீங்க அவ்வுயிர் தன் உண்மையினை உணரும். சிவ பெருமான் ஆருயிர்களின் பொருட்டு ஐந்தொழில் புரிந்தருள்வன். அதற்குத் திருவருளினாலேயே திருமேனி கொண்டருள்வன். அத் திருமேனி வாயிலாகச் செய்வன். ஆண்டான் செய் ஐந்தொழிலும் ஆருயிர்கள் உய்யவாம், பூண்டவுயிர் செய்வ தெவர்க்கு. (உ)

78\. இந்நிலை தன்னில் மன்னி எய்திடும் கலாதி போதம்
தன்னள வறிந்து நிற்கும் தகவிலா மலங்கள் நீத்த
அந்நிலை கரணம் ஆகா வகையதில் அறிவடங்கி
மன்னிட வியாபி யாய வான்பயன் தோன்ற மன்றே.

உளத்தறி வடங்க ஒடுங்கு மெல்லையில்
துளக்கறு பரனுந் தோன்று மென்றது.

(உரை) இந்நிலை தன்னில் மன்னி எய்திடும் கலாதி போதம் தன்னளவறிந்து - இந்த ஆன்ம சுத்தியாவது ஆன்மாவுங் கருவிகளுங் கூடிச் செவிக்குமிடத்துக் கலாதியாயுள்ள தத்துவங்களினாலே ஆன்ம போதம் செவிக்குமதுவும் அந்தத் தத்துவங்கள் சடமென்பது முணர்ந்து; நிற்கும் தகவிலா மலங்கள் நீத்த அந்நிலை கரணம் ஆகா வகையதில் அறிவடங்கி மன்னிட - இவ்வணம் கூடி நிற்கப்பட்ட குற்றத்தையுடைய தத்துவங்களை நீக்கி அந்த அருளே தனுவாக நிற்கிற ஆன்ம

தரிசனத்தையும் விட்டு அந்த அருளே மேலிடாகத் தற்போதம் செவியாமல் நிற்கிறதே ஆன்மசுத்தியாவது, இந்த ஆன்ம சுத்தியிலே நிற்கவே; வியாபியாய வான்பயன் தோன்றும் அன்றே - எவ்விடத்தும் நிறைந்து நிற்கிற சிவமாகிய சுரூபம் தனக்குத் தோன்றும்.

(மு - ப.) தகவிலா மலங்கள் நீத்த அந்நிலை என்பது ஆன்ம தரிசன மெனஅறிக. கரணமாகாவகை யதிலறிவடங்கி மன்னிட என்பது ஆன்ம சுத்தியென அறிக. வியாபியாய வான்பயன் தோன்றும் என்பது ஆன்மலாபமென அறிக.

இதனுற் சொல்லியது அருளானது தன்னையும் ஆன்மாவையும் மலங்களையுங் காட்டஆன்மா கண்டுநிற்கிற அவசரம் ஆன்மதரிசன மென்றும், ஆன்மா அந்த அருளோடுங் கூடித் தற்போதம் செவியாமல் அந்த அருளே மேலிடாக மூழ்கி நிற்கிற இடம் ஆன்ம சுத்தியென்றும், அப்படித் தற்போதம் செவியாமல் நிற்கவே மேல் ஆன்மலாபம் உண்டா மென்னும் முறைமையும் அறிவித்தது.

அப்படி அந்த அருளிடமாகச் சிவத்தோடுங் கூடினவர்கள் அந்தச் சிவத்துடனே ஒன்றுபட்டுப் போகிறது ஒழிந்து அங்கே ஒரு ஞேயந் தோன்றுமென்கிறது பொருளல்ல என்ற சைவரை மறுத்தருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) செவித்தல் - தொழிற்படுதல். தனு - உடம்பு. ஆருயிர்த் தெளி வென்பது மல நீக்கமும் ஆருயிரின் பரப் (வியாபகம்) பறிவு விளங்கித் தோன்றலுமாம். வரையறை எனப்படும் ஏகதேச அறிவுக் குக் காரணம் மலச்சார்பாகும். மும்மலங்களும் நீக்கப்பெற்ற நாலாம் நிலை-துரியநிலை. தான்பணிநீத்தல்-நிலை அருள்நிலையாகும். நாலாம் நிலை-துரியநிலை. தான்பணிநீத்தல் - நிலை அருள்நிலையாகும். அஃதாவது ஆருயிரின் அன்பு அறிவு ஆள்வினை இறைபணிநிற்றல். அஃதாவது ஆருயிரின் அன்பு அறிவு ஆள்வினைகளின் தொழிற்பாடின்றி நிகழ்வன எல்லாம் சிவபெருமானின் அன்பறிவு ஆள்வினைகளின் நிகழ்ச்சியெனக் கண்டு திருவருளின் குறைவிலா நிறைவினுள் ஆருயிர் அடங்கி நிற்றல். ஆருயிர் தானென வேறு காணப்படுமாறின்றிச் சிவனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்றல் ஏகனாகி நிற்றல். தான் பணி நீத்தலால் மாயை கன்மங்களின் பசை (வாசனை) தாக்காதொழியும். ஏகனாகி நிற்றலால் யான் எனது எனப் பகுத்துக் காணும் மயக்கவுணர்விற்கு ஏதுவாகிய ஆணவமல வாசனை நீங்கும். அது நீங்கினாலன்றிச் சிவபெருமானின் திருவடிப் பேரின்பப் பெருவாழ்வினைப் பெற்றுவாழ்தல் கூடாது. மும்மல நீக்கம் துரிய நிலை எனப்படும். அருள் நிலையாம் இதில் உயிர்க்கு வியாபக அறிவுண்டாம். நீர் காண்டல் ஆவியருள்காட்டி நீர் மூழ்கல்மேல், ஆருளோ டாவித் தெளிவு. தெளிவு - ஆன்மசுத்தி. (ட)

79\. அடைபவர் சிவமே யாகும் அதுவன்றித் தோன்ற மென்ற
கடனதே யென்னின் முன்னம் கண்டிடார் தம்மைப் பின்னும்
தொடர்வரும் அருளி னாலே தோன்றமா காணா ராயின்
உடையவன் அடிசேர் ஞானம் உணர்தலின் றியாத லின்றே.

ஒன்று வுறுபய னுணரா துயிரெனின்
நன்றும் முத்தியை நாட்டி தென்றது.

(உரை) அடைபவர் சிவமேயாகும் அதுவன்றித் தோன்று மென்ற கடனதேதென்னில் - அப்படியே சிவத்தோடுங் கூடின ஆன்மாக்கள் சிவமாய்ப் போகிறதொழிந்து அவ்விடத்து வேறு மொரு பயன் தோன்றுமென்ற காரணமேதென்னில்; முன்னங் கண்டிடார் தம்மை - முன்பு பெத்தத்திலே மல மாயா கன்மங்களோடுங் கூடி மயங்கி நிற்கையினாலே தங்களுடைய உண்மையை அறிந்தாரில்லை. என்னவே தங்கள் உண்மையை அறியாதது கொண்டே சிவனையும் அறியமாட்டார்கள்; பின்னுந் தொடர்வரும் அருவினாலுந் தோன்றுமா காணாராயின் - அந்தப் பெத்தத்தை நீங்கின பின்புந் தமக்குக் கிட்டுதற்கு அரிதாகிய ஞானத்தைப் பெற்ற அவதாத்துச் சிவதரிசனைப்பட்டுச் சிவபோகத்தை அநுபவியாராமாகில்; உடையவன் அடிசேர் ஞானம் உணர்தலின் அணைத லின்றே - சர்வான்மாக்களையும் அடிமையாக வுடைய சிவனது திருவடியைக் கூடுகைக்குக் காரணமான ஞானத்தை அறிந்ததுமில்லை, அந்த ஞானத்தாலே சிவனுடைய திருவடியிலே இரண்டறக் கூடினது மில்லையாம்.

(வி - ம்.) ஆன்மா சிவத்தோடுங் கூடித் தற்போதங் கெட்டுச் சிவமாய் விடுமென்று சைவர் சொன்னதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "தன்னையும் அதனையும் தன்முதற் பொருளையும் - இன்னதென்றறியா இருவரும் முயங்கி - ஒன்றாய் உறுபயன் உவப்பும் - இன்றாய்த் தீர்க்கும் இதுசிவ கதியே" (12-153-156) எ-து கண்டுகொள்க. இஃதுத்தமாகாதென்று சைவரை மறுத்ததற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "இருவருங் கூடி ஒருபயன் ஆய்த்தென் - றருளின இவ்வாறபேதன் நிலையே - ஒன்றும் என் நலன்றியும் உவப்பும் - இன்றும் என்றும் என்பயன் இயம்புக" (13. 53-54-64-65) எ - து கண்டுகொள்க.

இத்திருவிருத்தத்தால் ஆன்மா சிவத்தோடுங் கூடித் தற்போதங் கெட்டுச் சிவமாய் விடுகிறதே முத்தியென்கிற சைவரை மறுத்து, அப்படியானாற் பெறுவானும் பேறுமில்லையாய்ச் சாயுச்சியமுமில்லையென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

(வி - ம்.) கடன் - காரணம். உடையான் - அனைத்துயிரையும் அனைத்துலகையும் உடைமையாக உடைமையாக வுடையான்; அடிமையாக வுடையான். கட்டு நிலையில் மலமறைப்பினால் ஆருயிர்கள் தம்முடைய பரப்பறிவைக் காணா திருந்தனர். அது நீங்கித் திருவருளின் உதவியால் தம்முடைய பரப்பறிவு விளங்காதிருப்பின் சிவபெருமான் திருவடிப் பேறுதல் ஒருகாலத்து மில்லையாகும். பிறப்பின் பயனும் பெறார். தம்மையுங் காணார். தம்மைக்கண் மாசு தவிர்ந்திலரேல், தம்பிறப்பி னாலென் பயன். (௭)

பத்தாஞ் சூத்திரம்

ஆன்ம லாபம்

மேல் பத்தாஞ் சூத்திரமாகிய ஆன்மலாபம் அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது. அஃதாவது சிவனுடைய அருளோடுங் கூடித் தற்போதம் சீவியாமல் நிற்கவே அந்தச் சிவமாகிய ஞேயந் தோன்றுமாதலால் அந்தச் சிவத்தோடுங் கூடி ஆன்மா சிவாநுபவத்தைப் பெற்றிருக்கும் முறைமையைச் சொன்னதென அறிக.

மேல் வரும் விருத்தத்துக்குத் தொடர்ந்தனவாவது அந்த ஞேயமாகிய சிவத்தோடுங் கூடி அநுபவிக்கும் முறைமை எப்படி என்று வினவின மாணவகனை நோக்கி அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

80\. பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே அறிவி லாமற்
சொற்பெறும் அதீதம் வந்து தோன்றுமே தோன்றி நின்ற
சிற்பர மதனால் உள்ளச் செயலறத் திட உதிக்கும்
தற்பர மாகி நிற்றல் சாக்கிரா தீதந் தானே.

நீக்கமில் சிவத்துடன் நிலைபெற நிற்குஞ்
சாக்கிரா தீதத் தன்மை சாற்றியது.

(உரை) பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே - அந்தச் சிவத்தோடுங் கூடி அநுபவிக்கும் அவதாத்துப் பொலிவினையுடைத்தாகிய கருவிகள் முப்பத்தாறும் பொருந்தி விகற்பியாதே, அதுவன்றியும்; அறிவிலாமற் சொற்பெறும் அதீதம் வந்து தோன்றுமே - அறியாமை யென்னுஞ் சொல் பெற்றிருக்கிற ஆணவ மலத்தால் மறைப்புண்டு அதீதாவத்தைப்பட்டுக் கெடாதே; இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சகலாவத்தையுங் கேவலாவத்தையும் விட்டு நீங்கின அவதாத்து; தோன்றி நின்ற சிற்பரமதனால் உள்ளச் செயலறுத்திட உதிக்கும் தற்பரம் - ஆன்மாவினிடத்திலே அநாதியே கூடிநின்று பக்குவத்திலே பிரகாசிக்கப்பட்ட மேலான அருளானது காட்டத் தான் காண்கிற காட்சியை விட்டு அந்த ஞானந் தானாய் நிற்கவே அந்த ஞானமாகிய அறிவுக்கு முதலாயிருக்கப்பட்ட சிவமாகிய ஞேயந் தோன்றிப் பிரகாசியா நிற்கும்; ஆகி நிற்றல் சாக்கிராதீதந் தானே - அங்ஙனம் உதயஞ் செய்யப்பட்ட அந்தச் சிவத்தோடுங்கூடிச் சிவபோகமாய் நிற்கிறது தானே சாக்கிரத்தில் அதீதம்.

(வி - ம்.) பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே எ - கு. கருவிகள் முப்பத்தாறும் பொருந்தி விகற்பியாதே யென்று பொருள்படுத்தினதற்கு வழியேதென்னில், சகலாவத்தைப்பட்டுநில்லாதே என்பதுமன்றி யாவும் என்ற சுட்டினாலே கலையாதி மண்ணந்தமாயுள்ள தத்துவம் முப்பத்தொன்றும் நீங்கலாகச் சுத்த மாயையில் தோற்றமாயுள்ள சிவ தத்துவங்கள் நீங்கியே முத்தியென்பதைப்பற்றியென அறிக. அப்படி

அந்தச் சிவதத்துவங்கள் ஐந்தையுங் குறித்துச் சொல்லவேண்டுங் காரணமேதென்னில், அந்தச் சிவதத்துவங்கள் ஐந்தினுந் தத்துவ கர்த்தாக்கள் ஐவரும் அதிட்டித்து நிற்கையால் முத்தியைப் பெறு மவர்களுக்குப் பிரமசாயுச்சியமென்றும் விஷ்ணு சாயுச்சியமென்றும் உருத்திர சாயுச்சிய மென்றும் மகேஸ்வர சாயுச்சிய மென்றும் சதாசிவ சாயுச்சிய மென்றும் விந்து சாயுச்சியமென்றும் நாதசாயுச்சியமென் றும் வருகையால் அவையெல்லாஞ் சுத்த மாயையில் அடங்கி வருகை யாலே, அவை சைவ சித்தாந்தத்துக்கு விரோதமாகிய சமயிகள் கருத்தைப்பற்றி நிற்கையாலும் அது பதமுத்தியிலே கூடி வருகையா லும் அது சாயுச்சியத்துக்கு ஆகாதபடியாலே அதனை ஆகாதென்ற தென அறிக. அப்படிச் சுத்த தத்துவங்களும் நீங்கியே சாயுச்சிய மென்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "மூவகை அணுக்க ளுக்கு முறைமை யால் விந்து ஞானம், மேவின தில்லை யாகில் விளங்கிய ஞான மின்றும், ஓவிட விந்து ஞானம் உதிப்பதோர் ஞான முண்டேல், சேவுயர் கொடியி னுன்றன் சேவடி சேர லாமே" (1.26) என்பதனுள் "விந்து ஞான மோவிட" என்று அநுவதித்துப் பொருள்கூட்டி விந்து நாத முதலாயுள்ள தத்துவங்களுஞ் நீங்கியே முத்தியென்றதென அறிக. இனி, தத்துவங்களுந் தத்துவ கர்த்தாக்களும் நீங்கியே முத்தியென்ப தற்கு பி-ம் புராண சாரத்தில் "பாரணவும் புலனைந்தக் கரண மொன் றும் படராமே நடுநாடி பயிலு நாதம், காரணபங் கயன்முதலா மைவர் வாழ்வுங் கழியுநெறி வழிபடவுங் கருதிமேலைப், பூரணமெய்ப் பரஞ் சோதி பொலிவு நோக்கி" (65) எ-ம், திருவாசகத்தில் "ஆட்டுத் தேவர்தம் விதியொழித் தன்பால் ஐயனே யென்றுன் அருள் வழி யிருப்பேன்" (23.5) எ-ம், தத்துவம் முப்பத்தாறும் நீங்கியே முத்தி யென்பதற்குக் கோயிற்புராணத்தில் "தரைமுதலாறு றெனவரு நாதாதியின் மீதே" (179) எ-ம். திருக்களிற்றுப்படியாரில் "நாதாந்தத் தேயிருப்பர்" (80) எ-ம், திருப்புகழில் "விந்துநாத வோசைக்குத் தூரமானது" எ-ம் வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க. இனி, அந்தச் சுத்த தத்துவங்கள் சுத்த மாயையில் தோற்றமாகை யாற் சுத்தமாயையைப்பற்றி நின்றவிடம் பதமுத்தியாகையால், பதமுத்தியைச் சாயுச்சியமென்கிற சமயிகள் கருத்தாமென்று சொன்னதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் சிவசமவாதியை மறுக்கும் அவதரத்தில் "செடியுடல் அணுகாக் குடில கொடுக்கு மென்—குருதினை நீயே பேதாய் பகட்டுரவு—ஒளிர்சினை முச்சித் தளிர் எனும் இதுதகும் – இச்சா ரூபம் நச்சினர் என்னின் - மும்மலத்தேதும் இன்மைய தன்றே-இதுவன் முத்திப் பதமென இயம்புவர்" (9. 84-89) எ-ம், சித்தியாரிலும் "அநாதி உடல் ஒன்றினைவிட் டொன்று பற்றிக் கன்மால் ஆயழிந்து வருதலால் அந்த மில்லைப், பிறுதியருள் பெற்றவர்கள் சித்தவுரு வத்தைப் பெற்றிருக்கை முத்தி யெறுதலில இதுதானுங் காய முண் வெளிற் பெறும்பதமே இதுவும், இறுதியில் மெல்வா முண்டாம், மறுதிதரு டேல் இருங்கன்ம மாயைமல மெல்வா முண்டாம், மருந்தற்றால் முடலாதி காரியத்தால் அநாதி மலம் அறுக்கும் மருந்தற்றால்" (11.3) என்பதனுள் "சித்தவுருவத்தைப் உடன்மாயுங் காணே" (11. 3) என்பதனுள் "சித்தவுருவத்தைப் பெற்றிருக்கை முத்தியெனிற் பெறும்பதமே யிதுவும்" எ-து கண்டு கொள்க. என்றிங்ஙனம் முத்தியைப் பெறுமிடத்துச் சுத்ததத்துவம் நீங்கியே முத்தியாகையால் தத்துவம் முப்பத்தாறும் நீங்கியே முத்தியென்பது கருத்து. இதற்கு பி-ம் ஞானாமிர்தத்தில் "முப்பது முதலா மூவிரண் டோவா—வொப்பில் தத்துவ மொழிறுய நிப்பியன்" (55. 5-6) எ-ம், திருமந்திரத்தில் "முப்பது

மாறும்படி முத்தி யேணியா, யொப்பிலாப் பேரண்டத் தன்னில் வெளிபுக்குச், செப்ப வரிய சிவங்கண்டு தாந்தெளிந், தப்பரி சாகி யமர்ந்திருந் தாரே" (126) எ-ம் கண்டுகொள்க. ஆகையால், கருவி யாவும் புணராமையென்பது ஆன்ம தத்துவம் இருபத்தாலும் வித்தியா தத்துவம் ஏழுஞ் சிவ தத்துவம் ஐந்தும் ஆகத் தத்துவம் முப் பத்தாறு மென அறிக.

இனி, அறிவிலாமற் சொற்பெறுமதேம் வந்து தோன்றுமே எ-து அறியாமை யென்கிற அதீதாவத்தைப்பட்டுக் கிடவாதேயென்று பொருள் படுத்தினதற்கு வழியேதென்னில், முத்தியைப் பெறுமவர்கள் தத்துவம் முப்பத்தாறையுங் கழன்று அந்தச் சிவத்தோடுங் கூடிச் சாக்கிராதீதம் புரிந்திருக்கும் அவதரத்துக் கருவிகளெல்லாங் கழன்ற விடங் கேவலத்துக் கிடமாகையால் அறியாமையோடுங் கூடிக் கேவலப்பட்டு வீழாதே யென்றும் சொன்னதென அறிக. அன்றியும், ஆன்மா முத்தியிற் பாடாணம்போலே கிடக்குமென்று சொல்லுகிற அகச்சமயத்திற் பாடாணவாதி புறச்சமயத்திற் பிரபாகரன் என்னும் இவர்கள் கருத்தைப்பற்றியும் அதனையாகாதெனவுமாமென அறிக. அவர்கள் அப்படிச் சொன்னதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "காட்சி என்னக் காணுத் துயர - மாட்சியை முத்தி எனவகுத் தனரே" (6. 39 - 40) என்று பாடாணவாதி சொன்னதற்குக் கண்டுகொள்க. அதனை ஆகாதென்று அவனை மறுத்ததற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "காட்சி யென்னக் காணுத் துயர — மாட் சியை முத்தி எனவகுத் துரைக்கிற் – கரணு பாவ மரணம் கருமரம் – எய்ந்தவர் முத்தி சேர்ந்தவ ரன்றே – இனைய கதிக்கோர் முனிவரும் வேண்டா - தனிதரு துயரம் எனுமிது திடனே-பாடா ணத்திற் கூடா முத்தி' (7. 9 – 15) எ-து கண்டுகொள்க. மற்றப் புறச்சமயத்திற் பிரபாகரன் முத்தியிற் பாடாணம் போலக் கிடக்கு மென்றதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "அருஞ்செயலின் அபாவத்தே அபூர்வமெனும் அதுதோன்றித், தருஞ்செயலோன் றின்றியே தான் பலிப்ப தாகுமது, வருஞ்செயலோன் றின்றியே மண்சிலைபோ லாமுத்தி, தருஞ் செயலு மெனவுணர்ந்த தாரணிமே லவன் சாற்றும்" (பரபக் கம் 205) எ-து கண்டுகொள்க. அதனை ஆகாதென்று அவனை மறுத்த தற்கு வழியே தென்னில், ஆன்மா அப்படி முத்தியிற் போதங்கெட்டுப் பாடாணம் போற் கிடக்குமென்றால் முத்திபெற்று அநுபவிக்கப் போதமில்லாதபொழுது அநுபவமாகாதபடியால் அதனை யாகா தென்றதென அறிக. அப்படிப் பிரபாகரனை மறுத்ததற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "ஆநந்தம் கதி யென்ன அறிவழிகை வீடென்கை, ஊனம் பின் உணர்வழிந்தோர்க் குளதாகும் உயர்முத்தி, தானிங்குச் சிவப் பொழியத் தழல்நிற்கு மாறில்லை, ஞானங்கெட் டுயிர்நிற்கும் எனு முறைதான் கண்ணுதால்" (டி 207) எ-து கண்டுகொள்க. அன்றி யும், முத்தியில் ஆன்மா போதங்கெட்டுப் பாடாணம்போற் கிடக்கு மென்பது சித்தாந்தப் பொருளுக்கு விரோத மென்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "கரணங்கள் கெடவிருக்கை முத்தியா மென்னில் கதியா கும் சினைமுட்டை கருமரத்தின் உயிர்கள், மரணங் கொண் டிடஉறங்கி மயங்கி மூர்ச்சிக்க வாயுத்தம் பனைபன்ன வல்விடத்தை அடையச், சரணங்கள் புகுமிழல்போல் தனை அடையுஞ் சமாதி தவிராது மலமிறு வும் பசுஞான மாகும், அரணங்கள் எரித்தவன்றன் அடியடைஅறி விறந்தன் கதிர்நிகர் செறிந்ததுகள் அகற்றி டரே" (9.3) எ-து கண்டுகொள்க.

இனி, தோன்றி நின்ற சிற்பர மதனால் உள்ளச் செயலறுத்திட உதிக்குந் தற்பரம் என்ற பதத்தில் தோன்றி நின்ற சிற்பரம் எ-கு தன்னிடத்திலே கூடிப் பிரகாசித்து நிற்கிற ஞானமென்று பொருள் படுத்தினதற்கு வழியேதென்னில், அஃதாவது கண்களுக்கு ஆதித்தப் பிரகாசங் காட்டாக நின்றாற்போலச் சர்வான்மாக்களுக்கும் உயிர்க் குயிராய் நின்று அறிவிக்கிறது பூரணமாகிய திருவருளேயென அறிக. அப்படிக் கண்களுக்கு ஆதித்தன் காட்டாக நின்றாற்போலத் திருவருள் ஞானம் நின்று ஆன்மாக்களை அறிவிக்குமென்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "மருளினை அருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க் களிப்பன் கண்கட், கிருளினை ஒளிபோ லோட்டும் இரவியைப்போல ஈசன்" (5. 9) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, அதனாலுள்ளச்செயலறுத்திட உதிக்குந் தற்பரம் எ-கு ஆன்மா அந்த அருளானது காட்டத் தான் காண்கிற காட்சியை இழந்து ஞானந்தானாய் நிற்கவே அந்த ஞானத்துக்கு முதலாகிய சிவமாகிய ஞேயந் தோன்றுமென்று பொருள் படுத்தினதற்கு வழியேதென்னில், அந்த நிஷ்கள சொரூபமாயுள்ள சிவமானது தன்னை ஆன்ம போதத்தாற் சுட்டியறியு நாளெல்லாங் கூடிநிற்கச் செய்தேயும் மறைந்து நின்ற அந்த ஆன்மாவானது தன் செயல் அறுதியைக் கண்டு தற்சேட்டை கெடநிற்கும் அவசரத்து அந்தச் சிவம் பிரகாசிக்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இவை இரண்டுக்கும் பி-ம் சிவஞானபோதத்தில் "நானவனென் றென்னினர்க்கு நாடுமுளம் உண்டாதல், தானென ஒன் றின்றியே தானதுவாய் - நானெனவொன், றில்லென்றுதானே எனுமவரைத் தன்னடிவைத், தில்லென்று தானும் இறை" (10. 1) எ-து கண்டு கொள்க. அன்றியும், திருக்களிற்றுப்படியாரிலும் "உள்ள முதலனைத்தும் ஒன்ற உருகவரின், உள்ளம் உருகவருந் தன்னுடனும் - தெள்ளி, உணருமவர் தாங்கள் உணராமல் என்றும், புணரவரவில்லா பொருள்" (14) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, தற்சேட்டை கெடநின்றதே சிவாநுபவம் என்பதற்கு பி-ம் தேவாரத்தில் "தன்னை மறந்தாள் தன்னாமங் கெட்டாள் தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே" (6. 25. 7) எ-ம், திருவாசகத்திலும் "ஊன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட் டென்னுள்ளமும் போய், நான் கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ" (11. 18) எ-து கண்டுகொள்க. அன்றியும் திருவள்ளுவர் "யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க் - குயர்ந்த வுலகம் புகும்" (குறள் 346) என்பதும் இப்பொருள் பற்றியென அறிக.

இனி, ஆகிநிற்றல் சாக்கிராதீ தந்தானே என்ற பதத்தில் ஆகிநிற்றல் எ-கு ஆன்மா அந்தச் சிவத்தோடுங்கூடிச் சிவமாய் நிற்கவென்று பொருள்படுத்தினதற்கு வழியேதென்னில், அப்படிச் சொன்னது அந்தச் சிவத்தோடுங் கூடிப் பிரிவற நிற்கவென அறிக. அஃதெங்ஙனேயென்னில், ஆதித்தப்பிரகாசங் காட்டாகப் பிரபஞ்ச ரூபத்தைப் பற்றி நின்ற கண்ணானது அந்த உருவங்களை விட்டு அந்தப் பிரகாசமிடமாகச் சென்று அந்தப் பிரகாசத்துக்கு முதலாயிருக்கிற ஆதித்தனைக்கண்டு பிரிவற நின்றாற்போல, ஆன்மாவும் அருளிடமாகக் கூடிநின்று சத்தாதி விடயங்களைப் புசித்து நிற்கச்செய்தே அதனையும் விட்டு மனோவிகாரமுமடங்கி அந்த அருளுக்கு முதலாயிருக்கிற சிவத்தோடும் அந்த அருள் காட்டாகச் சென்றுகூடிப் பிரிவற்று இரண்டற நிற்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படிப் பிரபஞ்ச ரூபத்தைப் பற்றி நின்ற கண்ணானது திரும்பி ஆதித்தனை

நோக்குமளவில் அந்தப் பிரபஞ்ச ரூபங்கள் தெரியாததுபோல என்று உபமானங் கூறினதற்கு பி-ம் ஞாநாமிர்தத்தில் "[illegible] போலவும்" (18. 57-33) எ-து கண்டுகொள்க. அன்றியும், ஆன்மா சிவத்தோடுங்கூடிச் சிவமாய் நிற்குமென்பதற்கு பி-ம் திருவாசகத்தில் "அவமாய தேவர் அவகதியில் அழுந்தாமே, பவமாயங் காத்தென்னை யாண்டுகொண்ட பரஞ்சோதி, நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலு நாமொழிந்து, சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ." (11. 4) எ-து கண்டு கொள்க. எனவே, சிவமாமென்றது ஆன்மா தற்போதமாய் நிற்பதுஞ் செய்யாமல் தானென்கிற முதல் கெடுவதுஞ் செய்யாமல் தற்போதங் கெட்டு அந்தச் சிவத்தோடுங்கூடி இரண்டறநின்று அநுபவித்ததென அறிக. அப்படிச் சிவமாயென்ற சொல் அந்தச் சிவமாவதுஞ்செய்யாமற் பிரிந்து நிற்பதுஞ் செய்யாமல் நிற்கையென்பதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "ஆறய் எனப [illegible] - தான் ஆகாமையைச் சாற்றிடும் எங்க-ராமே எனும் இத் தனிமை காரம் - அழித்திலர் அதுவே ஆய்த்திலர் அதுவட் - டொழிந்தனர் பிறிவோர் எனும் இவை உணர்த்தும்" (12. 80-84) எ-து கண்டு கொள்க.

இனி, சாக்கிராதீதந்தானே எ-கு கேவல சகலம் இரண்டையும் நீங்கி நிற்கவென்று பொருள்படுத்தினதற்கு வழியேதென்னில், அஃதாவது கீழாலவத்தைப்பட்டு ஆணவ மலத்தால் மறைப்புண்டு அறியாமையாய்க் கேவலாதீதமாய்க் கிடப்பதுஞ் செய்யாமல் உட்கரணம் புறக்கரணங்களோடுங் கூடிச் சகலனாய்ச் சத்தாதி விடயங்களோடு கூடிச் சீவிப்பதுஞ் செல்லாமல் நின்றவிடமென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "அறியாமை அறிவகற்றி அறிவி னுள்ளே அறிவுதனை அருளினால் அறியாதே அறிந்து, குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்களோடும் கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பையாயில், பிறியாத சிவன்தானே பிரிந்து தோன்றிப் பிரபஞ்ச பேதமெல்லாந் தானாய்த் தோன்றி, நெறியாலே இவையெல்லாம் அல்லவாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுவன் நிராதார னாயே" (8. 30) எ-ம், தேவிகாலோத்திரத்தில் "நிருத்தகு சமாதியைச் செப்புங் காலைத்தக், கருத்தெழுந் தடங்காது கலங்கு மாயினும், வருத்தமாய்ச் சித்திவர மருவு மாயினுந், திருத்தகு வறுத்துத்தன் னிலையிற் சேர்கவே" எ-ம், "நித்திரையும் பராக்கிலையு நீக்கிச் சித்த போதநிலையு நீங்காம விறுத்திக் கொண்டால்" எ-ம் கோயிற்புராணத்தில், "கரண மனைத்தும் புலனிவை காணு கைவிட்டால் பரண மேக்கிங் கிதுதமி யெய்வாழ் வருன்மாறற், நிரனமு மெய்ச்சஞ் சலமில தென்று ளொன்றுவரின், புரண மேலக்கோன் டருளுக வென்றார் நின்றார்கள்" (180) எ-ம், திருக்களிற்றுப்படியாரில், "உணராதே யாதும் உறங்காதே உள்ளிப் புணராதே நீ பொதுவே நிற்றில்" (31) எ-ம், திருமந்திரத்தில், "நினைப்பு மறப்பு மிலாத விடத்தே, நினைப்பற் றறுக்கும் விமல விருப்பன், நினைப்பற் றறுக்கும் விமலனை நாடி, நினைக்கப் புகிலவ னிரிய னாமே" (2970) எ-ம், "இரவும் பகலு மிலாத விடத்தே, குரவஞ் செய்கின்ற குழலியை நாடி. அரவஞ்செய் யாதவ ளோடுஞ் சந்திக்கிற், பரவஞ் செய்யாத வகைப் பாலனு மாமே" (1134) எ-ம் வரும் செய்யுட்களைக் கண்டுகொள்க. ஆகையால் கேவல சகலம் இரண்டிலும் கூடாமல் அந்தச் சுத்தத்தி

தோடுங்கூடி நின்றவிடமே சாக்கிராதீதமென அறிக. அதற்கு வழியேதென்னில், தத்துவம் முப்பத்தாறோடுங்கூடி நிற்கச்செய்தே அவை யிற்றோடுங் கூடிச் சேப்பதுஞ் செய்யாமல் அறிவு கெடுவதுஞ் செய்யாமல் நின்றறிவெனெ அறிக. இதற்கு பி-ம் திருமந்திரத்தில் "நின்றவச் சாக்கிரந் துரியமே தானால், மன்றனு மங்கே மணஞ்செயா நின்றிடு, மன்றன் மணஞ்செயின் மாயையு மாய்ந்திடும், அன்றே யிவனும் அவனவ னாமே" (2277 எ-ம் சித்தியாரில் "சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப் புரிந்தவர்கள் உலகிற் சர்வசங்க நிவர்த்தி வந்த தபோதனர்கள் இவர்கள், பாக்கியத்தைப் பகர்வது என இம்மையிலே உயிரின் பற்றறுத்துப் பரத்தையடை பராவசிவரன்றே" (8. 35) எனறதும் இப்பொருள் பற்றியென அறிக. அன்றியும் இதனைக் குரு முகாந்தரமாகப் பெற்று அநுபவித்த பெரியோர்கள் திருவாக்கினும் கண்டுகொள்க. அஃதாவது, "அதிரைம் புலன் கரிகள் ஆயுமனந் திண்டேர், கதிரோன் நியகுணமாக் காலாள் - சதுரங்கம், பூட்டினுற் போலிநக்கப் புக்கடிநிற் கும்புதமை, காட்டின வம்பலவன் காண்" (சிற்றம்பல நாடிகள், வெண்பா, 65) என்றமையால், இதனை இருவினை யொப்புஞ் சத்திநிபாதமு முண்டான பக்குவான்மாக்கள் ஞானாசாரிய விடத்திலே ஞான உபதேசத்தைப் பெற்றுச் சாத்திரங்களை ஓதி யுணர்ந்து பதி பசு பாசத்தின் வழக்குகளையும் பிரித்தறிந்து ஞான சாத்திரங்களைக் கேட்டுஞ் சிந்தித்துந் தெளிந்தும் வருமவதரத்து நிட்டாபரராகைக்குப் பக்குவராளவர்கள் அந்த ஆசாரியனிடத்திலே உண்மையைப் பெற்று அநுபவத்தில் அறிகிறதொழிய நூல்களினால் அறியப்படாததாகையால் அந்த உண்மையை ஆசாரியன் கண்ணுக்கு முகாந்திரமாக கண்டுகொள்க. அப்படியாக உண்மையை ஆசாரியன் முகாந்திரமாக அறிகிறதொழிய நூல்களினாலே அறியப்படாதென்பதற்கு பி-ம் ஒளவையார் "நல்லவை நூல்பல கற்கினுங் காண்பரிதே, யெல்லை யிலாத சிவம்" (குறள் 206) எ-ம், திருமந்திரத்தில் "காட்டுங் குறியுங் கடந்தவர் காரண, மேட்டின் புறத்தி லெழுதிவைத் தென் பயன், கூட்டுங் குருநந்தி கூட்டி வல்லரே, ஆட்டின் கழுத்தி னதர் கறந் தற்றே" (2937) கண்டுகொள்க. அன்றியும், கேட்டுஞ் சிந்தித்துந் தெளிந்தும் நின்றாலும் நிட்டை கூடும்பொழுது ஆசாரியனாலே கூடவேணுமென்பதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "கேட்ட லோடு சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை யெனத்தலைவ னீரிரண்டாம் கிளக்கின் ஞானம், வீட்டையடைந் திடுவர் நிட்டை மேவி னோர்கள் மேவாது கழிந்தவர் மேலாய பதங்கட், கூட்டியபுண் ணியநாதரா இன்பம் இனிது நுகர்ந் தரனருளால் இங்குப் பார்மேல், நாட்டியநற் குலத்தினில் வந் தவதரித்துக் குருவால் ஞான நிட்டை அடைந்தடைவர் நாதன் தாளே" (8. 24) எ-து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது சிவனுடைய அருளிடமாக நின்று ஆன்ம சத்திபண்ணி நிற்குமவர்கள் அந்த அருளுக்கு மங்கலாகிய சிவத்தோடுங் கூடி ஞேயத்தழுந்தி ஆனந்தாபம் பிறந்திருக்குமிடத்துக் கேவல சகல மிரண்டும் நீங்கிச் சுத்தத்தோடுங் கூடுகைக்குத் தத்துவம் முப்பத் தாறோடுங் கூடி நிற்கச்செய்தே அவையிற்றோடுங் கூடிச் சேப்பதுஞ் செய்யாமல் அறிவு கெடுவதுஞ் செய்யாமல் நிற்கிறதே சாக்கிரத்திலே அதீதமென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படி அருளிச்செய்த முறைமையிலே கரணங்களொடுங்குமோ என்று பார்த்தவளவில் ஓரவசரத்திலும் ஒடுங்குகைக்கு வழியில்லை,

இனி அடியேன் தானாக அறிந்து ஒடுக்கிக்கொள்ளுவது பயனோ தற் சுபாவத்திலே ஒழிந்திருக்கிறது பயனோ என்ற மாணவகனை நோக்கி அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) போற்பு - பொலிவு. உள்ளம் - ஆருயிர். சிவபோகம் - சிவத்துய்ப்பு. தற்சேட்டை - தன்தொழில். முப்பத்தாறு கருவிகளுடனும் ஆருயிர் கூடி நிற்றல் புணர்வெனப்படும் சகலம். ஏகனாகி நிற்றல் ஆணவமலப்படை (வாசனை) நீங்கிச் சிவப்பேரின்பத்தை நுகர்வதற்குச் சிறந்த துணையாகும். இதுவே நனவிற் கடப்பெனப்படும் சாக்கிராதீதம். தற்பரம் - தனக்குப் பரம், தன் - ஆருயிர், பரம் - மேலானபொருள். (௯)

81\. ஒடுங்கிடா கரணம் தாமே ஒடுங்குமா றுணர்ந் தொடுக்க
ஒடுங்கிடும் என்னில் நின்ற தொடுங்கிடா கரண மெல்லாம்
ஒடுங்கிட ஒடுங்க உள்ள உணர்வுதா னொழியும் வேறாய்
ஒடுங்கிடின் அன்றி மற்ற உண்மையை உணரொ ணாதே.

இந்திரிய கரண மிறந்த விடமெனும்
அந்நிலை பகுதா மதுவே றென்றது.

(உரை) ஒடுங்கிடா கரணம் தாமே - கரணங்கள் தாமாக ஒடுங்கமாட்டாது ; ஒடுங்குமா றுணர்ந்தொடுக்க ஒடுங்கிடும் என்னில் - கரணங்களொடுங்கும் வழியை அறிந்து ஒடுக்க அவை ஒடுங்குமென்னில் ; நின்ற தொடுங்கிடா - நீ அறிந்து ஒடுக்குகை யினாலே அறிகைக்குத் துணைக்கருவிகளா யுள்ளது ஒடுங்குதல் இல்லையாம் ; கரணமெல்லாம் ஒடுங்கிட ஒடுங்க - தத்துவங்க ளெல்லாம் ஒடுக்கத் தக்கதாக ஒடுங்கினபொழுதே ஆன்ம போதம் ஒடுங்குமென்னில் அப்பொழுது ; உள்ள உணர்வுதானொழியும் - பழைய சிற்றறிவுதானுமில்லையாய்ச் சுத்த கேவலமே முத்தியென்கிற பாடாணவாதி அத்தமாய்விடும். அப்படியானால் அந்தச் சிவத்தை அறிந்து அநுபவிக்கும் வழி எங்ஙனே என்னில் ; வேறாய் ஒடுங்கிடின் அன்றி மற்ற உண்மையை உணரொணாதே - இந்தக் கரணங்கள் அந்நியமாய் விடும்படி உனக்குத் தரிசனமான ஞானத்தோடுங் கூடி நின்றுவொழிந்து அந்தச் சிவத்தை அறிந்து அநுபவிக்கவொண்ணாது.

(கு - ம்.) கரணங்க ளெல்லாம் ஒடுங்கின இடம் பாடாணவாதி யத்தமாம் என்பதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "சரணாபாவம் மரணம் கருமரம்-எய்தவர் முத்தி-சேர்ந்தவ ரன்றே" (7. 11. 12) எ-ம், சித்தியாரில் "கரணங்கள் கெடவிருக்கை முத்தியா மென்னில் கதியாகும் நினைமுட்டை கருமரத்தின் உயிர்கள், மரணங்கொண்டுடல் விட்டதை உறங்கி மயங்கி மூர்ச்சிக்க வாயுத்தம்பனை பண்ண வல்லிடத்தை அடையச், சரணங்கள் புகுசிழல்போல் தனை அடையுஞ் சமாதி தவிராது மலமித்துவும் பசுஞான மாகும்" (9. 3) எ-து கண்டுகொள்க. வேறாய்

ஒடுங்கிடினன்றி என்றதற்கு ப் - ம் சித்தியாரில் முன்னிலுதாரணக் கூறை "ஆணவங்கள் எரித்தவன் தன் அடியைஅறி விறந்தங் கறந்திடுஞ் செறிந்ததுகள் அகற்றிடுமே" (9. 3) எ-து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மா தத்துவாதிதனாய் நின்று சிவாநுபவத்தை அநுபவிக்குமிடத்து அந்தத் தத்துவங்கள் தானாக ஒடுங்காதென்றும், அறிந்தொடுக்கிக் கொள்ளும் அவதரத்து நீயறந்தொடுக்குகையினாலே அறிகைக்குத் துணைக்கருவியாயுள்ளது ஒடுங்காதென்றும் ஆனால் ஒடுங்குகைக்கு வழி எங்ஙனேயென்று வினவ இவை இரண்டினுங் கூடாமல் ஒடுங்குகைக்கு வழி வேறேயென்னு முறைமையை அறிவித்தது.

அப்படி அந்தத் தத்துவங்களோடுங் கூடிச் சேவிப்பதுமன்றிக் கேவலப்பட்டு ஒன்றும் அறியாமற் கிடப்பதுமன்றி வேறாய் ஒடுங்கி அந்தச் சிவனைப் பெறுகைக்கு வழி எப்படியென்று வினவ மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருள்பது.

(வி - ம்.) கருவிகள் தாமாகவே அடங்கா, தற்போதம் எனப்படும் ஆருயிரின் சிற்றறிவால் அடக்கலாமென்னில், சிற்றறிவு அடங்காது நிற்கும். கருவிகள் அடங்கவே சிற்றறிவும் அடங்குமெனின் உள்ள சிற்றறிவுங்கெட்டுப் புலம்பெனப்படும் கேவலம் வந்து மூளும். ஆகையால், கருவிகளைத் திருவருளில் ஒடுக்கினாலன்றி அவை ஒடுங்காவாம். சிவனையும் அறிந்து திருவடிப் பேரின்ப நுகர்வது மின்றாம். (உ)

82. பற்றிடும் கருவி யாவும் படர்ந்துணர் வளிக்குங் காலை
உற்றறிந் திடுவ தோன்றின் உணர்வினின் உண்மை யாகும்
மற்றது பகல்வி ளக்கின் மாய்ந்திட வருவ துண்டேல்
பெற்றிடும் அதனை மாயப் பிறப்பினை அறுக்க லாமே.

பற்றிடுங் கருவிகள் பகல்விளக் கெனவே
பேரற்பழி வுறவருள் பொருந்து மென்றது.

(உரை) பற்றிடும் கருவி யாவும் படர்ந்துணர் வளிக்குங் காலை - ஆன்மா பிரபஞ்சத்தோடுங் கூடத்தக்க கருவிகளெல்லாங் கூடி விரிந்தறிவிக்குமிடத்து; உற்றறிந் திடுவதொன்றின் உணர்வினின் உண்மையாகும் - அந்தத் தத்துவங்களோடுங் கூடி அதுவதுவாய் நின்றறிந்து சேவிக்கிறது ஆன்ம போதத்தின் உண்மையாம்; மற்றது பகல் விளக்கின் மாய்ந்திட வருவதுண்டேல் - அந்தக் கருவிகளும் ஆன்மாவும் ஆதித்தன் சந்நிதியில் எரிகிற விளக்குப் பிரகாசங்கெட்டு நின்றெரிந்தாற்போலத் தத்தம் நிலை குலையாமல் நிற்கச்செய்தே தம்மிற்கூடிச் சேவியாத படி அருட்பிரகாசம் மேலிடத்தக்கது உண்டாமாகில்; பெற்றிடும் அதனை - ஆன்மா அந்தச் சிவாநுபவத்தைப் பெறுவதுஞ் செய்யும். அப்படிப் பெற்றால்; மாயப் பிறப்பினை அறுக்கலாமே - மயக்கத்தைச் செய்கின்ற ஜநநத்தையும் போக்கலாம்.

(வி - ம்.) மற்றதுமென்ற உம்மைகொண்டே ஆன்மாவுங் கருவிகளுமென அறிக. எனவே, கருவிகளும் ஆன்மாவும் பகல் விளக்குப் போல் நின்றே சிவனைப் பெறவேணுமென்பதும் இரண்டுங் கூடிச் சேவியாமல் நிற்கவேணுமென்பதுங் கருத்து. இதற்கு பி - ட் திருக்களிற்றுப்படியாரில் "அன்றிவரும் ஐம்புலனும் நீயும்அசை யாதே, நின்றபடி யேநிற்க முன்னிற்கும்" (35) எ - து கண்டுகொள்க. பகல் விளக்குப்போல என்பது தற்போதங் கெட்டு நிற்கையென அறிக. இதற்கு பி - ம் திருவாசகத்தில் "வான்கெட்டு மாருதமாய்ந் தழல்நீர் மண் கெடினுந், தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக். கூன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட் டென்னுள்ளமும் போய், நான் கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ" (11. 18) எ - ம், திருமந்திரத்தில் "ஒத்திட் டிருக்க வுடம்போ டுயிர்தான், செத்திட் டிருப்பர் சிவயோகி யார்களே" (121) எ - ம் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது தத்துவங்களும் ஆன்மாவுந் தம்மிற் கூடிச் சேவிக்கும் முறைமையும், அப்படிச் சேவித்து நிற்கச்செய்தே அவை இரண்டும் பகல் விளக்குப்போலத் தற்போதம் சேவியாமல் நிற்கவே அந்த அருள்மேலிட்ட அவதரத்து ஆன்மா அந்த அருளோடுங்கூடி அந்தச் சிவாநுபவத்தைப் பெறுமுறைமையும் அறிவித்தது.

இங்ஙனந் தற்போதம் சேவியாமல் நின்று அந்தச் சிவாநுபவமாகிய முத்தியைப் பெறுகைக்கு அடியேன் செய்துவருகிற இயற்கையேதென்று வினவ அதற்கு வழி மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) படர்ந்து - விரிந்து. சேவிக்கிறது - தொழிற்படுவது: வாழ்வது. பற்றிடுங் கருவி - அறிதற் கருவி. பகல் விளக்கு - தான் கெடாது தன் ஒளி கெட்டு நிற்கும். சிற்றொளி பேரொளியில் அடங்கிவிடும் இதுபோல் ஆருயிர் திருவடிப் பேற்றின்கண் அடங்கித் தான் கெடாது தன் அன்பு, அறிவு, ஆள்வினைகள் அப்பேற்றின்கண் அடங்கிவிடும். அதுவே கெடுதல் என்பதாம். (ட)

83. முந்திய ஒருமை யாலே மொழிந்தவை கேட்டல் கேட்டல்
சிந்தனை செய்தல் உண்மை தேளிந்திடல் அதுசா ஞக
வந்தவா றெய்தல் நிட்டை மருவுதல் என்று நான்காம்
இந்தவா றடைந்தோர் முத்தி எய்திய இயல்பி னோரே.

கேட்டல் முதலாக் கிளர்ந்த நால்வகையும்
வாட்டரு முத்தியை மருவு மென்றது.

(உரை) முந்திய ஒருமை யாலே மொழிந்தவை கேட்டல் - முன் ஜநநங்களிற் செய்துவந்த சரியை கிரியா யோகங்களினது முற்றுதலினாலே ஆசாரியன் அருளிச்செய்த ஞானஉபதேசங்களை ஏகாக்கிர சித்தனாயிருந்து விரும்பிக் கேட்டல்; கேட்டல் சிந்தனை செய்தல்-முன் சொல்லப்பட்ட ஞான உபதேசமாகிய திரிபதார்த்தங்களை இப்படியோ பதியின் உண்மை, இப்படியோ பசுவின் உண்மை, இப்படியோ பாசத்தின் உண்மையென்றும் ஆராய்ந்து

சிந்தித்தலாம்; 'உண்மை தெளிந்திடல்' - அப்படி ஆராயப்பட்ட மூன்றினுள்ளும் பாச ஞானம் அஞ்ஞானம் பசு ஞானஞ் சுதந்தரஹீனம்; ஆகையால் இவை இரண்டையுங் கூட்டிச் சேட்டிப்பிக்கிறது பதிஞானம். அதுவே உண்மையாக உள்ளதென்று கண்டு அதுவே பொருளாகத் தெளிதலே தெளிதலாம்; 'அது தானாக வந்தவாறெய்தல் நிட்டை மருவுதல்' - அந்தப் பதியானது பெத்தான்மாக்களோடுங் கூடிநின்று காரியப்படுத்தச் செய்தே தானொரு முதலில்லை என்னும்படி தோன்றாமல் நின்று காரியப்படுத்தினாற்போல நீயும் அந்த ஞானத்தினாலே அல்லவோ காரியப்பட்டு வருகிறாயென்கிறதை அறிந்து ஆன்ம போதம் சீவியாமல் ஞானந்தானாய் நின்றுவிடுதலே நிட்டையாம்; என்று நான்காம் - என்றிப்படி கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டையென்று நாலு வகையாம்; இந்த வாறடைந்தோர் முத்தி எய்திய இயல்பினரே - இந்த ஒழுங்கிலே கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டையைக் கூடினவர்களே முத்தி நெறியைப் பொருந்தினவர்கள்.

(பு - ம்.) அது தானாக வந்தவா றெய்தல் நிட்டை மருவுதல் எ - கு பெத்தத்திற் சிவன் தோற்றமற்று ஆன்மாவின் தோற்றமாய் நின்றாற்போல முத்தியில் ஆன்மாவின் தோற்றமற்றுச் சிவதோற்றமாய் நிற்க என்றதற்கு பி - ம் இருபாவிருபஃதில் "நாடா - என்னுட் கரந் தென் பின்வந் தருளி - என்னையுந் தன்னையும் அறிவின் றியற்று - பென்வது யானெனு மகந்தை யுங்கண்டு - யாவர் யாவையும் யான் கனுஞ் சென்று - புக்குழிப் புக்குப் பெயர்த்துழிப் பெயர்ந்து - மிக்க போகம் வினையால் விளைத்திட் - டேற்பணி யாளா யெனைப்பிரி யாதே - ஓடி மீன்கென ஆடல் பார்த்திட் - டென்வழி நின்றனை யெந்தை" (18. 4-13) இது பெத்தம். இனி முத்திக்கு பி - ம் முன்னில் உதாரணக் குறை "அன்னே - அருள்மிக வுடைமையின் அருட்டுறை வந்து - கைகண்டு கொள் பொருள்மிக அருள்தலும் பொய்ப்பகை யாதலுங் - மெய்கண்ட தேவ னெனப்பெயர் விரீஇத் - ளெனக் கடலுல கறிய - தன்னதுந் தானுமா யென்னையின் தன்னுட் கரந்து தான் முன் னுசித் றுக்கி" (18. 13 - 19) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மாக்கள் முத்திபெறுமிடத்துக் கேட்டுஞ் சிந்தித்துந் தெளிந்தும் நிட்டைகூடியு முத்தியைப்பெறும் முறைமையை அறிவித்தது.

(வி - ம்.) ஒருமை - ஒன்றியவுள்ளம்; ஏகாக்கிரசித்தம். சுதந்தரஹீனம் - உரிமைக்குறைபாடு. சேட்டிப்பது - தொழிற்படுத்துவது. உடல் முதலாகச் சொல்லப்படும் உலகம் அறிவில் பொருள். பசியஅறிவெனப்படும் தூலசித்து. ஆருயிர்க்கு வேறானது. ஆருயிர் உலக வயப்பட்டுத் துன்புறு மல மறைப்பினாலே தன்னியல்பறியாது நுண்ணறிவெனப்படும் சூக்கும சித்து. ஆண்டருள் முதல்வன் பிரிவறநிற்கும் பெரும்பொருள். எங்கும் ஒழிவற நிறைந்து எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே உயிர்க்குயிராய் நிற்கும் இயல்புடையது.

ரியல்பாய் அறியும் பேரறிவுடையது. இங்ஙனம் நல்லார் நவிலக் கேட்டல் கேட்டலாம். மேலாந்தீவி (தீவிரதரம்) ரச் செவ்வியுடைய மாணவனுக்கு ஆசான் செவியறிவுறுத்த லெனப்படும் உபதேசத்தா னுண்டாகிய கேட்டலால் பெறப்படும் மெய்யுணர்வு மந்த மாதலின்றி முதிர்ந்து முறுகி விளையும். அப்பொழுது தான் கேட்டபொருளைச் சிந்திக்குமாறு அதன்முறைமையைத் தன் ஆசானிடம் கேட்டு அப்பொருளின்கண் மனம் ஒருப்பட்டு நிட்டைகூடுதற்குக் காதலுடையவனாவன். அவ்வாறு வரப்பெறின் உலகத்தில் விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சிந்தித்தற் றொழில் ஒன்றையே மேற்கொண்டு வேறொன்றிலும் பற்றின்றிப் பேரறிவாகிய சிவமும் சிற்றறிவாகிய தானும் ஞாயிற்றொளியும் கண்ணொளியும் போன்று புணர்ப்பாய்க் கலந்து [illegible] அந்நிலையிற் தானொரு பொருள் உண்டென்று அறியாது சிவத்தோற்றம் ஒன்றே காணப் பெறுவன். இக்காட்சி எழுவாய்க்காட்சி எனப்படும் நிருவிகற்பத்திற்கும், வழுவில் காட்சி யெனப்படும் சவிகற்பத்திற்கும் இடையாயிருக்கும்.

ஆசான்றன் அருளால் புலம்பு புணர்வுகளாகிய இருவகைப் பாசங்களும் நீங்கிக் கேட்கு முறையிற் கேட்டுச் சிந்திக்கு முறையிற் சிந்தித்துப் பின் அன்பு செய்து கருவிகள் தாக்காது அடங்கி நிற்பார்க்கு முதல்வனிடத்து கேட்ட காலத்துப் பொருட்டன்மைபற்றி வேற்றுமையாய்த் தோன்றிச் சிந்தித்த காலத்துக் கலப்புப்பற்றி ஒற்றுமையாய்த் தோன்றித் தெளிந்த - காலத்து இவ்விரண்டுமின்றி எவற்றினும் ஒற்றித்து (உடனாய்) நின்று ஒன்றினும் பற்றிலதாக வேறு தோன்றும். 'அது தானாக வந்தவாறு' - தத்துவமசி என்னும் மகாவாக்கியம். தத் - அது. துவம் - நீ. அசி - ஆகின்றாய். இம் மகாவாக்கியம் தீவிரதரபக்குவருக்கு உபதேசிக்கப்படுவது. கேட்டல் முதலிய நான்கும் அறிவிற் சீலம், அறிவில் நோன்பு, அறிவிற் செறிவு, அறிவில் அறிவு என்று சொல்லப்படும். கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலிலே நின்று அவ்வளவில் யாக்கை நீங்கப்பெற்றவர் வழிப் பேறெனப்படும் அபரமுத்தி எய்துவர். அவற்றோடு நிட்டையுங் கைவரப் பெற்று இம்மையிற்றானே சிறப்புயிர் எனப்படும் சீவன் முத்தராய் விளங்கினவர் யாக்கை முடிவில் விழுப்பேறெனப்படும் பரமுத்தியடைவர். ஞானநிட்டை செய்துகொண்டு ஊழ்வினை உடம்புடன் பயிலுஞ் சிவஞானிகள் சீவன் முத்தர் எனப்படுவர். இவர் பரமுத்திக்குரியர்.

வழிப்பேற்று நிலைக்களமாவது: ஆசான், ஆண்டான், அருளோன், அன்னை, அத்தன் என்னும் மெய்களாம். கேட்டல் நிலையினர் ஆசான் (சுத்தவித்தை) மெய்யினை அடைவர். சிந்தித்தல் உடையார் ஆண்டான் (ஈசுரம்) மெய்யினை அடைவர். தெளிதல் நிலையினர் - அருளோன் (சாதாக்கியம்) மெய்யினை அடைவர். நிட்டையினர் - அந்நிலை முற்றப் பெறாது இடையே உடம்பு நீங்கப்பெற்றோர் அன்னை (சத்தி) அத்தன் (சிவம்) மெய்களை அடைவர். அறிவின் முற்றுற்ற அறிவினையுடையவர் சிவானுபூதிச் செல்வர். இவர் விழுப்பேறெனப்படும் பரமுத்திக்குரியர்.

வழிப் பேற்றினை விரும்பாது விழுப் பேறொன்றையே காதலித்து நிற்கும் தலையாயினார்க்கு இப் பிறவி நீங்கினும் அடுத்துவரும் பிறவியிலே அம் மெய்யுணர்வு நிகழ்ந்து விழுப்பேறும் கைகூடும். (௮)

ஞான நிட்டை

அப்படி நிட்டைகூட முத்தியைப் பெறுகிறதொழியச் சாத்திரங்களைப் பார்த்துக் கேட்டுஞ் சிந்தித்துந் தெளிந்தும் நின்றால் அதுகொண்டே முத்தியாகாதோ என்ற மாணவகனை நோக்கி அவை பாச ஞானமும் பசு ஞானமும் ஆகையால் அதனால் முத்தியுண்டாகாது. அந்தப் பதி ஞானத்தோடே கூடுகிறதே நிட்டையென்றும் அந்த நிட்டையுண்டாகிறதே முத்தியென்றும் வரும் முறைமையை மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

84. பாசமா ஞானத் தாலும் படர்பசு ஞானத் தாலும்
ஈசனை உணர வொண்ணா திறைஅருள் ஞானம் நண்ணித்
தேசுறும் அதனால் முன்னைச் சிற்றறி வொழிந்து சேர்ந்து
நேசமோ டுயர்ப ரத்து நிற்பது ஞான நிட்டை.

பலகலை ஞானமும் பல்லுயிர் ஞானமுந்
தலைவனை யறுகாத் தன்மை சாற்றியது.

(உரை) பாசமா ஞானத்தாலும் படர்பசு ஞானத்தாலும் ஈசனை யறிய வொண்ணாது - வேதாகம புராண சாத்திரங்களென்று சொல்லப்பட்டவையினால் அறியும் பாச ஞானத்தாலுந் தத்துவங்களெல்லாங் கழன்றவிடத்து ஆன்மாதானே சிவமாமென்று சொல்லுகிற பசு ஞானத்தாலுஞ் சிவனைக் கூடவொண்ணாது, பின்னை எங்ஙனேயென்னில்; இறையருள் ஞான நண்ணித் தேசுறும் அதனால்-கர்த்தாவினுடைய திருவருளாலே அந்த ஞானத்தைப் பொருந்தி அவ்விடத்துப் பிரகாசித்துநின்ற திருவருளாலே; முன்னைச் சிற்றறி வொழிந்து சேர்ந்து - பழைய இச்சா ஞானக் கிரியைகளாகிய ஆன்மபோதத்தை விட்டு அந்தச் சிவஞானத்திலே பொருந்தி; நேசமோ டுயர் பரத்து நிற்பது ஞானநிட்டை - விருப்பத்துடனே அந்த ஞானத்துக்கு மேலான சிவத்துடனே நிற்குமதுவே ஞான நிட்டையாம்.

(நு - ம்.) வேதாகம புராண சாத்திரங்களைப் பாச ஞானமென்றது அவைபிற்றை அறியுமிடத்துத் திரிவித கரணங்களைக் கொண்டு அறிய வேண்டுகையினாலெனவறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "வேத சாத்திரமிருதி புராணகலை ஞானம் விரும்பசவை வைகரியாதித் திறங்கள் பேலாம், நாதமுடி வானவெலாம் பாச ஞானம்" (9. 2) எ - து கண்டுகொள்க. ஆன்மா தத்துவங்களெல்லாம் கழன்றவிடத்து தானே சிவமென்று சொல்லுகிறதைப் பசுஞானமென்றது ஆன்மா அவ்விடத்தொரு பொருளோடுங் கூடி அநுபோகப்படாதது கொண்டேயெனவறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் முன்னில் உதாரணக் குறை "நணுகிஆன் மாஇவைகிற் நாடவாலே, காதலினால் நான் பிரம மென்னு ஞானங் கருதுபசு ஞானமிவ னுடலிற் கட்டுண், டோதி யுணர்ந் தொன்றொன்று உணர்ந்திடலாற் பசுவாம் ஒன்றாகச் சிவன் இயல்பின் உணர்ந்திடுவன் காணே" (9. 2) எ - து கண்டுகொள்க.

ஆகையால் ஆன்மா சிவமாகாதெனக்கொள்க ஆன்மா சிவமாமென்னிற் சகச ஞானம் உண்டாகவும் வேணுமெனவறிக. இறையருள் ஞானம் நண்ணி என்றது ஆன்மா சிவனை அறியுமிடத்து அந்தச் சிவனுடைய ஞானத்தைக் கொண்டு சிவனை அறியவேண்டுமென்றதெனவறிக. இதற்கு பி-ம் திருவாசகத்தில் "அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கி" (1. 18) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மாக்கள் சிவனைப் பெறுமிடத்துப் பாச ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் பதியைக் கூடவொண்ணாதென்றும் அந்தப் பதிஞானங் கொண்டே பதியைக் கூடவேணுமென்னும் முறைமையையும் அறிவித்தது.

(வி - ம்.) பாசஞானமென்பது சொல்லுலகும் பொருளுலகுமாகிய இருவகை உலகுகளின் வாயிலாய் ஆருயிர்கள் நிகழும் வரையறையுணர்வாம் செவியோசை முதலிய நாலுவகைச் சொற்களின் பகுதியாகிய வேதசாத்திரங்களும் மிருதிகளும் புராணங்களும் மற்றைக்கலைஞானங்களும் அசபையும் சொல்லுலகாம். (வேதசாத்திரமிருதி. சிவஞானசித்தியார் க. க. க) நிலமுதல் ஒலி (நாதம்) முடிவாகவுள்ள முப்பத்தாறு மெய்களும் பொருளுலகமாம். அசபை - ஒரு மந்திரம்; செபிக்கப்படாதது. பசுஞானமென்பது நான்பிரமம் என்னும் ஞானம், அஃதாவது ஆருயிரின் சிற்றறிவால் வருவது. பாசங்களின் இயல்பை உணர்ந்து தன்னை அவற்றின் வேறாகக்கண்டு அவையெல்லாம் தனக்கு நிறைவாய் இருப்பன வென்றறிந்து நீங்கித் தான் மேற்படும் பொழுது அவற்றிற்கு மேலாய பிரமம் நானே எனச் சடுதியில் வரும் ஞானமாம். பதிஞானமாவது திருவருளால் அல்லாமல் மேற் சொல்லிய இருவகை யுணர்வினாலும் சிவனை அறிய முடியாதென்பதாம். பதிஞான மொன்றினாலே சிவனையறியலாம். அஃதாவது திருவருளைக் கூடிச் சிவனை அறிவது என்பதாம். விண்மீனை யறிவது அதன் ஒளியால் என்பது இதற்கொப்பாம். இருளால் இருசுடரால் எய்தாமீனெய்தும், பொருளருளால் எய்தமுறை போன்று. கட்டுநிலையில் ஆருயிர்களின் அன்பு அறிவு ஆள்வினைகள் புலன்களை அறிந்து பற்றி அழுந்தி நின்றதுபோல வீட்டுநிலை எனப்படும் திருவடிப் பேற்றினும் அவை தொழிற்பட்டு நிற்கும். அஃதெங்ஙனமென்னில் முதல்வன் ஆருயிர்களோடு ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிற்கும் முக்கிலைப் புணர்ப்பாய்க் கலந்து நின்று அறிவித்தும் அறிந்தும் உதவிவரும் பெருந்தண்ணளியினை நோக்குதல் அறிவின் தொழிலாம். அங்ஙனம் அறிந்து அம்முதல்வனிடத்தில் செல்லுமன்பு மிகுக்கப்படுதல் அன்பின் தொழில். அவ்வன்பின் மிகுதியாலே திருவடியாகிய சிவப் பேரின்பத்தை நுகர்தல் ஆள்வினையின் தொழிலாம். இங்ஙனம் அறிவு அன்பு செயல்கள் மூன்றும் வீடுபேற்று நிலையில் தொழிற்படுதலால் "சேர்ந்து நேசமோடு நிற்பது" என்றனர். ஞானநிட்டை [illegible] (இ) [illegible].

உபாய நிட்டை

அப்படித் தற்போதம் செலியாமல் நிற்கவென்றால் அது முடியாது. அடியேன் நின்று சாதித்துப் பெறத்தக்கதாக எளிதாக ஒருவழி கற்பித்தருள வேணுமென்ற மாணவகனை நோக்கி முன் கற்பித்த நிட்டை கைகூடுகைக்கு வேறே உபாய நிட்டையாக ஒரு வழி அருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

35. விளம்பிய வகையில் நிட்டை மேவிடல் அரிதேல் முன்னம்
அளந்தறி வளித்த வற்றின் அளவுமற் றவற்றி னாலே
உளங்கொளுந் தனையு முள்ள படியுமுற் றுணர்ந்து செவ்வே
தளர்ந்திடா துவப்ப மற்றத் தன்மைய தாகுந் தானே.

போற்றரு நிட்டை பொருந்தா தவருக்
கூற்ற முவதா முபாய முரைத்தது.

(உரை) விளம்பிய வகையில் நிட்டை மேவிடல் அரிதேல் - முன்சொன்ன முறைமையினாலே உண்டான நிட்டை கூடுதற் கரிதாமாயின்; முன்னம் அளந்தறி வளித்த வற்றின அளவும் - முன்பு பெத்த நிலையிலே தனக்கு வேண்டின புசிப்புக்குத் தக்கதாக அறிவித்துக் கொண்டுநின்ற தத்துவங்களினது உண்மையையும்; மற்றவற்றினாலே உளங்கொளுந் தனையும் - அந்தத் தத்துவங்களினாலே அறிந்து இன்ப துன்பங்களைப் புசித்து வருகிற தன்னுடைய உண்மையையும்; உள்ளபடியும் - கன்மத்துக்கேற்கத் தத்துவங்களையுந் தன்னையுங் கூட்டிப் புசிப்பிக்கிற கர்த்தாவின் முறைமையும்; உற்றுணர்ந்து - இவை மூன்றையும் அநுபவத்தினாலே அறிந்து; செவ்வே தளர்ந்திடா துவப்ப - இவையிற்றுக்குச் சலிப்பின்றித் தவறு வாராமல் நேரே நின்று அந்தப் பொருளை விரும்பவே; மற்றத் தன்மைய தாகுந் தானே - முன் சொல்லப்பட்ட நிட்டையின் முறைமையாகும்.

(கு - ம்.) தத்துவங்களின் உண்மையறிய என்றது தத்துவங்கள் ஆன்மா கூடினலொழிய அறியாதாகையால் அவையிற்றைச் சடமென்ற தென அறிக. ஆன்மாவின் உண்மையை அறிய என்றது, ஆன்மா தானாக அறிகைக்குச் சுதந்தரமில்லாதது கொண்டே சுதந்தர ஹீனனென்றதென அறிக. கர்த்தாவின் உண்மையை அறிய என்றது அந்தத் தத்துவங்கள் சடமாகையாலும் ஆன்மா தற்சுதந்தரமில்லா தவனாகையாலும் இவை இரண்டையுங் கூட்டிப் புசிப்பிக்கிறது கர்த்தாவென்பதென அறிக என்னும் இவையிற்றுக்குப் பி - ம் போற்றிப் பஃறொடையில், "நாட்டுகின்ற, எப்பிறப்பும் முற்செய் இருவினையால் நிச்சயித்துப் பொற்புடைய தந்தைதாய் போகத்துட் — கர்ப்பமாய்ப், புல்லிற் பனி போற் புகுந்தவலைக் குட்புகுங்கால் - கல்லைப் படாஉதரத் திண்டியதிப் — பல்வகையால், அங்கே கிடந்த அநாதியுயிர் தம்பசியால் எங்கேனு மாக எடுக்குமென — வெங்கும் பிக், காயக் கருங்குழியிற் காத்திருந்துங் காமியத்துக் - கேயக்கை கால்முதலாய் எவ்வுறுப்பும் — ஆசறவே, செய்து திருத்திப்பின் பிரோகிருத்தி முன்புக்க - வையவழி யேகொண் டுண்ணின்ற — பொய்யாத, வல்லபமே போற்றியம் மாயக்கால் தான் மறைப்ப - நல்ல அறிவொழிந்து நன்குதி — தொல்லையுறு, அக்காலந் தன்னிற் பசியையறி வித்தழுவித் - துக்காவி சோரத்தாய் உள்நடுங்கி — மிக்கோங்குஞ், சிந்தை உருக முலையுருந் தீஞ்சுவைப்பால் - வந்துமடுப் பக்கண்டு வாழ்ந்திருப்பப் — பந்தித்த, பாசப் பெருங்கயிற்றுற் பல் லுயிரும் பாவிக்க - நேசத்தை வைத்த நெறிபோற்றி — ஆசற்ற, பாலைப்

பசும்பதத்தும் பாலனும் அப்பதத்தும் - காளுக்கு நாள்சகல ஞானத்தும் — முன்வித்துக், கொண்டாள ஆலக் கருவிகொடுத் தொக்கநின்று - பண்டாரி யான படிபோற்றி" (13 - 24) எ - து கண்டுகொள்க. செவ்வே தளர்ந்திடா துவப்ப என்பது சலிப்பற்று நேரே நிற்க என்றது எல்லாஞ் சிவசேட்டையென்று கண்டு யானெனது கெட நிற்கையென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "யான்செய்தேன் பிறர்செய்தார் என்னது யான் என்னும் இக் கோணை ஞானஎரி யால்வெதுப்பி நிமிர்த்துத், தான் செவ்வே நின்றிடஅத் தத்துவன்தான் நேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினை யொளித்திட் டோடும், நான்செய்தேன் எனுமவர்க்குத் தானே கின்றி நன்னுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்மம், ஊன் செய்யா ஞானத்தான் உதிப்பி னல்லால் ஒருவருக்கும் யானெனதக் கொழியா தன்றே" (10. 2, எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது முன்பு கற்பித்த நிட்டை கைகூடாதேன்ற மாணவகனை நோக்கி வேறோர் உபாய நிட்டையாகக் கொண்டு தத்துவங்களைச் சடமென்று கண்டும் ஆன்மாவைத் தனக்கென்ன அறிவில்லாதவனென்று கண்டும் இவை இரண்டையுஞ் சிவனே கூட்டிக் காரியப்படுத்துவனெனபதுங் கண்டு தற்சேட்டை கெட நிற்கவே பண்டு கற்பித்த நிட்டை தானே கைகூடுமென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனம் அருளிச்செய்த நிட்டையை அடியேன் பாவித்துக் கொண்டு வருகிறேனென்று வினவின மாணவகனை நோக்கி அப்படி நீ பாவிக்கிற பாவங்களால் அந்தப் பொருளைப் பெறவரிதெனவும், தம்பிரானார் திருவருளைப் பெற்ற அடியார்களுக்கு ஒரு பாவகங்களும் இல்லாமல் எளிதாகப் பெறலாமென்றும் வருமுறைமையை மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) உபாயம்-எண்மை, செவ்வே - நேரே. தளர்ந்திடாது - சலிப்புறாது. சுதந்தரம்-உரிமை. காட்டக் காணும் தன்மையுடைய கண்ணுக்கு உருவத்தைக் காணும்படி காட்டியும் அக்கண்ணோடு கலந்தவன் அவ்வுருவத்தைக் கண்டும் ஆன்மா உதவுவதுபோல, அறிவிக்க அறியும் தன்மையுடைய ஆன்மாவுக்குப் புலன்களை அறியும்படி அறிவித்தும் அவ்வான்மாவோடு கலந்து நின்று புலன்களை அறிந்தும் முதல்வன் உதவி புரிந்து வருவன். இது கட்டு வீட்டு இரண்டிலும் ஒருதன்மையாய் நிகழும். இவ்வாறு அத்துவிதமாய் நின்று உதவி வரும் பெருங்கருணையை மறவாது கடைப்பிடித்து நின்று செய்யும் அன்பினால், சிவானுபூதியாகிய நிட்டை கைகூடும். (௫)

36. பாவிக்கின் மனதி வேண்டும் பயனிலை கரணம் தேத்துப்
பாவிப்பன் என்னில் என்ன பழுதுள பாவ கத்தால்
பாவிக்க ஒண்ணா தென்று பாவிப்பன் என்னின் நீயேன்
பாவிக்க வேண்டா ஆண்ட பரனருள் பற்றி னோர்க்கே.

நீக்கமில் பாவக நிலையைப் பொருளுந்
தாக்கரு ஞானஞ் சாரா தென்றது.

(உரை) பாவிக்கின் மனாதி வேண்டும் - அந்த உண்மையை நீ தியானிக்குமிடத்து அந்தக்கரணங்களாகிய மனாதிகள் கூடியே தியானிக்க வேண்டும். ஆகையால் அது; பயனிலை - அந்த உண்மையாகிய சிவம் வாக்குமனாதீதமாயிருக்கையால் அதனைக் கரணங்களைக் கொண்டு நீ தியானிக்குமளவில் உனக்கொரு பிரயோசனமு மில்லையாம்; கரணம நீத்துப் பாவிப்பமென்னில் - அந்தக்கரணங்களை நீக்கிய அந்தப் பொருளைப் பாவித்துக் கொள்ளுவேனென்று நீ சொல்லில்: என்ன - அதனாற் பயனே துண்டாவது; பழுதுள - அந்தக்கரணங்கள் நீங்கினவிடம் குறத்தையுடைய கேவலமுமாய் முத்திப் பழுது சொல்லுகிற பாடாணவாதி அத்தமுமாகையால் அது பயனல்ல; பாவகத்தால் பாவிக்க ஒண்ணாதென்று பாவிப்பன் என்னில் - அப்படியல்ல அடியேன் பாவிக்கிற பாவகங்களால் அந்தப் பொருளைப் பாவிக்கப்படாதென்று பாவித்துக்கொள்ளுவே னென்னில்; நீயென் - அந்தப் பொருள் உனனுடைய பாவகங்களாற் பாவிக்கப் படாதேயானால் உன்னுடைய முயற்சி என் ஆகையால்; பாவிக்க வேண்டா ஆண்ட பரன் அருள் பற்றினோர்க்கே - அப்படி ஆன்ம போதத்தால ஒன்றையுஞ் சுட்டிப் பாவிக்க வேண்டுவதில்லை; நம்மையாண்ட தம்பிரானார் அநுக்கிரகித்த திருவருளைப்பெற்ற அடியாராயுள்ளவர்களுக்கு.

(வி - ம்) கரணம் நீத்துப் பாவிப்பன் என்றது பாடாணவாதி அத்தமாமென்று சொன்னதற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "காட்சி என்னக் காணுத் துயர - மாட்சிமை முத்தி எனவகுத்தனரே" (6. 39-40) அதனைப் பழுதென்று மறுத்ததற்கு பி - ம் எ - து கண்டுகொள்க. "காட்சி யென்னக் காணுத் துயர - மாட்சியை முத்தி யெனவதத் துரைக்கிற் - கரண பாவம் மரணம் கருமரம் - ஏய்ந்தவர் முத்தி சேர்ந்தவ ரன்றே - இனைய கதிக்கோர் முனைவரும் வேண்டா - தவிதரு துயரம் எனும் இது திடவே - பாடாணத்திற் கூடா முத்தி" (7. 9 - 15) எ - ம் சித்தியாரில் "கரணங்கள் கெட கருமாத்தின் விருக்கை முத்தியா மென்னில் கதியாகும் சிலைமுட்டை வாயுத்தம் உயிர்கள், மரணங்கொண்டிட உறங்கி மயங்கிமூர்ச் சிக்க தனை பனைபன்ன வல்விடத்தை அடையச் சரணங்கள் புதமிழல்போல் பசுஞான மாகும். அரணங்கள் அடையுஞ் சமாதி தவிராது மலமிருவும் கறந்திலர் செறிந்ததுகள் எரித்தவன்தன் அடிமை அதிவிறக்கங் அகற்றிடரே" (9. 3) எ - து கண்டு கொள்க.

இதனாற் சொல்லியது அந்த உண்மை ஞானத்தைப் பாவகத்தினாலே தியானித்து வருகிறேனென்ற மாணவகனை நோக்கி அதனை நீ தியானிக்குமிடத்துக் கரணங்கள் கூடித் தியானிக்கையால் அதுவும் அத்தமல்ல என்றும், கரணங்களை நீக்கித் தியானிக்குமிடத்துக் குற்றத்தையுடைய கேவலமே முத்தியென்கிற பாடாணவாதி அத்தமாமென்றும், சிவனருளைப்பெற்ற அடியார்களுக்கு ஒரு பாவகங்களும் வேண்டாமென்றும் வருமுறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட நிட்டையாலும் முன்சொன்ன உண்மை நிட்டையாலும் அச்சிவனைப் பெற்ற ஆன்மாக்கள் அந்தச் சிவனோடுங் கூடி ஒன்றுபட்டுப் போவார்களோ இரண்டுபட்டு நிற்பார்களோ என்று மாணவகன் ஆசாரியரை வினவ, அவரதற்கு, மாயாவாதி அநாதியில் ஒன்றாயிருந்து பொன்னிலேயிருந்து பணிகள் வந்தாற்போல சொல்மாயாப் பிரபஞ்சமுமாக இரண்டாய் வந்து மீளவும் ஒன்றுபட்டுப் போமென்று சொல்லுகையும்; அதனை அசத்தென்று சைவர் வந்து அநாதியில் ஆன்மாவுஞ் சிவமும் இரண்டாயிருந்த முத்தியில் ஒன்றுபட்டுப் போமென்று சொல்லுகையும், அன்றியும் ஐக்கியவாதி வந்து அநாதியில் ஆன்மாவுஞ் சிவமும் இரண்டாயிருந்து முத்தியில் நீரும் நீருங் கூடி ஒன்றானாற்போல ஒன்றுபட்டுப் போமென்று சொல்லுகையும். அதனை அசத்தென்று சமவாதி வந்து ஆன்மாவுஞ் சிவமும் முத்தியிலும் இரண்டாயிருக்குமென்று சொல்லுகையும், அன்றியும் மீளவும் அவன் அக்கினியைச்சேர்ந்த இரும்பு அக்கினியானாற் போலச் சிவனைச் சேர்ந்த ஆன்மாக்கள் சிவமாமென்று சொல்லுகையுமான அவதரத்து இவர்கள் சொன்னதெல்லாஞ் சித்தாந்த அத்துவிதமல்லவென்று அவரவர் அத்தங்களை மறுத்துக்காட்டிச் சித்தாந்த உண்மையை ஓர் உபமானங்காட்டி மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) பாவித்தல் - தியானித்தல். அத்தம் - பொருள். பழுது - கேவலம். "பரன் அருள் பற்றினோர்க்குப் பாவிக்கவேண்டா" என்பது அவ்வருளே சிவனைப் பெறுவிக்கும். அகத்தவமெனப்படும் யோக நெறியினர் தங்கள் நூலிற் கூறும் தியான பாவனைகளாற் சிவனை அறியலாம் என்பர். பாவனைக்கு மனம் முதலிய கருவிகள் வேண்டும். மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோன் சிவனாதலின் பாவித்தல் கூடாது. கருவிவாயிலாகக் காணப்படுவன மாயா காரியமாகிய அறிவில் பொருள்களே; சிவன் பேரறிவுப்பெரும் பொருள். அதனால் அப் பாவனையாற் பயனில்லை. கருவிகளை நீங்கிநின்று செய்யும் பாவனையெனின், கருவிகளை நீங்கிய விடத்து ஒன்றையும் அறியுமாறின்றி இருந்தாங் கிலை எனப்படும் துரியாதீதமாகிய கேவலநிலை வந்து பொருந்தும். அதனாலும் பயனில்லை.

இவ்விருவகையுமின்றிப் பாவனைக்கு எய்தாதவர் என்று பாவிப்பன் என்னின், அது பாவனாதீதப் போலிப் பாவனை மட்டுமேயன்றிப் பயனில்லை. ஆதலால் இவ்வகைகளையும் ஒழித்துத் திருவருளால் சிவனை உள்ளின் அவ்வருளே அவனை அடைவிக்கும். "உணர்வின் நேர்பெற" (கஉ, சம்பந்தர் - ககக) எனவரும் திருமாமறையான் திருவருள் அடைவிக்கும் என்பதுணரலாம். (எ)

87. ஒன்றிரண் டாகி ஒன்றின் ஒருமையாம் இருமை யாகி
ஒன்றிலொன் றழியும் ஒன்று தென்னின் ஒன்றாகா தின்
ஒன்றிடும் புணர்வின் அன்றும் உயிரின்ஐந் தொழிலும் வேண்டும்
ஒன்றினின் றுணரு முண்மைக் குவமைஆ ணவத்தோ டொற்றே

குற்ற மருவுங் கோட்பா டகற்றி
முற்றிய கதியின் முறைமையி தென்றது.

(உரை) ஒன்றிரண்டாகி ஒன்றின் ஒருமையாம் - எங்கும் ஒரு முதலாக விரிந்திருக்கப்பட்ட பிரமமானது சிவான்மாவாக விரிந்து மீளவும் ஒன்றுபட்டுப் போமென்னில், அது சிவான்மாவாக விரிந்த அவதரத்தும் அந்தப் பிரமத்தின் செய்திகளெல்லாம் உண்டாக வேணும்: அப்படியில்லையாகையால் அஃது அத்தமல்லவென அறிக. இருமையாகி ஒன்றிலொன்றழியும் - அநாதியே ஆன்மாவுஞ் சிவமும் இரண்டு முதலாய் நின்று முத்தியில் ஒன்றாய்விடுமென்னில் அப்பொழுது ஆன்மா அழிய வேண்டும். அதனைப் பெறுவானில்லையாம். ஆகையால் அதுவும் அத்தமல்லவென அறிக. ஒன்றாமென்னின் ஒன்றாகா - ஆன்மா முத்தியிலுஞ் சிவத்தோடுங் கூடாமல் இரண்டுபட்டு நிற்குமென்னில், அப்பொழுது முத்தியில் ஒன்றுபட்டு அநுபவிக்கிறதே பயனென்கிற பேறும் இல்லையாமென அறிக; தீயின் ஒன்றிரும் புறழின் அன்றும்-அக்கினியைச் சேர்ந்த இரும்பு அக்கினியானாற்போல ஆன்மாவும் அந்தச் சிவத்துடனே கூடிச் சிவமாமென்னில் அப்படியாகாது. அதேதென்னில்; உயிரின் ஐந்தொழிலும் வேண்டும் - ஆன்மாவுக்குப் பிராணனாய் நின்று சேட்டிப்பிக்கிற சிவனுடைய பஞ்சகிருத்தியமும் அந்தச் சிவனைப் பெற்ற ஆன்மாக்களுஞ் செய்யவேண்டும். அத்தன்மை ஆன்மாக்களுக்கு இல்லையாகையால் அஃது அத்தமல்லவென அறிக. அப்படியானால் ஆன்மாக்கள் சிவனைப்பெற்று நிற்கு முறைமை எங்ஙனே - என்னில், ஒன்றினின் றுணரும் உண்மைக் குவமை ஆணவத்தோ டொன்றே - அந்தச் சிவத்தோடுங் கூடி முத்தியைப்பெற்று இன்பத்தை அநுபவிக்கிறதற்கு உவமையாவது, ஆணவ மலத்தோடுங்கூடி அதீதப்பட்ட ஆன்மாக்கள் அந்த மலத்தோடும் ஒன்றுபட்டு அழிந்துபோவதுஞ் செய்யாமல் இரண்டுபட்டு நீங்குவதுஞ் செய்யாமல் நின்றாற்போலக் கூடி அநுபவிக்கும்.

(நு - ம்.) இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சமயிகள் நால்வர்க்கும் உண்டான மதத்துக்கும் மறுப்புக்குஞ் சங்கற்ப நிராகரணத்திலே காட்டுதும். அவை வருமாறு: ஒன்றிரண்டாகி யொன்றும் என்று பாயாவாதி சொன்னதற்கு பி - ம் "பொற்பணி யியல்பினின் - வான்வளி அனல்நீர் மண்ணுந் தன்வ - மாவ தாத ஆறைங்கோசத் - தொகுதி யாக்கைப் பகுதிய தொருபுடை" (3. 10-13) எ-ம், மீளவும் பரத்திலே ஒடுங்குமென்றவன் சொன்னதற்கு பி-ம் "வானு ரந்திரை நுரைதரு வாய்மையிற் - கூடும்" (3. 19-20) எ-ம் கண்டுகொள்க. அந்தப் பரத்திலே நின்று தோன்றிச் சிவான்மாவாக நின்று மீளவும் பரத்திலே ஒடுங்குமென்றதை அந்தப் பரத்துக்குண்டான இயல்பெல்லாம் இந்தச் சிவான்மாவுக்குண்டாக வேணுமென்று . அவனை ஒருமையாமென்றும் மறுத்ததற்கு பி-ம் "பரத்துளதேல் இவை யும்பர மார்த்தம் - பரத்தில தேல்ஒழி முன்பகர் மாற்றம்" (4. 63-64) எ - து கண்டுகொள்க.

இனி இரண்டாவது, இருமையாகி யொன்றும் என்று ஐக்கியவாதி சொன்னதற்கு பி-ம் "நீரும் நீரும் சேருந் தகைமையின் - அறிவினோ டறிவு செறிவுறப் பொருந்தி - ஒன்றும்" (5 16-18) எ-து கண்டு கொள்க. அதனை மறுத்ததற்கு பி - ம் "உண்மையின் இருமையும் இலதே எனில்ஒரு-தன்மை யாகமுன் சாற்றின ரிலரே" (6. 26-27) எ - து கண்டுகொள்க, அன்றியும் இருமையாகி யொன்றும் என்றவர் சொன்னதற்கு பி - ம் "கருவியும் மலமும் பிரிவுறப் பிரியா - ஞானம் நல்கலும் தான்அது நோக்கித் - தன்னையும் அதனையும் தன்முதற் பொருளையும் - இன்னதென் றறியா இருவரும் மயங்கி - ஒன்றாய் உறு பயன் உவப்பும் - இன்றாய் விற்கும் இதுசிவ சுதியே" (12. 151 158) எ - து கண்டுகொள்க. அப்படி முத்தியில் ஒன்றுபட்டுப் போமென்னில் ஆன்மா அழிந்துபோமாகையினால் அது அத்தமல்லவென்றும் ஒன்றிலொன் றழியுமென்றும் அவனை மறுத்ததற்கு பி-ம் "இருவரும் கூடி ... பயன் ஆய்த்தென் றருளினை இவ்வா றபேதிகள் கிலையே" (13. 53-54) எ - து கண்டுகொள்க. அன்றியும், சித்தியாரிலும் "அணைந்து கெட்டதென்னில் பொன்றினசேன் முத்தியினைப் பெற்றவரார் புகல்நீ, பொன்றுகையே முத்தியெனிற் புருடன் நித்த னன்றாம்" (11. 9) எ - து கண்டுகொள்க.

இனி மூன்றாவது ஒன்றாமென்று சமவாதி சொன்னதற்கு பி - ம் "மூன்றேன் றனது முதிர்ஒளி ஞானம் - அறியாப் பச்சைச் சிறுபுழுக் கவர்ந்த-வண்டென உயிரைக் கொண்டிடும் உயிர்அது - தன்னை நோக்கித் தான்அது வாகி - ஐவகைத்தொழிலும் மெய்வகை உணர்வும் - பிறியா வாறு பெற்றுத் - திரியாப் பெரியோர் திரட்சிசேர்ந் திடுமே" (8. 19-25) எ - து கண்டுகொள்க. அப்படிக் கூடி அநுபவியாத பொழுது சாயுச்சிய மாகாதாகையால் ஒன்றாமென்று அவனை மறுத்ததற்கு பி-ம் 'முத்தி உற்ற நற்றவ ரவையிடைச் சேர்வர் என்றனை சார்தரு முத்தி சாலோக் கியமோ சாயுச் சியமேனில் - பந்த முற்ற கந்தல கழித்தல்-அறிவினோடறிவு பிறியாப் பெற்றி-வேண்டும் என்பதற்கு ஈண்டிவர் இவ்வாறிருப்பர் என்பதற் குறுத்தான் வேண்டும் அன்னல தருளின் நண்ணினர் இருப்பினும் - சிவன் முத்தரென் றோதினர் அகன்று-நீங்கியும் உருவம் நீங்கா தாயின்-ஓங்கிய முத்தி யாவதென் உரைக்க' (9. 73-83) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, தீயின் ஒன்றிரும் புறழ் அன்றும் என்று மீளவும் அவன் சொல்ல, அப்படியாகாது, ஆமென்னில் உயிரின் ஐந்தொழிலும் வேண்டும் என்றதாலவன் அவனை மறுத்ததற்கு பி-ம் "முன்னவன் தன்மை-யெய்தினர் எல்லாச் செய்தியுஞ் செய்வர் இரும்பெரி எய்தித் தருஞ்செயல் தகவெளிற்-பொருள்நிலை கிடக்க ஒருதிட் டாந்தப்பேறே ஆயிற் சீருக் கதுவிய-புனல்ஒரு புடைசேர் கனல்தருமாயினும் - வேறொரு பொருளை நீருக் கிலதே - கெநப்பெறும் இதனின் உருத்தனி காட்டுக - அங்கியும் ஒன்றைத் தங்கின் றல்லது-தன்தொழில் நடத்தா தென்றதி இவின்நீ இரும்பனற் செய்தி தரும்பரி சுளதே' (9. 37-47) எ - து கண்டுகொள்க.

இனி, ஐந்தாவது ஒன்றுபட்டு முத்தியிலே அநுபவித்து நிற்கிறதற்குத் திருட்டாந்தம் ஆணவ மலத்தோடுங் கூடி அதீதப்பட்டுத் நிற்குமாபோலே என்றது ஆன்மா சிவத்தோடுங்கூடி ஒன்றுபட்டு அழிவதுமில்லை, இரண்டுபட்டு நீங்குவதுமில்லை என்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் இந்நூலிலே முன்னே "உடலுயிர் கண்ணருக்கன் அறி

வொளிபோற் பிறிவரு மத்துவிதம்'' (7) என்றதும் இப்பொருள் பற்றியென அறிக. அன்றியும், திருவருட்பயனில் 'ஒன்றாலு மொன்றிரண்டாலு மோசையெழா, தென்றாலு மொன்றிரண்டு மில்'' (75) எ-ம், 'தாடலைபோற் கூடியவை தாமிசரா வேற்றின்பக், கூடலேகமெனக் கொள்'' (74) எ-ம். இந்நூல்களன்றித் திருவருளைப் பெற்று அநுபவித்த அடியார்கள் திருவாக்குகளிலும் உண்டான கருத்து சிவானந்தமாலையில் "நானுமவனே டத்துவிதஞ் சாதிக்கு மானவனை, ஆணவத்தோ டத்துவித மாக்கினரார் - கோணறவே, யென்னுளே யென்னுளே யென்னுளே போக மிரண் டென்னுமற் கம்மா விரு'' (276) என்னும் வகைகளிலுங் இப் பொருளைக் கண்டுகொள்க. ஆகையால், திருஷ்டாந்தத்தினாலும் அநுபவத்தினாலுஞ் சிவனைப் பெற்ற ஆன்மாக்கள் முத்தியில் ஒன்றுபட்டு அழிவதுஞ் செய்யாமல் இரண்டுபட்டு நீங்குவதுஞ் செய்யாமல் அத்துவிதமாய் நின்றே அநுபவிப்பார்களென்பது கருத்து.

இதனாற் சொல்லியது ஆன்மா அந்தப் பரத்திலே நின்றுந் தோன்றி மீளவும் அந்தப் பரத்திலே ஒன்றுபட்டுப் போமென்கிற மாயாவாதியும், அதல்ல ஆன்மா அநாதியில் இரண்டாயிருந்து முத்தியில் ஒன்றுமென்கிற ஐக்கியவாதியும் சைவரும், அதல்ல முத்தியிலும் இரண்டுபட்டுச் சிவனைப்போலுஞ் சமமாயிருக்குமென்றும் அன்றியும் அக்கினியைச் சேர்ந்த இரும்பு அந்த அக்கினி செய்யும் முறைமைகளெல்லாஞ் செய்தாற்போலச் சிவனைப் பெற்றவர்களுஞ் சிவனைப்போலப் பஞ்ச கிருத்தியங்களுஞ் செய்வார்களென்ற சமவாதியும், தத்தம் மதங்களைச் சொல்ல அவர்கள் அத்தங்களை மறுத்துக் காட்டிச் சைவ சித்தாந்த உண்மை ஆன்மா ஆணவ மலத்தோடுங் கூடின தன்மைபோல இருக்குமென்னு முறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட உண்மை ஞானத்தைப் பெற்ற ஆன்மாக்களிடத்து உண்டாகிய பாசமான ஆணவ மலம் அழியுமோ அழியாது நிற்குமோவென்று வினவின மாணவகனை நோக்கிப் பாசமழியுமென்னிற் பேதவாதி அத்தமாமென்றும் பாசமழியாதென்னிற் சமவாதி அத்தமாமென்றும் இந்த இரண்டுவகையும் மறுத்துக்காட்டி மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) உண்மை நிட்டை அரிதிற் செய்யப்படும் நிறைநிலை. உபாய நிட்டை - எண்மையிற் செய்யப்படும் வழிநிலை. பிரமம் பெரியது.

மாயாவாதிகள்-ஏகான்மவாதி: பிரமம் ஒன்றே உள்ளது. அது மாயோபாதியினால் சீவர்களாகிப் பவபடவிரியும். வேதாந்த ஞானத்தால் மாயோபாதி ஒழிந்து நீரும் நீரும் சேர்ந்தாற்போலப் பிரமத்தில் ஒன்றாகும் என்பர்.

ஐக்கியவாதிகள் சிவமும் உயிரும் வேறுவேறுள்ளன. உயிர்க்குத் தோன் மாயை கன்மம் என இரண்டேயுள்ளன. ஆணவமலமென்ப தொன்றில்லை. மாயை மறைப்பினால் உயிர் ஞானமின்றியிருக்கும். இருவினையொத்த பொழுது மாயை நீங்கும். நீங்கவே சிவத்தோடு ஐக்கிய முற்று ஏகமாய்விடும் என்பர்.

பேதவாதிகள் ஆன்மா எப்பொழுதும் சிவத்தின் வேறு என்பர். வீடுபேற்றிலும் சுவ அழியா உடம்பினைப்பெற்று வேறாகவிருக்குமென்பர்.

சிவசங்கிராந்த வாதிகள் தீயிற் சேர்ந்த இரும்பு தீயானாற்போல் ஆன்மா சிவத்துடன் கூடிச் சிவத்தின் குணங்களைப் பெற்றுச் சிவமாக விளங்குமென்பர். சிவத்தின் குணங்கள் ஆன்மாவிற் கலக்கப் பெறுமென்பது இவர் கொள்கை. சங்கிராந்தம் - கலப்பு. உழல்வு - ஒப்பு.

சித்தாந்த முத்திக்கு ஒப்பு ஆணவத்தோடு அத்துவிதமாயிருப்பதாகும். பிரமம் ஒன்றே உயிராகவும் பிரிந்ததென்னில், பிரமத்தின் இயல்பு உயிரினிடம் காணப்படமாட்டாது. சிவமும் ஆன்மாவும் முத்தியில் ஒன்றாகுமென்னின், இரண்டு பொருள் ஒன்றாவதில்லை. அன்றியும் ஒன்று அழிய வேண்டியதாகும். சிவமும் ஆன்மாவும் ஒன்றாவதில்லை எனின், சிவத்துடன் ஆன்மா ஒன்றுதலே முத்தியென்பதற்கு மாறாய், சிவமும் ஆன்மாவும் கூடமாட்டா என முடியும்.

தீயிற் பொருந்திய இரும்பைப்போலச் சிவத்திற் பொருந்திய ஆன்மா சிவத்தின் குணங்களைப் பொருந்தப் பெறுமெனின் ஒரு பொருளின் குணம் மற்றொரு பொருளுக்கு வருதலில்லையாம். வருமெனின் சிவனுக்குரிய ஐந்தொழிலும் ஆன்மாவிடத்தில் காணப்படல் வேண்டும். அங்ஙனம் காணப்படுவதில்லை. ஆகையால் இவையெல்லாம் பொருந்தா. பிரமாணம் போல் என்றுனமும் பொருந்தும். (அ)

88\. அழிந்திடும் பாசம் என்னில்
சித்தமேன் மரைத்தல் வேண்டா
அழிந்திடா தென்னின் ஞானம்
அடைவது கருத வேண்டா
அழிந்திடுஞ் சத்தி நித்தம்
அழிந்திடா ஒளியின் முன்னர்
அழிந்திடும் இருளும் நாசம்
அடைந்திடா மிடைந்தி டாவே.

மொழிந்திடு மூல மலத்தின் சத்தி
அழிந்திடு தன்னியல் பழியா தென்றது.

(உரை) அழிந்திடும் பாசம் என்னில் - முத்தியைப் பெற்ற ஆன்மாக்களிடத்து உண்டாகிய ஆணவ மலமானது அழிந்து போம் என்று சொல்லுகில்; நித்தமென் றுரைத்தல் வேண்டா - அநாதி பதி பசு பாசமென்று சொல்லப்பட்ட முதல் மூன்றும் அநாதி நித்தமென்று வேதாகமங்கள் சொல்ல வேண்டுவதில்லையாம். ஆகையால் அஃது அத்தமல்ல; அழிந்திடாதென்னில் - முத்தியிலும் அழியாதென்னில்; ஞானமடைவது கருத வேண்டா - ஆணவ மலம் அறியாமையைப் பண்ணி நிற்கையால் அஃது

ஆன்மாவோடும் கூடி மறைத்து நிற்குமட்டும் அறிவாயுள்ள சிவத்தோடும் கூடி அநுபவிக்க என்கிறது சற்றும் பொருந்த வேண்டுவதில்லையாம். ஆகையால் அதுவும் அத்தமல்ல. பின்னை எங்ஙனமெனில்; அழிந்திடும் சத்தி நித்தம் அழிந்திடாது - ஆணவ போதத்தை அநாதியே மறைக் கப்பட்ட அந்த மலத்தின காரியமாயுள்ள சத்தியழியும் அதனுடைய காரணமாகிய நித்தியத்துக்கு அழிவில்லையாம். அஃதென்போலவென்னில்; ஒளியின் முன்னர் அழிந்திடும் இருளும் நாசம் அடைந்திடா மிடைந்திடாவே - ஆதித்தப் பிரகாச முதலாயுள்ள ஒளிகளில் முன்னில்லாத இருளானது அழிந்ததுமில்லை மறைந்து நின்றதுமில்லை.

(நு - ம்.) என்கவே, ஒளியின் மேலீடுகொண்டு இருளடங்கித் தோற்றமு மற்றுக் காணப்படாமல்நின்றாற் போல அருளின் மேலீடு கொண்டு மலம் நீங்கிட்டு நின்றதென அறிக. இதற்கு பி - ம் போற்றிப் பஃறொடையில் "சேண் ஆர் இருள்வடிவம் செங்கதிரோன் பால்நிற்பக் - காணுந் தழிபும் கணக்கேபோல் - ஆணவத்தின், ஆதி குறையாமல் என்பால் அணுகாமல் - நீதி நிறுத்தும் நிலைபோற்றி" (77 - 78) எ - து கண்டு கொள்க.

பாசம் அழியும் என்பதைப் பேதவாதி கருத்தென்றது அவன் செம்பிற் களிதமான குளிகையினாலே கெட்டுப்பொன்னுனதன்மை போல ஆன்மாவுக்குண்டான ஆணவமலமும் அருளினாலே கெட்டுச் சிவமயமாமென்றுரைவன அறிக. இதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத் நில், "ஈசன தருளாற் பாசத் தாகுதி - செறிவுறு செம்பிற் களையுறு களிம்பு - குளிகைதாக்க ஒளிபெற் றுங்கு - மித்த சுத்த முத்த ராக வைத்தனர் உலகின் மறைவல் லோர்" (7. 16-20) எ - து கண்டு கொள்க. இதனை ஆகாதென்று மறுத்ததே தென்னில், பதி பசு பாசம் மூன்றும் நித்தியமென்று இருக்கையாலே பாசம் அழியவொண்ணு தென்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "மறைகளாமெத் துறைகள்மற் றெவையும் - நாசமில் பதி பசுபாச மென் றுரைத்தல் - அடர்த்தோர் குளிகைச் சயத்தால் தாம்பிரக் - களித நாசப் பாசத்தேய்த்தல்-கூடா தன்றியும் குளிகை சேணம் - நீடா தழித்த கேடில் ஆதலிற் - பேதவாதம் ஓதுதல் பிழையே - இன்னும் இன்னுயிர் எம் குளிகை - தன்னில் அசியம் தருவது திடமே" (8. 1-9) எ-து கண்டு கொள்க. பாசம் அழியா தென்றது சமவாதி கருத்தென்றதேதென்னில், அவன் முத்தியைப் பெற்றவிடத்துச்சரீரம் அழியாதென்கையினாலும்சரீரம் உள்ளமட்டும் மும்மலம் போகாதென்கையினாலும் அதனை ஆகாதென மறுத்ததென அறிக. இதற்கு பி-ம சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "அவன்று - நீங்கியும் உருவம் நீங்காத பின்-ஒக்கிய முத்தி யாவதென் உரைக்க- செடியுடல் அணுவாக் குடில் கொடுக்குமேன் - ஞேநின் நீயே பேதாய் பகட்டுரம் - ஒளிர்சிவ முச்சித் தனரேனும் இதகதம்-இச்சாரூபம் நச்சினரென் னின் - மும்மலத் தேதம் இவ்வியல் தன்றே - இதுவளர் முத்திப் பத மெனப் இயம்புவர்" (9 81-89) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, மலத்தின் சத்தியாகிய காரியம் அழியும், நித்தமாகிய காரணம் அழியா

தென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "தெரிவரிய மெய்ஞ்ஞானம் சேர்ந்த வாறே சிவம்பிரகாசிக்குமிங்கே சிவன்முத்தனுகும், உரியமல மொடு தத்தால் தடுப்புண்ட விடமும் ஒள்ளெரியின் ஒளிமுன்னர் இருளுந் தேற்றின், வருபரல்சேர் நீர்மருவு கலங்கலும்போலாகி மாயாதே தன் சத்தி மாய்ந்து காயந், திரியுமளவும்உளதாய்ப் பின்பு காயஞ் சேராத வகைதானுந் தேயு மன்றே" (11. 4) எ - து கண்டுகொள்க. அன்றி யும், ஞானமிர்தத்திலும் "மிக்க விடங்கெழு பெருவலி யுளங்கொள மந்திரத் - தடங்கிய தன்மையும் அற்றே குடங்கரிற் - கலங்கல் நீரின் கலங்களர் விழுக்கம் - அனைந்த மாறென விளங்கிறந் தன்ன - பாசப் பெருவலி தீர்த்தனன் - மாசில் ஞான மன்பெருந் தகையே" (52. 13-19) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது பாசம் அழியுமோ, என்றும் அழியாதோ என்றும் கேட்ட மாணவகனை நோக்கிப் பாசம் அழியில் நித்தியத்துக் கும் அழிவுண்டாமென்றும் பாசம் அழியாதென்னில் ஞானம் பிர காசியாதென்றும் மறுத்து, பாசத்தின் சத்தி அழியுமன்றி நித்தியம் அழியாதென்று வருமுறைமையை அறிவித்தது.

மற்றுண்டான கன்மமும் மாயையும் போகைக்கு வழி எங்ஙனே என்று வினவ மேல் அருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) பாசம் - ஆணவமலம். அநாதிநித்தம் - என்றும் அழி யாதது அடைதல் - அழிதல். மிடைதல் - மறைதல். ஒரு பொருள் மறைதல் என்பது அப்பொருள் முன்னிருந்த இடத்தைவிட்டு நீங்கிப் பிறிதோரிடத்திலிருப்பது. "ஒளிக்கும் இருளுக்கும் ஒன்றேயிடம்" என்றிருப்பதால் அது பொருந்தாது.

பேதவாதிகள் குளிகையினால் களிம்பு நீங்குவதுபோல் ஆணவம் அருளினால் அழிந்துபோம் என்பர். முத்தியில் ஆணவம் நீங்குவதில்லை என்பர் பாடாணவாதிகள். ஆணவம் பேற்றுயிரை அடையா தடங்கும். (௧)

39. எல்லையில் பிறவி நல்கும் இருவினை எரிசேர் வித்தின்
ஒல்லையின் அகலும் ஏன்ற உடற்பழ வினைய தூட்டும்
தொல்லையில் வருதல் போலத் தோன்றிரு வினைய துண்டேல்
அல்லொளி புரையும் ஞானத் தழலுற அழிந்து போமே.

மும்மையாம் வினையும் முயங்கிய மாயையுஞ்
செம்மையா லகலுந் திறந்தெரிந் துரைத்தது.

(உரை) எல்லையில் பிறவி நல்கும் இருவினை - அளவிடப் படாத ஜநநங்களைத் தருகிற புண்ணிய பாவமாகிய சஞ்சித ஜன்மங்கள்; எரிசேர் வித்தின் ஒல்லையின் அகலும் - அக்கினி யைச் சேர்ந்த விதைகளைப்போல ஆசாரியன் செய்யும் தீட்சைகளினாலே விரைவிலே கெட்டுப்போம்: ஏன்ற உடற்

பழவினை தாக்கும் - எடுத்த உடலுக்கு அமைத்த பிராரத்தம் அந்த உடலுள்ளதனையும் புசித்து அந்த உடலோடே ஒக்கக் கெட்டுப்போம்; தொல்லையில் வருதல்போலத் தோன்றிரு வினை துண்டேல் - முன்புண்டான ஜனனங்கள்தோறும் பிராரத்த கன்மம் புசிக்கச்செய்த ஆகாமிய கன்மம் ஏறினாற்போல, இப்பொழுது பிராரத்த கன்மம் புசிக்கச் செய்த ஆகாமியம் கட்டுப்படாதோ என்னில், அப்படி உண்டாகாது, வாதனை பலத்தாலும் அபுத்தி பூர்வத்தாலும் புண்ணிய பாவங்கள் மேலைக்கு ஜனனமாகக் கட்டுப்படுமாகில்; அல் லொளி புரையும் ஞானத் தழலுற அழிந்து போமே - விளக்கின்முன் இருள் போனாற் போல இவனிடத்தி லுண்டாயிருக்கப்பட்ட ஞானாக் கினியினாலே அழிந்துபோம்.

(ந - பி.) எல்லையில்லாத ஜனனங்களைத் தருகிற இருவினை யென்றது என்னனே யென்னில் ஒவ்வொரு ஜனனங்களை எமதால் அந்த ஜனனங்கள் தோறும் வெகுவிதமான ஜனனங்களைக் கட்டுப்படுத்து மென்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் இருபாவிருபஃதில் "அத்துவா பெத்தியடங்கா வினைகள்" (16. 18) எ-ம், இந்நூலினும் "மூந்த நகருந்துபவன்" (48) எ-ம் வரும் எடுக்களைக் கண்டுகொள்க. இங்ஙன ஙன் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கிற சஞ்சித கன்மங்களை ஆசாரியன் தீக்கை களினாலே போக்குவன் என்றதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "மூன்றுதிறத் தனுக்கள் செயும் கன்மங்கட்கு முன்னிலையாம் மூவிரண்டாம் அத்து வாவின், ஆன்றமுறை அவை அருத்தி அறுத்துமல முதிர்வித் தரும் பருவம் அடைதலுமே ஆசானாகித் தோன்றி நகராதவனை முற்செய் கன்மத் தனைநுத்துதன் கத்துவா தொடக்கறவே சோதித்,தென் றவுடற் கன்மம் அநு பவத்தினால் அறுத்திங் கினிச்செய் கன்மம் மூலமலம் ஞானத்தால் இடிப்பன்" (8 10) எ-ம், போற்றிப்பஃறொடையினும் "செய்யதிருக், கண்ணருளா னோக்கிக் கடியபிறப் பாற்பட்ட - புன்னு மிருவினையும் போயகல" (74 - 75) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது சஞ்சித கன்மம் ஆசாரியன் செய்யப்பட்ட தீக்கைகளினாலே போமென்றும் பிராரத்த கன்மம் உடலுள்ள மட்டும் புசித்து உடலோடே ஒக்கமாயுமென்றும் ஆகாமிய கன்மம் உண்டானு லும் இவனிடத்தில் உண்டாயிருக்கப்பட்ட ஞானாக்கினியினாலே போமென்றும் முறைமையும் அறிவித்தது.

(வி - பி) எஞ்சுவினை - சஞ்சிதம். இது புண்ணிய பாவங்க ளெனப்படும். என்றவினை - பிராரத்தம். இஃது இன்பத்துன்பம் எனப்படும். ஆகாமியம் - ஏறுவினை. இது நல்வினை தீவினை எனப் படும். சிவதீக்கையிலே உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் மெய்யனார் வுக்குரவனுக்குத் தானம் செய்யப்பட்டன. இக்குப் பொருள் என்று எஞ்சு வினையாகும். இஃது எரிசேர்வித்தப் போலழியும். ஏறுவினை ஆகாமியம். உணக்கிலாவித்துப்போல் செய்தவினை செய்யப்பட்டார்க்கு தகுந்த பயன் தருவதற்குத் துணையாகும். அஃதாவது வயலுக்கு உரம்போன்று பயன் மிகத் துணையாகும். (பிரைக்கி - சி. சமுக்-க.)

(80.)

ஐந்தெழுத் தருண்மை

இங்ஙனஞ் சஞ்சித கன்மமானது தீக்கைகளினாலே போமென்றும் பிராரத்த கன்மம் இந்த உடலுள்ள மட்டும் புசித்துத் தொலைய வேணுமென்றும், அதனாலுண்டாகப்பட்ட ஆகாமிய கன்மமானது அவர்களிடத்து உண்டாயிருக்கும் ஞானத்தினாலே போமென்றும் மூன்றைச் செய்யுளிலே அருளிச் செய்கையினால் அப்படி வாதிக்கப்பட்ட கன்மங்கள் போக்கிக்கொள்ளுகைக்கு அந்த ஞானிலமை கைகூடாத அவதாரத்தும் பரிபாகமாக ஆன்ம லாபமாகிய பத்தாஞ் சூத்திரத்துக்கு மேலாக முற்கூறின ஆன்ம சுத்தியாகிய ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தின் பகுதியாகிய பஞ்சாக்ஷர தரிசனமாகிய ஐந்தெழுத்து அருண்மை யென்னும் அதிகாரம் வைக்கப்பட்டது.

அஃதாவது, பதிபசு பாசமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்றுமுதலும் ஐந்து வகையாக நிற்கையால் அந்த ஐந்தினையும் சிவனுடைய திருநாம மாகிய பஞ்சாக்ஷரமும் ஐந்தெழுத்தாகையால் அதிலே அடைத்துத் தரிசிப்பித்ததென அறிக. இஃது ஐந்தினும் நிறைமுறைமை மேல் "திருவெழுத்தைந்தில்" (91) என்னுஞ் செய்யுளிலே கண்டுகொள்க. இவ்வதிகாரத்துக்கு முந்தின செய்யுளாகிய "மந்தமானவை யறுத்து" என்னுஞ் செய்யுளுக்குத் தொடர்பு வருமாறு: அஃதாவது, அப்படிச் செய்யப்பட்ட தீட்சைகளினாலே சஞ்சித கன்மம் போனாற்போல மற்றுள்ள கன்மங்கள் போகாதிருப்பான் ஏனென்று, மாணவகனை நோக்கிப் பிராரத்த கன்மம் இந்தவுடலுள்ள மட்டும் புசித்தேதொலையு மென்பதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தமுமாக அருளிச்செய்து, அப்படிவாதிக் கப்பட்ட கன்மங்கள் ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தைக் குருமுகாந்தரமாக அறிந்து உச்சரிக்கிற சிவஞானிகளுக்குப் புசிப்பு மாத்திரமாய் வந்து போமிற தொழிய அவர்களை மேலிட்டு வருத்தமாட்டாதென்னும் முறைமையை மேலருளிச் செல்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

90. பந்தமா னவைய றுத்துப் பவுதிகம் உழலும் எல்லைச்
சந்தியா தொழியா திக்குத் தன்மைபோல் வினையுஞ் சாரும்
அந்தம்ஆ திகள்இ லாத அஞ்செழுத் தருளி னாலே
வந்தவா றுரைசெய் வாரை வாதியா பேதி யாவே.

உட்ளுறு நுகர்வும் உற்றிடும் வினையும்
இடர்பட அஞ்செழுத் தியம்புக வென்றது.

(உரை) பந்தமானவை அறுத்துப் பவுதிகம் உழலும் எல்லைச் சந்தியா தொழியாது - தீக்கைகளினாலே கன்மங்களைப் போக்கினாலும் பிராரத்த கன்மம் இந்தப் பூததேகம் உள்ளமட்டும் பொருந்துதல் தவிராது. அஃதெதன்போலவென்னில்; இக்குத் தன்மைபோல் - பெருங்காயத்தின் இயல்புபோல், அஃதாவது பாத்திரத்திலே இட்டு வைத்த பெருங்காயமானதை வைத்த எடை குறையாமல் வாங்கிப் பாத்திரத்தைத் துடைத்தாலும் அறிவிப் போனாலும் அந்தப் பாத்திரம் உள்ளமட்டும்

கந்தத்தின் வாசனை போகாதாற்போல என்றதென அறிக. அப்படிப் பிராரத்த கன்மம் உண்டாகவே; வினையுஞ் சாரும் - ஆகாமிய கன்மமும் ஏறுதிராது. அப்படி இவ்வனம் பொருந்தப் பட்ட பிராரத்தமும் அதனாலுண்டாகிய ஆகாமியமும்; அந்தம் ஆதிகள் இலாத அஞ்செழுத்தருளினாலே வந்தவாறுரைசெய் வரை - முடிவு முதலு மில்லாத ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஆசாரியன் காட்டித்த முறைமையிலே உச்சரிக்கப்பட்ட சிவஞானிகளை; வாதியா பேதியாவே - அந்தப் பிராரத்த கன்மம் புசிப்பு மாத்திர மாய் வந்து போகிறதொழிய அவர்கள் ஈடுபடத்தக்கதாக மேலிட்டு வருத்தாது. அவர்கள் அப்படி ஈடுபட்டு வருந்தாதது கொண்டே மற்ற ஆகாமிய கன்மமும் ஏறாது. அப்படியே எதிர் குயிலும் பேதமாக்குவித்து ஜனனத்தை உண்டாக்காது.

(நு - ம்.) அன்றியும் இந்தப் பதத்துக்குப் பிராரத்த கன்மம் வாதியாத ஆகாமிய கன்மம் பேதியாதென்றதைப் பிராரத்தமொன்றிலேயும் வைத்துக்கொண்டு ஒருமையாகக் கூறுவாருமுளர். அது வழக்கல்லவென அறிக. அதற்குக் குற்றமேதென்னில், அப்படிப் பிராரத்த கன்மம் வாதியாதென்றால், 'பவுதிக முழுது மெல்லைச் சந்தியா தொழியாது' என்ற பதத்துக்குப் பிராரத்த கன்மம் பூததேகமுள்ள மட்டும் பொருந்துதல் தவிராதென்று அநுதிகூற வழக்கில்லையாமென அறிக. அன்றியும், சித்தியாரில், "ஏன்ற உடற் கன்மம் அநுபவத்தினால்" (8. 10) எ - ம், திருவருட் பயனில் "ஏன்றவினை யுடலோ டேகும்" (98) எ - ம் நூல்களின் வரும் பொருளுக்கும் விரோதமுமா மென அறிக. இதுவன்றியும், பிராரத்த கன்மம் பேதியாது ஆகாமிய கன்மம் வாதியா தென்பாருமுளர். அதுவும் வழக்கல்லவென அறிக. அதற்குக் குற்றமேதென்னில், பேதியாதென்பது போகாதென்னும் பொருள் பெற்று நிற்கையால் பூததேகமுள்ளமட்டும் பிராரத்த கன்மம் பொருந்துதல் தவிராதென்று முற்கூறுகையாலே மீளவும் அதனை இரட்டித்துப் பொருள்படுத்த வேண்டியதில்லையாம். அல்லதூஉம், பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரிக்கிறவர்களுக்குப் பிராரத்த கன்மம் போகா தென்பது வழக்கன்று. அஃதெங்ஙனே என்னில், பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்தால் கன்மம் நீங்குமென்பதன்றிப் போகாதென்பது எதுபோல வெனில் ஔடதங் கொண்டாலும் வியாதி போகாதென்பதற்கு ஒக்கு மென அறிக. ஆகையால், பிராரத்த கன்மம் பேதியாதென்பது வழக் கல்லவென அறிக. அன்றியும், வாதியா பேதியா என்பதை ஆகாமியமொன்றிலேயும் வைத்துக்கொண்டு, பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரிக் கிற சிவஞானிகளுக்கு ஆகாமிய கன்மம் வாதியாது, அல்லாமல் வாதித் தாலும் அதனாலே பேதித்த ஜநநமுண்டாகா தென்பாருமுளர். அதுவும் வழக்கல்லவென அறிக. அதற்குக் குற்றமேதென்னில், இச் செய்யுளிலே 'பவுதிக முழுதுமெல்லைச் சந்தியாதொழியாது' என்று பிராரத்த கன்மத்துக்குச் சொல்லுகையினாலும், வினையுஞ் சாருமென்று ஆகாமிய கன்மத்துக்குச் சொல்லுகையினாலும், அன்றியும் இவ்வே ளுக்குத் தம்பிரானார் இச்செய்யுளுக்குக் கருத்தென்பதைப்பற்றி அம்பலவாணத் தம்பிரானார் இச்செய்யுளுக்குக் கருத்தாக அருளிச்செய்தது "உடலுற நுகர்வும் உற்றிடும் வினையும்," என்று பிராரத்தத்திற்கும் இடப்படா அஞ்செழுத் தியம்புக என்றது" என்று பிராரத்தத்திற்கும் ஆகாமியத்திற்குமாக அருளிச்செய்கையினால், ஆகாமியம் ஒன்றிலும்

கூட்டிப் பொருள் படுத்துகை வழக்கல்லவென அறிக. ஆகையால், பிராரத்த கன்மமானது சிவஞானிகளுக்கு வாதனுபலத்தால் புசிப்பு மாத்திரமாய் நிற்பதொழிய, சிவஞானிகளை மேலிட்டு அவர்கள் ஈடுபடத் தக்கதாக வருத்தாதென்பதே வாதியாதென்பதற்கு வழக்கென அறிக.

அப்படிப் பிராரத்த கன்மம் வந்து தாக்கினாலும் அதனால் ஈடுபட்டு வருத்தப்படாமல் நின்றவர்களுமுண்டோவென்னில் அப்படியுண்டு. அஃது யாரோவென்னில் அப்பரென்னுந் திருநாவுக்கரசு நாயனாரே; சமண சமயத்தைவிட்டுச் சைவத்திலே வருதற்கு அந்தச் சமணர் வெகுண்டு கொண்டு வேண்டும் வருத்தங்கள் செய்த வளவிலும் அதனால் ஈடுபட்டு வருந்தாமல் நின்றதுண்டு. அதற்கு பி - ம் திருக்களிற்றுப்படியாரில் "கொல்கரியின் நீற்றறையின் நஞ்சிற் கொலைதவிர்த்தல், கல்லே மிதப் பரய்க் கடல்நீந்தல் - நல்ல - மருவார் மறைக்காட்டில் வாசல் திறப் பித்தல், திருவாமூ ராளி செயல்" (71) எ - து கண்டுகொள்க. அப்பர் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு நிற்கவே அந்த அமணர் செய்யப்பட்ட வருத்தங்களால் ஈடுபட்டதில்லை என்பதற்கு பி - ம் தேவாரத்தில் "சொற்றுணை வேதியன் சோதிவானவன், பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக் கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும், நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே" (4. 11. 1) எ - து கண்டுகொள்க.

அன்றியும், சிவஞானிகளிடத்திலே கன்மங்கள் வந்து தாக்கினாலும் அதனால் வருந்தார்கள் என்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "அஞ்சித்தம் பணிவல்லார்க் கனல்சுடாதாகும் ஔடதம் திரமுடையார்க் கருவிடங் களேறா, எங்குற்ற கன்மமெலாஞ் செய்தாலும் ஞானிக் கிருவினைகள் சென்றணையா முற்செய்வினை இங்குத், தங்கிப்போம் பாத்திரமுங் குலாலன்வினை தவிர்ந்த சக்கரமுஞ் சுழலுமாபோல் மங்கிப் போய் வாதனையால் உழல்விக்கும் எல்லா மலங்களும்பின் மாயமொடு மாயு மன்றே" (10. 6) எ - ம், ஞானாமிர்தத்தில், "மன்வினை மாக்கள் தம்வினை முடியா - திமிரி புருட்டி வெருவி டாஅது - வருத வோவா மற்றுங் குவிவாய்த் தசும்புரை யிற்கால் கைப்புறத் தடைத்து - இருங் கடி யிவாப் பெருங்கட னல்லதை - புடையதை யுடையரோ வினை யுணர்ந் தோரே" (48. 11-16) எ - து கண்டுகொள்க.

அந்த மாதிகளிலாத ஐந்தெழுத்து எ - து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைத் தோற்றமும் ஈறுமில்லாதென்றதேதென்னில், சிவனுக்குத் தோற்ற மும் ஈறுமில்லாதது கொண்டே ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமுஞ் சிவனுடைய திருநாமம் ஆகையால், அதனையும் அப்படிச் சொல்லப்பட்டதென அறிக. இந்தப் பஞ்சாக்ஷரத்தைக் குருமுகாந்தரமாக அறிந்து உச்ச ரிக்கிற சிவஞானிகளை அந்தக் கன்மங்கள் மேலிட்டு வருத்தாதென்ற தற்கு பி - ம் தேவாரத்தில் "விண்ணுற அடுக்கிய விறகின் வெவ் வழல், உண்ணிய புகிலவை யொன்று மில்லையாம், பண்ணிய உலகினிற் பயின்ற பாவத்தை, நண்ணிநின் றறுப்பது நமச்சி வாயவே" (4. 11. 3) எ - ம், அன்றியும் அந்தப் பஞ்சாக்ஷரத்தை அறிந்து உச்சரிக்கிறவர் களிடத்திலே சிவன் சந்நிதியமாவன் என்பதற்கு பி - ம் தேவாரத் தில் "ஏது மொன்று மறிந்தில ராயினும், ஓதியஞ் செழுத்துமுள்ளவர் வர்கட்குப் பேத மின்றி யவரவ ருள்ளத்தே, மாதுந் தாமு மகிழ்வர் மாற்பேறரே" (5. 60. 1) எ - ம், அன்றியும் சித்தியாரில் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தில் "அஞ்செழுத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க மறியலுக்கே

அணையரவம் போற்றேன்றும் ஆன்மாவில் அரனே" (சி. 6) எ - ம் கண்டுகொள்க.

இதனுற் சொல்லியது, ஆன்மாக்களுக்கு உண்டாகப்பட்ட கன்மங்களைத் நீக்குகையினாலே ஆசாரியன் தீக்ஷை செய்து போக்கினாலும் பிராரத்த கன்மம் உடலுள்ள மட்டும் புசித்தே தொலையுமென்றும், அங்ஙனம் பிராரத்த கன்மம் உண்டாகவே ஆகாமிய கன்மம் உண்டாமென்றும், அப்படி உண்டாகப்பட்ட கன்மங்கள் இரண்டும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைக் குருமுகோச்சாரமாகப் பெற்று உச்சரிக்கிற மெஞ்ஞானிகளுக்குப் பிராரத்த கன்மம் புசிப்பு மாத்திரமாய் வந்துபோமிறதொழிய மேலிட்டு வருத்தாதென்றும், அஃது அப்படி வருத்தாததுகொண்டே அதனால் உண்டாகிய ஆகாமிய கன்மமும் பேதித்துக் கொண்டே அதனால் உண்டாக்காதென்றும் வருமுறைமையை அறிவித்தது.

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட பஞ்சாக்ஷரத்திலே பதி பசு பாசங்கள் மூன்றும் ஐந்துவகையாக நின்ற முறைமை எங்ஙனே யென்றும் இதனை யார் உச்சரிக்கப்படுமென்றும் வினவ மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) தொத்தலை - தொடர்பு, இங்கு - பெருங்காயம். வாடியா - தாக்கமாட்டா. பேதியா - பிறழச் செய்யமாட்டா. புனிதன் - தூயோன்; சிவபெருமான் இத் திருவைந்தெழுத்து "நம்பன் நாமம், நாதன் நாமம், நக்கன் நாமம், நந்தி நாமம், வரதன் நாமம்" முதலியவற்றுடன் கூடி "நமச்சிவாய" என வழங்கப்பெறும். திருவைந்தெழுத்துச் செவியறிவுறுத்தும் முறைமையில் ஐவகைப்படும். அவை பருமை (தூலம்) நுண்மை (சூக்குமம்) காரணம், மாக்காரணம், மாமந்திரம் என்பன.

பருமை: நமசிவய. நுண்மை: சிவயநம காரணம்: சிவாயசி. மாக் காரணம்: சிவசிவ மாமந்திரம்: சி ஓலிக்குமுறை உணர்வு, ஊன் ஒலிப்பு. ஒலியொலிப்பு - மன்னு முணர்வோடுள் ஒலிப்போர், ஒலிப்போ, டுன்னுமந்த மானதமாம் ஓர். (௯௦)

91\. திருவெழுத் தஞ்சில் ஆன்மாத் திரோதமல சத்தி அருட்சிவந்
தரநடு நின்ற தோன்றுந் தன்மையுந் தோன்மை யாகி
வருமல மிகுதி யாலே வாசியி லாசை யின்றிக்
கருவழிச் சுழலு மாறுங் காதலார்க் கோத லாமே.

நீதியா உன்னைத் திருவைந் தெழுத்தையும்
காதலா லவருங் கோதலா மென்றது.

(உரை) திருவெழுத் தஞ்சில் ஆன்மாத் திரோதமலசத்தி அருள் சிவம் - சிவனுடைய திருநாமமாகிய நமசிவய என்ற ஐந்தக்ஷரத்திலும் ஆன்மாவும் திரோதசத்தியும் மலமும் அருளும் சிவமும் என்று சொல்லப்பட்ட ஐந்து முதலும் நிற்கும். அவைதானே; யகாரத்திலே ஆன்மாவும் நகாரத்திலே திரோதசத்தியும் மகாரத்திலே மலமும் வகாரத்திலே அருளும் சிகாரத்திலே சிவமுமாக நின்றதெனவறிக. இவை ஐந்து முதலினுஞ் சிவமன்றுவுச்சரிக்கும்பொழுது; சூழ்தர நடுநின்றது - திரோதமும் மலமும் ஒருபாலும் அருளுஞ் சிவமும் ஒருபாலுமாக முன்பின்னுஞ் சூழ்ந்து நிற்க நடுநின்றது ஆன்மா; தோன்றுந் தன்மையுந் தோன்மையாகி வரும் - நடுவேநின்ற ஆன்மாவானது அந்த அருளிலேபற்றினால் அதனாலே அறிந்தும், மற்ற மலம் மறைத்தால் அதனாலே மறைப்புண்டும், இங்ஙனம் இரண்டோடுங் கூடி ஒன்றுபட்டு அதுவதுவாய் நின்றாலும், தானொரு முதலாய் வருதலால் அநாதியேயுடையது. அப்படியிருக்கவும்; மலமிகுதியாலே - மலமாகிய மலமும் நவ்வாகிய திரோதசத்தியும் மேலிட்டு நிற்கையாலே; வாசியில் ஆசையின்றிக் கருவழிச் சுழலும் - வவ்வாகிய அருளிலுஞ் சிவ்வாகிய சிவத்திலும் ஆசையற்று ஜனனமரணத் துக்கத்திலே நின்றழுந்தும்; மாறுங் காதலார்க் கோதலாமே - அந்த மலத்தின் கௌரவ நீங்கி அருளிலே ஆசையுடையவர்களுக்கு இந்தப் பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரிக்கலாம்.

(ரு - ம்.) பதி பசு பாசமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்று முதலும் ஐவகையாக நின்றதற்கு வழியேதென்னில், சிவ்விலும் வவ்விலும் நவ்விலும் பதியின் கூறுகிய சிவமும் அருளுந் திரோதசத்தியும் நின்றதென அறிக. யவ்விலே பசுவாகிய ஆன்மா நின்றதென அறிக. மவ்விலே பாசமாகிய மலம் நின்றதென அறிக. இதிலே, முக்கூறிய பதியின் கூற்றுக்குப் பாசத்தின் பகுதியாயிருக்கப்பட்ட திரோத சத்தியைக் கூட்டியது ஏதென்னில், அஃதாவது ஆன்மாவை மறைக்கப்பட்ட ஆணவமலத்தைப் பாகம் வருத்தவேண்டி அருளாகிய திரோதமாய் நின்று காரியப்படுத்துகையால் அதனையும் பதியின் கூறாகச் சொல்லப்பட்டதென அறிக. அப்படியானால் அந்த அருளுக்குத் திரோத சத்தியென்று பேராக வேண்டுவான் ஏனென்னில், அந்த மலத்தோடுங்கூடிக் காரியப்படுத்துகையால் அவதாரப் பெயரானதென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "தூயவன் றனதோர் சத்தி திரோதான கரியதென்றும்" (2. 87) எ - ம், அன்றியும் இந்நூலிலும் "முற்சிவமருவு திரோதாயி கருணையாகி" (48) எ - ம் வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க. நடுநின்ற தோன்றுந் தன்மையுந் தோன்மையாகி வரும் எ - து ஆன்மா அருளோடும் மலத்தோடுங் கூடி ஒன்றாய் வருமென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் 'சத்தசத்தறிவ தான்மாத் தானசத்து மசத்துமன்று, சித்தனுச் சதசத்தாமி நின்றிடு மிரண்டோடும்" (7. 3) எ - து கண்டுகொள்க. மலமிகுதியாலே வாசியிலாசையின்றிக் கருவழிச் சுழலும் எ - கு நவ்வாகிய திரோதத்தோடும் மவ்வாகிய மலத்தோடுங்கூடிப்பிரபஞ்சப் பற்றுவிடாமலிருந்துமவ்வாகிய மலத்தோடுங்கூடிப் பிரபஞ்சப் பற்று விடாமலிருந்து ஜனனமரணதுக்கத்திலே நின்று அழுந்துமென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "மலம்மாயை கன்ம மாயேயந் திரோதாயி மன்னிச், சுவமாறும் பிறப்பிறப்பிற் றங்கி" (2. 88) எ - து கண்டுகொள்க. மாறுங் காதலார்க் கோதலாமே எ - கு பிரபஞ்சப் பற்றுவிட்டு அருளிலே ஆசைப்பட்டவர்களுக்கென்றதற்கு பி - ம் திருவாசகத்தில் "அருளாதரைப் பட்டவர்களுக்கென்றதற்கு பெறலா ரசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே" (25. 1) எ - ம்.

"ஆசைப்பட்டேன் ஆட்பட்டேன் உன்னடியேனே" (5. 82) எ-ம் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்திலே பதி பசு பாச மூன்றும் இருந்தாக நின்ற முறைமையும், இதில் பசுவாகிய ஆன்மா அந்த அருளை நீங்கி மலத்தோடுங் கூடி ஜனன மரண துக்கப்பட்டு நிற்கு முறைமையும், இந்த மலத்தின் பேவீடு நீங்கி அருளிலே ஆசைப் பட்டவர்களுக்கு இந்தப் பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரிக்கலாமென்னும் முறைமையும் அறிவித்தது. கூ

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட மலமுந் திரோதாயியும் நீங்கி அந்த அருளையுஞ் சிவத்தையும் பெறும்வழி எப்படியென்று வினவ மேலது ளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி டு.) ஒன்றுந்தன்மை-பிறப்பினை விளக்கும் நகார மகாரங்கள் ஒருபுறமாகவும், வீட்டினை விளக்குஞ் சிகார வகாரங்கள் மற்றொருபுறமாகவும் சூழ்ந்து நிற்க ஆருயிர் (ஆன்மா) இவ்விரு வகைக்கும் நடுவே நின்று சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிலைமையுறுதலால் ஒன்றுந்தன்மை என்றார்.

"சிவயநம" இவற்றின் நுண்பொருள்: சிறப்பு, வனப்பு, யாப்பு, நடப்பு, மறைப்பு என்பன. இவ்வனைத்தும் சிவபெருமான் திருக்குறிப்பால் தொழிற்படுதலால் சிவன் திருப்பேர் என்று செந்தமிழ் நல்லார் ஓதினர். நற்பேரென வழங்குவதேதோ வென்னின் நமசிவய என்ப தாம். அவ்வுண்மை "நற்றாம நமசிவாய" என ஞானசம்பந்தர் ஓதியருள்வதால் உணரலாம். "ஞான மெய்ந்நெறிதான் யார்க்கும் நமச்சிவாயச் சொலாம்" எனச் சேக்கிழார் பெம்மான் ஓதியருளுவதாலும் உணரலாம். "நமச்சிவாயவே நன்னெறி காட்டுமே" என நாவுக்கரசரும் ஓதியருளினர். எனவே இதனைத் தூலபஞ்சாக்கரமெனக் கொள்வது குக்குமத்துக்குக் காரணமாகவுள்ளது என்னும் பொருட்டே யாம். எனவே தூலம் ஆதியென்னும் பொருட்டாம்.

"நமச்சிவாய வாஅழ்க" என மணிவாசகர் ஓதியருளியதும் இக் கருத்தப்பற்றேயாம். வாழ்த்துவார் குறியாதே எல்லாம் பெறுமாறு வாழ்த்தப்படுவாரால் வழங்கப்படும். "சிவயநம" என்பவற்றுள் வேண்டுவ குறித்துக் கணக்க வேண்டும். நமசிவயச் சிறப்பினை வகுமாறு நினைவு கூர்க. இம்மையோடும்மை எழிலம்மை இன்பருளும், செம்மை மெய்சிவயச் சீர்மறையாம் - நம்மையாள், நால்வரும் ஆசி நமசிவய ஓதினார், ஏல்தமிழின், மாமறையி தென்று. (கஉ)

92\. ஆகம திரோத மேவா தகவுமா சிவமுன் னாக
ஓசைகோள் அதனில் நம்மேல் ஒழித்தரு ளோங்கும் மீள
வாசியை அருளும் மாயா மற்றது பற்று உற்றங்(கு)
ஈசனில் ஏக மாகும் இதுதிரு எழுத்தின் ஈடே.

ஏய்ந்தே திருவெழுந் தினையுணர்ந் துரைப்பவர்
நீங்குஞ் சிவத்தினை நீர்கா ரென்றது.

(உரை) ஆகமறு திரோத மேவா தகவுமா சிவமுன் னாக ஓசை கொள் - அஞ்ஞானமாகிய மலமும் அதனோடுங் கூடி இருக்கப்பட்ட திரோதான சத்தியும் ஆன்மாவைப் பொருந்தாமல் நீங்கும்படி சிவத்தை முன்னாக உச்சரிக்க; அதனில் - நியமப்படி உச்சரிப்பையாமாகில்; நம்மேல் ஒழித்தருளோங்கும் - நவ்வாகிய திரோதசத்தியும் மவ்வாகிய மலத்தின் மேலீட்டை நீக்கி அருளாக நின்று பிரகாசிக்கும். அதுவுமன்றியே; மீள வாசியை அருளும் - அங்ஙனம் மலத்தினின்று மீளவிட்ட வவ்வாகிய அருளும் சிவ்வாகிய சிவத்தையுந் தாராநிற்கும்; மாயா - அப்படி மலபாகம் வந்த மகத்தான ஆன்மா; மற்றது பற்று உற்றங்கு ஈசனில் ஏகமாகும் - முன் சொன்ன அருள் தாரகமாகச் சென்று அந்தச் சிவத்தோடுங் கூடி இரண்டறநின் றனுபவிக்கும்; இது திருவெழுத்தின் ஈடே - இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட இது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்திரன் முறைமையாம்.

(ஞ - டு.) ஆசென்றதைக் குற்றத்தையுடைய மலமென்றதேதென்னில், ஆணவமலம் ஆன்மபோதத்தோடுங் கூடி அஞ்ஞானத்தை விளைத்து நிற்கையாலென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியார்ல் "என்றும் அஞ்ஞானங் காட்டும் ஆணவ மியைந்து நின்றே" (2 80 எ-து கண்டுகொள்க. உறு திரோதமென்றதை ஆணவ மலத்தோடுங் கூடி நின்று பாகம் வருத்தப்பட்ட திரோதாயியென்றது ஏதென்னில், ஆன்மாவோடும் அநாதியே கூடி வரப்பட்ட ஆணவமலத்தைப் பாகம் வருத்த வேண்டி அருளாகிய கிருபாசத்தி அதனோடுங் கூடித் திரோதமாய் மறைத்துநின்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "தூயவன் தனதோர்சத்தி திரோதான கரியதென்றும்" (2 87) எ-ம், அன்றியும் இந் நூலினும் "பாகமாம் வகைநின்று திரோதான சத்தி பண்ணுதலான் மலமெனவும் பகர்வர்" (20) எ-ம் கண்டுகொள்க. சிவ முன்னாக ஓசைகொள் என்பது சர்வமும் சிவசேட்டையாலொழிய முடியாதாகையாலே சிவத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு நிற்கவென்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் திருக்களிற்றுப்படியாரில் "சிவன்முதலே யன்றி முதலில்லையென்றும்" (64) எ-து கண்டுகொள்க நம்மேலொழித்தருளோங்கும் எ-கு நவ்வாகிய திரோதசத்தி மவ்வாகிய மலத்தின் மேலீட்டை நீக்கி அருளாய்நின்று பிரகாசிக்குமென்றதற்கு பி-ம் இந்நூலில் "முற்சின மருவு திரோதாயி கருணை யாகித் திருந்தியசத்தி பாதந் திகழும்" (48) எ-ம், திருவெம்பாவையில் "பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்" (8. 7-14) எ-ம் வருமது கண்டு கொள்க. மாயா என்றதை மகத்தான ஆன்மா வென்றதேதென்னில் அந்தச் சிவத்தை முன்னிட்டுநின்று உச்சரிக்கையினாலென அறிக. இதற்கு பி-ம் திருவாசகத்தில் "நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாய நமவெனப் பெற்றேன்" (38. 10) எ-து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது அந்த மலங்கள் நீங்கத்தக்கதாகச் சிவ முன்னாக உச்சரித்தால் முன்பு திரோதமாய் நின்ற அருளானது அந்தச் சிவத்துடனேகூட்ட ஆன்மா அந்தச் சிவத்தோடுங் கூடிப் பிரிவற நிற்கும் முறைமையை அறிவித்தது.

(வி - ம்.) ஆக-மலம். சி-சிவம். மா-மகத்தான, மேன்மையான. யா - உயிர். ஈடு - முறைமை. நுண்மை ஐந்தெழுத்தை உருவேற்று வதால் ஆணவமலம் செவ்வியுறும். அப்பொழுது இதகாரம் உட னின்று மலத்தைச் செவ்விப்படுத்திய நகரமாகிய மறைப்பாற்றல் வகரமாகிய அருளாற்றலாக விளங்கும். இந்நிலையில் "சிவயசிவ" என நிற்கும். நமஒழியவே மல நீங்கல். அப்பொழுது 'சிவய' என நிற்கும். இவ்வுண்மை வருமாறு :

"ஓதிய நம்மலம் எல்லாம் ஒழிந்திட்டல்
வாதிதனை விட் டிறையருட் சத்தியால்
தீதில் சிவஞான யோகமே சித்திக்கும்
ஓதுஞ் சிவாய மலமற்ற உண்மையே." —திரு-உ௬௯௨

"துன்பாய மாசுத் துவராய போர்வையார்
புன்பேச்சுக் கேளாதே புண்ணியனை நண்ணுமின்கள்
நண்பாற் சிவாய வென நாளூர் மயானத்தே
இன்பா யிருந்தானை யேத்துவார்க் கின்பமே." —உ. ௭௩-௧௦.

"விண்ணி னார்பணிந் தேத்த வியப்புறும்
மண்ணி னார்மற வாது சிவாயவென்
றெண்ணி னார்க்கிட மாஎழில் வானகம்
பண்ணி னாரவர் பாலைத் துறையரே." —தே. ௫௬-௭

எனவே "சிவய" என்பது மலநீங்கிய நிலையெனவும் "சிவயசிவ" மலமோங்கத் திருவருளால் அவ்வருளுருவா நிற்கும் நிலையெனவும் "சிவசிவ" என்பது திருவருள் சிவத்துடன் கூட்டச் சிவனுடன் ஒற்றித் துச் சிவனேதானாய் ஏகனாகி நிற்கும் நிலையெனவுங் கொள்க.

நம்மேல் நகரத்துக்குப்பின்வரும் மகரம். மேல்-பின். மாயா-ஆருயிர், மலத்தினின்றும் நீங்கினமையால் மாயா எனப்பட்டது. (௬௨)
மா - பெருமை, மகத்து.

அணைந்தோர் தன்மை

பதினொராஞ் சூத்திரம்

மேல் இங்ஙனம் முன் அருளிச் செய்யப்பட்ட உண்மை நிட்டை யாலும் உபாயநிட்டையாலும் இப்பொழுதருளிச்செய்த ஐந்தெழுத் தாலும் [illegible] அருள்நிலையாலுங் கன்மசாம்யம்வந்த சீவன் முத்தர்களது தன்மை உணர்த்துவான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

இதற்கு வகையேதென்னில், "மாயமற்றது பற்றுவுற்றிடில், சேவி லேகமாகும்" (92) எ - து ஆன்மா சிவனோடே பொருந்தப்பட்டு நின்றே நிற்குமென்னும் நிலைபற்றிச் சிவனோடும் இரண்டறக் கூடிநின்றே நிற்குமென்னும் விதிபற்றி, மலமாயா கன்மங்களைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டுமையால், ஐந் தெழுத்தருள் நிலைக்கு மேலாகப் பதினொராஞ் சூத்திரமும் பன்னிரண் டாஞ் சூத்திரமுமாகிய அணைந்தோர் தன்மையென்னும் அதிகாரம் வைக்கப்பட்டது. இவ்வதிகாரத்துக்கு அந்தச் சூத்திரம் இரண்டும் நின்றதற்கு வழியேதென்னில், சிவஞானபோதத்தில் "காணும் கண் ணுக்குக் காட்டு முளம்போற், காண வுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின், அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே" என்கிற பதினொராஞ் சூத்திரத்துக்குக் கருத்தாப் பரமேசுரன் போதங்களை விளையுமாறு

உணர்த்துதல் நுதலிற்று' என்றதனாலும், பன்னிரண்டாஞ் சூத்திர மாகிய "செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா, அம்மலங்கழீஇ அன்ப ரொடு மரீஇ, மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும், ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே" என்பதற்குக் கருத்து அசிந்திதனாய்நின்ற பதியைச் சிந்திதனாய்க் கண்டு வழிபடுகைக்கு அருளிச்செய்கை யினாலும், இந்நான்கும் இவ்வதிகாரத்துக்கு வகுத்த செய்யுளாகிய "தீங்குறு மாயை" (93) என்ற விருத்தந் தொடங்கித் "தொண்டர் களிடத்தும்" (98) என்ற விருத்தம் முடிவாகிய செய்யுள் ஆறினுள்ளும் "தீங்குறு", "குறிப்பிடம்", "அகம்புறம்", "அண்டம்" "மனமுதல்" என்னுஞ் செய்யுள் ஐந்தினும் பரமேசுவரனது போதங்களை அணைந்து நிற்கும் முறைமையை அருளிச் செய்கையால் பதினொராஞ் சூத்திர மாகவும், "தொண்டர்கள்" என்ற செய்யுளொன்றும் அசிந்திதனாய் நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக் கண்டு நிற்கப்பட்ட திருவேடமும் சிவா லயமும் சிவனெனக் கண்டு வழிபடுகைக்கு அருளிச்செய்கையால் இது பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரமாகவும் நின்றதென அறிக. அப்படி இந்தச் சூத்திரங்கள் இரண்டினும் நின்ற கருத்து இவ்வதிகாரத்துக்கு வகுத்த செய்யுட்களில் நின்ற முறைமை எங்ஙனே என்னில், "நேயத்தோங் குணர்வகத் தடக்கி" (93) எ - ம், "உறக்குறு பவர்போல் வாய்மை யொழிந்தவை யொழிந்து போமே" (94) எ - ம், "ஞானந், தீர்த்தம் நகம் புறமென் றுரை செம்மையார் நன்மை யாரே" (95) எ - ம், "கண்டதோர் பொருளை யந்தக் கருத்தினுக் காணிற் றுனே, அண்டா யனோர் மேனி யானதேல் ஐய மின்றே" (96) எ - ம், "ஞானக், கண்ணினுல் ஊன்றி யந்தக் கருத்தினி லேவையும் நோக்கி" (97) எ-ம் பரமேசுவரனோடும் இரண்டறக் கூடி நிற்கும் முறைமையை அருளிச் செய்கையால், இச் செய்யுள் ஐந்தும் பதினொராஞ் சூத்திரமாக நின்ற தென அறிக. அன்றியும், "தொண்டர்களிடத்தும்" என்ற விருத்த மும் திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் "அண்டரும் கண்டிலாத அண்ணலே" யென வணங்கி நிற்கைக்கு அருளிச் செய்கையால் இது வொன்றும் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரமாக நின்றதென அறிக.

இந்தச் செய்யுள் ஆறினுள்ளும் "தீங்குறு மாயை" என்ற செய்யு ளுக்குத் தொகைநிலை வருமாறு : இங்ஙனம் முற்கூறிய வகையால் கன்மசாம்யம் வந்த சீவன்முத்தர்கள் வாதனைபலத்தால் மல மாயா கன்மங்கள் மேவிடாமல் உயிர்க்குயிராய் நிற்கிற சிவனுடைய திருவருள் ஞானத்தோடுங் கூடி இரண்டற நிற்குமுறைமையை அருளிச் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

93. தீங்குறு மாயை சோர வகைவினை திரிவி தத்தால்
நீங்கிட நீங்கா மூல நிறைஇருள் இரிய நேயத்(து)
ஓங்குணர் வகத்த டக்கி உளத்துளின் போடுங்க நேரே
தூங்குவர் தாங்கி ஏகத் தொன்மையில் தகளி லோரே.

தீங்குடல் வினையுஞ் செறிவுறு மலமும்
நீங்கிட அருளொடு நீங்கா ரென்றது.

(உரை) தீங்குறு மாயை சோர வகை - ஆன்மாவானது குற்றத்தையுடைய மாயா தேகத்தை மேலிடாதபடி; வினை

திரிவிதத்தால் நீங்கிட - பிராரத்தம் புசிக்கச் செய்த உண்டாகப்பட்ட இதாஹிதங்களாலே யேறுகிற ஆகாமியமான புண்ணிய பாவங்களாகிய வினை மூன்று வகையாக அறியப்பட்ட ஞானத்தினாலே விட்டுப்போக; மூன்று வகையாவது தன்னை வினையைத் தலைவனை அறிகிற ஞானமென அறிக. அஃதேதென்னில், ஆன்மாவையுங் கன்மத்தையுஞ் சிவனையும் அறிகிறதாயிருக்கும்; அறிகிறதாவது ஆன்மாவோ என்றால் தனக்கென அறிவில்லாதனென்று அறிந்தும் கன்மமோ என்றால் சடமாயிருப்பதென்று அறிந்தும் இவை இரண்டையுங் கூட்டிக் காரியப்படுத்துகிறது சிவனேயென்றுங் கண்டு, தங்களுக்கு யாதாமொன்றால் வருகிற இன்ப துன்பங்களெல்லாஞ் சிவச்செயலாலொழிய உண்டாகாதென்று கண்டு, அவர்கள் விருப்பு வெறுப்பற்று இருப்பார்களென்றதென அறிக; நீங்கா மூல இறை இருள் இரிய - ஆன்மாவை ஒரு காலத்திலும் விட்டு நீங்காமல் அநாதியே வியாத்தமாய் மறைக்கப்பட்ட அஞ்ஞானமாய் இருண்ட ஆணவம் விட்டு நீங்கத்தக்கதாக; நேயத்து ஒங்குணர்வு அகத்தடக்கி - தங்களுள்ளத்திலே உதயஞ்செய்யப்பட்ட மிகப் பிரகாசமாகிய பேரறிவுக்குள்ளே அடக்கித் தற்போதம் சீவியாமல் நின்று; அன்றியும், இந்தப் பதத்துக்கு ஓங்குணர்வகத்தடங்கி யென்று பாடமோதி அந்த அருளிலே தங்களை ஒடுக்கியென்று பொருளுரைப்பாருமுளர்; இதிற் பொருளுக்கேற்ப அந்தப் பாடத்தைக் கூட்டிக் கொள்க; உளத்துளின்பொடுங்க - தங்களிடத்திலே சிவபோதமாகிய பேரின்பம் பதிந்து விளையத்தக்கதாக; நேரே தூங்குவர் தாங்கி - தாங்கள் கொண்ட சமாதிக்குத் தவறு வராத்தக்க மனக்க விகற்பங்களிற் படாமல் உறங்காது உறங்கியிருப்பார்கள். அவர்களாரென்னில்; ஏகத் தொன்மையில் துணிவோரே - ஆன்மாவினிடத்திலே ஒன்றுபட்டுப் பழையதாய் வரப்பட்ட திரோத மறைப்பு நீங்கிய கவியாணர்களாகிய சிவஞானிகள்.

(வி - ம்.) நீங்குறு மாயை சேரா எ-கு குற்றத்தையுடைய மாயாதேகம் மேலெடாதபடி என்று பொருள் கூறியதேதென்னில், ஆன்மாக்கள் மாயாதேக மெடுத்தால் மேலும் ஜநநத்துக்கு ஏதுவாயுள்ள கன்மங்களை யார்ச்சித்துக் கொள்ளுகையாலே அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் ஞானாமிர்தத்தில் "முடலை யாக்கையின்வினை பிணிப் பாறல்-வினைப்பொதி யெறும்புதோல் தணிப்போவின்றே" (30. 5-6) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, வினை திரிவிதத்தால் நீங்கிட எ-கு தன்னை வினையைத் தலைவனையறிகிற ஞானத்தினாலே வினைகளை நீக்கிக் கொள்ளலாமென்று பொருள் கூறியதன்றியே, வினை திரிவிதத்தால் நீங்கிட என்பதைக் கழியாலமாக்கி, மூவகை வினைகளினும் பொதுப்படவேற்றி, ஆசாரியன் செய்யப்பட்ட தீக்கையினாலே சஞ்சிதகன்மம் போமென்றும், பிராரத்த கன்மம் உடலுள்ளமட்டும் புசித்தே தொலையுமென்றும், ஆகாமிய

கன்மம் அவர்களிடத் துண்டான ஞானத்தினாலே போக்கிக்கொள்ளுவாரென்னவுமாமென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "ஆசானுடித், தோன்றிநுக ராதவகை முற்செய் கன்மத் தனைநுதற் கண்ணால் தொடக்கறவே சோதித் தேன்றவுடற் கன்மமநு பவத்தினால் அறுத்திடும், இனிச்செய் கன்ம மூலமல ஞானத்தா லடிப்பன்" (8. 10) எ-து கண்டுகொள்க. அன்றியும், வினை திரிவிதத்தால் நீங்கிட எ-கு சிவனை நோக்கி மனத்தினால் தியானித்தும் வாக்கினால் உச்சரித்துங் காயத்தினால் தொழில்களைச் செய்தும் வினைகளை நீக்கிக் கொள்ளலாமென்னவுமாமென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "மனமது நினைய வாக்கு வழுத்தமந் திரங்கள் சொல்ல, இனமலர் கையிற் கொண்டங் கிச்சித்த தெய்வம் போற்றிச், சினமுத லகற்றி வாழுஞ் செயலற மானால் யார்க்கும், முனமொரு தெய்வ மெங்குஞ் செயற்குமுன் னிலையா மன்றே" (2. 24) எ-து கண்டுகொள்க. இனி, நீங்கா மூல இறை இருளிரிய எ-கு ஆணவ மலம் ஒன்றாயிருக்கவும் ஒருகாலத்தினும் விட்டு நீங்காத மலம் விட்டு நீங்க என்று பொருள் கூறியது ஏதென்னில் அந்த மலத்தின் காரியமான சத்திகளழியக் காரணமாகிய நித்தியம் அழியாதென்றதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "உரியமல மொடுகத்தால் தடுப்புண்ட இடமுமொளி யிரவியொளி முன்னிருளுந் தேற்றின், வருபரல்சேர் நீர்மருவு கலங்கலும்போ லாகி மாடாதே தன்சத்தி மாய்ந்து காயந், திரியுமன வும்முனதாய்ப் பின்பு காயஞ் சேராத வகைதானுந் தேயு மன்றே" (11. 4) எ-ம், இந்நூலினும் "அழிந்திடுஞ் சத்தி நித்த மழிந்திடா" (88) எ-ம் வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க. இனி, நேயத்தோங் குணர்வகத்தடக்கி எ-கு எப்பொழுதும் பேரறிவாயுள்ள சிவத்தினுள்ளே இவனொடுங்கித் தற்போதம் சீவியாமல் நிற்க என்று பொருள்கூறியது ஏதென்னில், இவன் பழைய பிரபஞ்ச வாதனை போடுங் கூடிச் சத்தாதி விடயங்களில் சீவியாமல், தற்போதத்தை மீட்டு அருளிலே ஒடுக்குகையென அறிக. இதற்கு பி-ம் திருவருட்பயனில், "புலனடக்கித் தம் முதற்கட் புக்குறுவார் போதார், தலம் நடக்கு மாமை தக" (94) எ-ம், திருவள்ளுவப்பயனில் "உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான், வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து" (24) எ-ம், ஞானாமிர்தத்தில் "மாறு வரும்படை தாங்கிக் கிளர-தராதரத் தெறிவே வினைஞர் போலப் - பொறிவாழ் புலப்பகை தாங்கிப் பிறப்பற - வெறியு மறப்பெயர் வாட்கையும் வாட்கை" எ-ம் கண்டுகொள்க. இனி, உளத்துளின்பொடுங்க எ-கு தங்களிடத்திலே பேரின்பம் பதிந்து விளையத்தக்கதாக நிற்பார்களென்றதேதென்னில், அந்தச் சிவஞானம் விளைந்த சிவன்முத்தராயுள்ளவர்கள் தங்கள் உள்ளத்திலே சிவனைத் தியானிக்குமிடத்து அந்தச் சிவன் அங்கே பதிந்து நிற்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "இந்தனத்தி னெரிபாலின் நெய்பழத்தின் இரதம் எள்ளின் கண்ணெண்ணெயும்போ லெங்குமுளன் இறைவன், வந்தனைசெய் தெவ்விடத்தும் வழிபடவே யருளு மலமறுப்போ ரான்மாவின் மலரடி ஞானத்தால், சிந்தனைசெய் தர்ச்சிக்கிற் சிவனுளத்தே தோன்றித் தீயிரும்பைச் செய்வதுபோற் சிவன் தன்னைப், பந்தனையை யறுத்தாக்கா னாக்கித்தன் னுருவப் பரப்பையெலாங் கொடுபுகுந்து பதிப்ப னிவன்பாலே" (9. 12) எ-ம், கோவைத் திருவாசகத்தில் "நினைவித்துத் தன்னை யென் னெஞ்சத் திருத்திச் சிற்றம்பலத்துப், புனைவித்த ஈசன்" (140) என்றதும் இப்பொருள்பற்றி

யென அறிக. இனி, நேரே தூங்குவர் தாம்பி எ-து மயக்க விகற்பங்களிற் படாமல் உறங்காதுறங்கி இருப்பார்களென்று பொருள் கூறியது ஏதென்னில், அவர்கள் கேவல சகலம் இரண்டினுஞ் செல்லாமல் அருள் நித்திரையாய் இருப்பார்களென்றதென அறிக. இதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "அந்தக் கரணங்களொடுங் கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பையாயில்" (8. 30 எ-ம், அருள்நித்திரை என்றதற்கு போசன விதியில் "ஆரமுதா நிரந்தி பெச்சி வச்ச மகற்றி யடைகாய்கற் கடுக்காய்சுக்கடுத்ததொன்றை யென்று கூறியபே ருணர்வுடனே தூங்கிக் கங்குற் குளிர்வெண்மைச் சிசைபூசை கொள்ள நல்கி, ஒநுணர்வு நிவேதியாதன்று வாய்மை யுடையபாயுயர் ஞான போக முற்றுச், சாருமருள் நித்திரையு முற்றுணர்களுஞ்சச் சரிதைவிற மெய்கண்டான் சந்தானத்தே" (4) எ - ம் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது சிவஞானிகளாயுள்ள சீவன்முத்தர்கள் பிராரத்தந் தொலையுமளவுஞ் சிவனோடும் பிரிவற நின்று வியாபரிக்கு மிடத்து மலமாயா கன்மங்களை நீக்கிக்கொள்ளும் முறைமையை அறிவித்தது.

இவ்வனஞ் சொல்லப்பட்ட சீவன்முத்தராயுள்ளவர்கள் முன்பு செய்துவந்த நியமங்களாயுள்ளவை எல்லாஞ் செய்து வருவார்களோ விட்டுவிடுவார்களோ என்ற வினவ மேலருளிச்செய்வான் எடுத்துக் கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) கன்மச்சயம் - வினையொடுக்கம். மாயை - மாயாகாரிய வுடம்பு. எஞ்சுவினை செவநீக்கையாலும் என்றவினை உடலூழாலும், ஏறுவினை - இறைபணிநிற்றலாலும் நீங்கும். மாயை நிலையிலாப் பொருள்களை நிலைக்கு மென்றெண்ணி மயங்கச் செய்யும். ஒளி முன் இருள்போல் ஆணவம் சிவஞானத்தின்முன் அடங்கும். சிவன் திருவடிப் பேரின்பத்தினை அடைந்து இறவா இன்பநுகர்வர் சீவன் முத்தர். சீவன்முத்தர் - இறப்புயிர்ச்சீவர் ; அவாவற்றோர். (ச)

94. குறிப்பிடம் காலம் திக்கா சனம்கொள்கை குலம்கு ணம்சீர்
சிறப்புறு விரதம் சீலம் தபம்செபம் தியானம் எல்லாம்
மறத்தற வொழிதல் செய்தல் மருவிடா மன்னு செய்தி
உறக்குறுபவர்போல் வாய்மை ஒழிந்தவையொழிந்துபோமே.

மெய்ப்பொரு ளுணர்ந்தவர் விரதந் துயில்பவர்
கைப்பொரு ளெனவே கழலு மென்றது.

(உரை) குறிப்பிடம் - கங்கை குமரி முதலாயுள்ள தீர்த்தங்களையும் சிவத்தானங்களையும் காசி திருவம்பலம் முதலாயுள்ள சிவத்தானங்களையும் நாடியிருக்கை ; காலம் - விஷுவ அயனம் சங்கிரம முதலாயுள்ள காலங்களிலே செய்யும் நியமங்கள் ; திக்கு - இந்த காலங்களிலே போகலாம் இருக்கலாம் இன்ன மந்திரம் இன்ன திசையிலே செபிக்கலாமென்னும் முறைமைகள் ; இன்ன திசையைப் பார்த்து ஜபிக்கலாமென்னும் முறைமைகள் ; ஆசனம் - பதுமாதனம் கூர்மாதனம் முதலாயுள்ள ஆதனங்கள்

விட்டிருக்கை ; கொள்கை - வாய்மை ஒப்புரவு ஈகை முதலாயுள்ள கொள்கைகள் ; குலம் - பிராமணர் முதலாகச் சண்டாளர்கள் ஈறாகிய குலநீதி முதலாயுள்ளவை ; குணம் - யாவராயினும் அவரவர் சீலத்தினும் ஒழுகுதல், ஒருவரை நிந்தியாமை, புறங்கூறாமை முதலாயுள்ள குணங்கள் ; சீர் - அந்தந்தச் சாதியொழுக்கு குலையாமல் நடக்கை ; சிறப்புறு விரதம் - கொல்லா விரதம் அஷ்ட விரதம் முதலாயுள்ள விரதங்கள் ; சீலம் சாதித்தொழில் குணத்தொழில் பொறையுடைமை அருளுடைமை முதலாயுள்ள சீலங்கள் ; தவம் - பஞ்சாக்கினிநடு சலத்தின் நடு முதலாகச் செய்யுந்தவங்கள் ; செபம் - தேவதை மந்திரங்கள், சத்திமந்திரங்கள், எதிரேறு மந்திரம், திருவம்பல வித்தை முதலாயுள்ள ஜபங்கள் ; தியானம் - ஆதாரம் நிராதாரம் பிராசாத முதலாயுள்ள தியானங்கள் ; எல்லாம் - இப்படிக் குறிப்பிடம் முதல் தியானமீறாகச் சொல்லப்பட்ட நியமங்களெல்லாம் ; மறத்தற வொழிதல் செய்தல் மருவிடா - அந்த உண்மை ஞானத்தைப் பெற்றிருக்கிற சிவஞானிகள் அந்த நியமங்களை விட்டுவிடவேணுமென்று தீர விட்டுவிடுவது மில்லை, செய்து வரவேணுமென்று செய்வது மில்லை. பினனை எங்ஙனே என்னில் ; மன்னு செய்தி - அவர்கள் அந்த உண்மையிலே பொருந்தி நின்று ; உறக்குறுபவர்போல் வாய்மை ஒழிந்தவை யொழிந்துபோமே - நித்திரை செய்யுமவர்கள் கையிற் பிடித்திருக்கப் பட்ட பதார்த்தமானது அவர்கள் வேணுமென்று பிடித்திருக்கச் செய்தே அவர்களை அறியாமல் தானே நழுவினாற்போல அந்தச் சிவஞானத்தைப் பெற்ற சீவன்முத்தர்க்கும் அந்த உண்மை ஞானமொழிய மற்றுள்ள நியமங்களுந் தானே போம்.

(வி - ம்) அந்த உண்மை ஞானமொழிய மற்றுள்ள நியமங்களெல்லாம் உறங்கினவர்கள் கையிற் பிடித்திருந்த பண்டங்கள் போலத் தாமே போமென்றதற்கு பி-ம் திருவருட்பயனில் "ஒன்பொருட்கண் ணுற்றார்க் குறுபயனே யல்லாது - கண்படுப்போர் கைப்பொருள் போற் காண்" (78) எ - ம், அன்றியும், சங்கற்ப நிராகரணத்திலே "ஞாலநீதியும் நான்மறை நீதியும் - பாலர் உன்மத்தர் பசாசர் தெனவும் - உறங்கி னோன்கை நீதியும் ... வெறுப்பாக் கெனவுந் - தானே தவிரா தாறைப்புரியா - தொழிந்திடு நிரையத் தழுந்துதல் திடமே" (4. 232-236) எ - ம் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது அந்த உண்மை ஞானத்தைப் பெற்ற சீவன் முத்தர்கள் முன்பு செய்துவந்த நியமங்களெல்லாந் தாங்கள் வேண்டாமென்று விட்டுவிடுவதுமில்லை, செய்துவர வேணுமென்று நியமித்துச் செய்வதுமில்லை. உறங்குவார் கையிற் பதார்த்தங்கள் அவர்களை அறியாமல் தாமே போனாற்போல அந்த உண்மை ஞானமொழிய மற்றுள்ள நியமங்கள் தாமே போமென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

இந்த உண்மை ஞானத்தைப் பெற்ற சீவன்முத்தரானவர்கள் அந்தச் சிவத்தை உள்ளே கண்டிருப்பார்களோ புறம்பே கண்டு வழிபடுவார்களோ என்று வினவின மாணவகனை நோக்கி மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

(வி - ம்.) ஆசனம் - இருக்கை: சுவத்திகம், கோமுகம், பதுமம், வீரம், கேசரி, பத்திரம், முத்தம், மயூரம், சுகம் முதலாயின. சீர் - திருநீறு, சிவமணி, கல்லாடை, தண்டு, நீர்க்கரகம் முதலிய சிறப்புகளில் பற்று. (உ)

95. அகம்புற மென்றி ரண்டால் அர்ச்சனை புரியும் இந்தச்
சகந்தனில் இரண்டு மின்றித் தமோமய மாகி எல்லாம்
நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்து வாழும் நீர்மையார் போல ஞானம்
திகழ்ந்தகம் புறமெ னாத செம்மையார் தன்மை யாரே.

உத்தம ஞான முணர்ந்த ஞான
வித்தகர் தன்மை விளங்க உரைத்தது.

(உரை) அகம்புற மென்றிரண்டால் அருச்சனை புரியும் இந்தச் சகந்தனில் - இந்த உலகத்தின்கண்ணே சிவனை வழிபடுகிறவர்கள் உள்ளே கண்டும் பூசிப்பார்கள் புறம்பே கண்டும் பூசிப்பார்கள்; இரண்டுமின்றி - இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட உட்பூசை புறப்பூசை என்கிற இரண்டு பூசையும் இல்லாமல்; தமோமயமாகி எல்லாம் நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்து வாழும் நீர்மையார் போல - அஞ்ஞானமே வடிவாயிருக்கிற ஆணவமலத்தின் மேலீட்டினாலே தத்துவம் முப்பத்தாறோடுங் கூடிச் சிற்றின்பமாகிய மோகமே யொழிய மற்றொன்றுந் தோன்றாத முறைமையினையுடைய பெத்தரைப்போல்; ஞானம் திகழ்ந்து - பழைய பிரபஞ்ச வாதனை சற்றுந் தோன்றாமல் ஞானமே பிரகாசித்து, அந்த ஞானமானது எங்கும் பூரணமாயொழிவற நிற்கிற நிகழ்ச்சியோடுங்கூடி அநுபவித்து; அகம் புறம் எனாத செம்மையார் - அந்தரியாகமாக உள்ளே கண்டு பூசித்தும் பகிரியாகமாகப் புறம்பே கண்டு பூசித்தும்வருகிற முறைமை இரண்டுஞ் சற்றுந் தோன்றாமல் நினைவு கெட்டுப்போன பெரியோர்களே அந்த உண்மை ஞானத்தைப் பெற்ற நல்லோர்கள்.

(வி - ம்.) இந்தச் சகத்திலுள்ளவர்கள் உட்பூசை யென்றும் புறப்பூசையென்றும் பூசித்து வருவார்களென்பதற்கு சி - ம் சித்தியாரில் "நாட்டுமித யந்தானும் நாபியினில் அடியாய் ஞாலமுதல் தத்துவத்தால் எண்விரல் நாளத்தாய், மூட்டுமோ கினிசுத்த வித்தைமல ரெட்டாய் முழுவிதழெட் டக்கரங்கள் முறைமையினின் உடைத்தாய்க், காட்டுகம லாசனமேல் ஈசர்சதா சிவமும் கலாமூர்த்த மாம்இவற்றின்

கண்ணாகுஞ் சத்தி, விட்ட அருள் சிவன் மூர்த்திமானாகிச் சத்தி மேலாகி நிற்பன் இந்த வினைவறிந்து போற்றே" (8.9) எ - ம், "சந்தமலர் புகையொளி மஞ்சனம் அமுது முதலாக் கண்டன எல்லாம் மனத்தாற் கருதிக்கொண்டு, சிந்தையினிற் பூசித்து" (8.10) எ - ம் உட்பூசைக்குக் கண்டுகொள்க. இனி, புறப்பூசைக்கு சி-ம் சித்தியாரில் "புத்திரமார்க் கம்புகலிற் புதியவிரைப் போது புகையொளி மஞ்சனம் அமுது முதல்கொண் டெய்த, சுத்திசெய்தா சனம்மூர்த்தி மூர்த்திமானுஞ் சோதியையும் பாவித்தா வாகித்துச் சுத்த, பத்தியினா லர்ச்சித்துப் பரவிப் போற்றிப் பரிவினொடும் எரியில்வரு காரியமும் பண்ணி, நித்தலுமிச் சரியையினை இயற்றுவோர்கள் நின்மலன் தன் அருகிருப்பர் நினையுங் காலே" (8. 20) என்றது கண்டுகொள்க. இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட பூசைகளிரண்டும் அந்தச் சிவஞான மேலீட்டவர்களுக்கு இல்லையென்பதற்கு சி - ம் பூசாகரணத்தில் "ஞானவாரமிர்தமுண்டார் நயந்தது நுகர்ந்து வாழ்வார், ஊனமில் யோகச்செய்தி யொழிவதன்றாக வுண்டாம், ஈனமில் தொழில்பின் இன்று முன்டெனி லெய்திற் றின்று, மானபின் ஞானயோக மல்ல தொன் றறியா தாரே" (24) எ - து கண்டுகொள்க. எல்லாம் நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்துவாழும் நீர்மையார்போல என்றது சிவஞானிகளுக்குப் பசுஞானிகளை ஒப்பிட்டதேதென்னில், அந்தப் பசுஞானிகளுக்கு இந்தப் பிரபஞ்ச மயக்கங்கொண்டே அந்தத் திருவருளின் தோற்றமற்று நின்றாற்போல, இந்தச் சிவஞானிகளுக்கும் அந்தத் திருவருளின் மேலீடுகொண்டே இந்தப் பிரபஞ்சந் தோன்றாமல் நின்றதென அறிக. இதற்கு சி - ம் மெய்ஞ்ஞான விளக்கத்தில் "அறியார்களு மறியார்மிக வறிவார்களு மறியார், அறிவார்களு மறிவார்களு மொன்றோ தமிலன்றாம், அறியார்களும் பசுபாசமென் னிருளான்மறைந் தறியார், அறிவார்களும் பரமானந்த ஒளியால்நிறைந் தறியார்" எ - து கண்டுகொள்க. அந்தப் பசு ஞானிகளுக்கு இந்தத் திருவருள் தோன்றாதென்றது ஏதென்னில், நமக்குக் கர்த்தாவாக ஒரு சிவனுண்டென்றும், அந்தச் சிவனுக்கு அடிமையாக நாமோரான்மா வுண்டென்றும், இந்த ஆன்மாவாலே செய்யப்பட்டதொரு புண்ணிய பாவங்களாகிய கன்மமுண்டென்றும், அதனாலொரு நரகசுவர்க்கமுண்டென்றுந் தோன்றாமல் நின்றதென அறிக. அந்தச் சிவஞானிகளுக்கு இந்தப் பிரபஞ்சந் தோன்றாதென்றதேதென்னில், மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை என்னப்பட்ட மூவாசையும் விட்டு யாவரோடும் விருப்பு வெறுப்பற்று யானெனதுகெட நிற்கையினாலென அறிக.

இதனாற் சொல்லியது, அந்தச் சிவஞானம் மேலிட்டு நிற்கிற சீவன்முத்தர்கள் அந்தச் சிவஞானத்தின் மேலீட்டினாலே உட்பூசை புறப்பூசை என்கிற பூசைகள் இரண்டினையும் விடாமல் விட்டு அந்தச் சிவஞானமே தனுவாய் நிற்கிற முறைமை, பிரபஞ்ச வாதனை மேலிட்டு நிற்கிற பசுஞானிகள் அந்தத் திருவருளின் தோற்றஞ் சற்றுந் தோன்றாமல் நிற்குமதுபோலே இருக்குமென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

(வி - ம்.) சகம் - உலகம். பகிரியாகம் - வெளிப்பூசை. தமோமயம் - அறியாமை வடிவு. தமம் - ஆணவமலம்; அஞ்ஞானம், அறியாமை. மயம் - வடிவு. மேற்கூறிய மூன்று செய்யுள்களாலும் சீவன் முத்தரது ஞானத்தின் நிலை உணர்த்தப்பட்டது. (௩)

ஞான யோகம்

அந்த உண்மை ஞானத்தைப்பெற்று அதனோடுங்கூடி அநுபவிக்கிற சீவன்முத்தர்களுக்குப் பழைய வாதனுபவத்தாலே பிரபஞ்சவாதனை மேலிட்டாலும் அதனோடுங் கூடி மயங்காமல் அதனைத் தோன்றின மாத்திரத்திலே நீக்கிக்கொண்டு அந்த ஞானநிலை குலையாமல் நிற்கைக்கு மேல் ஞானத்தில் யோகத்தை அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

96. அண்டம்மே விடஅனைத்தும் அனைத்தையும் அண்டம் மேவிக்
கொண்டல்போல் எவையும் ஞானங் குறைவிலா நிறைதலாலே
கண்டதோர் பொருளை அந்தக் கருத்தினால் காணில் தானே
அண்டநா யகனார் மேனி யானதேல் ஐய மின்றே.

அவ்வியல் புறதவர்க் ககன்ற ஞானத்தின்
செவ்விய யோகத் திகழ்வினை புரைத்தது.

(உரை) அண்டம் மேவிட அனைத்தும் - ஆகாசமிடமாகச்சரிக்கப்பட்ட பிருதிவி முதலான நாலு பூதங்களும் அதற்குஉட்பட்டவையும அந்த ஆகாசத்தோடும் பொருந்தி வியாத்திபண்ணி நிற்க; அனைத்தையும் அண்டம்மேவிக் கொண்டல்போல் - அந்த ஆகாசந்தான் அவையெல்லாந் தன்னிடத்திலேதவளீகரித்துநின்ற கோட்பாடுபோல; எவையும் ஞானங் குறைவிலா நிறைதலாலே - எல்லா ஆன்மாக்களினும் அவையிற்றேருடுங் கூடி இருக்கப்பட்ட அத்துவாக்களினும் பூரணமாயுள்ளசிவனுடைய ஞானமானது தன்னிடத்திலே அடக்கிக் கவளீகரித்துக்கொண்டு நிற்கையாலே; கண்டதோர் பொருளை அந்தக்கருத்தினாற் காணில் - தான் ஹிதா ஹிதப்படத்தக்கதாகச்சத்தாதி விடயங்களிலே யாதாமொன்று தன்னிடத்திலே வந்துதாக்கினாலும் முன்சொன்ன உபமானம்போலே சிவனுடையஞானத்தினாலொழிய மற்றொன்றினாலும் வாராதென்று கண்டுவிருப்பு வெறுப்பற்று நிற்கில்; தானே அண்ட நாயகனார் மேனியானதேல் - அங்ஙனங் கண்ட பொருள் தானே தேவர்களுக்குக்கர்த்தாவாயிருக்கப்பட்ட சிவனுடைய திருமேனியாம். அப்படிக்காணவே; ஐயமின்றே - அங்ஙனந் தாக்கின விடயங்களாலேபேதைக்கு ஜனனமுண்டாகாதென்கிறது சந்தேகமில்லை.

(மு - ட.) அன்றியும், "தானே, அண்டர் நாயகனார் மேனியானதேல் ஐயமின்றே" என்றொரு பதமாக்கி அப்படிக் கண்ட சிவஞானிகள் சிவனுடைய திருமேனியாகிய ஞானத்தோடுங் கூடிச் சாயுச்சியத்தைப் பெறுகைக்குச் சந்தேகமல்லை யென்னவுமாமென அறிக. ஆனதேல் என்றதனால் ஆன்மா சிவனாவனோ என்னில், அப்படிச்சிவனாகான், அந்தச் சிவத்தோடுங் கூடுமென்பது கருத்து. இதற்கு

சி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "அறுப் என்ப தனைத்தும் அவ்வவை - தான்ஆ காமையைச் சாற்றிடும் என்க - தாமே எனுரைத்தனி யேகாரம் - அழிந்திலர் அதுவே ஆய்த்திலர் அதுவிட - டொழிந்திலர் பிறிவிலர் எனும்இவை உணர்த்தும்" (12. 30-34) எ - து கண்டுகொள்க.

கண்டதோர் பொருளை அந்தக் கருத்தினாற் காணில் எ-து எல்லாஞ் சிவச்சேட்டையென்று கண்டுநிற்கிற சிவஞானிகளுக்கு அதற்குத் தக்கதாகச் சிவன் நின்று சாந்நித்தியஞ் செய்வனென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "யான்செய்தேன் பிறர்செய்தார் என்னது யான் என்னும் இக்கோணை ஞான எரியால் வெதுப்பி நிமிர்த்துத், தான்செவ்வே நின்றிட அத்தத்துவன்தான் நேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட்டோடும், நான்செய்தேன் எனுமவர்க்குத் தானங்கின்றி, நன்னுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்மம், ஞானஞ்செய்ய ஞானந்தான் உதிப்பினல்லால் ஒருவருக்கும் யானெனதிங் கொழியாதன்றே" (10. 2) எ - ம், திருப்பாட்டில் "யாதே செய்தும் யாமலோம் நீயென்னி, லாதேயேயுமளவில் பெருமையன்" (5.50.6) எ-து கண்டுகொள்க. தன்னிடத்திலே தாக்குகிற விடயங்களெல்லாஞ் சிவசொரூபமென்று கண்டு நிற்க என்றதற்கு பி - ம் திருவாசகத்தில் "கூறுநாவே முதலாகக் கூறுங்கரண மெல்லாம்" (33. 5) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது அந்தச் சிவஞானத்தோடுங் கூடி அநுபவிக்கிற சீவன்முத்தர்கள் அந்த நிலை குலைபத்தக்கதாகப் பிரபஞ்சவாதனை மேலிட்டுச் சத்தாதி விடயங்களில் தாக்கினாலும் அவைகளெல்லாஞ் சிவச்சேட்டையாலொழிய ஆன்ம சேட்டையால் வாராதென்பது கண்டு ஒருவரோடும் விருப்பு வெறுப்பற்று நிற்கவே, அப்படித் தாக்கின விடயங்களாலே மேலைக்கு ஜனனத்துக்கு ஏதுவாகிய ஆணவமியங் கட்டுப்படாதென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

(வி - ட.) கொண்டல் - கொள்ளல்; கோட்பாடு. அண்டம் - வானம். சாந்நித்தியம் - முன்னிலை; அண்மை. நாயகனார் மேனி-சிவன் திருமேனி அவன்றன் திருவருளாலாவது. இயங்குவன நிற்பன யாவும் திருவருள் பெருநிறைவில் அடங்கியுள்ளன. அதனால் தனக்கு எதிர்ப்படும் பொருள்களை அத்திருவருள் வடிவாகக் காணில் தானும் அருள் வடிவாகி அம் மெய்யுணர்வு நிலையினை யடைவன். வடிவினை இயக்கும் பொருள் வனப்பாற்றலாகிய திருவருள் என்று கண்டவர் சிவஞானியராவர். இஃது "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" என்னும் (௩௫௫) செந்தமிழ்ப் பொதுமறையானு முணர்க. (௬)

ஞானக்கிரியை

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட ஞானயோகத்தில் நிற்கப்பட்ட சீவன்முத்தர்களுக்கு இந்தப் பிரபஞ்சவாதனை யப்படித் தோன்றின மாத்திரத்திலே நீக்கிக்கொள்ள வொட்டாமல் வாதனுபவத்தால் நீட்டிக்க மேலிட்ட அவதரத்தும் அதனோடும் ஆன்மபோதத்தைச் செலுத்தாமற் சிவசிந்தனையாக நிற்கத் தக்கதாக மேல் ஞானக்கிரியை அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

97\. மண்முதற் கரண மெல்லாம் மறஅசத் தாக்கி ஞானக்
கண்ணினில் ஊன்றி அந்தக் கருத்தினால் எவையும் நோக்கி
எண்ணிஅஞ் செழுத்து மாறி இறைநிறை வுணர்ந்து போற்றல்
புண்ணியன் தனக்கு ஞான பூசையாய்ப் புகலு மன்றே.

மாசனு காத மனமிறந் தியற்றும்
பூசனை ஞான பூசனை யென்றது.

(உரை) மண்முதல் கரணமெல்லாம் மற அசத்தாக்கி - பிருதிவி முதலாயுள்ள தத்துவங்களெல்லாம் காமல்ல, குற்றத்தையுடைய சடமென்று கண்டு; சடமெனக் காணவென்றது இது தானாகக் காரியப்படமாட்டாதென்று காண்கையென அறிக. என்னவே, இது பூத சுத்தியாம்; ஞானக்கண்ணினில் ஊன்றி - அப்படி அறிகிறதும் அந்தத் திருவருளா லொழிய ஆன்ம போதத்தால் அறியப்படாதென்று கண்டு; அப்படிக் காணவே, அஃது ஆன்ம சுத்தியாம்; அந்தக் கருத்தினால் எவையும் நோக்கி - அப்படி ஆன்மபோதத்தாற்றானே அறிகைக்குச் சேட்டையில்லை யென்று கண்டதுகொண்டே ஆன்மாவுக்கு அறிவில்லையென அறிந்து கண்டு கேட்டு உண்டுயிர்த்து உற்றறிந்து நிற்கிறதெல்லாம் அந்தத் திருவருளென்று கண்டு; அப்படிக் கண்டு நிற்கவே அது திரவிய சுத்தியாம்; அஞ்செழுத்து மாறி - அஞ்செழுத்தையும் அஞ்செழுத்தாகக் கொள்ளாமல் மாறிக் கொள்ள; மாறிக்கொள்ளலாவது சிவ்விலே சிவமும் வவ்விலே அருளும் யவ்விலே ஆன்மாவும் நவ்விலே திரோதமும் மவ்விலே மலமுமாகக்கொண்டு, ஐந்து எழுத்தையும் விட்டு ஐந்து முதலாக விசாரித்துக் கண்டு; அப்படிக் காணவே மந்திரசுத்தியாம். அன்றியும்; எண்ணி - இன்ன உருவென்று எண்ணித் தொகைப் படுத்திச் செபிக்க என்னவுமாம்; இறை நிறைவுணர்ந்து - கர்த்தா தானே எங்கும் பூரணமாய் நின்று மற்றுண்டான சித்தசித்துக்கள் இரண்டினும் பிரிவற நின்று சேட்டிப்பித்து நிற்கிறதை அறிந்து; அப்படிச் சித்தசித்துக்கள் இரண்டினுஞ் சிவன் நிறைந்து நிற்கிறதை இந்த இலிங்கத்தினும் உண்டென்று காணவே இலிங்க சுத்தியாம்; போற்றல் - இப்படி ஐந்து வகையாகச் சொல்லப்பட்ட பூத சுத்தி ஆன்ம சுத்தி திரவிய சுத்தி மந்திர சுத்தி இலிங்க சுத்தி என்னும் முறைமைகளுக்குத் தவறு வாராமல் வழிபட்டு; இப்படி வழிபடவே; புண்ணியன் தனக்கு ஞானப் பூசையாய்ப் புகலு மன்றே - இப்படிப் பஞ்ச சுத்திகளாகச் சொல்லப்பட்டதெல்லாஞ் சிவனுக்கு ஞான பூசையாமென்று சிவாகமஞ் சொல்லும்.

(கு - பெ.) இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட பஞ்ச சுத்திகளுக்கு எழுதிய பொருளுக்கு உதாரணம் ஞானபூசைத் திருவிருத்தத்திலே காட்டுதும். அவை வருமாறு: மண்முதல் கரணமெல்லாம் சடமென்று கழித்ததற்கு பி - ம் "அஞ்சலிசெய் திருந்தடல நாளலன்" எ - ம், "பஞ்சமலி தனுகரணம் புவனம் போகம் பொய்" எ - ம், "எடுத்த விடுதானமியு மனவும் அதிற் றங்குவோர் போல" (8) எ-ம் வரும் ஏதுக்களைப் பூதசுத்திக்குக் கண்டுகொள்க. ஞானக்கண்ணினில் ஊன்றியென்றது ஆன்மசுத்தியென்றதற்கு பி - ம் "திங்களுயிர் சிவலிங்கஞ் சிவன் சிவன் யாதுஞ் செயவேண்டாம் பசுஞானம்" எ - ம், "மெய்ப்பணி மடங்கத் தாங்கிடும்" (9) எ - ம் கண்டுகொள்க. அந்தக் கருத்தினால் எவையும் நோக்கி யென்றதைத் தான் காண்கிறதெல்லாஞ் சிவன்காண்கிறு னென்று காணவே திரவியசுத்தியாமென்றதற்கு பி - ம் "காவிரண்டு திருவுருவ நோக்கநோக்கால் கலங்கொள் திரவியசுத்தி நயந்து" (11) எ - து கண்டுகொள்க. எண்ணி அஞ்செழுத்துமாறி என்றதை மந்திர சுத்தியென்று ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை அஞ்செழுத்தாகக் கொள்ளாமல் ஐந்துமுதலாகக் கண்டு எண்ணிச் செபிக்க என்றதற்கு பி - ம் "பத்துரு மந்திரசுத்தி பயிற்றி" (12) எ - து கண்டுகொள்க. இறை நிறைவுணர்ந்தென்றதை இலிங்க சுத்தியென்றது, கர்த்தா எங்கும் பூரணமாயிருக்கையாலே நம் பொருட்டாகப் பூசைகொள்ளக் கொண்ட திருமேனியிலும் உண்டென்று காண என்றதென அறிக. இதற்கு பி - ம் "நாதன் மேலுகந்த மலரொதுக்கி யுருவ நோக்கி விமலனிறைவுணர்ந் தெவையும் மேனி யான, சிலமுமின் கருவுதிரு வுருவமான சிறப்பு முணர்ந்திலிங்க சுத்தி சேர்த்தி டாயே" (11) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது, முன்சொன்ன ஞானயோகத்தில் நிற்குமவர்களுக்கு அந்நிலை குலைவுந்தக்கதாகப் பிரபஞ்சவாதனை மேலிட்டாலும் அதனோடு கூடாமல் அதனை நீக்கிக்கொள்ளத் தக்கதாக ஞானக்கிரியையைச் செய்யுமிடத்துப் பஞ்ச சுத்தி செய்ய வேண்டுமாகையால், அதற்குத் தத்துவங்களை யெல்லாம் சடமென்று காணவே பூத சுத்தியாமென்றும், அப்படிக் கண்டு நீக்கிக்கொள்ள நமக்கென்ன ஒரு சேட்டையில்லையென்று காணவே ஆன்மசுத்தியாமென்றும், அப்படித் தனக்கென்ன ஒரு செயலில்லையென்று கண்டு தான் காண்கிறதெல்லாஞ் சிவதிருஷ்டி யென்று காணவே திரவிய சுத்தியாமென்றும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஐந்து முதலாகக்காணவே மந்திர சுத்தியாமென்றும், எங்கும் பூரணமாயிருக்கிற சிவன் இந்தச் சிவலிங்கத்தினும் உண்டென்று காணவே லிங்கசுத்தியாமென்றும், இங்ஙனஞ் சுத்திசெய்து வழிபடவே சிவனுக்கு ஞான பூசையாமென்றும் வருமுறைமையை அறிவித்தது.

(வி - பெ.) மற - குற்றம். உலகப் பயிற்சியால் மேலோங்கிய செறிவெனப்படும் யோகநிலை குலைந்தவிடத்து அவ்வாசனையை நீக்கிக்கொள்வதற்குச் சீவன் முத்தர் செய்யும் தொண்டு இச் செய்யுளாற் கூறினார். சீவன்முத்தர் - சிறப்புறைவினர். உறை - உயிர். இது ஞானத்திற் கிரியை.

முப்பத்தாறு மெய்களும் தனக்கு வேறான அறிவில் பொருளென்று அருளாலறிந்து அவற்றினீங்கி நிற்றல் பூதசுத்தியாம். சுத்தி-உண்மை காண்டல். திருவருளோடு கூடிநிற்றல், திருவருளைத் துணையாகக் கொண்டு நிற்றல் முதலியன ஆன்மசுத்தி யெனப்படும்.

ஆருயிர் தன்னறிவைப் பின்னிட்டுத் திருவருளை முன்னிட்டு அதனையுங் காண்டல், விளக்கோடாக நிகழ்வன எல்லாவற்றையும் திருவருட் செயலாகக் காண்டல் திரவிய சுத்தியாம். இவ்வுண்மை, "அருளால் எவையும் பாரென்றான் - அத்தை, அறியாதே சுட்டி என் அறிவாலே பார்த்தேன், இருளான பொருள்கண்டதல்லால் - கண்ட, என்னையுங் கண்டிலன் என்னேடி தோழி - சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ, சங்கர சங்கர சம்பு." —தாயுமானுர் ஆனந்தக் களிப்பு - ௧௬.

மீநுண்மைத் திருவைந்தெழுத் தெனப்படும் "சிவயசிவ" உருவேற்றுதல் மந்திரசுத்தியாம். பரிய திருவைந்தெழுத்து "சிவய நம". நுண்மை "சிவய". அருளுண்மை "சிவசிவ". பொருளுண்மை "சிவ" என்ப.

சிவபெருமான் ஒழிவற நிறைந்த ஒருவனாதலின் அவன்றன் பெருநிறைவில் ஆருயிர்கள் பேணுநிறை வாய் நிற்கும். அவ்வுயிர் நிறைவில் மாயை கன்மங்கள் பெய்நிறைவாக நிற்கும். இவ்வுண்மை புணர்ப்பு நிலைபோர்வை இலிங்கசுத்தியாம், பெம்மான் பெருநிறைவாம் பேணுநிறை வாமுயிர்கள், அம்மாயை பெய்நிறைவாம் அங்கு.

உலகியற் பற்றை யொழித்துத் திருவருள் வழிநின்று நிகழ்வன வெல்லாம் அவ்வருளாணைச் செயலாகக் கண்டு செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தை யோதி முதல்வனது ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிற்கும் புணர்ப்பு நிலை உள்ளுற நினைந்து போற்றுதல் மெய்யுணர்வு வழிபாடெனப்படும் ஞான பூசையாம். (6)

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

ஞானச்சரியை

இங்ஙனம் பஞ்ச சுத்திகளுஞ் செய்து அந்த ஞானபூசையைச் செய்து வரும் அவசரத்து, அதிலும் ஆன்மபோதங் குவியாமல் வாதனாபலத் தாலே திரிவித கரணங்களோடுங் கூடிப் பிரபஞ்சத்திலே ஓடினாலும் பழைய பிரபஞ்சத்தொழிலாய் நின்று சிவியாமல் அருள்தொழிலாய் நிற்கத்தக்கதாக மேல் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரமாகிய ஞானச் சரியையை அருளிச்செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

98. தொண்டர் களிடத்தும் வானோர் தொழுந்திரு மேனி தானும்
அண்டரும் கண்டி லாத அண்ணலே எனவ ணங்கி
வெண்தர ளங்கள் சிந்த விழிமொழி குழறி மெய்யே
கண்டுகொண் டிருப்பர் ஞானக் கடலமு தருந்தி னோரே.

சிவமாம் வேடஞ் சிவாலய மெனத்தொழுந்
தவமா ஞானச் சரியை சாற்றியது.

(உரை) தொண்டர்களிடத்தும் - மகேசுவரரிடத்திலும்; வானோர் தொழுந்திருமேனி தானும் - பிரம விட்டுணுக்கள் முதலா யுள்ள தேவர்களும் வந்து வழிபாடு செய்யப்பட்ட சிவலிங்கப்

பெருமானிடத்திலும்; அண்டரும் கண்டிலாத அண்ணலே எனவணங்கி - அந்தத் தேவர்களாலும் காணப்படாத சிவனல்லவோ நம் பொருட்டாகத் திருமேனிகொண்டு எழுந்தருளினுனென்று இந்த இரண்டிடத்திலும் வழிபட்டுத் தெண்டனிட்டு; விழி வெண் தரளங்கள் சிந்த - கண்களானவை முத்துப்போலே நீரை யுதிர்க்க; மொழி குழற - வார்த்தை தழுதழுக்க; மெய்யே கண்டு கொண்டிருப்பர் - உண்மையாகக் கண்டு தியானித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்; ஞானக் கடலமு தருந்தினோரே - அருள் வெள்ளமாகிய சமுத்திரத்திலே விளைந்த சிவபோகமாகிய அமுதினைப் புசித்த சிவஞானிகள்.

(ஞ - ம்.) தொண்டர்களிடத்தும் எ-து திருவேடத்தாரைச் சிவனெனக் கண்டு வழிபட என்று பொருள் கூறியது ஏதென்னில், அவர்கள் கொண்ட வேடத்தினாலுந் தியான சமாதியினாலும் அவர்களிடத்திலே சிவன் சாந்நித்தியமாகச் செய்து நிற்கையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "அறிவரியான் றனையறிய யாக்கை யாக்கி அங்கங்கே உயிர்க்குயிராய் அறிவு கொடுத் தருளால், செறிதலினால் திருவேடஞ் சிவனுருவே யாகுஞ் சிவோகம்பா விக்கும் அத்தாற் சிவனும் ஆவர். குறியதனால் இதயத்தே அரனைக் கூடுங் கொள்கையினால் அரனுவர் குறியொடுதா மழியும், நெறியதனாற் சிவமேயாய் நின்றிடுவர் என்றால் நேசத்தால் தொழுதிடுநீ பாசந்தான் விடவே" (12. 3) எ-து கண்டுகொள்க.

இனி, வானோர் தொழுந் திருமேனி தானும் எ-து சிவலிங்கப் பெருமானைச் சிவனெனக் கண்டு வழிபட என்று பொருள் கூறியது ஏதென்னில், இந்தச் சிவலிங்க மூர்த்தமானது சிவனுடைய வடிவாகிய சத்தி சிவாத்மகமாயிருக்கையாலும், மந்திர தந்திரங்களினாலும் வழி படுவோர்க்குங் காட்டத்தில் அக்கினி கடைந்த இடத்திலே பிரகாசித் தாற்போலவும் பசுவினிடத் துண்டாகிய பால் அப் பசுவினுடலெங்கும் நின்றாலும் அந்தப் பசுவின் முலைக்கண்ணிலே தோன்றினாற்போலவும் அந்த இலிங்க மூர்த்தத்திலே பூரணமாகிய சிவம் பிரகாசிக்கையாலும் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "திருக் கோயி லுள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச் சிவனெனவே கண்டவர்க்குச் சிவனுறைவன் அங்கே, உருக்கோலி மந்திரத்தால் எனநினையும் அவர்க் குமுளனெங்கும் இலன்இங்கும் உளனென்பார்க்கும், விருப்பாய வடிவாகி இந்தனத்தின் எரிபோல் மந்திரத்தின் வந்துதித்து மிகுஞ் சுரபிக் கெங்கும், உருக்காண ஒண்ணாத பால் முலைப்பால் விம்மி ஒழுகு வது போல் வெளிப்பட்டருளுவன் அன் பர்க்கே" (12. 4) எ-து கண்டு கொள்க.

மற்றுள்ள நூல்களெல்லாம் மூன்று முதலையுஞ் சிவனெனக் கண்டு வழிபடவென்று வருகையாலே இந்நூல் மகேசுவரரையுஞ் சிவலிங்கப் பெருமானையும் வழிபடச் சொன்னதொழிய ஆசாரியனை வழிபடச் சொல்லாதிருப்பான் ஏனென்னில், அந்த ஆசாரியன் முன்னிலையாக எழுந்தருளிச் செய்யச் சீடன் தெண்டம்பண்ணி வழிபட்டுக் கேட்டு வருகையால் அதனைச் சொல்லவேண்டுவதில்லை என்பது தோற்ற ஆறாலும், ஆசாரியனையுஞ் சிவனெனக் கண்டு வழிபடவேண்டு மென்

சித்தியாரில் "பரம்பிரமம் இவனென்றும் பரசிவன் தானென்றும் பரஞானம் இவனென்றும் பராபரன்தா னென்றும், அரன்தருஞ்சீர் நிலையெல்லாம் இவனே யென்றும் அருட்குருவை வழிபடவே அவனிவன் தானாயே, இரங்கியவா ரணம்பாமை மீனண்டம் சினையை இயல்பி னொடும் பரிசித்தும் நினைந்தும் பார்த்தும், பரிந்திவைதா மாக்குமாபோற் சிவமே யாக்கும் பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்துந் தானே" (12.7) எ - து கண்டுகொள்க.

இந்தப் பூமியின்கண்ணே எழுந்தருளியிருக்கப்பட்ட இலிங்க மூர்த்தத்தை வானோர் தொழுந் திருமேனி என்றதேதென்னில், தேவர்களும் முத்தியைப் பெறுமவதரத்து இந்தப் பூமியின்கண்ணே வந்து சிவனை அருச்சித்துப் பெறவேண்டுகையால் அப்படிச் சொன்னதென அறிக. இதற்கு பி-ம் சித்தியாரில் "வானிடத்தவரு மண்ணில் வந்தரன் றனையர்ச்சிப்பர்" எ - ம், திருவாசகத்திலும் "புவனியிற்போய்ப் பிறவாமையில் நாள்நாம் போக்குகின்றோம்" (20. 10) எ - ம் கண்டுகொள்க. அப்படியிருக்க இந்த இலிங்க மூர்த்தத்தை அண்டருங் கண்டிலாத அண்ணலே என்றதேதென்னில், இந்த இலிங்க மூர்த்தத்தை வழிபடுமவர்கள் அந்த உண்மை ஞானமாகிய பூரணத்தை இலிங்கத்தினிடத்திலே தியானித்து வழிபட வேண்டுகையால் அந்த உண்மை ஞானத்தை அவர்கள் அறியாதபடியாலே அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அஃதெங்ஙனேயென்னில், அவர்கள் சிவனை இழந்து நின்று செய்த பசு புண்ணியத்தினாலே தெய்வபதத்தைப் பெற்றுச் சிற்றின்பமாகிய போகங்களை அநுபவித்திருக்கையால் அந்த உண்மை ஞானத்தை அறியாதவர்கள் என்றதென அறிக. இதற்கு பி - ம் திருவாசகத்தில் "வான நாடரும் அறிவொ ணாதநீ" (5. 95) எ - ம், "கனவேயுந் தேவர்கள் காண்பரிய கனைகழலோன்" (11. 10) எ - ம், "அளவறுப்பதற் கரியவன் இமையவர்க் கடியவர்க் கெளியான்" (5. 35) எ - ம் வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க.

இனி, இங்ஙனஞ் சிவனை வழிபடுகிறவர்கள் பிரியப்பட்டு வகை கூறாமல் விதனப்பட்டு 'வெண்டரளங்கள் சிந்த விழிமொழி குழறி' என்ன வேண்டுவான் ஏனென்னில், யாதாமொரு விதனமுற்றவர்கள் தங்கள் விதனம் நீக்கத்தக்க முதியோரைக் கண்டவிடத்துத் தாங்கள் பட்ட விதனத்தின் மேலீட்டினாலே தங்கள் விதனத்தைச் சொல்லியாறுமிடத்து அவர்கள் மெய்யறியாமற் கண்ணீருங் குதிக்க நாவுந் தழுதழுத்து நின்றாற்போல மோட்சகாமிகளாயுள்ளவர்களுந் தாங்கள் ஜநந மரண துக்கத்திலே அழுந்தியும் இயம தண்டப்பட்டும் நரக வேதனைப்பட்டும் வருகிற விதனத்தை உபதேசக் கிரமங்களினாலே கண்ட அவதரத்துச் சிவசந்நிதியிலே தங்கள் விதனமாற வேண்டுகையால் வாக்கு மனாதீதமாயுள்ள சிவன் நம்பொருட்டாகத் திருமேனி கொண் டருளினானென்று கண்டு தங்கள் விதனத்தின் மேலீட்டை அந்தச் சந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்யச் செய்யவே அவர்கள் மெய்யறியாமல் உண்டாகிய கண்ணீருங் குழறுதலுமென அறிக. என்னவே, மனதிலுண்டான விதனங் கண்ணீராலே அறியப்படுமென்பது கருத்து. அஃதெங்ஙனே யென்னில் "அன்பிற்கு முண்டோ அடைக்குந்தாழ், ஆர்வலர் - புன்கணீர் பூசல் தரும்" (குறள் 71) என்று திருவள்ளுவதேவரும் அருளிச் செய்ததும் இப்பொருள் பற்றியேயென அறிக. சிவனைப் பெறவேண்டுமென்ற விதனமுற்றவர்களுக்குக்

கண்ணீருங் குழறுதலும் உண்டாமென்பதற்கு பி-ம் திருவாசகத்தில் "மெய்தா னரும்பி விதிர் விதிர்த்துன் விரையார் கழற்கென், கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி" (5. 1) எ - ம், "உள்ளந் தாள் நின்றுச்சி யளவு நெஞ்சாய் உருகாதால் உடம்பெல்லாங் கண்ணாய் அண்ணா, வெள்ளந்தான் பாயாதால் நெஞ்சங் கல்லாங் கண்ணிணையு மரமாந் தீவினையி னேற்கே" (5 21) எ-ம், "வேண்டுந்தனையும் வாய் விட்டலறி விரையார் மலர்ப் பாதம், பூண்டுகிடப்ப தென்று கொல்லோ என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே" (27.3) எ-ம் பெரிய புராணத்தில் "ஈசனையே பணிந்துருகி இன்பமிகக் களிப்பெய்தப், பேசிய வாய் தழுதழுப்பக் கண்ணீரின் பெருந்தாரை, மாசிலா நீறழிந்தங் கருவிதர மயிர்சிலிர்ப்பக், கூசியே யுடல்கம்பித் திடுவார்மெய்க் குணமுள்ளார்" (பத்தராய்ப் பணிவார் 6) எ-ம். பாணராற்றுப் படையில் "முதுமலை நோக்கிக் கதுமெனச் செல்வுழி - யுவகைப் பேரியாறு தலைவறப் பெருகி - யுண்மனந் தளிர்ப்ப உரோமஞ் சிலிர்ப்பக் - கண்ணெனு மதகின் கண்ணீ ருடைய - என்பிடை யுருகி நன்குடல் விதிர்ப்ப - வேர்த்துமெய் பரும்பி நாத்தழு தழுப்ப" எ - ம் வரும் ஏதுக்களைக் கண்டுகொள்க.

இனி, மெய்யே கண்டுகொண்டிருப்பர் எ - கு உண்மையாகக் கண்டு தியானித்துக் கொண்டிருப்பார்களென்று பொருள் கூறியது ஏதென்னில், பூரண கர்த்தாவாய் உயிருக்குயிராய் நின்று அறிவிக்கிற சிவமானது குருலிங்க சங்கமமாகப் புறம்பே கொள்ளப்பட்ட திருமேனியிலும் உண்டென்று வழிபடுகையால் அப்படிச் சொல்லப்பட்டதென அறிக. இதற்கு பி - ம் தேவாரத்தில் "என்னிலாரு மெனக்கினி யாரில்லை, என்னி லும்மினி யாரொரு வனுளன், என்னு ளேயுயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக், கென்னு ளேநிற்கும் இன்னம்பர் ஈசனே" (5. 21. 1) எ-ம், திருமந்திரத்தில் "உள்ளத்து முள்ளன் புறத்துள்ள னென்றவர்க், குள்ளத்து முள்ளன் புறத்துள்ள னெம்மிறை" (1532) எ-ம், திருவருட்பயனில் "உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சியருக் கெள்ளுந் திறமேது மில்" (96) என்றதும் இப்பொருள் பற்றி நின்றதென அறிக. அன்றியும், பூசாகரணத்திலும் இதுவே பொருளென்பதைப்பற்றி "ஆருயிர் சிவத்தை விட்டுப் புறச்சிவ மர்ச்சிப் பானேல், ஈருயிர் சிவமுன் டாகி விசைவதன் றெங்கு முள்ள, தோருயிர்ச் சிவமே மற்றப் புறச்சிவ முருச்சி வத்திற், பேருயிர்ச் சிவமே தென்னிற் பெறுவதுப் பிணக்கு நாலே" (16) என்பதனாலும், அந்தச் சிவ முதலை யுள்ளும் புறம்பும் ஒரு தன்மையாகக் கண்டவர்களே சிவஞானிகள் என்பதனைக் குருமுகாந்தரமாகக் கண்டுகொள்க.

இனி, ஞானக் கடலமு தருந்தினரே என்றது ஞானத்துக்குச் சமுத்திரத்தை உவமையாகக் கூறியதேதென்னில், சமுத்திரம் போல ஞானமும் அளவுபடாதபடியாலும், தன்னிடத்திலே கூடின ஆன்ம ஜாலங்களை அந்தச் சமுத்திரம்போல உள்ளடக்கி நிற்கையாலும், அந்தச் சமுத்திரம்போல அமுதம் விளைகையினாலும், அப்படிச் சொன்னதென அறிக. அப்படிச் சமுத்திரம் போல ஞானம் அளவுபடாதென்பதற்கு பி - ம் திருக்களிற்றுப்படியாரில் "கடல் அலைத்தே ஆடுதற்குக் கைவந்த நின்றன், கடலளக்க வாராதாற் போலப் - படியில், அருத்தி செய்த அன்பரைவந் தாண்டதுவும் எல்லாம், கருத்துக்குச் சேயனுக் காண்" (90) என்பதனுள் "கடலளக்க வாராதாற் போல" என்பதைக் கண்டுகொள்க. அன்றியும், சமுத்திரம்

போலச் சிவனும் ஆன்ம ஞானங்களை யுள்ளடக்கி நிற்பானென்பதற்கு பி - ம் சித்தியாரில் "இரும்பைக் காந்தம் வலித்தாற்போல் இரும்பை உயிரை எரியிரும்பைச் செய்வதுபோல் இவனைத்தா னாக்கி, அநம்பித் திந்தனத்தை அனல் அழிப்பதுபோல் மலத்தை அறுத்த மலன் அப்பணைந்த உப்பேபோல் அணைந்து, விரும்பிப்பொன் னினைக்குளிகை ஒளிப்பதுபோல் அடக்கிமேளித்துத் தானெல்லாம் வேதிப்பா னாகிக், கரும்பைத் தேனைப்பாலைக் கனிபழுதைக் கண்டைக் கட்டியை ஒத்திருப் பனந்த முத்தியினிற் கலந்தே" (11. 12.) என்பதனுள் "விரும்பிப்பொன்னினைக்குளிகை ஒளிப்பதுபோல் அடக்கி" என்பதைக் கண்டுகொள்க. இனி, சமுத்திரம் போல அமுதம் விளைவையாலு மென்பதற்கு பி - ம் ஞானாமிர்தத்தில் "மந்தர மத்தென நிறுவி நாணென - ஐந்தலை யரவு சுற்றி நஞ்சொடு - பணாமணி பிதுங்கப் பற்றி யவுணரோ - டமரருமிபக்க லாற்று நாஞ்செல - முருந்தன் தனுறு முதுவலி பெறுழ்த்தோன் - வருந்த ஆங்கு வாய்விட் டலறி - நுரைத்தலை விரித்துத் திரைப்பெருங் கையெடுக் - கின்றுங் கூப்பிட் டன்றுவர் தெழுந்த - உவரி அமுத மென்ப" (6: 19) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது, அசிந்திதனாய் நின்ற பதியைச்சிந்திக்கக் கண்டு வழிபடுகைக்குச் சிவஞான சித்தியில் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரமாகிய "செங்கமலத் தாளிணைகள் சேர லொட்டாத் திரிமலங்கள் அறுத்திசன் நேசரொடுஞ் செறிந்திட், டங்கவர்தந் திருவேடம் ஆலயங்களெல்லாம் அரனெனவே தொழுதிறைஞ்சி ஆடிப் பாடி, எந்தமியாம் ஒருவருக்கும் எளியோ மல்லோம் யாவர்க்கும் மேலானோம் என்றிறுமாப் பெய்தித், திங்கள் முடியார் அடியார் அடியோமென்று திரிந்திடுவர் சிவஞானச் செய்தியுடை யோரே" என்னும் விதியைப் பற்றி, சிவஞானிகளா யுள்ளவர்கள் திருவேடத்தாரையுஞ் சிவலிங்கப் பெருமானையுஞ் சிவனெனக் கண்டு வழிபடுமுறைமையை அறிவித்தது.

ஆக இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட உண்மை ஐம்பதினும் ஆன்ம இலக்கண முதல் அணைந்தோர் தன்மை முடிவாகச் சொல்லப்பட்ட அதிகாரம் ஒன்பதும் இவ்வளவிலே முடிந்தது.

(வி - ம்.) தொண்டர் - மகேசுரர். விதனம் - துன்பம். சந்நிதி - திருமுன். தொண்டர்கள் தாமும் சிவமெய்யுணர்வினர். சிவனடியாரைச் சிவனெனவே வழிபடுவர். அதற்குக் காரணம் அவர்மாட்டுத் திருவெண்ணீறும் சிவமணியுமாகப் புறத்துப் பத்திப் பூணைக் கொண்டொழுகுவதாம். மேலும் இடையறாச் சிவன் நினைவுடன் இருத்தல், நெஞ்சினிடமாக ஒருதுறியின் வைத்து அவனை வழிபடுதல் அகத்திலில் திருவடிப்புணர்ப்புண்டாம். அப் புணர்ப்பில் குறியும், குறிக்கின்ற தாமும் தோன்றுது இன்பில் அழுந்தி நிற்றல் முதலிய வியப்புறு விழுச்செயல்கள் காணப்படும்.

சிறப்பெனப்படும் உண்மைச்சிவமும் பொதுமை எனப்படும் நடத்தசிவமும், திருவடி மெய்யுணர்வினரும், சிவக்கொழுந்து முதலிய திருப்படிமங்களும் ஆகிய இவ்வனைத்தும் சிவகுரவனின் வடிவம் தருப்பமாம். அதனால் சிவகுருவென வேறு தனித்தொன்று ஓதாதொழிந்தனர். (ட)

நூற் கருத்து

மேல் இந் நூலிற் சொல்லப்பட்ட சைவசித்தாந்தத்திலுண்டாகிய அத்தத்தின் கோட்பாட்டை அருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

89. நிலவுல காய தாதி நிகழ்சிவாத் துவிதாந் தத்துக்
குலவினர் அளவ ளாவாக் கோள்கைய தாகி வேதத்
தலைதரு பொருளாய் இன்பாய்த் தாவிலசற் காரி யத்தாய்
மலைவறும் உணர்வாற் பேத்த முத்திகள் மதித்தா மன்றே.

அந்தமில் சபாபத் தலைவா நருமறை
அந்த முறுபொருள் அமைந்தே னென்றது.

(உரை) நிலவுல காயதாதி நிகழ்சிவாத் துவிதாந் தத்து - புறச்சமயமாகப் பொருந்தப்பட்ட உலகாயதன் முதல் அகச்சமய மாக விளங்கப்பட்ட சைவாகிய சிவாத்துவிதி ஈறாக; குலவினர் அளவளாவாக் கோள்கைய தாகி - அவர்கள் கொண்டாடப்பட்ட அத்தங்களாகிய அளவுகளுக்கு அளவுபடாத கோட்பாட்டை யுடைத்தாய்; வேதத்தலைதரு பொருளாய் - வேதத்தின் முடிவிலே யுண்டாகப்பட்ட அத்தமாய்; இன்பாய் - பரமானந்தமாகிய பேரின்பமாய்; தாவில் சற்காரியத்தாய் - கேடில்லாத சற்காரிய வாதமுமாய்; சற்காரியமாவது உள்ளதேயுள்ளதென்றும் இல்லாதது ஒருகாலத்திலும் இல்லையென்றும் நின்றதென அறிக. அஃதாவது பதி பசு பாசம் மூன்றினுள்ளும் யாதொரு பொருளை ஓரிடத்திலே யுண்டென்று காட்டிய பினனை மற்றோரிடத்திலே இல்லையென்கிறது சித்தாந்த விரோதமாகையால் அஃதிந்நூலுக்கு இல்லையென்றதென அறிக; மலைவறும் உணர்வால் - சிவனுடைய குற்றமற்ற பேரறிவாகிய திருவருளினாலே; பேத்த முத்திகள் மதித்தாம் அன்றே - இந்நூலைப் பெத்தமாகிய பொதுவென்றும் முத்தியாகிய உண்மையென்றுஞ் சொல்லா நின்றேம். அன்றியும், பெத்த முத்தியென்றது போகமோட்ச மென்னவுமாமென அறிக.

(வி - ம்.) உலகாயதன்முதற் சிவாத்துவிதி ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட சமயிகளுக்குத் தொகை இவ்வளவென்று அறிகைக்கு முன் சொன்ன பொதுவிலே "புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாய்" (7) என்ற செய்யுளுக் கெழுதின நுட்பத்திலே கண்டு கொள்க. பெத்த முத்தியென்றது ஏதெனில், பெத்தம் பாசத்தோடுங் கட்டுப்பட்டு நிற்கை. முத்தி அந்தக் கட்டுவிடுகையென அறிக. திருவாசகத்தில் "கட்ட றுத்தெனை யாண்டுகண் ணாரநீ றிட்ட வன்பரொ டியாவருங் காணவே, பட்டி மண்டப மேற்றினை யேற்றினை, எட்டினோ டிரண்டும் அறி யேனையே" (5. 49) எ - து கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது இந்நூலிற் சொல்லப்பட்ட சைவசித்தாந்த அத்தம் உலகாயதன்முதல் சிவாத்துவித ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட சமயிகள் கொள்ளுங் கோட்பாட்டை யுடையதல்லவாய் வேதாந்தத் தெளிவாய் அநுபோக அத்தமாய் முன்னொடுபின் மலைவற்ற பொருளாயிருக்கப்பட்ட அத்தத்தைச் சிவனுடைய திருவருளினாலே பொதுவென்றும் உண்மையென்றுஞ் சொல்லாநின்றேனென்னும் முறைமையை அறிவித்தது. இது நூற்கருத்து.

(வி - ம்.) மலைவறும் – குற்றமற்ற. (உ

நூல் உபதேச முறைமை

இங்ஙனம் பெத்தமாகவும் முத்தியாகவுஞ் சொல்லப்பட்ட இந்த நூலினையும் இதனால் விளக்கப்பட்ட சைவசித்தாந்த அத்தமும் ஆசாரியர் சீடனுக்குக் கொடுக்கும் முறைமையும் மேலருளிச் செய்வான் எடுத்துக்கொண்டருளியது.

100. திருவருள் கொடுத்து மற்றிச் சிவப்பிர காச நன்னூல்
விரிவது தெளியு மாற்றால் விளம்பிய ஏது நோக்கிப்
பெருகிய உவமை நான்கின் பெற்றியில் நிறுவிப் பின்முன்
தருமலை வொழியக் கொள்வோன் தன்மையிற் சாற்ற லாமே.

பெருநூற் பொருளைப் பின்முன் மலைவற
அருளுடன் கொள்பவர்க் கறைக என்றது.

(உரை) திருவருள் கொடுத்து-மலபாகமும் வந்து சத்திநிபாதமும் உண்டாய் வந்தான் ஒரு சீடனுக்கு ஆசாரியன் தனது திருவடியை வைத்து; மற்றிச் சிவப்பிரகாச நன்னூல் விரிவது - (மற்று - வினைமாற்று) இங்ஙனஞ் சிவப்பிரகாசமென்னும் நல்ல நூலினது அத்தத்தின் விரிவானதை; தெளியுமாற்றால்-அறிந்து தெளியும் வழியால்; விளம்பிய ஏது நோக்கி - நூல்களில் சொல்லப்பட்ட இயல்பு காரியம் அனுபலத்தி யென்கிற ஏதுவாகிய காரண காரியங்கள் ஆராய்ந்து பார்த்து; பெருகிய உவமை நான்கின் பெற்றியில் நிறுவி - மிகவும் உவமையாகச் சொல்லப்பட்ட வினை பயன் மெய் உருவென்று சொல்லப்பட்ட வினையாலுவமை பயனாலுவமை பண்பாலுவமை உருவாலுவமை யாகிய நால்வகையிலுண்டாகிய இயல்பிலே கருத்தை நிறுத்தி; பின்முன் தரு மலைவொழியக் கொள்வோன் தன்மையிற் சாற்ற லாமே - இந்நூலில் உண்டாகிய அத்தத்தை முன்னொடுபின் மலைவறக் கொள்ளத்தக்க முறைமையினை யுடையவனிடத்திலே தெளியச் சொல்லலாம்.

(வி - ம்.) திருவருள் கொடுத்தென்றது தீட்சையினாலே பாசக்ஷயம் பண்ணி உண்மை ஞானத்தைக் கடாட்சித்ததென அறிக. நன்னூலென்

றது "கருத்திலுறை திருவருளும் இறை நூலுங் கலந்து" (11) என்னும் பொருளைப் பெற்று நின்றதென அறிக. விரிவது தெளியுமாற்றால் என்றது "வளர்விருத்தம்" (11) என்னும் பொருள் பெற்றநின்றதென அறிக. அஃதாவது, இந்நூலிற் சொற்சுருங்கி அத்தம் விரிந்திருக்கையினாலும் ஆராயுந்தோறும் ஆராயுந்தோறும் அத்தம் மேன்மேலும் விரிந்து வருகையினாலுமென அறிக. விளம்பிய ஏது நோக்கி என்றதை இயல்பென்றுங் காரியமென்றும் அநுபலத்தியென்றுஞ் சொன்ன ஏதென்னில், இயல்பேது என்றது பொருள் தன்னையே உவமை பக்ஷமாப்பூத்ததென்றால் மரமென அறிகையெனக் கொள்க. காரிய ஏதுவென்றது புகையைக் கண்டது கொண்டே இவ்விடத்து அனலுண்டென அறிதல். அநுபலத்தி யேதுவாவது குளிரில்லாதது கொண்டே பனியில்லையென்றதென அறிக. இவையிற்றுக்கு ப - ம் சித்தியாரில் "ஏது மூன்றும் இயல்புகாரியத்தோ டநுபலத்தியென்னு இயல்பு மாமரத்தைக் காட்டல் உறுகாரியம் புகைதன், ஆதியான அனல்காட்டலாகும் அநுபலத்தியது, சீதமின்மை பனியின்மை காட்டல்போலுஞ் செப்பிடிலே" (அளவை 10) எ-து கண்டுகொள்க. உவமை நான்காவது "வினைபயன் மெய்யுரு என்ற நான்கே, வகைபெற வந்த உவமைத் தோற்றம்" (தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமவியல்—1) என்னும் விதியைப்பற்றிக் கார்போலுங் குழல், தருப்போலுங்கை, புலி போலப் பாய்ந்தான், பொன்போலும் ஆவாரம்பூ என்று வருவதென அறிக. இங்ஙனம் ஏதுவும் உவமையுஞ் சொன்னதேதென்னில், பதி பசு பாச மென்ற மூன்றினுள் யாதாமொரு பொருளை அறியுமிடத்து ஏதுக்களினாலும் உவமைகளினாலும் அறிய வேண்டுகையாலென அறிக. இதற்கு பி - ம் சங்கற்ப நிராகரணத்தில் "வாத செற்பை விதண்டையும் ஏதுவும் - ஓது நால்வகை உவமையுந் திகழ்தர - அருள்சேர் மாந்தர் வெருள்சே ராமல் - தர்க்கமும் விடயமுங் கற்க - நற்கவி மாந்தர் நககவிற் றவனே" (2. 45-49) எ-து கண்டுகொள்க. "பின்முன் தருமலைவொழியக் கொள்வோன் தன்மையிற் சாற்ற லாமே" எ-கு முன்னொடுபின் மலைவறக் கொள்ள வல்லவன் என்றது ஆரென்னில், முன் ஜனனங்களிலே சரியை கிரியை யோகங்களை முற்றும் அநுட்டித்துவந்த புண்ணியவானைச் என்றதென அறிக. இதற்கு பி - ம் துகளறுபோதத்தில் "உற்ற சரியை ஒழியாத நற்கிரியை, குற்றமிலா யோகக் குறிநெறியும் - முற்றிப், பிறந்தார்கள் தாமறியப் பேசுவேன் அன்றிப், பிறந்தார் அறியாத பேறு" (2) எ-ம், இந்நூலினும் "பேடிப்புகழ் தருஞ் சரியை கிரியாயோகக் கேண்மையரேல் இவையுணர்த்தற் கிசைக்கு நூலே" (49) எ-ம் கண்டுகொள்க.

இதனாற் சொல்லியது, சமயாசாரமுஞ் சந்தான ஆசாரமும் உண்டாய் வந்தான் ஒரு சீடனுக்கு ஆசாரியன் திருவடியை வைத்து இந்தச் சிவப்பிரகாசமென்னுந் திருநாமத்தினையுடைய நல்ல நூலிலே விரியப்பட்ட சைவ சித்தாந்தத்தின் உண்மையான அத்தத்தை ஏதுக்களினாலும் உவமையினாலும் நிச்சயித்து அந்த அத்தத்தை முன்னொடுபின் மலைவறக் கொள்ளத்தக்க பக்குவனுக்குக் கிரமத்திலே கொடுக்கலா மென்னும் முறைமையை அறிவித்தது.

(வி - ம்.) சிவம் ஒளிருமாறு செய்த சிவப்பெரும் நூன்மையைச் "சிவப்பிரகாச நன்னூல்" என்றார்.

(உ)

நூற்சிறப்பு

இப்பிறப்பே சிவன்முத்தி யெய்தவிக்கும் மேற்பிறக்கும்
அப்பிறப்பும் இங்கே அறுத்தருளி - ஒப்பறவே
உண்மையருள் கோற்றங் குடிவாழ் உமாபதிதன்
வண்மையருட் குன்றோகைம் மாறு.

உரைச் சிறப்புப் பாயிரம்

1. தொந்தனையாற் சூத்திரத்தாற் சொற்பொருளாய் அம்பலவன்
தந்தகுற ளாற்செருகையாற் றன்னருளாற் – சிந்தையின்மெய்
காணச் சிவப்பிரகா சக்கரைக்கண் டான்மதுரைத்
தாணுச் சிவப்பிரகா சன்.

2. ஓதுபுகழ் சகாத்தமா யிரத்து நானூற்
றெருபதின்மேற் செல்கின்ற காலந் தன்னின்
மாதுபயில் மதுரையிலோர் சிவப்பிர காசன்
வண்மையருள் கிழச்சியினால் உண்மை யாக
ஈதுமலம் ஈதுவினை ஈது மாயை
ஈதுயிர்பின் ஈதுசிவம் என்றே காட்டித்
தீதில்சிவப் பிரகாசச் செய்யுள் நூறுந்
தேர்ந்துரையிட் டேயுலகிற் சிறப்பித் தானே.

செம்பொருட்டுணிவாம் சித்தாந்தமும் திருக்குறளும் ஒத்து முடிவின என்பது வருமாறு :

மாலற நேய மலிந்தவரால் மாண்குருவால்
ஆலமுண்டோன் றானுறையும் ஆலயத்தால்—கோலப்புன்
காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்.

திருச்சிற்றம்பலம்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

[எண் : செய்யுள் எண்]

அகம்புற மென்றி	95
அடைபவர் சிவமே	79
அண்டம்மே விடஅணு	96
அந்தியமா னவை	36
அருந்திமிகும் கலிகாலம்	26
அரிவையரின் புறமுத்தி	50
அலகில்குணம் பிரகாசம்	42
அல்லல்மிக உயிர்க்கிவை	25
அழிந்திடும் பாசம்	88
அறிந்திடும் மனாதி	67
அறிவினால் அறிந்த	55
அறிவெனில் வாயில்	54
ஆசுறு திரோத	92
ஆனதனு வதனிலுறும்	43
இங்கிவை பொது	51
இத்தகைமை இறையரு	39
இந்திரையின் ஐந்து	46
இந்நிலை தன்னில்	78
இருள்கனி இரவி	66
இவ்வகை அவத்தை	61
இணையபல பிறவிகளின்	48
இன்மைமலம் மாயைகன்	34
இன்றுநோக் குரைக	77
ஈங்கிறைவன் றதுகடந்த	15
உருஉணர் விலாமை	53
உருவாதி சதுவிதமாய்	22
உலகமெல்லாம் ஒருவனே	16
உறைதரும் உணர்வு	74
உற்றதொழில் வினைவுரை	31
உன்னவரும் பரசிவன்தன்	21
என்னுமொன் றிலாத	60
என்னரிதாய் நித்தமாய்	19
எல்லையில் பிறவி	89
எவ்வழி வசத்த	56
எண்ணிய எனில்உலகு	23
ஏகமாய்த் தங்கால	20
ஏற்றிவை அரனருளின்	18
ஐவகையால் உறுபயன்	41
ஒடுங்கிடா கரணம்	81
ஒளியான திருமேனி	(காப்பு)
ஒன்றிரண் டாகி	87
ஒப்பிவரும் பலஉயிர்கள்	38
ஒள்ளொளியாய் அருள்	1
ஓவிடத் திருத்தல்	59
கோடறி புலன்கள்	65
கண்ணொளி விளக்க	58
கந்தமலர் அயன்படைக்கும்	17
கன்மநெறி திரிவிதம்	29
காட்டிடும் கரண	68
கிரியையென மருவுமவை	10
குறிப்பிடம் காலம்	84
சத்திது வென்ற	57
சுத்தமாம் சத்தி	75
செறிந்திடும் உடலுள்	52
சொன்னமுறை செவி	44
தத்துவ மான	73
தனக்கென அறிவி	94
தன்னறி வதனால்	72
திருமேவு முன்மை	(காப்பு)
திருவருள் கொடுத்த	100
திருவெழுத் தஞ்சில்	91
திங்குறு மாயை	93
தெரித்தகுரு முதல்வர்	11
தேசுற மருவும்	71
தேவர்பிரான் வளர்கயிலை	5
தொண்டர்களிடத்தும்	98
தொன்மையவாம் எனும்	12
தோற்றிடும் அண்ட	47
நண்ணியிடும் உருவதனு	28
நலந்தர நூல் இருந்தமிழின்	3
நாடியசத் திபாதம்	49
நிலவுல காய	99
நீக்கமில் அதீத	62
நீடுபரா சத்திசேழ்	14
படைத்ததொரு படியின்றி	24
பந்தமா னவை	90
பரந்தபரா பரையாதி	2
பலகலைஆ கமவேதம்	13
பற்றிடும் கருவி	82
பன்னிறங் கவரும்	69
பாசமா ஞான	64
பார்திகழ வளர்சம	6
பாவிக்கின் மனாதி	86
புலரும் அசத்தர்	76
புகலுமலம் ஒழித்தற்கு	37
புறச்சமயத் தவர்க்கிருளாய்	7
பேசரிய அராகம்	40
பொற்புறு கருவி	80

[illegible]ன்முதற் கரண	97	[illegible]	8
[illegible]ழுவிய பொறியில்	63	[illegible]	30
[illegible]ன்னியக்ன் மேற்றிரிய	27	போகயு[illegible]	32
மாய்யமா மேயம்	70	[illegible]த்தன்[illegible] ளமாய்	38
[illegible]	35	[illegible]ம்பு குலஅமரர்	4
முன்றிய ஒருமை	83	[illegible]ம்பியமர் நிராதி	9
முன்றியதும் பூதங்கள்	45	விளம்பிய வகையில்	85

கொளுச் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

[எண்: செய்யுள் எண்]

அகந்தைக் கிடமா	43	ஒழியா விருவினை	31
அதனை விருபித்	73	ஒளியிது காப்பருட்	(காப்பு)
அந்த அசத்தை	56	ஒற்றுமைம் பூதங்க	45
அந்தமில் சமயத்	99	ஒன்று வுறுபவ	79
அருமறைச் சிரப்பொருள்	4	ஓங்கிய திருவெழுத்	92
அருளுயிர் தன்னி	76	கன்றிய மாயையிற்	26
அலக்கண் படுமுயிர்	32	குற்ற மருவங்	87
அவ்வியல் புருதவர்	96	கேட்டல் முதலாக்	83
அறிவுறுங் கலாதி	35	கேவல சகல-சு	62
அற்றமி லுயிர்க்கறி	58	கேவல சகல-மே	49
அன்ன பேரொளி	74	சத்தசத் தறியா	57
ஆதிமா முனிவர்	5	சவியின் முனையுக்	25
ஆயுவும் போகமுஞ்	29	சான்றோர் செப்பியுஞ்	12
ஆருயிர் மூவகை	33	சிவமாம் வேடஞ்	98
இச்சில கரண	81	சுத்தத் துவத்தால்	39
இப்பரி சன்றி	65	சூக்குமை முதலாச்	38
இருண்மல மொழிய	70	சொற்றரு நாவிற்	3
உடலிடை யுயிருறு	60	ஞானமுங் கன்மமும்	44
உடலுறு நுகர்வும்	90	தக்க சரியை	9
உணர்த்து முறைமையில்	63	தத்துவ சமூகம்	61
உண்மை நிலையி	51	தத்துவஞ் சடமுயிர்	64
உத்தம ஞான	95	தவமென் றவநெறி	50
உயர்தவஞ் செய்தவர்	71	திங்குடல் வினையுஞ்	93
உயிருள தென்று	54	தீங்கும் நலனுஞ்	28
உருவுடன் போக	48	நீதிலா உண்மை	91
உலகு பிரமத்	23	நடைப்பவன் உருவாய்	15
உளத்தறி வடங்க	78	நல வுடல்விட்டு	46
ஊன்றும் பொருளை	11	தொகுத்தது வகையின்	59
ஊன்றிய சகலர்க்	22	தொல்லை வினையாற்	52
ஒன்றிலா வுயிர்க	19	நீக்கமில் வெத்துடன்	80
ஒத்தறு பகுதியை	75	நீக்கமில் பாவக	36
ஒருவ னொருத்தி	16	படைப்பு நிலையவன்	17

பருத்தி யுதவினை	66	மன்னியு கடவுள்	1
பலகலை ஞானமுழ்	84	மன்னிய் விருப்பு	30
பல்லுஞ் வாசப்	24	மன்னிய வொரு	6
பவமா ருவிதன்	72	மன்றுயிர்க் கிரங்கி	18
பற்றிடுங் கருவிகள்	82	மாசணு காது	97
பற்றிய அலகை	77	மாலும் அராகமும்	40
பற்றுதல் விடுதல்	36	மும்மையாம் வினையும்	89
பன்னிறம் பளிங்கிற்	69	முற்பவத் துயிர்கள்	68
பாயிர மாகவென்	47	முன்னருட் சத்தி	14
பின்னுமூ வைந்து	27	மூவகையுயிரின்	8
புகலுமி ரில்லெனும்	53	மூவித மான	10
புகன்றவத் துல்வரு	41	மெய்ப்பொரு ளுணர்ந்த	94
புத்தியும் முத்தியும்	2	மொழிந்திடு மூல	88
பெருநாற் பொருளை	100	மோகமா மூல	20
பொறியா லுயிரறி	55	வளம்பயில் நூலின்	7
பொறியுங் கரணமும்	67	விதிப்படி முதனூல்	13
போற்றரு கிட்டை	85	விளம்பிய குணம்	42
மலகில வொதுங்க	37	வைத்தமா மாயையின்	21
மலமென வேறில	34		